

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

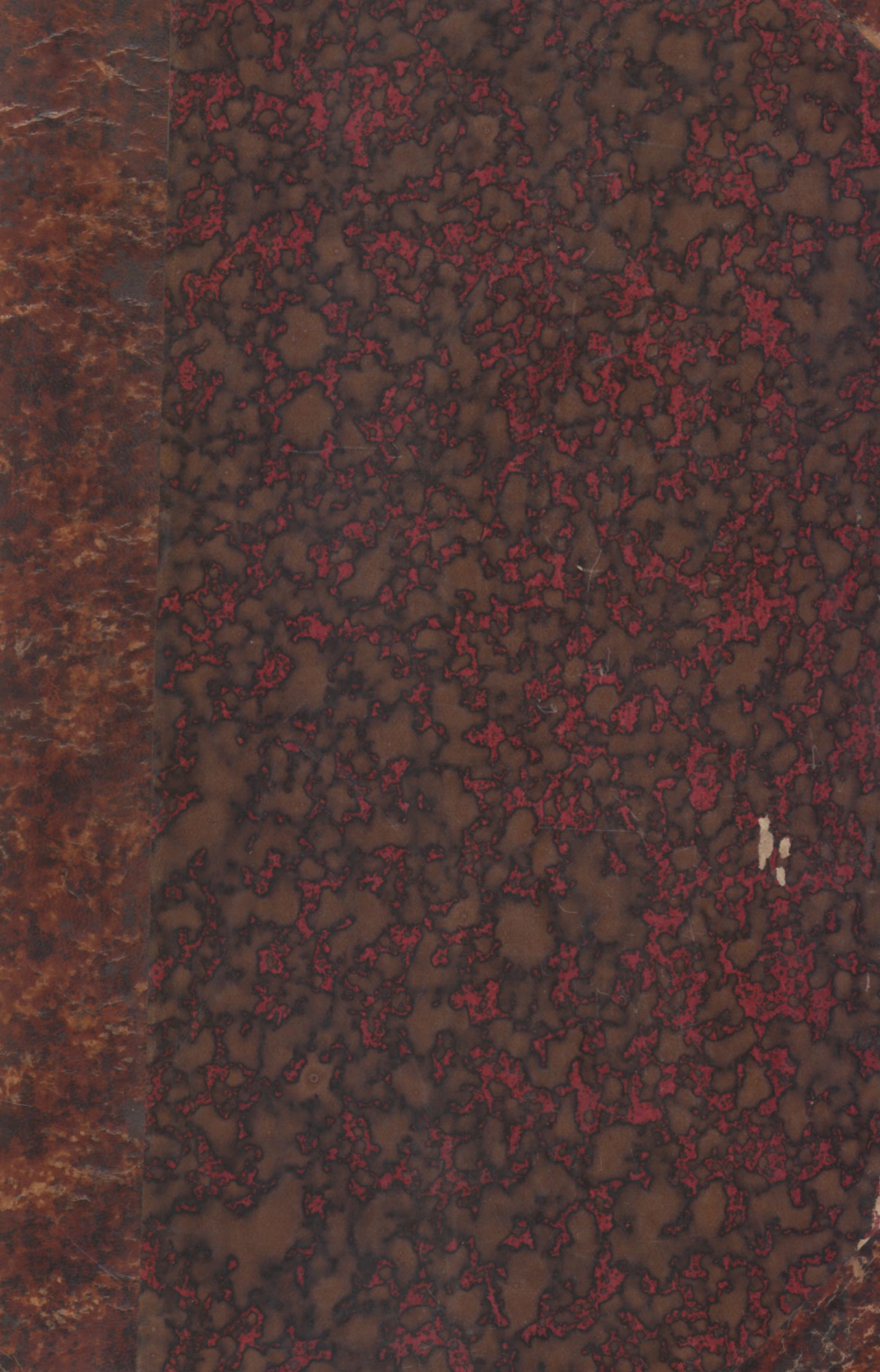
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Højesteretstidende

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Højesteretsaaret 1899.

43. Aargang.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad,

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel).

1900.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

	Pag.		Pag.
Aagaard, Enkefrue	315	Amtmand over Holbæk Amt,	
Amtmanden over Frederiksborg		dels som saadan, dels som	
Amt paa det offentlige Vegne	67	Formand for Holbæk Amts-	
Andersdatter, Ane Kirstine, Enke		raad	61
efter Gaardejer Jørgen Larsen		Bloch, J. P., Firmaet, ved dets	
af Alsønderup	198	eneste Indehavere, Fru G.	
Andersen, Caroline Frederikke		J. Bloch og Grosserer A.	
Charlotte, født Althof, Syge-		Myhlertz	327
plejerske	484	Brandforsikring, Landbygninger-	
Andersen, H. P., Sporvognskon-		nes almindelige, ved dens	
duktør	484	Direktions Formand, Etats-	
Andersen, Henry, Bogholder . . .	310	raad G. T. Tvermoes	391
Andersen, Kr. & Co., Snedker-		Brockdorff, Christian Frederik,	
og Handelsfirma, af Frede-		Præst	488
riksberg ved dets Indehavere		Brodersen, A. P., fhv. Stenværks-	
Snedkermester Kr. Andersen		ejer	146
og Direktør Kj. Müllen . . .	334	Bruhn, C. F., Hestehandler og	
Andresen, Hans, Kancelliraad,		Træner, i Hamburg	213
som Tilsynsværge for den		»Bureau for permanente Aver-	
borteblevne Anders Nielsen		tissements« ved Enkefru E.	
Gundesen	569	Dahl	121
Arenstorff, R., Staldmester . . .	223	Byggeforening, Arbejdernes, stiftet	
Asmussen, J., Købmand	145	af Burmeister & Wains Ar-	
Aubeck, P., Købmand, paa egne		bejdere	336
Vegne og som Eneindehaver		Børglum, Johan, Kommissionær	474
af Firmaet Klingberg Krebs		Casse, P., Overretsprokurator . .	391
& Co. af St. Thomas	111	Christensen, Johannes, Gaardejer	540
Bach, J. P., Gaardejer, Formand for		Christensen, Niels Juul, Gaard-	
Hesteavlforeningen »Kron-		ejer	563
jyden«	147	Christensen, S. J., Gaardejer,	
Bagger, Sophie C. R., Frue, født		hans Enke, Birgitte Nørgaard	139
Tange	452	Christiansen, Hans, fhv. Gaard-	
Bille, C. St. A., Kammerherre,		ejer	474

	Pag.		Pag.
Dansk Luftringe- og Cycle Fittings Kompagni, Aktieselskab 594,	595	Hansen, C. K., som befuldmagtiget for Førereren af Dampskibet »Innesmoor« af South Shields, Kaptajn Angus	9
Drejer, J. N., Tømmerhandler . .	334	Hansen, C. K., Firma, som Agent for Dampskibet »Maltby« . . .	348
Ehlers, Jutta Hanna Marie, Frue, født Nielsen, med Mand og Værge, fhv. Manufakturhand- ler Chr. Ehlers	327	Hansen, H., Maskinmester	207
Engel, Margrethe Christine, født Jensen, Enke efter Slagter Andreas Peter Engel	477	Hansen, H. J., Tømmermester . .	283
Eskildsen, Christen, Gaardejer, af Grønholt	236	Hansen, J. C. M., Sagfører	132
Esskildsen, Arthur, Partikulier, cand. phil., som Værge for den umyndiggjorte Proprietær E. Esskildsen	331	Hansen, Johan, Gaardejer og He- stehandler	87
Estrup, Victor Andreas, Bolsmand	540	Hansen, Julius, fhv. Opsynsmand	578
Fisker, J., Fabrikant, cand. pharm.	448	Hansen, Lauritz, Brødkusk	146
Frederiksen, Johanne Christine, fhv. Viktualiehandlerske . . .	345	Hanson, Johan Ludv., Grosserer	595
Frisch, Valdemar, fhv. Vinhandler i Næstved, hans Konkursbo	192	Harboe, Mariane, født Johansen, Enkefrue, hendes Dødsbo	525
Generaldirektoratet for Skatte- væsenet	98, 283	Hasle Klinker- og Chamottestens- fabrik, Aktieselskab	477
Generaldirektoratet for Statsbane- driften	374	Havsteen, J., Amtmand	573
Gladbacher Feuerversicherungs Actien Gesellschaft	312	Helgesen, Carl	
Gladstone & Cornforth, nu Glad- stone & Co., Firma, af West Hartlepool, Reder for Damp- skibet »Harrogate«	362	— Carla	} 452
Gottschalk, Chr., Grosserer . . .	595	— Gerda	
Grigs, George, Fører for Damp- skibet »Harrogate«	362	— Johanne C.	
Guldmann, Anna, født Petersen, Enke efter Købmand Julius Guldmann	576	Henrichsen, Brødrene, Handels- firma i Maribo, ved dets an- svarlige Indehavere, Køb- mændene F. E. F. Henrich- sen og J. E. Henrichsen	595
Gundesen, Niels Søren, Bogholder } — Anders Nielsen	569	Hertz, Emil, Grosserer	315
Haagensen, M., Boghandler . . .	146	Hesteavlforeningen »Holger Dan- ske« af Skals	563
Hagerup, Arkitekt	167	Hesteavlforeningen »Kronjyden«	147
Halberstadt, Gustav, Grosserer .	320	Hirsch, S. H., eneste Indehaver af Handelsfirmaet Storm & Hirsch	145
Hammerich, Birkedommer	588	Holm, Helga	68
Hansdatter, Kirstine, Aftægtsmand Søren Gundesens Enke, hen- des Dødsbo	569	Hovmand, J. H., Købmand	
Hansen, Anders, Husejer	67	— Julius, Gaardejer } 521	
		— Anna	
		Husmer, J., Bødker	127
		Hviid, J. F., Slagtermester	540
		Høybye, Kreaturhandler	213
		Ibsen, Peter, Arbejdsmand	477
		Industri- og Haandværkerforenin- gen i Holstebro	167
		Jensen, Cathrine, hendes og hen- des afdøde Mands Fællesbo og Arvinger	317

Pag.	Pag.		
Jensen, J. P., Købmand	276	Larsen, C., fhv. Lakaj	472
Jensen, Ingrid, Enke.	477	Larsen, Carl Ferdinand, Guld- smedlærling	472
Jensen, Jeppe, Husmand	105	Larsen, Chr., Gaardskarl, som Værg for sine 2 umyndige Sønner Chr. Fr. Larsen og Niels Peter Larsen	310
Jensen, Mariane, født Hansen, Gæstgiver Jensens fraskilte Hustru	96	Larsen, Frederik, Fisker	521
Jensen, N. C., Afbygger, af Eb- berholtsdam	204	Lassen, J. L., Overretsprokurator som executor testamenti i Boet efter afdøde Partikulier J. C. M. T. Meyer og efter- levende Enke, H. C. Meyer, født Dons	121
Jensen, Niels Chr., fhv. Restau- rator, hans og hans tidligere afdøde Hustrus Fællesbo	561	Lassen, Søren, Overretssagfører	121
Jensen, S. Kruse, Fiskehandler	283	Lehmann Bros, Firma, i New York	157
Jeppesen, Rasmus, Tømrer	445	Lehmann, R. B., Overretsproku- rator, som executor testa- menti i Enkefru Harboes Dødsbo	525
Jessen, H. P., Frue, født Tange	452	Lindberg, Etatsraad, som execu- tor testamenti i Boet efter fhv. Murmester Hans Peter Schmidt	121
Johansen, Alfred, Kassekontrollør, som executor testamenti i Enkefru Harboes Dødsbo	525	Lindhard, H., Handelsagent	127
Johansen, Carl, Vekselmægler, dels som befuldmægtiget for Enkefru E. Johansen, dels paa egne Vegne	407	Lohff, Henriette, Jomfru	337
Johansen, E., Enkefrue	525	Madsen, Niels, Gaardejer	87
Johnsen, Andersine Christiane, født Sørensen (Ravnholt)	42	Malling, William, Grosserer	595
Johnsen, Carl Emil Vilhelm, Værkfører	42	Marstrand, Poul, Direktør, Fa- brikant	315
Josefsson, Skapti, Redaktør	573	Mazar de la Garde, A. D. V. H. B., Indehaver af Fabrika- tionsfirmaet Brødr. Wolff & Arvé	312
Just, Hans, Grosserer	192	Meyer, Ernst, Grosserer	320
Jørgensen, Svend, Parcellist, af Grønholt	236	Meyer, Henry, Inspektør, som exe- cutor testamenti i Boet efter afdøde Partikulier J. C. M. T. Meyer og efterlevende Enke, H. C. Meyer, født Dons	121
Karstensen, Asger, Redaktør	223	Ministeriet for Kirke- og Und- ervisningsvæsenet	488
Kjøbenhavns Korn- og Foderstof- forretning, Aktieselskab	348	Mogensen, Alexander W., For- gylder	146
Kjøbenhavns Magistrat 61, 470, 561, 578		Mogensen, Alexander W., & Rief- festhal, Firma, dets Likvida- tionsbo	146
Koch, Theo., & Co., Firmaet, som befuldmægtiget for Føreren af Dampskibet »A. W. Kafem- mann« af Danzig, Kaptajn Steinhagen	9		
Kofoed, Christian Jørgensen, Avis- bruger	590		
Konradsen, Ole, Postkusk	105		
Landbrugsministeriet	67		
Lange, Chr., Købmand	198		
Larsen, Anders, fhv. Høker, og Hustru Noline, født Holm, deres Dødsbo	310		

	Pag.		Pag.
Mortensen, Niels Peder, Fisker	499	Rasmussen, T. Falck, Papir-	
Müllen, Kj., Direktør	334	handler	120
Müller, Joh. Moritz, Handlende		Ring, Skræddermester	336
og Fabrikant i Dresden	594		
Møller, Augusta Mathilde, født		Scharff, Partikulier	121
Worm, Enke	52	Schelter, J. G., & Giesecke, Fa-	
Møller, Christiane, Enke	52	brikantfirma i Leipzig	120
Mønsted, Otto, Købmand	362	Schmidt, Hans Peter, fhv. Mur-	
		mester, hans Dødsbo	121
Nielsen, Anders, Korkvarefabrikant	448	Sinding, Overretssagfører, execu-	
Nielsen, Dorthe, Afbygger Lars		tor testamenti i Enke Vilhel-	
Nielsens Enke, af Eberholts-		mine Bolette Johansens Døds-	
dam	204	bo, paa nævnte Bos Vegne	68
Nielsen, J. P., Smedemester	331	Sonne, Jens Peter	590
Nielsen, Ludvig Vilhelm, Grosserer	470	Sonne, P., Sagfører	157
Nielsen, Sophie, Frue, med Mand		Staal, Overretssagfører, som Til-	
og Værge, Arkitekt A. Nielsen	207	synsværge for Carl Helgesen	
		og hans 3 umyndige Børn	
Odd-Fellow Ordenen (Den uaf-		Carla, Gerda og Johanne C.	452
hængige Storloge for Konge-		Stakemann, A. E., Prokurator, af	
riget Danmark I. O. O. F.)		Christianssted, som substi-	
ved dennes øverste Embeds-		tueret Fuldmægtig for Høje-	
mand, Læge Petrus Beyer	132	steretssagfører Lunn i dennes	
Olsen, Georg Alfred, Maskinist	331	Egenskab af Fuldmægtig for	
Olsen, Jens, Høker	317	Grosserer, Konsul J. Svendsen	111
Olsen, Rasmus, Murer	317	Steenstrup, Carl, Redaktør	91
Overformynderiet	407, 445	Storm & Hirsch, Handelsfirma	145
Overpræsidenten i Kjøbenhavn	96	Sørensen, Karen Marie, Enkefrue	345
		Sørensen, Karen Marie, Tjeneste-	
Pedersen, Johan, Savskærer	337	pige	588
Pedersen, Niels Christian, Skræd-		Sørensen, Laurids, Gaardmand	105
dermester	139	Søtofte, N. S. Tømmermester	146
Pedersen, Søren, Gaardejer	147		
Petersen, Erik A., Hotelforpagter	121	Tange, H. C., Jomfru	
Petersen, Eugen, Politidirektør,		— Christian L.	
paa det offentlige Vegne	472	— E. L. P., Jomfru	
Petersen, Victor, Bogtrykker	91	— Johan J.	
Pontoppidan, H., & Co., Handels-		— Lorentz F.	
firma af Hamburg	595	— Lars P.	452
		— Vilhelm P.	
Rasmussen, Ane, Gaardejer An-		— Hendrik, Instrumentmager	
ders Nielsens Enke, af Oppe-		— Carl, Gæstgiver	
sundby	198	— Eva M. E., f. Capion, Enke	
Rasmussen, Hans, Detailhandler	96	— Værtshush., hans Dødsbo	
Rasmussen, J., Detailhandler	96	Thede, C., Slagtermester	331
Rasmussen, Maren Kirstine, født		Thomsen, Joh., Malermester	376
Olsen, med Mand og Værge,		Thule, Livsforsikringsaktiebola-	
Fyrbøder Henrik Rasmussen	317	get i Stockholm, ved dets	
		herværende Agent L.P. Nielsen	374

	Pag.		Pag.
Topp, Cathrine, Enkefrue	310	Frederiksborg Amt, paa det	
Torp, H. J., Underretsprokurator	98	offentliges Vegne	588
Vejle Byraad	576	Wiinholt, Arkitekt	167
Wahl, Stiftamtmand, paa det of-		Wik, Carl, Skipper, af Lyckorna	
fentliges Vegne	499	i Sverig	276
Wallich, N. F., Grosserer	376	Wolff, C. J., Overretsprokurator	
Wedell - Wedellsborg, Kammer-		som Værge for Pastor Chri-	
herre Baron, Amtmand over		stian Frederik Brockdorff . .	488
		Wolff & Arvé, Fabrikationsfirma	312

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Aaberg, Carl Andreas	157	Braunstein, Adolph Julius	44
Aaberg, M., Redaktør	24	Brorsen, Chr., Købmand	24
Adolfsen, Anders Peter	34	Buschmeier, Vilhelm Carl	359
Albinus, Rasmus August, kaldet		Carter, John Jourdan	58
Andersen	289	Caspersen, Jensenius Andreas . .	285
Andersen, Anders	258	Christensen, Georg Niels Peter	
Andersen, Anders	397	Christian	144
Andersen, Christen	165	Christensen, Hans	217
Andersen, Christen Hansen . . .	463	Christensen, Jens	397
Andersen, Christopher	420	Christensen, Johannes Peter Thor-	
Andersen, Hans	516	vald	431
Andersen, Hans Carl	285	Christensen, Peter Buchard . . .	415
Andersen, Hans Nielsen	79	Christiansdotter, Anna Sofia, Niel-	
Andersen, Jens	26	sens Hustru	508
Andersen, Julius Ferdinand . . .	463	Christiansen, Christen	35
Andersen, Sigfred Constantin . .	361	Christiansen, Sophus	495
Andreasen, Anders Peter	247	Eriksen, Carl Martinus	354
Andreasen, Ane Kirstine, Christen-		Frazer, Fritz Edward Waldemar	76
sens Hustru	308	Frøsig, Laurids Pedersen	456
Andresen, Jens Christian	397	Fuhrmann, Anders Henrik Julius	74
Anholm, Michael Jørgen	441	Hahn, Detlev August Christian . .	75
Baes, Jacob Andreasen	584	Hanødatter, Karen Marie, Chri-	
Bang, Thomas Ole Pedersen . . .	601	stoffersens Enke	56
Baumgarten, Marius Christian . .	51	Hansen, Anders	162
Beder, Elise, født Beyer, Enkefrue	551	Hansen, Carl Peter Valdemar . .	63
Beich, Valdemar Theodor Frede-		Hansen, Hans, kaldet Pot	323
rik Johan	426	Hansen, Hans Ludvig	173
Beyer, Hermine	551		
Beyer, Valida	551		
Blichfeldt, Jens Olesen	467		

	Pag.		Pag.
Hansen, Jacob Christian	22	Klein, Johan Jokum Vilhelm . . .	55
Hansen, Jacob Martinus	525	Kraul, Christian Valdemar	243
Hansen, Jens Christian	18	Kruse, Georg Arthur	138
Hansen, Jens Peter	295	Køchs, Anders Peter Jørgensen .	181
Hansen, Jens Peter August	176		
Hansen, Karl Frederik	151	Larsen, Andreas	303
Hansen, Kristian	4	Larsen, Andreas Laurits	190
Hansen, Lars	353	Larsen, Anton Laurids	30
Hansen, Lars Peter, Gæstgiver .	242	Larsen, Jens Christian	305
Hansen, Niels Peder	306	Larsen, Jens Jørgen	251
Harris, Albert	270	Larsen, Jens Peter	428
Haslev, Sophus Frederik	554	Larsen, Knud	71
Henriksen, Margrethe Kirstine . .	239	Larsen, Laurits Vilhelm	463
Henriksen, Oline	46	Larsen, Niels Rahbeck	397
Henriksen, Valdemar	386	Lindballe, Alfred Anton Christian	394
Herskind, Søren Peter	48	Lorentzen, Peter Hansen	15
Hjort, Niels	329	Lyhne, Niels, Underretssagfører .	24
Holm, Alfred Emil	430	Lytjohan, Ludvig Emil	421
Holmberg, Christian Nicolaj . . .	373		
Horn, Johan Kristian	33	Madsen, Hans	208
Hummelgaard, Peter Petersen . .	3	Madsen, Mads Thorvald	20
		Madsen, Olaf Camillo	85
Ipsen, Hans Peter	417	Madsen, Søren	1
		Marker, Thorvald Georg Alexius	285
Jacobsen, Johannes Ferdinand .	109	Meinertz, Sonnich Jessen	516
Jacobsen, Laurids Peder	397	Melchior, Arnold	503
Jensen, Caroline Margrethe, Ipsens		Mende, Christian Vilhelm	90
Hustru	417	Meyer, Niels Peter Petersen . . .	356
Jensen, Christen Buchhave	26	Mogensen, Nis Hansen	281
Jensen, Christian Aage	378	Mortensen, Morten Nielsen Tychsen	582
Jensen, Hans	224	Mortensen, Peder Christian	491
Jensen, Hans Peder	29	Møller, Hans Peter	397
Jensen, Jens	264	Møller, Peter Christian Pedersen	184
Jensen, Jens, ogsaa kaldet Jens			
Julius Jensen eller Ole Bas	299	Nielsen, Anders Hansen, kaldet	
Jensen, Mikkel	24	Brixen	39
Jensen, Peder	234	Nielsen, Anna	274
Jensen, Søren Christian Ingvar .	22	Nielsen, Carl	513
Jensen (Trædemark), Niels . . .	397	Nielsen, Hans Frederik, kaldet	
Jeppesen, Christen, kaldet Fynbo	296	Hans Frederiksen	556
Johansen, Peter Niels	437	Nielsen, Jens	102
Jørgensen, Christian Albret . . .	527	Nielsen, Jens Peder	268
Jørgensen, Hans Peder	18	Nielsen, Karen Sophie, Olsens	
Jørgensen, Johannes Peter	440	Hustru	4
Jørgensen, Julius	176	Nielsen, Kristian Alfred	185
		Nielsen, Lars Peder	585
Kaemmerer, Robert Carl Frederik	293	Nielsen, Marius Peter Christian .	22
Kjølberg, Niels Jespersen	188	Nielsen, Micha, Frøsig's Hustru .	456
		Nielsen, Ove Holger	431

	Pag.		Pag.
Nielsen, Sidsel Marie	332	Rasmussen, Olaf Viggo Johannes	491
Nielsen, Søren	136	Riisgaard, Laurids Mikkelsen...	369
Nielsen, Emil Carl	359	Rudkjøbing, Lauritz Christian ..	388
Nilsson, Lars	227		
Olesen, Hans	221	Salomonsen, Arthur Frederik	
Olesen, Mads Peder	174	Benny	3
Olsen, Hans Peder	4	Sohmidt, Marie Petrine Thomsen	482
Olsen, Jens Christian	81	Schmidt, Thomas Peter Thomsen	482
		Schultz, Ernst Jørgen	292
Patrick, Henry	47	Storgaard, Christen Nielsen	26
Paustian, Anton Christian	13	Sørensen, Anna Katrine	513
Pedersen, Anton Rasmus	260	Sørensen, Jens Peter	301
Pedersen, Christian, kaldet Friis	354	Sørensen, Markus Ulrik	456
Pedersen, Hans	154	Sørensen, Søren	599
Pedersen, Jens Peter Magnus,			
kaldet Høj	546	Thorarinsson, Bjarni, Præst ...	412
Pedersen, Johan Laurids	100	Thygesen, Henriette Vilhelmine.	212
Pedersen, Lars	163	Tretow, Johann Wilhelm Friederich	266
Pedersen, Peder	263	Tykier, N. J., Købmand	24
Pedersen, Peder	460		
Pedersen, Peder	528	Ubbesen, Anders	24
Pedersen, Rasmus Carl	568		
Peters, Lars Kristian	160	Vadum, Jens Gotfred	558
Petersen, Martin	513	Venter, Felix, ogsaa kaldet Winther	382
Petersen, Oluf Sofus Anders	153	Vestergaard, Ludvig Christian ..	559
Petersen, Peter Marius	548	Villadsen, Jens Nielsen	423
Petersen, Poul	24		
		Whitte, Axel Wilhelm Magnus ..	436
Rasmussen, Hans Christian Edvard	554	Wickham, Daniel	58
Rasmussen, Henrik, Bogtrykker	24	William, Cornelius	290
Rasmussen, Lauritz Peter	285		
Rasmussen, Martin	152	Øberg, Antonia Eleonora	410

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Aarsagsforhold.	Ejendomsret.
Afsoning.	Embeds- og Bestillingsmænd.
Afvisning.	Eneret.
Aktion.	Erstatning.
Aktionens Omkostninger.	Executores testamenti.
Analogi.	Falsk.
Angivelse (falsk).	Firma.
Appel.	Fiskeri.
Arrest (civil).	Fogedforretning.
Arrest (Varetægts-).	Forbrydelse af Næringsrettighed.
Arvefald.	Forbudsforretning.
Assuranceforhold.	Foreninger.
Barnefader, falsk Udlæggelse af.	Forhyringøvsænet.
Bedrageri.	Forlig.
Befordringsvæsenet.	Forsøg.
Betaling.	Forudsætning.
Betalingssted.	Forældreret.
Betingelse.	Fraskilte Hustruer.
Betleri.	Fremmede.
Bevis.	Fuldmagtsforhold.
Brandstiftelse.	Færgevæsenet.
Brugeligt Pant.	Færøerne.
Bygningsvæsenet.	Gave.
Børn.	Gentagelse.
Concursus idealis.	Gæld.
Culpa.	Gældsfængsel.
Drab (Stfl.s Cap. 17).	Hittegods, ulovlig Omgang med, (Straffelovens Kap. 25).
Dyrlæger.	Hæleri.
Dyrplageri.	Hævd.
Døds gave.	Indiciebevis.
Ejendomsdom.	Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Ejendomshandel.	

- Interesse, egen.
 Island.
 Jagt.
 Kommissionsforhold.
 Kompetence.
 Kompetence (Domstolenes).
 Konfiskation.
 Konkurs.
 Kontrakt.
 Kontraktbrud.
 Kumulation.
 Kuratorer.
 Kvaksalveri.
 Kvittering.
 Køb og Salg.
 Liggedage.
 Livsgave.
 Livsstraf.
 Løfte.
 Løsgængerer.
 Mageskifte.
 Meddelagtighed.
 Medikamenthandel.
 Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.
 Militære.
 Misligholdelse.
 Mortifikation.
 Myndighed og Orden (Forbrydelser mod den offentlige).
 Næringsbrug, ulovligt.
 Næringslovgivningen.
 Omløben med Varer, ulovlig.
 Overformynderiet.
 Paasejling.
 Paatale.
 Pant.
 Pension.
 Plejebørn.
 Plejeforældre.
 Polititilhold (Overtrædelse af).
 Politivedtægt.
 Processuelle Forhold i Almindelighed.
 Prokuraforhold.
 Præster.
 Prævention.
 Prøvehandel.
 Ran.
 Religionen.
 Rettens Pleje.
 Røveri og Trusler.
 Sagførere.
 Salær.
 Sammenstød af Forbrydelser.
 Servitut.
 Sikkerhedsforanstaltninger.
 Skatter og Afgifter.
 Skilsmisse.
 Spil.
 Stadfæstelsesdom.
 Status.
 Straf.
 Strafferetsforhold i Almindelighed.
 Straffriheds- og Strafnedsættelsesgrunde.
 Summa appellabilis.
 Sædeligheden (Forbrydelser mod).
 Søfartsforhold.
 Søforklaringer.
 Søterritoriet.
 Testament.
 Tid.
 Tilregnelighed.
 Tilstaaelse.
 Tinglæsning.
 Transport.
 Tyendeforhold.
 Tyveri.
 Uagtsomhed.
 Udeblivelsesdomme.
 Udlandet.
 Udlændinge.
 Udsættelsesforretning.
 Udvisning.
 Underholdsbidrag.
 Unødig Trætte.
 Uskiftet Bo.
 Vandvæsen.
 Veje og Stier.
 Vejvæsen.
 Vekslerforhold.
 Vestindien.
 Vidner.
 Vindikation.
 Vold.
 Ægteskab.
 Ærefornærmelser.
 Æresoprejsning.

SAGREGISTER.

	Pag.
Aarsagsforhold.	
En Tiltalt, der sammen med tre Kammerater havde været i Slagsmaal med en 5te Person, gjort ansvarlig for de denne tilføjede Læsioner, da de vare tilføjede i Forening, uagtet det om nogle af Læsionerne ikke kunde oplyses, af hvem de vare tilføjede, og andre vare tilføjede af en af Kammeraterne med et Vaaben, uden at den Tiltalte vidste, at Kammeraten havde og brugte et saadant	370
I et Tilfælde, hvor et ved en Togførers Uagtsomhed foranlediget Togsammenstød havde haft til Følge, at en livsforsikret Person dræbtes, udtaltes det, at efter Lovgivningens almindelige Grundsatninger kunde der ikke tilkomme Assuranceselskabet nogen selvstændig Ret til hos Statsbanerne at kræve Erstatning for, at det allerede nu havde maattet udbetale Forsikringssummen, og at det fulgte af Strfl.s § 302, at kun de der nævnte Personer kunde kræve Erstatning hos den, som har gjort sig skyldig i Manddrab	374
I et Tilfælde, hvor en Brandforsikring havde handlet stridende imod Loven af 23 April 1870 § 2 e ved at udbetale en Gaardejer til fri Raadighed Erstatningen for de afbrændte Bygninger uden at indhente Samtykke dertil fra en efter Branden stiftet Panteret, der var tinglyst, forinden Udbetalingen fandt Sted, nægtedes der Panthaveren Erstatning, fordi det ikke kunde antages, at nogen Del af det Tab, som var paaført Panthaveren som Følge af Tvangsauktionens Udfald, vilde være blevet afværget, saafremt Erstatningen i sin Tid var anvendt til de brændte Bygningers Genopførelse	391
Afsøning.	
Et Underholdsbidrag til en fraskilt Hustru ikke antaget at kunne afsones	96
Afvisning.	
En mod en Tiltalt for Overtrædelse af Politivedtægten for Randers Købstad anlagt Sag afvist fra Højesteret, da denne ikke vilde kunne paadrage ham en Straf, der udgør objectum appellabile for Højesteret	39

En Sag, anlagt af et af Odd-Fellow Logen udstødt Medlem imod Logen til Ophævelse af Udstødelsen og af et ham meddeelt Forbud imod Udgivelse af et Odd-Fellow-Blad samt til Erstatning herfor, afvist fra Hof- og Stadsretten, da Logens Medlemmer ved deres Indtræden have givet Afkald paa at gøre Søgemaal vedrørende deres Forhold til Ordenen gældende ved de borgerlige Domstole, og da det givne Forbud havde ligget indenfor Ordenens Kompetence og kun var rettet til ham som Medlem af Ordenen, ligesom det kun havde kunnet hævdes og gennemføres ved Foranstaltninger med Hensyn til hans Stilling som saadan.	132
En Sag, hvorunder Indstævnte ikke var mødt, afvist, da Indstævnte vel havde været indkaldt til Mægling ved Kjøbenhavns Forligskommission, hvorfra Klagen i Indstævntes Udeblivelse var henvist, men det ikke af det foreliggende kunde ses, at Indstævnte havde haft Bopæl i Kjøbenhavn, og der herefter manglede Bevis for, at han havde været lovlig indkaldt til Forlig	223
Aktion.	
To her hjemmehørende Personer i Henhold til Strfl.s § 6 satte under Tiltale for et i Nordamerika forøvet Røveri	431
Aktionens Omkostninger.	
Disse for Højesteret paalagte det offentlige i et Tilfælde, hvor en Sags Appel skyldtes, at en Straf af Ris ikke havde kunnet eksekveres paa Grund af, at Tiltalte efter Dommens Afsigelse var fyldt 15 Aar	33
Disse paalagte det offentlige i en Sag, hvorunder en for Tyveri, Bedrageri og Falsk tiltalt Person frifandtes bl. a. paa Grund af de om hans Aandstilstand fremkomne Oplysninger	523
Analogi.	
Se under Bedrageri.	18
Se endvidere under Militære.	56
Se endvidere under Skatter og Afgifter	576
Angivelse (falsk).	
En Tiltalt dømt for falsk Angivelse mod sin fraseparerede Hustru samt for Bedrageri og Falsk	394
En Kvinde, som havde anmeldt en Skolelærer og dennes Datter for Blodskam og gjort sig skyldig i Vold imod Datteren, ikke idømt Straf for falsk Anmeldelse, da hun maatte anses for sindssyg og paa Grund af sin Sygdom at have troet paa sine Beskyldningers Realitet. Under Hensyn særlig til en af vedkommende Overlæge afgiven Erklæring om, at hun ikke kunde siges at være ganske ufarlig overfor de Personer, hun kom til at hade eller anse for Modstandere, og Sundhedskollegiets Erklæring, at hun i alt Fald for Tiden kunde frembyde nogen Fare for sine Omgivelser, bestemt, at der af Øvrigheden skulde træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger	410

Appel.

En Fisker, der var dømt under en offentlig Politisag for Overtrædelse af Fiskeriloven, frifunden for Højesteret, hvor Sagen var indanket i den civile Proces's Former efter Summabevilling, og Sagens Omkostninger paalagte det offentlige 499

Arrest (civil).

Stadfæstelse af en i et Skib m. m. foretagen Arrestforretning i Anledning af, at det havde vist sig, at en udlosset Ladning havde taget Skade paa Rejsen. Se under Erstatning 276

Arrest (Varetægts).

En af en Dyr læge efter § 155 forskyldt Bødestraf bortfalden i Henhold til § 58 208

En af en Færing forskyldt Straf efter § 98, 2det Stk., og § 101 bortfalden i Henhold til § 58 221

Ved Fastsættelse af Straffen for en begaaet Overtrædelse af § 182 taget Hensyn til en langvarig Varetægtsarrest 456

Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest (efter Lov af 5 April 1888).

Saadan Erstatning ikke tillagt en for Brandstiftelse arresteret Guldsmedlærling, der var frifunden under Justitssagen, hvis Omkostninger paalagdes det offentlige, da der ikke var dokumenteret Omstændigheder, hvorefter det maatte antages, at han var uskyldig 472

En herom nedlagt Paastand under en kriminel Sag ikke tagen til Følge 528

Saadan Erstatning tilkendt en Tjenestepige, hvis Anholdelse og Fængsling som mistænkt for Tyveri af et kontant Pengebeløb alene var bygget paa, at hun havde forklaret, at hun, der dengang tjente i et Badepensionat, havde besørget Rengøringen af et af dette lejet Værelse i det Hus, hvor Tyveriet ifølge Anmeldelsen var begaaet, og i den Anledning havde været i Huset omtrent paa den Tid, da Tyveriet maatte antages at have fundet Sted, hvorimod den paafølgende Undersøgelse ikke havde bragt noget Datum for Dagen, der kunde pege hen paa hende som Gerningsmand, idet det end ikke var oplyst, at hun paa det paagældende Tidspunkt havde været inde i Anmelderindens Lejlighed, der i øvrigt stod aaben for enhver, saaledes at Pigen herefter maatte antages at være uskyldig i det omhandlede Tyveri 588

Arvefald.

Antaget, at en Kapital, som i Henhold til et barnløst Ægtepars testamentariske Bestemmelse havde indestaaet i Overformynderiet til Rentenydelse for en Plejedatter for efter dennes Død at tilfalde Mandens og Hustruens Slægt til Deling indenfor hver Slægt efter Arvelovgivningens Regler, sammen med Arveladernes øvrige efterladte Formue var falden i Arv ved den længstlevendes Død, og at den Lod, som var tilfalden en efter dette Tidspunkt, men

inden Plejedatterens Død, afdød Broderdatter af Manden som Følge heraf vilde være at indbetale i hendes og hendes ligeledes afdøde anden Mands reassumerede Fællesbo, hvorimod en af hendes fra et tidligere Ægteskab hidrørende Livsarvinger fremsat Paastand om, at Kapitalen tillagdes dem til lige Deling med Udelukkelse af Mandens Udarvinger, ikke toges til Følge.

317

I et Tilfælde, hvor et barnløst Ægtepar ved gensidigt Testament havde bestemt, at den længstlevende efter den førstafdødes Død skulde beholde det hele fælles Bo som sin uindskrænkede Ejendom, og at, dersom den længstlevende ikke indlod sig i nyt Ægteskab eller ved testamentarisk Disposition bestemte, hvorledes der skulde forholdes med Formuen, ved dens Død alt hvad den efterlod sig, skulde deles i 2 lige Dele, hvoraf »hvers Arvinger« skulde tage den Del, som efter Loven kunde tilfalde dem, antoges de i Testamentet brugte Udtryk om, hvad der skulde være Genstand for denne Deling, at maatte forstaas saaledes, at Arvefaldet for begge Arvingers Vedkommende først skete ved den længstlevendes Død. Se under Testament

569

Assuranceforhold.

Et Brandforsikringsselskab, der havde annulleret en Forsikring under Paaberaabelse af, at den Forsikrede ikke i Overensstemmelse med Policen samvittighedsfuldt havde angivet samtlige paa Risikoen influerende Omstændigheder, dømt til at betale det den forsikrede ved Tegning af en lignende Forsikring andet Steds til forhøjet Præmie forvoldte Tab, da Udfyldning af Policen uden Indgivelse af skriftligt Forsikringsandragende i sin Tid var sket i Overensstemmelse med en tidligere Police, uagtet den hertil paa Selskabets Vegne medvirkende Funktionær af den forsikrede var gjort opmærksom paa, at Angivelserne i sidstnævnte Police ikke ganske stemmede med de faktiske Forhold, og Selskabet herefter maatte antages ikke at have været ubekendt med de paagældende Unøjagtigheder, hvorfor Selskabet havde været ubeføjet til at annullere Policen paa Grund af de angivne Unøjagtigheder, selv om disse maatte kunne have Betydning med Hensyn til Risikoen.

312

Udtalt, at der efter Lovgivningens almindelige Grundsætninger ikke kunde tilkomme et Livsforsikringsselskab, hos hvilket en ved et Togsammenstød paa Statsbanerne omkommen Afdelingschef mod en aarlig Præmie havde forsikret sit Liv, nogen selvstændig Ret til at fordrø Erstatning hos Generaldirektoratet for Statsbanerne for det Tab, Selskabet havde lidt ved allerede nu at have maattet udbetale Forsikringssummen. Da det derhos ifølge Straffelovens § 302 kun er den afdødes Ægtefælle og Børn, til hvem den, som paa en strafbar Maade har forvoldt en andens Død, kan tilpligtes at give Erstatning for Tabet af deres Forsørger, fandtes Selskabet allerede som Følge heraf heller ikke ved at have udbetalt Forsikringssummen til den afdødes Moder som Ihændelever af Policen at have erhvervet nogen Ret overfor bemeldte Generaldirektorat. Dette som Følge heraf frifundet

374

	Pag.
Udtalt, at det følger af § 2 e i Loven om den almindelige Brandforsikring for Landbygninger af 23 April 1870, at bemeldte Brandforsikring havde været uberettiget til at udbetale en Gaardejer Brandskadeerstatningen for nogle nedbrændte Bygninger til fri Raadighed — til hvilken Udbetaling Justitsministeriet med de ved Ansøgningens Indgivelse værende Panthaveres Indvilgelse havde meddelt Tilladelse — uden at have erhvervet Samtykke dertil af en senere tilkommen Panthaver, hvis Pantebrev var tinglæst, forinden Udbetalingen fandt Sted. Efter samtlige fremkomne Oplysninger dog antaget, at der ikke forelaa tilstrækkelig Grund til at antage, at nogen Del af det Tab, der som Følge af en efter Forløbet af en Række Aar efter nævnte Udbetaling over den pantsatte Ejendom afholdt Tvangsauktions Udfald var blevet paaført den paagældende Panthaver, vilde være blevet afværget, saafremt Brandskadeerstatningen i sin Tid overensstemmende med nævnte Lovs Bydende var bleven anvendt til Genopførelse af de afbrændte Bygninger. Direktionen for bemeldte Brandforsikring som Følge heraf frifunden for Panthaverens Erstatningssøgsmaal	391
Barnefader, falsk Udlæggelse heraf.	
En Datter, som efter Aftale derom med sin Fader havde til Kirkebogen udlagt falsk Barnefader til deres i Blodskam fødte Barn, straffet efter § 179 jfr. § 54. Faderen paa samme Maade	482
Bedrageri.	
En for Falsk, Bedrageri samt Overtrædelse af §§ 152 og 155 aktioneret Dyrslæge alene dømt for sidstnævnte Forhold	208
Antaget, at et ved Salget af en Tyr stillet Vilkaar om kontant Betaling var frafaldet af Sælgeren, der havde sendt Køberen Tyren, efter at Køberen ikke havde indfundet sig paa det til Værdiernes Udveksling bestemte Sted, hvorfor Tiltaltes Modtagelse af Dyret og derefter følgende Disposition over samme ikke kunde paaføre ham Strafansvar. Ikke heller antaget strafbart, at han havde forbrugt til egen Fordel, hvad han fik ind ved Salget af Tyrens Kød og Hud, idet hans Forhold i saa Henseende under Hensyn til hans økonomiske Stilling og til, at han havde været syg og arbejdsudygtig, ikke kunde anses svigagtigt	421
En Gæstgiver, som var sigtet for Bedrageri under Traktementet af Gæsterne, frifunden forsaauidt.	456
En for Tyveri gentagende straffet Person, som under bevidst urigtige Foregivender om sine Familieforhold havde faaet Forældre til at betro ham deres Børn til Pleje eller Adoption og forbrugt Betalingen derfor, uden nu at kunne opfylde sine Forpligtelser, men hvis Forklaring om fra først af at ville have haft saadan Hensigt ikke kunde forkastes, frifunden (Underretten havde anvendt § 257)	467
En Tiltalt, der, efter at være kommen til Stede ved en i hans Fraværelse paabegyndt Eksekutionsforretning, hvorunder der da alt var dekretet Udlæg i en Tiltalte hos en Tredjemand tilkommende Fordring, havde nægtet at have noget til Gode hos bemeldte	

	Pag.
Tredjemand, der imidlertid senere havde erkendt at skyldte Tiltalte det udlagte Beløb og betalt dette til Udlægshaverens Sagsfører, frifunden for Tiltale, idet Tiltaltes Forklaring om inden Udlægforretningens Afholdelse at have overdraget den paagældende Fordring til sin Broder, ikke fandtes at kunne forkastes. Samme Tiltalte endvidere bl. a. under Hensyn til hans mentale Tilstand frifunden med Hensyn til forskellige andre mod ham for Bedrageri rejste Sigtelser	528
I et Tilfælde, hvor en Bankafdeling, der ifølge Forlig for en fra et Vekselmellemværende hidrørende Fordring havde ladet gøre Eksekution i Debtors Ret til ifølge Købekontrakt at erholde Skøde paa den af ham beboede Landejendom samt i forskellige til samme hørende Besætningsdele m. m., ved nogle Maanedes efter Udlæget at modtage ny Veksels for Gælden havde givet Debitor Henstand og ladet ham fortsætte Driften af Ejendommen, fandtes Debitor, som i den Tid af hen ved et Aar, hvori dette Forhold vedvarede, havde disponeret over forskellige af de udlagte Kreaturer dels til delvis Fornyelse og Forbedring af Besætningen og til Gaardens Drift i øvrigt, dels til sit og Familiens Underhold — hvorved han, idet han i modsat Fald ikke havde kunnet forblive paa Ejendommen og holde denne i Drift, formentelig at have handlet i Udlægshaverens Interesse — ikke ved de af ham foretagne Dispositioner at have handlet i svigagtig Hensigt, hvorfor han frifandtes for Tiltale efter Strfl. § 256 jfr. § 253 (Overretten havde dømt Tiltalte efter disse §§)	599
En Tiltalt, der ved sin Bortgang fra et Maskebal paa et Hotel havde tilvendt sig en en Kontorist tilhørende, i den derværende Garderobe beroende Overfrakke ved overfor den paagældende Garderobekone at foregive, at han var Ejer af denne, og til Bekræftelse heraf at forevise en unummereret Garderobeseddel, hvoraf han tilfældig var i Besiddelse, anset efter Strfl.s § 251	181
En Tiltalt, der dels havde købt 2 Cykler paa Kredit uden Hensigt til at betale dem, dels forsøgt at faa en Cykle til Købs paa Kredit, ligeledes uden Hensigt til at betale den, anset efter Strfl.s § 251 til Dels sammenholdt med § 46	190
En tiltalt Ejendomskommissionær, som, efter foregaaende Aftale med en Borgerrepræsentant om derved at skaffe dem fælles Fordel paa Kommunens Bekostning, havde taget paa Haanden nogle Ejendomme i Kjøbenhavns Nærhed, der af Kommunen paatænkte købte, og derfor ved en anden Borgerrepræsentant ladet sig anbefale til vedkommende Borgmester som en Mand, der, da Kommunen ikke ønskede at forhandle direkte med Sælgerne, var brugelig som Mellemand, anset efter § 251 for i Strid med Sandheden og til egen Fordel at have givet det Udseende af, at Sælgerne forlangte 50000 Kr. mere end den Sum, for hvilken han havde Ejendommene paa Haanden, idet det fandtes overfor Tiltaltes Benægtelse at maatte statuere, at han overfor Borgmesteren havde paataget sig som Kommunens Fuldmægtig at handle med Sælgerne. Da Borgmesteren efter at være kommen til Kund-	

skab om Sammenhængen havde tilbageholdt de 50000 Kr., blev § 46 tillige citeret. Samme Tiltalte, der efter at have faaet Kundskab om Kommunens paatænkte Køb af nogle andre Ejendomme ved Meddelelse fra førstnævnte Borgerrepræsentant, efter foregaaende Aftale med denne havde faaet en Sagfører til at købe disse Ejendomme, som Borgerrepræsentanten derpaa virkede til, at Kommunen købte for en langt højere Pris af Sagføreren, saaledes at denne delte Prisdifferencen med Tiltalte og Borgerrepræsentanten, straffet efter § 257, jfr. § 54, for denne Benyttelse af Borgerrepræsentantens Stilling som Medlem af Kommunalbestyrelsen til at skaffe dem begge Fordel paa Kommunens Bekostning. Derimod frifandtes Tiltalte med Hensyn til en tredje Ejendom, da der ikke fandtes at være fattet nogen endelig Beslutning om den nærmere Fremgangsmaade der skulde anvendes for at indvinde Fordel paa Kommunens Bekostning	251
En Tiltalt straffet efter § 251 for ved forskellige Lejligheder at have skaffet sig udleveret Varer uden Hensigt at betale dem	258
En Tiltalt, der ved Henvendelse dels til private, dels til forskellige offentlige Myndigheder under urigtige Foregivender havde søgt Understøttelse og Laan og i et enkelt Tilfælde ogsaa opnaaet Understøttelse, og som derhos, ved falskelig at foregive at være sendt af en anden, havde faaet en handlende til at udlevere hende Varer, som ikke bleve betalte, og som det derhos ikke var hendes Hensigt at betale, lige saa lidt som det havde været hendes Hensigt at tilbagebetale Laanene, anset efter Strfl.s §§ 257 og 251, til Dels sammenholdt med § 46	308
Henført under Strfl.s § 251, at en Sparekasses Formand, Kasserer og Regnskabsfører for at yde en Medtaltalt økonomisk Hjælp ved derpaa at rejse Penge, havde indrettet to Kontrabøger paa den Medtaltaltes Navn, hvilke han underskrev i sin Egenskab af Formand m. m. og forsynede med vilkaarlige Løbenumre, uden at den Medtaltalte indbetalte de paa Kontrabøgerne anførte Summer, hvorefter den Medtaltalte pantsatte Kontrabøgerne til Tredjemand. Den Medtaltalte straffet efter § 251	397
En Tiltalt, der svigagtig havde tilegnet sig og forbrugt et Beløb, der var betroet ham for dermed at besørges et Indkøb, anset efter Strfl.s § 253	15
En Tiltalt, der havde sat sig i Besiddelse af en Stenhammer for at benytte den til Stenslagning, men uden Hensigt til at tilegne sig den, men et Par Dage efter havde foræret Hammeren til en Tredjemand, anset efter Analogien af Strfl.s § 253	18
En Tiltalt, der overfor et ugift Fruentimmer og en Blikkenslager, hvilken sidste ønskede at adoptere et af førstnævnte født Barn, havde paataget sig som juridisk Vejleder at ordne alt fornødent til Adoptionens Opnaaelse, og i denne Egenskab af Barnmoderen havde modtaget til Opbevaring et kontant Beløb, der skulde udbetales til Blikkenslageren, saa snart Adoptionen var bragt i Stand, men som svigagtigt havde forbrugt det ham saaledes betroede Beløb, og derefter for at fri sig for ethvert Ansvar, baade	

	Pag.
civilt og kriminelt, i Anledning heraf, falskelig havde paaført et om Adoptionen udfærdiget, af Barnemoderen og Blikkenslageren underskrevet Dokument en Erklæring, lydende paa, at disse meddelte Samtykke til, at Tiltalte, indtil Udbetalingen af det ommeldte Beløb fandt Sted, havde fri Raadighed og Dispositionsret over Pengene, samt under en mod ham i Anledning af hans Forbrug af Pengene indledet kriminel Undersøgelse havde paaberaabt sig det saaledes forfalskede Dokument, for dette sit Forhold anset efter Straffelovens §§ 253 og 274, kfr. § 268. Samme Tiltalte endvidere straffet for falsk Angivelse.....	394
Strfl.s § 253 anvendt paa svigagtig Disposition over et Ur, der var købt saaledes, at Uret først skulde blive Køberens Ejendom, naar han i Leje havde betalt Købesummen, hvilket Vilkaar ikke var opfyldt, idet der kun var afdraget 2 Kr.....	420
En Tiltalt, der, ifølge en forud fattet Beslutning, ved sin Bortgang fra en Tjeneste havde medtaget og tilegnet sig en af en Medtjener laant Krave og Flip, anset efter Strfl.s § 253	582
En Gaardejer straffet efter § 253 for at have overdraget hele sin til Ejendommen hørende Besætning og Inventarium, som var pantsat til Kreditforeningen sammen med Ejendommen, til forskellige Personer, der som Kautionister for en sekundær Gæld vilde komme til at indfri denne. Disse Personer, saavel som en Person, der havde medvirket til denne Ordning ved at nedskrive de derom oprettede Dokumenter, straffede efter § 256, jfr. § 253	397
To Tiltalte imod deres Benægtelse ansete overbeviste om at have gjort sig skyldig i Bedrageri i Spil (»Bondefangeri«) paa den i Højesteretstidende for 1898 pag. 320 angivne Maade og herfor idømte Straf efter Strfl.s § 255	176
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset overbevist om at have gjort sig medskyldig i Bedrageri ved Spil (Bondefangeri) og herfor straffet efter Strfl.s § 255	185
En tiltalt Handelsrejsende, der af sin Principal til Brug paa sine Rejser i dennes Ærinde havde modtaget til Laans en Cykle mod Afdrag i den Tiltalte tilkommende faste maanedlige Gage, og saaledes at Cyklen skulde være Principalens Ejendom, til dens hele Værdi var betalt, men som, efter at være udtraadt af det faste Tjenesteforhold til Cyklens Ejer, havde solgt denne uden Ejerens Vidende og Villie paa et Tidspunkt, hvor Tiltalte kun havde afdraget et mindre Beløb paa Cyklens Værdi, og da hans Udsigt til paa samme Maade som hidtil at afdrage Resten i alt Fald var ganske usikker, anset efter Strfl.s § 256, kfr. § 253	48
Et tiltalt Fruentimmer, der havde købt et Kogeapparat paa Afbetaling, saaledes at det først blev hendes Ejendom, naar den fulde Købesum var betalt, men som, inden dette var Tilfældet, havde overgivet Apparatet til en anden Kvinde med Anmodning om at sælge det for hende, hvilket Salg dog ikke fandt Sted, idet Sælgeren forinden anmeldte det formodede Bedrageri, hvorefter der under Sagen tilvejebragtes Overenskomst om Apparatets Tilbagelevering til ham, anset efter § 256, jfr. § 253 og § 46.....	332

	Pag.
En Gaardejer, som havde disponeret over hele den til Ejendommen hørende og med denne pantsatte Besætning m. v. for at kunne leve og for at betale Skatter og Renter, dømt efter § 256, jfr. § 253	460
Et tiltalt Fruentimmer, der for Betaling havde spaaet Folk i Kort, anset efter Strfl.s § 256, jfr. § 255.....	508
En Tiltalt, der til Sikkerhed for en mindre Gæld til en Købmand havde pantsat til denne forskellige Løsøregenstande, deriblandt nogle Fjerkreaturer, en Gris og et Svinehus, men som derefter havde disponeret over en Del af de pantsatte Genstande, idet han dels havde slagtet og med sin Familie fortæret Grisen og en Del af Fjerkreaturerne, dels havde afhændet de øvrige Fjerkreaturer og Svinehuset, anset efter Strfl.s § 256, jfr. § 253. (Overretten havde frifundet Tiltalte).....	556
En Tiltalt, der, efter i et Par Beværtninger at have rekvireret og nydt forskellige Drikkevarer, havde bortfjærnet sig for at unddrage sig Betaling af disse, anset efter Strfl.s § 257.....	136
En Tiltalt, der, til Dækning af et formentligt Tilgodehavende hos sin Hustrus Broder, umiddelbart efter dennes Død uden sine Medarvingers Vidende havde hævet et Beløb, der indestod paa afdødes Navn paa en af Tiltalte besiddet Kontrabog, anset efter § 257, da han efter sin egen Forklaring gik ud fra, at hans Fordring vilde være bleven bestridt af den afdødes Enke, saafremt han havde anmeldt den i Boet.....	154
En ved et Byggeforetagende paa Landet midlertidig beskæftiget, i en nærliggende Købstad hjemmehørende Murhaandlanger, der, efter at have faaet sin tilgodehavende Ugeløn udbetalt, hemmelig havde forladt sit Logis det førstnævnte Sted uden at betale sin Logisværtinde hendes Tilgodehavende for Kost og Logis i den sidst forløbne Uge og var taget tilbage til Købstaden for at tage Arbejde der, anset efter Strfl.s § 257, idet det oplyste ikke gav tilstrækkelig Anledning til at antage, at Tiltalte allerede forinden Udløbet af den sidste Uge af hans Ophold i Logiset havde besluttet at unddrage sig Betalingen af den Gæld, han i dette Tidrum paadrog sig overfor Logisværtinden.....	174
En Tiltalt, der paa et Hotel havde bestilt og i Forening med en anden Person nydt nogle Drikkevarer, men derefter trods Opfordring fra vedkommende Opvarter havde vægret sig ved at betale disse og derpaa havde forladt Hotellet, anset efter Strfl. § 257..	181
En Tiltalt anset efter § 257 for at have solgt en Ko, om hvilken han havde erklæret, at den intet fejlede, og som kort efter døde af en indvendig Sygdom, uagtet han maatte anses overbevist om at have vidst, at Koen var syg.....	234
En Tiltalt straffet efter § 257 for paa en Kro imod bedre Vidende at have foregivet allerede at have betalt nogle rekvirerede Varer og at have tilvendt sig Penge ved urigtig at have foregivet at have givet Opvartningspersonalet Pengestykker til Bytning.....	264
En Hestehandler straffet efter § 257 for ved Salget af en kørestædig Hoppe at have fortiet denne Fejl overfor Køberen og have garanteret Hoppen fri for skjulte Fejl, idet han i ethvert Fald havde	

	Pag.
maattet indse, at denne Mangel ved Hoppen, der i øvrigt senere var købt af Remontekommissionen for en betydelig højere Købesum, var af væsentlig Betydning for Hoppens Salgsværdi	329
To Tiltalte, der hyppig havde pantsat Ringe, forsynede med Stemplet »18 K«, og som de derhos havde ladet indridse Datoer og Forbogstaver til Navne, for større Beløb end deres Værdi, ansete efter § 257, idet deres Foregivende om at have haft til Hensigt at indløse Ringene forkastedes som højst usandsynligt, og de Tiltalte maatte have indset, at Pantelaanerne paa Grund af Stemplet og de skete Indridsninger gik ud fra, at Ringene vare ægte, hvorfor de Tiltalte maatte anses at have handlet svigagtig ved at benytte sig af Pantelaanernes gode Tro til at skaffe sig Laan udover Ringenes Værdi	491
Strfl.s § 257 anvendt paa en Person, der med Benyttelse af en uklart affattet Kvittering paa en Maade, der Tiltalte vitterligt var i Strid med dens virkelige Betydning, havde givet sin Fader som Pantekreditor i en af Tiltalte erhvervet Ejendom en Panteret i denne, der ifølge Tiltaltes Skøde tilkom en anden Fordring, med Hensyn til hvilken imidlertid intet skriftligt Dokument var oprettet eller tinglæst, hvorved den sidstnævnte Fordring blev værdiløs, og som derefter havde solgt Ejendommen, uden i det derom udstedte Skøde at tage nogen Reservation med Hensyn til bemeldte Fordring. Tiltaltes Køber derimod ikke antagen at have gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold overfor den paagældende Fordringshaver ved, uaftet han havde Formodning om, at Tiltalte handlede retstridigt, at lade sig Ejendommen tilskøde paa de givne Vilkaar	516
En Fabrikant i en Købstad straffet efter Strfl.s § 262, 2det Stk., jfr. til Dels Konkurslovens § 148, for ikke at have ført de i Frdn. 1 Juni 1832 befalede Bøger og ikke at have opgjort Status, men ikke paalagt Straf, for saa vidt han var tiltalt for Overtrædelse af Strfl.s § 263, da der ikke i saa Henseende forelaa Begæring om Straf fra nogen Kreditor	503

Befordringsvæsenet.

Se under Færgevæsenet pag. 24 og 26.

Betaling.

En Grosserer, der af en Malermester sagsøgte til Betaling af Arbejde præsteret ved den udvendige Istandsættelse af en kjøbenhavnsk Ejendom, som Grossereren havde taget til brugeligt Pant, dømtes efter den nedlagte Paastand, idet Grossererens Anbringende om at have givet det samlede Arbejde ved Ejendommens Istandsættelse i Entreprise til en Murermester, hvem Betalingen for det af ham hos de enkelte Haandværkere og Leverandører bestilte Arbejde derfor maatte paahvile, ikke toges i Betragtning som ikke tilstrækkelig bestemt assereret, medens det af Muremesterens Regning, hvorpaa Grossereren havde betalt Afdrag, fremgik, at Muremesteren ikke havde betragtet sig som Entreprenør med Hensyn

	Pag.
til Arbejdet, og Grossereren endelig ikke havde benægtet, at Arbejdet var udført efter Bestilling af Murmesteren.....	376
Betalingssted.	
En af et vestindisk Firma nogle Dage før Forfaldstiden afsendt Veksel til en i Kjøbenhavn bosat Kreditor ikke anset for rettidig Betaling, da Kjøbenhavn maatte betragtes som Betalingssted	111
Betingelse.	
Angaaende Forstaaelsen af en i en Byttehandel om en Hingst indeholdt Vedtagelse om Forhøjelse af den kontante Byttesum for denne under en vis Betingelse. Se under Køb og Salg.....	147
Betleri.	
En Person, der havde bedet om Almisser uden at faa saadan, straffet for Betleri.....	289
Tilsnigelse af Fattighjælp og Hjælp af den frie Fattigkasse under urigtige Foregivender straffet som Bedrageri. Se under Bedrageri	308
Straf herfor endvidere idømt 15, 46, 152, 173, 188, 266, 281, 295, 299, 361, 527,	546
Bevis.	
Spørgsmaal om Forstaaelsen af nogle af en Interessent i et Mejeri paa en i dette afholdt Generalforsamling fremsatte Udtalelser. Se under Løfte.....	139
Spørgsmaal, om der mellem to Grosserere var sluttet endelig Aftale om den enes Antagelse som Prokurist i den andens Forretning med Udsigt til efter en Prøvetid som saadan at indtræde i denne som Kompagnon. Se under Prokuraforhold.....	320
Antaget, at det paahvilede et Snedkerfirma, der af en Tømmerhandler havde købt Varer, at bevise sin Paastand om, at det havde været aftalt, at Firmaet kunde betale disse Varer ved Levering af Snedkerarbejde, og da saadant Bevis ikke var ført, dømtes Firmaet.....	334
Spørgsmaal om en Viktualiehandlerske som Vilkaar ved Overdragelsen af en af hende dreven Forretning til en anden Viktualiehandlerske havde forpligtet sig til ikke at etablere en lignende Forretning, som den overdragne, i Nærheden, hvorom intet indeholdtes i den om Afstaaelsen af Forretningen oprettede skriftlige Kontrakt. Se under Erstatning.....	345
Brandstiftelse.	
En Tiltalt, der havde sat Ild paa det af ham lejede Hus i den Hensigt at indvinde Assurancesummen for det ham tilhørende brandforsikrede Løssøre, anset efter § 281, ikke tillige for Assurancesvig.....	81
En Tiltalt anset efter § 281, jfr. § 39. Se under Tilregnelighed...	296
En Tiltalt, der havde sat Ild paa en Halmstak, der derefter nedbrændte, men som var saaledes beliggende, at Ildspaaesættelsen	

	Pag.
ikke kunde antages at medføre Fare for Menneskeliv eller anden Ulykke eller Ødelæggelse end Stakkens Brand, anset efter Strfl.s § 282, 1ste Stykke	188
En Tiltalt, der, for at komme i en Straffeanstalt, i den Hensigt at afhrænde en Gaard havde sat Ild paa et i faa Alens Afstand fra denne staaende Kornhæs, der ganske nedbrændte, hvorimod det lykkedes at forhindre Ilden fra at brede sig til Bygningerne, anset efter Strfl.s § 282, 1ste Stk., jfr. § 281, 1ste Stk., sammenholdt med § 46	301
En Tiltalt, der midt paa Dagen og under Omstændigheder, hvor Fare for Menneskeliv antoges udelukket, havde sat Ild paa et Beboelsesrum i Kælderen til en Ejendom paa Frederiksberg, hvor Tiltalte boede til Leje, anset efter Strfl.s § 281	548

Brugeligt Pant.

En Brugsparthaver anset berettiget til fortrinsvis Dækning forud for en efterstaaende Prioritetshaver for Udlæg til Renter af foranstaaende Prioriteter og egen Rente	198
---	-----

Bygningsvæsenet.

En Tiltalt, der i sin Kælderetage i Kjøbenhavn — hvor der ikke maatte indrettes Beboelse — havde opstillet en til Maskindrift bestemt Petroleumsmotor næd Afledningsrør for Røgen til Skorstenen, frifunden for Tiltale for Overtrædelse af Bygningsloven af 12 April 1889 §§ 41, 63 og 73, idet Motoren efter sin Indretning og Bestemmelse ikke kunde anses som et Ildsted i den Forstand, hvori dette Udtryk benyttes i Bygningsloven, eller overhovedet at kunne henføres under nogen af de Bygningsdele eller Bygnings-tilbehør, paa hvilke Bygningslovens Forskrifter komme til Anvendelse	415
--	-----

Børn.

Et Spørgsmaal om, hvem af Forældrene der var berettiget til at have de fælles Børn, afgjort i et Tilfælde, hvor Ægteskabet hævedes paa Grund af Hustruens Brøde i Separationstiden. Se under Forældreret	42
--	----

Concours ideale.

En Tiltalt, som havde sat Ild paa det af ham lejede Hus i den Hensigt at indvinde Assurancesummen for det ham tilhørende, brandforsikrede Løsøre, alene straffet efter § 281, ikke tillige efter § 259	81
--	----

Culpa.

Et Selskab, som havde livsforsikret en Person, der dræbtes under et ved en Togførers strafbare Uagtsomhed forarsaget Togsammenstød, ikke anset berettiget til Erstatning hos Statsbanerne (se under Aarsagsforhold og Assuranceforhold)	374
---	-----

	Pag.
Drab (Straffelovens Kap. 17).	
Da den ved Gentofte Jernbane-Station skete Katastrofe antoges hidført ved en Lokomotivførers Forsømmelighed med Hensyn til at holde Udkig efter de paa Banen anbragte Signaler og hans Undladelse af, da han efter sin egen Forklaring mærkede, at Vakuumbremsen ikke virkede tilstrækkeligt, at give Signal til Anvendelse af Haandbremserne i Toget, ansaas han med Straf efter Strfl.s § 198	63
En Neger, som ved et Knivstik i Brystet havde dræbt en sagesløs Mand, ifølge Frd. 4 Oktober 1833 § 10, jfr. § 6, anset efter D. L. 6—6—1 med Livsstraf, idet det var saa langt fra, at Døden skyldtes en særdeles, Gerningsmanden ubekendt Omstændighed eller en usandsynlig og uforudseelig tilstødende Begivenhed, at Tiltalte tværtimod maatte have kunnet forudse Døden som en rimelig Følge af sin Handling	76
Statsbanerne ikke ansete ansvarlige overfor et Livsforsikringselskab paa Grund af et dette tilføjet Tab ved et Togsammenstød, som skyldtes en Togførers strafbare Uagtsomhed, og som havde havt en livsforsikret Persons Død til Følge (se under Assuranceforhold og Aarsagsforhold	374
En paa de dansk-vestindiske Øer hjemmehørende Tiltalt, der under et Slagsmaal, efter at være kommen i ophidset Stemning, med Drabshensigt havde tilføjet Modstanderen 2 Knivstik i Ryggen, af hvilke det sidste, der var trængt ind i Lunge og Lever, var absolut dødeligt, anset efter Frd. 4 Oktober 1833 § 11 med den i Lovens 6—6—1, jfr. Frd. 24 September 1824 foreskrevne Livsstraf	382
En tiltalt Hestehandler, der paa Gaden i Kjøbenhavn havde paakørt en med sin Trækkevogn tæt op til Fortovet holdende Handelsmand, saaledes at denne faldt bagover mod Fortovsfislen og i Faldet paadrog sig et Brud paa Hjerneskillen, der havde Døden til Følge, og som havde erkendt, at Grunden til, at han ikke havde drejet af for den paakørte Handelsmand og hans Trækkevogn, alene var den, at han ikke havde set dem, og at dette alene skyldtes, at han under sin Kørsel ikke havde passet ordentlig paa eller set sig ordentlig for, anset efter Strfl.s § 198, idet det udtaltes, at selv om det kunde antages, at Tiltalte, der efter det for Højesteret oplyste i længere Tid havde lidt af en Øjensygdom, der medførte, at hans Synsstyrke var betydelig nedsat, paa Grund deraf havde været ude af Stand til i betimelig Tid at blive Trækkevognen var, vilde det ikke kunne fritage ham for Strafansvar for paa den ommeldte Maade at have forvoldt Handelsmandens Død, idet Tiltalte havde erkendt i flere Aar at have været paa det rene med, at han paa Grund af sin Øjensvaghed ikke kunde holde tilstrækkeligt Udkig med Færdslen paa befærdede Steder og saaledes var uskikket til at være Kusk paa saadanne Steder.....	559

Dyrlæger.

En Dyrlæge antagen at have overtraadt Strfl.s § 155 dels derved,

at han for at skaffe Ejere af smaa Kreaturbesætninger Adgang til Tuberkulinprøve i Henhold til Lov Nr. 106 af 14 April 1893, jfr. Indenr.-Min.s Bekendtgørelse af 31 Maj 1893, i flere til Ministeriet indsendte Andragender, som vare forsynede med hans Erklæring om Forsvarligheden af den af de paagældende Andragere foreslaaede Afsondring af eventuelt reagerende Kreaturer, havde opført enkelte Personer som Ejere af Kreaturer, der i Virkeligheden tilhørte flere, og i Forbindelse dermed afgivet urigtig Erklæring om den foreslaaede Afsondringsmaade, dels ved at fremsætte forskellige, ham vitterlig urigtige faktiske Oplysninger i de af ham afgivne Indberetninger om afholdte Tuberkulinprøver. Den forskyldte Straf bortfalden i Henhold til § 58. Derimod frifunden for Sigtelse for Falsk og Bedrageri og Overtrædelse af § 152	208
Dyrplageri.	
En for Dyrplageri tiltalt Person frifunden	1
Døds gave.	
Se under Gave	310
Ejendomsdom.	
Et bornholmsk Aktieselskab, der havde søgt Ejendomsdom paa nogle Lodder som indbefattede under, men ikke udtrykkelig nævnte i et Auktionssalg, nægtet saadan, da der efter Indholdet af Auktionsforretningen og den under samme fremlagte Vurderingsforretning ikke fandtes Føje til at antage, at det skete Bortsalg skulde have omfattet mere end de udtrykkelig betegnede Ejendomme	477
Ejendomshandel.	
En Ejer af en Ejendom i Kristenbernikovstræde, som skriftlig havde givet en Kommissionær Ejendommen paa Haanden i 14 Dage for en bestemt Salgssum, ikke anset pligtig at sælge til en af Kommissionæren fremstillet Tredjemand, som indenfor nævnte Frist tilbød at opfylde Handelen, idet Kommissionæren ikke overfor Husejeren var optraadt som Fuldmægtig for bemeldte Tredjemand, til hvem han skulde skaffe et Salgstilbud paa Husejerens Ejendom, men kun kunde antages at have tilbudt Husejeren, af hvem han betingede sig Salær, sin Medvirkning til Salg af dennes Ejendom. Det i saa Henseende udstedte Dokument, der alene var stilet til Kommissionæren og afgivet til denne, medførte derfor ikke nogen Ret for bemeldte Tredjemand, men kunde kun betragtes som indeholdende en Instruktion for Kommissionæren, foruden at det tilsagde ham et Salær og gav ham en begrænset Eneret til paa Husejerens Vegne at søge en Køber til hans Ejendom uden dog at kunne afslutte nogen Handel om den	448
Ejendomsret.	
En Ejendomsoverdragelse efter Omstændighederne ikke anset tilsigtet	

	Pag.
ved, at en Kontrabog var noteret paa en Tredjemands Navn, da den var forbleven i dens Værge, som Pengene oprindelig tilhørte, med Ret for denne til at hæve paa Bogen (se under Livsgave)	68
En Kreaturhandler, som havde skaffet sig udleveret nogle paa en Træners Navn opstaldede Heste, frifunden under et til Hestenes Tilbagelevering anlagt Søgemaal, da det var bevist, at Hestene vare indkøbte i Tyskland for Kreaturhandlerens Regning og altsaa ham tilhørende. Da dette ogsaa galdt om en af Træneren bortbyttet Hest, antoges Kreaturhandleren ligeledes at være bleven Ejer af den tilbyttede Hest, og et stedfundet Salg af sidstnævnte Hest til Kreaturhandleren alene at være sket pro forma, hvorfor denne frifandtes for at betale den affordrede Købesum	213
Embeds- og Bestillingsmænd.	
En islandsk Præst straffet efter isl. Strfl. § 145, jfr. § 142, for Misbrug af sin Stilling som Postmester (se under Falsk)	412
Om Præsters Pensionering se under Pension	488
Om en kjøbenhavnsk kommunal Bestillingsmands Pensionsret se under Pension	578
Eneret.	
Om den tvende Færgesteder tilkommende Eneret se under Færgesvæsenet	24, 26
Erstatning.	
Om Erstatning i Anledning af en Skibskollision se under Paasejling	9
Erstatning ikke tilkendt under en Justits sag paa Grund af manglende Oplysninger om paagældende Mellemværende	48, 251
I et Tilfælde, hvor der efter Begæring af vedkommende Politimester var afgivet et Kommando af Københavns Politistyrke til Assistance ved Opretholdelsen af Orden ved et politisk Møde paa Landet, hvor en af de til det afgivne Kommando hørende og ved Mødet fungerende Betjente under de ved dette stedfundne Tumulter havde erholdt betydelige Læsioner i Hovedet, og hvor Betjenten efter langvarige Sygdomsforfald tilsidst var bleven afskediget af Politikorpset, samt hvor derefter Københavns Kommune havde sagsøgt vedkommende Amtmand dels paa Amtsrepartitions-kassens Vegne, dels paa den paagældende Jurisdiktions Politikasses Vegne, til at erstatte Kommunen det af denne til vedkommende Politibetjent udrede Pensionsheløb, frifandtes Indstævnte, idet det udtaltes, at en Forpligtelse til helt eller delvis at overtage den Københavns Kommune efter de gældende Bestemmelser paahvilende Pensionsbyrde overfor Betjenten ikke kunde være paadragen nogen af de paagældende Kasser, selv under Forudsætning af Aarsagsforbindelsen mellem den Betjenten under hans Udkommando i det paagældende Amt tilføjede Vold og den Sygdom, der nødvendiggjorde hans Afskedigelse	61-
En Køber, som havde undladt til aftalt Tid og Sted at afhente et Par købte Heste og senere vægret sig ved at modtage dem, til-	

	Pag.
pligtet i Erstatning for denne Mistligholdelse at betale Foderpenge m. m. for den Tid, Sælgeren havde havt de senere solgte Heste i sin Besiddelse	87
Udgifveren af »Punch«, der havde sagsøgt en Bogtrykker til Erstatning for formentlig Kontraktbrud begaaet ved, at et til Annoncer bestemt Tillæg var fremsendt med den overvejende Del af Annoncepladsen udfyldt, nægtet saadan, da det ikke af Kontrakten med Sikkerhed kunde udledes, at der paahvilede Bogtrykkeren en Forpligtelse til at udfylde Tillæget paa en saadan Maade, at det leverede Numer var kontraktstridigt. Herefter, og da Udgifveren bestemt havde vægret sig ved at modtage dette Tillæg eller i Fremtiden lignende, havde Bogtrykkeren været berettiget til at anse sig løst fra Kontrakten	91
Spørgsmaalet om en Skippers Ansvar for, at et af ham udlosset Parti Korn havde lidt Skade af Søvand, antaget udelukkende at maatte afgøres efter Sølovens § 142, idet nogle Bestemmelser i Certepartiet om Ansvarsfrihed for den Skade, som Ladningen uden hans eller hans Folks Skyld maatte kunne tage, ikke antoges at hjemle en fra de almindelige Regler forskellig Bedømmelse af Ansaret. Skipperen tilpligtet at erstatte Skaden, da der ikke af ham var tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Skaden skyldtes en Søulykke eller anden saadan Hændelse, hvis Følger det ikke havde staaet i hans Magt at afværge, idet det navnlig stod som usikkert, om Vandets Indtrængen i Lasten ikke skyldtes Mangler ved Storlugen, dennes Omgivelser, eller at Lugen ikke havde været tilbørlig lukket eller tildækket. Udtalt, at Skipperen burde overensstemme med Sølovens § 42 ved Lugernes Aabning have tilkaldt Besigtigelsesmænd, og at der ved Optagelsen af Søforklaringen var begaaet forskellige Fejl, særlig ved at Ladningsmodtageren ikke var varslet til at overvære den. Den for Erstatningen foretagne Arrest stadfæstet	276
Erstatning i Henhold til Strfl.s § 303 af 1000 Kr. paalagt en Tiltalt, som havde besvangret en Pige under 16 Aar, og herfor straffedes efter § 174	306
Erstatning tillagt et brandforsikret Firma, fordi Forsikringsselskabet ubeføjet havde annulleret den tegnede Police under Paaberaabelse af, at Firmaet ikke i Overensstemmelse med Policen samvittighedsfuldt havde opgivet samtlige paa Risikoen influerende Omstændigheder (se under Assuranceforhold)	312
Spørgsmaal, om der mellem to Grosserere var sluttet endelig Aftale om den enes Antagelse som Prokurist i den andens Forretning med Udsigt til efter en Prøvetid som saadan at indtræde i denne som Kompagnon (se under Prokura-Forhold)	320
Om Erstatning paa Grund af formentlig uberettiget anvendt Gælds-fængsel se under Gælds-fængsel	337
Imod en Viktualiehandlerskes (A's) Benægtelse ikke anset Bevis eller sikker Formodning tilvejebragt for, at hun som Vilkaar ved Overdragelsen af en af hende dreven Forretning til en anden Viktualiehandlerske (B) havde forpligtet sig til ikke at etablere en lignende	

	Pag.
Forretning, som den overdragne, i Nærheden. En af B., efter at A.'s Etablering af en konkurrerende Forretning i en Naboejendom havde nødsaget hende til at ophæve sin Forretning, under det nævnte Angivende fremsat Paastand om Skadeserstatning som Følge heraf ikke givet Medhold	345
Om Betaling for Overliggedage se under Liggedage	362
Se under Assuranceforhold	374
I et Tilfælde, hvor en Brandforsikring i Strid med den for samme givne Lov havde udbetalt en Gaardejer Brandskadeerstatningen for nogle nedbrændte Bygninger til fri Raadighed, uden at have erhvervet Samtykke dertil fra en Panthaver, hvis Pantebrev var tinglæst, kort Tid forinden Udbetalingen fandt Sted, antaget at der dog efter samtlige fremkomne Oplysninger ikke forelaa tilstrækkelig Grund til at antage, at nogen Del af det Tab, der som Følge af en efter Forløbet af en Række Aar efter nævnte Udbetaling over den pantsatte Ejendom afholdt Tvangsauktions Udfald var blevet paaført den paagældende Panthaver, vilde være blevet afværget, saafremt Brandskadeerstatningen i sin Tid, overensstemmende med Lovens Bydende, var blevet anvendt til Genopførelsen af de afbrændte Bygninger. Brandforsikringen som Følge heraf frifunden for Panthaverens Erstatningssøgsmaal	391
Overformynderiet ikke anset erstatningspligtig i Medfør af Lov 26 Maj 1868 § 5 for, at en under særlig Bestyrelse værende Kapital var gaaet tabt ved Tvangssalg af den pantsatte Ejendom (se under Overformynderiet)	445
Erstatning under en Justitssag paalagt en Gaardejer, der dømtes efter § 256, jfr. § 253 (Overretten havde ikke taget Erstatningspaastanden tilføje)	460
Se under Arrest (Varetægts-)	472, 528, 588

Executores testamenti.

Om Skifteafgifters Beregning i et af executores testamenti behandlet Bo, hvor Skifteretten først havde registreret, se under Skatter og Afgifter	98
--	----

Falsk.

En for Falsk, Bedrageri samt Overtrædelse af §§ 152 og 155 aktioneret Dyrklæge alene dømt for sidstnævnte Forhold, se under Dyrklæger	208
En Tiltalt dømt efter § 268 for at have falskelig underskrevet en Obligation, hvorved en stjaalen Sparekassebog gaves i Haandpant, med Boghaverens Navn	227
En Kommissionær dømt efter § 274, jfr. § 268, for at have falsket Indholdet af et Dokument i den Hensigt at dække sig for Ansvar for et begaaet Bedrageri, se under Bedrageri	394
En Gaardejer, der paa et Gælds brev havde underskrevet sin Svogers Navn som Selvskyldnerkautionist, frifunden, da hans Forklaring om at have havt Svogers Løfte om at ville kavere for den om-	

	Pag.
handlede Gæld og at have anset sig berettiget til at underskrive Svogerens Navn ikke fandtes at kunne forkastes	397
En islandsk Præst straffet efter den islandske Strfl.s § 270 (dansk Strfl.s § 268) for som fungerende Postmester at have indsendt Regninger for, samt oppebaaret Betaling for flere Ekstrapostheste, end han havde refunderet Postførerne, og bilagt disse Regninger med Kvitteringer, som han underskrev med Postføreren's Navn, men for større Beløb end han af disse var bemyndiget til (Overretten havde alene dømt for Bedrageri).	412
En for Udfærdigelse af falske Bestillingssedler til handlende tiltalt Person frifunden bl. a. under Hensyn til de fremkomne Oplysninger om Tiltaltes Aandstilstand, hvorefter der ikke fandtes at kunne lægges afgørende Vægt paa de af ham under Sagen afgivne, senere tilbagekaldte Tilstaaelser, hvorhos disse, under Hensyn til Sagens mangelfuldt oplyste Tilstand, ikke fandtes saaledes bestyrkede, at de afgave et fyldestgørende Grundlag for Tiltaltes Domfældelse	528

Firma.

Antaget, at et Selskabs Firma, der hidtil havde været registreret i Henhold til Fimalovens § 37 som Nielsen & Co. (limiteret) af to Brødre med pro rata Ansvar, kunde fortsættes med Bortkastelse af Tillægget »(limiteret)«, efterat Firmaet var overgaaet til en af dets tidligere Indehavere, da Bestemmelserne i Fimalovens § 12 ifølge Forholdets Natur fandtes at være analogisk anvendelige i et saadant Tilfælde	470
--	-----

Fiskeri.

En Forpagter af en Aalegaardsrettighed i Limfjorden, som ved de af ham anbragte Fiskeriredskaber havde sat Raden af Tremmeværk i Stedet for at binde den af Masker, frifunden under den imod ham for ulovlig Fiskeri anlagte Sag, da Redskaberne efter de lokale Forhold maatte siges at have været anbragte i Forbindelse med Landjorden og derfor havde været Aalegaarde. Han frifandtes ligeledes, forsaavidt han var sigtet for at have benyttet Aaleruser, som ikke havde den lovbestemte Maskevidde, da de af Underdommeren i saa Henseende foretagne Maalinger dels havde vist sig urigtige, dels ikke vare skete paa saadan Maade eller under lagttagelse af saadan lovlig Omgang, at der vilde kunne tillægges dem Betydning	499
---	-----

Fogedforretning.

En af en Enke for en Fogedret fremsat Paastand om Udlevering af hendes Barn, der opdroges hos Farmoderen, forkastet, da Enken havde afgivet en skriftlig Erklæring indeholdende fornøden Overdragelse af Forældremagten til Farmoderen, og denne Erklæring ikke, som af hende paastaaet, kunde anses aftvungen hende, samt da en saadan uigenkaldelig Overdragelse af Forældremagten maatte antages ved privat Overenskomst forbindende, i alt Fald naar	
--	--

	Pag.
dermed forenedes en Pligt for den berettigede til at sørge for Barnet	52
Fogeden antaget beføjet til at indsætte en Mand, der efter en Købe- kontrakt havde Krav paa at faa Ejendoms-Besiddelsen af en fast Ejendom til et vist Tidspunkt, i Besiddelsen ved en umiddelbar Fogedforretning, uagtet han endnu ikke havde Skøde paa Ejen- dommen. (Overretten havde udtalt, at der hverken i D. L. 6—14—7 eller andet Lovbud havdes Hjemmel herfor)	127
Se under Forbudsforretning	362
Forbrydelse af Næringsrettighed.	
En Værtshusholder, hvem en Tyveridom var overgaaet, antagen at have forbrudt sin Næringsadkomst i Medfør af Lov af 23 Maj 1873 § 9, uagtet denne Følge ikke udtrykkelig var udtalt i Dommen, og ikke antagen ved Æresoprejsning at være sat i Stand til at benytte den forbrudte Adkomst	75
Se under Næringsbrug (ulovligt)	165
En Gæstgiver, der dømtes efter Strfl.s § 182, 2det Led, tillige dømt til at have forbrudt sit Næringsbevis i Medfør af Lov 23 Maj 1873 § 9	456
Forbudsforretning.	
Stadfæstelse af en Forbudsforretning imod, at en Skibsfører hævdede et Beløb, der var forlangt deponeret til Dækningen af et af Skip- peren prætenderet Krav for Erstatning for Overliggedage	362
Foreninger.	
En Udstødelse af Odd-Fellow Logen m. m. paa Grund af For- eningens Love ikke antaget at kunne paaankes ved Domstolene	132
Forhyringsvæsenet.	
Det i § 1 i Loven af 12 April 1892 indeholdte Forbud imod, at andre end de, der have Bevilling dertil, i Kjøbenhavn befatte sig med Tilvejebringelse af Søfolk til Skibe eller optræde som Melle- mænd ved Afslutning af Forhyringskontrakter, antaget overtraadt af Formanden for Fyrbødernes Fagforening derved, at han havde, efter Aftale med Føreren af et i Malmø lossende Skib, i Kjøben- havn engageret og til Malmø overført to Fyrbødere til Skibet i Stedet for to, der ikke vare Medlemmer af Forbundet, uden at det kunde fritage Tiltalte for Straf, at der ikke forelaa en til Stadighed udfoldet Virksomhed, eller at han intet Vederlag havde beregnet sig, eller at der ikke skulde være Tale om en her ud- foldet Virksomhed, idet de to Fyrbødere først skulde være at be- trægte som antagne i Malmø	224
Forlig.	
En Sag afvist, da det ikke kunde ses, at Indstævnte, der udeblev, havde været lovlig indkaldt til Forlig (se under Afvisning)	223
Forsøg.	
En Person, der havde tilranet sig et Par Sko og in continenti blev eftersat af Ejeren samt anholdt, straffet for fuldbyrdet Forbrydelse	55

	Pag.
En Tiltalt, som havde forsøgt at voldtage en gammel Kone, under hvilket Forsøg ogsaa Sædafgang fandt Sted, men uden at det var lykkedes ham at faa sit Lem indført i hendes Kønsele, anset efter § 168, jfr. § 46	109
I et Tilfælde, hvor den samme Handling indeholdt baade et fuldbyrdet Delikt efter § 282 og Forsøg paa den i § 281 ommeldte Forbrydelse, bestemtes Straffen efter § 282, jfr. § 281, sammenholdt med § 46	301
Forudsætning.	
Et Brandforsikringselskab, der havde annulleret en Police, fordi den forsikrede ikke i Overensstemmelse med Policen samvittighedsfuldt skulde have angivet samtlige paa Brandfaren influerende Omstændigheder, dømt til at betale Erstatning, da Selskabet — selv om de i Policen indeholdte Unøjagtigheder maatte være af Betydning for Risikoen — efter de af den forsikrings søgende forud for Tegningen gjorde Meddelelser til Selskabets Funktionær ikke havde været ukendt dermed	312
Forældreret.	
Udtalt, at det ifølge Lovgivningens Grundsætninger — jfr. navnlig D. L. 5—2—52 og Frdn. 21 Maj 1845 § 3 — maa antages, at den uskyldige Ægtefælle i Tilfælde af Ægteskabets Ophævelse paa Grund af den anden Ægtefælles Horsbrøde er berettiget til at beholde de i Ægteskabet fødte fælles Børn. En Hustru, der havde gjort sig skyldig i Hor under Separationstiden, som Følge heraf ved Dommen i den mod hende af Manden anlagte Skilsmisssag overensstemmende med hans Paastand dømt til at udlevere ham deres 2 fælles myndige Børn til at undergives hans Myndighed og Forsorg, idet det derhos udtaltes, at den ved Separationsbevillingen truffne Bestemmelse om, at Børnene skulde være undergivne Hustruens Myndighed, maatte være uden Betydning under de nu foreliggende Forhold, hvor Ægteskabet ophævedes paa Grund af den ene Ægtefælles Hor	42
En Enkes Overdragelse ved privat Overenskomst af Forældremagten over hendes Barn anset forbindende for hende i et Tilfælde, hvor der med Berettigelsen fulgte en Pligt til at sørge for Barnet, og Enken derfor antagen uberettiget til at tilbagekalde sin Forpligtelse. Se under Fogedforretning	52
Fraskilte Hustruer.	
Et Underholdsbidrag til en saadan ikke antaget at kunne afsones .	96
Fremmede.	
En Gæstgiver straffet for Overtrædelse af Lov 15 Maj 1875 § 19 . . .	456
Fuldmagtsforhold.	
Et Dokument, hvorved en insolvent Vinhandler til en Kreditor havde overdraget sin Forretning, saaledes at denne skulde fordele det	

	Pag.
ved Realisationen indkommende Beløb mellem Kreditorerne, saaledes som disse vare angivne paa en Specifikation, overfor Vinhandlerens senere under Konkurs tagne Bo betragtet som ikkun indeholdende en Bemyndigelse til at afhænde Forretningen og fordele det indkomne Beløb mellem Kreditorerne, hvorfor vedkommende Kreditor, der forinden Falliten havde afhændet Forretningen med Varelager til en Tredjemand, tilpligtedes at indbetale Provenuet til Konkursboet	192
Et Spørgsmaal afgjort, om en Kommissionær havde for en Tredjemand modtaget et Salgstilbud af en Husejer eller alene tilbudt sin Medvirksomhed til Salg af dennes Ejendom. Se under Ejendoms-handel	448

Færgevæsenet.

Antaget at Vildsund Færgestedets Eneret efter Indholdet af Pl. 12 August 1820 § 1 ikke kan udstrækkes videre end til Overførsel af Personer og Gods mellem Morsø og Thy fra Punkter, der ligge indenfor en Afstand af 1 Mil fra Færgestedet paa den ene Side af Sundet, til Punkter indenfor den samme Afstand fra Færgestedet paa den modsatte Side af Sundet. Som Følge heraf frifandtes Medlemmerne af Bestyrelserne for to Dampskibsselskaber, hvis Skibe for Betaling havde befordret Passagerer mellem Gullerup paa Morsø, der ligger indenfor en Mils Afstand fra Færgestedet, og Thisted Købstad, der ligger udenfor den nævnte Afstand fra samme	24
Antaget, at den den nuværende Færgemand ved Næssund Færgested i 1884 af Amdtsraadet givne Bevilling havde haft samme Omfang som de tidligere i Henhold til kgl. Resolution 22 Marts 1860 givne Bevillinger og saaledes omfattet ikke blot Eneret paa Udøvelse af Færgefart paa begge Sider af bemeldte Sund, men ogsaa Besørgelsen af Ombord- og Ilandsætningen af Dampskibspassagerer derved. En Person, der ved en enkelt Lejlighed efter Opfordring af et Dampskibsselskab havde fra Karby Strand paa Morsø, der ligger i en Afstand af højst $\frac{1}{2}$ Mil fra Færgestedet paa den samme Side af Sundet, for Betaling og med sin egen Baad sat Folk om Bord i et forbisejende Dampskib og senere samme Dag atter ilandsat de paagældende Personer fra Dampskibet paa det Sted, hvor de vare satte om Bord, antoges som Følge heraf at have været uberettiget til denne Ombord- og Ilandsætning, og ansaas derfor i Henhold til Lov 3 Maj 1867 med en Bøde samt idømtes Erstatning til Færgemanden. Tvende andre Tiltalte, der fra den med Morsø landfaste Aggerø, der ligger i mindre Afstand end en Mil fra Næssund Færgested, af og til havde færget Folk til et Punkt ved en Bugt paa Thyholm, hvis Afstand i lige Linie fra Næssund Færgested paa Thyland Siden er over 1 Mil, frifandtes derimod for Tiltale for Indgreb i oftnævnte Færgestedets Eneret . .	26

Færøerne.

En Færing anset efter § 98, 2det Stk., for at have lagt Sognepræ-

Pag.

sten Hindring i Vejen, da denne efter endt Tjeneste vilde lukke Kirkedøren, og efter § 101 for ved samme Lejlighed at have sagt »Du« til Præsten	221
--	-----

Gave.

Se under Livsgave	68
I et Tilfælde, hvor der i et barnløst Ægtepars Dødsbo var forefundet indlagt i Konvolutter med Udskrifter to Sparekassebøger lydende paa den længstlevende Mands umyndige Brodersønner, men med Ret for ham selv til at hæve paa Bøgerne, hvor det derhos var oplyst, at Manden af sine egne Midler havde indsat i Sparekassen de Beløb, hvorpaa Bøgerne oprindelig lød, at han havde beholdt Bøgerne i sit Værge uden at give Børnenes Fader Underretning om, at Bøgerne vare deres, og at han faktisk havde gjort Brug af den ham ved Kapitalens Indsættelse udtrykkelig forbeholdte Hævningsret, forkastedes en af Brodersønnernes Værge paa Skiftet fremsat Paastand om Udlevering af Sparekassebøgerne som overdragne Børnene ved Gave i levende Live, idet den Omstændighed, at Kontrabøgerne i Sparekassens Bøger vare noterede at tilhøre disse, ikke alene var i Stand til at overføre Ejendomsretten over de paa Bøgerne indestaaende Beløb til dem, ligesom ogsaa de Forhold, hvorunder Bøgerne vare fundne i Boet, i og for sig maatte være uden Betydning i saa Henseende, og Overdragelsen ikke paa anden Maade var godtgjort	310

Gentagelse.

En Tiltalt, der 7 Gange havde vedtaget Bøder for Overtrædelse af Næringslovens § 78, henholdsvis for 1ste—7de Gang begaaet Forseelse, med sædvanlig Gentagelsesvirkning, nu dømt for 8de Gang begaaet Forseelse, uagtet de tidligere Vedtagelser vare under Minimum	165
En Straffedom for Forsøg paa Tyveri ikke tillagt Gentagelsesvirkning	430

Gæld.

En af et vestindisk Firma skyldig Kapital anset forfalden i Henhold til Kontraktens Bestemmelser paa Grund af Firmaets Restancer med skyldige Afdrag. Et Beløb, som af Firmaet var afsendt til den her bosatte Kreditor nogle Dage før Forfaldstid, ikke anset som rettidig Betaling	111
En Manufakturhandlers Hustru, der ved Skadesløsbrev havde givet et Handelsfirma til Sikkerhed for dets Fordring paa Manden Underpant i hende som Særeje tilhørende Løssøregenstande, ikke derved, at Firmaet havde forsømt at iagttage den fornødne Omgang for at holde Pantsætningen i Kraft, anset berettiget til i Strid med det af hende ved Skadesløsbrevet givne Tilsagn at modsætte sig, at Firmaet søgte Fyldestgørelse for dets Tilgodehavende hos Manden i de i Skadesløsbrevet nævnte Genstande.	327
I et Tilfælde, hvor Administrationen havde nægtet at give Mortifi-	

kationsbevilling paa et som brændt angivet Pantebrev, forinden Spørgsmaalet om Gældsforholdets Eksistens var afgjort, gaves der Kreditrix, som i den Anledning havde anlagt Søg imod Debitor, en af Gældsbrevefs Ekstradition i kvitteret Stand eller Bevis for, at det var mortificeret, betinget eksigibel Dom, idet Debitor havde erkendt at have udstedt et Gældsbevis som det i Udskrift fremlagte og ikke ført Bevis for, at han ikke havde faaet Valuta derfor . . . 484

Gældsfængsel.

I et Tilfælde, hvor Overretten havde forandret en Underretsdom, som havde tilpligtet en Jomfru under Tvangsmulfter at give Skøde paa en fast Ejendom, og tilkendt Rekvisita Erstatning for det Gælds-fængsel, hun havde udstaaet i Henhold til Lov 6 April 1842 § 4, efterat hun havde paaanket Underrettens Dom, men hvor Højeste-ret stadfæstede Underrettens Dom, bortfaldt Erstatningen, hvorpaa hun ikke fandtes at have Krav 337

Hittegode (ulovlig Omgang hermed).

En Tiltalt straffet efter § 248 for at have tilegnet sig et Ur, som tilhørte hans Gæst, og som han om Morgenen efter Gæstens Bortgang fandt paa dennes Seng 247

Hævd.

Se under Veje og Stier 204, 521

Hæleri.

Straf herfor idømt en paa de dansk-vestindiske Øer hjemmehørende Person i Medfør af Frdn. 11 April 1840 § 22 cfr. Plak. 18 Oktober 1820 og Anordn. 6 Januar 1852 § 2 47
 Straf herfor idømt en Hustru, som havde hælet med sin Mand . . . 417
 Straf efter § 238 endvidere idømt . . . 44, 184, 274, 378, 495, 568, 586

Indiciebevis.

En Person, som ifølge det indirekte Tyvs- og Hælerbevis straffedes som Tyv med Hensyn til nogle Koster, som vare bragte til Stede, dømt ligeledes som Tyv efter almindeligt Indiciebevis med Hensyn til andre, ved samme Lejlighed Paagældende frakomne og Tiltalte ihændekomne Genstande, der ikke vare bragte til Stede 58
 En Tiltalt imod sin Benægtelse anset overbevist om at have gjort sig skyldig i utugtigt Forhold overfor et Pigebarn før og efter dennes fyldte 12te Aar 157
 Forskellige Tiltalte imod deres Benægtelse overbeviste om Bedrageri i Spil efter Strfl.s § 255 176, 185
 En Tiltalt imod sin Benægtelse dømt efter § 268 for at have falskelig underskrevet en Obligation, hvorved en stjaalen Sparekassebog gaves i Haandpant, med Boghaverens Navn 227

	Pag.
Beviset for Tiltaltes Besiddelse og for den deposederedes Ejendomsret, som Led i det indirekte Tyvs- og Hælerbevis, ført ved Indicier (se under Indirekte Tyvs- og Hælerbevis)	274
Se under Meddelagtighed	386

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

En paa de dansk-vestindiske Øer hjemmehørende Person i Medfør af dette dømt som Hæler med Hensyn til en Barneskjorte	47
Dette anvendt med Hensyn til nogle Klædningsstykker, og Tiltalte — en paa de dansk-vestindiske Øer hjemmehørende Person — anset for Tyveri	58
Dette anvendt paa en bortkommen Sparekassebog, og Tiltalte dømt som Tyv og efter § 268 for falskelig at have underskrevet en Obligation, hvorved den stjaalne Bog haandpantattes, med Boghaverens Navn	227
Et Fruentimmer, som var funden i Besiddelse af en Farveriseddel paa en Silkenederdel, med Hensyn til hvilken der var aflagt Tiltalshjemlingsed, straffet efter det indirekte Tyvs- og Hælerbevis som Hæler med Hensyn til Nederdelen, idet Ejendomsbeviset ansaaes ført ved de af Bestjaalnes Søster og Mand afgivne beedigde Forklaringer i Forbindelse med det iøvrigt fremkomne	274
Dette anvendt paa en Tiltalt, som var funden i Besiddelse af en stjaalen Cykle, og Tiltalte dømt som Tyv	441
Dette anvendt paa en Tiltalt, som havde været i Besiddelse af en bortkommen Hest, og Tiltalte dømt som Hæler	495
En Tiltalt dømt efter dette for Hæleri med Hensyn til noget Støbegods af Metal	568
En Tiltalt dømt efter samme for Hæleri med Hensyn til et Hestedækken	586

Interesse, egen.

Som Straffriheds- og Nedsættelsesgrund.	
Om Friiendelse paa Grund af egen Interesse i Henhold til § 147, 1ste Led, af en Bestyrer af en Forbrugsforening, der havde afgivet falsk Forklaring under en imod Bestyrelsen anlagt Nærings-sag, se under Mened og Strafferetsforhold i Almindelighed	4
Et Fruentimmer straffet efter § 146, jfr. § 147 sidste Led, for som Vidne i en Skilsmisssag paa Grund af Hor at have imod bedre Vidende beediget, at paaagældende Ægtefælle ikke havde haft Samleje med hende	239
Den Omstændighed, at en som Barnefader indstævnt Person ved at vedgaa Paterniteten vilde paadrage sig Ansvar efter § 165 i Straffeloven, ikke antaget at medføre, at Strfl. § 147, 2det Punktum, kunde komme ham til Gode, der imod bedre Vidende havde tilbudt at aflægge den ham ved Dommen paalagte Ed, hvorimod han straffedes efter § 150, jfr. § 46	268

Som Inhabilitetsgrund for Vidner.

Se under Vidner	167
---------------------------	-----

Island.

En islandsk Præst straffet efter § 270 i den islandske Straffelov for i sin Egenskab af Postmester at have bilagt sine Regnskaber med Kvitteringer fra Postførerne for større Beløb, end han havde udbetalt disse, og af dem var bemyndiget til at kvittere for. Endvidere straffet for Overtrædelse af den islandske Straffelovs § 145, jfr. § 142	412
Se under Ærefornærmelser	573

Jagt.

Tre Tiltalte dømte for at have nedlagt en Raabuk efter Lov 8 Maj 1894 § 23 1ste, 2det og 4de Stk. To af dem, der tidligere havde været straffede for ulovlig Jagt paa den i § 23 3die Stk. nævnte Maade, tillige dømte in solidum til at betale Minimum af Bøden efter dette Stk., da de havde medført en Bøsse, og denne ikke havde kunnet skaffes til Veje. Bøderne efter 1ste, 2det og 4de Stk. bestemte under et. Derimod bleve de Tiltalte ikke tillige straffede for Overtrædelse af § 12	463
---	-----

Kommissionsforhold.

Spørgsmaalet afgjort, om en Ejendomsmægler, ved at modtage en Ejendom paa Haanden og i Forbindelse dermed betinge sig Salær for sin Virksomhed, var optraadt som den, der paa en Tredjemands Vegne modtog et Salgstilbud, eller som den, der tilbød Husejeren sin Medvirkning til Salg af dennes Ejendom. Det sidste antaget. Se under Ejendomshandel.	448
En Gaardejer, som i Aaret 1884 havde givet en Kommissionær Tilsgagn om et Salær, hvis han ved dennes Anvisning solgte sin Ejendom, hvilket Salær ogsaa skulde betales, hvis Ejendommen solgtes uden saadan Medvirkning, eller Kommissionsfuldmagten tilbagekaldtes, frifunden under en af Kommissionæren imod ham anlagt Sag til Betaling af det stipulerede Beløb i Anledning af, at Ejendommen i 1896 var bleven solgt til Gaardejerens Søn for den i Ejendommen indestaaende Gæld, Aftægt og en Obligation til en Søster, idet det udtaltes, at den i Salærbeviset indeholdte Bestemmelse om en Betalingsforpligtelse, betinget af Gaardens Salg, ikke kunde finde Anvendelse med Hensyn til den stedfundne Overdragelse, hvis væsentlige Indhold var en Gavedisposition til Fordel for de Børn, der ikke vare fyldestgjorte for deres Arv	474

Kompetence.

Udtalt, at en Ægtefælle, hvis Ægteskab ophævedes paa Grund af Hor, ikke havde Ret til at beholde de fælles Børn i Konkurrence med den uskyldige Ægtefælle. Se under Forældreret.	42
Afgørelse under en Fogedforretning, om en Enke, til Trods for hendes afgivne Renunciation paa Forældremagten over et Barn ved privat Overenskomst, var berettiget til at udøve denne Myndighed. Se under Forældremagt	52

Kompetence (Domstolenes).

Domstolene ansette kompetente til at paakende Spørgsmaalet om Overpræsidentens Pligt til at meddele Afsoningsordre med Hensyn til et Underholdsbidrag til en fraskilt Hustru	96
Se under Afvisning	132
I et Tilfælde, hvor Enken efter en i et Aars første Halvdel afdød, paa Hovedligningen for vedkommende Kommune til Formue- og Lejlighedsskat ansat Købstadborger, efter paa den i samme Aars Juni Maaned affattede Tillægsligning at være ansat til at svare Skat efter Formue og Lejlighed til Kommunen for 2det Halvaar, havde sagsøgt vedkommende Byraad til Tilbagebetaling af den af hende herefter betalte Skat, udtalt, at den Omstændighed, at Enken havde forsømt overensstemmende med Købstadkommunallovens § 27 inden Udløbet af de i saa Henseende fastsatte Frister at gøre Indsigelse mod den foretagne Skatteansættelse til Ligningskommissionen og Overligningskommissionen, ikke maatte bevirke enten Sagens Afvisning som ikke henhørende under Domstolenes Paakendelse eller Byraadets Frifindelse, idet hun, uanset sin Undladelse i den ommeldte Henseende, i Medfør af nævnte Lovs § 28, 2det Stykke, maatte være berettiget til at forlange Spørgsmaalet om sin Forpligtelse til overhovedet at betale Skat til Købstadkommunen for det paagældende Halvaar undergivet Domstolenes Afgørelse.	576

Konsekation.

Lov af 8 Maj 1894 § 23, 3die Stk., anvendt	463
Se under Fiskeri	499

Konkurs.

I et Tilfælde, hvor en Grosserer havde ladet sig overdrage en Vinhandlers Forretning med alt Tilbehør under et, mod at fordele det Beløb, hvortil han kunde udbringe Forretningen, pro rata mellem Vinhandlerens Kreditorer overensstemmende med Konkurslovens Regler, hvor Grossereren havde afhændet Forretningen og i den Anledning oppebaaret et Beløb, og hvor dernæst Vinhandlerens Bo efter nogle Kreditorers Begæring var taget under Konkursbehandling, hvorpaa Skifteretten havde sagsøgt Grossereren til at indbetale Provenuet af den afhændede Forretning til den, dømtes Grossereren efter den nedlagte Paastand, idet det udtaltes, at det Dokument, hvorved Vinhandleren havde overdraget sin Forretning m. m. til Grossereren, ikke kunde antages at have overført Ejendomsretten derover enten til ham alene eller til ham og hans Mandanter, men kun kunde opfattes som gaaende ud paa at give ham en Bemyndigelse til at realisere samtlige Forretningens Aktiver paa Vinhandlerens Vegne og for ham at fordele hele Provenuet mellem samtlige hans Kreditorer, og at denne Bemyndigelse, hvad der ogsaa stemte med Dokumentets Indhold, maatte betragtes som ganske bortfalden fra det Tidspunkt, da Vinhandlerens Bo blev taget under Konkursbehandling, uden at Grossereren

	Pag.
derefter enten paa egne eller Mandanters Vegne for nogen Del af deres Krav paa Vinhandleren kunde optræde som Haandpant- eller Retentionshaver eller iøvrigt som Separatist overfor Boet . .	192
Kontrakt.	
En privat Overenskomst, hvorved en Enke overdrog Forældremyndigheden over et Barn til dettes Farmoder, der samtidig paatog sig Forsørgelsen, anset gyldig, saaledes at den ikke kunde tilbagekaldes. Se under Fogedforretning.....	52
En Bogtrykker, som havde kontraheret med Udgiveren af »Punch« om Ret til at ledsage dette med et til Annoncer bestemt Tillæg, ikke antagen at have handlet kontraktstridig ved at fremsende Tillæget med den overvejende Del af Annoncepladsen udfyldt, og da Udgiveren derefter havde vægret sig ved at modtage dette Tillæg eller lignende i Fremtiden, ansaaes Bogtrykkeren berettiget til at betragte sig som løst fra Kontrakten.....	91
I et Tilfælde, hvor en Gaardejer ved tinglæst Skadesløsbrev havde givet nogle Personer, der vare gaaede i Kaution for ham overfor 2 Sparekasser, Panteret for muligt Tab i Anledning heraf i den ham tilhørende Ejendom samt forpligtet sig til at indhente visse af Kautionisternes Samtykke til Salg af denne, hvor dernæst samtlige Kautionister i Anledning af Underhandlinger mellem Gaardejeren og en Slagtermester om et Mageskifte mellem deres resp. Ejendomme, efter forudgaaede Forhandlinger med førstnævnte og en Ejendomskommissionær, ved et skriftligt Dokument havde forpligtet sig til, saafremt Mageskiftet kom i Stand, at overføre deres Tilgodehavende i den ovennævnte Ejendom til den mod samme mageskiftede Ejendom og lade hin udgaa af deres Pant, men hvor derefter to af Kautionisterne under forskellige Anbringender havde vægret sig ved sammen med de øvrige at underskrive en hertil sigtende Paategning paa Skadesløsbrevet, udtalt, at der ikke kunde gives de paagældende Medhold i, at de ikke ved det ovennævnte Dokument havde paataget sig nogen Forpligtelse overfor Gaardejerens Medkontrahent. Da derhos de to Kautionisters Anbringende om, at der ved Oprettelsen af Dokumentet mundtlig var taget forskellige Forbehold, ikke fandtes bestyrket, eller dets Rigtighed anerkendt ved Modpartens Procedure, ligesom Dokumentet uanset en deri indløben Uoverensstemmelse fandtes at maatte opfattes saaledes, at Underskriverne ved samme eventuelt gave Afkald paa al den Sikkerhedsret, der i Henhold til Skadesløsbrevet tilkom dem i den paagældende Ejendom, dømtes de to Kautionister til i det hele at kvittere Skadesløsbrevet til Udslettelse paa Ejendommens Folio	540
Kontraktbrud:	
Om Erstatning for en Købers Misligholdelse ved at undlade at afhente et Par købte Heste til aftalt Tid og Sted. Se under Erstatning.	87

Udgiveren af »Punch« antagen at have handlet kontraktstridig ved at vægre sig ved at modtage et til Tillæg bestemt Omslag, hvis Annoncéplads var delvis udfyldt. Se under Erstatning	91
--	----

Kumulation.

Kumulation i Henhold til kongelig Bevilling af to særskilt paakendte Justitssager	15
Sammendragning til een Sag for Højesteret af 2 i Underinstanserne særskilt procederede civile Sager i Henhold til kgl. Bevilling	121

Kuratorer.

At ingen Beskikkelse havde været udfærdiget for nogle mindreaarige Børns Onkel, der sammen med disse havde givet Samtykke til en Enkes Hensiddende i uskiftet Bo, kunde ikke vitiere det meddelte Samtykkes Gyldighed, da Skifteretten havde godkendt den omtalte Mangel af en Kuratorbeskikkelse	452
---	-----

Kvaksalveri.

En Tiltalt, som for Betaling havde taget Personer, lidende af til Dels farlige Sygdomme i Kur, uden at de af ham anvendte Midler i og for sig kunde anses sundhedsfarlige eller at have medført Skade, straffet for Kvaksalveri	29
Straf herfor endvidere idømt	508

Kvittering.

Se under Kontrakt	540
-----------------------------	-----

Køb og Salg.

En i en Byttehandel om en Hingst indeholdt Bestemmelse om Forhøjelse af den kontante Byttesum for denne, saafremt Hingsten ved et bestemt Dyrskue fik en af de 3 højeste Præmier eller med andre Ord, hvis der kun blev to treaarige Hingste præmierede forud for den, fundet naturligt at maatte forstås saaledes, at Sælgeren skulde have den yderligere Godtgørelse, saafremt Hingsten ved Dyrskuet fik 1ste, 2den eller 3dje Præmie, og der derhos hvis den fik 2den eller 3dje Præmie, ikke blev mere end to andre treaarige Hingste præmierede med højere Præmier end den, uden at det i saa Henseende kunde faa nogen Betydning, at flere Hingste præmieredes lige med den. Som Følge heraf, og da Hingsten paa Dyrskuet havde faaet 1ste Præmie sammen med 5 andre treaarige Hingste, dømtes Køberen til at betale den lovede Tillægsbetaling	147
Se under Ejendomsret	213
Et Snedkerfirma, der af en Tømmerhandler sagsøgte til Betaling af et Resttilgodehavende for nogle Firmaet til Brug i dets Næringsdrift solgte og leverede Varer, dømtes efter den nedlagte Paastand, idet der ikke mod Tømmerhandlerens Benægtelse fandtes tilvejebragt Bevis for Firmaets Paastand om, at det mellem Parterne havde været aftalt, at Firmaet skulde kunne betale de modtagne Varer ved Levering af Snedkerarbejde	334

- En Savskærer, som havde tilskødet en Jomfru en Ejendom i Esbjerg, saaledes at hun overtog den deri prioriterede Kapital til en Sagfører, ikke antaget at have garanteret Jomfruen, at Kapitalen ikke vilde blive krævet indfriet af Sagføreren til Forfaldstid. At saadant var sket, og Ejendommen derpaa frasolgt Jomfruen ved Tvangsauktion, kunde derfor ikke berettigede Jomfruen, der samtidig havde givet Savskæreren Købekontrakt paa en anden Ejendom, til at vægre sig ved at opfylde denne, selv om de indgaaede, udvortes af hinanden uafhængige Handler skulde behandles som et Mageskifte, og da Savskæreren heller ikke paa anden Maade havde misligholdt Handlen, tilpligtedes hun at meddele ham Skøde paa bemeldte Ejendom 337
- Fortolkning af et Dokument, hvorved en Ejendom gaves en Kommissionær paa Haanden. Se under Ejendomshandel 448
- I et Tilfælde, hvor en Hesteavlsforening, der af en Gaardejer havde købt en af ham tillagt 4 Aars Hingst med Indestaaelse for, at den var fri for skjulte eller usynlige Fejl, under Anbringende af, at Hingsten havde vist sig at være Krybbebider, hvilket i øvrigt var bestridt af Sælgeren, havde paastaaet Handelens Tilbagegang, udtalt, at der efter det oplyste ikke havdes Føje til at antage, at Hingsten, som, medens den var i Sælgerens Besiddelse, ikke havde vist noget Tegn til at være Krybbebider, havde været behæftet med den paagældende Mangel allerede ved Handelens Afslutning. Den nedlagte Paastand om Handelens Tilbagegang toges derfor ikke til Følge, hvorimod Hesteavlsforeningen under en Kontrasag dømtes til at betale Gaardejeren den akkorderede Restkøbesum for Hingsten 563

Liggedage.

- Antaget, at Meningen med en Bestemmelse i nogle Partskonnossementer paa en Skibsladning Majs, der lød paa, at Godset skulde tages fra Skibet af Modtageren, saa snart som det kom for under Losningen, »berth conditions«, og at det i modsat Fald stod Kaptajnen frit for at landsætte Godset eller losse det i Fartøjer for Modtagerens Regning og Risiko, ikke var den, at Kaptajnen skulde være henvist til udelukkende at gaa sidstnævnte Vej og være afskaaren fra den almindelige Adgang til at fordrø Overliggedagsgodtgørelse, hvorimod den anførte Bestemmelse fandtes at maatte forstaas saaledes, at Ladningen skulde modtages saa hurtigt fra Skibet, som dette efter en Undersøgelse af de faktiske Forhold kunde levere samme, hvorfor Forskrifterne i Sølovens § 137, jfr. §§ 119 og 120, ikke kunde komme til Anvendelse i det givne Tilfælde. Da det ved en paa Bestemmelsesstedet afholdt Besigtigelsesforretning var skønnet, at det paagældende Skib med Anvendelse af tilbørlig Hurtighed maatte kunne udlosses i 6 Dage, og da Ansvar for, at Losningen ikke var bleven tilendebragt i dette Tidsrum, i det væsentlige antoges at paahvile Ladningsmodtageren, dømtes denne til at betale Skibet Overliggedagsgodtgørelse for det overskydende Antal Losssedage 348

Et Certeparti — der forpligtede Skipperen til at føre en Ladning Korn fra Odessa til en Losningshavn mellem Bergen og Kjøbenhavn efter Ordre eller saa nær dertil, som det sikkert kunde komme, altid flot, og derhos bestemte, at hvis Skibet skulde blive beordret til en Udlosningshavn, der ved Skibets Ankomst var utilgængelig paa Grund af Is, skulde det staa Kaptajnen frit for at vente, indtil Havnen blev aaben, eller at sejle videre til den nærmeste aabne Havn, afventende ny Ordre til at gaa til en aaben Havn indenfor den fastsatte rayon, og at udenfor dette Tilfælde skulde Ophold ved Frost og Is ikke regnes som Liggedage — ikke antaget at hjemle en Skipper, som var beordret til Aarhus, og som den 21 Februar paa Grund af Is i Skagerak var gaaet ind til Christianssand og derfra havde telegraferet om en Ordrehavn, hvorpaa Modtageren havde svaret, at han forventede Skibets Ankomst til Aarhus, Ret til at beregne Liggedage løbende i Christianssand, da der ved den Skipperen tillagte Ret til at vente og begære Ordrehavn maatte være sigtet til det Tilfælde, at Skibet var naaet til eller i Nærheden af Udlosningshavnen, men paa Grund af Is ikke kunde komme derind, og den saa langt fra Bestemmelsesstedet forefundne Ishindring nærmest maatte betragtes som en paa Rejsen indtruffen Hindring, saa meget mere som Skipperen den Gang ikke vidste, at Aarhus var spærret af Is, og Frederikshavn i Dagene der omkring i alt Fald kunde være naaet.

362

Livsgave.

Da en i en afdød Enkefrues Bo forefunden Kontrabog i en Sparekasse havde Notering om, at hun kunde hæve paa Bogen, hvilken Ret hun havde benyttet med Hensyn til et større Beløb, og Enkefruen stadig havde haft Bogen i sit Værge, kunde den Omstændighed, at Bogen lød paa en Tredjemands Navn ikke skabe Formodning for, at der, som paastaet, ved Beløbets Indsættelse havde været tilsigtet en Ejendomsoverdragelse, og da Sagens øvrige Oplysninger ikke talte for, at det havde været Enkefruens Hensigt, at Bogen straks skulde tilhøre bemeldte Tredjemand, blev dennes Paastand om at anerkendes som Ejer af Bogen og som Kreditor i Enkefruens Bo for det paa Bogen udtagne Beløb forkastet.

68

Livstraf.

Denne anvendt. 270,

382

Løfte.

I en Sag, hvorunder en Gaardejer havde sagsøgt en Skræddermester til Betaling af 1000 Kr. under Anbringende af, at Skræddermesteren under en Samtale med Gaardejeren paa et Marked havde erklæret, at han vilde betale Gaardejeren 1000 Kr., hvis han ved en nogen Tid forinden stedfunden Generalforsamling i et Mejeri, i hvilket de begge vare Interessenter, havde benægtet at have underkastet sig Mejeriets Love, samt at Skræddermesteren ved

Generalforsamlingen havde fremsat en saadan Benægtelse, frifandtes Skræddermesteren, idet det udtaltes, at selv om han ved sin Udtalelse paa Markedet maatte kunne antages at have paa-draget sig en retlig Forpligtelse overfor Grundejeren, kunde det i alt Fald ikke anses godtgjort, at den for Forpligtelsens Ikraft-træden fastsatte Betingelse var indtraadt, idet det efter samtlige foreliggende Vidneforklaringer ikke fandtes med Sikkerhed at kunne antages, at hans Udtalelser paa den paagældende General-forsamling havde maattet forstaas som en utvetydig Nægtelse af at have underkastet sig Mejeriets Love, en Nægtelse, som heller ikke vilde stemme med, at det var i Egenskab af Interessent, at han optraadte paa Generalforsamlingen 139

Løsgænger.

Straf herfor idømt 46, 188, 281, 295, 527

Mageskifte.

En Mageskiftehandel ikke antaget misligholdt af den ene Part, som havde vægret sig ved at betale et betinget Afdrag paa Byttesummen, da hans Vægning var støttet paa, at den Ejendom, han skulde overtage, havde vist sig behæftet udover, hvad der var aftalt i Slutsedlen 127

Meddelagtighed.

I et Tilfælde, hvor en Uddeler i en Forbrugsforening, der under en mod Foreningens Bestyrelse for Overtrædelse af Næringsloven indledet Undersøgelse, dels selv som Vidne i Strid med Sandheden havde benægtet at have solgt Varer til andre end Foreningens Medlemmer, dels havde forledt en medtalt til at afgive en hermed stemmende falsk Forklaring for Retten, ansaas han for det sidstnævnte Forhold efter Strfl.s § 146, 1ste Led, jfr. § 52, medens han med Hensyn til den af ham selv afgivne Forklaring frifandtes i Medfør af Strfl.s § 147, 1ste Led, da han paa Grund af sin Kontrakt med Bestyrelsen kunde have haft Føje til at tro, at Sagen galdt ham 4

Straffelovens § 54 anvendt 251, 260

Straffelovens § 203 anvendt paa en Tiltalt med Hensyn til forskellige en Karl fra Landet under et Slagsmaal med Tiltalte og 3 Kammerater tilføjede Legemsbeskadigelser, uanset at det med Hensyn til en enkelt af disse ikke havde kunnet oplyses, af hvem eller paa hvilken Maade den var tilføjet Karlen, medens de øvrige vare bibragte ham af en af Kammeraterne med en spids Jernfil, uden at de andre havde været vidende om, at han var bevæbnet med denne og brugte den under Slagsmaalet, eller havde tilsigtet nogen af de Karlen med Filen tilføjede Legemsbeskadigelser, da de alle fire maatte anses ansvarlige for den af dem i Forening tilføjede Vold 369

En Tiltalt, som efter sin egen Forklaring havde færdedes sammen med to Medtaltte, førend og efter at disse — efter deres Forklaring

	Pag.
alle i Forening — udførte et natligt Tyveri, og deltaget i Koster- nes Transport, uagtet han var vidende om, at de vare stjaalne, straffet som delagtig i Udførelsen af Tyveriet	386
Nogle Personer, der af en Gaardmand havde ladet sig overdrage hele den til en Kreditforening med Gaarden pantsatte Besætning for at undgaa at komme til at lide Tab som Kautionsister for et sekundært Laan, og en Person, som havde medvirket til denne Ordning ved at nedskrive de derom oprettede Dokumenter, straf- fede efter § 256, jfr. § 253	397

Medikamenthandel.

Da oxydum ferricum saccharatum solubile fandtes optagen paa Ju- stitsministeriets Bekendtgørelse af 8 November 1897 som for Tiden undtagen fra den almindelige Detailhandel, blev en Tiltalt for For- handling af en Jernlikør, hvis væsentligste Bestanddel var oven- nævnte Stof, og som maatte anses for og var falbudt som Læge- middel, anset efter Frd. 4 Decbr. 1672 § 30	90
---	----

Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.

En Uddeler i en Forbrugsforening frifunden i Henhold til Strfl.s § 147, 1ste Led, da man ikke fandt at kunne forkaste hans Forkla- ring om at være gaaet ud fra, at den offentlige Sag, til hvis Op- lysning hans Vidneforklaring forlangtes, og under hvilken han havde forklaret i Strid med Sandheden alene at have solgt til Medlemmer, for saa vidt gjaldt ham, som ifølge sin med For- eningsens Bestyrelse sluttede Kontrakt maatte anse sig pligtig at godtgøre Bestyrelsen de Bøder, denne under den offentlige Sag maatte blive idømt. Af samme Grund blev den hans Hustru ikendte Straf for under samme Sag at have afgivet falsk Forkla- ring bestemt under Hensyn til § 147, 2det Led. Bestyreren deri- mod dømt, for at have forledet sin Halvbroder til at afgive urigtig Forklaring, efter § 146, jfr. § 52. Denne sidste, som havde af- givet falsk Forklaring, dømt efter § 146, 1ste Led, uagtet han, efter at være bleven anholdt, havde samme Dag begæret sig frem- stillet og tilbagekaldt sin urigtige Forklaring	4
En Dyrslæge straffet efter § 155 for urigtige Angivelser i An- dragender til Ministeriet fra Ejere af Kreaturbesætninger om Adgang til Tuberkulinprøve og for Fremsættelse af bevidst urigtige faktiske Oplysninger i Indberetninger om afholdte Tuberkulinprø- ver, men frifunden for saa vidt Aktionen lød paa Overtrædelse af § 152, Bedrageri og Falsk. Se under Dyrslæger	208
Et Fruentimmer straffet efter § 145, til Dels jfr. § 147, sidste Led, for som Vidne i en Skilsmisssag paa Grund af Hor at have be- ediget imod bedre Vidende, at paagældende Ægtefælle ikke havde haft legemlig Omgang med hende, og at hun ikke havde hørt, at han havde haft saadan Omgang med et andet Fruentimmer	239
En Slagter straffet efter § 146, jfr. § 52, 1ste og 2det Punktum, for at have forledet en hos ham tjenende Svend til at afgive falsk Forklaring for Retten i en mod Slagteren anlagt Sag for Over-	

	Pag.
trædelse af Sundhedsvedtægten, og for at have udvist lignende Forhold overfor en Vognmand, som dog ikke afgav den falske Forklaring for Retten	243
En Person, der havde haft legemlig Omgang med sin Faster, straffet efter § 150, jfr. § 46, for — efter at den imod ham anlagte Alimentationssag var gjort afhængig af hans Ed — at have imod bedre Vidende tilbudt at aflægge denne	268
En Tiltalt, der havde anmeldt og senere som Vidne forklaret, at to Personer havde voldelig overfaldet ham, straffet efter § 146, idet de nærmere Omstændigheder ved det paagældende Optrin vare væsentlig forskellige fra de af ham forklarede	437
Militære.	
En Enke, som havde foranlediget, at en værnepligtig anmodede om og erholdt Orlov, ved at tilskrive ham et Brev indeholdende en i al Fald overdreven, og for saa vidt usand Skildring af hans Kones Sygdom, frifunden for Tiltale for ved usandfærdigt Foregivende at have forarsaget, at en Soldat unddroges en Del af Tjenesten, idet Tiltaltes Forhold ikke skønnedes at kunne henføres under nogen civil Straffebestemmelse eller dennes Analogi, og den militære Straffelovgivnings Anvendelse var udelukket ved Bestemmelserne i første Kapitel i Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881, jfr. særlig § 4. (Stadfæstelse af Overretsdømmen med et Forbehold)	56
Misligholdelse.	
En Mageskiftehandel ikke anset misligholdt af den ene Part, som havde vægret sig ved at erlægge et betinget Afdrag til aftalt Tid, idet hans Vægring i saa Henseende var begrundet i, at den Ejendom, han skulde overtage, var behæftet udover, hvad der var omtalt i Slutsedlen. Fogden derfor anset beføjet til at sætte ham i Besiddelse af Ejendommen i Henhold til Slutsedlen, uagtet han endnu ikke havde Skøde paa den, ved en umiddelbar Fogedforretning	127
Se under Køb og Salg	337
Se under Erstatning	345
Se under Køb og Salg	563
Mortifikation.	
En betinget eksigibel Dom givet for et Gældsforhold i et Tilfælde, hvor Administrationen havde nægtet at give Mortifikationsbevilning paa et Pantebrev, forinden Spørgsmaalet om Gældsforholdets Eksistens var afgjort	484
Myndighed og Orden (Forbrydelser mod den offentlige).	
Straf efter Strfl.s § 101, jfr. § 100, ikendt	1
En Tiltalt, der i en offentlig Skole i alle Skolebørnenes Overværelse havde paalagt sine Børn at forlade Skolen, og derefter, da Læreren protesterede derimod, havde overfaldet ham med Vold og	

	Pag.
Skældsord samt ved sin Bortgang medtaget Børnene, anset efter Strfl.s § 98, 1ste og 2det Stykke, jfr. til Dels § 203, samt efter § 101	35
En Tiltalt som paa Frihavnens Territorium, efterat Toldvæsenet havde beordret nogle toldpligtige Kasser oplukkede, havde beordret Kusken til at kjøre bort med dem, anset efter § 98, 2det Stykke. Ligeledes straffet efter § 101 for i Tiltale til Toldopsynet at have kaldt de af dette stillede Fordringer for Pedanteri og Drengestregere . . .	85
En Færing anset efter § 98, 2det Stykke, for at have lagt Sognepræsten Hindring i Vejen, da denne efter endt Tjeneste vilde lukke Kirkedøren, og efter § 101 for ved samme Lejlighed at have sagt »Du« til Præsten. Straffen bortfalden i Henhold til § 58	221
En Tiltalt straffet efter § 98, 2det Stykke, for ved fredsforstyrende Adfærd at have lagt en Auktion Hindringer i Vejen og efter § 101 for at have udskældt Auktionsfuldmægtigen	263
Strfl.s § 100 og § 101 anvendt	431

Næringsbrug, ulovligt

Indehaverne af et med Købmandsborgerskab i Helsingør forsynet Firma, der havde drevet Handel med Kul fra et paa Helsingørs Red opankret Skib, frifundne for Tiltale for Overtrædelse af Næringslovgivningen, da Ankerpladsen var beliggende paa Søterritoriet under Helsingørs Jurisdiktion	3
En for Tyveri straffet Værtshusholder straffet efter Næringslovens §§ 75 og 78 for at have drevet Beværternæring, idet han ved den ham overgaaede Dom efter Lov 23 Maj 1873 § 9 havde forbrudt sin Næringsadkomst. Anset uden Betydning, at Dommen ingen udtrykkelig Bestemmelse indeholdt om Næringsadkomstens Forbrydelse, og udtalt, at den Omstændighed, at han havde faaet Æresoprejsning ikke kunde give ham nogen Ret til at benytte den forbrudte Næringsadkomst	75
Straf idømt to Værter i Esbjerg efter Næringslovens §§ 75 og 78 . . . 160,	162
En Værtshusholder i Kjøbenhavn, der havde frafaldet sin Ret til Brændevinhandel og Udskækning, men i hvis Forretning der desuagtet med hans Tilladelse ved flere Lejligheder var udskænket Kognak i Snapse til tilstedeværende Gæster, der forlangte saadant, anset efter Næringslovens § 78 idet det ikke fandtes at kunne diskulpere ham, at der efter hans Paastand ikke var beregnet direkte Betaling for den udskænkede Kognak. Tiltalte, der 7 Gange tidligere havde vedtaget Bøder for ulovlig Brænde vinsudskækning med Gentagelsesvirkning, dømt for 8de Gang begaaet Forseelse, uagtet de tidligere Vedtagelser vare under Minimum, hvorhos Tiltalte dømtes til at have sin Ret til Brænde vinhandel forbrudt	165
En for ulovligt Værtshushold og Brænde vinsudskækning tiltalt Gæstgiver frifunden, da han maatte anses at have drevet virkelig Gæstgiveri og saaledes var berettiget til i Forbindelse hermed at drive Beværtning	242
En Person, der i Struer uden Adkomst havde drevet Værtshushold	

	Pag
som Vært for en fingeret Forening, straffet efter §§ 75 og 78 for 5te Gang begaaet Forseelse	423
En Foreningsvært i Brabrand anset efter Næringslovens §§ 75, 77 og 78	584
 Næringslovgivningen.	
En Handelsrejsende for et i Kjøbenhavn bosat Grossererfirma, der til Skræddere paa Landet havde falbudt Klædevarer efter foreviste Prøver, frifunden for Tiltale for Overtrædelse af Bestemmelserne om Prøvehandel paa Landet under Henvisning til, at det ved Lov 23 Maj 1873 § 8 givne Forbud mod Prøvehandel paa Landet undtager saadan Handel mellem handelsberettigede indbyrdes, for saa vidt angaar Varer af den Slags, som ogsaa Køberen er berettiget til at forhandle, og at der i Medfør af Næringslovens § 23 tilkommer Skræddere en begrænset Ret til Forhandling af Klædevarer	138
 Omløben med Varer, ulovlig.	
En herfor tiltalt Person frifunden	1
 Overformynderiet.	
Forskellige Spørgsmaal afgjorte om den en Interessent i Overformynderiet tilkommende Ret til at erholde Oplysninger, Regnskabsaflæggelse m. m. af samme	407
Overformynderiet ikke antaget erstatningspligtig i Medfør af Lov 26 Maj 1868 § 5 for, at en under særlig Bestyrelse værende Kapital var gaaet tabt ved Tvangssalg af den pantsatte Ejendom, da det ikke kunde lægges Overformynderiet til Last, at det ikke straks ved Obligationens Modtagelse havde ladet Pantets Værdi konstatere, idet hverken Skifteretten eller Værgen havde antydet, at der var Anledning til at foretage saadant, og da intet gav Grund til at antage, at Kapitalen havde kunnet reddes helt eller delvis, om Overformynderiet havde fulgt den af Sagsøgeren paa-pegede, i et Tilfælde som det omhandlede ganske usædvanlige Fremgangsmaade at lade sig Ejendommen udlægge for det højeste Bud	445
 Paasejling.	
I et Tilfælde, hvor 2 modgaaende Dampere vare kolliderede nord for Helsingør, fandtes begge at have fejlet, den ene, som havde det andet Skib paa Styrbordssiden og altsaa skulde gaa af Vejen, ved efter at være kommen forbi Stævnen af det andet, at have drejet til Styrbord, undlade at give Dampfløjtetød og ikke mindske Fart, det andet ved at dreje til bagbord efterat have set det første Skibs Manøvre. Skaden blev derfor delt med Kvotadele af de samlede Beløb	9
 Pantale.	
En Fabrikant, som var tiltalt blandt andet for Overtrædelse af	

Strfl. § 263, ikke forsaavidt paalagt Strafansvar, da der ikke forelaa Begæring om Tiltale fra nogen Kreditor i Henhold til nævnte Strafbestemmelse 503

Pant.

Under en for en Auktionsret opstaaet Disput om Fordelingen af det ved Tvangsauktion over en fast Ejendom indkomne Provenu, antaget at en Panthaver, der havde ladet gøre Udlæg i, og i Forbindelse dermed som Brugshaver havde ladet sig indsætte i Besiddelsen af den pantsatte Ejendom, i sin Egenskab af Brugs-panthaver havde fornøden Hjemmel i L. 5—7—9 for sin Paa-stand om af Auktionskøbesummen forud for en efterstaaende Panthaver at dækkes forlods for nogle til Rente af de foranstaaende Prioriteter udlagte Beløb saavel som for sin egen Rente . . . 198

I et Tilfælde, hvor en Manufakturhandlers Hustru ved rettidig tinglæst Skadesløsbrev havde givet et Handelsfirma til Sikkerhed for dets Fordring paa Manden Underpant i Løssøre, der ifølge Ægtepagt tilhørte hende som Særeje, men hvor ny Tinglæsning af Skadesløsbrevet ved en anden Jurisdiktion, hvortil Ægtefællerne senere vare flyttede, ikke havde fundet Sted til første eller andet Ting efter Flytningen, men først paa en senere Retsdag, statueret, at den Omstændighed, at Firmaet saaledes havde forsømt at iagttage den fornødne Omgang for at holde Pantsætningen i Kraft, ikke kunde berettige Hustruen til i Strid med det af hende ved Skadesløsbrevet givne Tilsagn at modsætte sig, at Firmaet søgte Fyldestgørelse for sit Tilgodehavende hos Manden i de i Skadesløsbrevet nævnte Genstande. Firmaet derfor efter sin Paa-stand kendt berettiget til at gøre Udlæg i disse 327

Pension.

Under en af Københavns Kommune imod Amtmanden over Holbæk Amt anlagt Sag til Udredelse af den Kommunen i Overensstemmelse med de gældende Politireglementer paaførte Pensionsbyrde ved at en til Oprettelse af Ordenen ved Jyderup Mødet efter det lokale Politis Begæring udkommanderet københavnsk Betjent, der var kommen til Skade ved Tumulterne der, senere havde maattet afskediges med Pension, frifandtes Amtet, se under Erstatning . . . 61

Statueret, at der, i Medfør af den 2den midlertidige Bestemmelse i Grundloven af 1849 og Loven af 5 Januar 1851 § 12 samt den af Administrationen i lang Tid fulgte Skik, tilkommer Folkekirkens Præster en lovbestemt Ret til Pension, naar de afskediges i Henhold til Grundlovens § 22 (den reviderede Grundlovs § 17). At en Præst, som paa Grund af Sygdom søgte sin Afsked, forinden var gaaet over til Katholicismen, og senere havde fastholdt dette Skridt, kunde ikke tillægges retlig Betydning med Hensyn til hans Adgang til Pension, da han efter de afgivne Erklæringer fra Læger og Sundhedskollegiet, baade da han foretog dette Skridt, og senere havde befundet sig i en Tilregnelighed udelukkende legemlig og aandelig Svækkelsestilstand. Han blev

	Pag.
derfor kendt berettiget til Pension efter de almindelige ved Præsters Pensionering gældende Regler	488
Antaget at der ifølge den almindelige Regel i Vedtægten for Bestyrelsen af Staden Kjøbenhavns kommunale Anliggender af 30 December 1857 § 25 Nr. 8 b, uanset Tjenestetidens Korthed, tilkom en paa Grund af Utjenstdygtighed som Følge af Skade, paa-dragen under Tjenestens Udførelse, efter kun 2 Aars Tjeneste afskediget Opsynsmand ved Ladegaarden — i hvilken Stilling Pensionsret ifølge Vedtægtens § 25 Nr. 2 først opnaas efter 15 Aars Tjenestetid — den i den førstnævnte Bestemmelse ommeldte Ret til Pension, i det bemeldte Bestemmelse, der fremtræder som særlig, og som uden nogen Indskrænkning nævner Embeds- eller Bestillingsmænd som berettigede til Pension uden Hensyn til Tjenestetid, ikke kan antages kun at angaa dem af disse Funktionærer, hvis Tjenestetid i Henhold til Vedtægten berettiger dem til Pension efter de almindelige Regler. Som Følge heraf kendtes Opsynsmanden under en af ham mod Kjøbenhavns Magistrat anlagt Sag berettiget til af Kommunens Kasse at oppebære en aarlig Pension lig to Tredjedele af hans aarlige Lønning m. m. fra Afskedigelsesdagen at regne, med Renter fra Forligsklagens Dato af det da forfaldne Beløb og af de senere under Sagens Gang forfaldne Beløb fra Forfaldsdagenes Dato	578
Plejebørn.	
Se under Bedrageri	467
Plejeforældre.	
En Plejefader dømt efter § 166	71
Polititilhold (Overtrædelse heraf).	
Se under Vejvæsenet pag.	67
En Udlænding, som ikke havde vundet Forsørgelsesret her, straffet efter Lov 15 Maj 1875 § 22 for Overtrædelse af et i Medfør af samme Lov § 2 meddelt Tilhold om ikke at lade sig finde her i Riget	266
Straf efter Frd. 10 December 1828 § 13, jfr § 10, idømt for at afvige fra en i et Tvangspas foreskreven Rute	361
En til en Arbejdsanstalt afleveret og fra denne bortgaaet Person straffet som Løsgænger for Overtrædelse af et ved Afleveringen givet Tilhold om ved sin Bortgang at melde sig til Protokollen over mistænkelige Personer	430
Straf herfor endvidere idømt 185, 212, 495,	586
Politivedtægt.	
Straf idømt for Overtrædelse af et en Gæstgiver givet Tilhold om ikke at benytte fremmed kvindelig Medhjælp og for Nattesæde . .	456
Processuelle Forhold i Almindelighed.	
En i Henhold til Frd. 16 Januar 1828 § 12 reassumeret Sag, ved	

	Pag.
hvis fornyede Foretagelse Indstævnte atter udeblev, og Sagen optoges til Doms, paakendt som om Indstævnte var aldeles udebleven paa Sagens første Tægtedag, og afvist paa Grund af Mangler ved Forligsindkaldelsen	223
En under Appel af en Skiftedisput for Højesteret fremsat Paastand om Udlevering af to i et barnløst Ægtepars Dødsbo forefundne, paa den længstlevende Mands Brodersønners Navn lydende Sparekassebøger som tillagte Brodersønnerne ved gyldig Dødsgave, ikke funden at kunne komme i Betragtning, idet Sagens Genstand efter den Maade, hvorpaa Paastanden om Sparekassebøgernes Udlevering var bleven begrundet i Boet, kun kunde anses at være Spørgsmaalet om, hvorvidt de ved Gave i levende Live fra den afdøde Farbroder vare blevne Brodersønnernes Ejendom	310
I en Sag, hvorunder en afskediget Opsynsmand ved Ladegaarden kendtes berettiget til at oppebære en aarlig Pension af Kjøbenhavns Kommunes Kasse, tillagdes der ham efter hans Paastand Renter fra Forligsklagens Dato af det da forfaldne Beløb og af de øvrige under Sagens Gang forfaldne Beløb fra Forfaldsdagenes Dato	578
En Sag for Højesteret hævet efter Appellantens Paastand, medens den af Indstævnte, der ikke havde kontraappelleret, nedlagte Paastand om den indankede Doms Stadfæstelse som Følge heraf ikke toges til Følge. Appellanten derhos efter Indstævntes Paastand tilpligtet at betale Processens Omkostninger for Højesteret,	590
Prokuraforhold.	
Imod en Grosserer (A's) Benægtelse ikke anset godtgjort, at det ved en given Lejlighed mellem ham og en anden Grosserer (B) var kommet til en endelig bindende Aftale om B's Antagelse som Prokurist i A's Forretning for et halvt Aar, ved hvis Udløb det vilde være at afgøre, om B. skulde indtræde i Forretningen som Kompagnon. Den af B., efter at A. havde vægret sig ved at modtage ham som Prokurist, nedlagte Paastand om Tilkendelse af den for Prokuraforholdet aftalte Løn for et halvt Aar som Følge heraf ikke givet Medhold	320
Præster.	
Om deres Pensionsret se under Pension	488
Prævention.	
Se under Tilregnelighed	410
Prøvehandel.	
Se under Næringslovgivningen	138
Ran.	
En Tiltalt, der i et Restaurationslokale, da en der tilstedeværende Matros lagde en Tikroneseddel paa Bordet for dermed at betale	

	Pag.
sin Fortæring, i det samme tog Pengesedlen og bortfjernede sig med denne, anset efter Strfl. § 231 1ste Stk., kfr. § 237	181
En Tiltalt, der havde snappet et af ham som Indkøb forlangt Stykke Flæsk og fjernet sig med samme uden at betale, straffet efter § 237	258
En Tiltalt, som havde taget et Ur fra en beruset Mand dømt for Ran Straf herfor endvidere idømt	426 55, 378
Religionen.	
Om Betydningen af et Trosskifte for en Præsts Ret til Pension af Folkekirken. Se under Pension	488
Renter.	
I en Sag, hvorunder en afskediget Opsynsmand ved Ladegaarden kendtes berettiget til at oppebære en aarlig Pension af Kjøbenhavns Kommunes Kasse, tillagdes der ham efter hans Paastand Renter fra Forligsklagens Dato af det da forfaldne Beløb og af de øvrige under Sagens Gang forfaldne Beløb fra Forfaldsdagenes Dato	578
Rettens Pleje.	
Mulkt efter Frd. 16 Januar 1828 § 14 idømt en Underretssagfører for Forhaling af en civil Sag.	105
Mulkt for unødigt Trætte idømt	207
Misbilliget, at en Soret i de Tilfælde, hvor søkyndige Retsmedlemmer ikke havde været tilkaldte til Retsmøderne, var bleven sat af Formanden uden Retsvidner	362
En islandsk Overretsassessor anset med Mulkt efter Frd. 3 Juni 1796 § 35 for at have forhalet en Justitssag ved at have Sagens Akter beroende hos sig ca. 8 Maaneder til Oversættelse	412
Misbilliget, at en Underdommer i en Fiskerisag havde undladt i Politiretten at foranledige de anholdte Ruser undersøgte paa behørig Maade og ikke sørget for, at Retsvidnerne overværede Forhandlingerne i Retten, men om Ansvar herfor blev der i Medfør af Lovens 1—6—14 ikke Spørgsmaal	499
En Højesteretssagfører mulkteret for Forhaling af en befalet Sag	563
Røveri og Trusler.	
En Ægtemand, som havde banket en Person, der havde staaet i Forhold til hans Kone, for at faa ham til at tilstaa dette, bundet hans Hænder, da denne derpaa tilbød at betale 200 Kr. for at slippe, havde erklæret at ville have 300 Kr., havde lukket ham inde, da han undløb gennem et Vindue, havde ført ham tilbage, og endelig modtaget hans Tilbud om at betale 200 Kr. til Ægtemandens Børn, hvorom Dokument derpaa underskrevet i et Vitterlighedsvidnes Overværelse, anset efter § 245	102
To Tiltalte straffede efter § 243 for et i Nordamerika forøvet Røveri	431
Tre Tiltalte — to Mandfolk og et Fruentimmer — der i Forening	

	Pag
havde frarøvet en Arbejdsmand hans Pengepung med Indhold og hans Ur, ansete efter Strfl. § 243	513
Sagførere.	
Om Mulktering af Sagførere for Forhaling af Sagen se under Rettens Pleje	563
Salær.	
Et Spørgsmaal afgjort om Størrelsen af det en Arkitekt tilkommende Salær for et for en Haandværkerforening udført Arbejde	167
Se under Kommissionsforhold	474
Sammenstød af Forbrydelser.	
En Tiltalt, som havde tilstaaet at have begaaet et Tyveri, forinden han sidste Gang dømtes for lignende Forhold og forinden to ham overgaaede Domme for Betleri, anset med en Tillægsstraf efter § 64 I et Tilfælde, hvor en Tiltalt havde sat Ild paa en Halmstak i den Hensigt at afbrænde en nærliggende Gaard, blev Straffen bestemt efter § 282 jfr. § 281, sammenholdt med § 46	299
En Kommissionær, som havde forbrugt et ham betroet Beløb og for at skjule dette gjort sig skyldig i Falsk, dømt efter § 253 og § 274, jfr. § 268.	301
Straffen for Overtrædelse af Strfl.s § 182 og Politivedtægten samt Lov af 15 Maj 1875 § 19 bestemt under et, og sidstnævnte to Forhold tagne under Paakendelse af Højesteret som konnekse med førstnævnte Forbrydelse uden nogen Summa-Bevilling	456
Nogle Tiltalte, der dømtes for Overtrædelse af Jagtlovens § 13, ikke tidligere dømte for Overtrædelse af § 12.	463
Servitut.	
Antaget, at det med en i et tinglæst Skøde paa en Parcel paa Frederiksberg indeholdt Byggeindskrænkning ikke havde været Hensigten at forpligte Køberen og efterkommende Ejere overfor andre end Sælgeren selv, idet der i de paagældende Salgsdokumenter — i Modsætning til forskellige andre Afhændelser af Parceller fra samme Sælger — savnedes enhver Antydning af, at de Parcellen paalagte Byggeindskrænkninger skulde være stiftede som reelle, vedkommende Ejendom til Fordel for andre bestemte Ejendomme paahvilende Servituter. Ejerinden af en ved ny Udstykning af den paagældende Parcel fremkommen Ejendom, hvem forskellige Ejere af tilstødende, i sin Tid af samme Sælger med tilsvarende Byggeindskrænkninger bortsolgte, Parceller havde søgt til Nedlæggelse af en paa hendes Ejendom i Strid med bemeldte Byggeindskrænkninger indrettet Beboelseslejlighed, frifandtes som Følge heraf	315
Antaget, at nogle i et Skøde fra en Byggeforening til en Skræddermester paa en fast Ejendom i Kjøbenhavn indeholdte Bestemmelser, der paa forskellig Maade begrænsede Ejerens Ret til Benyttelse af den Ejendommen tilliggende Have, ikke vare til	

	Pag.
Hinder for, at han oven paa et om Indgangsdøren til Ejen- dommen lovlig anbragt Lysthus havde ladet indrette en Altan . .	336
Sikkerhedsforanstaltninger.	
Se under Tilregnelighed	410
Skatter og Afgifter.	
Da Forpligtelsen til at betale Skifteafgifter for et af Skifteretten be- handlet Bo i Medfør af Skiftegebyrloven af 30 November 1874 § 2, jfr. § 1, indtræder, saasnart Boet er taget under Behandling, antoges et Bo, hvis Behandling af executor testamenti først var paabegyndt efter den af Skifteretten under de foreliggende Om- stændigheder med Føje foretagne Registrering, at være afgiftspligtig. uagtet Arvingerne vare myndige og i første Skiftesamling vedgik Arv og Gæld	98
I et Tilfælde, hvor det ved Skødet af 1842 paa en bortsolgt Parcel var vedtaget, at Ejeren af denne skulde til Hovedejendommen be- tale 1 Rd. pr. Skp. Hartkorn for de mindre onera og præstanda, udtaltes det, at vel havde Ejeren af Hovedejendommen i det Tids- rum, i hvilket Parcelejeren ikke havde betalt Afgiften, kun ud- redet en Del af bemeldte mindre onera og præstanda, idet disse i øvrigt vare bortfaldne ved den senere Lovgivning, men da Parcel- ejeren hverken efter Forholdets Natur eller Lovgivningen, jfr. navn- lig Frd. 25 Juni 1810 § 8, havde Krav paa, at Hovedejendommen uden Vederlag skulde udrede nogen Del af de omhandlede Præ- stationer til det offentlige, og der ikke havde Hjemmel til en for- holdsmæssig Nedsættelse af Afgiften, maatte Parcelejerens For- pligtelse til at udrede samme vedblivende bestaa	236
En ny Ejer af en fast Ejendom, der af den tidligere Ejer havde modtaget en Lejekontrakt med en ustemplet Paategning om For- andring i Lejemaalet, og som i Forening med Lejeren havde givet Kontrakten en som ny Lejekontrakt behørig stemplet Paategning om Forandring i det i øvrigt paa samme Maade fortsatte Lejemaal, ikke antagen at kunne gøres ansvarlig som Modtager i Henhold til Stempelovens § 79 af den med den ustemplede Paategning forsynede Kontrakt	283
Udtalt, at den i Landkommunallovens § 56 indeholdte Bestemmelse om, at samme Lovs § 21 gælder for alle Rigets Kommuner, alene kan antages at sigte til at tilvejebringe almindelig Gensidighed med Hensyn til den Fordeling af Skatteydelsen, hvorom der ifølge § 21 bliver Spørgsmaal, naar den skattepligtige i Skatteaaret til- lige har haft fast Ophold i andre Kommuner. I et Tilfælde, hvor Kjøbenhavns Magistrat i Boet efter en i Maj Maaned afdød, paa Skatteligningen for det paagældende Skatteaar optagen fhv. Res- tauratur, der i de foregaaende Aar og indtil sin Død udelukkende havde haft fast Ophold i Kjøbenhavn, havde anmeldt en Fordring paa Indkomstskat for April Kvartal s. A., antoges det som Følge heraf, at den anførte Lovs § 21 ikke kunde komme i Betragtning ved Bedømmelsen af den afdødes Skattepligt, ligesom § 6, 2det	

Punktum, i Lov 19 Februar 1861 om Kjøbenhavns kommunale Skatter af samme Grund ej heller kunde komme til Anvendelse, hvorimod den afdødes Skattepligt maatte afgøres efter sidstnævnte Lovs § 6, 1ste Punktum, jfr. § 16, og da det i Boet anmeldte Krav havde Hjemmel i disse Bestemmelser, statueredes det, at Kravet vilde være at anerkende.	561
I et Tilfælde, hvor Enken efter en i et Aars første Halvdel afdød, paa Hovedligningen for vedkommende Kommune til Formue- og Lejlighedsskat ansat Købstadborger, efter paa den i Juni Maaned s. A. affattede Tillægsligning at være ansat til at svare Skat efter Formue og Lejlighed til Købstaden for 2det Halvaar, havde sagsøgt vedkommende Byraad til Tilbagebetaling af den af hende i Henhold hertil betalte Skat, antoges det, at den Omstændighed, at Enken havde forsømt overensstemmende med Købstadkommunallovens § 27 inden Udløbet af de i saa Henseende fastsatte Klagefrister at gøre Indsigelse mod den foretagne Skatteansættelse til Ligningskommissionen og Overligningskommissionen, ikke maatte bevirke enten Sagens Afvisning, som ikke henhørende under Domstolenes Paakendelse, eller Byraadets Frifindelse, idet hun, uanset sin Undladelse i den ommeldte Henseende, i Medfør af nævnte Lovs § 28, 2det Stk., maatte være berettiget til at forlange Spørgsmaalet om sin Forpligtelse til overhovedet at betale Skat til Købstadkommunen for det paagældende Halvaar undergivet Domstolenes Afgørelse. Da der derhos fandtes at mangle Føje til, som af Byraadet paastaet, analogisk at anvende Bestemmelsen i nævnte Lovs § 27 om, at der kan foretages en Tillægsligning paa de Personer, som efter Hovedligningens Affattelse ere tilflyttede Kommunen, saaledes at Tillægsligningen foruden de virkelig tilflyttede Personer maa kunne omfatte ogsaa dem, der først efter Hovedligningens Affattelse, men forinden Tillægsligningen foretages, have opnaaet selvstændig Skatteevne, naar de vedblivende have Ophold i Kommunen, og der herefter overhovedet ikke i Købstadkommunalloven findes nogen Bestemmelse, hvorefter Enker efter i Skatteaarets Løb afdøde Skatteydere kunne paalignes Formue- og Lejlighedsskat, forinden de kunne optages paa Hovedligningen for det paafølgende Aar, dømtes Byraadet efter den nedlagte Paa-stand	576
Skilsmisse.	
Se under Ægteskab	42
Spil.	
Om Straf for Bedrageri i Spil se under Bedrageri	176, 185
Stadfæstelsesdom.	207
Status.	
Om Straf for ikke at opgøre saadan se under Bedrageri	503

	Pag.
Straf.	
En af en Dyrlæge efter Strfl.s § 155 forskyldt Bødestraf bortfalden i Henhold til § 58.....	208
En af en Færing efter § 98, 2det Stk., og § 101 forskyldt Straf bortfalden i Henhold til § 58.	221
Straffen for en 60aarig Person for Overtrædelse af § 146 sat til Fængsel paa sædvanlig Fangekost efter § 23.....	243
Ved Fastsættelse af Straffen for en begaaet Overtrædelse af Strfl.s § 182 taget Hensyn til en langvarig Varetægtsarrest	456
Straffen for en Overtrædelse af § 182 og forskellige dermed i Forbindelse staaende Overtrædelser af Politivedtægten og Lov 15 Maj 1875 § 19 fastsat under et, og sidstnævnte Forseelser paakendte af Højesteret uden Summa-Bevilling	456
Bøderne efter Jagtloven af 8 Maj 1894 § 23, 1ste, 2det, 3die og 4de Stk., fastsatte under et	463
Nogle Tiltalte, der dømtes for Overtrædelse af Jagtlovens § 13, ikke tillige dømte for Overtrædelse af § 12.....	463
Strafferetsforhold i Almindelighed.	
Straffen for en Person, der samme Dag, som han havde afgivet falsk Forklaring, men efterat være anholdt, havde begæret sig fremstillet og tilbagekaldt den falske Forklaring, bestemt efter § 146, 1ste Led (Overretten havde anvendt § 146, 2det Led, og ladet Straffen bortfalde i Henhold til § 58, 2det Led, paa Grund af en 5 Dages Arrest)	4
En Uddeler for en Forbrugsforening, der under den imod Bestyrelsen anlagte offentlige Sag for ulovlig Næringsbrug havde forklaret i Strid med Sandheden, frifunden i Henhold til § 147, 1ste Led, fordi han efter den med Bestyrelsen oprettede Kontrakt kunde tro, at Sagen gjaldt ham, og den af Hustruen afgivne urigtige Forklaring af samme Grund straffet alene efter § 147, 2det Led	4
Straffelovens § 64 anvendt	15
I to Tilfælde, hvor Drengene for Tyveri efter Strfl.s § 233 vare idømte Straf af Ris, forandredes Straffen, da de Tiltalte efter Afsigelsen af de indankede Domme havde fyldt 15 Aar, til simpelt Fængsel 22,	33
Et Fruentimmer straffet efter § 145, jfr. § 147, sidste Led, for som Vidne i en Skilsmisssag paa Grund af Hor at have imod bedre Vidende beediget, at paagældende Ægtefælle ikke havde haft legemlig Omgang med hende	239
Om Straffens Bestemmelse i et Tilfælde af concursus idealis se under Forsøg	301
Straffelovens § 56, 1ste Stk., anvendt paa en Hustru, der havde deltaget i de af Manden forøvede Tyverier	417
Straffrihed og Strafnedsættelsesgrunde.	
Strfl.s § 56, 1ste Stk., anvendt	417
Summa appellabilis.	
Overtrædelser af et en Gæstgiver i Medfør af Politivedtægten givet	

Tilhold om ikke at benytte fremmed kvindelig Medhjælp i Ber- værningslokalerne, af Politivedtægtens Forbud imod Nattesæde og Lov 15 Maj 1875 § 19 paakendte af Højesteret, som konnekse med en Overtrædelse af Strfl.s § 182, uden at der var meddelt Summabevilling med Hensyn til førstnævnte Forseelser	456
Sødeligheden (Forbrydelser mod).	
En Tiltalt for Voldtægt imod en 71aarig Enke anset efter Strfl.s § 168, 1ste Stk.	30
En Plejefader for at have forført sin 14aarige Plejedatter straffet efter § 166	71
En Tiltalt anset efter § 168, 1ste Stk., jfr. § 46, for paa Fæleden at have forsøgt Voldtægt imod en gammel Kone.	109
En Tiltalt imod sin Benægtelse anset overbevist om at have gjort sig skyldig i utugtigt Forhold overfor et Pigebarn før og efter dennes fyldte 12te Aar og straffet efter §§ 173 og 174	157
En Vagabond, som paa Landevejen havde antastet en Pige, da hun skreg op, et Øjeblik holdt hende for Munden og derefter med Magt ført hende ned i Grøften, hvor han fuldbyrdede Samleje med hende, uden at hun, der ved Medfarten vilde have mistet Besindelsen, gjorde nogen Modstand derimod, dømt efter § 168, 1ste Stk. (Overretten havde af sidstnævnte Grund ikke anvendt denne §, men § 171)	217
En Mandsperson straffet efter § 165, 1ste Pkt., for at have haft legemlig Omgang med sin Faster	268
En Tiltalt mod sin Benægtelse ikke anset overbevist om Voldtægt mod en Pige under 16 Aar, men derimod for sit Forhold overfor denne straffet efter Strfl.s § 174	306
En katolsk Præst straffet efter § 176, jfr. tildels § 173 og § 166, for imod sin Benægtelse at være overbevist om at have forbundet kønslig Tilfredsstillelse med Tildeling af Slag og Klaps paa eller indenfor Benklæderne af de ham til Undervisning betroede Pige- børn mellem 8—13 Aar.	436
En Gæstgiver og dennes Hustru imod deres Benægtelse ansete over- beviste om at have været vidende om, at Gæsterne i stort Omfang drev Utugt med de i Gæstgiveriet tjenende Piger, og at have til- stedet dette for at have forøget Afsætning. Begge ansete efter Strfl.s § 182, 2det Led, Gæstgiveren tillige i Medfør af Lov 23 Maj 1873 § 9 dømt til at have sit Borgerskab forbrudt	456
En Fader og Datter straffede for Blodskam efter § 161 og tillige for falsk Udlæggelse af Barnefædre til to i Blodskam fødte Børn efter § 179, jfr. § 54	482
Søfartsforhold.	
Se under Paasejling	9
Om en Skippers Erstatningspligt i Anledning af, at en udlosset Korn- ladning havde vist sig at have taget Skade paa Rejsen, se under Erstatning	276
Se under Liggedage.	348, 362

I et Tilfælde, hvor der i Anledning af en ombord paa en i stille Vejr i Kattegat til Ankers liggende Fiskekutter om Aftenen, efter at Mandskabet var gaaet til Ro, opstaaet, fra den i Kabysen til Aftensmadens Tilberedning m. m. optændte og derefter til sig selv overladte Ild hidrørende betydelig Ildløs var rejst Tiltale i Henhold til Sølovens § 293, jfr. § 296, mod Kutterens Fører, der den paagældende Aften havde overtaget Nattevagten, men under denne for Størstedelen havde opholdt sig i Folkelukafet og i Løbet af et Par Timer kun nogle faa Gange var gaaet op ad Trappen til Dækket for at se efter, om der var noget paa Færde, hvorved Ilden først var bleven opdaget, efter at den havde grebet stærkt fat, frifandtes Tiltalte for saa vidt, idet der efter det foreliggende, bl. a. under Hensyn til, at det oplyste gav Anledning til at antage, at Vagthold paa Fiskekuttere i Almindelighed i Magsvejr udførtes paa den ommeldte Maade med delvis Ophold i Kahytten, ikke fandtes tilstrækkelig Føje til at statuere, at den ommeldte Ildsvaade var forvoldt ved en fra Tiltaltes Side udvist Pligtforømmelse. Tiltalte derimod anset med Bøde efter Sølovens § 288, jfr. § 40, for at have undladt at anmelde den stedfundne Ildsvaade til vedkommende Dommer og foranledige Søforklaring afgiven

601

Søforklaring.

Udtalt, at det var en Fejl, at en Ladningsmodtager ikke var varslet til at overvære en Søforklaring til Oplysning om et paa Ladningen lidt Havari, og at Skipperen havde undladt overensstemmende med Sølovens § 42 ved Lugernes Aabning at tilkalde Besigtigelsesmænd

276

En Fiskekutters Fører anset med Bøde efter Sølovens § 288, jfr. § 40, for at have undladt at anmelde en Kutteren i Søen overgaaet Ildsvaade for vedkommende Dommer og foranledige Søforklaring afgiven, uden at det kunde diskulper ham, at han havde gjort Anmeldelse om Branden for den Forsikringsforening, i hvilken Fartøjet var assureret, hvilket han havde anset for tilstrækkeligt

601

Søterritoriet.

En paa Helsingørs Søterritorium drevet Handel af et med Borgerkab i Helsingør forsynet Firma ikke antagen at være i Strid med Næringsloven

3

Testament.

Et af et barnløst Ægtepar oprettet gensidigt Testament, hvorefter den længstlevende efter den førstafdødes Død skulde beholde det hele fælles Bo som sin uindskrænkede Ejendom, og, dersom den længstlevende ikke indlod sig i nyt Ægteskab eller ved testamentarisk Disposition bestemte, hvorledes der skulde forholdes med Formuen, ved dens Død alt, hvad den efterlod sig, skulde deles i 2 lige Dele, hvoraf »hvers Arvinger« skulde tage den Del, som

efter Loven kunde tilfalde dem, antaget at maatte forstaaas saaledes, at Arvefaldet for begge Arvingers Vedkommende først skete ved den længstlevendes Død, hvorhos der ved Udtrykket »hvers Arvinger« efter hele Sammenhængen fandtes at maatte være sigtet til hver Ægtefælles Arvinger paa dette Tidspunkt. En af Tilsynsværgen for en efter den førstafdøde Mands Død, men inden Enkens Død, paa Søen forsvunden Brodersøn af førstnævnte i Enkens Dødsbo fremsat Paastand om, at der paa Skiftet vilde være at udlægge bemeldte Brodersøn den ham ved Delingen efter Loven tilkommende Del af Mandens Bo, som Følge heraf i Medfør af Frdn. 11 September 1839 § 1 forkastet, hvorimod Halvdelen af Boet i Medfør af Testamentet tillagdes en anden Brodersøn af Manden som dennes eneste Intestatarving paa den Tid, da Enken afgik ved Døden 569

Tid.

Om Tidspunktet for et Arvefald se under Arvefald 317, 569

Tilregnelighed.

En Person, der i beruset Tilstand havde gjort sig skyldig i Brandstiftelse, og om hvem Embedslægen havde udtalt, at han syntes at være et paa Grund af overdreven Nydelse af Spiritus degenereret Individ, og at det maatte antages, at hans Tilregnelighed, særlig naar han var beruset, var en Del formindsket, straffet efter § 281, jfr. § 39. 296

En Kvinde ikke idømt Straf for falsk Angivelse og Vold, da hun maatte anses for sindssyg og paa Grund af sin Sindssygdom at have troet paa sine Beskyldningers Realitet. Under Hensyn særlig til Overlægens Erklæring om, at hun ikke kunde siges at være ganske ufarlig overfor de Personer, hun kom til at hade eller anse for sine Modstandere, og Sundhedskollegiets Erklæring, at hun i hvert Fald for Tiden kunde frembyde nogen Fare for sine Omgivelser, bestemt, at der i Medfør af Strfl.s § 38, 2det Stk., skulde træffes Sikkerhedsforanstaltninger mod hende 410

En for Tyveri, Bedrageri og Falsk tiltalt Person frifunden i det hele bl. a. under Hensyn til hans mentale Tilstand, med Hensyn til hvilken Sindssygelægen havde udtalt, at han befandt sig i en Tilstand af begrænset Fjollethed, der vistnok dels skyldtes et medfødt Anlæg, dels muligvis ogsaa en videre Udvikling af Tilstanden under Pubertetsperioden, og at denne Sløvhedstilstand vel næppe kunde siges at stille ham uansvarlig overfor de begaaede Ulovligheder, men paa den anden Side maatte karakterisere ham som et Individ, der utvivlsomt ikke var i Besiddelse af sin fulde Tilregnelighed 528

Tilstaaelse.

En Tiltalt, som havde tilbagekaldt sin Tilstaaelse om at have deltaget i Tyveri af en Koffert, dømt efter sin oprindelige Tilstaaelse Intet Hensyn taget til en ubestyrket Tilbagekaldelse af en gentagende afgivet Tilstaaelse om en forøvet Ildspaaættelse 81

Nogle af en Tiltalt afgivne, senere tilbagekaldte Tilstaaelser om be- gaæde Falsknerier tilsidesatte dels under Hensyn til de fremkomne Oplysninger om Tiltaltes Aandstilstand, dels i Betragtning af Sa- gens mangelfuldt oplyste Tilstand	528
--	-----

Tinglæsning.

Tinglæsning i Henhold til Analogien af Frd. 28 Juli 1841 anset ufor- nøden overfor Tredjemand af et Dokument, hvorved en Arving havde givet to Kreditorer Transport paa en falden Arv til Dæk- ning af den skyldige Kapital og til Sikkerhed for Betaling af den skyldige Kapital, idet den Omstændighed, at Cessionarius, indtil Dækning opnaaedes, beholdt sit personlige Krav mod Overdrage- ren, ikke udelukkede, at Raadigheden over Arven var endelig transporteret	121
Se under Pant	327
Se under Assuranceforhold	391

Transport.

I et Tilfælde, hvor en Arving havde givet 2 Kreditorer Transport paa den hans Hustru i hendes afdøde Bedsteførelæres Bo til- faldne Arv, som det hed, henholdsvis »til Dækning af den skyl- dige Kapital m. v.« og »til Sikkerhed for Betaling af den skyldige Kapital«, antaget, at han herved havde overført Raadigheden over Hustruens paa det paagældende Tidspunkt faldne Arv til enhver af Kreditorerne for en saa stor Del af Arven, som svarede til deres Fordringer, og at den saaledes skete Overdragelse ikke vilde kunne fordres tilsidesat af en 3dje Kreditor, der kort Tid efter Transportens Udstedelse havde erholdt Udlæg i Hustruens Arv efter Bedstefaderen, idet den Omstændighed, at Overdragelsen var sket for at skaffe Appellanterne Dækning for deres Fordrin- ger, medens de dog, indtil saadan Dækning opnaaedes, beholdt deres personlige Krav mod Overdrageren, ikke kunde bevirke, at Overdragelsen paa Grund af manglende Tinglæsning skulde blive ugyldig i Forhold til Tredjemand	121
--	-----

Tyendeforhold.

En Karl for Vold mod sin Husbond anset efter Strfl.s § 203, jfr. Tyendelovens § 26	14
En Tjenestekarl anset efter Strfl.s § 203, jfr. Tyendelovens § 26 for Vold imod sin Husbond	79
En Røgter for Vold mod sin Husbond anset efter Strfl.s § 203, jfr. Tyendelovens § 26	303

Tyveri.

En for Tyveri eller Bedrageri tiltalt Husejer, mod hvem Sigtelsen
gik ud paa, at han, efter paa et Marked at have solgt en Ko,
senere samme Dag ubemærket paany havde sat sig i Besiddelse
af den solgte Ko og trukket bort med den, frifunden under Hensyn
til de mangelfulde Oplysninger om Salget af Koen og Maaden,

	Pag.
hvorpaa denne igen senere var kommen i hans Besiddelse, og særlig om Tiltaltes Tilregnelighed paa den Tid, han skulde have solgt Koen og taget den tilbage (Overretten havde dømt Tiltalte for Tyveri)	323
En for Tyveri af en Ko tiltalt Person frifunden, idet Bemægtigelsen af Koen efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder, og navnlig ogsaa under Hensyn til Tiltaltes mentale Tilstand, ikke fandtes at burde tilregnes ham som Tyveri	528
En for Tyveri af to gamle Jærnlodder fra en Slagter, hos hvem han tjente, tiltalt Person fritunden for saa vidt, da det efter det oplyste maatte antages, at Tiltalte havde haft Føje til at anse sig berettiget til at sætte sig i Besiddelse af disse og afhænde dem. Samme Tiltalte derimod straffet for Indbrudstyveri	554
En senere Tilegnelse af en uden saadan Hensigt i Besiddelse tagen Hammer alene straffet efter Analogien af § 253	18
En Tiltalt imod sin Benægtelse anset overbevist om at have stjaalet en Cycle	441
 Tyveri (simpelt).	
En paa de vestindiske Øer hjemmehørende Tiltalt anset for simpelt Tyveri efter Frdn. 11 April 1840, § 13, kfr. § 78	58
En Tiltalt dømt som Tyv efter det indirekte Tyvs- og Hælerbevis med Hensyn til en Kontrabog. Tillige dømt for Falsk	227
En Tiltalt straffet efter § 228 for Tyveri af Høns, tildels jfr. § 54, forsaavidt en anden efter Aftale med ham havde udført Tyveriet til Tiltaltes Fordel	260
Tilegnelse af to Par Strømper til samlet Værdi 1 Kr. 50 Ø., straffet som almindeligt Tyveri	293
En Tiltalt, der med en Jernstang havde frabrudt Laasen paa en paa en Mark anbragt, de fattiges Kasse tilhørende, aflaaet Pengeblok og tilegnet sig sammes Indhold af Penge, anset efter Strfl.s § 228	353
En Tiltalt mod sin Benægtelse funden skyldig i Tyveri af nogle Høns fra et i en Kolonihave anbragt, aflaaet Hønsesus. Tyveriet efter Hønsesusets Beskaffenhed kun tilregnet som simpelt. (Overretten havde kun dømt for Hæleri)	386
Et Ægtepar straffet for simpelt Tyveri, Hustruen tillige for Hæleri, og Straffen fastsat under Hensyn til § 56, 1ste Stykke, for Hustruens Vedkommende	417
En Tiltalt, der fra et til en Baad i en Havn fortøjet uafaaet Hyttefad havde tilegnet sig nogle til i alt 1 Kr. 25 Øre vurderede Torsk, anset efter Strfl.s § 228	558
En Tiltalt, der under et Besøg hos sin fraseparerede Hustru hemmelig havde tilvendt sig et paa Væggen i hendes Lejlighed hængende Ur med Kæde, der tilhørte Tiltaltes og hans nævnte Hustrus 16aarige Søn, der i Henhold til Separationsvilkaarene var undergivet Moderens Myndighed og Forsorg, straffet for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri	586
Straf for simpelt Tyveri endvidere idømt p. 15, 18, 51, 74, 100, 152,	

	Pag.
153, 163, 184, 212, 247, 285, 299, 305, 332, 356, 361, 430, 440, 441, 525, 546, 548,	582
Tyveri (groft).	
En Tiltalt straffet for forskellige Indbrudstyverier, deriblandt i en Kirke	247
En Tiltalt dels frifunden, dels dømt for groft Tyveri. Samme end- videre dømt for Hæleri og Ran	378
2 Tiltalte, der i Forening havde frabrudt en som Lukke for en Vinduesaabning i et aflaaet Materialskur paa en Renovations- plads anbragt, fastspigret Bræddelem, hvorefter den ene gennem bemeldte Aabning, af hvilken Ruderne vare ude, var krøben ind i Skuret og havde tilegnet sig to der beroende Sække med Klude og Ben, hvilke de Tiltalte derefter havde realiseret til fælles Fordel, ansete efter Strfl.s § 229, Nr. 4	554
Straf for Forsøg herpaa anvendt.	292
Straf endvidere anvendt efter § 229, Nr. 4	15
En Tiltalt som havde udtaget nogle Høns fra et 2 Fod bredt, 4—5 Fod langt og ca. 3 Fod højt aflaaet Hønselus ved at fraskyde et Par Brædder i samme, efterat have opbrudt det Hønsesgaarden indhegnende Staaltraadsnet, alene straffet for simpelt Tyveri . . .	386
Tyveri efter § 233.	
Straf efter § 233 anvendt	22, 33
Tyveri efter § 235.	
En Tjenestekar, der fra en hans Husbond tilhørende, i en uafaaet Smørkælder beroende aabenstaaende Drittel havde tilegnet sig og i Forening med nogle Medtjenere fortæret $\frac{1}{4}$ Pund Smør til en Værdi af 85 Øre pr. Pund, anset efter Strfl.s § 235	34
Tilegnelse af Sten, der solgtes for 9 Kroner, og hvoraf $\frac{1}{8}$ henlaa paa tørt Land og Resten paa Strandskyllet, under Højvande, saa- ledes at samtlige Sten ved almindelig Vandstand vilde have ligget paa tørt Land, straffet efter § 235	354
En tiltalt Daglejer paa Landet, der havde opbrudt Døren til Spise- kammeret paa den Gaard, hvor han tjente, ved med et Knivsblad at trykke Laaseriglen til Side, og derefter fra Spisekammeret havde tilvendt sig nogle Æg og et Stykke Flæsk til samlet Værdi 65 Øre, anset efter Strfl.s § 235	525
Uagtsomhed.	
En Tiltalt, der, uagtet han var paa det rene med, at han paa Grund af en fleraarig Øjensvaghed ikke kunde holde tilstrækkeligt Udkig med Færdselen paa befærdede Steder, og saaledes var uskikket til at være Kusk paa saadanne Steder, havde kørt med et En- spænderkøretøj ud ad Nørrebrogade og under denne Kørsel paa- kørt en Handelsmand, der med sin Trækkevogn holdt tæt op til	

Fortovet, saaledes at han faldt bag over og i Faldet paadrog sig et Brud af Hjerneskillen, der havde Døden til Følge, anset efter Strfl.s § 198	559
Udeblivelsesdomme 96, 120, 121, 145, 146, 157, 331, 525, 594,	595
Udlandet.	
Et i Udlandet forøvet Røveri i Henhold til Strfl.s § 6 paatalt herhjemme	431
Udlændinge.	
En Udlænding straffet for Overtrædelse af et ham ved Udvisning af Riget givet Tilhold	266
Udsættelsesforretning.	
Se under Fogedforretning	127
Udvisning.	
Om en Udlændings Overtrædelse af et Udvisnings-Tilhold. Se under Polititilhold	266
Underholdsbidrag.	
Antaget, at der i Lovgivningen savnedes Hjemmel til at anvende Afsoning for Underholdsbidrag til en fraskilt Hustru.....	96
Unødigt Trætte.	
Mulkt herfor idømt.....	331, 407
Uskiftet Bo.	
I et Tilfælde, hvor der i 1889 af Skifteretten var meddelt en Enke Tilladelse til at hensidde i uskiftet Bo, hvor Enken derpaa i 1892 havde afhændet Boets faste Ejendom til en af Sønnenne, samt hvor de andre Børn i 1897 havde paastaaet Skifterettens Afgørelse omstødt med tilbagevirkende Kraft fra 1889, dels fordi der ingen Kuratorbeskikkelse havde været udfærdiget for en Onkel, som havde underskrevet med to mindreårige Børn paa det de myndige Børns Samtykke indeholdende Dokument, dels fordi den Søn, til hvem Ejendommen var solgt, havde paa fornævnte Dokument underskrevet en i Amerika fraværende Søsters Navn, forkastedes Paastanden, da den omtalte Kurator i sin Tid var akcepteret af Skifteretten og den fraværende Søster maatte antages senere at have billiget, at Moderen hensad i uskiftet Bo.....	452
Vandvæsen.	
Ejerne af »Frederiksgaarden« i Brønshøj Sogn — fra hvilken Gaard der altid havde været Afløb saavel af Overfladevand som af Spilde-	

vand til den under Kjøbenhavns Vandvæsen hørende Ladegaardsaa eller, efter dennes Omdannelse af Vandvæsenet, til den langs med den nordre Side af det aabne Kildevandsløb fra Damhussøen indenfor Skellet for Vandvæsenets Grund løbende Grøft — antagne ved Anbringelsen af en lukket Spildevandsledning, der førte Vandet dels fra selve »Frederiksgaarden«, dels fra et ved delvis Udpacellering af denne paa sammes Grund opstaaet Villakvarter til en aaben Grøft, der atter udmundede i Vandvæsenets ovennævnte Grøft, at have overtraadt Forbudet i Lov om Beskyttelse af de til Kjøbenhavns Vandvæsen henhørende Værker, Anlæg og Beholdere m. v. af 30 November 1857 § 2, 5te Punktum, mod at danne Afløb for urent Vand til Vandvæsenets Ledninger og Skelgrøfter, uden at den Omstændighed, at Vandvæsenets omhandlede Grøft var optaget blandt Sognets offentlige Vandløb, kunde medføre, at den havde tabt den samme af Hensyn til dens Betydning for Vandvæsenet tillagte særlige Beskyttelse. Bemeldte Ejere som Følge heraf under en offentlig Politisag idømte Bøder efter den anførte Lovbestemmelse og tilpligtede at træffe Foranstaltninger til Forhindring af, at Vandet fra Spildevandsledningen trængte ud i det omhandlede under Vandvæsenet hørende Vandløb.....

551

Vej og Stier.

En af en Afbygger prætenderet Ret til at kræve en Vej udlagt over en tilstødende Ejendom forkastet, da det ikke kunde antages, at en saadan Vej oprindelig var udlagt til Brug for Afbyggerens Ejendom, og Færdselsretten ikke heller hjemledes ved Alderstidshævd — om hvilken Art af Hævd der efter Forholdets Beskaffenhed alene kunde være Tale — idet det vel af forskellige Vidner var forklaret, at Afbyggeren og Formand i mange Aar havde haft stadig Færdsel og Kørsel over den paagældende Ejendom, og af to Vidner, at saadant havde været Tilfælde i 45—50 Aar, men under Hensyn til, at Afbyggeren ogsaa havde haft en anden, om end til enkelte Tider ufarbar Vej, var Omfanget og Stadigheden af den stedfundne Kørsel ikke oplyst paa en saadan Maade, at den paastaede Færdselsret derpaa kunde støttes.

204

Antaget at den Benyttelse af en privat Vej over en Ø i Rødbyfjord som Færdselsvej til Købstaden, som tidligere gennem et længere Tidsrum havde fundet Sted af Fiskere fra en anden Ø i samme Fjord, inden disse Øer vare bragte i landfast Forbindelse med hinanden, efter det om Beskaffenheden af denne Benyttelse oplyste var sket ifølge en Fiskerne af Vejens Ejere vist Villighed, og ikke som Udøvelse af en dem tilkommende Ret, hvorfor der ikke kunde blive Spørgsmaal om, at de paagældende Fiskere skulde have vundet Alderstidshævd paa den omspurgte Færdselsret. Et af nogle af Vejens Ejere mod saadan Færdsel nedlagt Forbud som Følge heraf stadfæstet.....

521

Vejvæsen.

En Husejer, som uanset et ham efter Statsskovvæsenets Begæring

meddelt Polititilhold om ikke at betræde Statsskovene eller færdes i samme udenfor de gennem dem førende offentlige Veje, havde passeret gennem en Statsskov ad en Forstvæsenet tilhørende privat Vej, frifunden under den i denne Anledning mod ham for Overtrædelse af Lov om Mark- og Vejfred af 25 Marts 1872 anlagte Politisag, da den paagældende Vej ikke, saaledes som krævet i nævnte Lovs § 8, jfr. § 3, ved Opslag eller paa anden Maade var kendetegnet som privat, og det Tiltalte givne Tilhold ikke kunde stilles ved Siden af en Tilkendegivelse om, at Vejen var privat

67

Vekselforhold.

To Personer, der som Trassent og Endossent paa en Veksel havde indfriet denne, ansete uberettigede til at søge $\frac{1}{3}$ af Beløbet hos en efterfølgende Endossent paa Vekslen, idet de ikke havde ført Bevis for, at det var aftalt mellem dem, at et muligt Tab skulde deles ligelig mellem alle tre, og der saaledes ingen Grund var til at antage, at de havde noget Krav paa den sidste Endossent, der efter denne sin vekselretlige Stilling vilde have haft Regres til de to Formænd, hvis han havde indfriet Vekslen.

105

I et Tilfælde, hvor en af et Handelsfirma i Maribo paa en handlende i England trukken, til en Bank i Maribo endosseret og af denne atter til et Handelsfirma i Hamburg endosseret Veksel ved den paa Betalingsstedet stedfundne Forevisning til Akcept var bortkommen, hvorefter Protest for Ikke-Akcept samme Steds var optagen, og hvor derefter Hamburger-Firmaet, der havde erhvervet Dom til Mortifikation af Vekslen som bortkommen, havde sagsøgt Trassenten til Betaling af Vekslens Beløb, dømtes denne efter den nedlagte Paastand, idet der mod Sagsøgerens Protest ikke kunde tages Hensyn til en af sagsøgte for Højesteret fremsat Indsigelse angaaende, at han, da Vekslen ikke var protesteret for manglende Betaling, maatte være fritagen for Vekselforpligtelsen, hvilken Indsigelse ikke havde været fremsat i de foregaaende Instanser, hvorhos der efter det oplyste ikke fandtes Føje til, som af sagsøgte gjort gældende, at antage, at den Form, hvori Protesten for manglende Akcept var optagen, ikke skulde fyldestgøre de Fordringer, den engelske Lovgivning i saa Henseende stiller, ligesom der endelig heller ikke toges noget Hensyn til sagsøgtes Anbringende om, at Banken i Maribo ikke, saaledes som foreskrevet i § 45 i den danske Veksellov — hvorefter ifølge Proceduren Sagen paa dette Punkt maatte bedømmes — havde givet ham betimelig og behørig Underretning om Protesten, idet dette maatte blive uden al Betydning i Forhold til Hamburger-Firmaet, der i betimelig Tid havde givet Banken i Maribo, der var dets nærmeste Formand, skriftlig Underretning om Protesten, hvormed Firmaets Regresret ifølge Reglerne i Veksellovens §§ 45 og 46 maatte være bevaret det ubeskaaren.....

595

	Pag.
Vestindien.	
Domme for Tyveri.....	47, 58
En Neger anset med Livsstraf efter D. L. 6—6—1. Se under Drab	76
En Neger, der med en Sukkerrørsøksø havde dræbt en anden, straffet paa Livet efter Frd. 4 Oktober 1833 § 10, da han vel ikke kunde antages at have haft til Hensigt at dræbe den anden, men han havde væbnet sig med dette livsfarlige Vaaben i den Hensigt at udøve personlig Vold imod ham, hvorfor Gerningen efter Frd. 4de Oktober 1833 § 6, 2det Membrum, maatte tilregnes ham som overlagt	270
En Neger anset efter Frd. 4 Oktober 1833 § 3 sidste Led, jfr. § 6, for Vold imod en sagesløs Person.....	290
En Neger, som i Slagsmaal havde med Drabshensigt tilføjet en anden to Knivstik, hvoraf det ene absolut dødeligt, men uden at Gerningen enten kunde anses overlagt eller udført overfor en fuldständig sagesløs Person, straffet efter Frd. 4 Oktober 1833 § 11.	382
Vidner.	
Under en mellem et Arkitekt-Firma og en Haandværkerforening veriserende Retssag om Størrelsen af det Arkitekten tilkommende Salær for udført Arbejde for Foreningen statueredes, at der intet Hensyn kunde tages til en af Foreningens fungerende Formand afgiven Vidneforklaring om, at Arkitekten i et Bestyrelsesmøde var indgaaet paa et vist mindre Honorar, og at ikke heller nogle Personer, der indtil Sagens Inkamination havde været Medlemmer af Bestyrelsen og i denne Egenskab overværet Mødet, kunde anses for fuldgyldige Vidner	167
Vindikation.	
En Træner ikke antagen at kunne vindicere nogle i hans Navn opstaldede Heste, som en Kreaturhandler havde skaffet sig udleveret, da Hestene bevistes at tilhøre sidstnævnte. Se under Ejendomsret	213
Vold.	
En for Vold mod sin Husbond tiltalt Tjenestekarl anset efter Strfl.s § 203, jfr. Tyendelovens § 26	14
Se under Forbrydelser mod den offentlige Myndighed og Orden....	35
Straffelovens § 203 anvendt paa en Tiltalt, der ved Bid havde tilføjet en anden et Saar i højre Haands Pegefingert.....	39
En Tjenestekarl for Vold imod sin Husbond anset efter Strfl.s § 203, jfr. Tyendelovens § 26	79
En Tiltalt, der dels havde overfaldet forskellige sagesløse Mænd med Skaller og Slag, dels havde grebet fat i en Pige i den Hensigt at genere hende, der ingen Anledning havde givet dertil, samt klemte hende op mod et Plankeværk, anset efter Strfl.s § 203 samt efter dens § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 1.....	181
En Neger efter Frd. 4 Oktober 1833 § 10 straffet paa Livet for ved en forsætlig Voldshandling med en Sukkerrørsøksø at have	

	Pag.
skilt en anden ved Livet, da Gerningen efter Frd. 4 Oktober 1833 § 6, 2det Membrum maatte tilregnes ham som overlagt.	270
En Neger anset efter Frd. 4 Oktober 1833 § 3 sidste Led, sammenholdt med § 6, for med et Stenkast at have saaret en anden Person, med hvem han Dagen i Forvejen havde været i Klammeri, men som maatte anses for sagesløs.	290
En Røgter for Vold mod sin Husbond anset efter Strfl.s § 203, jfr. Tyendelovens § 26.	303
Tvende Tiltalte ansete med Straf efter Strfl.s § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 1.	359
En tiltalt Arbejdskarl, der i Forening med tre Kammerater havde øvet Vold mod en Karl fra Landet, hvem der herunder dels var tilføjet — uden at det havde kunnet oplyses, af hvem og paa hvilken Maade — et Saar over højre Øje, dels af en af Kammeraterne med en spids Jernfil forskellige Stiksaar i højre Laar og Knæ, straffet efter Strfl.s § 203, jfr. § 47, som meddelagtig i samtlige de mod den skadelidte udøvede Voldshandlinger, uanset at han ikke havde været vidende om, at en af Kammeraterne havde været bevæbnet med Filen og brugt den under Slagsmaalet, eller havde tilsigtet nogen af de den paagældende med Filen tilføjede Legemsbeskadigelser	369
En Tiltalt anset efter § 203 for at have kastet en anden Person til Jorden og derved foraarsaget et Ribbensbrud	428
Strfl.s § 203 endvidere anvendt 20, 144, 151, 373,	388
Strfl.s § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 1, anvendt.	431

Ægteskab.

I et Tilfælde, hvor en Ægtemand havde paastaet det mellem ham og hans Hustru indgaaede Ægteskab paa Grund af Hustruens Horsbrøde i Separationstiden ophævet med Ret for ham til at indtræde i nyt Ægteskab, og Hustruen tilpligtet at udlevere ham til at undergives hans Myndighed og Forsorg deres 2 fælles umyndige Børn, toges denne Paastand i sin Helhed til Følge, idet det med Hensyn til den sidstnævnte Del af Paastanden udtaltes, at den ved Separationsbevillingen truffne Bestemmelse om at Børnene skulde være undergivne Hustruens Myndighed, maatte være uden Betydning under de nu foreliggende Forhold, og at det ifølge Lovgivningens Grundsætninger, jfr. navnlig D. L. 5—2—52 og Frdn. 21de Maj 1845 § 3, maa antages, at den uskyldige Ægtefælle i Tilfælde af Ægteskabets Ophævelse paa Grund af den anden Ægtefælles Horsbrøde er berettiget til at beholde de i Ægteskabet fødte fælles Børn

42

Ærefornærmelser.

En i en Artikel i et islandsk Blad indeholdt Udtalelse om, at Ministeriet efter et Forlydende, for hvis Rigtighed Bladet dog ikke vilde indestaa, skulde have tildelt en Amtmand en Irettesættelse for hans Forhold ved at instituere en formentlig særdeles uforholdsmæssig kriminel Undersøgelse og givet ham Paalæg om at lade

	Pag.
denne falde, ikke antagen at indeholde nogen strafbar Ærefornærmelse.	573
Æresoprejsning.	
En for Tyveri straffet Værtshusholder ikke antagen ved Æresoprejsning at være bleven sat i Stand til at benytte det ved Dommen i Medfør af Lov af 23 Maj 1873 § 9 forbrudte Næringsbevis. Se under Næringsbrug	75

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899

Nr. 1.

Første ordinære Session.

Torsdagen den 2 Marts.

Nr. 105.

Advokat Hindenburg

contra

Søren Madsen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 101, jfr. § 100, for Dyrplageri samt for ulovlig Omløben og Handel med Varer.

Hammershus Birks Ekstrarets Dom af 5 November 1898: Tiltalte Søren Madsen bør til Statskassen bøde 50 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør han ogsaa udrede samtlige af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører N. Chr. Olsen, og Defensor, Sagfører Carl Petersen, 25 Kr. til hver. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste, dog at de Sagførerne for Underretten tilkommende Salærer bestemmes til 15 Kroner for hver.

Thi kendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Betaling regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse, og at de Sagførerne Olsen og Petersen for Underretten tilkommende Salarier bestemmes til 15 Kroner for hver. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Madsen til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Henhold til Amtets Ordre af 30 August d. A. tiltales under nærværende Sag den i Hjorthede Sogn den 4 Juli 1854 fødte Søren Madsen, der tidligere er straffet, nemlig ved Ribe Herreds Ekstrarets Dom af 25 Juli 1883 for det i Straffelovens § 256 omhandlede Forhold med en Bøde til Statskassen paa 50 Kr., ved Højesterets Dom af 21 November 1888 for det i Straffelovens § 257 omhandlede Forhold med simpelt Fængsel i 8 Dage, ved Kriminal- og Politiretens Dom af 12 November 1888 for Kvaksalveri med en Bøde paa 60 Kr., ved Højesterets Dom af 7 Oktober 1889 for Kvaksalveri med en Bøde paa 100 Kr., ved Højesterets Dom af samme Dato for Kvaksalveri med simpelt Fængsel i 1 Maaned, ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 26 Juli 1890 for Tyveri og Bedrageri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Rønne Købstads Politirets Dom af 15 November 1897 for Overtrædelse af Næringsloven med en Bøde af 30 Kr. til Kæmnerkassen — for Overtrædelse af Straffelovens § 101, jfr. samme Lovs § 100, for Dyrplageri samt for ulovlig Omløben og Handel med Varer.

Ved sin egen Tilstaaelse i Forbindelse med, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, er Tiltalte overbevist om at have udvist følgende Forhold:

Den 24 Juli d. A. om Morgenen kørte Tiltalte med et lille Enspænderkøretøj forspændt med en af ham lejet Hest fra Rønne over Klemens Kro til Allinge, hvor han ankom ved Middagstid, og derfra til Sandvig og Hammershus. Foruden Tiltalte og en tolvårig Dreng befandt sig tillige en anden Mand paa Vognen, og Tiltalte medførte derhos en Kasse, indeholdende en Fonograf af Vægt 40 Pd. og en Kraftprøve af Vægt ca. 10 Pd. Det var Tiltaltes Hensigt at benytte det samme Køretøj paa Hjemturen til Rønne samme Dags Aften, men da han Kl. 9 $\frac{1}{2}$ om Aftenen holdt udenfor Joh. P. Grønbechs Gæstgiveri i Allinge med Køretøjet, blev han ved Politiets Mellekomst forhindret heri, idet Politibetjent Frederiksen, der var kommen til Stede, forbød ham at køre videre med Hesten, der var lille og i høj Grad afmagret, og som ved nærmere Eftersyn viste sig at være meget halt, navnlig paa det venstre Bagben. Ifølge en af Dyrslæge Albrechtsen den paafølgende Dag afgiven Erklæring, var den paagældende Hest, en ca. 18 Aar gammel rød Vallak, i yderst afmagret og elendig Foder-tilstand med Ryggen stærkt opadbøjet, og kunde den kun med stort Besvær flytte Benene, ligesom den ømmede sig, især paa venstre Bagben, hvorfor han betragtede det som Dyrplageri at anvende den til noget som helst Trækbrug. Retsvidnerne, der i deres tidligere Virksomhed som Landmænd have haft meget med Heste at gøre, have, efter at den paagældende Hest var præsenteret for dem, ligeledes afgivet det Skøn, at den maatte anses for aldeles ubrugelig til Trækbrug. Da det imidlertid af Sagen fremgaar, at den paagældende Hest tilhørte en Vognmandsenke i Rønne, som uden Indsigelse fra det der-værende Politis Side benyttede den til at køre rundt med Fisk, da Distriktsdyrlæge Petersen, der den 1 August d. A. har synet Hesten, har afgivet den Erklæring, at den kunde bruges til langsom og let Kørsel i Rønne og Omegn, da Køretøjet ikke har været overlæsset og Kørslen i det Hele taget ikke har været uforsvarlig, samt da der

intet ér oplyst om, at Tiltalte ved Piskeslag eller paa anden Maade har mishandlet Hesten, skønnes det imidlertid ikke, at han ved den skete Benyttelse af Hesten har gjort sig skyldig i Dyrplageri, og han vil derfor for saa vidt være at frifinde for Aktors Tiltale.

Under sit Ophold i Sandvig den ovennævnte 24 Juli d. A. solgte Tiltalte, der har Borgerskab som Detailhandler i Rønne, 2 Urkæder af Nikkel, som han havde med fra sin Forretning i Rønne, men skønnes det ikke, at han derved har gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Næringslovgivningen, lige saa lidt som ved, at han til forskellige Handlende har forevist 6 Redekamme og 5 Tætkamme, som han førte med sig, da det ikke er oplyst, at han har solgt af de Kamme, han saaledes har forevist som Prøve.

For saa vidt Tiltalte derimod den oftnævnte 24 Juli d. A. om Aftenen, da Politibetjent Frederiksen sammen med Natpolitibetjent Bülow i tjenstligt Anliggende opholdt sig udenfor Grønbechs Gæstgiveri i Allinge, kom ud paa Trappen og raabte til en Mængde Mennesker, der stod udenfor: »Hvor er Politiet? Hvor er Frederiksen? Kunde jeg faa fat paa ham, skulde jeg slaa ham en paa Skallen. Jeg vil skide Politiet i Allinge et Stykke. Saadan nogle Hoveder. Saadan nogle Kvægpander!« findes han herved at have gjort sig skyldig til Straf efter Straffelovens § 101, jfr. samme Lovs § 100, og vil han, der ved den ommeldte Lejlighed vel var en Del beruset, men dog ikke i saa høj Grad, at han kan anses for at have været utilregnelig, være at idømme en Statskassen tilfaldende Bøde af 50 Kr. eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling, simpelt Fængsel i 8 Dage.

Nr. 108.

Advokat Halkier

contra

Peter Petersen Hummelgaard og Arthur Frederik Benny Salomonsen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Helsingør Købstds Politirets Dom af 16 Maj 1898: De Tiltalte, Grossererne Peter Petersen Hummelgaard og Arthur Frederik Benny Salomonsen som Ihændehavere af Firmaet »the Sound Coal Hulk Comp.«, bør for Tiltale i denne Sag fri at være.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 November 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Mundt for Overretten betaler det Offentlige 15 Kr.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 28 December f. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset

at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efterat Firmaet »The Sound Coal Hulk limited« under 28 September 1897 af Magistraten i Helsingør havde erholdt Borgerskab som Købmand, have de Tiltalte Peter Petersen Hummelgaard og Arthur Frederik Benny Salomonsen, der ere fødte henholdsvis den 9 Juni 1841 og den 7 December 1865, og som ikke ere fundne forhen straffede ifølge Dom, for bemeldte Firma drevet Handel med Kul fra en paa Helsingørs Red opankret saakaldet Hulk (et aftaklet Skib), og under nærværende fra Helsingør Politiret indankede Sag ere de sigtede for herved at have gjort sig skyldige i Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Da der efter de foreliggende Oplysninger, som til Dels ere tilvejebragte under et paa Foranstaltning af Overretten optaget Reassumtionsforhør, maa gaas ud fra, at den omhandlede Hulks Ankerplads er beliggende paa Søterritoriet under Helsingør Købstads Jurisdiktion, findes Firmaet i det ovenfor nævnte Borgerskab at have haft fornøden Hjemmel til den paaklagede Handel, og det maa derfor billiges, at de Tiltalte ved Politiretsdommen ere frifundne for det Offentliges Tiltale.

Mandagen den 6 Marts.

Nr. 106.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Peder Olsen, dennes Hustru **Karen Sophie Nielsen** og **Kristian Hansen** (Def. Hansen),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten, Hans Peder Olsen tillige for at have forledet til at afgive saadan Forklaring.

Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 2 April 1898: De Tiltalte, Uddeler i Kirkerup Sogns Forbrugsforening Hans Peder Olsen, hans Hustru Karen Sophie Nielsen og Tjenestekarl Kristian Hansen af Esholte bør hensættes, Hans Peder Olsen og hans Hustru i Fængsel

paa Vand og Brød, den første i 3 Gange 5 Dage og den sidste i 2 Gange 5 Dage, og Tiltalte Kristian Hansen i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. De Tiltalte bør derhos in solidum betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Drechsel, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 November 1898: Den af Tiltalte Kristian Hansen forskyldte Straf bortfalder. De Tiltalte Hans Peder Olsen og dennes Hustru Karen Sophie Nielsen bør straffes, førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og sidstnævnte med simpelt Fængsel i 8 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Sælærer, samt i Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Tvermoes, 20 Kr., udredes af Tiltalte Hans Peder Olsen og Tiltalte Kristian Hansen in solidum med Halvdelen og af Tiltalte Karen Sophie Nielsen, Olsens Hustru, med den anden Halvdel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte Hansen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 146, 1ste Led, jfr. § 37, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Iøvrigt vil Dommen i Henhold til de i den anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, være at stadfæste, dog at Aktionens Omkostninger ville være at tilsvare af de Tiltalte som nedenfor anført.

Thi kendes for Ret:

Kristian Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at Aktionens Omkostninger, derunder de ved Dommen bestemte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen, 60 Kroner til hver, udredes af de Tiltalte Hans Peder Olsen, dennes Hustru Karen Sophie Nielsen og Kristian Hansen en for alle og alle for en.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Ud- deler ved Brugforeningen i Kirkerup, Hans Peder Olsen, dennes Hustru Karen Sophie Nielsen samt Tjenestekarl Kristian Hansen af Es- holte, som ere fødte henholdsvis den 22 December 1864, den 28 Marts 1868 og den 5 Oktober 1880, og af hvilke ingen er funden tidligere straffet, aktionerede for falsk Forklaring for Retten, Hans Peder Olsen tillige for at have forledet til at afgive saadan Forklaring.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Under en Undersøgelse, som

ved Antvorskov Birks Politiret var indledet mod Bestyrelsen for Kirkerup Sogns og Omegns Husholdningsforening for Overtrædelse af Næringsloven af 29 December 1857, blev Tiltalte Hans Peder Olsen, som var Uddeler i Foreningen, afhørt som Vidne, og forklarede han den 19 Januar d. A. i Retten, at han ikke havde solgt Varer til andre end Forbrugsforeningens Medlemmer, at han ligeledes kun havde skænket Drikkevarer til Foreningens Medlemmer til Fortæring paa Stedet, og at han, naar et Medlem havde indfundet sig med Ikke-Medlemmer og havde rekvireret Drikkevarer, ikke havde tilladt Ikke-Medlemmerne at nyde de til Medlemmer solgte Drikkevarer, hvorhos han endvidere forklarede, at han for 2 a 3 Uger siden havde solgt 7 Flasker bajersk Øl til Karlen Peder Larsen, som denne, der da ikke var Medlem af Foreningen, men som angav, at Øllet skulde være til hans Fader, der var Medlem, straks bar udenfor, uden at Tiltalte vidste, hvor Øllet blev drukket.

Efter at et Par Vidner havde forklaret, at de havde hørt Tiltalte Kristian Hansen, som er en Halvbroder til Tiltalte Hans Peder Olsen, ytre, at han havde handlet i Brugsforeningen, uagtet han ikke var Medlem, forklarede Tiltalte Hansen den 12 Februar d. A. i Retten, at han i Juli Maaned det foregaaende Aar (1897) var gaaet ind som Medlem i Foreningen, at han havde betalt en Kontrabog med 10 Øre, men havde glemt at tage Bogen med sig, og at han senere ikke havde afhentet den, uagtet han havde gjort flere Indkøb i Foreningen, samt at han vel til et Par Karle havde sagt, at han ikke var Medlem, men at dette var urigtigt, uden at han dog kunde anføre nogen Grund til at være fremkommen med en saadan Usandhed. Tiltalte Hansen afleverede derhos i Retten en Kontrabog, lydende paa hans Navn, hvori der under »3die Kvartal 1897« fandtes vedføjet 3 Indkøb, om hvilken Bog Tiltalte forklarede, at den var bleven ham leveret den foregaaende Dag af Tiltalte Hans Peder Olsen med Opfordring til ham om at tage den med sig i Retten, ligesom Olsen havde sagt ham, at han var opført i Medlemsbogen. Efter at Tiltalte Hansen i Anledning af, at denne hans Forklaring ansaas urigtig, var bleven sat under Anholdelse, fremstod paany Tiltalte Olsen, som fastholdt sin tidligere Forklaring, dog med den Modifikation, at det nok kunde have truffet sig, at han, naar et Medlem havde betalt for et Ikke-Medlem, havde skænket Drikkevarer ogsaa for dette. Tiltalte forklarede derhos, at Medtiltalte Hansen var bleven optagen som Medlem af Brugsforeningen i August Maaned 1897, at den af denne til Retten afleverede Kontrabog altid havde henligget i Udsalget, og at de i Bogen indførte 3 Indkøbsposter vare skrevne til de Tider, da Indkøbene paa de i Bogen anførte Datoer havde fundet Sted.

Samme Dag begærte Tiltalte Hansen sig fremstillet og tilstod nu, at han først Aftenen i Forvejen, da Tiltalte Hans P. Olsen havde sendt Bud efter ham, fik at vide, at han var indskreven som Medlem, hvad han ikke tidligere havde vidst, og at hans tidligere Forklaring om, at han i Juli Maaned 1897 havde købt en Kontrabog, men forglemt at tage denne med sig, saaledes var urigtig, medens hans Udtalelser til andre om, at han ikke var Medlem af Foreningen var rigtig.

Den 14 s. M. fremstod Tiltalte Hans P. Olsen, som efter sin den 12 s. M. aflagte Forklaring var bleven anholdt, paany og forklarede nu

følgende: Da han vidste, at et Par Karle under Undersøgelsen mod Bestyrelsen vilde forklare, at Tiltalte Hansen havde handlet i Brugstoringen uden at være Medlem, besluttede han sig til at arrangere det saaledes, at Tiltalte Hansen kunde blive at anse som Medlem, og udfyldte i denne Hensigt den ovennævnte Kontrabog, som hans Hustru forsynede med Hansens Navn. Denne Bog gav han saa Tiltalte Hansen, da denne efter Budsendelse om Aftenen, førend de den næste Dag — den 12 Februar d. A. — skulde møde i Retten, kom til Stede hos ham, idet han til Hansen ytrede, at denne nok kunde huske, at han i Fjor i Juli Maaned havde talt til Hansen om at gaa ind i Foreningen som Medlem, hvad Hansen dog udtalte ikke bestemt at kunne erindre. Tiltalte Olsen, som samme Dag hos Foreningens Regnskabsfører havde ladet Tiltalte Hansen indskrive som Medlem, bemærkede derhos til Hansen, at denne nu var optaget. Forinden Hansen den paafølgende Dag mødte i Retten, sagde Tiltalte Olsen derhos til ham: »Ja, saa er du altsaa optaget som Medlem«, hvormed Meningens var, at Tiltalte Hansen skulde foregive dette i Retten. Tiltalte Olsen erkendte derhos, at han undertiden havde solgt Varer til ham ubekendte Personer, naar disse sagde, at Varerne skulde være til en eller anden, som han vidste var Medlem af Foreningen, og dette, uagtet han havde Formodeing om, at Varerne vare bestemte til Køberens selv, samt at han, da han til Karlen Peder Larsen solgte de førømtalte 7 Flasker Øl, nok formodede, at dette skulde drikkes af flere udenfor Butikken.

Den 15 Februar d. A. mødte i Retten Tiltalte Olsens Hustru, Karen Sophie Nielsen og forklarede, at hun havde skrevet Tiltalte Hansens Navn paa Kontrabogens Forside, og at dette maatte være sket den foregaaende Sommer, da Hansen blev optaget som Medlem af Foreningen, hvilken Forklaring Rigtighed hun fastholdt, uagtet hun blev gjort bekendt med sin Mands herom den foregaaende Dag afgivne Forklaring. Hun forklarede derhos, at hun flere Gange havde set bemeldte Kontrabog ligge i Udsalget blandt andre Medlemmers Bøger. Efter at være sat under Anholdelse, tilstod hun imidlertid den paafølgende Dag, at den af hende afgivne Forklaring var usandfærdig, hvorimod Sandheden var den, at det den 10 Februar d. A., efter at der tidligere havde været talt mellem hende og hendes Mand angaaende Karlens Vidnesbyrd, om at Tiltalte Hansen havde handlet i Foreningen uden at være Medlem, faldt hende, som erindrede, at der tidligere havde været Tale om, at han skulde optages som Medlem, ind, at der nu kunde udfærdiges en Kontrabog for ham, og at deri kunde indføres nogle Vareposter, hvilken Plan blev bifaldet af hendes Mand, som derefter i en ubrugt Kontrabog indførte et Par Regnskabsposter, hvorefter hun selv skrev Tiltalte Hansens Navn paa den paa Bogens Forside anbragte Blanket og derhos inde i Bogen, da hun syntes, at der var anført for faa Vareposter, føjede en tredje til. Rigtigheden af denne Forklaring er erkendt af Tiltalte Hans P. Olsen.

Under den fortsatte Undersøgelse har Tiltalte Hansen forklaret, at han, da han den 12 Februar d. A. i Retten forklarede, at han i forrige Sommer var bleven optaget som Medlem, og at hans Kontrabog senere havde henligget i Foreningens Udsalg, virkelig, efter de Meddelelser, som Tiltalte Hans P. Olsen havde givet ham, troede, at dette

var Tilfældet. Som Grund til Afgivelsen af den tidligere urigtige Forklaring, anførte Tiltalte Hansen, at han ikke vilde bringe sin Halvbroder, Tiltalte Hans P. Olsen, i Forlegenhed.

Som Bevæggrund til selv at have afgivet og at have forledet Tiltalte Hansen til at afgive urigtig Forklaring, har Tiltalte Hans P. Olsen anført, at han frygtede for, at han mulig kunde komme til at staa Foreningens Bestyrelse til Ansvar for, at han havde handlet med Ikke-Medlemmer.

Det fremgaar af Forhøret, at det, forinden de tre Tiltalte afgave deres urigtige Forklaringer, af Dommeren er bleven enhver af dem tilkendegivet, at de skulde afhøres som Vidner, og at de ere blevne alvorlig formanede til at følge Sandheden, samt at det særlig er tilkendegivet Tiltalte Hans P. Olsen, at han ikke havde noget Ansvar overfor det Offentlige, men at Ansvaret for den stedfundne Overtrædelse af Næringslovgivningen paahvilede Bestyrelsens Medlemmer.

Under et paa nærværende Rets Foranledning optaget Reassumptionsforhør have imidlertid de Tiltalte Hans P. Olsen og dennes Hustru tilbagekaldt deres Tilstaaelse om, at deres først afgivne Forklaring om, at den ommeldte paa Tiltalte Hansens Navn lydende Kontrabog var udfærdiget allerede i Sommeren 1897, er urigtig, idet Tiltalte Hans P. Olsen nu har forklaret, at Tiltalte Hansen en Gang i Juli Maaned 1897 af ham blev adspurgt, om han ikke vilde være Medlem af Brugsforeningen, hvortil bemeldte Tiltalte svarede ja, at han kort efter udfærdigede den oftnævnte Kontrabog, i hvilken han allerede den paafølgende August Maaned selv foretog de to første Indførsler, medens hans Hustru senere har foretaget den sidste, om hvilken han ved, at den gælder Januar Maaned d. A., men uden at vide, naar denne Indførsel er sket, samt at Kontrabogen blev liggende i Udsalget indtil den 10 Februar d. A., medens Tiltalte Olsens Hustru i Samstemning hermed nu har forklaret, at Kontrabogen blev udfærdiget i August Maaned f. A. og blev liggende i Brugsforeningen. Under Reassumptionsforhøret har derhos Tiltalte Hansen benægtet Rigtigheden af den i Forhøret d. 12 Februar d. A. skete Protokolltilførsel, for saa vidt denne gaar ud paa, at han skal have forklaret at have betalt 10 Øre for den omspurgte Kontrabog, eftersom det ikke vil have været hans Hensigt at svare bekræftende paa Dommerens Forespørgsel herom, men han endog vil have protesteret herimod. Da imidlertid de to førstnævnte Tiltaltes ovenanførte Tilbagekaldelse af deres tidligere Tilstaaelser er ganske ubestyrket, og da Tiltalte Hansen under Reassumptionsforhøret har erkendt, at den paaældende Protokolltilførsel blev oplæst for ham, uden at han paa ny protesterede mod dens Rigtighed, for saa vidt det ovenberørte Punkt angaar, findes der intet Hensyn at kunne tages til de af de Tiltalte saaledes foretagne Ændringer i deres tidligere Forklaringer, hvorved dog med Hensyn til Betydningen af Tiltalte Hansens nævnte Forklaring skal bemærkes, at det ifølge Brugsforeningens Vedtægter ikke er gjort til Betingelse for at anses optaget som Medlem af Foreningen, at vedkommende har modtaget eller betalt nogen Kontrabog.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det imidlertid, at Medlemmerne af Brugsforeningens Bestyrelse under den mod dem for ulovlig Handel m. m. rejste offentlige Sag have under 23 Februar d. A. erlagt Bøder hver paa 10 Kr., og da Tiltalte Hans P. Olsens Forklaring om, at

han vil være gaaet ud fra, at bemeldte offentlige Sag, til hvis Oplysning hans Vidneforklaring blev forlangt, for saa vidt gjaldt ham selv, som han ifølge sin med Foreningens Bestyrelse afsluttede Kontrakt om Udsalgets Drift maatte anse sig forpligtet til at godtgøre Bestyrelsen de dens Medlemmer for den begaaede Overtrædelse af Næringslovgivningen ifaldende Bøder, efter hvad der under Reassumptionsforhøret i saa Henseende er fremkommet, ikke findes at kunne forkastes, vil denne Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 147, 1ste Led, ikke kunne straffes for den af ham afgivne urigtige Forklaring. Af samme Grund vil ved Bedømmelsen af Tiltalte Olsens Hustrus Forhold ved Siden af Straffelovens § 146 være at bringe i Anvendelse samme Lovs § 147, 2det Led.

Tiltalte Hansens Forhold vil være at henføre under samme Lovs § 146, sidste Led, jfr. § 37, medens Tiltalte Hans P. Olsen for at have forledet sidstnævnte Tiltalte til at afgive falsk Forklaring for Retten, vil være at anse efter oftnævnte Lovs § 146, 1ste Led, jfr. § 52. De af de Tiltalte Hans P. Olsen og dennes Hustru forskyldte Straffe findes at kunne bestemmes, for førstnævnte til Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og for sidstnævnte til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Derimod findes den af Tiltalte Hansen forskyldte Straf, henset til, at han under Sagen har været arresteret i 5 Dage, i Medfør af Straffelovens § 58, 2det Led, at kunne bortfalde.

Den indankede Dom, hvorved de Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 146, 1ste Punktum, for Tiltalte Hans P. Olsens Vedkommende tillige efter § 52, jfr. § 62, og for Tiltalte Hansens Vedkommende cfr. §§ 37 og 21, Tiltalte Hans P. Olsen med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, Tiltalte Olsens Hustru med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte Hansen med Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 20 Dage, vil overensstemmende hermed være at forandre.

Tirsdagen den 7 Marts.

Nr. 38. **C. K. Hansen** som Befuldmægtiget for Føreren af Dampskibet »Innesmoor« af South Shields, Kaptajn **Angus** (Halkier)

contra

Firmaet **Theo Koch & Co.** som Befuldmægtiget for Føreren af Dampskibet »A. W. Kafemann« af Danzig, Kaptajn **Steinhagen** (Asmussen),

betr. et mellem to Skibe stedfundet Sammenstød.

Sø- og Handelsrettens Dom af 29 September 1898: Firmaet C. K. Hansen bør for Kaptajn Angus, Fører af Dampskibet »Innesmoor«, til Firmaet Theo Koch & Co. for Kaptajn Steinhagen, Fører af Dampskibet »A. W. Kafemann«, betale 10024 Kr. 66 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 14 Februar d. A., til Betaling sker. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale fri at være. Sagens Omkost-

ninger hæves. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, C. K. Hansen som Befuldmægtiget for Føreren af Dampskibet »Innesmoor«, Kaptajn Angus, til Indstævnte, Firmaet Theo Koch & Co. som Befuldmægtiget for Føreren af Dampskibet »A. W. Kafemann«, Kaptajn Steinhagen, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Natten mellem den 2 og 3 Juli 1897 Kl. ca. 1⁴² fandt der i Nærheden af Svinebodernes Fyrskib — i omtrent NV. til N. for samme og i en Afstand derfra af vel 1 à 1¹/₂ Kvartmil — et Sammenstød Sted mellem de to Skruedampskibe »A. W. Kafemann« og »Innesmoor«. Det var klart og sigtbart Vejrr, om end mørkt. Vinden var VNV. med en Styrke af 3. Strømmen kom fra NNW. med en Fart af mellem 1¹/₂ og 2 Kvartmil, og var der nogen Søgang. Damperen »Kafemann«, der er hjemmehørende i Danzig, og har en Drægtighed af 521 Netto-registertons, var da paa Rejse fra Finland til Yarmouth med en Trælast; den stak 15' for og 16' 1" agter og gik med fuld Fart, hvorved den gjorde ca. 8¹/₂ Knob. »Innesmoor«, der er hjemmehørende i S. Shields og har en Nettotonnage af 839, samt er ca. 250¹/₂ eng. Fod langt og ca. 32¹/₂ Fod bredt, var paa Vej fra Sunderland til Swinemünde med en Ladning Kul; dens Amning var 19' 7¹/₂" for og 19' 9¹/₂" agter, og den gik ligeledes med fuld Kraft, hvorved ogsaa den gjorde ca. 8¹/₂ Knob. Sammenstødet skete saaledes, at »Kafemann«s Bagbords Stævn ramte »Innesmoor«s Styrbords Bov haardt tæt ved Fokkevantet under en spids Vinkel fra agter af ca. 3 Streger, hvorved »Kafemann« drejedes til Styrbord og »Innesmoor« til Bagbord, saa at ogsaa begge Skibes Agterlaaringer tørnede haardt mod hinanden, inden de skiltes, hvorpaa »Kafemann«, der havde taget størst Skade, gik tilbage til Helsingør for at reparere der, medens »Innesmoor« kun standsede ganske kort ved Helsingør for at faa sin Skade foreløbig udbedret og derpaa afgik videre til Swinemünde. Den »Kafemann« med Ladning tilføjede Skade, derunder medregnet Tabet ved 20 Dages Ophold, blev opgjort til 21,512 Kr. 01 Øre, den »Innesmoor« tilføjede

Skade, derunder medregnet 5 Dages Ophold, opgjordes til 7206 Kr. 35 Øre. For »Kafemann«s Vedkommende blev der afgivet Søforklaring i Helsingør, medens Skibet henlaa der, hvorimod Søforklaring for »Innesmoor«s Vedkommende blev aflagt her ved Retten, da Skibet noget senere igen passerede her forbi.

I Henhold til derom truffen Overenskomst anlagde derpaa Firmaet C. K. Hansen som Befuldmægtiget for Føreren af Dampskibet »Innesmoor«, Kaptajn Angus, ved nærværende Ret som vedtaget Værne-thing Sag imod Firmaet Theo Koch & Co., som Befuldmægtiget for Kaptajn Steinhagen, Fører af Dampskibet »A. W. Kafemann«, hvorunder sidstnævnte er paastaaet dømt til at betale førstnævnte i Erstatning det oven anførte Beløb af 7206 Kr. 35 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 4 Februar d. A., medens sidstnævnte efter udtagen Kontrastævning af 14de s. M. har paastaaet sig tilkendt i Erstatning hos førstnævnte 21,512 Kr. 1 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 14 Februar d. A. Begge Parter have derhos gjort Fordring paa Tilkendelse af Sagsomkostninger samt paa Frifindelse for Modpartens Krav, hvorhos de begge subsidiært have nedlagt Paastand paa, at Skaden deles efter Rettens Skøn, saaledes at hver især af dem har fordret sig tillagt saa meget og frifunden mod at betale saa lidt som muligt.

Under Sagen har der ikke været nogen Tvist om Størrelsen af Erstatningskravene, men kun om, hvem Skylden for det skete Sammenstød paahvilede i større eller mindre Omfang. Der skal i saa Henseende fremhæves følgende:

I Følge den fra »Kafemann«s Side afgivne Søforklaring havde dette Skib passeret Helsingør Kl. 12¹⁴, Morgenen den 3 Juli f. A. Kaptajnen var gaaet ned straks forinden, idet Styrmanden overtog Vagten Kl. 12, og forblev denne, ved Navn Klemann, derefter paa Kommandobroen indtil Sammenstødet, idet derhos en Letmatros stod til Rors, og en Matros var paa Udkig. Lappegrundens Fyrskib passeredes Kl. 12^{1/2} og Svinebodernes Fyrskib pejledes i NØ. t. Ø. i ca. 1 Sømil Afstand Kl. 1^{1/2} Morgenen. Kursen var da NV. t. N. efter Kompasset med ¹/₄ Stregs vestlig Deviation. Ved det Tidspunkt opdagedes en imødekommende Dampers Toplanterne og nogle Minutter senere dens røde Lanterne omtrent 1 Streg forude om Styrbord. »Kafemann«s Ror blev da lagt Bagbord, og derved fik man i Løbet af 1 à 2 Minutter den nævnte røde Lanterne omtrent 1 Streg til Bagbord. Styrmanden, efter hvis Skøn det andet Skib da kun var omtrent en Sømil borte, lod saa, for at holde mere af, Roret lægge yderligere haardt Bagbord. Den imødekommende Damper viste imidlertid snart derpaa sin grønne Sidelanterne og holdt lige ned mod »Kafemann«, idet den afgav flere Dampfløjtestød, medens dette Skib var under fortsat stærk Drejning til Styrbord. Dets Kaptajn blev da kaldt paa Dækket, men kom først op umiddelbart før Sammenstødet skete, hvilket, som anført, maa antages at have været omtrent Kl. 1,⁴². »Kafemann« havde ikke givet noget Dampfløjtesignal.

»Innesmoor«, som Kl. 12,⁵⁰ Morgenen den 3 Juli havde været tværs af Kullen i en Afstand derfra af ca. 2^{1/2} Kvartmil, styrende derefter ifølge den for dette Skib afgivne Søforklaring en misvisende Kurs af S. t. Ø. ¹/₂ Ø. Fra Kl. 12 havde Kaptajnen og 2den Styrmand

Vagt paa den øverste Bro, medens en Matros var til Rors paa den nederste Bro med en anden Matros tæt ved, medens en Lærling var paa Udkig forude paa Bakken fra Kl. 1. Kl. ca. 1 $\frac{1}{2}$ havde »Innesmoor«, der, som tidligere omtalt, sejlede med fuld Fart, o: gjorde ca. 8 $\frac{1}{2}$ Knob, Svinebodernes Fyrskib i Sigte ca. 1 $\frac{1}{2}$ Streg paa Bagbords Bov forude. Straks efter fik man en Dampers Topplanterne og grønne Sidelanterne i Sigte forude paa Styrbords Bov, vel 1 à 1 $\frac{1}{2}$ Streg til Styrbord og formentlig da i en Afstand af ca. 2 til 2 $\frac{1}{2}$ Kvartmil, om hvilken Dampers Udkigsmanden straks varskoede. Der forløb derpaa flere — vel en 7 à 8 — Minutter, i hvilke de to Dampere fortsatte deres Kurser tilsyneladende i omtrent modsat Retning, da »Kafemann«, som man i det Øjeblik fra »Innesmoor« vil have haft omtrent 4 Streger paa Styrbords Bov og i en Afstand af kun mellem 1 og 2 Kabellængder, saa pludselig viste sin røde Lanterne, medens dens grønne Lanterne efterhaanden forsvandt, hvorhos Omridset af »Kafemann«s Skrog samtidig blev synligt. »Innesmoor«s Kaptajn, som paa Grund af Skibenes indbyrdes Nærhed da antog en Kollision for uundgaaelig, hvad han straks ytrede til Styrmanden, beordrede saa, som den eneste Chance efter hans Mening for at undgaa Sammenstød og for i alt Fald at formindske Følgerne deraf, øjeblikkelig haardt Styrbord, hvorhos der samtidig af »Innesmoor« blev givet 2 korte Dampfløjtestød. »Kafemann« vedblev imidlertid at komme nærmere, og kort efter beordrede »Innesmoor«s Kaptajn fuld Kraft bak, idet der samtidig gaves 3 korte Dampfløjtestød, hvorhos Kaptajnen raabte over til »Kafemann« om at bakke uden dog at faa noget Svar. Vel 1 à 1 $\frac{1}{2}$ Minut efter den nævnte Ordre til Maskinen skete Sammenstødet, og havde »Innesmoor«, uagtet Ordren straks var bleven udført, endnu da Fart fremover, idet den antages at bruge en 3 à 4 Minutter for med fuld Kraft bak eller*) fuld Kraft frem ganske at tabe sin fremadgaaende Bevægelse. Damperen maa inden Kollisionen antages at have drejet i alt Fald en 3 til 4 Streger for sit Styrbords Ror og skal efter Sammenstødet have stævnet omtrent Ø. til S. Det skal i denne Forbindelse kun endnu bemærkes, at de af Rorgængerne paa »Innesmoor« og den hos ham staaende Matros afgivne Forklaringer om den Afstand, hvori de ville have faaet Øje paa »Kafemann«, og den Tid, der derefter forløb til Sammenstødet, vel ere noget forskellige herfra, men i alt Fald ikke kunne være rigtige.

Under Proceduren er det fra begge Parters Side bestemt bestridt, at Modpartens Fremstilling kan være rigtig. Det er saaledes fra »Kafemann«s Side hævdet, at »Innesmoor«, som af »Kafemann« formenes at have været noget vestligere i Farvandet end af »Innesmoor« selv angivet, umulig kan have sejlet saa længe, som af den paastaet, med grønt mod grønt og endog have faaet »Kafemann«s grønne Lanterne flere Streger til Styrbord, om det end er indrømmet, at »Kafemann« maaske omtrent skar »Innesmoor«s Kurs og da et Øjeblik viste sin grønne Lanterne, inden den begyndte at give Bagbords Ror. Omvendt er det fra »Innesmoor« Side gjort gjældende, at »Kafemann«, hvis Kurs efter »Innesmoor«s Formening derhos næppe kan have været NV. t. N., da den sædvanlige Kurs paa den Rute vistnok er N. t. V.,

*) Skal formentlig være »efter«.

umulig kan have givet Bagbords Ror saa tidlig som af den opgivet (en 10 Minutter før Sammenstødet), men højst en 4 Minutter før Sammenstødet, da man fra »Innesmoor« endnu noget efter (indtil kun lidt over 2 Minutter før Sammenstødet) saa dens grønne Lanterne.

Uden imidlertid at komme nærmere ind derpaa, skal Retten kun udtale, at efter dens Opfattelse have begge Skibene i alt Fald begaaet Fejl og ere derfor begge delvis skyldige i Sammenstødet. »A. W. Kafemann«, der først havde »Innesmoor« til Styrbord og altsaa skulde gaa af Vejen for samme, maa efter alt det foreliggende i Virkeligheden antages allerede at være kommen forbi Stævnen af »Innesmoor«, inden den forandrede sin Kurs, og den burde derfor ikke da have drejet af til Styrbord. Det var derhos ubetinget i Strid med de da allerede i Kraft traadte nye Søvejsregler, at den ikke tilkendegav sin da foretagne Drejning med noget Dampfløjtestød, og det var ligeledes en Fejl, at den ikke iagttog disse Reglers § 23 om at mindske Fart m. m. Men omvendt findes »Innesmoor« at have fejlet derved, at den, efter at den allerede havde opdaget, at »Kafemann« drejede af til Styrbord, paa hvilket Tidspunkt det ingenlunde er givet, at Sammenstødet ikke endnu ved anden Manøvre kunde være undgaaet, selv drejede af til Bagbord, hvad der gjorde Sammenstødet uundgaaeligt. Som Følge deraf findes »Innesmoor« at burde bære $\frac{3}{5}$ og »Kafemann« $\frac{2}{5}$ af den begge Skibene tilsammen tilføjede Skade af 28,718 Kr. 36 Øre (7,206 Kr. 35 Øre + 21,512 Kr. 1 Øre), og »Innesmoor« 17,231 Kr. 1 Øre og »Kafemann« 11,487 Kr. 35 Øre, og »Innesmoor«, hvis egen Skade var 7206 Kr. 35 Øre, vil følgelig blive at dømme til at betale 10024 Kr. 66 Øre til »Kafemann« med Renter fra den 14 Februar d. A., medens »Kafemann« vil have selv at bære den øvrige Skade. Sagens Omkostninger ville være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 115.

Advokat Halkier

contra

Anton Christian Paustian (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold.

Fuglse Herreds Ekstrarets Dom af 10 November 1898: Tiltalte, Arbejdskarl Anton Christian Paustian, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Ruder, og Defensor, Prokurator Koefoed, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 December 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden forlænges til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Prokurator Kaas og Overrettsagfører Sally for Overretten betaler Tiltalte Anton

Christian Paustian 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anton Christian Paustian til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Fuglse Herreds Ekstraret indankede, mod Tiltalte Anton Christian Paustian for Vold anlagte Sag ere de nærmere Omstændigheder følgende:

Den 14 Oktober d. A. om Aftenen henvendte Gaardejer Hans Werner af Ringsebølle — som samtidig lod gøre Anmeldelse til Politiet om, at han umiddelbart forud havde været Genstand for voldeligt Overfald af Tiltalte — sig til en Læge i Rødby, ifølge hvis den 15 s. M. daterede Attest der i den bageste Del af Issen fandtes et ca. 10-Øre stort fladt Saar med indtørrede blodige Skorper, hvorhos den underliggende Hud samt Bløddele vare stærkt hævede og ømme for Tryk, ligesom det saas, at Saaret havde blødt stærkt; endvidere fandtes der en ubetydelig Hudafskrabning paa den ene Kind.

Der maa efter Sagens Oplysninger gaas ud fra, at de nævnte Læsioner ere tilføjede Werner under et Sammenstød, der den 14 Oktober f. A. om Aftenen fandt Sted mellem ham og Tiltalte, og med Hensyn til hvilket de overensstemmende have forklaret, at Tiltalte, efter at Werner — hos hvem Tiltalte tjente som Karl — havde bebrejdet ham, at han ikke havde passet sit Arbejde ordentligt, hvad Tiltalte fandt uforskyldt, uden anden Anledning har overfaldet Werner med Vold. Om de nærmere Omstændigheder herved ere de paagældendes Forklaringer uoverensstemmende, og det er ikke oplyst, paa hvilken Maade de ovenanførte Læsioner ere fremkomne, navnlig heller ikke, hvorvidt de, som af Werner forment, ere tilføjede ham ved Slag med en paa Stedet beroende Kasserolle, eller han, hvad Tiltalte, der benægter at have brugt noget Redskab, vil antage, har faaet dem derved, at han som Følge af Tiltaltes Angreb faldt til Jorden.

Som Følge af det anførte og med Bemærkning, at de ommeldte Læsioner maa antages i Løbet af kort Tid ganske at have fortaget sig, vil Tiltalte, der er født den 31 August 1874 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. Tyendelovens § 26, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 8 Marts.

Nr. 107 og 112. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Peter Hansen Lorentzen (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri og Betleri samt for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 September 1898: Arrestanten Peter Hansen Lorentzen bør straffes med 25 Rottingslag og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Samme Rets Dom af 17 December 1898: Arrestanterne Vilhelm Thorvald Christian Hansen, Peter Hansen Lorentzen, Henrik Theodor Vilhelm Marinus Wagner og Emil Vedel Jensen samt Tiltalte Hugo Valdemar Frederiksen bør straffes: Hansen med 25 Rottingslag, Lorentzen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, Wagner med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, Jensen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Frederiksen med 25 Slag Ris. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Seidelin, 30 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne og Tiltalte en for alle og alle for en, dog at Hansen ikke udreder over $\frac{5}{15}$, Lorentzen ikke udover $\frac{11}{15}$, Wagner ikke udover $\frac{3}{15}$, Jensen ikke udover $\frac{5}{15}$ og Frederiksen ikke udover $\frac{1}{15}$ af Aktionens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 8 Februar d. A. er det tilladt, at de ved de tvende indankede Domme paakendte Sager maa for Højesteret behandles og af denne Ret paakendes under et.

I Henhold til de i Dommene anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de sammesteds nævnte Strafbestemmelser, og Straffen findes under et at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Thi kendes for Ret:

Peter Hansen Lorentzen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tresindstve Dage. I Henseende til Omkostningerne bør Kriminal- og Politirettens Domme, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 50 Kroner til hver.

I førstnævnte Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Peter Hansen Lorentzen for Bedrageri og Betleri anlagte Sag er han, der er født den 29 December 1881 og som har været anset: ved Rettens Dom af 31 Marts 1896 efter Straffelovens § 233 med 20 Slag Ris og ved Rettens Dom af 19 Juni 1897 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. §§ 37 og 21, med 25 Slag Rotting, ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste overbevist dels svigagtigt at have tilegnet sig og forbrugt et Beløb af 10 Kr., som den 22 August d. A. var blevet ham overleveret af Skibskok Sven Andersson, for at han for en Del af Beløbet, der bestod af en Pengeseddel, skulde besørge indkøbt en Flaske Brændevin til Andersson, dels i de sidste 4 a 5 Dage, forinden han den 10 ds. blev anholdt under nærværende Sag, at have betlet her i Byen.

Som Følge heraf vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 253, jfr. §§ 37 og 21, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under et med 25 Rottingslag.

I sidstnævnte Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Hugo Valdemar Frederiksen samt Arrestanterne Vilhelm Thorvald Christian Hansen, Peter Hansen Lorentzen, Henrik Theodor Vilhelm Marinus Wagner og Emil Vedel Jensen for Tyveri Arrestanten Lorentzen er født den 29 December 1881 og foruden at være, før han fyldte 15 Aar, straffet 1 Gang for Tyveri, anset: ved Rettens Dom af 19 Juli 1897 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. §§ 37 og 21, med 25 Rottingslag, hvori var indbefattet en af ham efter Straffelovens § 233, jfr. § 64, forskyldt Straf, og ved Rettens Dom af 17 September 1898 efter Straffelovens § 253, jfr. §§ 37 og 21 og efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med 25 Rottingslag.

Ved Tiltaltes og Arrestanternes egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

En Nat i August Maaned d. A. skaffede Arrestanten Lorentzen sig i tyvagtig Hensigt Adgang til 4 aflaaede Rum i et paa en Byggeplads ved Vesterbrogade beliggende Arbejdsskur, idet han gennem Vinduesaabningen steg ned i de paagældende Rum, fra hvilke han stjal 1 Bluse, 1 Stemmejern, 1 Tømmestok og nogle Føde- og Drikkevarer; det stjaalne havde en samlet Værdi af 4 Kr. og tilhørte forskellige paa Byggepladsen beskæftigede Arbejdere.

En Nat i Slutningen af August Maaned d. A. stjal Arrestanterne Lorentzen og Wagner i Forening en Bluse, et »Koben« og en Lomme-kniv, hvilke tilsammen til 4 Kr. 20 Øre vurderede Genstande beroede i tvende i et Arbejdsskur paa en Byggeplads ved Vesterfælledvej beliggende aflaaede Rum, hvis Døre de opbrød med Vold. Det stjaalne tilhørte nogle af Arbejderne paa Byggepladsen.

Færdig fra Trykkeriet den 23 Marts 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 2—8.

Mandagen den 8 Marts.

En Nat i Slutningen af August Maaned d. A. stjal Arrestanterne Hansen, Lorentzen og Wagner i Forening et »Koben«, to Flasker Øl og nogle Fødevarer, hvilke Genstande, der tilsammen havde en Værdi af 5 Kr. 30 Øre, beroede i et Skur paa en Byggeplads paa Hjørnet af Frederiksstadgade og Haderslevgade, til hvilket Arrestanterne i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved med Vold at opbryde Døren, der var sømmet fast. Det stjaalne tilhørte forskellige Arbejdere paa Byggepladsen.

Samme Nat forsøgte de samme 3 Arrestanter i Forening Tyveri fra et paa en Mark ved Flensborggade beliggende aflaaet Skur, hvis Dør de i tyvagtig Hensigt opbrød med Vold; da de ikke i Skuret fandt noget, som de brød sig om at stjæle, opgav de deres Forehavende.

En Nat i Slutningen af August eller Begyndelsen af September d. A. stjal de samme 3 Arrestanter i Forening dels to, Smedemester Ægidius Henriksen tilhørende, tilsammen til 14 Kr. 50 Øre vurderede Stykker Bly, der laa paa Hamtorvet, hvor Bestjaalne da havde et Arbejde ved Nedlægning af Gasrør, dels nogle tilsammen til 4 Kr. 50 Øre vurderede Værktøjsgenstande, der beroede i et uafaaet Arbejdsskur.

Natten mellem den 4 og 5 September d. A. ca. Kl. 1 krøb Arrestanterne Lorentzen og Jensen over et Plankeværk ind paa en Byggeplads ved Kochsvej, steg i tyvagtig Hensigt gennem et Vindu ind i et aflaaet Rum i et paa Pladsen liggende Arbejdsskur, frabrød med Vold Hængelaasen for en Lem i Skurets Gulv og stjal 18 Flasker med forskellige Drikkevarer af samlet Værdi 2 Kr., der laa i et Rum under Lemmen og som tilhørte Arbejdsmand Anders Mortensen; derefter skaffede de sig paa samme Maade i tyvagtig Hensigt Adgang til et andet aflaaet Rum i samme Skur og stjal derfra en Passer og en Tømmestok af samlet Værdi 2 Kr. og tilhørende Formand Otto Heinrich Koch.

Efterat have begaaet de nævnte Tyverier gik Arrestanterne Lorentzen og Jensen ned i Kældergangen i Ejendommen Oehlenschlägersgade Nr. 39 og forsøgte at opbryde Døren ind til et Kælderrum i den Hensigt derfra at søge at komme op i en Cigarbutik, som de antog laa ovenover Kælderrummet, og hvorfra de vilde begaa Tyveri, men da det ikke lykkedes dem at faa Døren, der var sømmet fast, op, forlod de alle Ejendommen.

Arrestanterne Lorentzen og Jensen gik derefter hen i en Gaard i

Dannebrogsgade og klatrede derfra over et Plankeværk ned paa en ved Søndre Boulevard beliggende Byggeplads; her stjal de først en til 3 Kr. vurderet Hakke, der laa paa Pladsen, derefter opbrød de i tyvagtig Hensigt med Vold Dørene til 4 forskellige med Hængelaas aflaaede Rum i et Arbejdsskur og stjal fra et af disse Rum en Økse og en Tobakspung af samlet Værdi 1 Kr. 75 Øre. Det stjaalne tilhørte forskellige af de paa Byggepladsen beskæftigede Folk.

Endelig gik de samme to Arrestanter den nævnte Nat ned i Kældergangen i Ejendommen Dannebrogsgade Nr. 41 og forsøgte at opbryde Døren til et Kælderrum, hvorfra de i tyvagtig Hensigt vilde søge at komme op i en over Rummet liggende Cigarbutik, men inden det var lykkedes dem at faa Døren op, bleve de forstyrrede ved, at der kom en Mand ned i Kælderen, og forlod saa Ejendommen.

Natten mellem den 6 og 7 September d. A. skaffede Arrestanterne Lorentzen og Jensen sig i Forening i tyvagtig Hensigt Adgang til et paa en Byggeplads ved Jægersborggade beliggende, aflaaet Arbejdsskur, idet de med Vold frabrød den for Skurets Dør anbragte Hængelaas; fra Skuret stjal de derefter et Par Træsko af Værdi 50 Øre og tilhørende Murerlærling Georg Wilhelm Winckler.

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne og Tiltalte være at anse: — — — — — Arrestanten Lorentzen efter Straffelovens § 228 og efter dens § 229, 4de Stk., tildels jfr. § 46, de nævnte Bestemmelser jfr. med §§ 37 og 21 og samtlige Paragrafer sammenholdte med § 64, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Nr. 113. Højesteretssagfører Hansen

contra

Jens Christian Hansen og Hans Peder Jørgensen (Def. Jensen),

der tiltales førstnævnte for Tyveri og sidstnævnte for Bedrageri.

Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 28 Juni 1898: De Tiltalte, Arbejdsmændene Jens Christian Hansen af Høng Mark og Hans Peder Jørgensen af Borup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den første i 2 Gange 5 Dage og den sidste i 6 Dage. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Drechsel, 12 Kr., bør udredes af Tiltalte Jens Christian Hansen med 2 Tredjedele og af Tiltalte Hans Peder Jørgensen med 1 Tredjedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 November 1898: For saa vidt angaar de de Tiltalte, Arbejdsmændene Jens Christian Hansen og Hans Peder Jørgensen ikendte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, der-

under Salærer til Prokurator Deichmann og Prokurator Drechsel for Underretten, 15 Kr. til førstnævnte og 12 Kr. til sidstnævnte, og Salærer til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Meyer og Overretssagfører Carlsen, 15 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte med Halvdelen hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Hansen og Jensen hver 40 Kroner, der udredes af de Tiltalte Jens Christian Hansen og Hans Peder Jørgensen med Halvdelen hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Arbejdsændene Jens Christian Hansen og Hans Peder Jørgensen, der ere fødte henholdsvis den 28 Juli 1865 og den 25 September 1863, og af hvilke sidstnævnte er anset ifølge bemeldte Birks Ekstrarets Dom af 17 November 1874 efter Straffelovens § 288, 2det Stk., jfr. §§ 36 og 29, med 10 Slag Ris, medens førstnævnte ikke er funden forhen straffet, aktionerede Hansen for Tyveri og Jørgensen for Bedrageri, og er det ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt oplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold.

I Januar d. A. har Tiltalte Hansen fra et Værksted paa Holmstrup Mark, til hvilket han havde uhindret Adgang, stjaalet 3 sammesteds frit fremme liggende Stenhammere af Værdi tilsammen 12 a 15 Kr., der tilhørte Arbejdsmand Frederik Ferdinand Jensen, og i Februar eller Marts d. A. har Tiltalte Jørgensen fra et uafaalet Varehus ved Høng Station tilvendt sig en til 4 a 5 Kr. vurderet Stenhammer, der tilhørte Formand Lars Jacobsen, og som Tiltalte Jørgensen vidste beroede sammesteds, for at benytte den ved Stenslagning. Det var efter hans Forklaring ikke hans Hensigt at tilegne sig Hammeren, da han som ommeldt satte sig i Besiddelse af den, men et Par Dage efter forærede han Tiltalte Hansen den ommeldte Hammer.

Som Følge af foranførte og med Bemærkning, at Formand Jacobsen ikke har begært Tiltalte Jørgensen straffet for det af ham begaaede Brugstyveri, ville de Tiltalte være at anse, Hansen efter Straffelovens § 228 og Jørgensen efter Analogien af samme Lovs § 253, og da de ved den indankede Dom, der har anset Tiltalte Hansen efter Straffelovens § 228 og Tiltalte Jørgensen efter samme Lovs § 253, valgte Straffe af Fængsel paa Vand og Brød for Hansen

i 2 Gange 5 Dage og for Jørgensen i 5 Dage, findes passende, vil Dommen for saa vidt være at stadfæste.

Torsdag den 9 Marts.

Nr. 119.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Mads Thorvald Madsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold.

Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 29 Oktober 1898: Tiltalte Mads Thorvald Madsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt udrede i Erstatning til Snedkermester A. M. Simonsen i Vejle 35 Kr. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Møhl, og Defensor, Prokurator Seidelin, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning bliver at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 December 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Mads Thorvald Madsen til Højesteretssagførerne Jensen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arbejdsmand Mads Thorvald Madsen — der er født i Aaret 1874, og som tidligere har været straffet ifølge Langelands Herreders Ekstrarets Dom af 14 August 1885 efter Straffelovens § 233 med 15 Slag Ris og ifølge Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 18 Juli d. A. efter Straffe-

lovens § 256 og § 100, jfr. § 98, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage — tiltales under nærværende Sag for Vold.

Ved Tiltaltes egen med det øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 24 September d. A. om Aftenen ca. Kl. 10, da Snedkermester Andreas Martin Simonsen ud for den gamle Kirkegaard i Vejle passerede ham, der kom gaende i Følge med en Kammerat, først til Simonsen har henvendt en Ytring, hvis Indhold Tiltalte dog ikke erindrer, men som efter Simonsens Forklaring lød saaledes: »God Aften, Din Sjover, hvad er Du for en Sjover«, og derpaa — i Vrede over det af Simonsen hertil givne Svar, hvis Ordlyd Tiltalte dog heller ikke husker, hvorimod Simonsen har forklaret at have udtalt: »Hvad kommer det Dig ved« — er gaaet henimod Simonsen og, da denne gav sig til at løbe, har forfulgt ham samt, efter at have indhentet ham, tildelt ham et Slag i Nakken, saaledes at han faldt ud paa Vejen, hvorhos Tiltalte, medens Simonsen, som det maa antages, endnu laa paa Jorden, har givet ham flere Spark, der efter Simonsens Forklaring ramte ham over hele Kroppen og forårsagede Ømhed flere Steder paa hans Ben samt en lille Skramme paa venstre Knæ.

De øvrige Simonsen ved Overfaldet — og som det maa antages særligt som Følge af hans dermed bevirkede Fald — tilføjede Læsioner bestod ifølge en den følgende Dag afgiven Lægeerklæring dels i en Hudafskrabning af Størrelse som et Tokronestykke paa venstre Haands Volarflade ved Basis af Tommelfingeren, hvilket Saar, hvis nærmeste Omgivelser vare svulne, let rødlig dekolorede og ømme ved Tryk, havde en rødligbrun Farve og vædskende Overflade, dels i 3 overfladiske indtørrede Hudafskrabninger af en brunligrød Farve paa højre Haands Rygside over 3die, 4de og 5te Fingers Mellemhaandsled, af hvilke den midterste var saa stor som en 10-Øre og de 2 andre ærtestore, hvorhos der omkring disse Excoriationer var nogen Hævelse, ligesom Bevægelse af Fingrene voldte Smerte. Efter Erklæringens videre Indhold vilde de i samme beskrevne Læsioner foreløbig medføre Funktionsforstyrrelse af begge Hænder, men antagelig ikke efterlade varige Følger.

Snedkermester Simonsen, der i et den 10 Oktober næstefter afholdt Forbør forklarede, at alle Følger af Læsionerne paa hans højre Haand allerede for nogle Dage siden vare forsvundne, men at Saaret paa hans venstre Haand endnu ikke var lægt, saaledes at han — der maa antages i de første Dage efter Overfaldet at have været ganske uarbejdsdygtig — stadig ikke havde den fulde Brug af denne Haand, har paastaet sig tilkendt en Erstatning af 35 Kr. hos Tiltalte, og denne Erstatningspaastand, mod hvilken Tiltalte ikke har havt noget at erindre, er tagen til Følge ved Underrettsdommen.

For sit saaledes udviste Forhold er Tiltalte — der ved den omhandlede Lejlighed vel maa antages at have været en Del beruset, men dog ikke i en saadan Grad, at det har paavirket hans Tilregnelighed — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og med denne Forlængelse af Straffetiden vil saaledes bemeldte Dom, ved hvis Be-

stemmelser i Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, være at stadfæste.

Nr. 120. Højesteretsagfører Asmussen

contra

Søren Christian Ingvar Jensen, Marius Peter Christian Nielsen og Jacob Christian Hansen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 28 Oktober 1898: De Tiltalte Søren Christian Ingvar Jensen, Marius Peter Christian Nielsen og Jacob Christian Hansen bør hver især straffes med 25 Slag Ris. Saa udrede de Tiltalte og en for alle og alle for en samtlige af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overrettsagfører Kjer, og til Defensor, Overrettsagfører Schwenn, henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven

Viborg Landsoverrets Dom af 27 December 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Slagenes Antal for de Tiltalte Marius Peter Christian Nielsen og Jacob Christian Hansen bestemmes til 20 for hver. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagførerene Johnsen og Hindberg, betale de Tiltalte en for alle og alle for en 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffen for Tiltalte Jensen, der nu har fyldt sit 15de Aar, bliver at bestemme til simpelt Fængsel efter Omstændighederne i 20 Dage.

Thi kendes for Ret:

Søren Christian Ingvar Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i tyve Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, en for alle og alle for en, til Højesteretsagførerene Asmussen og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Drengene Søren Christian Ingvar Jensen, født den 11 Februar 1884, Marius Peter Christian Nielsen, født den 13 Oktober 1885, og Jacob Christian Hansen,

født den 22 December 1884 — af hvilke førstnævnte tidligere, ifølge Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 11 Oktober 1897 har været straffet efter Straffelovens § 233 med 10 Slag Ris, medens de tvende sidstnævnte ikke tidligere have været tiltalte eller straffede — tiltales under nærværende Sag for Tyveri, og er det ved deres egne af Sagens øvrige Oplysninger bestyrkede Tilstaaelser tilstrækkelig godtgjort, at de heri have gjort sig skyldige under følgende nærmere Omstændigheder.

Da de Tiltalte Søren og Marius en Formiddag i Juni Maaned d. A. i lovligt Ærinde havde indfundet sig i Købmand Hessellunds Gaard i Aarhus, bleve de opmærksomme paa et dersteds henliggende Kalveskind, som de efter fælles Aftale tilegnede sig, hvorefter de i Forening transporterede det til Garver Flachs Forretning i Aarhus og her under Foregivende af, at Skindet var fra en Mand fra Landet, solgte det for 2 Kr. 60 Øre, hvilket Beløb de delte.

Den 17 September d. A., den 24 s. M. og den 1 Oktober d. A., hvilke Dage vare Torvedage, havde samtlige tre Tiltalte indfundet sig paa Bispetorvet i Aarhus, og de bleve da hver Gang alle tre enige om at tilvende sig nogle Skind af en Bunke saadanne, der henlaa ved et Plankeværk paa Kødtorvet, og som maa antages at have tilhørt Garver Flach, og de tilegnede sig ogsaa i Henhold hertil første Gang to Kalveskind, anden Gang to Oksehuder og tredje Gang tre Oksehuder, hvilke Skind de hver Gang i Forening paa en dertil af dem lejet Trækvogn bragte til bemeldte Garver Flachs Forretning og der solgte for henholdsvis 5 Kr. 20 Øre, 19 Kr. 41 Øre og 36 Kr., idet de foregave, at Skindene vare fra en navngiven Slagter i Hammel. De for de stjaalne Skind indvundne Beløb have de Tiltalte delt imellem sig.

Den 28 September d. A. stjal Tiltalte Søren et Kalveskind, der henlaa paa ovennævnte Kødtorv ved en Vandpost, og som han forsøgte at sælge til Garver Wissing, hvilket dog mislykkedes, da Wissing fattede Mistanke til Tiltalte og derfor beholdt Skindet med Bemærkning, at den af Tiltalte opgivne Ejer selv kunde afhente Betalingen. Huden, hvis Værdi ikke er oplyst, er senere tilbageleveret til Skindhandler Borum, der maa antages at være rette Ejer.

Den 3 Oktober d. A., da de Tiltalte Marius og Søren i et Ærinde havde indfundet sig i Kjøbmand Filtenbergs Butik, foreslog Marius, ved at pege paa en paa Disken henliggende lille Pakke, Søren, at de skulde tilvende sig samme, og da Søren ved et Nik gav sit Bifald hertil til Kende, stak Marius Pakken til sig. Denne viste sig senere at indeholde et Par Lorgnetter og et Prøveglas af Værdi henholdsvis 4 Kr. og 1 Kr. 50 Øre. Lorgnetterne ere bragte til Stede under Sagen og tilbageleverede bestjaalne.

Endelig bleve de Tiltalte Marius og Jacob, da de den 5 Oktober d. A., medens de dreve omkring ved Havnen, saa en ud for et under Losning værende Dampskib henliggende Oksehud, enige om at tilvende sig denne, hvilket Marius derefter udførte, hvorpaa de i Forening bragte Huden til Garver Flach for at sælge den. Da Flach imidlertid fattede Mistanke til Marius's Foregivende om, at Huden var fra en navngiven Slagter, og derfor sendte en Mand med Marius til Slagterens opgivne Opholdssted, undløb Marius paa Vejen hertil, hvilket gav Anledning til, at Sagen anmeldtes for Politiet, der derefter indledede Undersøgelse af Drengenes Forhold. Oksehuden, der er opgivet at have

en Værdi af 9 Kr., var af vedkommende Ejer afsendt med ovennævnte Dampskib til Garver Flach og er forbleven i dennes Besiddelse.

Det ved Tyverierne indvundne Udbytte have de Titalte anvendt til Teater- og Varietébilletter samt til Indkøb af Slikkerier, Cigarer og Cigaretter og forskellige andre Genstande. Samtlige bestjaalne have frafaldet Krav paa Erstatning.

For deres ommeldte Forhold ere de Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 233, men Straffen, der ved Underrettsdommen er fastsat til 25 Slag Ris for hver, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til 25 Slag Ris for Tiltalte Søren Christian Ingvar Jensen og til 20 Slag Ris for hver af de Tiltalte Marius Peter Christian Nielsen og Jacob Christian Hansen.

Nr. 101. Højesteretssagfører Jensen

contra

Underretssagfører **Niels Lyhne**, Redaktør **M. Aaberg**, Bogtrykker **Henrik Rasmussen**, Købmændene **Chr. Brorsen** og **N. J. Thykier**, Fisker **Anders Ubbesen** og Husmændene **Mikkel Jensen** og **Poul Petersen** (Def. Salomon),

der tiltales for Indgreb i Vildsund Færgesteds Eneret.

Morsø Herreders Politirets Dom af 18 September 1897: De Tiltalte, Sagfører Niels Lyhne, Redaktør M. Aaberg, Købmændene Chr. Brorsen og N. J. Thykier, samt Bogtrykker Henrik Rasmussen, alle af Thisted, og Fisker Anders Ubbesen og Husmændene Mikkel Jensen og Poul Petersen, alle af Gullerup, bør for det offentliges Tiltale under denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Marts 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, i Sælær hver 10 Kr., som udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 8 August 1898 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande I Salarium for Højesteret tillægges der Højeste-

retssagførerne Jensen og Salomon hver 40 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag ere Sagfører Niels Lyhne, Redaktør M. Aaberg, Bogtrykker Henrik Rasmussen og Købmændene Chr. Brorson og N. J. Thykier, alle i Thisted, samt Fisker Anders Ubbesen og Husmændene Mikkel Jensen og Poul Petersen, alle af Gullerup, efter Begæring af Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenet satte under Tiltale for Indgreb i Vildsund Færgesteds Eneret.

Foreløbig bemærkes, at Overretten ved kongelig Ordre af 13 Januar d. A. er bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Af Sagens Oplysninger, derunder de Tiltaltes egne Forklaringer, fremgaar det, at der af et senere opløst Selskab, hvis Bestyrelse bestod af de Tiltalte Lyhne, Aaberg, Rasmussen, Brorson og Thykier, i Slutningen af Oktober Maaned 1896 blev etableret en regelmæssig Fart af et Dampskib mellem Thisted og forskellige andre Steder ved Limfjorden, at der, efterat denne Fart henimod Aarets Udgang var indstillet, af et Aktieselskab, hvis Bestyrelse bestaar af de samme Tiltalte, i Foraaret 1897 paa lignende Maade sattes et andet Dampskib i Fart fra Thisted, og at der med disse Skibe, der flere Gange ugentlig anløb Gullerup paa Morsø, er imellem dette Sted, der ligger indenfor en Afstand af en Mil fra Vildsund Færgested, og Thisted for Betaling befordret Personer, der ved Gullerup bleve ombord- og ilandsatte, i Aaret 1896 og i det paafølgende Foraar, indtil den 19 Maj, af Tiltalte Anders Ubbesen, der i 1896 benyttede en vedkommende Selskab tilhørende Kaag og senere sin egen Baad, og som af de paagældende Selskaber fik et fast Vederlag for sin Virksomhed, samt derefter, indtil der i Forsommeren 1897 var bleven bygget en Anlægsbro ved Gullerup, af de Tiltalte Mikkel Jensen og Poul Petersen, der fik et bestemt maanedligt Vederlag af Aktieselskabet, men som benyttede en af dette leveret Baad.

Det er nu ved den saaledes, indtil den ovennævnte Anlægsbro blev tagen i Brug, stedfundne Befordring af Personer mellem Gullerup og Thisted, at de Tiltalte skulle have gjort sig skyldige i det dem paasigtede Indgreb i den Indehaveren af bemeldte Færgested, der er bortforpagtet til O. Hausgaard, tilkommende Eneret; men da imidlertid denne Eneret, for hvis Omfang der ikke er oplyst at gælde særlige Regler, efter Indholdet af Pl. 12 August 1820 § 1 ikke kan udstrækkes videre end til Overførsel af Personer og Gods mellem Morsø og Thy fra Punkter, der ligge indenfor en Afstand af 1 Mil fra Færgestedet paa den ene Side af Sundet, til Punkter indenfor den samme Afstand fra Færgestedet paa den modsatte Side af Sundet, og da der derhos efter det under Sagen foreliggende maa gaas ud fra, at Thisted ligger udenfor den nævnte Afstand fra Vildsund Færgested paa

Thyland, samt, idet det endelig maa blive uden Betydning, om en Overførsel af Personer mellem Punkter, af hvilke kun det ene ligger indenfor 1 Mils Afstand fra Færgestedet, sker ved Benyttelse af et enkelt Fartøj eller, som sket er i de ovenomhandlede Tilfælde, af tvende Fartøjer, der sættes i Forbindelse med hinanden, mangler der Føje til at anse den Befordring, der som meldt har fundet Sted mellem Gullerup og Thisted, som indeholdende et Indgreb i den til Vildsund Færgested knyttede Eneret.

Som Følge heraf maa det billiges, at de Tiltalte ved Politiretsdommen ere frifundne for det offentliges Tiltale i denne Sag.

=====

Fredagen den 10 Marts.

Nr. 100. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Christen Buchhave Jensen, Christen Nielsen Storgaard
og **Jens Andersen** (Def. Salomon),

der tiltales for Indgreb i Næssund Færgestedes Eneret.

Morsø Herreders Politirets Dom af 16 Oktober 1897: De Tiltalte, Tøffelmager Chr. Buchhave Jensen af Karby og Husmændene Chr. Nielsen Storgaard og Jens Andersen (kaldet Jens Borre Andersen) begge af Aggersø, bør for det offentliges Tiltale under denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Marts 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, i Salær hver 10 Kr., som udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 2 August 1898 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Af de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde maa det billiges, at Christen Nielsen Storgaard og Jens Andersen ere frifundne for det offentliges Tiltale.

Efter de foreliggende, til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, maa det antages, at den Færgemand Peter Gammelgaard i 1884 af Amtsraadet givne Bevilling har haft samme Omfang, som de tidligere i Henhold til den kongelige Resolution af 22 Marts 1860 givne Bevillinger, og Tiltalte Christen Buchhave Jensen maa som Følge heraf antages at have været

uberettiget til den i Dommen ommeldte Ombord- og llandsætning af Passagerer til og fra Dampskibet Asnæs. Han kan derfor ikke undgaa i Henhold til Lov 3 Maj 1867 at anses med en Stedets Fattigkasse tilfaldende Bøde, der findes passende at kunne bestemmes til 4 Kroner, og at betale i Erstatning til P. Gammelgaard 24 Kroner.

Sagens Omkostninger ville være at udrede paa nedenanførte Maade.

Thi kendes for Ret:

Christen Nielsen Storgaard og Jens Andersen bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Christen Buchhave Jensen bør til Karby Sogns Fattigkasse bøde fire Kroner samt i Erstatning til Færgemand Peter Gammelgaard betale fire og tyve Kroner. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Jensen og Salomon, 40 Kroner til hver, udredes med Halvdelen af Tiltalte Jensen og Halvdelen af det offentlige, der tillige betaler Højesteretssagfører Jensen for haft Udlæg 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag ere Tøffelmager Christen Buchhave Jensen af Karby samt Husmændene Christen Nielsen Storgaard og Jens Andersen, begge af Aggerø, efter derom af Thisted Amtsraad i Medfør af Lov 21 Marts 1874 § 1 fremsat Begæring satte under Tiltale for Indgreb i Næssund Færgesteds Eneret.

Foreløbig bemærkes, at Overretten ved kongelig Ordre af 13 Januar d. A. er bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Efter Sagens Oplysninger blev der i sin Tid af Generalpostdirektøren i Henhold til kgl. Resolution af 22 Marts 1860 meddelt Frederik Søndergaard af Næssund Færgegaard paa Morsø Enerets-Bevilling dels paa Udøvelse af Færgefart paa begge Sider af bemeldte Sund, dels paa Besørgelsen af Ombord- og llandsætningen af Dampskibspassagerer dersteds, men efterat Tilsynet med bemeldte Færgested ifølge Lov af 21 Marts 1874 er overgaaet til Thisted Amtsraad, har dette under 26 August 1884 meddelt den nuværende Færgemand, Peter Gammelgaard, en Bevilling, der ikkun gaar ud paa, at han maa befordre Rejsende og Gods over Næssund mellem Thy og Morsø, dog uden at der er foretaget nogen Forandring i den tidligere af Amtsraadet vedtagne og under 1 August 1882 udfærdigede Takst for Færgestedet, for saa vidt denne bl. a. indeholder en særlig Bestemmelse om Betalingen for lland- eller Ombordsætning af Passagerer og Gods fra eller til forbi-sejlende Dampskibe.

Det Forhold, hvorved Tiltalte Christen Buchhave Jensen skal have gjort Indgreb i bemeldte Færgesteds Eneret, bestaar nu deri, at han, som af ham erkendt, en Dag i Begyndelsen af August Maaned f. A. efter Opfordring af Dampskibsselskabet »Nykøbing Kystfart« har fra Karby Strand paa Morsø, der ligger i en Afstand af højst $\frac{1}{2}$ Mil fra Færgestedet paa den samme Side af Sundet, for Betaling og med sin egen Baad sat omtrent 20 Personer ombord i det forbisejlende Dampskib »Asnæs«, og at han senere samme Dag atter har ilandsat de paa-gældende Personer fra Dampskibet paa det Sted, hvorfra de vare satte ombord, og for de Tiltalte Christen Nielsen Storgaards og Jens Andersens Vedkommende er det ligeledes lagt dem til Last som et formentligt Indgreb i den ommeldte Eneret, at de — hvad ogsaa af dem er erkendt — af og til, forinden Færgemanden i August Maaned f. A. til Amtet indgav Besværing derover, have fra Aggerø — der, efter hvad der i Politiretsdommen er udtalt, som værende Retten bekendt, er for en Del Aar siden bleven forbunden med Morsø ved en Dæmning og derhos ligger i mindre Afstand end en Mil fra Næssund Færgested — færget Folk til en Bugt paa Thyholm, hvor de have plejet at lande Nord for Overgaardsminde.

Efter Pl. 12 August 1820 § 1 kan den Indehaveren af Næssund Færgested tilkommende Eneret, for hvis Omfang der ikke er oplyst at gælde særlige Regler, og som navnlig efter Indholdet af den den nuværende Færgemand meddelte Bevilling ikke kan antages at omfatte Iland- og Ombordsætning af Personer og Gods fra eller til forbisejlende Dampskibe, i hvilken Henseende det ikke kan tillægges nogen Betydning, at der endnu i den fra en tidligere Tid hidrørende Takst for Færgestedet findes en dertil sigtende Bestemmelse, imidlertid ikke udstrækkes videre end til Overførsel af Personer og Gods mellem Morsø og Thy fra Punkter, der ligge indenfor en Afstand af 1 Mil fra Færgestedet paa den ene Side af Sundet, til Punkter indenfor den samme Afstand fra Færgestedet paa den modsatte Side af Sundet, og ligesom det derfor allerede af den Grund, at det ikke er oplyst, at de Personer, hvilke Tiltalte Christen Buchhave Jensen, som meldt, ved Karby Strand satte ombord i og ilandsatte fra Dampskibet »Asnæs«, ere blevne ilandsatte fra eller tagne ombord paa noget paa den modsatte Side af Sundet beliggende Sted, der ligger indenfor den nævnte Afstand fra det derværende Færgested, maa antages, at denne Tiltalte ikke har gjort sig skyldig i noget Indgreb i bemeldte Færgesteds Eneret, saaledes maa det samme Resultat ogsaa statueres for de Tiltalte Christen Nielsen Storgaards og Jens Andersens Vedkommende, idet Afstanden i lige Linie mellem Næssund Færgested paa Thyland-Siden og det inderste af Bugten Nord for Overgaardsminde paa Thyholm er af Generalstaben, efter hvad der fremgaar af en under Sagen fremlagt Skrivelse fra dennes topografiske Afdeling, udmaalt til 13000 Alen.

Som Følge heraf maa det billiges, at de Tiltalte ved Politiretsdommen ere frifundne for det offentlige Tiltale i denne Sag.

Mandagen den 13 Marts.

Nr. 110.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Peder Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for Kvaksalveri.

Musse Herreds Ekstrarets Dom af 29 Juni 1898: Tiltalte, Destillatør Hans Peder Jensen af Hjelm bør straffes med en Maribo Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde paa 150 Kr. og betale samtlige af denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Koefoed, og Defensor, Sagfører Rosendahl, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 December 1898: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 200 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Wegener og Bentzen, betaler Tiltalte Hans Peder Jensen 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dømmen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Peder Jensen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Musse Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Peder Jensen, der er født den 26 Oktober 1857 og anset ifølge nærværende Rets Dom af 26 Marts 1897 efter Lov 3 Marts 1854 og Frdn. 5 September 1794 § 5 med en Maribo Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 80 Kroner, aktioneret for Kvaksalveri, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste godtgjort, at han, der ikke har nogen Adkomst til at udøve Lægepraksis, har, siden han som ommeldt blev straffet, i adskillige Tilfælde taget Personer i fornævnte Herreds Jurisdiktion under Kur og derfor forlangt og modtaget Betaling. De ommeldte Personer lede af forskellige Sygdomstilfælde, til Dels af farlig Natur, saasom Tuberkulose, Sindslidelse og Sygdom i Livmoderen, og som Helbredelsesmidler anvendte Tiltalte

dels til indvortes, dels til udvortes Brug forskellige, for største Delen af ham selv tilberedte Afkog, Bittere, Plastre og Salver.

De af Tiltalte ordinerede Midler kunne, benyttede paa den af ham angivne Maade, ikke anses for i og for sig sundhedsfarlige, og er det ikke heller oplyst, at den af ham anvendte Behandling har haft umiddelbart skadelige Følger for nogen af Patienterne.

For det ovennævnte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3 Marts 1854 og Frdn. 5 September 1794 § 5 med en Maribo Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde, men medens Bøden ved Dommen er fastsat til 150 Kr., findes den at burde bestemmes til 200 Kr.

Nr. 127.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Anton Laurids Larsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Voldtægt.

Bornholms Øster Herreds Ekstrarets Dom af 10 Februar 1899: Arrestanten, Sømmand Anton Laurids Larsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør han ogsaa udrede samtlige med Undersøgelsen, nærværende Aktion og Straffens Fuldbyrkelse forbundne Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Sagfører Carl Petersen af Rønne, og til Defensor, Sagfører Pihl af Rønne, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 168, 1ste Stykke. Straffen vil være at bestemme til Forbedringshusarbejde i 5 Aar.

Thi kendes for Ret:

Anton Laurids Larsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i fem Aar. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Bornholms Øster Herreds Ekstrarets Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Hansen og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Bornholms Amts Aktionsordre af 26 f. M. tiltales under nærværende Sag Arrestanten, Sømmand Anton Laurids Larsen af Korsør for Voldtægt, og ved

Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i Sagen iøvrigt oplyste er han overbevist om i ethvert Fald at have gjort sig skyldig i Forsøg paa den ham paasigtede Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder:

Efterat Arrestanten Nytaarsaften 1898 i stærkt beruset Tilstand havde været til Stede i Frelsens Hærs Lokale i Svaneke, blev han, som da havde Ophold i Nekso, fulgt paa Vej af 2 Kammerater, som, da han som bemærket var stærkt beruset, ledsagede ham ud af Svaneke ad Strandvejen til Nekso. Da de vare komne lidt Syd for Fiskerlejet Aarsdale, spurgte de ham, hvorvidt han nu mente at kunne finde hjem, hvortil han svarede Ja, hvorefter de forlod ham, som efter deres Formening den Gang ikke gjorde Indtryk paa dem af at være synderlig beruset, men skønnedes af dem at være i en saadan Tilstand, at han vel maatte vide, hvad han foretog sig.

Han vil imidlertid have taget fejl af Havnefyrene og, efter at have vandret lidt frem og tilbage, være kommen til et lille Hus »Fred og Ro« ved Landevejen, som ejedes og beboedes af den 71-aarige Enke Caroline Jensen, f. Larsen, alene, og hvor han nu fik den Tanke at gaa ind for at spørge om Vej til Nekso. Efterat han havde rykket haardt i Gadedøren, gik denne op, hvorved han fik Adgang til Forstuen, hvorfra han gik ind i Dagligstuen og, efterat have afstrøget en Svovlstik, aabnede Døren ind til Sovekamret, hvor den gamle Kone laa i Sengen, hvorpaa han spurgte hende om Vejen. Han gik derefter atter ud i Forstuen, hvor hun, kun iført Chemise og et Skørt, kom ud efter ham og gennem Døren, som han holdt aaben, pegede ud i den Retning, hvori han skulde gaa for at naa Nekso. Arrestanten spurgte hende nu, om hun var alene, hvilket hun bekræftede, idet hun derhos opfordrede ham til at gaa. Der vil nu ved Synet af den halvnøgne Kvinde være paakommet ham en hæftig dyrisk Drift til Samleje. Han tog fat paa hende, men hun undslap gennem Gadedøren og vilde nu løbe hen til det ca. 100 Alen fra hendes Hus liggende nærmeste Nabohus for at faa Hjælp, men Arrestanten indhentede hende, greb fat i hende og kastede hende, som ikke engang var iført Strømper, om paa Pløjemarken ved Vejen. Hun raabte om Hjælp og bad ham lade hende i Fred, men han holdt for hendes Mund, lagde sig ovenpaa hende, skilte med Magt hendes Ben fra hinanden og forsøgte at stikke sit Lem i erigeret Tilstand ind i hendes Kønsele, men det lykkedes ham, dels paa Grund af hendes Modstand, dels efter hans Forklaring, fordi han har et stærkt udviklet Lem, ikke at faa dette anbragt i hendes Kønsele, ligesom ingen Sædafgang fandt Sted. Konen udtalte nu, at hun ikke kunde taale en saadan Behandling paa Marken i den kolde Vinternat, især da hun var omtrent nøgen, og at hun frygtede for at dø, hvis han ikke lod hende i Fred, hvorhos hun opfordrede ham til at lade hende komme ind i sit Hus, en Opfordring, hvori Arrestanten dog ikke har villet kunne spore Samtykke til et Samleje i Huset. Han rejste sig nu op og greb fat paa hende og førte hende trods hendes Modstand og Raab om Hjælp ind i Huset, hvor han kastede hende, som er svagelig og ikke kunde yde nævneværdig Modstand mod den unge kraftige Sømand, om paa hendes Seng, hvor han atter lagde sig ovenpaa hende, skilte hendes Ben fra hinanden og forsøgte at stikke sit fremdeles erigerede Lem ind i hendes Kønsele.

ning trods hendes Klage og Bønner om at lade være. Han vil ikke kunne mindes og tror ikke, at hans Lem kom helt ind i hendes Kønsele saa lidt som, at der fandt Sædafgang Sted, men han har overfor Enkens bestemte Udtalelser i modsat Retning ikke turdet benægte Muligheden af, at hendes Forklaring er den rette, idet hun nemlig har paastaet, at hans Lem trængte ind i hendes Kønsele i hele dets Længde, samt at der fandt Sædafgang Sted. Under sit Forsøg paa at skaffe sig Samleje vil han være bleven ædru og straks have indset sin Handlinges Strafbarhed og af sig selv have rejst sig og bedt hende om Tilgivelse samt om ikke at melde det forefaldne for Politiet, medens hun som bemærket har paastaet, at det først var efter fuldbyrdet Samleje, at han stod op og bad om Tilgivelse.

Der er vel under Sagen fremkommet 2 Vidneforklaringer, som kunde lade formode, at Enken ikke kan anses for uberygtet, men ligesom disse Forklaringer ikke støttes af bestemte Fakta, saaledes vil der imod Enkens bestemte Benægtelse af at have været usædelig ikke kunne tillægges dem nogen Betydning under Sagen.

Det findes nu at være betænkeligt at dømme Arrestanten for fuldbyrdet Voldtægt, idet der ikke foreligger nogen direkte Tilstaaelse fra hans Side. Han har ikke turdet benægte Muligheden af Rigtigheden af Enkens hans Forklaring modstridende Forklaring, som ikke støttes af noget positivt Faktum, medens Arrestanten bestemt har udtalt, at han ikke vil kunne mindes og ikke tror, at der har fundet Sædafgang Sted, ligesom han som bemærket ikke mener, at hans stærkt udviklede Lem har kunnet trænge ind i hendes Kønsele. Der vil derfor formentlig kun kunne statueres et strafbart Forsøg paa Voldtægt. Dernæst kan det ikke lades ude af Betragtning, at Forbrydelsen er begaaet under Paavirkning af Beruselse og deraf fremkaldt dyrisk Kønndrift. Ligesom Arrestanten bestemt har erklæret, at han i ædru Tilstand aldrig vilde have kunnet begaa en saadan Forbrydelse, saaledes taler ikke alene Forholdets egen Natur og almindelig fornuftig Betragtning, men ogsaa det gode Indtryk, Arrestanten i sin Varetægts-tid har gjort paa Dommeren, og det gode Omdømme, der haves om ham i hans daglige Færd, stærkt til Støtte for hans Paastand. Hans tidligere Liv har vist, at han, naar han nyder Spiritus, hvoraf han kun vil kunne taale lidt, let bliver beruset og da ude af Stand til at bedømme sine Handlinger eller at styre sit Sind, hvorfor han ogsaa flere Gange har maattet erlægge Bøder for Spektakler. Der bør formentlig ogsaa tages Hensyn til hans bestemte Erklæring om, at hans Gerning ikke har været overlagt, men at han kun skaffede sig Adgang i Huset for at spørge om Vej, at han ikke anede, hvem eller hvor mange, der boede i Huset, men at han, for saa vidt han i ædru Tilstand kan dømme om sin Tankegang i beruset Tilstand, antager, at han straks vilde være gaaet igen, naar han havde faaet Anvisning paa Vejen til Neksø, hvis ikke Synet af den halvnøgne Kvinde havde vakt hans Kønndrift. Han paastaar, at han i ædru Tilstand end ikke vilde være gaaet ind i Huset, hvor der ikke var tændt Lys, idet det var ved Midnatstid, men vedblevet at gaa, indtil han maatte træffe et Hus, hvor der var Lys.

For sit saaledes udviste Forhold vil Arrestanten, hvis fulde Navn

er Anton Laurids Larsen, født i Korsør 22 April 1878, og som ved Svendborg Købstads Ekstrarets Dom af 3 December 1895 er straffet med 15 Rottingslag for Tyveri efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, ligesom han for Overtrædelse af Korsør, Svendborg, Frederikshavn og Neksø Købstæders Politivedtægter har vedtaget Bøder, nu være at anse efter Straffeloven af 10 Februar 1866 § 168, 1ste Stykke, jfr. §§ 46, 39 og 57, med en Straf, som under Hensyn til Arrestantens unge Alder, hans aabenhjertige Tilstaaelse, hans Anger og den Omstændighed, at hans Forbrydelse ikke har været forbunden med egentlig Vold eller Trusler om saadan, ligesom Enken ingen Skade har taget af Handlingen og derfor ikke fremsat Krav paa Erstatning, men ønsker ham straffet saa mildt som muligt, passende formenes at kunne ansættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 131.

Advokat Halkier

contra

Johan Kristian Horn (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 December 1898: De Tiltalte Johan Kristian Horn og Emil Carl Deichmann bør straffes, førstnævnte med 25 Slag Ris og sidstnævnte med 20 Slag Ris samt en for begge og begge for en betale Sagens Omkostninger, dog at Tiltalte Deichmann ikke udreder udover Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Horns Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at han er anset efter Straffelovens § 233, men Straffen vil, da han nu har fyldt sit 15de Aar, være at bestemme til simpelt Fængsel, efter Omstændighederne i 14 Dage.

Medens Dommen med Hensyn til Omkostningerne, for saa vidt paaanket er, vil være at stadfæste, findes Salærerne for Højesteret at maatte udredes af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Johan Kristian Horn bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium tor Højesteret tillægges der Ad-

vokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod de Tiltalte Johan Kristian Horn, der er født den 14 December 1883, og har været anset ved Nordre Birks Ekstrarets Dom af 6 August 1896 efter Straffelovens § 233, jfr. § 54, med 10 Slag Ris, og Emil Carl Deichmann, der er født den 7 Oktober 1885 og ikke er funden forhen straffet, for Tyveri anlagte Sag er det ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt oplyste godtgjort, dels at Tiltalte Horn en Dag i Slutningen af Oktober Maaned d. A. indbrudsviis har frastjaalet Malerlærling Hjalmar Alfred Thorvald Olsen to til ialt 1 Kr. 50 Øre vurderede Duer, dels at begge de Tiltalte i Forening den 15 f. M., ligeledes indbrudsviis, have frastjaalet samme tre til ialt 2 Kr. 25 Øre vurderede Duer, og ville de som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 233, Tiltalte Horn med 25 Slag Ris. . . .

Tirsdagen den 14 Marts.

Nr. 121.

Advokat Hindenburg

contra

Anders Peter Adolfsen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Lysgaard m. fl. Herreders Politirets Dom af 28 Oktober 1898: Tiltalte, Tjenestekarl Anders Peter Adolfsen af Nebelgaard, bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Han bør derhos udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 December 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders

Peter Adolfsen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Anders Peter Adolfsen, der er født i Aaret 1876 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag ved Politiretten sat under Tiltale for Tyveri.

Under en paa Foranledning af Ejeren af Nebelgaard, Proprietær Hildebrandt, der bl. A. sigtede flere af de paa Gaarden tjenende Karle, hvoriblandt Tiltalte, for i længere Tid at have stjaalet Mælk og Smør fra hans Mælkekælder, indledet kriminel Undersøgelse maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han en Dag, som det maa antages i Begyndelsen af Juli Maaned d. A., fra en aabenstaaende Drittel, der stod i Smørkælderen, til hvilken han havde fri Adgang, har med en Smørske tilegnet sig ca. $\frac{1}{4}$ Pd. Smør til en Værdi af 85 Øre pr. Pd., hvilket han straks bragte op i Folkestuen, hvor det blev fortæret af ham og nogle andre Karle til deres Mellemmad.

For dette sit Forhold, for hvilket Proprietær Hildebrandt, der har frafaldet Krav paa Erstatning, har begært Tiltalte straffet, er han ved Politiretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 235 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Nr. 109.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Christen Christiansen (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens Kap. XII.

Hornum Herreds Ekstrarets Dom af 12 Oktober 1898: Tiltalte, Slagter Christen Christiansen af Torsted, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Broe, 18 Kr., og til Defensor, Sagfører Larsen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 December 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 15 Kr. til den første og 12 Kr. til den sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen
Christiansen til Højesteretssagførerne Lunn og Sa-
lomon 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Slagter Christen
Christiansen — der er født i Aaret 1864, og som tidligere har været
straffet ifølge Hornum Herreds Ekstrarets Dom af 9 Februar 1894 efter
Straffelovens § 270 og sammes Analogi med Fængsel paa Vand og
Brød i 3 Gange 5 Dage, og ifølge Overrettens Dom af 17 September
s. A. efter Straffelovens § 253 med samme Slags Fængsel i 8 Dage
— tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens
Kapitel XII.

Efter Sagens Oplysninger lod Tiltalte den 23 Juni d. A., da hans
to den Gang henholdsvis 9 og 10¹/₂ Aar gamle Sønner, der gik i den
offentlige Skole i Torsted, ved hvilken Lauritz Nielsen Holst er ansat
som Lærer, vare komne hjem, idet den yngste uden Lærerens Tilla-
delse havde forladt Skolen for at hente noget Smørrebrød i sit Hjem,
medens den ældste af Holst var bleven sendt hjem for at hente Bro-
deren tilbage,*) blive borte fra Skolen den Dag, da han ønskede sam-
men med sin Familie at deltage i en Skovfest, og da Tiltalte, der
havde faaet at vide, at Lærer Holst til de andre Skolebørn havde ud-
ladt sig med, at han nok den følgende Dag skulde gøre op med Til-
taltes Sønner, paa Grund heraf vil have frygtet for, at disse i Anled-
ning af den nævnte Udeblivelse fra Skolen skulde blive straffede af
Holst, der tidligere havde revset nogle af de ham til Undervisning be-
troede Skolebørn paa en efter Tiltaltes Mening uforsvarlig Maade,
kørte Tiltalte den næste Dag, altsaa den 24 Juni, om Morgenen med
sine nævnte Sønner til Torsted Skole, hvortil de ankom ved Skoletiden,
og hvor Tiltalte, medens Sønnerne gik ind og satte sig paa deres
Pladser i Skolestuen, udbad sig en Samtale med Holst. Under den
Samtale mellem dem, som derefter fandt Sted i Holst's private Lejlig-
hed, forlangte Tiltalte, at Holst skulde undlade at straffe hans Sønner
for deres Udeblivelse fra Skolen den foregaaende Dag, eller, som Holst
har forklaret, at han hverken skulde røre eller dadle dem i denne An-
ledning, hvortil Holst imidlertid svarede, at han ikke kunde love dette,
eller, at det skulde han nok selv bestemme, hvorhos han, da han
skulde begynde sin Gerning i Skolen og derfor ikke havde Tid til at
høre paa Tiltaltes Klagemaal, som han fandt i høj Grad uberettiget,
samt da Tiltalte optraadte paa en fornærmelig Maade — i hvilken
Henseende Tiltalte ikke har turdet benægte under Samtalen at have
slaaet med sin Næve i Bordet, medens han har paastaet, at Holst
ogsaa gjorde dette, da han gav det nævnte afslaaende Svar paa Til-

*) Her er formentlig udfaldet Ordet »disse«.

taltes Forlangende — viste Tiltalte Døren, idet han roligt eller i hvert Fald ikke synderlig haardt lagde sin Haand paa Tiltaltes Skulder for at faa ham til at gaa ud, hvorefter Tiltalte ogsaa gik baglæns ud af Værelset, ved hvilken Lejlighed Holst efter Tiltaltes Forklaring puffede ham paa Skulderen for at paaskynde hans Bortgang. Efter den af Holst under Sagen afgivne beedigede Forklaring rettede Tiltalte, da han, der vedblev at skælde ud, var kommen ud i den foran det ommeldte Værelse værende Gang, et Stød mod Holst's Ansigt, hvorfor denne med det Udraab: »vil De slaa«, greb en i Gangen staaende Stok for med den at værgе sig, hvis Tiltalte skulde gentage sit Overfald, hvilken Stok han dog straks efter satte fra sig igen, da Tiltalte forlod Gangen. Tiltalte har imidlertid afgivet en herfra afvigende Forklaring, gaaende ud paa, at Holst, da Tiltalte ved Udgangsdøren fra Gangen for at støtte sig, idet han gik baglæns ned ad Trappen, havde grebet fat i den lukkede Halvdør, smækkede den anden Halvdør i, hvorved Tiltaltes Arm kom i Klemme, og at Holst, da han ikke straks kunde faa Døren lukket, sprang tilbage i Gangen og greb den nævnte Stok, med hvilken han truede Tiltalte, men at Holst's Hustru, der i det samme kom til Stede, tog Stokken fra ham og satte den til Side; og det kan ikke ved det under Sagen fremkomne anses godtgjort, at Tiltalte ved den her omhandlede Lejlighed har overfaldet eller angrebet Lærer Holst.

Tiltalte, der nu erklærede, at han, efter hvad der var passeret, helst maatte tage sine Børn med hjem, gik derpaa over Gaarden eller Legepladsen og gennem den Gang, der herfra fører til Skolelokalet, ind i dette, hvor hans Sønner og de øvrige Skolebørn sad paa deres Pladser, og ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han her paalagde sine Børn at forlade Skolen, og at han, uagtet Holst bestemt protesterede herimod, derpaa kørte bort med Børnene. Om hvad der iøvrigt passerede ved denne Lejlighed, har Holst, hvis Forklaring, som meddelt, er beediget, givet en Fremstilling, der gaar ud paa, at Tiltalte, da Holst, som meldt, modsatte sig hans Forlangende om, at Børnene skulde forlade Skolen, gav Holst, som denne har udtrykt sig, en saa eftertrykkelig knyttet Næve i Ansigtet, at hans Brillestel blev trykket ind i Huden, at Tiltalte derpaa greb fat i Holst's Kravetøj ved Halsen og trak saa haardt i dette, der derved blev revet i Stykker, at Holst styrtede forlæns over mod et i Skolestuen, umiddelbart til venstre for Døren til samme staaende Skolebord eller mod Dørkarmen, hvilket bevirkede, at hans Næse fik et stærkt Stød eller Slag, hvorved den sprang op at bløde, og at der samtidig paa venstre Side af Næsen fremkom en ca. $\frac{3}{4}$ Tomme lang Flænge, der ogsaa blødte stærkt — hvorved bemærkes, at der, da Holst den 6 Juli afgav Forklaring i Retten, paa det anførte Sted fandtes et svagt Ar af tilsvarende Længde — at Tiltalte under Voldshandlingen, der fandt Sted i Skolebørnenes Paasyn, og under hvilken Holst ikke vil have gjort nogen Modstand, medens han undgik flere Slag, der vare tiltænkte ham, udskaeldte Holst, idet han bl. a. brugte Skældsordene »Kæltring«, »Brilleslange«, og tiltalte ham med »Du«, og at Tiltalte, da han forlod Skolen med sine Børn, udstødte en Trusel mod Holst om, at han skulde have denne i fremtidig Erindring, uden at Holst dog erindrer Ordlyden. I Forhøret den 6

Juli udsagde Holst, at navnlig hans Næserod lige siden Overfaldet havde været og den Gang endnu var temmelig øm, men at han iøvrigt ikke havde haft nogen Men af den ham tilføjede Overlast.

Vel har nu Tiltalte ikke villet erkende Rigtigheden af den af Holst saaledes afgivne Forklaring, idet han har paastaet, at det var Holst, der efterat have skubbet Tiltalte ind i Skolestuen, da denne her paalagde sine Børn at følge med ham, for løs paa ham, idet Holst ved denne Lejlighed greb ham i hans Frakkeopslag og paalagde ham uopholdelig at forlade Skolestuen, medens han har indrømmet, at han, der vilde have sine Børn med, derpaa skubbede Holst fra sig, og at denne derved muligens er kommen til at støde sig paa et af Skolebordene, ligesom han ikke har turdet benægte, at han ved den omhandlede Lejlighed har sagt »Du« til Holst, og ej heller bestemt har benægtet at have brugt Skældsord mod denne, idet han vel først under Forhørene nægtede dette, men senere har tilføjet, at han ikke »tror« at have gjort det, hvorhos han endelig med Hensyn til den ovennævnte Trusel har forklaret, at han, da Holst ytrede, at han nok skulde sørge for Tiltalte, udlo sig med, at Tiltalte nok skulde sørge for Holst.

Men ligesom Tiltalte dog herefter maa anses at have indrømmet, at han voldelig har modsat sig Holst's berettigede Forlangende til ham om at forlade Skolestuen, og at han ved den paagældende Lejlighed har tiltalt Holst paa fornærmelig Maade, saaledes er dennes Forklaring om det passerede væsentlig bestyrket ved de Forklaringer, der under Forhørene ere afgivne af 13 Skolebørn, der ved Forklaringernes Afgivelse vare i en Alder af fra ca. 8 til ca. 10³/₄ Aar, idet der efter Indholdet af disse Forklaringer ikke kan være nogen Tvivl om, at Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed, idet han med begge sine Hænder havde fat i Holst's Frakkeopslag, skubbede eller stødte denne mod ovennævnte Skolebord eller Dørkarm, og at han ogsaa har grebet fat i Holst's Kravetøj ved Halsen, samt at der ved Sammenstødet er tilføjet denne den foran nævnte Læsion paa Næsen, ligesom største Delen af Børnene efter deres Forklaringer have hørt Tiltalte udsælde Holst, idet der af de paagældende er nævnt følgende af ham mod Holst benyttede Skældsord »Slubbet«, »Slyngel«, »Røverbandit« eller »Røver« og »Bandit«. En Gaardejer, med hvem Tiltalte samme Dag, som Sammenstødet fandt Sted, talte om dette, har derhos forklaret, at Tiltalte under denne Samtale bl. A. ytrede, at han et Par Gange smed Holst under Skolebænkene, i hvilken Henseende Tiltalte dog kun har villet indrømme at have sagt, at han, efter at Holst to Gange havde haft fat i ham, greb Holst i Kraven og rev eller ragede ham om, ved hvilken Lejlighed Holst vistnok faldt ned under Skolebordet, og ifølge en af en anden Deponent afgiven Forklaring, mod hvis Rigtighed Tiltalte ikke i saa Henseende har haft noget at erindre, udtalte Tiltalte, som det maa antages, Dagen efter Sammenstødet bl. A. til Deponenten, at han kom til at »pirre« til Holst, saa at denne faldt.

Idet det efter det ovenanførte maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed — foruden at han, som meldt, mod Lærer Holst's Protest har taget sine Børn hjem fra Skolen — har overfaldet Holst under Udførelsen af dennes Embedsgerning dels med Vold, hvorved der tilføjedes ham den ovennævnte mindre

Læsion, dels med Skældsord og anden fornærmelig Tiltale, vil han for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 98, 1ste og 2det Stykke, jfr. til Dels § 203, samt efter § 101, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 16 Marts.

Nr. 122. Højesteretssagfører Jensen
contra

Anders Hansen Nielsen, kaldet **Brixen** (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203 og § 67 i den af Randers Amt den 22 April 1897 stadfæstede Politivedtægt for Randers Købstad.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 10 December 1898: Tiltalte Anders Hansen Nielsen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger som ovennævnt, hvorhos Salæret til Aktor og Defensor, henholdsvis Prokurator, Kancelliraad Bredstrup og Overretssagfører Buhl, bestemmes til 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Januar 1899: Tiltalte Anders Hansen Nielsen med Tilnavn Brixen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt til Randers Købstads Politikasse bøde 20 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da den Tiltalte paasigtede Overtrædelse af Politivedtægten for Randers Købstad ikke vilde kunne paadrage ham en Straf, der udgjør objectum appellabile for Højesteret, bliver denne Del af Sagen at afvise her fra Retten.

Iøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i den anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for Overtrædelse af Politivedtægten for Randers Købstad afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Hansen Nielsen med Tilnavn Brixen til Højesterets-sagførerne Jensen og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Drejersvend Anders Hansen Nielsen med Tilnavn Brixen, der er født i Aaret 1872, og som, foruden at han i sin militære Tjeneste gentagne Gange har været anset for disciplinære Forseelser, deraf 1 Gang ifølge Krigsretsdom, efter hvad vedkommende Forhørsdommer til Politiprotokollen har bemærket, oftere har været straffet med Bøder for Gadespektakler og lignende Forseelser, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 203 og § 67 i den af Randers Amt den 22 April 1897 stadfæstede Politivedtægt for Randers Købstad.

Barbersvend Simonsen har edelig forklaret, at Tiltalte, om hvem det er oplyst, at han den 30 Oktober f. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 6 og 7 havde indfundet sig i en Beværtning i Randers, hvor han yppede Klammeri og gjorde Spektakler, hvilket foranledigede Værten til at sætte ham ud af Lokalet, hvor han ituslog en Rude i Døren, ved den omhandlede Lejlighed kom hen til Vidnet, der sammen med to andre Personer sad og spillede Tærning ved et Bord i Beværtningen, og begyndte at genere de spillende, samt at han, idet han bøjede sig ned over Bordet og med Siden af Hovedet bibragte Vidnet et Stød paa Munden, umiddelbart derefter bed ham i højre Haands Pegefinger, som Vidnet mener at have stukket frem foran sig, da Tiltalte bibragte ham Slaget paa Munden. Simonsen, der straks ved Bidet følte en stærk Smerte i Saaret, der blødte en Del, slog nu efter Tiltalte og ramte ham paa Undermunden, men Vidnet har benægtet, at han forinden havde forulempet Tiltalte eller paa nogen Maade givet denne, som Vidnet slet ikke kendte, nogen Anledning til at vælte sig ind paa ham. Rigtigheden af den saaledes afgivne Forklaring bestyrkes ved, hvad der iøvrigt under Sagen er oplyst, idet navnlig et Vidne edelig har forklaret, at han saa Tiltalte, idet denne bøjede sig ned over Bordet, gøre en Bevægelse, som om han vilde bibringe Simonsen et Slag med Hovedet, og umiddelbart derefter hørte Simonsen raabe »Av«, ligesom Vidnet ogsaa saa, at Simonsens højre Haand blødte fra et paa Pegefingern værende Saar og hørte Simonsen udbryde »Se her, nu bed han mig«, samt at Simonsen ikke, før han raabte »Av«, har slaaet ud efter Tiltalte, hvad han derimod gjorde umiddelbart efter, hvorhos dette Vidne har tilføjet, at det vel ikke saa, at Tiltalte havde Simonsens Finger i sin Mund og bed i den, men at det dog er Vidnets bestemte Overbevisning, at den Simonsen tilføjede Læsion stammer fra et Bid, og et andet Vidne har ligeledes edelig forklaret, at han saa Tiltalte bøje sig ned til Simonsen, der sad med Underarmen støttet til Bordet,

og at han vel ikke tør sige, at Tiltalte da bed Simonsen i Fingeren, men at sidstnævnte straks rejste sig op og stødte Tiltalte fra sig, idet han samtidig sagde, at Tiltalte havde bidt ham i Fingeren, hvorhos Vidnet i samme Øjeblik saa, at Simonsens Finger blødte stærkt. Ifølge en af Stadslæggen i Randers, der samme Aften, som Overfaldet var sket, undersøgte Simonsen, den 1 November f. A. udstedt Erklæring fandtes der paa højre Pegefingers 1ste Led et omtrent $1\frac{1}{2}$ Centimeter langt Saar, der gik tværs over Ledet og i Dybden var trængt ned i det under Huden liggende Væv, hvor en lille Arterie var læderet, og havde Saaret blødt en Del, hvilket dog straks ophørte, da det blev forbundet. Ved en gentagen Undersøgelse samme Dag, som Attesten blev udstedt, fandtes der nogen Svulst i Fingeren, som var meget øm i Egnen af Saaret, men iøvrigt har dette, efter hvad der er oplyst, ingen varige Følger haft for Simonsen, der dog paa Grund af samme i nogle Dage har været ude af Stand til at udøve sin Profession.

Tiltalte, der maa antages ved den omhandlede Lejlighed at have været en Del beruset, men dog ikke i en saadan Grad, at det kan antages at have paavirket hans Tilregnelighed, har fastholdt, at han ikke kan huske, at han har bidt Simonsen i Fingeren, og derhos villet gøre gældende, at Simonsen selv har tilføjet sig Saaret paa Pegefingeren, da han, som meldt, slog ud med Haanden og ramte Tiltalte paa Undermunden; men ligesom dette staar i Modstrid med, hvad der i det foregaaende er oplyst, saaledes har Stadslæggen i en af ham den 11 November f. A. udstedt Erklæring udtalt, at det ikke kan benægtes, at det Simonsen paa dennes Pegefinger bibragte Saar efter sin Karakter kan være tilføjet ved Bid, idet det maa antages, at Fingeren, da Læsionen blev tilføjet Simonsen, har været bøjet, hvilket ogsaa synes at fremgaa af, at der paa 2det Leds basis findes et mindre Saar svaarende til Tænderne i Undermunden, hvorimod det synes mindre sandsynligt, at Saaret kan være opstaaet ved et Slag mod Tænderne, da det maa antages, at Læberne i dette Tilfælde vilde have taget af, saa at Saaret ikke var blevet saa dybt og langt som i dette Tilfælde. Her efter kan der ikke tages noget Hensyn til Tiltaltes ommeldte Anbringende, men det maa anses for godtgjort, at han har tilføjet Simonsen den oftnævnte Læsion.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte være at anse dels efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, dels for Overtrædelse af den citerede § i Politivedtægten for Randers Købstad, — hvorved bl. a. er bestemt, at ingen paa et offentligt Beværtningssted maa gøre sig skyldig i voldelig eller støjende Adfærd, hvorved andre Gæster, Værten eller dennes Folk fortrædiges, eller andre af Husets Beboere eller Omboende forstyrres — efter § 6 i Lov indeholdende Bestemmelser om Politiet udenfor Kjøbenhavn af 4 Februar 1871 med en Bøde til Købstadens Politikasse, der findes passende at kunne fastsættes til 20 Kr.

Fredagen den 17 Marts.

Nr. 43. **Andersine Christiane Johnsen**, født **Sørensen** (**Ravnholt**) (Jensen efter Ordre)

contra

Værkfører **Carl Emil Vilhelm Johnsen** (Hansen efter Ordre),

betr. Ægteskabs Ophævelse m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Juni 1898: Det mellem Citanten, Værkfører Carl Emil Vilhelm Johnsen, og Indstævnte, hans fraseparerede Hustru Andersine Christiane Johnsen, født Sørensen (Ravnholt), indgaaede Ægteskab bør være ophævet og Citanten være berettiget til at indtræde i andet Ægteskab. Saa bør og Indstævnte under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 10 Kroner for hver Dag, hun sidder Dommen overhørig, inden 15 Dage efter dens lovlige Forkyndelse til Citanten udlevere Parternes ovennævnte tvende fælles Børn til at undergives hans Myndighed og Forsorg. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokuratorerne Lehmann og Wolff i Salær hver 40 Kroner, der udredes af det offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge Lovgivningens Grundsætninger — jfr. navnlig Dansk Lovs 5—2—52 og Forordning 21 Maj 1845 § 3 — maa det antages, at den uskyldige Ægtefælle i Tilfælde af Ægteskabets Ophævelse paa Grund af den anden Ægtefælles Horsbrøde er berettiget til at beholde de i Ægteskabet fødte fælles Børn. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og de Parternes befalede Sagførere for Højesteret tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Børnenes Udlevering regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellantinden Andersine Christiane Johnsen født Sørensen (Ravnholt) 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Jensen og Hansen hver 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge meddelt Bevilling til fri Proces har Citanten, Værkfører Carl Emil Vilhelm Johnsen under nærværende Sag ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Lehmann, paastaaet det mellem ham og Indstævnte, hans fraseparerede Hustru Andersine Christiane Johnsen, født Sørensen (Ravnholt), indgaaede Ægteskab paa Grund af Hor fra dennes Side ophævet med Ret for ham til at indtræde i nyt Ægteskab samt hende tilpligtet at udlevere til Citanten til at undergives dennes Myndighed og Forsorg Parternes tvende fælles, henholdsvis den 19 Februar 1884 og den 3 Maj 1887 fødte Børn Vilma og Knud.

Indstævnte har ved det for hende beskikkede Forsvar, Prokurator Wolff, protesteret mod den sidstanførte Del af Citantens Paastand. Hver af Parterne have derhos gensidig paastaaet Modparten paalagt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til deres beskikkede Sagførere, hvilke Salærer i hvert Fald ere paastaaede paalagte det Offentlige.

Da Indstævnte har erkendt, at hun — hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger — efter ved Bevilling af 28 Februar 1894 at være separeret fra Citanten har gjort sig skyldig i Hor, og da Citanten paa en efter Omstændighederne fyldestgørende Maade har oplyst, at han selv i Separationstiden har ført en sædelig Vandel, vil Citantens Paastand om Ophævelse af hans og Indstævntes Ægteskab med Ret for ham til at indgaa nyt Ægteskab være at tage til Følge.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om Børnenes Udlevering til Citanten, da maa den ved Separationsbevillingen trufne Bestemmelse, at Børnene skulde undergives Indstævntes Myndighed og Forsorg, være uden Betydning for Parternes Retsstilling under de nu foreliggende Forhold, hvor Ægteskabet ophæves paa Grund af Indstævntes Horsbrøde. Og da Forholdets Natur tilsiger, at Ægteskabets Ophævelse i saadanne Tilfælde ikke bør medføre Forandring til Skade for den uskyldige Ægtefælle i dennes Rettigheder med Hensyn til de i Ægteskabet fødte fælles Børn, findes Citantens herhen hørende Paastand at burde tages til Følge, saaledes at Indstævnte under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver Dag, hun sidder Dommen overhørig, vil være at tilpligte til at udlevere Citanten Børnene.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at opheve, og der vil være at tillægge Prokuratorerne Lehmann og Wolff, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær hver 40 Kroner, der ville være at udrede af det offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 125.

Advokat Nellemann

contra

Adolph Julius Braunstein (Def. Halkier),

der tiltales for Meddelagtighed i Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Januar 1899: Arrestanterne Hans Frederik Johansen, Charles Niels Christen Christensen, Adolph Julius Braunstein, Theodor Peter Harald Nielsen og Jens Christian Jensen bør straffes, Johansen og Braunstein med Forbedringshusarbejde: Johansen i 15 Maaneder og Braunstein i 1 Aar, Christensen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Nielsen og Jensen med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Salomonsen og Lund, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Johansen med $\frac{1}{2}$ og af Arrestanterne Christensen, Braunstein, Nielsen og Jensen, en for alle og alle for en, med $\frac{1}{2}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Adolph Julius Braunsteins Vedkommende anførte Grunde vil den, for saa vidt ham angaar, være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 8 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler fornævnte Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Hans Frederik Johansen, Charles Niels Christen Christensen for Tyveri, Arrestanterne Adolph Julius Braunstein, Theodor Peter Harald Nielsen og Jens Christian Jensen for Meddelagtighed i Tyveri.

Arrestanten Braunstein, hvis opgivne Alder af 24 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er anset: ved Rettens Domme af 28 April 1894, 15 Januar 1895 og 5 Oktober 1895 henholdsvis efter Straffelovens § 228 og efter Analogien af dens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, efter Straffelovens § 230, 1ste

Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 231, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

 Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det iøvrigt oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

 Den 3 September 1898 stjal Arrestanten Johansen i 3 Gange fra et uafloaset Kølerum i de offentlige Slagtehusene et til 1 Kr. 50 Øre vurderet Lammelaar, 2 tilsammen til 9 Kr. vurderede Lammeforfjerdinger og 2 ligeledes tilsammen til 9 Kr. vurderede Lammeforfjerdinger. Det stjaalne tilhørte Slagter Johannes Petersen.

Med Hensyn til de stjaalne Forfjerdinger har Arrestanten Braunstein gjort sig skyldig i hælerisk Virksomhed, idet han var Arrestanten Johansen behjælpelig med at sælge Kødet og derfor modtog 2 Kr., uagtet han — hvad han har erkendt — var paa det rene med, at Johansen havde stjaalet Kødet.

 I Løbet af Juni, Juli og August Maaneder 1898 har Arrestanten Christensen i mange Gange frastjaalet nævnte Slagter Buck Friis forskelligt Kød af samlet Værdi ca. 55 Kr. Dette Kød, som Arrestanten tog fra Buck Friis Beholdninger paa Kvægtorvet, anvendte Arrestanten til dermed at vederlægge Arrestanterne Nielsen, Jensen og Braunstein for Assistance, de havde ydet ham ved Slagtningsarbejde.

 Arrestanten Braunstein har erkendt, at han som Vederlag for Arbejde for Christensen af denne har modtaget Kød til Værdi ca. 20 Kr., uagtet han var paa det rene med, at Christensen havde stjaalet dette Kød fra sin Principal.

Under et i Sagen optaget Reassumtionsforhør har Arrestanten Braunstein vel villet gøre gældende, at han ingensinde har tænkt sig, at det Kød, han som fornævnt modtog af Johansen og Christensen var stjaalet, men til denne ubestyrkede Tilbagekaldelse af hans tidligere Tilstaaelse vil der intet Hensyn kunne tages.

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne være at anse:

 Braunstein i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 126.

Advokat Halkier

contra

Oline Henriksen (Def. Nellemann),

der tiltales for Løsgængereri og Betleri.

Varde Købstads Politirets Dom af 29 December 1898: Arrestantinden, Fattiglem Oline Henriksen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa betaler hun og alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Januar 1899: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Johnsen, betaler Arrestantinden 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er hun rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, men Straffen findes at burde bestemmes til Tvangsarbejde i 120 Dage.

Thi kendes for Ret:

Oline Henriksen bør hensættes til Tvangsarbejde i et Hundrede og tyve Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Oline Henriksen, der er født i Aaret 1851 og som tidligere her i Landet har været straffet, dels flere Gange for Tyveri, dels mange Gange for Løsgængereri og Betleri og to Gange for Betleri alene, og sidst ifølge Hjern-Ginding Herreders Politiretsdom af 18 December 1897 efter Lov af 3 Marts 1860, §§ 1 og 3, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 150 Dage, tiltales under nærværende Sag paany for Løsgængereri og Betleri.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun, der den 26 Oktober f. A. uden Tilladelse havde forladt Dalstrup Fattiggaard under Fjellerup-Glæsborg Kommune, hvor hun var bleven indlagt, og som vel den 27 November næsteften vendte tilbage til bemeldte Fattiggaard, men straks efter atter forlod denne, har i Tiden, indtil hun Natten mellem den 13 og 14 December f. A. blev anholdt i Varde, strejftet arbejdsløs omkring i forskellige Egne af den østlige og sydlige Del af Jylland, idet hun udelukkende har ernæret sig ved Betleri.

For dette sit Forhold er Arrestantinden ved Politiretsdommen rettelig anset efter Lov af 3 Marts 1860, §§ 1 og 3, jfr. § 5, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Mandagen den 20 Marts.

Nr. 128. Højesteretssagfører Bagger
 contra
Henry Patrick (Def. Jensen),
 der tiltales for Tyveri.

Frederiksteds Politirets Dom af 10 November 1898: Arrestanten Henry Patrick bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa bør og Arrestanten udrede denne Sags Omkostninger og i Erstatning til Charlotte Howel 25 Cents. Den idømte Erstatning at udredes inden trede Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 14 December 1898: Arrestanten Henry Patrick bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Henseende til Bestemmelserne om Sagens Omkostninger og Erstatningen bør Politiretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Henry Patrick til Højesteretssagførerne Bagger og Jensen 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Frederiksteds Politirets Dom af 10 November 1898 er Arrestanten Henry Patrick, der er født her paa Øen den 18 November 1846, og tidligere ved Christiansteds Bytings Dom af 4 Juli 1874 anset med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 48 Timer for Vold, ved Frederiksteds By-

tings Dom af 14 December 1883 med Fængsel paa Vand og Brød i 48 Timer for Overtrædelse af Plakat 24 September 1841 samt ved Frederiksteds Politirets Dom af 7 August 1891 med 8 Dages simpelt Fængsel for Rapseri, for Tyveri anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og er denne Dom efter domfældtes Begæring og tillige fra det offentlige Side indanket her for Retten.

Da Arrestanten ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt fremkomne er overbevist om at have været i Besiddelse af og have bortforæret en under Sagen fremkommen Barneskjorte af oprindelig Værdi 25 Cents, hvilken han først har angivet at have købt af et af ham paavist Fruentimmer, der imidlertid bestemt har nægtet at have solgt ham Skjorten, ligesom ogsaa de fremkomne Oplysninger tale imod Sandsynligheden heraf, og dernæst har angivet at have købt af et andet Fruentimmer, som han ikke har været i Stand til nærmere at betegne, da det ved tvende Vidners edelige Forklaring er godtgjort, at Skjorten har tilhørt Fruentimmeret Charlotte Howel af Plantagen River, og da denne edelig har forklaret, at Skjorten er hende frakommen uden hendes Vidende og mod hendes Vilje, skønnes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11 og Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis mod Arrestanten, der findes efter Frdn. 11 April 1840 § 22, kfr. Plakat 18 Oktober 1820 og Andg. 6 Januar 1852 § 2 passende at kunne anses med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Politiretsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset efter Frdn. 11 April 1840 § 1 vil altsaa for saa vidt være at forandre, medens den vil være at stadfæste, for saa vidt den har paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger og i Erstatning til Charlotte Howel efter hendes Paastand den oprindelige Værdi af Skjorten, som nu er værdiløs, med 25 Cents, mod hvilken Værdiansættelse Arrestanten Intet har fundet at erindre.

Nr. 114.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Søren Peter Herskind (Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri.

Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 8 Oktober 1898: Tiltalte, Handelsagent Søren Peter Herskind bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Gyntelberg, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 29 Marts 1899.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

43. Aargang.

Højesteretsaaret 1899

Nr. 4.

Mandagen den 20 Marts.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 December 1898: Tiltalte Søren Peter Herskind bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Peter Herskind til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Handelsagent Søren Peter Herskind, der er født i Aaret 1855, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Bedrageri, og saaledes som Sagen efter den passerede Indstævning foreligger for Overretten, idet den kun er indanket efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det offentliges Vegne, bliver der alene Spørgsmaal om, hvorvidt Tiltalte har paadraget sig Strafansvar ved at afhænde en Cycle.

I saa Henseende fremgaar det af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, der den 1 Juli 1896 traadte i Tjeneste hos Grosserer Haagensen i Kjøbenhavn, for hvem han skulde rejse rundt i Landet for at afsætte hans Varer mod at oppebære en fast maanedlig Løn af 40 Kr. og 15 pCt. i Provision paa de Varer, han solgte, af Haagensen til Brug paa disse Rejser modtog en Cykle, i hvilken Anledning han samme Dag, som han tiltraadte sin Tjeneste, underskrev et saalydende Dokument: »Undertegnede har Dags Dato modtaget en Cykel, Værdi 165 Kr., et

Hundrede Seksti fem Kroner, til Laans mod Afdrag af 10 Kr. pr. Maaned. Cyklen er Hr. Th. Haagensens Ejendom til hele Beløbet er indbetalt*. Det var derhos en Aftale, at Afdragene skulde indeholdes i den Tiltalte tilkommende maanedlige Løn. I August Maaned s. A. modtog Tiltalte imidlertid, uden at han dog helt udtraadte af Forbindelse med Haagensen, en med en fast ugentlig Lønning forbunden lignende Plads hos en Maskinforhandler i Vejle, i hvilken Plads han derefter forblev i nogle Maaneder.

Allerede den 21 September 1896 solgte han imidlertid den af Haagensen modtagne Cykle uden noget som helst Forbehold til en Skomager i Vejle for 120 Kr., hvoraf 20 Kr. betales kontant, medens der for Restbeløbet blev leveret Fodtøj, dels til Tiltalte selv, dels til en Handlende, til hvem han stod i Gæld, hvorefter Grosserer Haagensen — efter hvis Fremstilling der i Betalingen for Cyklen kun var afdraget ialt 20 Kr., der vare indeholdte i den af Tiltalte fortjente Løn — i Oktober Maaned 1896 henvendte sig til en Sagfører i Vejle for ved dennes Hjælp at faa sit Krav paa Tiltalte fyldestgjort, og der blev derefter ført vidtløftige, men resultatløse Forhandlinger mellem Haagensen og Tiltalte, indtil førstnævnte den 11 August f. A. ved den ommeldte Sagfører lod Sagen anmelde for Politiet.

Tiltalte har nu vel erkendt, at han, da han solgte den ommeldte Cykle, var uberettiget dertil, idet Cyklen paa den Tid var Haagensens Ejendom, eftersom der — efter hvad han ligeledes maa anses at have erkendt — den Gang paa dens i Beviset angivne Værdi kun var afdraget det af Haagensen angivne Beløb, men han har nægtet at have haft til Hensigt at bedrage Haagensen, i hvilken Henseende han navnlig har søgt at gøre gældende, at han, da han solgte Cyklen, havde Udsigt til at afvikle Beløbet gennem yderligere Fortjeneste i sit Samarbejde med Haagensen, lige som han ogsaa formener senere at have faaet saa meget til Gode hos denne, at der nu kun staar et ubetydeligt Beløb tilbage som uafgjort.

Som ovenfor berørt ophørte Forretningsforbindelsen mellem Haagensen og Tiltalte ikke fuldstændig, da sidstnævnte gik over i fast Tjeneste hos den ovennævnte Maskinforhandler i Vejle, og det fremgaar navnlig af Sagens Oplysninger, at Tiltalte ogsaa efter dette Tidspunkt er vedbleven at indsende Ordre til Haagensen, dels fra bemeldte Maskinforhandler, dels fra andre, ligesom det ogsaa ses, at Haagensen har beregnet Tiltalte Provision af saadanne Ordre, tildels langt ind i Aaret 1897; men det er iøvrigt ikke oplyst under Sagen, hvorvidt Tiltaltes Anbringende om, at hans Gæld til Haagensen for den ommeldte Cykle, dels herved, dels paa anden Maade paa det nærmeste er afviklet, forholder sig rigtigt. Derimod maa det efter det anførte anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte paa det Tidspunkt, da han afhændede Cyklen, kun havde afdraget et mindre Beløb paa den paa samme satte Værdi, og da hans Udsigt til paa lignende Maade at afdrage Resten, i alt Fald var ganske usikker, maa han, ved ikke desto mindre uden Haagensens Vidende og Villie at afhænde den denne tilhørende Cykle, som han kun besad til Laans eller til Brug, anses at have gjort sig skyldig i et bedrageligt Forhold, der efter Omstændighederne vil være at henføre under Straffelovens § 256, kfr. § 253.

Den Straf, som Tiltalte herefter har forskyldt, findes efter Sagens

Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. — — — — —

Den af Grosserer Haagensen nedlagte Paastand om at tilkendes Erstatning hos Tiltalte kan derimod ikke tages til Følge, eftersom der, efter det ovenanførte, ikke foreligger tilstrækkelige Oplysninger til Bedømmelsen af deres hele Mellemværende.

Nr. 130. Højesteretssagfører Salomon

contra

Marius Christian Baumgarten (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og bedrageligt Forhold.

Sunds Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 6 December 1898: Arrestanten Marius Christian Baumgarten bør straffes med 4 Aars Tugthusarbejde samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Stürup, og Defensor, Overretssagfører Jacobsen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Februar 1899: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører Skibsted og Prokurator Meyer for Overretten betaler Arrestanten Marius Christian Baumgarten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de under denne Del af Sagen i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Marius Christian Baumgarten til Højesteretssagfører Salomon og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Marius Christian Baumgarten, der er født den 1 April 1849 og mange Gange straffet, bl. a. ved Korsør Købstads Ekstrarets Dom af 23 December 1870 efter Straffelovens §§ 228 og 253, kfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Odense Købstads

Ekstrarets Dom af 15 Maj 1871 efter Straffelovens §§ 230, 61 og 62 med samme Art Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 26 September 1877 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, § 251, jfr. § 46 og § 257 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Højesterets Dom af 20 Oktober 1879 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og § 253 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Svendborg Købstads Ekstrarets Dom af 2 April 1883 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet Tyveri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar samt senest ved Odense Herreds Ekstrarets Dom af 26 Juni 1894 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet Tyveri og § 253, kfr. § 62, med Tugthusarbejde i 4 Aar — aktioneret for Tyveri og bedrageligt Forhold. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er følgende godtgjort:

Efterat Arrestanten, der fra 1 November 1898 var fæstet som Fodermester af Forpagteren af Gudbjerg Præstegaard, i den sidste Halvdel af Oktober s. A. havde faaet Tilladelse til at logere i Præstegaarden i et Værelse sammen med Fodermester Poul Videbæk Jensen, frastjal han denne i 2 Gange fra Steder, han havde uhindret Adgang til, henholdsvis et Par Seler af Værdi 1 Kr. og et Ur med Kæde samt nogle Beklædningsgenstande af samlet Værdi 47 Kr. og et kontant Beløb af 1 Kr. 5 Øre. Arrestanten meldte sig derefter selv den 30 Oktober 1898 til Kjøbenhavns Politi som skyldig i dette Tyveri. — — — — —

Som Følge af foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Onsdagen den 22 Marts.

Nr. 29. Enke **Augusta Mathilde Møller**, født **Worm** (Lunn e. O.)

contra

Enke **Christiane Møller** (Hansen e. O.),

betr. Udlevering af Citantindens Søn.

Holstebro Købstads Fogedrets Kendelse af 7 December 1896: Den nedlagte Protest vil være at tage til Følge, hvorfor Forretningen nægtes Fremme.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Juli 1897: Den paaan-kede Fogedkendelse bør ved Magt at stande. Der tillægges den for Citantinden, Enkefru Augusta Mathilde Møller, f. Worm, for Overretten beskikkede Sagfører, Overretssagfører Johnsen, i Salær 40 Kr., der udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Efter Overrettsdommens Afsigelse er der blandt andet optaget et Tingsvidne, hvorunder to Mænd, der som Vitterlighedsvidner have underskrevet den i Dommen omhandlede Erklæring, have afgivet Forklaring om, hvad der passerede, da Erklæringen blev underskrevet af Appellantinden. Ved disse Forklaringer maa Indstævntes Benægtelse af, at der ved den paagældende Lejlighed skulde være brugt Tvang eller Trusler overfor Appellantinden, anses i høj Grad bestyrket.

Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Enke Augusta Mathilde Møller, født Worm, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Lunn og Hansen hver 120 Kroner, der udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter Begæring af Citantinden, Enkefru Augusta Mathilde Møller, f. Worm, i Kjøbenhavn, blev der den 16 Maj f. A. hos hendes i Aaret 1895 ved Døden afgaaede Mand, Handelsbetjent Jens Julius Møllers Moder, Indstævnte Enkefru Christiane Møller i Holstebro, paabegyndt en Fogedforretning, under hvilken Citantinden ved Fogdens Hjælp forlangte sig udleveret sit og sin nævnte afdøde Mands Fællesbarn, den da niaarige Knud Søren Frederik Møller, der var i Huset hos Indstævnte. Denne protesterede under Forretningen mod at udlevere Barnet, idet hun paa-beraabte sig, at dets Fader, hvem Forældremagten over Barnet formentligen fortrinnsvis maatte tilkomme paa Grund af, at Citantinden havde gjort sig skyldig i et Forhold, som berettigede ham til at forlange Ægteskabet hævet ved Dom, og hun derhos havde hævet deres ægteskabelige Samliv, havde overleveret Barnet til Indstævnte til Underhold og Opdragelse, idet han til Fordel for hende havde renonceret paa sin Forældremyndighed, hvilket Citantinden derhos maatte anses stiltiende at have godkendt, idet hun, der førte et omflakkende Liv uden at have nogen Husstand, og som var ude af Stand til paa betryggende Maade at sørge for Barnets Opdragelse, heller ikke havde ydet eller tilbudt noget Bidrag til dets Underhold. Under den i denne

Anledning for Fogedretten opstaaede Dispute har Indstævnte derefter fremlagt en »Kjøbenhavn, Brorsonsgade 7 den 12te Juli 1896« dateret, med Navnet Augusta Møller underskreven Erklæring, ved hvilken denne — som det hedder — »fraskriver mig enhver af Forældremagten flydende Rettighed over Drengen Knud Møller, Fællesbarn af mig og min fornævnte afdøde Ægtefælle, hvilket Barn med mit Samtykke af dets Faders Moder, Enkefru Christiane Møller i Holstebro, er antaget som dennes eget Barn. Naar Enkefru Christiane Møller maatte afgaa ved Døden, samtykker jeg i, at det nævnte Barn anbringes hos dets Tante, Frøken Valgerda Møller i Holstebro, saaledes at Forældremagten udøves af denne i Forbindelse med hendes Broder, Købmand Octavius Møller i Kristiania«. Da Citantinden imidlertid under den videre Procedure for Fogedretten bestred Gyldigheden af denne Erklæring, blev Sagen optagen til Kendelse, ved hvilken den af Indstævnte nedlagte Protest blev tagen til Følge, saaledes at Forretningen nægtedes Fremme, og denne Kendelse er nu af Citantinden indanket for Overretten, hvor hun har paastaet den forandret saaledes, at det paalægges vedkommende Foged straks at udlevere Barnet til Citantinden eller dog at fremme Forretningen. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Citantinden har vel erkendt at have underskrevet en Erklæring af Indhold som foran citeret; men hun har villet gøre gældende, at den ikke er verbindende for hende, da Underskriften er hende aftvungen, og gaar hendes Fremstilling nærmere ud paa, at hun den 10 Juli f. A., ikke, saaledes som Erklæringen er dateret, den 12te, udenfor det Hus i Kjøbenhavn, hvor hun boede, mødte en af hendes afdøde Mands Brødre, Carl Møller fra Norge, sammen med en i Kjøbenhavn boende Handlende samt en tredje hende ubekendt Person, der udgav sig for Politimand, hvilke 3 Mænd, da Svogeren bad, om de maatte gaa op med hende, da der var noget, de vilde tale med hende om, fulgte ind i hendes Lejlighed, og Svogeren gik derpaa ind med hende i hendes Sovekammer og tvang hende der under Trusel om, at Politimanden ellers straks vilde tage hende med sig, til at underskrive den fremlagte Deklaration, hvis Indhold gik lige mod hendes Ønske og Vilje, hvorfor hun den følgende Dag lod sin Sagfører tilskrive Indstævntes daværende Sagfører i Holstebro et Brev, der i Genpart er fremlagt under Sagen, og som ses at være dateret den 11 Juli 1896, i hvilket der bl. a. gives en Fremstilling overensstemmende med det foranførte angaaende Underskriften paa Erklæringen, der betegnes som afgiven under ulovlig Tvang og derfor betydningsløs, hvorhos der gøres Forslag til en Overenskomst mellem Parterne angaaende Barnets Fremtid, men paa Betingelse af, at oftnævnte Erklæring straks tilbagesendes. Indstævnte, efter hvis Fremstilling Erklæringen kom hende i Hænde, førend den ommeldte Skrivelse til hendes Sagfører — hvad ikke af Citantinden er godtgjort at være urigtigt — har imidlertid benægtet, at Underskriften paa Erklæringen er bleven Citantinden aftvungen, og, da der ikke kan gives Citantinden Medhold i, at hendes Protest imod Erklæringens Gyldighed i den ommeldte Skrivelse af 11 Juli maa stilles lige med den i L. 5—1—4 omhandlede Vedersigelse til Tinge, samt da hun ikke har ført noget som helst Bevis for Rigtigheden af sin

Fremstilling, vil der intet Hensyn kunne tages til hendes Paastand om, at Underskriften er hende aftvungen.

Citantinden har imidlertid endvidere forment, at en saadan uigenkaldelig Opgivelse og Overgang af Forældremagten, som indeholdes i den omstridte Erklæring, ifølge Lovgivningens Bestemmelser ikke kan træffes ved en privat Overenskomst, og at Erklæringen derfor ikke kan være af videre Betydning, end at den til enhver Tid maa kunne tilbagekaldes af hende. Heri vil der imidlertid ikke kunne gives Citantinden Medhold i alt Fald for saa vidt den omstridte Erklæring — hvad der efter Proceduren maa anses in confesso — bl. a. tilsigter at give Indstævnte en Ret til at beholde Barnet mod at sørge for dets Underhold og Opdragelse, og Citantinden kan derfor ikke saa vidt angaar den sidstnævnte Ret for Indstævnte anses berettiget til at tilside-sætte eller tilbagekalde den af hende i saa Henseende ved Deklarationen paatagne Forpligtelse.

Som Følge af det anførte maa det billiges, at Indstævntes Protest mod at udlevere Barnet ved Fogedkendelsen er tagen til Følge, og at Forretningen saaledes er nægtet Fremme, og bemeldte Kendelse vil derfor være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, og da Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger samme Steds, hvorimod der vil være at tillægge den for Citantinden for Overretten beskikkede Sagfører i Salær 40 Kr., der ville være at udrede af det offentlige. Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempel-overtrædelse at være begaaet.

Nr. 137.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Johan Jokum Vilhelm Klein (Def. Salomon),

der tiltales for Ran.

Skads Herreds Ekstrarets Dom af 31 December 1898: Tiltalte Johan Jokum Vilhelm Klein bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne E. Hansen og A. Harck, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Februar 1899: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. ISalarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Jokum Vilhelm Klein til Højesteretssagførerne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Johan Jokum Vilhelm Klein, der er født i Aaret 1876 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Ran.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 8 December f. A., da han om Aftenen var gaaet ind i Skomager Hans Mathiasen Samsøs Butik i Esbjerg, hvor han bad om at se paa et Par Sko, og der havde faaet et Par saadanne paa for at prøve dem, er i den Hensigt at tilegne sig Skoene med disse paa løben ud af Butiken og ned ad Gaden, hvor han imidlertid blev indhentet af Samsø, der lod ham anholde. Tiltalte, der efter sin Forklaring ved den ommeldte Lejlighed var en Del beruset, men dog ikke utilregnelig, har derhos forklaret, at det først var efter, at han inde i Butiken var bleven opmærksom paa, at han ikke havde Penge hos sig til at betale Skoene med, at han, der var paa det rene med, at Samsø, med hvem han ikke tidligere havde handlet, vilde forlange kontant Betaling, fattede Beslutningen om at tilegne sig dem paa anførte Maade. Skoene, der ere vurderede til 9 Kr., ere udleverede til Samsø, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 237, jfr. § 228, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 136. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Karen Marie Hansdatter, Christoffersens Enke (Def. Lunn),

der tiltales for ved usandfærdigt Foregivende at have foraarsaget, at en Soldat er bleven unddragen en Del af hans Tjeneste.

Ringsted Herreds Ekstrarets Dom af 26 September 1898: Tiltalte Karen Marie Hansen, Arbejdsmand Søren Christoffersens Enke, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkost-

ninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kisbye, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Drechsel, 10 Kr. udredes af det offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 December 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører H. F. Larsen og Prokurator Leth, i Salær hver 15 Kr., som udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn tillægges der i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Karen Marie Hansdatter, Arbejdsmand Søren Christoffersens Enke, der er født den 12 November 1848 og tidligere straffet ifølge Højesterets Dom af 18 Oktober 1875 efter Straffelovens § 202, sidste Led, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, tiltales under nærværende fra Ringsted Herreds Ekstraret hertil indankede Sag for ved et usandfærdigt Forgivende at have forarsaget, at en Soldat er bleven unddragen en Del af hans Tjeneste.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte den 19 Juli d. A. har tilstillet sin Søn, daværende Rekrut ved Livgardens Liniebataillon Theodor Christoffersen, et Brev, hvori hun meddelte ham, at hans Hustru var bleven meget syg, og at Doktoren ikke troede, at han kunde redde hende, samt opfordrede ham til at søge Tilladelse til at rejse hjem og tale med den syge, inden det blev for silde. Under Henvisning til dette Brev bad Sønnen derpaa om Orlov og erholdt saadan fra den 21 s. M. om Eftermiddagen til næste Dags Aften, idet det blev paalagt ham ved sin Tilbagekomst at medbringe Attest for, at hans Hustru var syg som angivet i Brevet; men ved sin Ankomst til Hjemmet fandt han Hustruen tilsyneladende rask og saa sig derfor ikke i Stand til at tilvejebringe den forlangte Attest.

Tiltaltes Forklaring, der stemmer med hendes ommeldte Svigerdatters, gaar ud paa, at den sidste i Virkeligheden Natten mellem den 18 og 19 Juli d. A. havde et Sygdomsanfald; men dette var, da Tiltalte afsendte Brevet, i det væsentlige forbi, og Tiltalte har derhos erkendt, at det var i Strid med Sandheden, naar hun i Brevet skrev, at Lægen ikke troede at kunne redde Svigerdatteren, idet der slet ikke havde været tilkaldt nogen Læge.

Selv om der gaas ud fra, at Tiltalte har tilsigtet, at hendes Søn

skulde forevise Brevet for sine militære Foresatte for ved Hjælp deraf at opnaa Orlov, skønnes der ikke at kunne være Spørgsmaal om at henhøre Tiltaltes Forhold under nogen til den civile Straffelovgivning hørende Bestemmelse eller dennes Analogi, og da den militære Straffelovgivnings Anvendelse er udelukket ved Bestemmelserne i første Kapitel i Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881, jvfr. særligt § 4, maa det billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er frifunden for Aktors Tiltale.

Nr. 134.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Daniel Wickham eller **John Jourdan Carter** (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri eller Bedrageri og Hæleri.

Frederiksted Bytings kriminelle Ekstrarets Dom af 21 November 1898: Arrestanten Daniel Wickham alias John Jourdan Carter bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa bør og Arrestanten betale Omkostningerne ved denne Aktion og til John Henry af St. Jean 45 Ct. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 11 Januar 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Daniel Wickham til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Frederiksteds kriminelle Ekstrarets Dom af 21 November 1898 er Arrestanten Daniel Wickham, ogsaa kaldet John Jourdan Carter, der er født paa Barbados, hvorfra han i en Alder af 11 Aar ankom her til Øen, skønnet at være mindst 23 Aar gammel og rimeligvis noget ældre, og som ved

Christiansteds kriminelle Ekstrarets Dom af 29 Januar 1892 under Navnet Daniel Wickum for Tyveri er anset med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, ved Christiansteds Politirets Dom af 23 December 1892 for Løsgængeri med 12 Dages Tvangsarbejde, samt ved Frederiksteds Politirets Dom af 20 Juli 1898 for Bedrageri med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer, for Tyveri og Hæleri anset med 18 Maaneders Forbedringshusarbejde, og er denne Dom efter Domfældtes Begæring og tillige fra det offentliges Side indanket her for Retten.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

1. Arrestanten er ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt oplyste overbevist om den 26 August 1898 fra Værftet i Frederiksted at have bortbragt en Sæk Kul, tilhørende John Henry af St. Jean, medens denne hentede flere Kul op fra sin Baad, samt om at have solgt Kullene for 30 Ct., som han beholdt, og bortkastet Sækken. Medens Arrestanten paastaar, at Henry havde anmodet ham om at sælge Kullene, og at han derfor ikke har begaaet andet urigtigt end at undlade at betale Henry de 30 Ct., hvilket han vil have lovet senere at gøre, har Henry bestemt nægtet at have rettet en saadan Anmodning til Arrestanten eller i det hele taget at kende denne, og da de iøvrigt oplyste Omstændigheder bestyrke Rigtigheden af Henrys Udsagn, vil Arrestantens af intet som helst støttede Forklaring ikke kunne antages, og Arrestanten vil saaledes for sit Forhold ikke kunne undgaa at anses for Tyveri. Kullenes Værdi er ansat til 35 Ct. og Sækkens til 10 Ct., mod hvilken Ansættelse Arrestanten intet har haft at erindre, og Henry har paastaet sig tilkendt hos Arrestanten en Erstatning af 45 Ct.

2. Om Aftenen den 19 September 1898 blev Underdommerfuldmægtig i Frederiksted Dendtler kaldt ud i Anledning af et i Byen begaaet Drab. Han efterlod Døren til sit Værelse, som fører ud til et i fri Forbindelse med Gaden staaende aabent Galleri, uafslaaet. Efter at Dendtler var gaaet ud, hørte hans Værtinde nogen bevæge sig i hans Værelse, men foretog intet, da hun troede, at det var Dendtler, der var kommen tilbage. Dendtler savnede fra den Tid nogle Klædningsstykker, nemlig: 2 Undertrøjer, 2 Par Underbenklæder, 1 Manchetskjorte, 1 Par Benklæder, 1 Jakke, 1 Par Seler, 1 Vest og 1 Kasket til Værdi ialt Doll. 12. Da det blev oplyst, at Arrestanten, der havde Ophold paa Plantagen »Mt. Pleasant«, var set i Besiddelse af lignende Klædningsstykker, blev han anholdt og blev ved Anholdelsen funden i Besiddelse af de nævnte Genstande med Undtagelse af 1 Undertrøje og 1 Par Underbenklæder til samlet Værdi af Doll. 1.75, hvilke sidste to Ting Arrestanten paastaar ere ham frastjaalne. Om dette Punkt er det ikke lykkedes at skaffe Oplysning og Tingene ere ikke fremkomne under Sagen.

Angaaende Maaden, paa hvilken han er kommet i Besiddelse af Klæderne, forklarer Arrestanten, at han ved Middagstid en Søndag i September 1898 i Frederiksted traf en Mand ved Navn Marshall, der anmodede ham om at søge nogle Klæder solgte paa Landet. Dagen efter modtog han om Eftermiddagen fra Marshall Klæderne, skønt han antog disse for stjaalne, uden dog at vide fra hvem, forlod Byen, over-

nattede paa Plantagen »Wheel of Fortune« og bragte næste Morgen Klæderne til »Mt. Pleasant«. Angaaende Tidspunktet har Arrestanten afgivet forskellige Forklaringer, dels at han talte med Marshall Søndag den 11te og modtog Klæderne Mandag den 12te — hvilket er umuligt, da Klæderne den Gang endnu vare i Dendtlers Besiddelse — dels henholdsvis Søndag den 25de og Mandag den 26de — hvilket er umuligt, da han før da, bærende den stjaalne Kasket, var set bringende et Bundt Klæder til »Mt. Pleasant« — dels henholdsvis Søndag den 18de og Mandag den 19de. Disse Datoer findes at maatte lægges til Grund, idet det er godtgjort, at Arrestanten er set Tirsdag Morgen den 20de med den stjaalne Kasket paa Hovedet og bærende et Bundt Tøj. Da det imidlertid er godtgjort, at Arrestanten Søndag den 18de hele Dagen fra tidligt om Morgenen var paa Plantagen »Mt. Pleasant«, og da Marshall bestemt har nægtet at have haft noget med Sagen at gøre, ligesom der heller ikke paa anden Maade er oplyst noget mod ham, maa den af Arrestanten paaberaabte Hjemmel anses for bristet.

Ved tvende Vidners edelige Forklaring er det godtgjort, at de tilstedekomne Genstande tilhørte Dendtler, hvorhos denne edeligt har forklaret, at de ere ham frakomne uden hans Vidende og mod hans Vilje.

Der skønnes herefter, for saa vidt angaar de tilstedekomne Genstande, at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, kfr. Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis mod Arrestanten, og findes denne i Betragtning af de iøvrigt fremkomne Omstændigheder, navnlig at han var i Frederiksted Mandagen den 19de, at Tyveriet maa antages at være begaaet Mandag Aften mellem 11 og 12, til hvilken Tid Dendtlers Værtinde hørte nogen i hans Værelse, at Arrestanten maa antages ved den Tid at have været i Byen, idet han næste Morgen tidligt, efter at have overnattet paa »Wheel of Fortune«, hvor ingen saa ham, bragte Efterretningen om det sent om Aftenen den 19de i i Byen begaaede Drab til »Mt. Pleasant«, at Arrestanten tidligere har været Hestepasser hos Dendtler og i de sidste Dage før Tyveriet havde arbejdet i Gaarden, hvor Dendtler bor, i Forbindelse med Arrestantens løgnagtige Forklaringer under Forhøret og hans tidligere Vandel, at burde anses for Tyveri.

De tilstedekomne Genstande ere udleverede bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Hvad angaar de ikke tilstedekomne Genstande, Undertrøjen og Underbenklæderne, da findes Arrestantens egen Forklaring, som er forkastet for de tilstedekomne Genstandes Vedkommende, heller ikke for saa vidt at kunne lægges til Grund ved Bedømmelsen, og Arrestanten findes saaledes ikke at kunne dømmes efter egen Tilstaaelse for Hæleri. Derimod skønnes der i Betragtning af, at det ved bestjaalnes Forklaring og anholdtes Tilstaaelse er godtgjort, at Undertrøjen og Underbenklæderne ere henholdsvis bestjaalne frakomne og Arrestanten ihændekomne samtidigt med de tilstedekomne Sager, for hvis vedkommende Arrestanten er anset for overbevist om Tyveri, samt under Hensyn til de oven for fremhævede, mod Arrestanten iøvrigt fremkomne Omstændigheder, at være tilvejebragt et efter Frdn. 8 September 1841 tilstrækkeligt Bevis mod Arrestanten for ogsaa at have tilegnet sig disse Ting ved Tyveri.

Arrestanten findes herefter at burde anses efter Frdn. 11 April 1840 § 13, kfr. § 78, med en Straf, der passende findes at kunne fastsættes til 18 Maaneders Forbedringshusarbejde.

Fredagen den 24 Marts.

Nr. 14. **Kjøbenhavns Magistrat** paa Kjøbenhavns Kommunes Vegne (Shaw)

contra

Amtmanden over Holbæk Amt, Kammerherre **C. St. A. Bille**, dels som saadan, dels som Formand for Holbæk Amtsraad (Liebe),

betr. Udredelse af en Pension til en Politibetjent.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 November 1896: Indstævnte, Amtmanden over Holbæk Amt, Kammerherre Bille, bør for Citanterne, Kjøbenhavns Magistrats Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betale Citanterne til Indstævnte med 100 Kr., som udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at efter Amtmand Billes Død er den konstituerede Amtmand i Holbæk Amt indtraadt i Sagen.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten til Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende for denne Ret som vedtaget Værneting anlagte Sag have Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat, anbragt følgende:

Den 9 September 1883 blev der i Henhold til derom af Herredsfogden i Merløse og Tudse Herreder fremsat Begæring afgivet et Kommando af Kjøbenhavns Politistyrke til Assistance ved Opretholdelsen

af Orden ved et politisk Møde i Jyderup samme Dag. Under de Tumulter, der fandt Sted ved dette Møde, blev der tilføjet daværende Betjent Nr. 180 af Københavns Politi, Christian Jørgensen Fogt, der var tilstede og fungerede i Stillings Medfør som henhørende til bemeldte Kommando, betydelige Læsioner, fornemmelig i Hovedet. Ligesom disse Læsioner straks medførte længere Tids Utjenstdygtighed, saaledes have de i den siden da forløbne Tid Gang efter Gang fremkaldt langvarige Sygdomsforfald, og tilsidst, da de overhovedet gjorde det umuligt for den paagældende længere at fungere som Politibetjent, nødvendiggjort hans Afskedigelse af Politikorpset.

Idet der herefter i Overensstemmelse med Regulativ for Københavns Politi af 12 Juni 1863 § 16, 5te Stk., maatte tilkomme bemeldte Betjent en Pension af $\frac{2}{3}$ af hans Indtægt af Kommunen, beregnet efter Gennemsnittet af de sidste 5 Aar, have Citanterne, efter forgæves at have henvendt sig til Indstævnte, Amtmanden over Holbæk Amt, angaaende Pensionens Udredelse af en af de under Holbæk Amt eller Amsraad sorterende Kasser, selv udredet denne Pension, der ved en Beregning af $\frac{2}{3}$ af den ham siden 1885 tilkommende Løn af 1100 Kr. aarlig + 146 Kr. aarlig i Uniformgodtgørelse blev fastsat til 830 Kr. 67 Øre aarlig fra 1 August 1894 at regne.

Da imidlertid den Sygdom, som har nødvendiggjort den paagældende Betjents Afskedigelse, efter Citanternes Anbringende er en Følge af den ham under hans Tjeneste ved Jyderup tilføjede Læsion, formene de, at Udredelsen af hans Pension ikke endeligt kan paahvile Københavns Kommune, men maa paahvile dels Holbæk Amtsrepartitionsfond som den Kasse, af hvilken Amtets Politilønninger udredes, dels Politikassen for Merløse og Tudse Herreder, hvorfra Rekvisitionen udgik. De have derfor under nærværende Sag efter Stævning til Amtmanden over Holbæk Amt, Kammerherre Bille, dels i hans Egenskab af Formand for Holbæk Amsraad, dels i hans Egenskab af Amtmand paastaet ham tilpligtet i begge fornævnte Egenskaber in solidum eller i Kraft af en af disse at betale det Beløb af 415 Kr. 33 Øre, som Citanterne i Overensstemmelse med det foranførte da havde udredet i Pension til den ovennævnte Politibetjent for Tidsrummet fra den 1 August 1894 til den 31 Januar 1895, tilligemed Renter deraf, 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst.

Selv om der gaas ud fra, at den af Citanterne hævdede Aarsagsforbindelse mellem den Politibetjent Fogt under hans Udkommando i Holbæk Amt tilføjede Vold og den Sygdom, der nødvendiggjorde hans Afskedigelse, er til Stede, findes der at maatte gives Indstævnte Medhold i, at denne Omstændighed ikke kan paadrage nogen af de Kasser, paa hvis Vegne han er stævnet, Forpligtelse til helt eller delvis at overtage den Københavns Kommune efter de gældende Bestemmelser paahvilende Pensionsbyrde over for Betjenten, og at en saadan Forpligtelse heller ikke kan anses hjemlet ved et Tilsagn, som vedkommende Politimester i sin Tid, samtidigt med, at han i en til Politidirektøren i København rettet Skrivelse begærede den ovenomtalte Politistyrke afgiven, gav om, at Omkostningerne vilde blive betalte fra den paagældende Jurisdiktion.

Sagens Omkostninger findes Citanterne at burde tilsvare Indstævnte med 100 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 29 Marts.

Nr. 103.

Advokat Nellemann

contra

Carl Peter Valdemar Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 198.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 23 Oktober 1897: Carl Peter Valdemar Hansen bør straffes med simpelt Fængsel i 4 Maaneder og til de danske Statsbaner i Erstatning betale 44875 Kr. Saa bør han og tilsvare Sagens Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor, Prokurator Møller, 100 Kroner. Det idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 September 1898: Tiltalte Carl Peter Valdemar Hansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder. I Henseende til den tilkendte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. Til Aktor for Overretten, Prokurator Gottschalck, betaler Tiltalte i Salær 150 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 24 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Peter Valdemar Hansen til Advokaterne Nellemann og Halkier 200 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Carl Peter Valdemar Hansen aktioneret til Undgældelse efter Straffelovens § 198. Sagens Omstændigheder ere efter de foreliggende Oplysninger følgende:

Da Aftetoget fra Holte til Kjøbenhavn Søndagen den 11 Juli 1897 holdt paa Gentofte Station, blev det Kl. 11,28 paakørt bagfra af det fra Helsingør kommende Tog, der paa Strækningen fra Holte til Kjøbenhavn var Iltog og efter Køreplanen ikke paa denne Strækning skulde stanse ved nogen Mellemstation. Ved Sammenstødet kørte Helsingørtogets Lokomotiv og dets forreste Vogne op i Holtetoget, hvis 4 bagerste Vogne — godt besatte Personvogne, hvoriblandt 1 dobbelt — knustes, og af de deri værende Passagerer bleve 32 dræbte paa Stedet, medens ca. 80 bleve mere eller mindre lemlæstede, hvorhos nogle andre fik mindre Beskadigelser. Af de nævnte 80 tilskadekomne ere senere 8 afgaaede ved Døden som Følge af den ved Sammenstødet lidt Beskadigelse. Af de paa Helsingørtoget værende Personer kom ved nævnte Lejlighed ingen til Skade.

I Henseende til de nærmere Forhold, hvorunder Sammenstødet skete, fremgaar det af Sagens Oplysninger, at der, da Holtetoget stansede paa Gentofte Station, straks overensstemmende med det for Banerne gældende Signaliseringsssystem var paa den nord for Stationen anbragte Signalmast blevet ophejst en tændt, rød Lygte, hvilket Signal, der efter Terrænforholdene paa Banen er synligt paa denne Nord fra i en Afstand af 2020 Alen fra det nordlige Stationsmærke og videre langs hele Strækningen lige til Stationsmærket, tilkendegav, at intet Tog Nord fra maatte køre indenfor nævnte Stationsmærke. — Havde Gentofte Station ikke saaledes været optagen af Holtetoget og Indkørselen paa bemeldte Station Nord fra saaledes været uhindret, skulde der efter foranførte System paa Signalmasten have været anbragt en tændt, hvid Lygte til Betegnelse heraf.

Da der ikke ses at have paahvilet Gentofte Station i Anledning af Holtetogets Ophold paa samme at træffe nogen anden Sikkerhedsforanstaltning mod Tog Nord fra end Anbringelsen af foranførte Signal, og der overhovedet ikke er oplyst nogetsomhelst, der kan lægges nævnte Stations eller det der holdende Holtetogs Betjening til Last i Henseende til det skete Sammenstød, bliver det at undersøge, hvorledes Forholdet stiller sig i saa Henseende for Betjeningen af Helsingørtoget.

Ved dette Togs Fremrykning forbi Stationsmærket og videre ind paa selve Stationen, hvor Holtetoget holdt, er der sket en Overtrædelse af det i det foranførte paa Signalmasten anbragte Signal indeholdte Forbud. Efter alt foreliggende, derunder Tiltaltes egen Erkendelse, paahvilede det ham som Lokomotivfører paa Helsingørtoget at holde Udkig efter bemeldte Signal og i sin Betjening af Lokomotivet uførtøvet at rette sig derefter. Han formener nu ogsaa i det hele at have

Færdig fra Trykkeriet den 6 April 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899

Nr. 5.

Onsdagen den 29 Marts.

udført, hvad der i saa Henseende paahvilede ham, og at Sammenstødet derfor er ham ganske utilregneligt. Han vil saaledes have iagttaget oftnævnte Signal saa betids, nemlig i en Afstand af 838 Alen fra Stationsmærket, at Toget under almindelige Forhold let vilde have kunnet stanses inden bemeldte Mærke, og han vil da straks have søgt at stanse Toget, der var forsynet med Vakuumbremse, ved at dreje paa det paagældende Drev. Bremsen virkede imidlertid, som han straks vil have set af Vakuummetret, hvis Viser alene flyttede sig en Tredjedel af den Strækning, som den normalt, naar Bremsen sættes i Virksomhed, gennemløber, ikkun ufuldstændigt, saa at Toget, om end Farten mindskedes noget, dog vedblev med betydelig Fart at føres frem. Han gjorde da et Forsøg paa at stanse Toget ved at give Kontradamp og lod Fyrbøderen bremse med Haandbremsen paa Tenderen, men heller ikke dette frugtede, og Sammenstødet var da uundgaaeligt.

At Vakuumbremsen har været sat i Virksomhed ved den omfornklarede Lejlighed i alt Fald omtrent fra det Sted, hvor Tiltalte vil have set Stoppesignalet, er bekræftet ved Forklaringer af forskellige Passagerer paa Toget, som mærkede dens Virkning, samt af Fyrbøderen paa Lokomotivet, der derhos har bekræftet, at Vakuummetret viste, at Bremsen kun virkede i ringe Grad. For saa vidt nævnte Fyrbøder imidlertid endvidere har forklaret, at Tiltalte, efter at have sat Vakuumbremsen i Gang, lukkede for den igen, inden han gav ham Ordre til at anvende sin Haandbremse, er dette benægtet af Tiltalte og ikke bestyrket ved det iøvrigt oplyste, hvorfor der bliver at gaa ud fra, at Vakuumbremsen var i Virksomhed, da Sammenstødet skete. Hvorvidt bemeldte Bremse, som, efter hvad der er konstateret, hvis den havde virket normalt, vilde have kunnet bringe Toget til at stanse paa en Afstand af under 838 Alen, og som ved Togets kort forudgaaende Stansning ved Holte Station havde fungeret tilfredsstillende, derefter er kommen af Lave paa Strækningen til Gentofte, har ikke nærmere kunnet prøves ved en Undersøgelse af selve Apparatet, da dette destrueredes ved Sammenstødet, og Tiltaltes Forklaring om hans Behandling af Vakuumbremsen vil under disse Omstændigheder ikke kunne forkastes. Medens Tiltalte herefter ikke skønnes at kunne drages til Ansvar særligt med Hensyn hertil, findes han derimod at have udvist Forsømmelighed ved ikke, som det paahvilede ham, at have holdt tilbørligt Udkig efter det med Hensyn til Togs Fremføring Nord fra ved Gentofte Station anbragte Signal og først at være bleven opmærksom paa Signalet, der, som an-

ført, forbød Kørsel forbi Stationsmærket, efter med Lokomotivet at være kommen 1182 Alen forbi det Sted paa Banen, hvor Signalet først lader sig til Syne. Det var den paagældende Aften klart Vejr, og der er ikke fremkommet noget, der lader antage, at Signallygten ikke brændte klart, eller at der iøvrigt har været nogen Hindring for Tiltalte i at se Signalet. Han har ogsaa været ude af Stand til at opgive Omstændigheder, der kunne retfærdiggøre hans sildige Iagttagelse af Stoppesignalet, og det er ved en Lægeundersøgelse konstateret, at hans Synsstyrke og Farvesans ere normale, ligesom han selv har forklaret, at han den paagældende Aften følte sig fuldstændig normal og ikke overanstrengt. Det ligger da nærmest at antage, at han, hvis Tog var noget forsinket, og som ikke vidste, at dette ogsaa var Tilfældet med Holtetoget, der efter den ham bekendte Køreplan for samme skulde have forladt Gentofte Station allerede Kl. 11,4 Min., i sin Tanke paa Forhaand er gaaet ud fra, at bemeldte Station ikke længer var optaget af noget Tog, og at han derfor ikke med tilstrækkelig Agtpaagivenhed har holdt Udkig.

Det kan nu ikke betvivles, at Sammenstødet vilde være undgaaet, hvis Tiltalte i Tide havde iagttaget og rettet sig efter Signalet, idet alene Vakuumbremsen, efter hvad der er oplyst under Sagen, selv med den ringere Kraft, med hvilken den efter Tiltaltes Forklaring virkede, vilde have været i Stand til at stanse Toget inden Stationsmærket, end sige da inden det 411 Alen sydligere liggende Sted, hvor Sammenstødet skete. Foruden den Forsømmelse, i hvilken Tiltalte saaledes i heromhandlede Henseende har gjort sig skyldig, findes dernæst ogsaa et andet Forhold ved den paagældende Lejlighed at maatte lægges ham til Last. Da det nemlig, som af ham forklaret, viste sig, at Vakuumbremsen ikke virkede tilstrækkeligt, glemte han, som han endvidere har erkendt, i sin Angst at give Signal med Dampfløjten til, at der skulde bremses med Haandbremserne i Toget, ialt 6, en Foranstaltning, som det havde paahvilet Tiltalte at træffe, og hvorved Sammenstødet, om det end muligt til hint Tidspunkt ikke derved havde ladet sig helt afværge, dog maa antages i hvert Fald at ville være blevet mindre voldsomt og ikke at have medført Tab af Menneskeliv i saa stor Udstrækning som sket.

Efter alt foranførte findes de nævnte ved Sammenstødet hidførte Tab af Menneskeliv at maatte tilregnes Tiltalte til Straf som forarsagede ved hans Uagtsomhed, og vil han, som er født den 10 Marts 1860 og bortset fra en Del ringere, disciplinære Straffe, der ere dikterede ham i Militær- og Jernbanetjenesten, ikke funden forhen straffet, herfor være at anse efter Straffelovens § 198. Efter samtlige Forhold, hvorunder hans Forseelse er begaaet, og henset tillige til, at Tiltalte paa Grund af Sammenstødet er bleven afskediget uden Pension af Statsbanernes Tjeneste, i hvilken han havde været ansat siden 1883, fra 1886 som Lokomotivfører, findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder. Da Underrettsdommen har anset Tiltalte med Straf af simpelt Fængsel i 4 Maaneder, vil bemeldte Dom for saa vidt være at forandre, medens den, idet dens Bestemmelser om den Statsbanerne tilkommende Erstatning saavel som om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, iøvrigt vil kunne stadfæstes.

I Salær til Aktor for Overretten vil Tiltalte have at betale 150 Kr.; derimod bliver der, da Tiltalte selv har sørget for sit Forsvar her for Retten, ikke Spørgsmaal om at fastsætte Salær til Defensor. Tiltalte vil derhos have at betale Aktor i Godtgørelse for Portoudlæg 24 Øre, hvorimod der ikke vil kunne tilkendes ham en af ham begært Godtgørelse for Rejseudgifter, da Vederlag herfor er indbefattet under det ham tillagte Salær.

Nr. 10. **Landbrugsministeriet** (den kst. Kammeradvokat)

contra

Amtmanden over Frederiksborg Amt paa det offentliges Vegne og Husejer **Anders Hansen** af Gadevang (Ingen),

betr. Overtrædelse af Lov om Mark og Vejfred af 25 Marts 1872.

Kronborg østre Birks Politirets Dom af 25 November 1897: Indklagede, Husejer Anders Hansen af Gadevang, bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Juni 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 31 August f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at en af det offentlige paa Statsskovvæsenets Begæring ved Kronborg østre Birks Politiret mod Indstævnte, Husejer Anders Hansen af Gadevang, anlagt Sag, hvorunder denne sigtedes for Overtrædelse af Lov om Mark og Vejfred af 25 Marts 1872, ved bemeldte Rets Dom af 25 November 1897 er bleven afgjort derhen, at han er frifunden for det offentliges Tiltale, have Citanterne, Landbrugsministeriet paa Statsskovvæsenets Vegne, i Medfør af allerhøjeste Reskript af 18 Januar 1898, hvorved nærværende Ret bemyndiges til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset manglende summa appellabilis, ved Stævning af 31 s. M. til

Amtmanden over Frederiksborg Amt paa det offentlige Vegne og til fornævnte Anders Hansen, indanket bemeldte Dom her for Retten, hvor de have paastaaet den forandret derhen, at sidstnævnte Indstævnte anses med Maksimumsbøde efter den anførte Lov og idømmes Sagens Omkostninger i begge Instanser skadesløst.

De Indstævnte have skøndt lovlig stævnedede ikke givet Møde her for Retten.

Det fremgaar af de under Politiretssagen foreliggende Oplysninger, at der efter Statsskovvæsenets Begæring under 6 August 1890 til Politiprotokollen er givet Indstævnte Anders Hansen Tilhold om under Strafansvar efter den gældende Lovgivning ikke under nogetsomhelst Paaskud at betræde Statsskovene eller færdes i samme udenfor de gennem dem førende offentlige Veje, samt at han, uagtet oftere mulkeret for Overtrædelse af dette Tilhold, en Dag midt i August Maaned 1897 har passeret ad en fra »Tipperup Huse«, gennem Statsskoven »Gribskov« førende Vej kaldet »Holmevejen«, som ikke findes optaget paa Fortegnelsen over Sognets offentlige Veje, men maa anses som en Forstvæsenet tilhørende privat Vej, hvilken det alene er tilladt Beboerne af Tipperup Huse, hvor som anført Indstævnte Hansen ikke er hjemmehørende, at benytte som Kirkevej til Alsynderup.

Da det imidlertid er en Betingelse for Anvendelse af den anførte Lovs § 8, jfr. sammes § 3, at det ved Opslag eller paa anden Maade er tilkendegivet, at Vejen er privat, da det maa anses uomtvistet, at saadant ikke er sket med Hensyn til den i nærværende Sag omhandlede Vej, samt da dernæst det Indstævnte givne Tilhold ikke kan stilles ved Siden af en Tilkendegivelse om, at den omspurgte Vej er privat, findes det at maatte have sit Forblivende ved den Indstævnte ved den indankede Dom tillagte Frifindelse, og bemeldte Dom vil derfor være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten ville efter dette Udfald være at ophæve. Sagens Behandling i første Instans har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredagen den 7 April.

Nr. 16. Eksekutor testamenti i Enke **Vilhelmine Bolette Johansens** Dødsbo, Overretssagfører Sinding paa nævnte Bos Vegne (Hansen)

contra

Helga Holm (O. Liebe),

betræffende Ejendomsretten til en Sparekassebog m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 17 August 1897: Den af Frk. Helga Holm i Enkefru Vilhelmine Bolette Johansens Dødsbo nedlagte Paastand paa, at kendes ejendomsberettiget til den i Boet værende Kontrabog Nr. 107,899 med Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn, paa hvilken Bog indestaar 3000 Kr. med paaløbne Renter, tages til Følge; derimod kan

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

43. Aargang.

Højesteretsaaret 1899

Nr. 5.

Onsdagen den 29 Marts.

udført, hvad der i saa Henseende paahvilede ham, og at Sammenstødet derfor er ham ganske utilregneligt. Han vil saaledes have iagttaget oftnævnte Signal saa betids, nemlig i en Afstand af 838 Alen fra Stationsmærket, at Toget under almindelige Forhold let vilde have kunnet stanses inden bemeldte Mærke, og han vil da straks have søgt at stanse Toget, der var forsynet med Vakuumbremse, ved at dreje paa det paagældende Drev. Bremsen virkede imidlertid, som han straks vil have set af Vakuummetret, hvis Viser alene flyttede sig en Tredjedel af den Strækning, som den normalt, naar Bremsen sættes i Virksomhed, gennemløber, ikkun ufuldstændigt, saa at Toget, om end Farten mindskedes noget, dog vedblev med betydelig Fart at føres frem. Han gjorde da et Forsøg paa at stanse Toget ved at give Kontradamp og lod Fyrbøderen bremse med Haandbremsen paa Tenderen, men heller ikke dette frugtede, og Sammenstødet var da uundgaaeligt.

At Vakuumbremsen har været sat i Virksomhed ved den omforklarede Lejlighed i alt Fald omtrent fra det Sted, hvor Tiltalte vil have set Stoppesignalet, er bekræftet ved Forklaringer af forskellige Passagerer paa Toget, som mærkede dens Virkning, samt af Fyrbøderen paa Lokomotivet, der derhos har bekræftet, at Vakuummetret viste, at Bremsen kun virkede i ringe Grad. For saa vidt nævnte Fyrbøder imidlertid endvidere har forklaret, at Tiltalte, efter at have sat Vakuumbremsen i Gang, lukkede for den igen, inden han gav ham Ordre til at anvende sin Haandbremse, er dette benægtet af Tiltalte og ikke bestyrket ved det iøvrigt oplyste, hvorfor der bliver at gaa ud fra, at Vakuumbremsen var i Virksomhed, da Sammenstødet skete. Hvorvidt bemeldte Bremse, som, efter hvad der er konstateret, hvis den havde virket normalt, vilde have kunnet bringe Toget til at stanse paa en Afstand af under 838 Alen, og som ved Togets kort forudgaaende Stansning ved Holte Station havde fungeret tilfredsstillende, derefter er kommen af Lave paa Strækningen til Gentofte, har ikke nærmere kunnet prøves ved en Undersøgelse af selve Apparatet, da dette destrueredes ved Sammenstødet, og Tiltaltes Forklaring om hans Behandling af Vakuumbremsen vil under disse Omstændigheder ikke kunne forkastes. Medens Tiltalte herefter ikke skønnes at kunne drages til Ansvar særligt med Hensyn hertil, findes han derimod at have udvist Forsømmelighed ved ikke, som det paahvilede ham, at have holdt tilbørligt Udkig efter det med Hensyn til Togs Fremføring Nord fra ved Gentofte Station anbragte Signal og først at være bleven opmærksom paa Signalet, der, som an-

ført, forbød Kørsel forbi Stationsmærket, efter med Lokomotivet at være kommen 1182 Alen forbi det Sted paa Banen, hvor Signalet først lader sig til Syne. Det var den paagældende Aften klart Vejr, og der er ikke fremkommet noget, der lader antage, at Signallygten ikke brændte klart, eller at der iøvrigt har været nogen Hindring for Tiltalte i at se Signalet. Han har ogsaa været ude af Stand til at opgive Omstændigheder, der kunne retfærdiggøre hans sildige Iagttagelse af Stoppesignalet, og det er ved en Lægeundersøgelse konstateret, at hans Synsstyrke og Farvesans ere normale, ligesom han selv har forklaret, at han den paagældende Aften følte sig fuldstændig normal og ikke overanstrengt. Det ligger da nærmest at antage, at han, hvis Tog var noget forsinket, og som ikke vidste, at dette ogsaa var Tilfældet med Holtetoget, der efter den ham bekendte Køreplan for samme skulde have forladt Gentofte Station allerede Kl. 11,4 Min., i sin Tanke paa Forhaand er gaaet ud fra, at bemeldte Station ikke længer var optaget af noget Tog, og at han derfor ikke med tilstrækkelig Agtpaaagivenhed har holdt Udkig.

Det kan nu ikke betvivles, at Sammenstødet vilde være undgaaet, hvis Tiltalte i Tide havde iagttaget og rettet sig efter Signalet, idet alene Vakuumbremsen, efter hvad der er oplyst under Sagen, selv med den ringere Kraft, med hvilken den efter Tiltaltes Forklaring virkede, vilde have været i Stand til at stanse Toget inden Stationsmærket, end sige da inden det 411 Alen sydligere liggende Sted, hvor Sammenstødet skete. Foruden den Forsømmelse, i hvilken Tiltalte saaledes i heromhandlede Henseende har gjort sig skyldig, findes dernæst ogsaa et andet Forhold ved den paagældende Lejlighed at maatte lægges ham til Last. Da det nemlig, som af ham forklaret, viste sig, at Vakuumbremsen ikke virkede tilstrækkeligt, glemte han, som han endvidere har erkendt, i sin Angst at give Signal med Dampfløjten til, at der skulde bremses med Haandbremserne i Toget, ialt 6, en Foranstaltning, som det havde paahvilet Tiltalte at træffe, og hvorved Sammenstødet, om det end muligt til hint Tidspunkt ikke derved havde ladet sig helt afværge, dog maa antages i hvert Fald at ville være blevet mindre voldsomt og ikke at have medført Tab af Menneskeliv i saa stor Udstrækning som sket.

Efter alt foranførte findes de nævnte ved Sammenstødet hidførte Tab af Menneskeliv at maatte tilregnes Tiltalte til Straf som forarsagede ved hans Uagtsomhed, og vil han, som er født den 10 Marts 1860 og bortset fra en Del ringere, disciplinære Straffe, der ere dikterede ham i Militær- og Jernbanetjenesten, ikke funden forhen straffet, herfor være at anse efter Straffelovens § 198. Efter samtlige Forhold, hvorunder hans Forseelse er begaaet, og henset tillige til, at Tiltalte paa Grund af Sammenstødet er bleven afskediget uden Pension af Statsbanernes Tjeneste, i hvilken han havde været ansat siden 1883, fra 1886 som Lokomotivfører, findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder. Da Underrettsdommen har anset Tiltalte med Straf af simpelt Fængsel i 4 Maaneder, vil bemeldte Dom for saa vidt være at forandre, medens den, idet dens Bestemmelser om den Statsbanerne tilkommende Erstatning saavel som om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, iøvrigt vil kunne stadfæstes.

I Salær til Aktor for Overretten vil Tiltalte have at betale 150 Kr.; derimod bliver der, da Tiltalte selv har sørget for sit Forsvar her for Retten, ikke Spørgsmaal om at fastsætte Salær til Defensor. Tiltalte vil derhos have at betale Aktor i Godtgørelse for Portoudlæg 24 Øre, hvorimod der ikke vil kunne tilkendes ham en af ham begært Godtgørelse for Rejseudgifter, da Vederlag herfor er indbefattet under det ham tillagte Salær.

Nr. 10. **Landbrugsministeriet** (den kst. Kammeradvokat)

contra

Amtmanden over Frederiksborg Amt paa det offentliges Vegne og Husejer **Anders Hansen** af Gadevang (Ingen),

betr. Overtrædelse af Lov om Mark og Vejfred af 25 Marts 1872.

Kronborg østre Birks Politirets Dom af 25 November 1897: Indklagede, Husejer Anders Hansen af Gadevang, bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Juni 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 31 August f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at en af det offentlige paa Statsskovvæsenets Begæring ved Kronborg østre Birks Politiret mod Indstævnte, Husejer Anders Hansen af Gadevang, anlagt Sag, hvorunder denne sigtedes for Overtrædelse af Lov om Mark og Vejfred af 25 Marts 1872, ved bemeldte Rets Dom af 25 November 1897 er bleven afgjort derhen, at han er frifunden for det offentliges Tiltale, have Citanterne, Landbrugsministeriet paa Statsskovvæsenets Vegne, i Medfør af allerhøjeste Reskript af 18 Januar 1898, hvorved nærværende Ret bemyndiges til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset manglende summa appellabilis, ved Stævning af 31 s. M. til

Amtmanden over Frederiksborg Amt paa det offentlige Vegne og til fornævnte Anders Hansen, indanket bemeldte Dom her for Retten, hvor de have paastaaet den forandret derhen, at sidstnævnte Indstævnte anses med Maksimumsbøde efter den anførte Lov og idømmes Sagens Omkostninger i begge Instanser skadesløst.

De Indstævnte have skøndt lovlig stævnedede ikke givet Møde her for Retten.

Det fremgaar af de under Politiretssagen foreliggende Oplysninger, at der efter Statsskovvæsenets Begæring under 6 August 1890 til Politiprotokollen er givet Indstævnte Anders Hansen Tilhold om under Strafansvar efter den gældende Lovgivning ikke under nogetsomhelst Paaskud at betræde Statsskovene eller færdes i samme udenfor de gennem dem førende offentlige Veje, samt at han, uagtet oftere mulkeret for Overtrædelse af dette Tilhold, en Dag midt i August Maaned 1897 har passeret ad en fra »Tipperup Huse«, gennem Statsskoven »Gribskov« førende Vej kaldet »Holmevejen«, som ikke findes optaget paa Fortegnelsen over Sognets offentlige Veje, men maa anses som en Forstvæsenet tilhørende privat Vej, hvilken det alene er tilladt Beboerne af Tipperup Huse, hvor som anført Indstævnte Hansen ikke er hjemmehørende, at benytte som Kirkevej til Alslynderup.

Da det imidlertid er en Betingelse for Anvendelse af den anførte Lovs § 8, jfr. sammes § 3, at det ved Opslag eller paa anden Maade er tilkendegivet, at Vejen er privat, da det maa anses uomtvistet, at saadant ikke er sket med Hensyn til den i nærværende Sag omhandlede Vej, samt da dernæst det Indstævnte givne Tilhold ikke kan stilles ved Siden af en Tilkendegivelse om, at den omspurgte Vej er privat, findes det at maatte have sit Forblivende ved den Indstævnte ved den indankede Dom tillagte Frifindelse, og bemeldte Dom vil derfor være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten ville efter dette Udfald være at ophæve. Sagens Behandling i første Instans har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredagen den 7 April.

Nr. 16. Exekutor testamenti i Enke **Vilhelmine Bolette Johansens** Dødsbo, Overretssagfører Sinding paa nævnte Bos Vegne (Hansen)

contra

Helga Holm (O. Liebe),

betræffende Ejendomsretten til en Sparekassebog m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 17 August 1897: Den af Frk. Helga Holm i Enkefru Vilhelmine Bolette Johansens Dødsbo nedlagte Paastand paa, at kendes ejendomsberettiget til den i Boet værende Kontrabog Nr. 107,899 med Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn, paa hvilken Bog indestaar 3000 Kr. med paaløbne Renter, tages til Følge; derimod kan

Frk. Helga Holms Paastand om at anerkendes som Kreditriks i Boet for 2000 Kr. ikke gives Medhold.

Højesterets Dom.

Som det af den indankede Decision fremgaar, er den i Sagen omhandlede Sparekassebog forbleven i Fru Johansens Værg, ligesom det ogsaa ved Indsættelsen er noteret i Sparekassens Bøger, at Fru Johansen havde Ret til at hæve paa Bogen. Herefter kan den Omstændighed, at det paa Kontoen indskudte Beløb er indsat paa Frøken Helga Holms Navn, i og for sig ikke skabe nogen Formodning for, at der herved er tilsigtet nogen Ejendomsoverdragelse, og da nu Sagens øvrige, tildels efter Decisionens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger heller ikke tale for, at det har været Fru Johansens Hensigt, at denne Sum straks skulde tilhøre Frøken Holm, vil den af Kontraappellantinden i Boet nedlagte Paastand om at kendes ejendomsberettiget til den omhandlede Sparekassebog og at anerkendes som Kreditriks i Boet for 2000 Kroner ikke kunne tages til Følge, hvorimod det paa ovennævnte Konto indestaaende Beløb maa anses tilhørende Enkefru Johansens Dødsbo.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Den af Kontraappellantinden, Frøken Helga Holm, i Enkefru Vilhelmine Bolette Johansens Dødsbo nedlagte Paastand paa at kendes ejendomsberettiget til Kontrabogen med Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn Nr. 107899 og at anerkendes som Kreditriks i Boet for 2000 Kroner, kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Kontraappellantinden 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Paa Skiftet efter afdøde Enkefru Vilhelmine Bolette Johansen, født Galberg — hvilket foretages af Overretssagfører Sinding som exekutor testamenti — har Frk. Helga Holm begæret udleveret som sin Ejendom en i Afdødes Gemme forefunden Kontrabog, Nr. 107899, med Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn, lydende paa Navnet Helga Holm med Ret for Enkefru Johansen til at hæve paa Bogen, paa hvilken der den 14 November 1895 er indsat 5000 Kr. og den 26 s. M. mod Frk. Helga Holms Kvittering atter hævet 2000 Kr., saaledes at der ved Fru Johansens Død indestod 3000 Kr. paa Bogen; Frk. Holm har derhos anmeldt en Fordring for kontant Laan, ydet afdøde, stor 2000 Kr., for hvilket Beløb hun har paastaet sig anerkendt som Kreditriks.

Da afdødes Arvinger have protesteret saavel mod, at Bogen udleveres, som mod, at den anmeldte Fordring anerkendes, er der opstaaet en Dispute, som er indladt til Skiftekommissionens Decision.

Efter Frk. Holms Fremstilling skænkede Fru Johansen, der var en velstaaende Dame uden Livsarvinger, og til hvem hun i en Række af Aar havde staaet i nært venskabeligt Forhold, hende i November 1895 et Beløb af 5000 Kr., som Fru Johansen overrakte hende med Paalæg om at indsætte det paa en Sparekassebog paa hendes, Helga Holms, Navn — og efter at Fru Johansen paa hendes Henstilling, om hun ikke i alt Fald skulde indsætte Beløbet saaledes, at Fru Johansen, hvis denne selv fik Brug for disse Penge, ogsaa kunde hæve paa Bogen, havde svaret, at hun kunde gøre, som hun selv syntes, indsatte hun Beløbet paa den af hende antydede Maade paa en Kontrabog Nr. 107899 med Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn, samt leverede Fru Johansen Bogen til Opbevaring. Da Fru Johansen kort Tid efter i Helga Holms Hjem havde fortalt denne, at hun skulde bruge 2000 Kr. kontant, men at hun paa Grund af manglende Legitimation ikke kunde hæve et saadant Beløb paa hendes afdøde Mands Sparekassébøger, tilbød Helga Holm at hæve et saadant Beløb paa den ovenomtalte, paa hendes Navn lydende Bog, og uagtet Fru Johansen ikke da vilde tage imod dette Tilbud, hentede Helga Holm senere den tidt omtalte Bog hos Fru Johansen, hævdede mod sin Kvittering 2000 Kr. paa Bogen, og leverede Fru Johansen disse Penge tilligemed Bogen. Fru Johansen udtalte ved Modtagelsen, at hun nok skulde bringe Sagen i Orden, naar hendes Mands Bo var bleven ordnet.

Rigtigheden af denne Fremstilling have Arvingerne efter Fru Johansen ikke villet erkende, idet de ikke paa Helga Holms Ord alene ville indrømme, at Fru Johansen har skænket hende 5000 Kr., og ikke i den Omstændighed, at Kontrabog Nr. 107899 lyder paa Helga Holms Navn, kunne erkende noget Bevis for hendes Ejendomsret til Bogen, over hvilken de formene, at Fru Johansen, i hvis Værge Bogen stadig beroede, og som selv var berettiget til at hæve paa Bogen, havde forbeholdt sig fuld Dispositionsret.

I den Omstændighed, at Fru Johansen senere modtog de paa Bogen hævdede 2000 Kr., se Arvingerne derfor et Udslag af hendes Ejendomsret til det hele paa Bogen indestaaende Beløb. De have dernæst henvist til, at Fru Johansen, der døde den 5 Marts 1896, uagtet hun i det mellemliggende Tidsrum disponerede over ret betydelige kontante Beløb, ikke har indsat noget Beløb paa den omtvistede Kontrabog til Dækning af det formentlige Laan.

Det skønnes imidlertid ikke rettere, end at den Omstændighed, at afdøde, som ommeldt, den 14 November 1895 har indsat eller ladet indsætte et Beløb af 5000 Kr. i Sparekassen paa Frk. Holms Navn, i Forbindelse med, at hun, forinden Hævningen af de 2000 Kr. ved Frk. Holm kort efter fandt Sted, maa forudsættes at have underrettet denne om, at Bogen lød paa hendes Navn, gør det antageligt, at Hensigten med denne Indsættelse virkelig fra afdødes Side har været den, at Bogen straks skulde tilhøre Frk. Holm. Og da nu Rigtigheden af denne ved de faktiske Forhold skabte Præsumption ikke skønnes paa afgørende Maade at være bleven svækket ved det af afdødes Arvinger i modsat Retning anførte, medens paa den anden Side Frk. Holm ikke

mod Arvingernes Benægtelse har ført noget Bevis for, at det af hende paa Bogen hævede Beløb af 2000 Kr. er stillet til afdødes Raadighed som et Laan af hende, vil Frk. Holms Paastand om at anerkendes som Ejer af den ommeldte Sparekassebog med det paa samme indstaaende Beløb med paaløbne Renter være at tage til Følge, hvorimod hendes Fordring paa at anerkendes som Kreditriks i Boet for 2000 Kr. ikke vil kunne gives Medhold.

Der foreligger ingen Stempelovertredelse under Disputen.

Nr. 132.

Advokat Nellemann

contra

Knud Larsen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 166.

Hornum Herreds Ekstrarets Dom af 30 November 1898: Tiltalte, Slagter Knud Larsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Larsen, 14 Kr., og til Defensor, Sagfører Broe, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Januar 1899: Tiltalte Knud Larsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagførerne Jørgensen og Johnsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Knud Larsen til Advokaterne Nellemann og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Slagter Knud Larsen — der er født i Aaret 1868, og som med Undtagelse af, at han i sin Militærtjeneste en Gang har været straffet arbitrært for en Tjenesteforsølse, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, — tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 166.

Efter Sagens Oplysninger kom Pigebarnet Larsine Petrea Jensen,

der er født den 26 Oktober 1883 udenfor Ægteskab af en Søster til Tiltaltes Hustru, i Aaret 1890 — efterat hun indtil da sammen med sin Moder havde opholdt sig i en dennes Forældre den Gang tilhørende Gaard, idet hun navnlig ogsaa var forbleven hos Moderen, efter at denne i 1886 havde indgaaet Ægteskab med Jens Peder Caspersen, der nu ejer bemeldte Gaard — i Pleje hos Tiltalte og dennes Hustru, der ikke have Børn i deres Ægteskab, og som maa antages at have betragtet Larsine som Barn i Huset, hvorhos Tiltalte gennem vedkommende Fattigvæsen oppebar det Underholdningsbidrag af 40 Kr. aarlig, som Larsines Fader var tilpligtet at betale til hendes Moder, hvorimod han ikke iøvrigt modtog nogen Plejeløn for hende af hendes Moder eller Stedfader.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, medens Larsine saaledes var i Pleje hos ham, har i Slutningen af Aaret 1897 — indtil hvilket Tidspunkt hun maa antages at have været uskyldig i kønslig Henseende, idet hun under Forhørene selv har udsagt, at hun vel vidste, at en Mand og en Kvinde kunde faa Børn sammen, men at hun var aldeles uvidende om, hvorledes dette gik til, hvorhos alle de Personer, der herom have været afhørte under Sagen, deriblandt ogsaa hendes Moder, der jævnlig besøgte hende hos Søsteren, have givet hende det bedste Vidnesbyrd om Sædelighed og god Opførsel — forført sin nævnte til hans Opdragelse og Omsorg betroede Plejedatter, hvis Alder han kendte, idet han fra det nævnte Tidspunkt gentagne Gange har haft legemlig Omgang med hende, hvilket havde til Følge, at hun blev besvangret.

Tiltaltes og Larsines Forklaringer desangaaende gaa i det væsentlige ud paa følgende: Da Tiltalte, der den 6 November 1897 sammen med sin Hustru havde været til et Gilde, Natten derefter, vistnok Kl. 1, kom alene hjem, idet hans Hustru ikke var fulgt med ham tilbage, gik han, efter at have afklædt sig, ind i deres Sovekammer, hvor Larsine og en 4aarig Søsterdatter af Tiltalte laa sammen i en Seng. Da Tiltalte, der var kold efter Turen, og som var en Del paavirket af Spiritus, fik Lyst til at lægge sig i den varme Seng hos de to Pigebørn, spurgte han — uden at han dengang vil have haft nogen utugtigt Hensigt overfor Larsine — da denne vaagnede, om han maatte komme i Seng til dem, da det var saa koldt, og herimod gjorde Larsine — der ikke fandt noget underligt i denne Begæring, idet begge Pigebørnene tidligere af og til havde ligget sammen med Tiltalte i denne og Hustrus Dobbelt seng, uden at Tiltalte ved disse Lejligheder havde udvist noget utugtigt Forhold over for hende — ikke nogen Indvending; kort efter at Tiltalte var kommen i Seng til Pigebørnene, begyndte han imidlertid, idet han fik Larsine til at lægge den lille Pige, der laa i Midten, ind mod Væggen, at beføle Larsine paa hendes Kønsele, uagtet hun søgte at afværge dette, hvorhos han lagde sig ovenpaa hende. Medens Tiltalte har forklaret, at hun, der sagde, at hun var for ung, hvortil han svarede, at hun ikke behøvede at være bange, da han ikke skulde gøre hende Fortræd, endelig fandt sig i, at han indførte sit Lem i hendes Kønsele, samt at han, uagtet det kun lykkedes ham at faa sit Lem et lille Stykke ind i disse, der var noget snevre, dog fuldbyrdede Samleje, idet Sædafgang fandt Sted, har

Larsine forklaret, at hun med den ovennævnte Yttring skubbede Tiltalte fra sig, uden at der ved denne Lejlighed skete noget videre, idet Tiltalte stod op og lagde sig i sin egen Seng. Derimod gaa begges Forklaringer ud paa, at Tiltalte den paafølgende 16 December, efter at han i Mellemtiden havde gjort flere forgæves Forsøg paa, naar han var alene med Larsine, at forføre hende til Utugt, hvad dog kun skete ved Ord og ikke i Gerning, fuldbyrdede Samleje med hende, idet han den nævnte Dag om Aftenen, medens hans Hustru var fraværende, kom afklædt ind i Sovekammeret til Larsine, der laa og sov i sin Seng, og spurgte hende, om han maatte ligge hos hende, hvorpaa han lagde sig i Sengen og efter at have befølt hende, plejede legemlig Omgang med hende, i hvilken Henseende hun har udsagt, at hun, der var søvndrukken og som paa hans ovennævnte Forlangende først havde svaret Nej, dog derpaa, idet hun ikke anede noget ondt og navnlig ikke vil have tænkt, at han havde noget usædeligt i Sinde, indvilligede i, at han maatte lægge sig ved Siden af hende, at hun, da han begyndte at beføle hende, hvilket var hende ubehageligt, opfordrede ham til at lade være og samtidig søgte at skubbe ham fra sig, men at hun, der betragtede Tiltalte som en Fader, troede ham, da han derpaa begyndte at berolige hende og sige, at han ikke vilde gøre hende Fortræd, idet han navnlig sagde, at »hun blot skulde lade ham faa Lov, da hun vilde have Fornøjelse af det, og at han ikke vilde gøre hende Skade«. Tiltalte, der intet har haft at erinde mod Larsines nævnte Forklaring, har erkendt, at han derefter flere — som han antager, dog ikke over en halv Snes — Gange paa forskellig Tid, saavel om Dagen som om Aftenen eller Natten, naar hans Hustru var fraværende fra Hjemmet, har haft Samleje med Larsine, men efter at denne — hvis maanedlige Forandringer, som hun havde faaet, da hun var 13 Aar gl., vare ophørte ved Juletid 1897 — som det maa antages i For sommeren 1898 havde meddelt Tiltalte, at der var noget, som rørte sig i hende, og at hun frygtede for at være frugtsommelig, ophørte han fra den Tid af at have legemlig Omgang med hende. Den 22 September f. A. nedkom Larsine, der maa antages ikke at have haft legemlig Omgang med andre end Tiltalte, under en særdeles besværlig Fødsel med et fuldbaaret Drengbarn.

Larsine, der efter det oplyste i det hele taget var vel udviklet og gjorde et forholdsvis voksent Indtryk, har under Forhørene udsagt, at hun ikke en eneste Gang har følt nogen sanselig Tilfredsstillelse ved eller, som hun har udtrykt sig, haft Lyst til at pleje Omgang med Tiltalte, men at hun, der de første Gange var uvillig til at tilstede ham Samleje, og som navnlig efter Samlejet den 16 December 1897 var meget nedtrykt over det passerede, idet hun havde en dunkel Fornemmelse af at have begaaet noget urigtigt, efterhaanden føjede Tiltalte i hans Forlangender om Samleje, da hun havde det Indtryk, at han »saa gerne vilde«, hvorhos hun har tilføjet, at hun, skønt hun lige fra Begyndelsen var ked af Forholdet, dog ikke vilde bedrøve sin Plejemoder ved at røbe dette. Tiltalte har paa sin Side til sin Undskyldning anført, at han, da hans Hustru lider af en Underlivssvaghed, i de sidste 3 à 4 Aar kun nogle ganske enkelte Gange har kunnet opnaa at faa Samleje med hende. Løvrigt have Larsines Moder og hendes ovennævnte Stedfader erklæret, at de for deres Vedkom-

mende ikke forlange Tiltalte straffet for det af ham mod Larsine udviste Forhold. Tiltalte har under Forhørene erklæret sig villig til at paatage sig det af hende fødte Barns Underhold og Opdragelse og i det hele antage sig det som sit, og der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 166 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 116. Højesteretssagfører Lunn

contra

Anders Henrik Julius Fuhrmann (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 December 1898: Arresterterne Anders Henrik Julius Fuhrmann og Edvard Georg Niebe bør straffes, Fuhrmann med Tugthusarbejde i 2 Aar og Niebe med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, samt en for begge og begge for en betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Simonsen og Larsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte Fuhrmann tildels tilbagekaldt den af ham afgivne Tilstaaelse, idet han navnlig har gjort gældende, at han vel har været den i forrige Instans medtiltalte Niebe behjælpelig med at sætte sig i Besiddelse af den i Sagen omhandlede Kuffert, men at han, der ved denne Lejlighed vil have gaaet i en Døs, slet ikke tænkte over, at Niebe derved begik nogen Ulovlighed, ligesom han ogsaa har paastaet, at han, da han afgav Tilstaaelsen, var i en ved Alkoholisme sløvet Tilstand, men til disse Forklaringer, der ikke ere bestyrkede ved Sagens øvrige Oplysninger, vil der ikke kunne tages Hensyn. Dommen vil derfor i Henhold til de i samme for Tiltalte Fuhrmanns Vedkommende anførte Grunde, for saa vidt ham angaar, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Henrik Julius Fuhrmann til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne mod Arrestanterne Anders Henrik Julius Fuhrmann og Edvard Georg Niebe for Tyveri anlagte Sag er det ved deres egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste bevist, at de den 3 November d. A. i Forening have stjaalet en Tjenestekarl Carl Marius Nielsen tilhørende Kuffert med Indhold, tilsammen af Værdi 36 Kr. 5 Øre. Kufferten havde Bestjaalne kort forinden hensat i Porten til en Ejendom ved Nørrevold, medens han søgte sig et Logis i Nærheden, hvilket var Arrestanterne bekendt, da Niebe havde været Nielsen behjælpelig med at bære Kufferten hen i Porten.

Arrestanten Fuhrmann er født den 18 December 1860 og ofte straffet, blandt andet ved Højesterets Dom af 30 Juni 1892 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og senest ved Rettens Dom af 26 Marts 1898 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 180 Dage.

Arrestanten Niebe — — — —

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne være at anse, Fuhrmann efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Mandagen den 10 April.

Nr. 139. Højesteretssagfører Jensen
contra

Detlev August Christian Hahn (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 December 1898: Tiltalte Detlev August Christian Hahn bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 40 Kroner og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 18 Marts d. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Detlev August Christian Hahn til Højesteretssagførerne Jensen og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Detlev August Christian Hahn, hvis opgivne Alder af 43 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og som er anset ved nærværende Rets Dom af 20 Oktober 1883 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt oplyste er det godtgjort, at han, der den 12 Januar 1882 havde vundet Borgerskab som Værtshusholder her i Staden, har i Tiden fra den 9 November 1896 til Oktober d. A. drevet Beværternæring her i Staden og i Tiden fra den 5 Februar forrige Aar i Forbindelse dermed Brændevinsudskænkning.

Og da nu Tiltalte efter Lov Nr. 73 af 23 Maj 1873 § 9 har forbrudt den ommeldte Næringsadkomst som Følge af den ham ved forannævnte Dom for Tyveri overgaaede Straf af Fængsel paa Vand og Brød — hvorved bemærkes, at det maa være uden Betydning, at der ikke i den paagældende Dom indeholdes nogen Bestemmelse om Næringsadkomstens Forbrydelse — samt da den af Tiltalte paaberaabte Omstændighed, at han under 17 August 1897 har erholdt Æresoprejsning, ikke kan give ham nogen Ret til at benytte den forbrudte Næringsadkomst, vil han, der ikke har nogen anden Næringsadkomst, være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78 efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde stor 40 Kr.

Tirsdagen den 11 April.

Nr. 133.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Fritz Edward Waldemar Frazer (Def. Asmussen),

der tiltales for Drab.

Frederiksteds Bytings kriminelle Ekstrarets Dom af 3 December 1898: Arrestanten Fritz Edward Waldemar Frazer bør have sit Liv forbrudt. Saa bør og Arrestanten udrede alle af denne Aktion lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 18 Januar 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Fritz Edward Waldemar Frazer til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Frederiksteds kriminelle Ekstrarets Dom af 3 December 1898, afsagt af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd, er Arrestanten Fritz Edward Waldemar Frazer, der er født her paa Øen den 31 Juli 1871, og som tidligere har vedtaget Betaling af Erstatning og Hospitalsomkostninger for Legemsbeskadigelse, men ikke findes tidligere straffet, for Drab anset med Livsstraf, og er denne Dom indanket her for Retten.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Mandag Aften den 19 September 1898 traf Arrestanten paa Gaden i Frederiksted sammen med den senere afdøde Toldbodarbejder James Lashley samt 2 andre Personer ved Navn Edward Henry og Charles Farrelly; efter at have tilbragt nogen Tid sammen paa Gaden, gik de op til en Mand ved Navn Richard Lewis, hvor de drak et Par Glas Rom med Sodavand; derfra gik Henry og Farrelly hen til Nr. 39 A, Kongensgade, hvor der var Dans hos en Mand ved Navn James Simmons, medens Arrestanten og Lashley gik hen og besøgte nogle Fruentimmer; under Opholdet her, der kun varede kort, stak de, efter Arrestantens af det iøvrigt oplyste bestyrkede Forklaring, dog kun i ren Spøg, efter hinanden med deres Knive, og gik derfra, skønt ikke indbudne, hen til det ovennævnte Hus, hvor Dansen var, og hvor Værten drak et Glas med dem og gav dem Lov til at blive.

Efter Arrestantens Forklaring og alt det oplyste havde der intet Uvenskab været mellem Arrestanten og Lashley.

Efter Ankomsten til Dansehuset satte Lashley sig paa en Stol, staaende paa det udenfor Stuens østlige Side løbende Galleri i dettes sydlige Del, lige ved en ind til Stuen førende Dør og gav sig i Snak med de paa en Bænk sammesteds siddende Henry og Farrelly, medens Arrestanten stillede sig ved et Vindue i Stuens nordlige Væg. Efter at have staaet her i nogen Tid, gik Arrestanten hen til Døren, udenfor hvilken Lashley sad, og saa ud, gik derefter tilbage til Vinduet og efter nogle Minutters Forløb atter hen til Døren og stødte Lashley sin Kniv i Brystet, saa at Lashley faldt ned paa Gulvet og kort efter udaandede. Klokken var da mellem 10 og 11.

Mellem Arrestantens Forklaring og Vidneforklaringerne findes nogle Uoverensstemmelser, ligesom ogsaa mellem Vidneforklaringerne indbyrdes.

Medens Arrestanten forklarer, at han anden Gang, han gik hen

til Døren, rettede et venskabeligt Spørgsmaal til Lashley, og at denne uden at svare saarede ham over Haandleddet med sin Kniv, — i hvilken Henseende bemærkes, at Arrestanten ved Anholdelsen fandtes paa højre Haandled at have en Læsion, der af den offentlige Læge er betegnet som meget overfladisk og aldeles ubetydeligt — samt at Arrestanten derefter tog et Par Skridt ind i Værelset for at forvise sig om, hvorvidt han var saaret, og derpaa, da han saa Saaret, i Vrede derover traadte hen til Døren og stak Lashley med Kniven, som han førte med højre Haand, hvorpaa han efter kun at have stødt en Gang stak Kniven i Bæltet og først atter trak den frem, da den ved Anholdelsen afkrævedes ham af Politiet, har, hvad iøvrigt er mindre væsentligt, ingen af de afhørte Deponenter set ham gøre den sidste Bevægelse ind i Stuen for at se paa Haandleddet, hvorhos der er Uenighed mellem dem i Henseende til Spørgsmaalene, om han førte Kniven med højre eller med venstre Haand, om han rettede et eller to Stød mod Lashley, samt om han, da han rakte Kniven til Politibetjenten, trak den ud af Bæltet eller havde den i Haanden; endvidere have, hvad der er af væsentlig Betydning, Vidnerne Henry og Farelly, der sad og talte med Afdøde, bestemt erklæret, at denne ikke trak sin Kniv og saarede Arrestanten, og at de ikke kunde have undgaaet at se det, hvis afdøde havde gjort noget saadant, hvorhos Vidnerne Simmons og dennes Konkubine, Veronica Wilman, der sad paa en Sofa i Stuen, hvorfra de kunde se alt, hvad der foregik med Arrestanten, bestemt have benægtet, at han ved den af ham angivne Lejlighed blev saaret i Haandleddet. Vidnet Wilman har endvidere forklaret, at hun, da det var øjensynligt, at Lashley vilde dø af sit Saar, og da Politiet spurgte efter Gerningsmanden, saa denne tilføje sig selv Saaret paa Haandleddet. Af disse Forklaringer ere Farrellys og Wilmans bekræftede med Ed, medens Henry og Simmons som tidligere straffede ikke ere edfæstede.

Arrestantens Forklaring om, før han stødte Lashley Kniven i Brystet, at være bleven saaret i Haandleddet af denne, skønnes heretter at maatte forkastes.

Arrestanten erklærer vel at have stukket afdøde med Vilje, men ikke at have havt til Hensigt at tilføje ham nogen alvorlig Skade, end-sige at dræbe ham, og som Motiv til sin Handling har han kun opgivet Vrede over det Saar, som han siger afdøde havde tilføjet ham, ligesom det heller ikke ellers er lykkedes at oplyse noget om Arrestantens mulige Bevæggrund.

Arrestanten har nydt en meget mangelfuld Skoleundervisning; han har efter Forhørsdommerens Udsagn ikke vist nogen egentlig Anger over sin Gerning; han var den Aften, han begik Drabet, vel noget beruset, men efter Udsagn af de tilstedeværende samt af Forhørsdommeren og den offentlige Læge, der hurtigt kom tilstede, ikke mere, end at han vidste, hvad han gjorde.

Efter de obducerende Lægers Erklæring var Kniven i Brystets venstre Side mellem 5te og 7de Ribben, fuldstændigt gennemskærende 6te Ribbensbrusk, gennem venstre Lungehinde og Hjerteposen gaaet ind i venstre Hjertekammer, derved frembringende en Forblødning, som medførte Døden, hvorhos Læsionen erklæres for absolut dødelig; efter

en af Landfysikus Kalmer senere afgiven Erklæring var Stødet ført med betydelig Kraft.

Kniven var en stiv Kniv af ialt $8\frac{3}{4}$ Tommers Længde, med et 5 Tommer langt, 1 Tomme bredt og spidst udløbende Blad.

Medens det efter alt det oplyste findes betænkeligt at sige, at Arrestanten har handlet med Overlæg i psykologisk Forstand eller med bestemt Drabsforsæt, findes det derimod at maatte statueres, at af-døde har været fuldkommen sagesløs, og da det er saa langt fra, at Døden skyldtes en særdeles, Gerningsmanden ubekendt Omstændighed eller en usandsynlig og uforudseelig tilstødende Begivenhed, at Arrestanten tværtimod maatte have kunnet forudse Døden som en rimelig Følge af sin Handling, vil Arrestanten ikke kunne undgaa ifølge Frd. 4 Oktober 1833 § 10, sammenholdt med § 6, at anses efter D. L. 6—6—1, jfr. Frd. 24 September 1824 § 1 med Livsstraf.

Nr. 138. Højesteretssagfører Salomon

contra

Hans Nielsen Andersen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Merløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 20 Oktober 1898: Tiltalte Hans Nielsen Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Svantemann, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Springborg, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Januar 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokurator Nissen og Overretssagfører Skibsted, betaler Tiltalte Hans Nielsen Andersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til seks Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Nielsen Andersen til Højeste-

retssagførerne Salomon og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Merløse-Tudse Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Nielsen Andersen aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Tiltalte, der er født den 15 August 1865, er tidligere efter opnaaet kriminel Lavalder straffet ifølge 6te Regiments Krigsrets Dom af 30 Juni 1886 efter Straffelovens § 228, tildels kfr. § 46, kfr. militær Straffelov § 172, med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Odense Købstads Politirets Dom af 27 Januar 1887 efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge Merløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 21 April 1888 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Led, med 1 Aars Forbedringshusarbejde, ifølge samme Rets Dom af 20 Juli 1889 efter Straffelovens § 231 1ste Led med samme Straf i 1 Aar, ifølge Horns Herreds Ekstrarets Dom af 10 Juli 1891 efter Straffelovens § 284 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt ifølge Merløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 15 Marts 1894 efter Straffelovens § 232 1ste Led med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Sagens Omstændigheder ere efter Tiltaltes egen Tilstaaelse følgende:

Da Tiltaltes Husbond, Gaardejer Maxen paa Jægersholm, den 28 September f. A. om Eftermiddagen kom ned i Stalden for at kalde Tiltalte ind til Kaffe, begyndte Tiltalte, der i Løbet af Formiddagen og til sin Middagsmad havde nydt en Del Brændevin uden dog at være bleven beruset, og var misfornøjet med den Middagsmad, han samme Dag havde faaet, en Ordveksling med Husbonden herover, og da Husbonden, som gik forbi ham med Foder til Hestene, skubbede til ham med Albuen, tilføjede Tiltalte ham først med venstre Haand og derefter med højre Haand et Slag paa højre Side af Hovedet. Da Tiltalte bibragte Husbonden Slaget med højre Haand, havde han, som da Husbonden kaldte paa ham, havde været beskæftiget med at sætte Smæld i en Pisk og derved benyttet sin Lommekniv, der har bl. a. et godt 3 Tommer langt, temmeligt skarpt og nogenlunde spidst Blad, endnu denne Kniv i oplukket Tilstand i bemeldte Haand, hvilket han imidlertid ikke i Øjeblikket tænkte paa, og da han førte Slaget med Bagen af Haanden, ramtes Husbonden af Kniven saaledes, at der ifølge en under Sagen fremlagt Erklæring fra en Læge, der samme Dag undersøgte ham, fandtes tilføjjet ham $\frac{1}{2}$ Tomme over højre Øre et transversalt $\frac{3}{4}$ Tomme langt gabende Saar i Retning skraat nedenfra og opæfter, som havde blødt stærkt, men ifølge en af vedkommende Distriktslæge den 1 Oktober f. A. afgiven Erklæring var Saaret da næsten

Færdig fra Trykkeriet den 20 April 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899

Nr. 6.

Tirsdagen den 11 April.

fuldstændig helet og kunde ikke antages at faa Betydning for Gaard-ejer Maxens Sundhed og Arbejdsevne. Efter Maxens Forklaring, der for saa vidt angaar det hidtil anførte i det væsentlige er stemmende med Tiltaltes, dog at Maxen med Bestemthed paastaar, at han ikke ved den paagældende Lejlighed har skubbet til Tiltalte, vedblev denne, efter at have tilføjet ham det ovennævnte Saar, at hugge om sig med Kniven som rasende, og uagtet Maxen dækkede sig med et Fodertrug, han havde i Haanden, bibragte Tiltalte ham dog nogle overfladiske Saar paa venstre Kind og Øre, ligesom han, efter at Maxen var flygtet ud af Stalden og ind i Stuehuset, forfulgte denne derind, og derefter, da Maxen flygtede ud paa Vejen hen imod Naboen Folk, løb efter ham, indtil han opdagede Folk i Nærheden.

Da Tiltalte imidlertid vedholdende har benægtet at have tilføjet eller endog blot forsøgt at tilføje Maxen yderligere Overlast, efter at denne havde faaet Saaret over højre Øre, eller at have forfulgt Husbonden for at tilføje denne yderligere Overlast, og da der ikke mod Tiltaltes Benægtelse er tilvejebragt noget Bevis i saa Henseende, vil Tiltaltes Forklaring være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

For sit anførte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 203, jfr. Tyendelovens § 26, og den ved Dommen fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes efter Omstændighederne passende.

Onsdagen den 12 April.

Nr. 140.

Advokat Nellesmann

contra

Jens Christian Olsen (Def. Halkier),

der tiltales for Brandstiftelse.

Lollands Søndherreds Ekstrarets Dom af 22 November 1898: Arrestanten Jens Christian Olsen bør hensættes til Tugt-

husarbejde i 2 Aar 6 Maaneder samt betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Krog-Jensen, 20 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Zwick, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Februar 1899: Arrestanten Jens Christian Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, samt til Landbygningernes alm. Brandforsikring betale 328 Kr. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Petersen eller nu dennes Dødsbo og Prokurator Casse, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Christian Olsen til Advokaterne Nellemann og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Sønderherreds Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jens Christian Olsen — som er født den 26 Maj 1861 og mange Gange tidligere er anset med Straf navnlig for Ejendomsindgreb, senest ved Nakskov Købstads Ekstrarets Dom af 1 November 1897 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage — aktioneret for Brandstiftelse.

Natten mellem den 5te og 6 September 1898 opstod der Ild i et Sognefoged V. Bonde i Gloslunde tilhørende straatakket Hus i Hoby, hvilket Arrestanten havde i Leje og beboede med sin Hustru og deres 2 smaa Børn. Huset, der var forsikret i Landbygningernes alm. Brandforsikring for 360 Kr, nedbrændte ganske, og tillige brændte der for en Værdi af 622 Kr. 50 Øre af Arrestantens Løsøre, der var forsikret i Brandforsikringsselskabet for Landboere paa Lolland samt Fejø Birk for rørlige Ejendele for 687 Kr. med Virkning fra 25 Juli 1898.

Der kan efter det under Sagen oplyste ikke antages at have været Fare for Menneskeliv eller for andre Bygningers Antændelse. Ilden maa efter det foreliggende antages at være begyndt inde i Huset

i det sydvestlige Hjørne i et Brændselsrum, der optog det vestligste Fag af Huset.

Arrestanten, der var bleven anholdt i det første, den 6 September 1898 afholdte Forhør, forklarede i det næste, den 8de s. M. afholdte Forhør, at han ikke kunde huske, om han den 5 September om Aftenen, som han plejede, inden han gik i Seng, var gaaet ud i Brændselsrummet for at se, om en lille Hund han havde, og som om Natten laa herude, var der. I samme Forhør antydede han derhos, at en Person ved Fornavnet Edvard, som han ellers ikke kendte noget til, men som han den 5 September om Aftenen havde truffet paa et tredje Sted, og som derfra var fulgt hjem med ham, hvor de havde siddet og drukket og spillet Kort, hvorunder der var opstaaet Trætte imellem dem, mulig af Hævn havde paasat Ilden.

Efter at Arrestanten i Forhøret den 8 September var bleven belagt med Varetægtsarrest som mistænkt for at have paasat Ilden, forklarede han i et den 12 September afholdt Forhør, at han den paagældende Nat var gaaet ud i Brænderummet for at se, om Hunden var der. Medens han var herude, kom han af Vanvare til at holde en Lampe, han havde med ud i Brænderummet, der ikke var forsynet med Loft, for nær ved noget Spindelvæv under Straataget i det sydvestlige Hjørne, saa at der gik Ild i Spindelvævet, hvorfra Ilden forplantede sig til Straataget, der var meget tørt. Allerede i et samme Dags Eftermiddag afholdt nyt Forhør tilstod Arrestanten imidlertid, at han med Forsæt havde sat Ild paa Huset. Han forklarede i saa Henseende, at han, efter at den foran omtalte Gæst, Edvard, havde forladt Huset, fulgte en Pige, der ligeledes havde været i Besøg hos dem, til det Sted i Hoby, hvor hun tjente. Da han kom hjem igen, satte han sig ved Bordet i deres Opholdsstue, der tillige tjente til Soverum for Familien, og hvor Konen imidlertid var gaaet i Seng, og gav sig til at læse samt drikke noget Kaffe, der endnu var paa Kanden fra Gæsternes Besøg, og hvori han kom noget Brændevin eller Rom. Medens han sad her, faldt det ham ind at gaa ud i Brændselsrummet og se til Hunden, men først da han kom herud, opstod paa engang den Tanke hos ham, at han uden videre Vanskelighed kunde komme til Penge, hvis han satte Ild paa Huset, og deres godt assurerede Løsøre brændte. Hans Tanke modnedes straks til Forsæt, og han holdt i den Anledning et Øjeblik Lampen, som han havde med sig og som var en almindelig lille Bordlampe med Kuppel og Glas, hen i det sydvestre Hjørne af Taget, hvis Straa med det samme stod i Lue. Han fortrød imidlertid straks, hvad han havde gjort, og tog derfor en Spand med Vand, der stod i Køkkenet, og kastede Vandet paa Taget, men uden Virkning. Om han derefter gik ind og fortalte sin Kone, at der var Ild i Huset, har han ikke villet kunne erindre, idet han blev i høj Grad forstyrret, men han saa hende et Øjeblik efter enten inde i Stuen eller udenfor Huset i hendes bare Linned. Selv løb han straks over til en Nabo og gjorde Brandalarm. I et den 19 September afholdt Forhør forklarede Arrestanten derhos, at Begivenhedernes Rækkefølge den paagældende Nat vel ikke paa Grund af den svirende Tilstand, hvori han var, stod ganske tydeligt for ham, men at han klart erindrede, at han tog Lampen og gik ud i Brænderummet, hvor han, som tidligere forklaret, satte Ild i Taget. I Begyndelsen af et

den 28 September afholdt Forhør fastholdt han i et og alt sin tidligere Forklaring, men efter at han i dette Forhør havde haft Lejlighed et Øjeblik i Dommerens og Retsvidnernes Overværelse at tale med sin Kone om Forhold, som ikke vedrørte Undersøgelsen, tilbagekaldte han sin Tilstaaelse, idet han nu benægtede at have været ude i Brænderummet ved den paagældende Lejlighed. Han henlede derhos paany Mistanken paa Edvard, som han mente havde set Lejlighed til at komme ind i Brænderummet og paasætte Ilden.

Efter i et den 10 Oktober 1898 afholdt Forhør at have fastholdt denne Tilbagekaldelse, tilstod Arrestanten imidlertid i et Forhør den paafølgende Dag paany, at han havde paasat Ilden, og gentog i det væsentlige sin tidligere Forklaring i saa Henseende. Dog forklarede han nu, at den Tanke, at han ved at sætte Ild paa Huset og saaledes ogsaa paa Løsoret kunde skaffe sig Assurancen for dette sidste udbetalt, allerede opstod hos ham, medens han sad ved Bordet og drak Kaffe, og Konen laa i Sengen. Dog vil han ikke da have gjort sig nogen bestemt Tanke om Pengenes Anvendelse, idet han først vilde flytte til Nakskov til 1 November 1898. Han opgav derhos i dette Forhør, at Grunden til, at han var gaet fra sin Tilstaaelse om at have paasat Ilden, var, at han vilde forsøge at undgaa Straffen for at kunne fortsætte Samlivet med sin Kone og sine Børn.

I det sidste, inden Aktion dekreteredes, afholdte Forhør gentog Arrestanten endnu en Gang sin Tilstaaelse om at have paasat Ilden, men i Ekstrarettens Møde den 28 Oktober 1898 paastod han, efter at Aktors og Defensors Indlæg i Sagen vare ham foreholdte, at han ikke havde været i Brænderummet med Lampen, og at hele Forhøret var forkert fra Ende til anden. I tvende af ham affattede Redegørelser fastholdt han, at han var uskyldig, idet han samtidig henviste til, at Skorstenen var revnet, og i Tilslutning hertil erklærede han i Ekstraretten den 17 November 1898, at han nu troede, at Ilden skrev sig fra en Revne i Skorstenen, idet han ikke længere havde Mistanke til Edvard. I den ene af Redegørelserne, ligesom alt tidligere i Forhøret d. 28 September angav han derhos, at Grunden til, at han havde aflagt Tilstaaelse som anført, var Frygt for, at han ellers selv skulde blive holdt i en lang Varetægtsarrest, og hans Kone blive anholdt.

Da der i Følge D. L. s 1—15—1 ikke kan tages Hensyn til Arrestantens aldeles ubestyrkede Tilbagekaldelse af hans flere Gange gentagne, af det iøvrigt fremkomne bestyrkede Tilstaaelse om at have forøvet den omhandlede Brandstiftelse, vil han være at anse efter Straffelovens § 281 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten efter samme Straffebestemmelse, kfr. § 57, er anset med Tugthusarbejde i 2 Aar 6 Maaneder, og hvis Bestemmelse med Hensyn til Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, billiges, vil i Overensstemmelse med det anførte være dels at forandre dels at stadfæste.

Efter Landbygningernes alm. Brandforsikrings derom for Overretten nedlagte Paastand vil Arrestanten derhos have til bemeldte Brandforsikring at udrede en Erstatning af 328 Kr.

Nr. 104.

Advokat Hindenburg

contra

Olaf Camillo Madsen (Def. Jensen),

der tiltales for Fornærmelse mod Toldopsynet og for at have lagt dette Hindringer i Vejen ved Udførelse af dets Embedsforretninger.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 September 1898: Tiltalte Olaf Camillo Madsen bør til Statskassen bøde 100 Kr. eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling, hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder Salarium til Aktor, Overretssagfører Nyholm, 25 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Medens det maa billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 101 for det i den indankede Dom omhandlede, af ham den 7de Maj f. A. udviste Forhold, findes han tillige for hans i Dommen nærmere beskrevne Forhold ved den 9de samme Maaned at have beordret sin Kusk til at køre bort med Varer, hvis Toldbehandling endnu ikke var tilendebragt, at maatte anses efter Straffelovens § 98, 2det Stykke. Den af Tiltalte efter de nævnte Lovbestemmelser forskyldte Straf findes at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage.

Thi kendes for Ret:

Olaf Camillo Madsen bør til Statskassen bøde to hundrede Kroner eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden 14 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel i tyve Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder det ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarium og i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne Sag, i hvilken Olaf Camillo Madsen, der er født den 11 Maj 1863 og ikke funden forhen straffet, tiltales for Fornærmelser mod Toldopsynet og for at have lagt dette Hindringer i Vejen for Udførelsen af dets Embedsforretninger, ere Omstændighederne følgende:

Tiltalte, der driver Forretning som Glarmester her i Staden, skulde den 7 Maj d. A. have 2 Stk. Spejlglasruder hjembragt fra sit Pakrum i Frihavnen, hvilke Ruder følgeligt skulde fortoldes, inden de

kom ud af Frihavsterritoriet. Den Vogn, paa hvilken Ruderne skulde køres bort, blev vejjet, da den kørte ind i Frihavnen, og da Ruderne skulde ligge paa et i Tiltaltes Pakrum beroende stort Lad, vilde Tiltaltes Kusk køre dette Lad hen for at faa det vejjet, inden Ruderne bleve læssede paa Vognen. I det samme kom imidlertid Tiltalte til Stede og sagde til Kusken, at Ladet var vejjet saa tit, og at han derfor kunde vende om og læsse Ruderne paa; dette skete saa, hvorefter Vognen blev kørt hen til en Brovægt ved en af Udkørslerne fra Frihavnen, for at Fortoldningen kunde finde Sted der. Toldassistent August Frantz Schmitt, der forestod Toldbehandlingen ved den paagældende Brovægt, udtalte da, at det — for at man ved at fradrage Ladets og Vognens Vægt fra hele Læssets Vægt kunde beregne Ruderens Vægt — var nødvendigt, at Ladet først blev vejjet. Tiltalte, der nu kom til, bemærkede hertil, at Ladet var vejjet og at dets Vægt — 78 Pd. — stod noteret derpaa med Blyant, og da Schmitt, som ikke selv havde vejjet Ladet og ikke vidste, fra hvem denne Vægtangivelse hidrørte, gjorde gældende, at han ikke kunde tage denne Angivelse for gyldig, opstod der en Diskussion mellem dem, under hvilken Tiltalte, efter hvad Schmitt edeligt har forklaret, men Tiltalte benægtet, betegnede den af Schmitt stillede Fordring om Ladets Vejning som Pedanteri. Schmitt gik derefter sammen med Tiltalte ind paa Vejerboden til Toldkontrollør Herman Marius Thaning, der var Schmitts nærmeste foresatte, og forelagde ham Spørgsmaalet, om det var berettiget, at han havde forlangt Ladet vejjet, og Thaning gav Schmitt Medhold. Sigtede har erkendt, at han derefter betegnede den af de nævnte Toldembedsmænd stillede Fordring som Pedanteri, og ved de af Schmitt og Thaning afgivne beedigede Forklaringer maa det endvidere mod hans Benægtelse anses bevist, at han ogsaa brugte Betegnelsen »Drengestreger« derom.

Efter at Tiltalte derpaa havde stillet et Depositum af 100 Kr., fik han Tilladelse til at køre Spejlglasruderne bort paa Betingelse af, at han senere lod Ladet veje; ved denne Vejning fandtes dets Vægt at være 78 Pd.

Den 9 Maj d. A. skulde der ved den samme Brovægt her til Staden fra Frihavnen for Tiltalte indføres nogle Kasser Vinduesglas. Efterat Vognen med disse Kasser paa var bleven vejjet — Vognen var vejjet i tom Stand ved Indkørselen — sagde Toldassistent Schmitt, for at det kunde blive undersøgt, om Kasserne virkelig indeholdt Vinduesglas, til Tiltaltes Kusk, om han vilde slaa en af Kasserne op, hvorpaa Kusken gik fra Vognen for at hente Redskaber til det Brug, hvilke Redskaber bero ved Toldkontoret. Tiltalte, der var tilstede ved Brovægten, sagde da til Kusken, at han ikke maatte gaa fra Hesten, og udtalte til Schmitt, at hvis Toldvæsenet ønskede at se noget i en af hans Kasser, maatte det selv slaa den op. Efter at Schmitt havde foreholdt Tiltalte, at det efter de gældende Bestemmelser paahvilede ham og ikke Toldvæsenet eller Frihavnsaktieselskabet at sørge for Kassens Aabning, naar Toldbehandlingen fandt Sted ved en af Brovægtene og ikke i Vejerboden, gik han og Tiltalte, som ikke vilde anerkende Rigtigheden heraf, ind til Kontrollør Thaning, som opholdt sig i sit Kontor. Efter at Schmitt havde forebragt Thaning Sagen, udtalte Thaning, at den paagældende Kasse maatte aabnes og at dette maatte

ske ved Tiltaltes Foranstaltning. Tiltalte afbrød da Samtalen, idet han sagde: »Ja, nu har De jo givet Deres Ordre, nu giver jeg mine«, hvorefter han sagde til sin Forvalter, der ogsaa var tilstede, at Vognen skulde køre, hvilken Ordre han straks efter gentog til Kusken, til hvem han raabte: »Kør«. Kusken kørte saa bort, uden at nogen af de paagældende Kasser, for hvilke Tiltalte samme Dag erlagde det ham i Told, Arbejdspenge o. s. v. afkrævede Beløb, var bleven aabnet og undersøgt.

Ved det ovenbeskrevne af Tiltalte den 9 Maj udviste Forhold findes han nu ikke at have gjort sig skyldig i noget Forhold, for hvilket han kan drages til Ansvar under en offentlig Straffesag; derimod vil han for de af ham den 7 Maj overfor de oftnævnte 2 Toldembedsmænd fremsatte fornærmelige Udtalelser være at anse efter Straffelovens § 101, og findes den forskyldte Straf efter Omstændighederne at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr., eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden Eksekutionsfristens Udløb, til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Torsdagen den 13 April.

Nr. 9. Gaardejer og Hestehandler **Johan Hansen** (Asmussen)

contra

Gaardejer **Niels Madsen** (Ingen),

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Hestehandel.

Middelsom-Sønderlyng Herreders Gæsterets Dom af 17 Marts 1898: Indstævnte, Gaardejer og Hestehandler Johan Hansen i Aarup, bør til Citanten, Gaardejer Niels Madsen i Snejberg, betale et saadant Beløb, hvortil Fodring og Pasning af de i Sagen omhandlede 2 Heste i Tiden fra den 5 September 1896 til den 20 Marts 1897 maatte blive fastsat ved 2de uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skøn, dog ikke over 2 Kr. pr. Dag, med Fradrag af 150 Kr. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 August 1898: Gæsteretsdommen bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betaler Citanten, Gaardejer og Hestehandler Johan Hansen, til Indstævnte, Gaardejer Niels Madsen, 40 Kr. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den den 1 Juli f. A. i Gæsteretten fremlagte Beskrivelse af et inden Hammerum Herreds Ret optaget Tingsvidne kan ses, at den af Indstævnte den 1 Maj s. A. i sidstnævnte Ret fremlagte Kontinuations-Vidnestævning af 13 April f. A. er skreven paa behørig stemplet Papir. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet bemærkes, at der ved Ansættelsen af den Indstævnte tilkommende Erstatning vil være at tage Hensyn til den Nytte, han skønnes at kunne have haft af Hestene i det paagældende Tidsrum,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Gaardejer og Hestehandler Hansen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Idet Indstævnte, Gaardejer Niels Madsen af Snejberg, har anbragt, at han paa et Marked i Herning den 4 September 1896 til Citanten, Gaardejer og Hestehandler Johan Hansen af Aarup, har solgt et Par brune 3 Aars Heste for en Købesum af 1050 Kr., saaledes at Hestene skulde leveres Dagen efter om Formiddagen Kl. 10 paa Markedspladsen i Herning, men at Citanten ikke indfandt sig til den fastsatte Tid for at modtage og betale Hestene, ligesom han heller ikke senere, skønt dertil opfordret i et Brev af 5 s. M., har afhentet Hestene, har Indstævnte under nærværende Sag i 1ste Instans ved en Gæsteret oprindelig paa-
staaet Citanten tilpligtet at betale ham dels den betingede Købesum 1050 Kr. med Renter, dels for Fodring, Pasning m. m. af begge Hestene 2 Kr. daglig fra den 5 September 1896 indtil Afleveringsdagen, alt mod Udlevering af de ommeldte to Heste, men efter at Indstævnte den 20 Marts f. A., medens Sagen verserede for Gæsteretten, havde solgt de omhandlede Heste for 1200 Kr., har han indskrænket sin Paastand til kun at angaa Kravet paa Foderpenge samt Vederlag for Pasningen af Hestene fra 5 September 1896 til 20 Marts 1897.

Ved Gæsteretsdommen er Citanten tilpligtet til Indstævnte at betale et saadant Beløb, hvortil Fodring og Pasning af de i Sagen omhandlede to Heste i Tiden fra 5 September 1896 til 20 Marts f. A. maatte blive fastsat ved tvende uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skøn, dog ikke over to Kroner pr. Dag og med Fradrag af 150 Kr., og Citanten har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instans har paa-
staaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale. Denne procederer derimod til Gæsteretsdommens Stadfæstelse.

Det fremgaar af Proceduren samt af forskellige beedigede Vidneforklaringer, at der den nævnte Dag mellem Parterne paa det ommeldte Marked er afsluttet en endelig Handel om de omhandlede Heste, idet Købesummen var fastsat til 1050 Kr., samt at Indstævnte, da Parterne efter Handelens Afslutning drak Lidkøb, gik ind paa, at han, der kun boede ca. $\frac{1}{2}$ Mil fra Herning, vilde tage Hestene med sig hjem og lade dem staa i sin Stald om Natten, og derpaa den næste Dags Formiddag, da der igen var Marked i Herning, levere dem til

Citanten paa Markedspladsen. Efter hvad Indstævnte, som meldt, har anbragt, skulde han møde med Hestene Kl. 10, og efter hvad der er oplyst, maa det ogsaa antages, at han omtrent paa dette Tidspunkt har indfundet sig paa Markedspladsen med Hestene, som han imidlertid ikke fik afleveret, da Citanten ikke indfandt sig, ligesom Indstævnte forgæves vil have søgt ham paa et Par Gæstgivergaarde. Det er imidlertid oplyst, at Citanten, efter hvis Anbringende Hestene allerede skulde leveres Kl. 9 samme Formiddag, denne Formiddag opholdt sig hos Gæstgiver Zacho, hvis Gæstgivergaard er beliggende umiddelbart ved Markedspladsen, samt at han ikke indfandt sig paa Markedspladsen og overhovedet intet Forsøg gjorde paa at træffe Indstævnte, hvorimod han, som det maa antages mellem Kl. 10 og 11, kørte sin Vej, idet han anmodede Gæstgiver Zacho om at meddele Indstævnte, hvis han traf denne, at Citanten var kørt, da han ikke vilde vente længere, men at Indstævnte, hvis han vilde af med Hestene, maatte levere dem paa Citantens Bopæl eller — efter hvad Zacho har forklaret — i Viborg. Da Indstævnte herefter gik ud fra, at det var Citantens Mening at fragaa Handelen, tilskrev han ham det ovennævnte Brev, hvori han opfordrede ham til at afhente Hestene paa Indstævntens Bopæl, men dette Brev, der, efter hvad Citanten har erkendt, kom ham i Hænde den 9 September 1896, lod han ubesvaret, og han har ogsaa senere vægret sig ved at modtage Hestene under Paaberaabelse af, at disse ikke af Indstævnte vare leverede i rette Tid.

Efter alt, hvad der saaledes foreligger, maa Citanten imidlertid anses at have misligholdt den mellem ham og Indstævnte indgaaede Handel, og han vil derfor være at tilpligte at godtgøre Indstævnte, overfor hvis Benægtelse det ikke er godtgjort, at han har haft eller kunnet have væsentlig Nytte af de to Heste i den Tid, han har været nødt til at beholde dem, Udgifterne ved Hestenes Fodring og Pasning i Tiden fra 5 September 1896 til 20 Marts f. A.

Idet der derhos, som Sagen, der ikke er kontrapaaanket af Indstævnte, saaledes foreligger Overretten, ikke bliver Spørgsmaal om at fastsætte den Erstatning, Citanten herefter har at betale Indstævnte, paa en for denne gunstigere Maade end sket i Gæsteretsdommen, vil bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, saaledes være at stadfæste. I Procesomkostninger for Overretten findes Citanten efter Omstændighederne at maatte tilpligtes at betale Indstævnte 40 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af den d. 1 Juli f. A. i Gæsteretten fremlagte Beskrivelse af et inden Hammerum Herreds Ret optaget Tingsvidne kan ses, at den af Indstævnte den 1 Maj s. A. for sidstnævnte Ret fremlagte Kontinuations-Vidnestævning af 13 April f. A. er skreven paa behørig stemplet Papir, men i øvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 111.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Christian Vilhelm Mende (Def. Lunn),

der tiltales for ulovlig Medikamenthandel.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Oktober 1898: Tiltalte Christian Vilhelm Mende bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Da oxydum ferricum saccharatum solubile er optaget paa den i den indankede Dom ommeldte Bekendtgørelse af 8 November 1897, som for Tiden undtaget fra den almindelige Detailhandel, og da den af Tiltalte forhandlede Likør, hvoraf ovennævnte Stof danner den væsentligste Bestanddel, efter alt foreliggende maa anses som et Lægemedel, ligesom den ogsaa af ham er falbudt som Middel mod flere Sygdomme, vil han være at anse efter Forordning 4 December 1672 § 30 med en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kroner. Han vil derhos have at betale Sagens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Christian Vilhelm Mende bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde to hundrede Kroner og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Salomon og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Christian Vilhelm Mende, hvis opgivne Alder af 55 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og som bl. a. er anset: ved Højesterets Dom af 5 Marts 1897 efter Frdn. af 4 December 1672 § 30 med en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr., og senest ved nærværende Rets Dom af 28 December 1897 efter samme Lovbestemmelse med samme Straf, for ulovlig Medikamenthandel.

Sagens Omstændigheder ere efter Tiltaltes egen Erkendelse og det isøvrigt oplyste følgende:

Ved Højesterets Dom af 14 December 1896 blev Tiltalte, der den 13 December 1881 har vundet Borgerskab som Materialist og under 12 Juli 1883 tillige Borgerskab som Detailhandler, frifunden under en mod ham for Forhandling af en af ham selv tilberedt saakaldet »Aromatisk Jernlikør (efter Athenstaedt)» anlagt Sag. Denne Jernlikør, der

af Tiltalte kun var falbudt som et styrkende Middel, bestod efter det oplyste af følgende Bestanddele: Oxydum ferricum saccharatum solubile (opløseligt Jernlitesaccharat, ogsaa kaldet Sukkerjern), stødt Melis, Vand, Eddikeæter, Kanel-Essens, Pomerans og spiritus vini. Paa den af Justitsministeriet under 8 November 1897 bekendtgjorte Fortegnelse over de præparerede Medicinalvarer, der for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel, blev derefter oxydum ferricum saccharatum solubile, der ikke fandtes paa den tilsvarende ældre af Justitsministeriet under 13 November 1886 bekendtgjorte Fortegnelse, opført. Tiltalte, der efter Højesteretsdommen havde fortsat sin Forhandling af Jernlikøren, er vedbleven dermed ogsaa efter Bekendtgørelsen af den nye Fortegnelse, og han, der i stort Omfang i danske Blade har reklameret for Jernlikøren, har ifølge sin egen Forklaring haft et aarligt Salg af 20 à 30000 Flasker à 75 Øre pr. Flaske (med Flaske 85 Øre). I en under Sagen afgiven Erklæring har det kgl. Sundhedskollegium udtalt, at da oxydum ferricum saccharatum solubile, som efter Kollegiets Formening er den væsentlige Bestanddel af den oftnævnte Likør, findes opført paa den nye Fortegnelse, maa Likøren nu henregnes til de liquores medicati og saaledes høre til de præparerede Medicinalvarer, der for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel.

Endog forudsat, at det tør statueres, at oxydum ferricum saccharatum solubile maa anses som den væsentlige Bestanddel af Jernlikøren, kan imidlertid Retten ikke være enig i, at den Omstændighed alene, at det nævnte Stof nu er opført paa oftnævnte Fortegnelse, skulde kunne medføre, at Jernlikøren maa henføres under de Apotekernes Eneret forbeholdte præparerede Medicinalvarer. Og da nu Jernlikøren efter det oplyste ikke findes at kunne betegnes som et egentligt Lægemiddel og heller ikke skønnes at være falholdt som et saadant, vil Tiltalte være at frifinde for det offentliges Tiltale i denne Sag.

Mandagen den 17 April.

Nr. 21. Bogtrykker **Victor Petersen** (Winther)

contra

Redaktør **Carl Steenstrup** (Asmussen),

betr. Erstatning for Kontraksbrud.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Januar 1897: Indstævnte, Bogtrykker Victor Petersen, bør til Citanten, Redaktør Carl Steenstrup, betale 2580 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 17 Juni 1895, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Af den mellem Kontraappellanten og Litograf Simonsen indgaaede, i den indankede Dom ommeldte Kontrakt af Oktober 1885 kan det ikke med Sikkerhed udledes, at der paahvilede Kontraappellanten en Forpligtelse til at udfylde det i Kontrakten omhandlede Tillæg paa en saadan Maade, at det den 22 Januar 1894 leverede Nummer af samme maatte anses for kontraktstridigt. Herefter, og da Litograf Simonsen bestemt vægrede sig ved at modtage dette Tillæg eller i Fremtiden at modtage Tillæg, der ikke vare udfyldte som tidligere, har Hovedappellanten været berettiget til at anse sig løst fra sin Kontrakt med Kontraappellanten og vil derfor være at frifinde.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, Bogtrykker Victor Petersen, bør for Kontraappellanten, Redaktør Carl Steenstrups Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Kontraappellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Oktober 1885 oprettedes der en Kontrakt mellem Citanten, Redaktør Carl Steenstrup, og Litograf Simonsen, ved hvilken denne overdrog Citanten Ret til mod et aarligt Vederlag af 1200 Kr. at lade et særlig for Annoncer bestemt Tillægsblad følge med det af Simonsen udgivne illustrerede Ugeblad »Punch«. I bemeldte Kontrakts § 1 bestemtes:

Ethvert Nummer af »Punch« skal fra den 12 November d. A. at regne ledsages af et Tillæg paa 4 Sider i samme Format som Hovedbladet, om hvilket det lægges som Omslag;
i § 2:

Ethvert Tillæg skal paa den første Side indeholde en til Bladet passende Titelvignet samt et Billede med humoristisk Tekst. Den øvrige Del af Forsiden samt de tre øvrige Sider ere bestemte til at indeholde Avertissementer;
og i § 5:

Alt hvad der optages i Tillægene, saavel Billeder og Teksten til disse som Annoncerne, skal forinden Trykningen indleveres til mig (Litograf Simonsen) eller den af mig ansatte Redaktør for at censureres, dog maa intet med Undtagelse af Billedet med Tekst vrages, undtagen hvad der maa anses for krænkende Velanstændigheden, lovstridigt eller upassende.

Ifølge Kontraktens § 7 kunde samme ikke fra Simonsens Side bringes til Ophør tidligere end til 31 Decembar 1905.

Ved Kontrakt af 27 Juni 1888 antog Citanten Indstævnte, Bog-

trykker Victor Petersen, til mod et aarligt Vederlag af 2400 Kr. til Citanten og Ret for denne til i hvert Nr. af Tillæg til »Punch« gratis at benytte indtil 50 Nonpareil Linier paa Tillægets 3 bagerste Sider til Annoncer enten for sig selv eller andre, at forestaa Ekspeditionen af oftnævnte Tillæg.

I bemeldte Kontrakts § 6 hedder det:

Til nærværende Kontrakt hæftes en Ekstrakt-Afskrift af min (Steenstrups) Kontrakt af Oktober 1885 med Udgifveren af Punch, Hr. Litograf C. Simonsen, og er Hr. V. Petersen pligtig til i enhver Henseende at respektere samme og at opfylde de i Afskriften fastsatte Bestemmelser, ligesom han herved forpligter sig til ikke ved sin Ledelse af Bladet, Tillæg til Punch, at foretage noget som helst, der kunde skade mine (Steenstrups) eller Udgifveren af Punch's Interesser.

og i § 7:

Bladets Udstyrelse, Papir, Tryk, Illustrationer m. v. skal mindst være af lige saa god Beskaffenhed som de hidtil udgivne Nr., og Forandringer i saa Henseende skulle ikke kunne iværksættes uden min (Steenstrups) Indvilligelse, med mindre Voldgiftskendelse (se § 14) gaar ud paa, at mine og Udgifveren af Punchs Interesser ikke krænkes ved den ønskede Forandring.

Under 28 Marts 1893 blev der oprettet en ny Kontrakt mellem Citanten og Indstævnte, ved hvilken det Vederlag, som Indstævnte skulde svare Citanten nedsattes til 2200 Kr. om Aaret, og det med Hensyn til den Citanten tillagte Ret til gratis at faa Annoncer for andre indrykket i Tillægene bestemtes, at Annoncerne skulde have Karakteren af »Bytteannoncer«, hvilken Betegnelse i Kontrakten nærmere er forklaret ved, at de paagældende Annoncer ikke maatte vederlægges med Pengebetaling. Det bestemtes derhos, at Kontrakten kunde med $\frac{1}{2}$ Aars forudgaaende Varsel opsiges til Ophør til en 1 Juli eller 1 Januar, dog tidligst til 1 Juli 1895; derimod skulde efter den nye Kontrakt Bestemmelserne i de ovenfor citerede Paragraffer af den ældre Kontrakt vedblive at gælde.

Da der ikke havde meldt sig et tilstrækkeligt Antal betalende annoncerende, afleverede Indstævnte den 22 Januar 1894 paagældende Tillæg med den overvejende Del af Annoncepladsen udfyldt, hvorfor Simonsen vægrede sig ved at modtage det leverede Tillæg og lod vedkommende Nummer af Punch udgaa uden Tillæg; han tilkendegav derhos Citanten, at han ikke vilde modtage noget Tillæg med mindre Annoncepladsen var helt fyldt med Annoncer.

Indstævnte ansaa imidlertid Simonsens Vægring for ubeføjet og nægtede derfor at levere Tillæget i anden Skikkelse end sket samt annullerede paa Grund af Simonsens formentlige Kontraktsbrud sin Kontrakt med Citanten.

Den 3 Februar 1894 tilskrev Simonsen paa sin Side Citanten, at han betragtede Kontrakten mellem dem som ophævet, da Citanten havde undladt at levere Tillæget i kontraktmæssig Stand.

Da Citanten delte Indstævntes Mening om, at Simonsens Vægring var kontraktstridig, anlagde han ved nærværende Ret Erstatningssag mod denne, men ved samme Rets Dom af 29 April 1895 blev det antaget, at Indstævntes Handlemaade havde været kontraktstridig og

at Simonsen derfor havde været berettiget til sin ovenfor angivne Vægning.

Citanten har nu under nærværende Sag ved at henvise til, at det saaledes ved Dom er afgjort, at det er Indstævntes Handlemaade, som har været retstridig, paastaet Indstævnte tilpligtet at betale i Erstatning i Anledning af hans Kontraktsbrud 18540 Kr. efter en nedenfor nærmere angiven Beregning, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra d. 30 Januar 1894, Forligsklagens Dato i den mod Simonsen anlagte Sag, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Subsidiært have begge Parter derhos paastaet Erstatningen fastsat af Retten eller af uvillige af Retten udmeldte Mænd.

Indstævnte har til Støtte for sin Paastand om Frifindelse anført, at det ofte omtalte af ham leverede Tillæg ikke var kontraktstridigt og at Citanten, selv om dette maatte antages, har billiget, at Tillæget afleveredes i den ovenomtalte Skikkelse.

Men i ethvert Tilfælde maa Citanten efter Indstævntes Formening have afskaaret sig fra at gøre Ansvar gældende mod Indstævnte ved at anlægge den anførte Sag mod Simonsen og under denne Sag støtte sin Procedure paa, at det Standpunkt, som Indstævnte havde indtaget, var juridisk berettiget. Endelig har Indstævnte gjort gældende, at Citanten, da Simonsen, som anført, først den 3 Februar 1894 ophævede Kontrakten med ham, havde haft Tid nok til at afværge Følgerne af Indstævntes Tilbage træden fra Kontrakten ved at garantere Simonsen selv paany at levere Tillæget.

Ligesom Indstævnte imidlertid ikke har godtgjort sit af Citanten bestridte Anbringende om, at denne har samtykket i, at Tillæget afleveredes i den ovenomtalte mangelfulde Skikkelse, saaledes findes samme, som i Rettens ovenfor berørte Dom antaget, at stride mod Bestemmelserne i §§ 1 og 2 i Kontrakten mellem Citanten og Simonsen.

Der kan derhos ikke gives Indstævnte Medhold i, at Citanten ved sit Søgmaal mod Simonsen har afskaaret sig fra at anlægge nærværende Sag, allerede af den Grund, at det er in confesso, at Citanten forinden Anlægget af Sagen mod Simonsen har overfor Indstævnte reserveret sig at gøre Erstatningsansvar gældende mod ham, saafremt Domstolene gav Simonsens Opfattelse Medhold. Ej heller findes Indstævnte at have Ret i, at Citanten havde nogen Pligt til at tilbyde Simonsen selv at levere Tillæget, hvis Unkladelse berøvede Citanten Adgang til at gøre Ansvar gældende mod Indstævnte.

Efter det anførte maa det saaledes statueres, at Indstævnte har gjort sig skyldig i Kontraktsbrud overfor Citanten, og han vil derfor ikke kunne undgaa at yde Citanten Erstatning for det Tab, som bemeldte Kontraktsbrud maatte have medført.

Citanten har i saa Henseende udregnet sit Tab paa følgende Maade: Citantens Tilgodehavende hos Indstævnte i Tiden indtil 1 Juli 1895, da Indstævnte tidligst kunde have opsagt sin Kontrakt, 3100 Kr. Godtgørelse for Citantens Ret til gratis at faa Annoncer indrykkede i Tillæget, beregnede efter en Værdi af 20 Øre Linnen eller 10 Kr. hver Gang, altsaa for 1½ Aar 780 —

Men da Simonsen først kunde opsige Kontrakten med Citanten til Ophør den 31 December 1905, maa Citanten efter sin Formening endvidere for Tiden fra 1 Juli 1895 til 31 December 1905 have Krav hos Indstævnte paa 1000 Kr. aarlig, nemlig Differencen mellem Indstævntes aarlige Afgift til Citanten, 2200 Kr., og Citantens aarlige Afgift til Simonsen, 1200 Kr., samt i aarlig Godtgørelse for den anførte gratis Annoncering i Tillæget 520 Kr. eller altsaa i $10\frac{1}{2}$ Aar 10500 Kr. + 5460 Kr. = 15960 Kr. eller sammenlagte med de ovennævnte 3100 Kr. og 780 Kr. ialt 19840 Kr. Dette Beløb har Citanten imidlertid nedsat til de paastævnte 18540 Kr., der skal udgøre hans virkelige Tab.

Hvad det for Tiden efter 1 Juli 1895 beregnede Erstatningsbeløb angaar, har Indstævnte gjort gældende, at der under ingen Omstændigheder kan paahvile ham noget Erstatningsansvar for dette Tidsrum, eftersom han var ganske uvidende om, at Simonsen havde tilsikret Citanten Uopsigelighehed til 31 December 1905, idet denne Bestemmelse ikke fandtes i den Ekstrakt af Bestemmelserne i Citantens Kontrakt med Simonsen, som var vedhæftet Indstævntes Kontrakt. Men selv om Indstævnte havde vidst Besked med bemeldte Uopsigelighehed, kan han efter sin Formening ikke blive erstatningspligtig for Tiden efter 1 Juli 1895, da han dog ved Opsigelse kunde have bragt sin Kontrakt til Ophør til bemeldte 1 Juli, og den af ham foretagne Annulation maa have samme Betydning som en Opsigelse.

Indstævnte hævder endelig, at Citanten for dette Tidsrums Vedkommende ikke kan antages at lide noget Tab, og da der efter Omstændighederne findes at maatte gives Indstævnte Medhold heri, vil der allerede paa Grund heraf ikke kunne tillægges Citanten Erstatning for Tiden efter 1 Juli 1895, uden at det bliver nødvendigt at undersøge Betydningen af det af Indstævnte paa dette Punkt i øvrigt anførte.

Hvad angaar Tiden forinden 1 Juli 1895 findes det derimod mod Indstævntes Benægtelse at maatte antages, at Citanten har lidt Tab ved, at Indstævnte ikke i dette Tidsrum har opfyldt sine kontraktmæssige Forpligtelser.

I saa Henseende maa det, hvad Indstævnte har bestridt, antages, at Retten til gratis at benytte de oftomtalte 50 Linier til Annoncer, selv efter den ved den sidste mellem Parterne afsluttede Kontrakt skete Begrænsning til »Bytteannoncer«, har repræsenteret en Pengeværdi for Citanten, og da Indstævnte ingen Indsigelse har gjort imod den af Citanten satte Værdi af 20 Øre pr. Linie, vil Citantens Værdiansættelse være at lægge til Grund og Erstatningen herfor altsaa at sætte til 780 Kr.

Hvad i øvrigt den af Citanten for Tiden indtil 1 Juli 1895 krævede Erstatning angaar, findes samme kun at burde sættes til 1800 Kr., saaledes at Indstævnte ialt vil være at tilpligte at betale Citanten 2580 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato i nærværende Sag, den 17 Juni 1895, til Betaling sker.

Citanten har nemlig selv erkendt, at hans direkte Tab for heromhandlede Tidsrum kun beløber sig til 1800 Kr., foruden nysnævnte 780 Kr., — idet han i dette Tidsrum ingen Afgift har haft at svare Simonsen, i hvilken Henseende bemærkes, at dennes Vederlag for Aaret 1894 ifølge særlig Aftale var nedsat til 900 Kr. — og der

savnes Føje til at antage, at Kontraktsbrudet i oftnævnte Tidsrum har voldet ham noget Tab herud over.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at op-
hæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 135. Detailhandler **Hans Rasmussen** (Ingen)

contra

Detailhandler **J. Rasmussen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Detailhandler Hans Rasmussen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 18 April.

Nr. 56. **Mariane Jensen**, født Hansen, Gæstgiver Jensens fraskilte Hustru (Asmussen e. O.)

contra

Overpræsidenten i Kjøbenhavn, Kammerherre **C. S. Klein** (Jensen e. O.),

betr. Indstævntes Forpligtelse til at meddele Afsoningsordre for et Underholdsbidrag til en fraskilt Hustru.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Maj 1898: Indstævnte, Overpræsidenten i Kjøbenhavn, bør for Tiltale af Citantinden, Gæstgiver Niels Jensens fraskilte Hustru Mariane, født Hansen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær til Prokurator Petersen betaler det offentlige 30 Kr.

Færdig fra Trykkeriet den 27 April 1899.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

43. Aargang.

Højesteretsaaret 1899

Nr. 7.

Tirsdagen den 18 April.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Jensen hver 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Decisions Præmisses ere saalydende: Under Anbringende af, at Indstævnte, Overpræsidenten i Kjøbenhavn, har nægtet Citantinden, Gæstgiver Niels Jensens fraskilte Hustru Mariane, født Hansen, paa hendes Begæring at meddele Ordre til Afsoning af et Beløb stort 60 Kr., som hendes fraskilte Ægtefælle ifølge Vilkaarene for den dem under 9 November 1895 meddelte Skilsmissebevilling skal være hende skyldig for et halvt Aar som Bidrag til hendes eget Underhold, og for hvilket der forgæves er forsøgt Udpantning, har Citantinden under nærværende Sag efter meddelt fri Proces ved sin privat engagerede Sagfører paastaet Indstævnte tilpligtet at meddele saadan Ordre.

Indstævnte, hvem der ligeledes er meddelt fri Proces, har ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Petersen, procederet til Frifindelse samt paastaet Citantinden paalagt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Petersen, hvilket denne i ethvert Fald har paastaet sig tillagt hos det offentlige.

Foreløbig bemærkes, at Rettens Competence til at paakende den

foreliggende Retstvist grunder sig paa, at denne maa anses at dreje sig om, hvorvidt der tilkommer Citantinden en lovhjemlet Ret til at fordre det ommeldte Bidrag afsonet, i hvilket Fald Indstævnte ved i sin Egenskab af Overøvrighed at nægte sin Medvirkning hertil, har tilsidesat Grænserne for, hvad han uden at overskride sin Myndighed kan undlade.

I Realiteten maa der gives Indstævnte Medhold i, at der ikke i Lovgivningen findes Hjemmel til at anvende Afsoning for Underholdsbidrag til fraskilte Hustruer, og Indstævntes Frifindelsespaastand vil derfor være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. I Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, vil det offentlige have at betale 30 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdag den 19 April.

Nr. 83. Underrettsprokurator **H. J. Torp** (Lunn e. O.)

contra

Generaldirektoratet for Skattevæsenet (den kst. Kammeradvokat)

betr. Erlæggelse af Skifteafgift i et Dødsbo.

Kjøbenhavns Gældskommissions Dom af 10 December 1897: Indstævnte, Prokurator H. J. Torp, bør til Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, betale de paastævnte 86 Kr. 2 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 24 Juni d. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 17 Marts f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

Idet der ved Paadømmelsen maa gaas ud fra, at Frederiksberg Birks Skifteret under de foreliggende Omstændigheder har haft tilstrækkelig Føje til at foretage Registrering i det i den indankede Dom ommeldte Bo, vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Gældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Lunn 60 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 29 November 1894 blev det for Frederiksberg Birks Skifteret anmeldt, at fhv. Høker Jens Andersens Enke, Ane Christine Andersen, f. Lisberg, var død den 27de s. M., og at Boet ønskedes taget under Skifterettens Behandling, og den 1 December næstefter foretog Skifteretten Registrering i Boet. Da der imidlertid herunder forefandtes et Testament, ved hvilket Indstævnte, Prokurator H. J. Torp, var indsat til Executor testamenti, og da Indstævnte derpaa den 3die s. M. erholdt Eksekutorbevilling, begærede han i Henhold hertil i et samme Dag afholdt Skifteretsmøde Boet ekstraderet, hvilken Begæring af Skifteretten toges til Følge. Ved den første Samling i Eksekutorboet, der afholdtes den 8de s. M., vedgik den myndige testamentariske Universalarving Arv og Gæld, og under Paaberaabelse heraf har Indstævnte ved den i Boet den 27 September 1895 fremlagte Repartition ikke beregnet Skifteafgift. Da Boet imidlertid havde været under Behandling af Skifteretten, inden det ekstraderedes Indstævnte, forlangte Amtet ved sin Revision af Skiftebehandlingen Skifteafgift indbetalt i Henhold til §§ 1 og 2 i Lov 30 November 1874 om Betalingen for de til Skiftevæsenet henhørende Forretninger m. m. Indstævnte forelagde derefter Sagen for Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, som ved Skrivelse af 14 November f. A. stadfæstede Amtets Afgørelse, og efter at Indstævnte havde anmodet om, at Sagen maatte blive forelagt Domstolene, i hvilket Fald han i sin Egenskab af Executor testamenti erkendte sig pligtig at modtage Søgemaal, have Citanterne ved den kst. Kammeradvokat anlagt nærværende Sag, under hvilken de paastaa Indstævnte tilpligtet at betale et efter de i Repartitionen indeholdte Oplysninger om Boets Tilstand overensstemmende med Reglerne i Lovens § 3, Nr. 2, beregnet Gebyr, stort 86 Kr. 2 Øre, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 24 Juni d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger, derunder Salær til den kst. Kammeradvokat.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han navnlig gør gældende, at der i Loven ikke findes anden Bestemmelse om Afgift af Eksekutorboer end den i § 1 indeholdte, i Henhold til hvilken — efter hvad der er uomtvistet — Afgiften ikke i nærværende Tilfælde er krævet. Heri kan der dog ikke gives Indstævnte Medhold. Ligesom Lovens Afsnit 1 overskrives »Om Betaling for Skifterettens Virksomhed«, saaledes indtræder Afgifts- pligten for et Bo, der behandles af den almindelige Skifteret, efter

Lovens § 2, jfr. § 1, saa snart Boet er taget under Behandling, eller nærmere bestemt, saa snart den første Forretning — i nærværende Tilfælde Registreringen — er paabegyndt. Heraf følger, at der maatte kunne paavises særlig Hjemmel for at statuere, at et Bo, hvis Behandling er paabegyndt af Skifteretten, men som senere overgaar til Eksekutorbehandling, skulde være fritaget for at betale for den allerede af den almindelige Skifteret øvede Virksomhed. Men en saadan Hjemmel findes ikke, som af Indstævnte forment, at kunne udledes deraf, at der i Lovens § 3 ikke findes nogen udtrykkelig Bestemmelse om, hvorledes Afgiften i et saadant Tilfælde skal beregnes, navnlig heller ikke deraf, at denne §'s Nr. 2, der alene angaar Nedsættelse i Afgiften, ikke nævner Udlevering til Eksekutor.

Som Følge af det anførte og med Bemærkning, at der ikke er fremsat nogen Indsigelse mod Størrelsen af det beregnede Gebyr, vil der være at give Dom efter Citanternes Paastand, dog saaledes, at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve, hvorefter der ikke vil kunne tillægges den kst. Kammeradvokat Salær.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 129.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Johan Laurids Pedersen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 23 December 1898: Arrestanterne Johan Laurids Pedersen og Hans Christian Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde, førstnævnte i 1 og sidstnævnte i 2½ Aar. Saa bør de og en for begge og begge for en udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, og Defensor, Prokurator Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Februar 1899: Underrettsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Richter og Prokurator Møller, betaler Arrestanten Johan Laurids Pedersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Laurids Pedersen til Højesterets-sagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik en medtalt, for hvis vedkommende Sagen ikke er appelleret, aktioneres Arrestanten Johan Laurids Pedersen for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 1 April 1865, er, foruden at være straffet 1 Gang for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse og 6 Gange for Betleri, efter sit fyldte 18de Aar straffet ifølge Helsingør Købstads Ekstrarets Dom af 12 Juli 1884 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 25 Juli 1889 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage og ifølge samme Rets Dom af 19 November 1894 efter Straffelovens § 231 1ste Led med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved Arrestantens egen, med det i øvrigt under Sagen oplyste stemmende Tilstaaelse — som han vel senere for væsentlige Punkters Vedkommende har tilbagekaldt, men til hvilken ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse, der i Henhold til Lovens 1—15—1 intet Hensyn kan tages — er det godtgjort, at han efter forudgaaet Aftale med den i 1ste Instans medtalt, paa dennes Forslag og i Forening med denne har den 11 Oktober f. A. om Eftermiddagen fra et i Valby ved den gamle Jernbanevold beliggende Skur, til hvilket Adgangen maa anses at have været uhindret, stjålet efternævnte Genstande, der beroede frit fremme, nemlig en Fabrikant Demants Bo tilhørende Kobberkedel af Vægt 26 $\frac{1}{2}$ Pd., vurderet til 9 Kr. 27 Øre, og en Del Krølhaar, tilsammen 19 $\frac{1}{2}$ Pd., som han tog af nogle i Skuret beroende Stolesæder, samt 2 Stolesæder med Krølhaar, hvilke Genstande ere vurderede til henholdsvis 19 Kr. 50 Øre og 1 Kr. 50 Øre og tilhørte Snedkermester Th. Hansen.

For sit ansførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, og da den ved Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 232, jfr. § 47, fastsatte Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar efter Omstændighederne findes passende, vil Dommen for saa vidt paaanket er, være at stadfæste.

Torsdagen den 20 April.

Nr. 117. Højesteretssagfører Salomon

contra

Jens Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales i Henhold til Straffelovens § 245, eventuelt § 210.

Frederiksborg Birks Ekstrarets Dom af 14 September 1898: Tiltalte, Bestyrer Jens Nielsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt tilsvare Aktionens Omkostninger, deriblandt i Salær til Aktor, Overretssagfører Raaschou, og Defensor, Sagfører Wimmer, 15 Kr. til hver. Saa bør han og tilbagelevere det ommeldte Gælds brev af 24 Juni 1898 til Hjulmand P. Larsen af Store Lyngby. Gælds brevet at tilbagelevere inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Bøde af 1 Kr. daglig for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 December 1898: Tiltalte Jens Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hartmann og Sinding 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til seks Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Nielsen til Højesteretssagførerne Salomon og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instans er paadømt ved Frederiksborg Birks Ekstraret, er Tiltalte Jens Nielsen sat under Tiltale, som det hedder i Aktionsordren, »i Henhold til Straffelovens § 245, eventuelt § 210«.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at Tiltalte den 24 Juni d. A. har under de nedenauførte Omstændigheder udvist det nedenfor nærmere beskrevne Forhold over-

for Aftægtsmand Peder Larsen. Nævnte Peder Larsen — der er 76 Aar gammel og boede i Nærheden af Tiltalte, hos hvem han jævnligt kom — havde siden forrige Efteraar staaet i utugtigt Forhold til Tiltaltes Hustru. Efter hvad der efter det foreliggende maa antages, havde Tiltalte været uvidende herom indtil den 17 Juni d. A., paa hvilken Dag han i sit Hjem overraskede sin Hustru og Peder Larsen i utugtige Tilnærmelser til hinanden, og en eller et Par Dage derefter havde hans Hustru aflagt nærmere Tilstaaelse for ham om det Forhold, der havde bestaaet mellem hende og Peder Larsen. Den 24 Juni indfandt Peder Larsen sig paa Tiltaltes Bopæl ved Store Lyngby Skov, og Tiltalte krævede ham da til Regnskab for hans Adfærd og opfordrede ham til at vedgaa Forholdet. Peder Larsen nægtede at have staaet i utugtigt Forhold til Tiltaltes Hustru, og Tiltalte greb derefter fat i ham og bandt efter nogen Modstand fra hans Side hans Hænder paa hans Ryg og tildelte ham derpaa i flere — efter hans egen Forklaring i mindst to, efter Peder Larsens i fem — Omgange en Del Slag med en Spanskrørstok over Bagdelen og Laarene. Samtidig med, at dette foregik, fandt en Underhandling Sted mellem Tiltalte og Peder Larsen om, at denne skulde affinde sig med Tiltalte ved at betale en Pengesum til dennes fire Døtre. Af de Forklaringer, der herom ere afgivne dels af Tiltalte og dennes Hustru — som i det mindste en Del af Tiden var til Stede i den Stue, hvor det omhandlede foregik — dels af Peder Larsen, fremgaar det, at Tiltalte forlangte, at Peder Larsen skulde betale 300 Kr., medens Peder Larsen paa sin Side tilbød at ville give 200 Kr. I øvrigt ere de tre Forklaringer ikke blot indbyrdes noget uoverensstemmende, men ogsaa hver især mere eller mindre vaklende, navnlig med Hensyn til Rækkefølgen af de enkelte Begivenheder. Under den Uoverensstemmelse, som der særligt er mellem Forklaringerne med Hensyn til, dels paa hvilket Trin af Voldshandlingerne, dels fra hvis Side — Tiltaltes eller Peder Larsens — Forslaget om en Pengeaffindelse først fremkom, maa Tiltaltes egen Forklaring herom blive at lægge til Grund, hvilken — saaledes som Tiltalte senest har berigtiget den — gaar ud paa, at Peder Larsen af egen Drift, den Gang Tiltalte var i Færd med at binde hans Hænder, fremkom med et Tilbud om at betale 200 Kr., og at Tiltalte derefter erklærede ikke at ville nøjes med mindre end 300 Kr., og ligeledes maa Tiltaltes Forklaring blive at lægge til Grund, for saa vidt den gaar ud paa, at de Ytringer, han under eller imellem Voldshandlingerne rettede til Peder Larsen, for en væsentlig Del bestode i Opfordringer om at tilstaa sit Forhold til Tiltaltes Hustru. Efter at Tiltalte saaledes gentagne Gange havde pryglet Peder Larsen, lod han denne sætte sig paa en Sofa, gav ham lidt Brændevin at drikke og løste hans Hænder, hvorpaa han forlod Stuen — hvor Peder Larsen og Tiltaltes Hustru bleve tilbage — og gik ud paa Marken og flyttede en Hest. Ved sin Bortgang aflaaede han Døren til Stuen, og — efter hvad hans Hustru og Peder Larsen have forklaret, medens han selv derimod har erklæret ikke at kunne huske noget derom — ytrede han, inden han forlod Stuen, til Peder Larsen, at denne nu kunde betænke sig; Peder Larsens Forklaring — som imidlertid er benægtet af Tiltalte og ikke er bestyrket ved, hvad Tiltaltes Hustru har forklaret — gaar videre ud paa, at Tiltalte tilføjede, »at ellers fik han (Peder Larsen) en Om-

gang til«. Medens Tiltalte saaledes var ude, undløb Peder Larsen ad et Vindue, efter først at have aabnet dette og fjærnet noget Tømmer, som var opstabet udenfor og hindrede fri Passage ad den Vej. Tiltalte indhentede imidlertid ude paa Marken Peder Larsen og greb fat i ham og holdt ham fast, idet han ytrede, at det »skulde ikke gaa paa den Maade«, medens Peder Larsen paa sin Side raabte om Hjælp. Peder Larsen fulgte derefter med Tiltalte tilbage til Stuen. Peder Larsens Forklaring herom gaar nærmere ud paa, at Tiltalte, da denne havde indhentet og paagrebet ham, kastede ham til Jorden og øvede forskellig anden Vold imod ham, og at Tiltalte derefter drev ham foran sig tilbage til Huset; men Rigtigheden heraf er benægtet af Tiltalte og ikke godtgjort. Under en fornyet Underhandling om Affindelse — efter Tiltaltes Forklaring paa Vejen tilbage til Huset — modtog Tiltalte af Peder Larsen et Tilsagn om at udstede et Gælds-brev paa 200 Kr. til Tiltaltes fire Døtre; og efter at de vare komne tilbage i Stuen, udfærdigede Tiltalte et saadant Gælds-brev, som Peder Larsen derpaa efter Tiltaltes Opfordring underskrev i Overværelse af en Nabo, som Tiltalte lod tilkalde, og som underskrev Dokumentet til Vitterlighed. Efter de foreliggende Oplysninger brugte Tiltalte ikke under dette Peder Larsens sidste Ophold i Stuen Vold eller nogen udtrykkelig Trusel imod ham, og det tilkaldte Vidne mærkede efter sin Forklaring slet ikke paa Peder Larsen, at der var noget i Vejen med denne. Efter sin Forklaring var Peder Larsen trods Vidnets Tilstedeværelse stadig bange for yderligere Mishandling fra Tiltaltes Side, idet han ikke troede, at Vidnet, der er daarlig til Bens, kunde hjælpe ham mod Tiltalte.

Efter en fremlagt Erklæring fra vedkommende Distriktlæge, der den 27 Juni undersøgte Peder Larsen, fandtes der den Gang paa dennes højre Bagdel en Mængde ca. $\frac{1}{2}$ Tomme brede blaa-violet farvede, blod-underløbne Striber af over et Kvarters Længde, og han var øm og Gangen noget generet. Men ved en senere Undersøgelse, som Lægen foretog den 11 Juli, vare disse Mærker — der maa antages at være fremkaldte ved de Stokkeslag, Peder Larsen havde faaet den 24 Juni — forsvundne. For saa vidt der ved Lægeundersøgelsen endvidere er forefundet Saar eller Ar af saadanne, dels paa Peder Larsens højre Haandled, dels paa to af hans Fingre, kan det ikke anses godtgjort, at disse ere tilføjede ham af Tiltalte. Efter Lægeerklæringen maa det antages, at den Peder Larsen overgaaede Vold ikke har efterladt Følger for hans fremtidige Helbred.

Medens det ikke ved de foreliggende Oplysninger kan anses godtgjort, at Tiltalte har øvet den af ham anvendte Vold mod Peder Larsen i det bestemte Øjemed at tvinge denne til at affinde sig med ham eller til at betale ham mere end det Beløb af 200 Kr., som Larsen havde tilbudt, findes det derimod ved det foreliggende tilstrækkeligt godtgjort, at han i det Øjemed at faa Peder Larsen til at gaa ind paa hans Forlangende har vedligeholdt den Frygt for yderligere Overlast, som hans Behandling havde fremkaldt hos denne, og benyttet sig af den saaledes fremkaldte og vedligeholdte Frygt hos Peder Larsen til at formaa denne til at udstede den ovenomhandlede Forskrivning.

Tiltalte er født den 2 Juli 1857 og er ved nærværende Rets Dom

af 11 September 1885 anset efter Straffelovens § 253, jfr. § 46, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Dage. I August 1886 har han inden Frederiksborg Birks Politiret vedtaget en Bøde af 6 Kr. til Statskassen for Tilegnelse af et Naaetræsspir tilhørende Forstsvæsenet.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 245 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt være at tilpligte at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen — ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 210 med samme Slags Fængsel i 2 Gange 5 Dage samt tilpligtet at udrede Aktionens Omkostninger, og under en daglig Mulkt at tilbagelevere Peder Larsen det ovenomhandlede ugyldige Gælds brev — være at forandre — hvorved bemærkes, at der ikke findes nogen Anledning til i Dommen at give nogen Bestemmelse om Tilbagelevering af Gælds brevet, der er bragt tilstede under Sagen og imod hvis Udlevering til Peder Larsen Tiltalte til Politiretsprotokollen har erklæret ikke at have noget at erindre.

Fredagen den 21 April.

Nr. 84. Husmand **Jeppe Jensen** og Postkusk **Ole Konradsen**
(Halkier e. O.)

contra

Gaardmand **Laurids Sørensen** (Bagger e. O.),

betr. Betaling af 400 Kr. 93 Øre.

Ulfborg-Hind Herreders ordinære Rets Dom af 24 Marts 1897: Indstævnte, Gaardmand Laurids Sørensen af Bækgaard i Brejning, bør til Citanterne, Gaardmand Ole Konradsen af N. Omme og Husmand Jeppe Jensen af Kærshus i Brejning, betale 400 Kr. 93 Ø. med Renter 5 pCt. fra 25 Maj 1895 til Betaling sker. Søgsmaalets Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 September 1897: Citanten, Gaardmand Laurids Sørensen, bør for de Indstævnte, Husmand Jeppe Jensens og Ole Konradsens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Sagfører Chr. Iversen bør til Ringkøbing Amts Fattigkasse bøde 30 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Appellanterne

in solidum have at tilsvare efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær, medens Salæret til Appellanternes befalede Sagfører bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det offentlige betaler Appellanterne Jeppe Jensen og Ole Konradsen, en for begge og begge for en, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Advokat Halkier 80 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 2 Kroner. Højesteretssagfører Bagger tillægges der i Salarium 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en inden Ulfborg og Hind Herreders Ret den 24 April 1895 afsagt Dom bleve Parterne i nærværende Sag, nemlig de Indstævnte, Husmand Jeppe Jensen af Kærhus og daværende Gaardmand af Nørre-Omme Ole Konradsen, der nu har Bopæl ved Tim Station, samt Citanten, Gaardmand Laurids Sørensen af Bækgaard, tilpligtede in solidum til Indfrielse af en af Jeppe Jensen til Ole Konradsen den 17 Oktober 1894 udstedt tre Maaneders egen Veksel, stor 1100 Kr., der af Konradsen var endosseret til Citanten og af denne til Ringkøbing Landbobank, at betale bemeldte Bank Veksels Paalydende med Renter 6 pCt. p. a. fra den 17 Januar 1895 og Protestomkostninger, Provision og Inkassations-salær med ialt 51 Kr. 36 Øre, hvorhos de endvidere tilpligtedes paa samme Maade at betale Søgsmålets Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte, som under 13 Maj 1895 fyldestgjorde Ringkøbing Landbobank for det denne efter bemeldte Dom tilkommende Beløb, der udgjorde 1202 Kr. 83 Øre, hvoraf hver betalte Halvdelen, have derpaa under Angivelse af, at det var en Aftale mellem dem og Citanten, at de i Fællesskab og hver med en Tredjedel skulde indfri den ommeldte Veksel, i første Instans søgt Citanten til Betaling af en Tredjedel af sidstnævnte Beløb med 400 Kr. 93 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 25 Maj 1895 til Betaling sker, og da denne Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge, har Citanten nu indanket Sagen her for Retten, hvor han, der har henægtet den af de Indstævnte paaberaabte Aftale og har henholdt sig til, at de Indstævnte efter Vekselret ikke kunde gøre Regreskrav gældende mod ham, ligesom i 1ste Instans har paastaaet sig frifunden for de Indstævntes Tiltale. Disse have ikke givet Møde for Overretten.

Det er in confesso, at det omspurgte Vekselforhold havde sin Oprindelse fra en den 17 Januar 1894 udstedt ligelydende Veksel, der

blev diskonteret i Ringkøbing Landbobank og senere gentagne Gange blev fornyet, at af det af Banken for Vekslen udbetalte Beløb ca. 1000 Kr. blev anvendte til Indfrielse af nogle af Just Thuesen Mouridsen, der er Indstævnte Jensens Svigersøn og Indstævnte Konradsens Svoger, dels i bemeldte Bank og dels i en anden Bank i Ringkøbing, diskonterede Veksler, hvorfor Citanten var forpligtet, medens Resten blev udbetalt Citanten som Afdrag paa et Tilgodehavende, han paa anden Maade havde faaet hos Mouridsen, samt at denne Ordning navnlig blev truffen i Mouridsens Interesse for at fri ham for Straffeansvar i Anledning af, at han falskelig havde underskrevet Indstævnte Jensens Navn som Endossent paa de i Landbobanken diskonterede Veksler, der androge et Beløb af 7—800 Kr. Det ses derhos, at Mouridsen under 27 Januar 1894 udstedte en Panteobligation, hvorved han erkendte at være bleven skyldig til Sagens Parter 1130 Kr., nemlig en Tredjedel til hver af dem, hvorfor han gav dem Panteret i en ham den Gang tilhørende Landejendom m. m.

De Indstævntes Fremstilling gaar nu ud paa, at Mouridsen for om muligt at undgaa Tiltale og Straf bevægede dem til at træde til for i Forening med Citanten at optage et Laan til Dækning af de paa-gældende omtrent samtidigt forfaldne Veksler, og at de og Citanten derefter henvendte sig i Ringkøbing Landbobank, hvor de efter en Del Forhandling optog et Laan af 1100 Kr., idet det vel oprindeligt kun var Meningen at laane 1000 Kr., men Citanten erklærede, at naar han skulde gaa med til Laanet, skulde dette andrage 1100 Kr., hvorved han opnaaede at faa de Indstævnte medforpligtede for et dem aldeles uvedkommende Beløb. Grunden til, at Banken ikke fik Obligation for Beløbet, men at i Stedet Vekselformen blev benyttet, var, efter hvad de Indstævnte videre have anbragt, alene den, at Sagen skulde ordnes hurtigt, idet der til et Obligationslaan krævedes Erklæring fra Bankens samlede Bestyrelse, og det blev derhos under Forhandlingen i Banken aftalt, at Mouridsen skulde give Parterne Pant, og i dette Øjemed blev den ovenfor nævnte Panteobligation paa 1130 Kr., nemlig Laanets Beløb med Tillæg af Diskonteringsomkostninger m. m., udfærdiget. Endelig have de Indstævnte anført, at Citanten har deltaget med dem i Omkostningerne ved Vekslens Fornyelse, og at denne ikke igen blev fornyet den 17 Januar 1895, fordi Citanten da i Modsætning til, hvad han tidligere havde gjort, vægrede sig ved at betale sin Andel af bemeldte Omkostninger.

Citanten har derimod anført, at han, da det af Mouridsen begaaede Vekselforsk var kommen for Dagen, forberedte sig til at indfri de paa-gældende Veksler, idet det var hans Agt, saafremt Mouridsen ikke dækkede ham eller gav ham Sikkerhed, at gøre Anmeldelse til Politiet og søge Fyldestgørelse i Mouridsens Ejendele. Forinden Citanten imidlertid havde faaet iværksat det i saa Henseende fornødne, havde Mouridsen henvendt sig til sin Familie om Hjælp, og da Citanten den 17 Januar 1894 indfandt sig i Ringkøbing for at indfri Vekslerne i Landbobanken, traf han der de Indstævnte, som anmodede ham om ikke at gøre Anmeldelse til Politiet, idet de forpligtede sig til samme Dag at indfri de af Mouridsen diskonterede Veksler, for hvilke Citanten var forpligtet, og saaledes holde ham skadesløs. Da de Indstævnte ikke vare i Besiddelse af kontante Penge, og derfor vilde

optage et Veksellaan i Landbobanken, samt da de for at kunne opnaa et saadant Laan maatte have 3 Navne paa vedkommende Veksel, anmodede de Citanten om som Endossent at medunderskrive den Veksel, der skulde udstedes, hvad Citanten først nægtede, men derpaa, da de Indstævnte vedbleve at trænge paa, indvilgede i paa Betingelse af, at Vekslen kom til at lyde paa 1200 Kr., og at han heraf fik udbetalt 200 Kr., som han paa anden Maade havde faaet til Gode hos Mouridsen. Under Forhandlingerne herom kom Parterne ind paa Bankens Kontor, hvor de Indstævnte og navnlig Konradsen straks begærede at faa et Veksellaan, hvorpaa Konradsen, som havde Hastværk, fjærnede sig efter først at have sat sit Navn paa Bagsiden af en Vekselblanket. Efter endnu nogen yderligere Forhandling, hvori ogsaa Bankens tilstedeværende Direktør deltog, tilbød Indstævnte Jensen, at Citanten, naar han som Endossent vilde underskrive en Veksel paa 1100 Kr., maatte faa 100 Kr. udbetalt, og da Citanten gik ind derpaa, blev den af Konradsen paategnede Vekselblanket udfyldt paa Forsiden og underskrevet af Indstævnte Jensen som Vekseludsteder og af Citanten som Endossent efter Konradsen. Vekslen blev derpaa gentagne Gange fornyet, idet de Indstævnte hver Gang betalte saa vel Provision som Renter, men den 17 Januar 1895 nægtede Citanten at deltage i Fornyselsen, da han ikke ønskede at fortsætte Forholdet længere. Citanten har derhos benægtet, at der under Forhandlingerne i Banken var Tale om, at Mouridsen skulde give Parterne Pant, og har paastaaet, at den ovennævnte Panteobligation blev udstedt uden hans Vidende og Vilje og uden al Foranledning fra hans Side, ligesom han ingensinde vil have godkendt eller modtaget den og vil have været ubekendt med dens Indhold og navnlig med, at den var udstedt paa hans Navn for en Tredjedel af dens Paalydende.

Den ovenmeldte Bankdirektør har under et af de Indstævnte optaget Tingsvidne afgivet en Forklaring, der af Parterne er tillagt samme Betydning som om den var beediget og som navnlig gaar ud paa, at Laanet blev optaget af alle tre Parter, og at Indstævnte Jensen under Forhandlingerne i Banken udtrykkelig erklærede, at han kun vilde være med til at optage Laanet, naar de alle 3 vare fælles om det, samt at Citanten, efter at Konradsen havde fjærnet sig, sluttelig erklærede, at naar han skulde gaa med til Laanet, skulde dette være paa 1100 Kr. Citanten har imidlertid protesteret mod, at der tillægges dette Vidneudsagn Beviskraft, særligt fordi Vidnet under Afhøringen paa Anledning bemærkede, at det nærede nogen personlig Uvilje mod ham, og selv bortset herfra skønnes Forklaringen at være uden videre Betydning, idet den i alt Fald ikke giver Anledning til at antage, at Citanten har givet noget ligefremt Tilsagn om uden Hensyn til sin vekselretlige Stilling at ville være forpligtet med de Indstævnte for en Tredjedel af Laanet. Vel maa der dernæst i Indholdet af Mouridsens Panteobligation antages at ligge en Forudsætning om, at Citanten havde paataget sig en saadan Forpligtelse, men der mangler overfor Citantens anførte Benægtelse Bevis for, at han har deltaget i Aftalerne om Obligationens Udstedelse eller har akcepteret samme, der efter det foreliggende ikke kan antages at være bleven ham overleveret, og det kan navnlig ikke anses udelukket, at den ommeldte Forudsætning skyldes en Misforstaaelse hos Mouridsen eller de Indstævnte.

Endelig bemærkes, at de Indstævnte ikke mod Citantens Benægtelse have godtgjort Rigtigheden af deres Anbringende om, at Citanten har deltaget i Omkostningerne ved Vekslens Fornyse.

Der kan saaledes ikke anses at være tilvejebragt Bevis eller endog blot nogen videre Formodning for den af de Indstævnte paaberaabte Aftale, og idet der herefter ikke er tilstrækkelig Grund til at antage, at de i den omspurgte Henseende have noget Krav paa Citanten, der efter sin vekselretlige Stilling som sidste Endossent paa Vekslen, hvis han havde indfriet samme, vilde have haft Ret til Regres hos de Indstævnte, vil han være at frifinde for deres Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Da Sagfører Chr. Iversen, der har repræsenteret de Indstævnte for Underretten, befindes utilbørligen at have opholdt Sagen samme- steds, vil han være at anse efter Frd. 16 Januar 1828 § 14 med en Ringkøbing Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 30 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 142.

Advokat Halkier

contra

Johannes Ferdinand Jacobsen (Def. Hansen),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Marts 1899: Arrestanten Johannes Ferdinand Jacobsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Steinthal og Overretssagfører Carlsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Ferdinand Jacobsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johannes Ferdinand Jacobsen, som under nærværende Sag tiltales for Forsøg paa Voldtægt, er født den 19 Maj 1869 og anset ved Rettens Dom af 12 Juli 1884 efter Straffelovens § 228 og § 238, sammenholdt med §§ 21 og 37, med 15 Rottingslag.

Ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er Arrestanten overbevist at have gjort sig skyldig i følgende: Den 17 Januar d. A. blev Arrestanten, da han i en af Spiritus noget paavirket, men, som det maa antages, tilregnelig Tilstand kørte med en Trækkevogn paa Blegdamsvejen, sanelig opstemt ved Synet af en 66 Aar gammel Kone, Anna Cathrine Magdalene Niemann, Børstenbinder Christensens Hustru, der boede med sin Mand paa Almindelig Hospital ved Nørre-Allé, og som var paa Vejen hjem. Arrestanten, som ikke kendte den nævnte Kone — der maa antages at have været uberygtet — og som gik ud fra, at hun ikke godvillig vilde tilstede ham Samleje, besluttede at lokke hende ud paa Fælleden og der voldtage hende, og han gav sig derfor i Samtale med Konen, der fortalte ham, hvor hun skulde hen, og som, efter først at have afslaaet hans Tilbud om at ledsage hende, for at hjælpe hende mod den stærke Blæst, til sidst indvilgede, skrøbelig og daarlig til Bens som hun var, i, at han, for at forkorte Vejen, som han foregav, ledsagede hende over Fælleden til Nørre-Allé. Da de vare komne midt ud paa Fælleden, tog Arrestanten, for at faa et Paaskud til at udføre sit Forehavende, en Klud op fra Jorden, med hvilken han gav sig til at aftørre Konens Sko, medens han samtidig begyndte at beføle hende paa Læggen og Knæet, og da Christensens Hustru forlangte, at han øjeblikkelig skulde tage sine Hænder bort, greb han hende pludselig i Armen og væltede hende om paa Jorden, løftede hendes Klæder op, lagde sig over hende, idet han skilte hendes Ben, og forsøgte gennem Konens aabne Benklæder under Samlejevælgelser at indføre sit erigerede mandlige Lem i hendes Kønsele. Dette lykkedes ham dog ikke, idet Konen gjorde al den Modstand, hun efter sin Alder var i Stand til, og søgte at vælte Arrestanten af sig, og samtidig hvinede hun og skreg om Hjælp af al Magt. Arrestanten pressede imidlertid en Stund lang begge sine Hænder imod hendes Mund for at hindre hendes Skrig, og, da hun fik hans Hænder skubbede til Side, bragte han hende til Tavshed ved at true med at myrde hende, en Trusel, som dog ikke kan antages at have været alvorlig ment. Efterat Arrestanten saaledes havde tumlet med Christensens Hustru nogle faa Minutter, for mod hendes Vilje at tiltvinge sig Samleje med hende, fik han Sædudgydelse, uden at det var lykkedes ham at faa sit Lem indført i hendes Kønsele, og han afstod derefter fra sit Forehavende, hjalp Konen paa Benene igen og forføjede sig bort, men blev straks efter anholdt.

Bortset fra en Del Ømhed i den venstre Del af Ansigtet, bibragt ved Arrestantens Pres med Hænderne mod hendes Mund, hvilken fortog sig i Løbet af en Dags Tid, har Christensens Hustru ikke lidt nogen Skade ved den hende overgaaede Behandling.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 168, 1ste Stk., kfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Torsdagen den 27 April.

Nr. 19. Købmand **P. Aubeck** paa egne Vegne og som Eneindehaver af Firmaet **Klingberg Krebs & Co.** af St. Thomas (Nellemann)

contra

Prokurator **A. E. Stakemann** af Christianssted som substitueret Fuldmægtig for Højesteretssagfører Lunn i sin Egenskab af Fuldmægtig for Grosserer, Konsul J. Svendsen (Lunn),

betr. Betaling af 29150 Dollars m. v.

St. Thomæ Bytings Dom af 1 September 1896: Indstævnte, Købmand Konsul P. Aubeck, bør paa egne Vegne og som Eneindehaver af Firmaet Klingberg Krebs & Co. til Citanten, Prokurator A. E. Stakemann som substitueret Fuldmægtig for Højesteretssagfører Michael Lunn som Fuldmægtig for Grosserer, Konsul J. Svendsen betale Doll. 29650 med Rente 7 pCt. p. a. heraf fra 1 Juli d. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 13 Januar 1897: Citanten, Købmand, Konsul P. Aubeck af St. Thomas, bør paa egne Vegne og som Eneindehaver af Firmaet Klingberg Krebs & Co. til Indstævnte, Prokurator A. E. Stakemann af Christianssted som substitueret Fuldmægtig for Højesteretssagfører Michael Lunn i dennes Egenskab af Fuldmægtig for Grosserer, Konsul J. Svendsen af Kjøbenhavn betale Doll. 29150 med Renter 7 pCt. p. a. af Doll. 29650 fra 1ste til 10 Juli f. A. og derefter af Doll. 29150 fra 11 Juli f. A. og til Betaling sker. I Henseende til Processens Omkostninger bør den paaankede Underrettsdom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten udreder Citanten til Indstævnte skadesløst. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret maa Indstævnte anses at have frafaldet at støtte sin Paastand om, at den skyldige Kapital var forfalden, paa Forhaling med Renters Erlæggelse. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet væsentligt findes at erindre, vil Dommen være at stadfæste, dog at det tilkendte Beløb efter Indstævntes for Højesteret fremsatte Paastand paa Grund af nogle under Sagens Drift gjorte Indbetalinger vil være at nedsætte til 28650 Dollars med Renter deraf fra 1 September 1896.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Købmand, Konsul P. Aubeck, bør paa egne Vegne og som Eneindehaver af Firmaet Kling-

berg Krebs & Co. til Indstævnte, Prokurator A. E. Stakemann som substitueret Fuldmægtig for Højesterets-sagfører M. Lunn i dennes Egenskab af Fuldmægtig for Grosserer, Konsul J. Svendsen af Kjøbenhavn, betale Dollars 28650 med Renter heraf 7 pCt. aarlig fra 1 September 1896, til Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter betaler Appellanten til Indstævnte skadesløst. Saa betaler han og til Justitskassen 3 vestindiske Daler.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instans ved St. Thomæ Bytings civile Ekstraret anlagte Sag, der inkaminedes sammesteds den 30 Juni f. A. — efter Parternes Overenskomst med samme Retsvirkning, som om Inkaminationen havde fundet Sted den paafølgende Dag den 1 Juli — har Indstævnte, Prokurator A. E. Stakemann af Christianssted som substitueret Fuldmægtig for Højesteretssagfører Michael Lunn i dennes Egenskab af Fuldmægtig for Grosserer, Konsul J. Svendsen af Kjøbenhavn paastaaet Citanten, Købmand, Konsul P. Aubeck af St. Thomas paa egne Vegne og som Eneindehaver af Firmaet Klingberg Krebs & Co. dømt til at betale ham et Beløb af Doll. 29650 med Renter 6 pCt. aarlig fra 1 Marts f. A. til 30 Juni næstefter, andragende Doll. 593, altsaa ialt Doll. 30243 med Renter heraf 7 pCt. aarligt fra 1 Juli f. A. og til Betaling sker, hvilken Fordring han under Proceduren subsidiært nedsatte til Doll. 29650 og mere in subsidium til Doll. 29150; i begge Tilfælde med Renter 7 pCt. aarligt fra 1 Juli f. A.; og blev Citanten, der i 1ste Instans principaliter havde paastaaet Sagen afvist fra Retten, subsidiært sig frifunden for Indstævntes Tiltale, ved Underrettens Dom af 1 September f. A. tilpligtet at betale Indstævnte i hans fornævnte Egenskab Doll. 29650 med Renter deraf 7 pCt. aarligt fra 1 Juli f. A. og indtil Betaling sker samt Processens Omkostninger skadesløst.

Denne Dom har Citanten nu ifølge Stævning af 3 September f. A., der faldt i Rette den 7 Oktober f. A., indanket her for Retten, hvor han har paastaaet den kendt uefterrettelig, med eller uden Hjemvisning — uden at han dog har anført noget til Støtte herfor — eller underkendt og forandret derhen, at han frifindes for Indstævntes Tiltale, hvorhos han har paastaaet sig Processens Omkostninger med Sagførersalær for begge Retter tillagte hos Indstævnte. Derimod har han ikke nedlagt Paastand paa Sagens Afvisning fra Underretten i Henhold til de af ham i 1ste Instans fremsatte Formalitetsindsigelser, som han

Færdig fra Trykkeriet den 4 Maj 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

43. Aargang.

Højesteretsaaret 1899

Nr. 8.

Torsdagen den 27 April.

ikke har gentaget her for Retten og altsaa maa anses for at have frafaldet, og som heller ikke ifald de vare begrundede, kunde medføre Sagens Afvisning fra Underretten ex officio. Indstævnte har paastaet Underretsdommen stadfæstet og Citanten tilpligtet at betale ham Processens Omkostninger her for Retten skadesløst.

Søgsmålet har sin Oprindelse fra en den 18 Marts 1895 paa St. Thomas mellem Grosserer J. Svendsen og Købmand P. Aubeck som eneste Ihændehavere af det derværende Handelsfirma Klingberg Krebs & Co. indgaaet Kontrakt, ifølge hvilken Svendsen fra den 31 December 1894 udtraadte af Firmaet, der fra dette Tidspunkt med den samme paahvilende Gæld overtoges af Aubeck alene, og ifølge hvis § 9 Aubeck for Overtagelsen af Varelageret, Inventariet m. m. og en Del nærmere betegnede udestaaende Fordringer blev Svendsen et Beløb af Doll. 29656.40 skyldig, som efter Kontraktens § 10 skulde betales med fjerdingaarlige Afdrag paa Doll. 500 den 1 April, 1 Juli, 1 Oktober og 1 Januar hvert Aar, første Gang den 1 April 1896, og hedder det endvidere i Kontraktens § 10: »af det til enhver Tid skyldige Beløb svares i Rente 6 pCt. p. a. — seks pro Cent pro anno — der erlægges maanedsviis. Udeblive Renterne eller Afdragene over 3 — tre — Maaneder over Forfaldstid, er hele Beløbet straks forfaldet til skadesløs Betaling. Kapitalen er ligeledes straks forfalden til skadesløs Betaling, hvis Firmaet skulde blive insolvent og ikke i Stand til at fyldestgøre andre Kreditorers lovlige og forfaldne Krav, eller Firmaet skulde blive sagsøgt for ikke disputerede lovlige Krav«.

Kontrakten blev af Parterne underskrevet i to Eksemplarer, hvoraf Svendsen ifølge dens § 17 skulde beholde det ene Eksemplar, som benævnedes »Originalen«, og Aubeck det andet, »Duplikatet«; og findes i Kontraktens § 16 følgende Bestemmelse: »For saa vidt Originaldokumentet ikke er her til Stede, naar Afbetalinger paa Gælden finder Sted, saaledes at Afskrivning ikke straks sker, bemærkes, at Forevisning af Tertia-Veksel kan træde i Stedet for Afskrivning«.

Fremdeles hedder det i Kontraktens § 15: »Skulde jeg, P. Aubeck, finde, at Forretningen ikke kan betale sig, er jeg forpligtet til (foruden overensstemmende med § 13 at holde Hr. J. Svendsen bekendt med Forretningen) at forelægge Sagen for Hr. J. Svendsen for at sætte denne i Stand til at varetage sine Interesser».

Af Kontraktens øvrige Bestemmelser kan fremhæves, at Aubeck i §§ 6, 7 og 8 forpligtede sig til at inkassere nogle Svendsen tilhørende udestaaende Fordringer paa St. Thomas, bestyre hans derværende

private Formue, derunder hans Ejendomme, inkassere Lejen o. s. v., samt til i Firmaets Bøger at holde en særskilt Konto under Navn af »J. Svendsens Doll.-Konto« over de inkasserede Beløb, som skulde remitteres til Svendsen, naar Beløbet til dennes Kredit naaede Doll. 100, og at Aubeck i dens § 12 forpligtede sig til at lade Svendsen som Firmaets Repræsentant tilflyde alle Forretninger i Kjøbenhavn paa sædvanlige Betingelser og støtte ham paa enhver Maade, ligesom Svendsen paa sin Side forpligtede sig til at støtte Firmaet og Aubeck personlig, hvor saadant kunde ske, og varetage deres Interesser i enhver Henseende.

Af det under Sagen oplyste fremgaar det nu ogsaa, at Svendsen overensstemmende med Kontraktens § 12 som Citantens Kommissionær i Kjøbenhavn jævnlig havde haft Udlæg for ham dels ved Udbetalinger til andre Købmænd, til hvem Citanten skyldte Penge, og dels ved Indkøb af Købmandsvarer til Citanten, ligesom han paa den anden Side havde solgt og oppebaaret Provenuet af nogle Partier Rom, som Citanten havde skibet til ham, samt at denne til Dækning af, hvad Svendsen saaledes fik tilgode, havde sendt ham Remisser dels gennem Veksler og dels gennem Udbetalinger fra den norske Regering, hos hvilken Citanten fra Tid til anden havde Pengebeløb til Gode; og have Parterne over deres saaledes opstaaede Mellemværende holdt et særligt Regnskab i deres Bøger paa en Konto, som benævnedes »Kr.-Kontoen«.

Ligeledes ses det, at Citanten i Henhold til Kontraktens §§ 6 og 7 havde inkasseret forskellige Beløb for Svendsen og omvendt afholdt Udgifter for ham paa St. Thomas, og at han havde opført dette Mellemværende paa den i Kontraktens § 8 ommeldte Doll.-Konto, som ogsaa omfattede Parternes Mellemværende vedrørende de forfaldne Renter af den af Citanten ifølge Kontraktens § 9 skyldige Kapital (men ikke Kapitalafdragene, som opførtes paa en særskilt Konto, Kapitalkontoen), ligesom fremdeles de Remisser, Citanten gennem Veksler tilstillede Svendsen til Dækning af hans Tilgodehavende paa Doll.-Kontoen, blev opførte paa denne.

Sit Søgmaal mod Citanten har Indstævnte begrundet derpaa, at den skyldige Kapital, der fra Doll. 29,656.40 var nedbragt til Doll. 29,650, ifølge Kontraktens § 10 i sin Helhed var forfalden til Betaling, dels fordi den d. 1 April f. A. forfaldne Rente for Marts Maaned og i hvert Fald det samme Dag forfaldne Afdrag Doll. 500 endnu ikke var betalt ved Udløbet af den fastsatte Frist af 3 Maaneder fra Forfaldsdagen, nemlig den 30 Juni (1 Juli) f. A., og dels fordi Citanten og hans Firma vare blevne insolvente, hvilket sidste skulde fremgaa saavel af et under Sagen fremlagt Brev af 11 Maj f. A. fra Citanten til Svendsen som ogsaa af Firmaets Ballance-Regnskab pro 1 Januar 1896; og har Indstævnte i saa Henseende ogsaa for Overretten anført, at Citanten Dagen efter Underrettsdommens Afsigelse skulde være bortrejst fra St. Thomas til Nordamerika under saadanne Omstændigheder, at Skifteretten havde fundet Anledning til den 20 September f. A. at tage hans og hans Firmas Bo under Behandling i Henhold til Bestemmelserne i Fdg. 28 Oktober 1702, og at Boet da skulde have været fuldstændig fallit, mod hvilket Anbringende Citantens Sagsfører for Overretten ikke ses at have havt noget at erindre. For saa vidt Indstævnte henimod Slutningen af Proceduren for Underretten

og derefter ligeledes her for Retten endvidere har anført den Omstændighed, at ikke heller den d. 1 Marts f. A. forfaldne Rente for Februar Maaned skulde være betalt ved Udløbet af 3 Maaneder fra Forfaldstiden, og gjort gældende, at hele Kapitalen altsaa allerede den 1 Juni f. A. var forfalden til Betaling, idet denne i Kontrakten stipulerede Følge formentlig ikke kunde udelukkes derved, at Underretsstævningen ikke omfattede denne Rente, om end dette maatte medføre, at den ikke kunde tilkendes ham ved Dommen, maa det allerede her bemærkes, at der ikke kan gives ham Medhold heri, eftersom den anførte Omstændighed ikke kan anses som et blot Bevismiddel for den Paastand, at Kapitalen ved Sagens Anlæg var forfalden, men meget mere er en paa et nyt faktisk Anbringende støttet ny Søgmaalsgrund, som, da den er fremsat for sent, ikke mod Modpartens Protest kan komme i Betragtning ved Sagens Paadømmelse.

Rigtigheden af de anførte Søgmaalsgrunde er bestemt benægtet af Citanten, som har paastaet, at ikke alene den d. 1 April f. A. forfaldne Rente for Marts Maaned, men samtlige indtil 30 Juni f. A. paaløbne Renter af den skyldige Kapital vare erlagte af ham i rette Tid, og at dette ogsaa var Tilfældet med det d. 1 April f. A. forfaldne Afdrag af Doll. 500, og som ligeledes har gjort gældende, at han og hans Firma ingenlunde vare insolvente paa det Tidspunkt, da nærværende Sag paabegyndtes ved Underretten, i hvilken Henseende han har fremhævet, at hans Firmas Status ifølge Aarsregnskabet den 1 Januar 1896 var bedre end ifølge Regnskabet af 1 Januar 1895, der havde været Grundlaget for den mellem Parterne oprettede Kontrakt, og at hans Brev af 11 Maj f. A. til Svendsen ikke indeholdt nogen Tilkendegivelse af Insolvens.

Medens de fra begge Parterne under Sagen fremkomne Opgørelser over de forskellige Regnskaber eller Kontoer for Tiden fra 1 Januar til 1 Juli f. A. i det væsentlige ere overensstemmende, for saa vidt de deri opførte Posters Størrelse angaar, ere Parterne derimod uenige om, under hvilke Datoer den største Del af disse bør opføres, og ere de endvidere uenige om, hvorvidt Svendsen var pligtig til af de Beløb, han maatte sidde inde med for Citanten ifølge Kr.-Regnskabet, at gøre sig betalt for, hvad han ifølge Doll.-Regnskabet havde til Gode i Renter af sin Kapital, eller med andre Ord, hvorvidt han havde en Forpligtelse til at finde sig i, og Citanten tilsvarende Ret til at fordrø, at Renterne samtidigt bleve ham, Svendsen, krediterede paa Kr.-Kontoen og debiterede paa Doll.-Kontoen, saa at de altsaa kom til at staa paa denne sidste som betalte. Ligesom Citanten nemlig med Hensyn til det sidstnævnte Punkt har paastaet, at den hernævnte Forpligtelse paahvilede Svendsen uden Hensyn til, om han i hvert enkelt Tilfælde havde givet Svendsen en Ordre eller Bemyndigelse i saa Henseende, idet han har paaberaabt sig, at en saadan ensidig Overføring fra den ene Konto til den anden jævnlig havde fundet Sted i deres Mellemsregningsforhold, og derhos ment, at det var en naturlig Følge af Svendsens Stilling som hans Kommissionær, at han paa denne Maade gjorde sig betalt for Renterne, saaledes har han med Hensyn til Posteringsdatoerne gjort gældende, at St. Thomas ifølge Kontrakten var rette Betalingssted saavel for Renternes som for Kapitalafdragenes Vedkommende, og at Betalingen altsaa allerede havde fundet Sted, saa

snart han ved Forfaldstiden afsendte Penge eller Penges Værd til Svendsen, og har han derfor paastaet, at de Remisser, han gennem Veksler afsendte til Dækning af Svendsens tilgodehavende Renter og Kapitalafdrag, burde opføres henholdsvis paa Doll.- og Kapitalkontoen under de Datoer, paa hvilke de vare afsendte, ligesom han endvidere har paastaet, at ogsaa de Remisser, han gennem Veksler og Ordre til den norske Regering afsendte til Dækning af Svendsens Tilgodehavende paa Kr.-Kontoen, burde opføres paa denne under de Datoer, da han afsendte Vekslerne eller tilskrev den norske Regering. Ligeledes har han forment, at han paa Kr.-Kontoen først burde debiteres for de ham af Svendsen tilsendte Varer under de Datoer, han modtog disse — idet han endog har paastaet, at der ifølge Coutume i Kommissionsforhold tilkom ham en længere Kredit — og først burde debiteres for de af Svendsen til andre gjorde Udbetalinger, naar han havde faaet Meddelelse om, at de havde fundet Sted. Under Henvi- ning til sine paa Grundlag af det foranførte opgjorte Regnskaber har han gjort gældende, at han herefter paa Doll.-Regnskabet, efter at de Svendsen skyldige Renter for Januar, Februar og Marts f. A. vare blevne betalte, endnu den 1 April f. A. havde Doll. 281.72 til Gode hos Svendsen, og den 1 Juni f. A., efter at endvidere Renterne for April og Maj vare betalte, endnu havde Doll. 43.87 til Gode, samt at han paa Kr.-Regnskabet den 1 Juni f. A. havde Kr. 37.04 til Gode, afset fra, at endnu ikke hele Beløbet for de tilsendte Varer var forfaldet, og afset fra, at han den 5 Maj f. A. havde skibet 20 Fade Rom til Svendsen, Provenuet af hvilke vilde være at opføre til hans Kredit paa dette Regnskab. Og ligesom han saaledes har anset det som godtgjort, at den omtvistede, Svendsen tilkommende Rente for Marts Maaned f. A. var erlagt før den 1 Juli f. A., paa hvilken Dag de i Kontrakten stipulerede 3 Maaneder fra Forfaldstiden udløb, saaledes har han endvidere paastaet, at det samme ogsaa var Tilfældet med det den 1 April f. A. forfaldne Kapitalafdrag af Doll. 500, idet dette maatte anses som betalt den 23 Juni f. A., paa hvilken Dag han fra St. Thomas havde afsendt en 90 Dages Sigt Veksel for Kr. 1777.77 (lig Doll. 500) til Svendsen.

Mod Citantens foranførte Paastande og derpaa støttede Regnskabs- opgørelser har Indstævnte indvendt paa den ene Side, at de Udbeta- linger, Svendsen havde gjort for Citanten, og ligeledes de Varer, han havde tilsendt denne, og for hvilke han har benægtet, at der tilkom Citanten Kredit, maatte opføres paa Kr.-Regnskabet allerede under de Datoer, paa hvilke Udbetalingerne havde fundet Sted, og Varerne vare afsendte, og paa den anden Side, at de Remisser, som Citanten havde tilsendt Svendsen gennem Veksler og Ordre til den norske Regering til Dækning af hans Tilgodehavende paa de forskellige Kontoer, først kunde opføres paa disse under de Datoer, da Vekslerne bleve mod- tagne, eller den norske Regering stillede de paagældende Beløb til hans Disposition, idet han først da modtog Betaling, og har han i Forbin- delse hermed paaberaabt sig, at ikke St. Thomas, men derimod Kjø- benhavn ifølge den indgaaede Kontrakt var det rette Betalingssted for de Svendsen tilkommende Renter og Kapitalafdrag.

Endvidere har han gjort gældende, at Svendsen var uberettiget til ved saadanne Overføringer fra Kr.- til Doll.-Kontoen som de af

Citanten omtalte at gøre sig betalt for sine tilgodehavende Renter af de Penge, han paa Kr.-Kontoen maatte sidde inde med for Citanten, medmindre han fik Paalæg derom af denne i hvert enkelt Tilfælde, idet han ellers ikke var sikret imod, at Citanten trak paa ham eller paa anden Maade disponerede over Pengene, og at en saadan Overføring i alt Fald ikke kunde finde Sted, naar Svendsen paa Kr.-Kontoen ikke sad inde med tilstrækkeligt for Citanten til Dækning af Renterne eller endog havde Penge til Gode hos Citanten, da han i saadanne Tilfælde i Virkeligheden ikke fik sine Renter betalte.

Af de af Indstævnte fremlagte Opgørelser over Doll.- og Kr.-Regnskaberne for Tidsrummet fra 1 Januar til 1 Juli f. A. ses det nu ogsaa, at Svendsens Udlæg, hidrørende fra Udbetalinger og udsendte Varer, ere opførte paa Kr.-Regnskabet under de Datoer, da Udlægene fandt Sted. Ligeledes ses det, at de af Citanten gennem Veksler og Ordre til den norske Regering til Dækning paa Kr.-Regnskabet afsendte Remisser ere opførte paa dette under de Datoer, Vekslerne modtoges eller Beløbene af den norske Regering stilledes til Svendsens Disposition i Kjøbenhavn, og ere saaledes de tvende Beløb Kr. 273.49 og Kr. 1347.52, om hvilke Citanten under 23 og 28 Maj f. A. havde tilskrevet den nævnte Regering, aldeles udeladte af Kr.-Regnskabet, idet disse Beløb først den 14 Juli f. A. kom Svendsen i Hænde. Endvidere fremgaar det af Indstævnets Bemærkninger, at Svendsen vel har anerkendt en i Begyndelsen af forrige Aar stedfunden Transaktion, hvorved han paa Kr.-Regnskabet krediteredes med Kr. 1024.56 og paa Doll.-Regnskabet debiteredes med Doll. 292, idet der i dette Tilfælde forelaa en Instruks fra Citanten, men at han ikke har villet anerkende og derfor af Regnskaberne har udeladt tvende lignende af Citanten den 31 Marts og den 31 Maj f. A. foretagne Transaktioner, hvorved han krediteredes paa Kr.-Kontoen med Kr. 1567.50 og Kr. 1043.50 og debiteredes paa Doll.-Kontoen med Doll. 444.75 og Doll. 296.50, hvilke Transaktioner han har paastaet vare utilstedelige paa Grund af, at han ikke havde siddet inde med de tilstrækkelige Midler paa Kr.-Kontoen, idet han nemlig paa det sidstnævnte Tidspunkt kun havde haft Kr. 657.48 i Behold for Citanten og paa det førstnævnte havde haft Kr. 908.64 til Gode hos denne. Indstævnets Opgørelser — paa hvilke det af Citanten den 5 Maj f. A. afskibede Parti Rom findes opført til hans Kredit under 26 Juni næstefter med Netto-Provenuet Kr. 1866.86, og paa hvilke der til Svendsens Kredit er optaget Kr. 366.64 for Varer afsendte den 12 Maj f. A. samt et Beløb af Doll. 34, inkasseret af Citanten i Juni Maaned f. A. paa St. Thomas, mod hvilke Poster ingen Indsigelser er fremsat — udvise herefter den 1 Juli f. A. Saldoer i Favør Citanten, nemlig paa Kr.-Regnskabet en Saldo af Kr. 2524.34 og paa Doll.-Regnskabet, naar de Svendsen tilkommende Renter fra 1 Januar til 30 Juni f. A., og ligeledes det den 1 April f. A. forfaldne Afdrag af Doll. 500 lades ude af Betragtning, en Saldo af Doll. 9.87. Men har Indstævnte ment, at Beløbet Kr. 2524.34 ikke rettelig kunde anvendes til Dækning af de nævnte Renter, da der ikke forelaa nogen Ordre derom fra Citanten, ligesom han ogsaa har henvist til, at der ikke var tilstrækkeligt til Dækning af samtlige 6 Maaneders Renter, der dannede en Helhed, hvorfor Svendsen ikke var pligtig at modtage delvis Betaling; og har

han, da Renten for Marts Maaned f. A. saaledes endnu ikke var betalt den 1 Juli f. A., paastaet, at den hele Kapital maatte være forfalden til Betaling, ligesom han fremdeles har paastaet, at dette ogsaa maatte blive en Følge deraf, at det den 1 April f. A. forfaldne Kapitalafdrag heller ikke endnu var betalt den 1 Juli næstefter, da Svendsen først den 10 Juli havde modtaget den under 23 Juni til Dækning af dette Afdrag afsendte 90 Dages Sigt Veksel paa Kr. 1777.77 (Doll. 500).

Det skønnes nu ikke rettere, end at Indstævntes Regnskabsopgørelser maa anerkendes som rigtige, og findes der i saa Henseende kun Anledning til særligt at fremhæve, at det ikke af Citanten er godtgjort, at han i Følge Handelscoutume havde Kredit for de ham tilsendte Varer, og der maa gives Indstævnte Medhold i, at Svendsen, der i Følge Kontrakten skulde have Renterne betalt maanedligt, ikke behøvede at finde sig i, at Citanten opførte dem paa Doll.-Regnskabet som betalte og samtidigt førte dem til Svendsens Kredit paa Kr.-Regnskabet, naar Citanten ikke paa dette havde et tilsvarende Beløb tilgode hos Svendsen, idet denne nemlig under disse Omstændigheder kun tilsyneladende, men ikke i Realiteten erholdt Betaling, og at som Følge deraf de af Citanten under 31 Marts og 31 Maj f. A. foretagne Posteringer af denne Art bør udgaa af Regnskaberne. Herefter ville Indstævntes Regnskabsopgørelser altsaa være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og vil det derfor blive at undersøge, dels om Citanten var berettiget til at fordrø, at det Beløb af Kr. 2524.34, som Svendsen den 30 Juni f. A. havde i Behold for ham i Følge Kr.-Regnskabet, skulde anvendes til Betaling af de fra 1 Januar f. A. paaløbne Renter, saaledes at ogsaa den for Marts Maaned f. A. skyldige Rente derved blev afgjort inden 1 Juli f. A., og dels om det den 1 April f. A. forfaldne Kapitalafdrag af Doll. 500 kunde anses som betalt inden 1 Juli f. A. ved den af Citanten den 23 Juni afsendte 90 Dages Sigt Veksel for Kr. 1777.77.

For saa vidt Indstævnte nu for det førstnævnte Punkts Vedkommende har anført, at der ikke havde foreligget en Ordre fra Citanten i saa Henseende, og for saa vidt Citanten herimod har gjort gældende, at det var Skik og Brug imellem dem, at Svendsen ogsaa uden speciel Ordre for hvert enkelt Tilfælde gjorde sig betalt for Renterne paa denne Maade, finder Retten ikke Anledning til nærmere at indlade sig paa, hvad der herom er fremført fra begge Sider, eftersom det ikke skønnes rettere, end at dette Spørgsmaal har faaet sin Afgørelse ved et under Sagen fremlagt Brev af 26 Maj f. A., hvori Citanten overlader det til Svendsen at transportere et Beløb fra Kr.- til Doll.-Kontoen; thi om end dette Brev er holdt i noget vage Udtryk, findes det dog at maatte forstaas som en Henstilling til Svendsen om paa denne Maade at gøre sig betalt for de tilgodehavende Renter, og da Svendsen under de foreliggende Omstændigheder burde have efterkommet Henstillingen, hvorved i alt Fald Renten for Marts Maaned f. A., der maa anses som en selvstændig, fra de senere forfaldende Renter uafhængig Skyldpost, vilde være betalt, kan der ikke gives Indstævnte Medhold i, at Kapitalen af den anførte Grund var forfalden til Betaling.

Hvad dernæst det andet Spørgsmaal angaar, om det den 1 April

f. A. forfaldne Kapitalafdrag kan anses som betalt i betimelig Tid, har Citanten, som allerede ovenfor omtalt, paaberaabt sig, at St. Thomas var rette Betalingssted for Kapitalafdragene — ligesom ogsaa for Renterne — og at de altsaa maa anses som erlagte i det Øjeblik, han f. Eks. ved Veksel afsendte Dækning fra St. Thomas, hvad formentlig ogsaa maatte fremgaa af Bestemmelserne i Kontraktens § 16 samt deraf, at Kapitalen og Afdragene vare fastsatte i Dollars, og at Remitteringen fandt Sted for Svendsens Regning, idet denne bar Kurstab, hvorhos han har paastaaet, at han kun remitterede Afdragene selv for at spare Svendsen Udgifterne ved at holde en Fuldmægtig paa St. Thomas til at modtage og kvittere for dem. Men heri skønnes der ikke at kunne gives Citanten Medhold. Da det under Proceduren for Underretten har været in confesso mellem Parterne, at Svendsen i en længere Aarrække havde haft fast Bopæl i Kjøbenhavn og kun paa den Tid, Kontrakten blev indgaaet, havde haft temporært Ophold paa St. Thomas, hvorefter han — som ogsaa forudsat i Kontraktens §§ 6, 7, 8 og 12 — atter vilde vende tilbage til Kjøbenhavn, maa det i Henhold til den almindelige Grundsætning, at Betaling bør erlægges paa Kreditors Bopæl, antages, at Kjøbenhavn var rette Betalingssted, medmindre det modsatte fremgik af selve Kontrakten eller af andre foreliggende Omstændigheder. Ligesom der imidlertid ikke i Kontrakten findes nogen Udtalelse om Betalingsstedet, saaledes kan der heller ikke af dens § 16 udledes noget derom, da de deri indeholdte, formentlig fra en urigtig Forudsætning om Kontraktens Egenskab som et Omsætningspapir, hvorpaa Grundsætningen i Frdn. 9 Februar 1798 var anvendelig, hidrørende Bestemmelser maa antages kun at angaa Beviset for Betalingerne og selv i saa Henseende, særligt mellem Parter med et saa forskelligartet Mellemregningsforhold som Citanten og Svendsen, ere i den Grad uklare, at der overhovedet ikke af dem skønnes at kunne udledes noget væsentligt. Heller ikke skønnes noget at kunne udledes af det under Sagen fremlagte Brev af 27 Juli f. A. fra Svendsen til Citanten, idet det maa anses for en Selvfølge, at denne gyldigt maatte kunne betale Renter og Afdrag til Indstævnte, der var bemyndiget til at inkassere Fordringen i sin Helhed; og lige saa lidt findes der at kunne drages nogen begrundet Slutning til Fordel for Citantens Opfattelse fra den Omstændighed, at Kapitalen og Afdragene vare fastsatte i Dollars, og at Afdragene betales Svendsen efter de skiftende Vekselkurser, medens det paa den anden Side taler for den af Indstævnte hævdede Opfattelse, at Svendsen ikke ses før Sagens Anlæg at have haft paa St. Thomas en til at modtage Renter og Afdrag bemyndiget Fuldmægtig, hvortil kommer, at det af Indstævnte er benægtet, at Citanten selv remitterede dem til Svendsen alene for at spare denne Udgifterne ved at have en Fuldmægtig paa St. Thomas. Men naar Kjøbenhavn saaledes maa erkendes at være rette Betalingssted, maa Følgen deraf blive, at Afdragene ogsaa ved Forfaldstiden bør erlægges samme Steds, ligesom de bør være erlagte der ved Udløbet af 3 Maaneder fra Forfaldstiden for at afværge, at Kapitalen i sin Helhed forfalder til Betaling; og da dette ikke har været Tilfældet med det den 1 April f. A. forfaldne Afdrag, idet Svendsen først den 10 Juli s. A. modtog den til Dækning deraf under 23 Juni afsendte Veksel paa Kr. 1777.77, ses det ikke rettere, end

at den af Citanten skyldige Kapital saaledes i sin Helhed maa være forfalden til Betaling; og vil det herefter blive uforment at undersøge, om der for Citantens og hans Firmas Vedkommende maatte være indtraadt Insolvens, som af Indstævnte paastaet, saa at Kapitalen ogsaa af denne Grund maatte anses forfalden til Betaling.

Det Resultat, hvortil Underrettsdommen er kommen, maa saaledes vel anses som rigtigt, men da det under Proceduren for Underretten er anerkendt, at Svendsen under 10 Juli f. A. havde modtaget det den 1 April s. A. forfaldne Afdrag, vil Citanten kun kunne dømmes til at betale Indstævnte det resterende Beløb Doll. 29150 med Renter 7 pCt. p. a. af Doll. 29650 fra 1ste til 10 Juli f. A. og derefter af Doll. 29150 fra 11 Juli f. A. og til Betaling sker, medens Betaling af yderligere Renter eller Afdrag ikke foreligger tilstrækkeligt konstateret.

Underrettsdommen vil altsaa for saa vidt være at forandre, men at stadfæste for Procesomkostningernes Vedkommende, der i Henhold til Bestemmelsen i Kontraktens § 10 rettelig ere tillagte Indstævnte skadesløst hos Citanten.

Processens Omkostninger for Overretten vil Citanten ligeledes have at udrede skadesløst til Indstævnte.

For saa vidt Citanten her for Retten har gentaget en allerede for Underretten fremsat, men der forkastet Paastand, at Indstævnte anses med Mulkt for nogle i et Indlæg om Citantens Sagfører fremførte Udladelser, og at disse mortificeres, findes der ikke tilstrækkelig Føje til at tage denne Paastand til Følge.

Mandagen den 1 Maj.

Nr. 40. **Papirhandler T. Falck Rasmussen** (Ingen)

contra

Fabrikantfirmaet J. G. Schelter & Giøsecke i Leipzig (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Papirhandler T. Falck Rasmussen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelses Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 59. Hotelforpagter **Erik A. Petersen** (Ingen)

contra

»**Bureau for permanente Avertissements**« ved Enkefru **E. Dahl** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Hotelforpagter **Erik A. Petersen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 1. Overretsprokurator **J. L. Lassen** og Inspektør **Henry Meyer** som executores testamenti i Boet efter afdøde Partikulier **J. C. M. T. Meyer** og efterlevende Enke **H. C. Meyer**, født **Dons**, og Overretssagfører **Søren Lassen** (Overretsprokurator **Lassen** paa Boets Vegne og som Befuldmægtiget for sin Søn, **Søren Lassen**)

contra

Partikulier **Scharff** og Etatsraad **Lindberg** som executor testamenti i Boet efter forhenværende Murmester **Hans Peter Schmidt** (**Rée** for **Scharff**),

betr. Appel af en Skiftedisput.

Frederiksberg Birks Skifterets Decision af 30 November 1896: Den af Partikulier **Scharff** anmeldte Fordring paa den Fru **Petrea Kirstine Jørck**, født **Henriksen**, i nærværende Bo tilfaldne Arv, for hvilken Fordring Eksekution er gjort i Arven, vil være at fyldestgøre, forinden noget af Arven anvendes til Fyldestgørelse af de af Partikulier **Th. Meyers** Bo, Sagfører **N. P. A. Albrechtsen** og Overretssagfører **S. Lassen** i Følge Transporter paa Arven anmeldte Krav.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Oktober 1897: Den indankede Skiftedecision bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Frederiksberg Birks Skifterets Decision af 30 November 1896: Den af Partikulier **Scharff** anmeldte Fordring paa den Fru **Petrea Kirstine Jørck**, født **Henriksen**, i nærværende Bo tilfaldne Arv, for hvilken Fordring Eksekution er gjort i Arven, vil være at fyldestgøre, forinden noget af Arven anvendes til Fyldestgørelse af de af Partikulier **Th. Meyers** Bo, Sagfører **N. P. A. Albrechtsen** og Overretssagfører **S. Lassen** i Følge Transporten paa Arven anmeldte Krav.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Oktober 1897: Den indankede Skiftedecision bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Under 31 December 1897 er der udfærdiget kongelig Bevilning til, at de to indankede ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten den 25 Oktober s. A. paakendte Sager maa for Højesteret under et indstævnes, procederes og paakendes.

Ved de to i de indankede Domme omhandlede Transporter af 12 Februar 1896 maa Stationsforstander Jørck antages at have overført Raadigheden over sin Hustrus dengang faldne Arv efter hendes afdøde Bedsteforældre til enhver af Appellanterne for en saa stor Del af Arven, som svarede til deres Fordringer, hvilken Begrænsning følger af, at Overdragelsen siges at ske henholdsvis til Dækning af den skyldige Kapital m. v. og til Sikkerhed for Betaling af den skyldige Kapital m. v. Den saaledes skete Overdragelse vil ikke kunne fordres tilsidesat af Indstævnte som senere Udlægshaver, idet den Omstændighed, at Overdragelsen er sket for at skaffe Appellanterne Dækning for deres Fordringer, medens de dog, indtil saadan Dækning opnaaedes, beholdt deres personlige Krav mod Overdrageren, ikke kan bevirke, at Overdragelsen paa Grund af manglende Tinglæsning skulde blive ugyldig i Forhold til Tredjemand.

Appellanternes Paastand om for deres Fordringer — der for Meyers Bos Vedkommende under Proceduren for Højesteret er nedsat til 7800 Kroner — at erholde Fyldestgørelse af den paagældende Arvepart fremfor Indstævnte Scharff, vil saaledes være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanterne, executores testamenti i Partikulier Meyers og efterlevende Enkes Bo og Overretssagfører Søren Lassen, bør være berettigede til henholdsvis for 7800 Kroner og for 1000 Kroner at erholde Fyldestgørelse af den Stationsforstander Jørck og Hustru i Murmester Schmidts og Hustrus Bo tilfaldne Arv fremfor den af Indstævnte, Partikulier Scharff, i samme Bo anmeldte Fordring 5570 Kroner 38 Øre. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Førstnævnte Overretsdoms Præmisser ere saalydende: Under 13 December 1892 udstedte Fru Petrea Kirstine Jørck, født Henriksen, med Mand og Værge, daværende Vognfordeler ved de danske Statsbaner, senere Stationsforstander L. Jørck, et Gældsbevis til nu afdøde Partikulier Th. Meyer for 10,000 Kr., som skulde henstaa uopsigeligt, til Fru Jørcks Bedstefader, Murmester Hans Peter Schmidt, var afgaaet ved Døden og ikke skulde forrentes før efter Udgangen af Aaret 1898. I Gældsbeviset bestemmes det endvidere:

»Til Sikkerhed for skadesløs Betaling, eventuelt Renter og i alle Tilfælde af Opsigelse eller Søgmaal — derunder Sagfører- og Inkassationsaal — paa løbne Omkostninger giver jeg herved Kreditor eller den, hvem hans Ret paa lovlige Maade maatte overgaa til, Transport paa den mig i Henhold til H. P. Schmidts og Hustrus Testamente af 7 Marts 1878 (med Tillæg af 1 December 1888) tilkommende Arvepart af sammes Formue, indestaaende i Overformynderiet, og hvoraf et Beløb af 9009 Kr. 38 Øre er falden Arv efter Fradrag af de Beløb, hvoraf der forud er disponeret af mig og som udgør 3300 Kroner.«

Under 12 Februar 1896 blev der af Stationsforstander L. Jørck givet denne Obligation følgende Paategning:

»Da Murmester H. P. Schmidt under 10de denne Maaned er afgaaet ved Døden, og Arven efter ham er falden, fornyer jeg herved foranstaaende Obligation, og giver jeg herved Partikulier Th. Meyers Bo tillige Transport paa den min Hustru og mig i fornævnte Bo tilfaldne Arv til Dækning af Kapital, eventuelle Renter og skadesløse Inkassationsomkostninger.«

Denne Fordring blev derefter af Citanterne, Overretsprokurator I. L. Lassen og Inspektør Henry Meyer som executores testamenti i Boet efter afgangne Partikulier I. C. M. T. Meyer og efterlevende Enke, H. C. Meyer, født Dons — hvorved bemærkes, at Partikulier I. C. M. T. Meyer efter det oplyste maa anses identisk med fornævnte Partikulier Th. Meyer — anmeldt i Boet efter Murmester Hans Peter Schmidt og tidligere afdøde Hustru, Karen, født Hansen, hvilket Bo, efter at Murmester H. P. Schmidt som foran angivet under 10 Februar 1896 var afgaaet ved Døden, var taget til Behandling af Etatsraad Wilh. Lindberg som executor testamenti, og blev der den 4 Maj f. A. i Boet anmeldt, at der af fornævnte I. C. M. T. Meyer og Hustrus Bo under 1 April s. A. var meddelt Sagfører N. P. A. Albrechtsen Transport paa et Beløb af 2200 Kr. af nævnte Fordring paa 10,000 Kr. For executor testamenti i Murmester H. P. Schmidts og Hustrus Bo anmeldtes tillige af Medindstævnte, Partikulier J. J. Scharff af Lyngby, et Krav ifølge et imellem ham og fornævnte Stationsforstander Jørck — der, som det fremgaar af foranstaaende, var i Ægteskab med Arvingen Petrea Kirstine, født Henriksen, en Datterdatter af Arveladeren — den 22 August 1895 for Kjøbenhavns Forligskommission rathaberet Forlig, i Henhold til hvilket nævnte Medindstævnte den 19 Februar 1896 for et Beløb af 5570 Kr. 38 Øre havde erholdt Udlæg i den Stationsforstander Jørck paa hans Hustrus Vegne tilfaldne Arv efter hendes Morfader, fhv. Murmester H. P. Schmidt. Da der for Exekutor i sidstnævnte Bo var anmeldt flere andre Fordringer paa fornævnte Stationsforstander Jørck, for hvilke

denne paa lignende Maade havde meddelt Transport paa den hans Hustru i Boet tilfaldne Arv, saaledes at samtlige Fordringer ikke vilde kunne fyldestgøres af den Fru Jørck i Boet tilfaldne Arv, protesterede Medindstævnte Scharff imod, at der udlagdes eller udbetaltes nogen Del af Arven i Henhold til Transporten til Partikulier Th. Meyer eller nu dennes Bo og til en ustævnt Trediemand, der fra Stationsforstander Jørck havde faaet Transport paa 1000 Kr., saa længe han ikke var fyldestgjort for sit Krav som Udlægshaver, og der opstod i den Anledning en Disput i Boet efter afgangne Murmester H. P. Schmidt og tidligere afdøde Hustru, som afgjordes ved Decision af 30 November 1896, afsagt af Skifteforvalteren i Frederiksberg Birk, ved hvilken Decision Medindstævnte Scharffs Protest toges til Følge.

Citanterne have derefter ved Stævning af 25 Januar d. A. indanket bemeldte Decision her for Retten, hvor de have nedlagt Paastand paa, at Decisionen forandres derhen, at Medindstævnte Partikulier J. J. Scharff kendes uberettiget til forud for den af Citanterne anmeldte Transport at erholde Fyldestgørelse for sin Fordring af den Fru Petrea Kirstine Jørck, født Henriksen, i oftnævnte Bo tilfaldne Arv, samt paastaet sig Appellsagens Omkostninger tillagte skadesløst hos Medindstævnte Scharff.

Medens executor testamenti i fornævnte Murmester H. P. Schmidts og Hustrus Bo, skønt lovlig stævnet, ikke har givet Møde her for Retten, har Medindstævnte Scharff principaliter paastaet Sagen afvist og sig tilkendt Kost og Tæring hos Citanterne paa Grund af, at Stationsforstander Jørcks Bo, der behandles af Odense Herreds Skifteret, ikke er stævnet her under Sagen, og i alt Fald paa Grund af, at Citanternes Fordring ikke er anmeldt i fornævnte Jørcks Bo inden Proklamas Udløb, hvorfor Fordringen er prækluderet, og nærværende Sag saaledes er uden Interesse for Citanterne. Subsidiært har nævnte Indstævnte paastaet den indankede Decision stadfæstet og Citanterne tilpligtede at betale ham Appellsagens Omkostninger.

Citanterne, der have anbragt, at Stationsforstander Jørck er afgaaet ved Døden, have protesteret imod, at Indstævnte Scharffs Afvisningspaastand tages til Følge.

Medindstævnte Scharffs Paastand om Sagens Afvisning maa anses ganske ubeføjet, og der vil som Følge heraf ikke kunne tages Hensyn til samme.

Hvad Sagens Realitet angaar, have Citanterne til Støtte for deres Paastand om den indankede Decisions Forandring anført, at der foreligger en virkelig Transport af en Del af Arven, hvad der fremgaar af den fornævnte Paategning af 12 Februar f. A., hvori det hedder, at Transporten sker »til Dækning« af Kapital, Renter m. v. Subsidiært gøre de gældende, at selv om Transporten var givet til Sikkerhed for Transporthaverens Fordring, kan Indstævnte Scharffs Fordring ikke i Boet gaa foran deres, da selv en saadan Transport maa være gyldig, idet der ikke til dens Gyldighed kan kræves lagttagelse af Lovgivningens Fordringer til gyldig Stiftelse af Underpant i Løsøre allerede af den Grund, at Underpant i Løsøre forudsætter, at de Effekter, som stilles til Sikkerhed, forblive i Pantsætterens Værge, hvilket i det foreliggende Tilfælde ikke er sket.

Da Citanterne imidlertid under Proceduren i 1ste Instans have

erkendt, at der ved den paagældende Transport er stiftet en Sikkerhedsret, hvilket isøvrigt bestyrkes ved, at den oprindelige Obligation af 13 December 1892 fornyes ved Paategningen af 12 Februar 1896, da der mod Indstævnte Scharffs Protest ikke vil kunne tages noget Hensyn til Citanternes først her for Retten fremsatte Paastand, at Transporten er sket til Dækning af og ikke til Sikkerhed for Transporthaverens Fordring, samt da det følger af Forholdets Natur, at Reglerne i Forordning af 28 Juli 1841 om Stiftelsen af Underpant i Løssøre maa være analogisk anvendelige paa en saadan Sikkerhedsstillelse, og det er uomtvistet, at disse Forskrifter i det foreliggende Tilfælde ikke ere iagttagne, maa der gives Indstævnte Scharff Medhold i, at Citanternes Fordring paa Boet maa staa tilbage for det nævnte, Indstævnte givne Udlæg i den Stationsforstander Jørck i fornævnte Bo tilfaldne Arv.

Som Følge heraf vil den indankede Decision, for saa vidt paaanket er, være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Sidstnævnte Overrettsdoms Præmisser ere saalydende: Under 12 Februar 1896 udstedte Stationsforstander L. Jørck af Knarreborg et Gældsbevis til Citanten i nærværende Sag, Overretssagfører Søren Lassen, for 1000 Kroner, som han forpligtede sig til at betale paa Anfordring, og bestemtes det derefter i Gældsbeviset: »Til Sikkerhed for nøjagtig og skadesløs Betaling af Kapital, Renter m. v. meddeler jeg herved min Kreditor Transport paa den min Hustru og mig efter afdøde Murermester H. P. Schmidt og tidligere afdøde Hustru tilfaldne Arv eventuel tillige den min Hustru efter hendes afdøde Moder tilfaldne Arv.«

Denne Fordring blev derefter anmeldt i Boet efter Murmester Hans Peder Schmidt og tidligere afdøde Hustru, Karen, født Hansen, hvilket Bo, efter at Murmester H. P. Schmidt under 10 Februar 1896 var afgaaet ved Døden, var taget under Behandling af Etatsraad Vilhelm Lindberg som executor testamenti. For samme exekutor anmeldtes imidlertid tillige af Medindstævnte, Partikulier J. J. Scharff af Lyngby et Krav i Følge et imellem ham og fornævnte Stationsforstander Jørck — der var i Ægteskab med Arvingen Petrea Kirstine, født Henriksen, en Datterdatter af Arveladeren — den 22 August 1895 for Kjøbenhavns Forligskommission ratihaberet Forlig, i Henhold til hvilket nævnte Medindstævnte den 19 Februar 1896 for et Beløb af 5570 Kr. 38 Øre havde erholdt Udlæg i den Stationsforstander Jørck paa hans Hustrus Vegne tilfaldne Arv efter hendes Morfader, fhv. Murmester Hans Peter Schmidt. Da der for exekutor i nævnte Bo var anmeldt flere andre Fordringer paa fornævnte Stationsforstander Jørck, for hvilke han paa lignende Maade havde meddelt Transport paa den hans Hustru i Boet tilfaldne Arv, saaledes, at samtlige Fordringer ikke vilde kunne fyldestgøres af den Fru Jørck i Boet tilfaldne

Arv, protesterede Medindstævnte Scharff imod, at der udlagdes eller udbetaltes nogen Del af Arven i Henhold til Transporten til Citanten og til en ustævnt Tredjemand, der fra Stationsforstander Jørck havde faaet Transporten paa 10000 Kr., saa længe han ikke var fyldestgjort for sit Krav som Udlægshaver, og der opstod i den Anledning imellem de paagældende en Disput i Boet, som afgjordes ved Decision af 30 November f. A., afsagt af Skifteforvalteren i Frederiksberg Birk, ved hvilken Decision medindstævnte Scharffs Protest toges til Følge.

Citanten har derefter ved Stævning af 25 Januar d. A. indanket bemeldte Decision her for Retten, hvor han har nedlagt Paastand paa, at Decisionen forandres derhen, at medindstævnte, Partikulier J. J. Scharff, kendes uberettiget til forud for den af Citanten anmeldte Transport at erholde Fyldestgørelse for sin Fordring af den Fru Petrea Kirstine Jørck, født Henriksen, i fornævnte Bo tilfaldne Arv, samt paastaaet sig Appellsagens Omkostninger tillagte skadesløst hos medindstævnte Scharff.

Medens executor testamenti i fornævnte Murmester H P. Schmidts og Hustrus Dødsbo, skøndt lovlig stævnet, ikke har givet Møde her for Retten, har medindstævnte J. J. Scharff principaliter paastaaet Sagen afvist og sig tilkendt Kost og Tæring hos Citanten paa Grund af, at Stationsforstander Jørcks Bo, der behandles af Odense Herreds Skifteret, ikke er stævnet her under Sagen, og i alt Fald paa Grund af, at Citantens Fordring ikke er anmeldt i fornævnte Jørcks Bo inden Proklamas Udløb, hvorfor Fordringen er prækluderet og nærværende Sag saaledes er uden Interesse for Citanten. Subsidiært har nævnte Indstævnte paastaaet den indankede Decision stadfæstet og Citanten tilpligtet at betale ham Appellsagens Omkostninger.

Citanten, der har anbragt, at Stationsforstander Jørck er afgaaet ved Døden, har protesteret imod, at Indstævnte Scharffs Afvisningspaastand tages til Følge.

Medindstævnte Scharffs Paastand om Sagens Afvisning maa anses ganske ubeføjet, og der vil som Følge heraf ikke kunne tages noget Hensyn til samme. Hvad Sagens Realitet angaar, har Citanten til Støtte for sin Paastand om den indankede Decisions Forandring anført, at der foreligger en virkelig Transport af en Del af Arven, om denne end er givet til Sikkerhed for Transporthaverens Fordring, og at der ikke til Gyldigheden af en saadan Transport kan kræves Iagttagelse af Lovgivningens Fordringer til gyldig Stiftelse af Underpant i Løsøre, allerede af den Grund, at Underpant i Løsøre forudsætter, at de Effekter, som stilles til Sikkerhed, forblive i Pantsætterens Værge, hvilket i det foreliggende Tilfælde ikke er sket.

Da Citanten imidlertid har erkendt, at der ved den paagældende Transport er stiftet en Sikkerhedsret, og det i øvrigt fremgaar af Transporten, at den har haft til Hensigt at yde Transporthaveren Sikkerhed for Gæld, der efter Transporten vedblev at bestaa og kunde kræves betalt paa Anfordring, samt da det følger af Forholdets Natur, at Reglerne i Forordning af 28 Juli 1841 om Stiftelsen af Underpant i Løsøre maa være analogisk anvendelig paa en saadan Sikkerhedsstilling, og det er uomtvistet, at disse Forskrifter i det foreliggende Tilfælde ikke ere iagttagne, maa der gives medindstævnte Scharff Medhold i, at Citantens Fordring paa Boet maa staa tilbage for det nævnte

Indstævnte givne Udlæg i den Stationsforstander Jørck i fornævnte Bo tilfaldne Arv.

Som Følge heraf vil den indankede Decision, for saa vidt paa-anket er, være at stadfæste,

Sagens Omkostninger her for Retten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 5. Handelsagent **H. Lindhard** (Nellemann)

contra

Bødker **J. Husmer** (Ingen),

betr. en Købers Ret til ved Fogeden at lade sig indsætte i Besiddelsen af en fast Ejendom.

Frederikssund Købstads Fogedrets Kendelse af 22 August 1895: Rekvisitus, Bødker J. Husmer, vil være at udsætte af Besiddelsen af Ejendommen Matr. Nr. 30 c af Frederikssund Købstad, og Rekvirenten, Hr. H. Lindhard, være at indsætte i Besiddelsen af samme.

Forretningen sluttet.

Samme Rets Kendelse af 7 September 1895: I Henhold til det under 22 f. M. afsagte Dekret udsættes Rekvisitus og samtlige hans Ejendele af Ejendommen Matr. Nr. 30 c af Frederikssund Købstad. Dekretet blev derefter fuldhyrdet. . . . Forretningen sluttet.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Marts 1897: De ovenomhandlede Fogedforretninger med derunder afsagte Kendelser bør være ophævede, og bør Indstævnte, Handelsagent H. Lindhard, til Citanten, Bødker J. Husmer af Frederikssund, betale 800 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 24 August 1895 til Betaling sker. Saa betaler Indstævnte og til Citanten Sagens Omkostninger for Overretten med 60 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører H. Jensen en Frist af 8 Dage fra Dommens Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 30 September 1895 og 16 Marts 1896 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Overfor Appellantens ved den i den indankede Dom omhandlede Slutseddel hjemlede Krav paa at tiltræde Ejendommen i Frederikssund den 1 August 1895 fremsatte Indstævnte saavel i hans i Dommen ommeldte Beskikkelse af 20de s. M. som under den paaankede Fogedforretning af 22de s. M. kun den Ind-

sigelse, at Mageskiftehandelen skulde være misligholdt af Appellanten derved, at denne ikke havde betalt det i Slutsedlen til den 1 August betingede Afdrag af 300 Kroner paa Byttesummen. Da Appellanten imidlertid under Fogedforretningen oplyste, at hans Undladelse af at erlægge bemeldte Afdrag var begrundet deri, at Ejendommen var behæftet med 2200 Kroner udover den Pantegæld, som var omtalt i Slutseddelen, og som Appellanten ifølge denne skulde overtage, hvilket han godtgjorde ved Fremlæggelse af Panteattest, idet han derhos erklærede sig villig til at deponere de 300 Kroner hos Fogeden og stille dem til Indstævntes Disposition, mod at den fornævnte Behæftelse fjernedes, maatte det herved fra Appellantens Side anses tilstrækkelig godtgjort, at hans Vægning ved til Indstævnte at udbetale disse 300 Kr. ikke indeholdt nogen Misligholdelse af Mageskiftehandelen. Der har derfor været god Føje for Fogeden til — uanset at Appellanten endnu ikke havde faaet Skøde paa Ejendommen — at sætte ham i Besiddelse af denne i Henhold til Slutseddelen, idet det navnlig i saa Henseende maatte være uden Betydning, om Ejendommen endnu ikke maatte være tiltraadt af Appellanten, eller om Indstævnte — saaledes som han dels i Beskikkelsen, dels under selve Fogedforretningen anbragte — efter at Appellanten havde tiltraadt Ejendommen, atter havde sat sig i Besiddelse af denne. Som Følge heraf, og da der ikke kan tillægges de af Indstævnte i forrige Instans yderligere fremsatte Indsigelser nogen Betydning, ville de paaankede Kendelser og den i Henhold til samme skete Ud- og Indsættelse være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret findes Indstævnte at burde betale Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

De paaankede Fogedkendelser af 22 August og 7 September 1895 og den derefter foretagne Ud- og Indsættelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret betaler Indstævnte, Bødker J. Husmer, til Appellanten, Handelsagent H. Lindhard, med 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 10 Maj 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 9.

Mandagen den 1 Maj.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paaanker Citanten, Bødker J. Husmer af Frederikssund, i Henhold til Stævning af 24 August 1895 og Kontinuationsstævning af 9 September s. A. tvende af Kongens Foged i Frederikssund efter Rekvisition af Indstævnte, Handelsagent H. Lindhard, den 22 August og 7 September 1895 hos ham foretagne Forretninger, ved hvilke Citanten er bleven udsat af Besiddelsen af den ham tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 30c af Frederikssund, og Indstævnte indsat i samme, og paastaar Citanten disse Forretninger med derunder afsagte Kendelser annullerede og ophævede samt Indstævnte tilpligtet i Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde at betale ham 2000 Kr. for hver af de afholdte Forretninger med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra de respektive Stævningers Dato, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte procederer til Fogedforretningernes Stadfæstelse og paastaar, idet han protesterer imod, at der tillægges Citanten nogen Erstatning, og benægter, at denne ved de afholdte Forretninger har lidt noget Tab, end sige af den angivne Størrelse — hvilket Tab i alt Fald maatte fastsættes ved Rettens Skøn — sig hos Citanten tillagt Sagens Omkostninger.

Det fremgaar af Sagen, at Citanten og Indstævnte den 29 Juli 1895 afsluttede en Handel, hvorom der samme Dag af dem blev underskrevet en Slutseddel, og som gik ud paa at mageskifte Citantens ovennævnte Ejendom tilligemed Retten til Branderstatning for et paa samme opført, Vinteren forud afbrændt Forhus mod en Indstævnte tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 23 og 26 i Kollerød, Lyngby Sogn, og var det i den nævnte Slutseddel bl. a. fastsat, at Ejendommen skulde tiltrædes den 1 August næsteften, at der, idet Ejendommen i Frederikssund blev sat til en Værdi af 10,000 Kr. og Indstævntes Ejendom til 6000 Kr., og idet der angaves at paahvile den førstnævnte Ejendom 2de nærmere angivne Prioriteter til samlet Beløb 4500 Kr. og den anden Ejendom en Prioritet stor 2000 Kr., af Indstævnte skulde betales Citanten det derved fremkommende Overskud af 1500 Kr., som skulde erlægges med 300 Kr. den 1ste August 1895 og Resten, naar Assurancesummen for det ovennævnte Forhus var bleven udbetalt, dog senest den 11 December 1895, og at Parterne vare pligtige at modtage og udstede Skøde, naar bemeldte Assurance var udbetalt og Købesummen berigtiget.

Fremdeles fremgaar det af Proceduren, at Citanten den 1 August 1895 henvendte sig til Indstævnte for at faa udbetalt det ovennævnte

Afdrag af 300 Kr., at Citanten blev henvist til herom at henvende sig til Indstævntes Befuldmægtigede, Sagfører A. C. Hansen i Frederikssund, at Citanten, efterat have begivet sig til dennes Kontor, der fik den Besked, at en den foregaaende Dag erhvervet Panteattest vedrørende Citantens Ejendom udviste, at der udover de i Slutsedlen angivne Prioriteter paa Ejendommen hæftede et af Citanten den 13 Juli 1895 til Sagfører Neidhardt i Frederikssund udstedt og 16de s. M. tinglæst Skadesløsbrev for indtil 2200 Kr., og at denne Hæftelse maatte fjernes, forinden Udbetalingen af de 300 Kr. kunde finde Sted, at Citanten derefter forlod Sagførerens Kontor, og at der derefter ikke passerede videre mellem Parterne, forinden Citanten den 20 August for Indstævnte lod forkynde en Beskikkelse gaaende ud paa, at han, da Indstævnte ikke havde præsteret den Udbetaling, som han havde forpligtet sig til at erlægge den 1 August, betragtede den indgaaede Overenskomst som brudt af Indstævnte og følgelig betragtede Handelen som hævet, »saaledes navnlig« — som det hedder i Beskikkelsen — »at, ligesom jeg fra Forkyndelsen af denne Beskikkelse at regne, fraviger al Besiddelse, Berettigelse og Beføjelse med Hensyn til Ejendommen i Kollerød saaledes overtager jeg samtidig Besiddelsen af Ejendommen i Frederikssund.«

Indstævnte, der ikke for sit Vedkommende vilde opgive sin formentlige Ret efter den indgaaede Kontrakt, henvendte sig derefter den 22 August 1895 til Kongens Foged i Frederikssund med en Rekvisition, i hvilken han under Henviisning til, at Citanten i sin ommeldte Beskikkelse selv havde erklæret at have taget Ejendommen i Frederikssund, der — som det hedder i Rekvisitionen — var »overdraget til og tiltraadt af« Indstævnte, i Besiddelse, og til, at det maatte tilskrives Citanten selv, at han under Hensyn til det af ham ikke omtalte Skadesløsbrev ikke havde modtaget de fornævnte 300 Kr., anmodede Fogden om at udsætte Citanten af Ejendommen i Frederikssund, idet Indstævnte derhos i Rekvisitionen erklærede sig villig til, om det af Fogden begæredes, at deponere de 300 Kr. hos denne og stille dem til Citantens Disposition, mod at det ovennævnte Skadesløsbrev til Sagfører Neidhardt blev udslettet som Hæftelse for Ejendommen. Efterat Indstævnte hos Fogden havde deponeret et Beløb af 500 Kr., blev Forretningen s. D. fremmet, idet Fogden dekreterede, at Citanten, da han ved den ovenomtalte Slutseddel havde overdraget Indstævnte Ejendommen i Frederikssund til Tiltrædelse den 1 August, og der ikke skønnedes at foreligge Berettigelse for ham til ensidig at bryde Handelen og sætte sig i Besiddelse af denne Ejendom, vilde være at udsætte og Indstævnte at indsætte i Ejendommen, hvorefter Forretningen, som det hedder, blev »sluttet«.

Ved den ovennævnte Stævning af 24 August 1895 indankede Citanten dette Dekret for Overretten, men Indstævnte rekvirerede derefter Fogeddekretet af 22 August iværksat, hvilken Rekvisition Fogden efterkom, idet han den 7 September afsagde Kendelse om, at Citanten og samtlige hans Ejendele i Henhold til det den 22 August forud afsagde Dekret vilde være at udsætte, og straks fuldbyrdede dette Dekret.

For saa vidt Citanten nu til Støtte for de af ham her for Retten nedlagte Paastande har villet gøre gældende, at den den 7 September

1895 afholdte Fogedforretning, hvorved den den 22 August forud afsagte Fogedkendelse faktisk blev fuldbyrdet, har været ulovmedholdelig allerede af den Grund, at Fogedforretningen af 22 August efter samme Dag at være »sluttet«, var bleven indanket for Overretten ved Stævning af 24 August, vil der ikke kunne tages noget Hensyn hertil, eftersom Appel af et Dekret om Foretagelse af en eksekutiv Forretning ikke kan medføre, at dets Iværksættelse bliver at standse.

Citanten gør endvidere gældende, at Indstævnte overhovedet har manglet Ret til ved Fogdens Hjælp at faa ham udsat og sig indsat i Besiddelsen af den oftnævnte Ejendom i Frederikssund, og at Fogden burde have vægret sig ved at yde Indstævnte den af ham i denne Henseende begærte Bistand.

Heri findes der nu ogsaa at maatte gives Citanten Medhold. Ligesom det nemlig af Proceduren her for Retten fremgaar, at Indstævnte i sin Rekvisition af 22 August 1895 og under Proceduren for Fogedretten urigtigt har fremstillet Forholdet saaledes, som om han alt havde tiltraadt Besiddelsen af Ejendommen i Frederikssund, og som om Citanten derefter egenmægtig havde udsat ham af Besiddelsen, medens Forholdet i Virkeligheden har været det, at Parternes i Slutsedlen forudsatte Tiltrædelse til 1 August 1895 af de respektive Ejendomme ikke havde fundet Sted, og at altsaa ikke Indstævnte men alene Citanten i hele Tiden forud for den paaankede Indsættelsesforretning havde været i egentlig faktisk Besiddelse af Ejendommen, saaledes har Indstævnte under de foreliggende Omstændigheder — selv om han efter et ad almindelig Vej gennemført Søgemaal maatte have kunnet fremtvinge Opfyldelsen af den mellem ham og Citanten indgaaede Handel — ikke været berettiget til at søge sin formentlige Ret gennemført ved umiddelbar Fogedforretning, eftersom hverken D. L. 6—14—7 eller nogen anden Bestemmelse hjemler den, der i Henhold til en indgaaet Købekontrakt mener mod Ejeren af en Ejendom at have Krav paa, at denne til et vist Tidspunkt skal overlade ham Ejendommens Besiddelse, Adgang til, naar hans Ret bestrides af Ejeren, at opnaa Besiddelsen ved eksekutiv Udsættelse af Ejeren.

Som Følge heraf maa den foretagne Udsættelse af Citanten og Indsættelse af Indstævnte i Besiddelsen af den paagældende Ejendom anses at have været ulovmedholdelig, hvorfor de paagældende Fogedforretninger med derunder afsagte Kendelser overensstemmende med Citantens Paastand maa ophæves, uden at der for nærværende Ret bliver Anledning til at komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt disse Forretninger — saaledes som af Citanten for Fogedretten hævdede og paany her for Retten anbragt — ogsaa have været uberettigede af den Grund, at Citanten som Følge af, at det ovennævnte Afdrag af 300 Kr. paa Byttesummen for de ovennævnte Ejendomme ikke blev erlagt til det fastsatte Tidspunkt, havde været berettiget til — som sket — at træde tilbage fra den indgaaede Handel, saa lidt som til at træffe Afgørelse med Hensyn til den af Citanten først her for Retten fremsatte Paastand, at den indgaaede Handel fra første Færd af har været uforbindende for ham, fordi han vil have indgaaet den under urigtige Forudsætninger om den til ham overdragne Ejendoms Værdi, og fordi han ikke vil have forstaaet Indholdet af den af ham underskrevne Slutseddel.

Idet der derhos efter Omstændighederne ved de ovennævnte Fogedforretninger maa anses paaført Citanten Tort og Kreditspilde, vil Indstævnte i Henhold til Citantens Paastand have at betale denne Erstatning herfor saa vel som for Afsavnet af Ejendommen, hvilken Erstatning findes passende under et at kunne ansættes til 800 Kr. med Renter som paastaaet fra den 24 August 1895.

Indstævnte findes derhos at burde betale Citanten Sagens Omkostninger for Overretten med 60 Kr.

Der forelægges Overretssagfører H. Jensen en Frist af 8 Dage fra Dommens Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 30 September 1895 og 16 Marts 1896 fremlagte Indlæg. I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Onsdag den 3 Maj.

Nr. 24. Sagfører **J. C. M. Hansen** (Selv)

contra

Den uafhængige Storloge for Kongeriget Danmark I. O. O. F. ved dennes øverste Embedsmand, Læge **Petrus Beyer** (Shaw),

betr. Berettigelsen af et af Foreningen udstedt Forbud og en sket Udstødelse af Citanten af Logen m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Kendelse af 27 Maj 1895: Den af de Indstævnte, »Den uafhængige Stor-Loge for Kongeriget Danmark I. O. O. F., nedlagte Afvisningspaastand kan ikke tages til Følge. Der bevilges de Indstævnte Anstand til Mandagen den 10 Juni d. A. for at behandle Sagens Realitet.

Samme Rets Dom af 31 Maj 1897: Kontinuationssøgsmålet afvises. De Indstævnte, »Den uafhængige Stor-Loge for Kongeriget Danmark I. O. O. F.«, bør for Citanten, Sagfører J. C. M. Hansens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der vil være at forelægge Overretssagfører Jerlev en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 19 August, 11 November 1895 og 3 Februar 1896 fremlagte Indlæg samt af den af ham den 8 Februar 1897 fremlagte Skrivelse fra Citanten, hvilken Skrivelse maa betragtes som et Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at Kontinuationssagen er afvist, men ogsaa Hovedsagen findes i Medfør af den i Dommen nævnte § 25 at maatte afvises fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten,

da det Hovedappellanten givne Forbud har ligget indenfor Ordenens Competence og kun har været rettet til Hovedappellanten som Medlem af Ordenen, ligesom det kun har kunnet hævdnes og gennemføres ved Foranstaltninger med Hensyn til hans Stilling som saadan.

Efter den af Kontraappellanten nedlagte Paastand vil der være at tilkende ham Kost og Tæring i foregaaende Instans, hvorhos Hovedappellanten vil have at betale Kontraappellanten Processens Omkostninger for Højesteret, hvilke Beløb under et bestemmes til 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Hovedsagen afvises fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten. I Kontinuationssagen bør nævnte Rets Dom ved Magt at stande. I Kost og Tæring for samme Ret samt i Procesomkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Sagfører J. C. M. Hansen, til Kontraappellanten, den uafhængige Stor-Loge for Kongeriget Danmark I. O. O. F., 400 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at de Indstævnte, »Den uafhængige Stor-Loge for Kongeriget Danmark, I. O. O. F.«, paa et Stor-Logemøde i August Maaned f. A. havde vedtaget at forbyde Udgivelsen af Odd-Fellow-Bladet under dets nuværende Form, samt at forbyde at kalde noget Bladforetagende »Odd-Fellow-Blad«, -»Tidende« eller noget lignende, med mindre Stor-Logen eller Stor-Siren paa dennes Vegne tillod saadant, og at det var betydet Citanten, Sagfører J. C. M. Hansen, som Udgiver af Odd-Fellow-Bladet, at dette Forbud vilde blive gjort effektivt fra 1 Oktober 1894 eventuelt ved alle de Midler, der staa til Ordenens Disposition, har Citanten under nærværende Sag paastaaet de Indklagede tilpligtede under en passende daglig Mulkt at ophæve det ovennævnte Forbud overfor det af Citanten udgivne Odd-Fellow-Blad, og at betale ham en Erstatning af 5000 Kr. for den ham ved det nævnte Forbud paaførte Skade, samt Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte, der foreløbig have procederet Sagens Formalitet, have paastaaet Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring hos Citanten, der har protesteret mod disse Paastande.

For saa vidt de Indstævnte have støttet den nedlagte Afvisningspaastand paa, at Stævningen, som var rettet mod de Indstævnte ved sammes øverste Embedsmand, Læge Petrus Beyer, ikke skulde være lovlig forkyndt, idet der, da Stævningen, der var udtaget til den 15 Oktober f. A., den 8de s. M. forkyndtes paa Læge Beyers Bopæl for dennes Tjenestepige, af Pigen blev opgivet, at Læge Beyer var bortrejst til den 24 Oktober, vil der, da den skete Forkyndelse er lovlig, ikke kunne tages Hensyn til denne Indsigelse.

De Indstævnte have dernæst gjort gældende, at Citanten, der er Medlem af ovennævnte Orden, skulde være uberettiget til at gøre sit formentlige Krav gældende ved Domstolene, idet ifølge Ordenens Love ethvert Medlem ved sin Indtræden i Ordenen giver Afkald paa at gøre noget som helst Søgmaal eller Krav vedrørende hans Forhold til Ordenen gældende overfor denne ved de borgerlige Domstole, ikke alene saa længe han er Medlem af Ordenen, men ogsaa efter, at han maatte være udtraadt, udslettet eller udstødt af denne, samt medens han maatte være suspenderet, hvorhos de Indstævnte endelig have anbragt, at Sagen i alt Fald er for tidligt anlagt, idet Citanten burde have afventet en Indskriden fra de Indstævntes Side, forinden han skred til Sags Anlæg.

Ligesom imidlertid de Indstævntes Formening om, at Citanten i Henhold til den oven citerede Bestemmelse i Lovene skulde være udelukket fra at gøre sit formentlige Krav gældende ved Domstolene, ikke findes at kunne gives Medhold i et Tilfælde som det foreliggende, idet det ikke kan antages, at Citanten, naar der fra Ordenens Side gøres Indgreb i hans private Erhvervsvirksomhed, ved den nævnte Lovbestemmelse skulde være afskaaret fra at søge Domstolenes Hjælp, saaledes maa der ogsaa, da Citanten har støttet sin Erstatningspaastand direkte paa den ovennævnte af Stor-Logen vedtagne Beslutning, anses at foreligge tilstrækkelig Grundlag for en Retstrætte, og som Følge heraf vil den nedlagte Afvisningspaastand ikke kunne tages til Følge, hvorimod der efter de Indstævntes subsidiære Paastand vil være at bevilge dem Anstand i 14 Dage for at behandle Sagens Realitet.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efterat Citanten, Sagfører J. C. M. Hansen, der i en Aarrække havde været Medlem af den saakaldte »Odd-Fellow Orden«, siden December 1885 havde udgivet et Ugeblad, kaldet »Odd-Fellow Bladet«, blev der paa et af de Indstævnte, »Den uafhængige Stor-Loge for Kongeriget Danmark, I. O. O. F.«, den 21 August 1894 afholdt Stor-Loge Møde vedtaget følgende: »Stor-Logen forbyder Udgivelsen af Odd-Fellow Bladet under dets nuværende Form« og »det forbydes at kalde noget Bladforetagende »Odd-Fellow Blad«, -> Tidende« eller noget lignende, med mindre Stor-Logen eller Stor-Siren paa dennes Vegne tillader saadant«.

I Skrivelse af 25 s. M. meddelte Stor-Siren, der er den fornævnte Ordens øverste Embedsmand, derefter Citanten Stor-Logens saaledes vedtagne Beslutning til Efterlevelse, og Citanten bestemte sig da til foreløbig at ændre Bladets Navn og Form. Efterat han imidlertid havde tilkendegivet denne sin Hensigt i Bladet, modtog han følgende Skrivelse af 17 September s. A. fra Stor-Siren: »Herved finder jeg Anledning til at meddele Dem, at i Følge den af den hv. Stor-Loge vedtagne Beslutning, der i øvrigt jo alt ad officiel Vej er bragt til Deres Kundskab, vil det efter 1 Oktober d. A. ikke kunne tillades Dem eller nogen anden uden Stor-Logens Sanktion at udgive noget Bladforetagende, hvis Titel tager Sigte paa Odd-Fellowskabet i den

danske Jurisdiktion, eller hvis Indhold berører noget, der angaar Ordenens eller dens Institutioners Forhold i nævnte Jurisdiktion, og vil jeg se mig nødsaget til i Tilfælde af dette Forbuds Overtrædelse eller Omgaaen at hævde Stor-Logens Ordre med alle de Midler i yderste Konsekvens, som staa til min Raadighed«.

Efter Modtagelsen af denne Skrivelse forandrede Citanten Bladets Navn til »Broderbaandet« fra 1 Oktober s. A., men lod det i øvrigt udgaa uforandret som hidtil.

Idet han, hvis Udgivelse af Bladet var et rent privat Foretagende, imidlertid forment, at Stor-Logen ved det fra sammes Side efter det anførte foretagne havde overskredet sine Rettigheder og gjort Indgreb i hans private Beføjelse og Virksomhed, anlagde han nærværende efter Hoved- og Kontinuationssævning procederede Sag mod Stor-Logen, og gaar hans Paastand under Hovedsøgsmaalet ud paa, at Storlogen kendes uberettiget til at udstede et Forbud som sket og tilpligtes under en passende daglig Mulkt at ophæve det paagældende Forbud overfor det af Citanten udgivne »Odd-Fellow Blad« samt derhos at betale Citanten en Erstatning af 5000 Kr. for den ham ved Forbudet paaførte Skade, medens Citanten under Kontinuationssøgsmaalet under Anbringende af, at han paa Grund af Anlægget af Hovedsøgsmaalet mod Stor-Logen under 20 Maj 1895 af denne er bleven udstødt af Ordenen, og at det derved er blevet ham umuliggjort at fortsætte Udgivelsen af Bladet, har nedlagt Paastand paa, at de Indstævnte tilpligtes under en passende daglig Mulkt at ophæve den ham overgaaede Udstødelse af Ordenen, at genindsætte ham i sine fulde Rettigheder og herom give lignende Meddelelse til Ordenens forskellige Institutioner, som der er udsendt om Udstødelsen, samt at betale ham i yderligere Erstatning 2472 Kr. 35 Øre, altsaa ialt i Erstatning for Forbudet og Udstødelsen 7472 Kr. 35 Øre, samt for Tort og Kreditspilde 5000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. af Beløbene fra Kontinuationsforligsklagens Dato den 3 August 1895 til Betaling sker.

Efter under en særskilt Procedure af Hovedsøgsmaalets Formalitet at have paastaaet dette afvist, hvilken Paastand forkastedes ved Rettens Kendelse af 27 Maj 1895, have de Indstævnte paastaaet sig frifundne i nævnte Søgmaal, hvorhos de under Kontinuationssøgsmaalet principalt have nedlagt Paastand paa dettes Afvisning med Tilkendelse af Kost og Tæring og subsidiært have paastaaet sig frifundne.

Hver af Sagens Parter har endelig paastaaet sig tillagt Omkostningerne i begge Søgmaal hos Modparten.

Den af de Indstævnte om Kontinuationssagens Afvisning nedlagte Paastand have de støttet dels paa, at dette Søgmaal skal indeholde en ulovlig Kumulation, dels paa, at Spørgsmaalet om Citantens Udstødelse af Ordenen formentlig ikke kan bringes for Domstolene, i hvilken Henseende de navnlig have henholdt sig til Bestemmelsen i § 25 i Grundloven for Under-Loger, hvorefter et Medlem ved sin Indtræden i Ordenen giver Afkald paa at gøre noget som helst Søgmaal eller Krav, vedrørende hans Forhold til Ordenen, gældende over for denne ved de borgerlige Domstole«.

Da der nu findes at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at Kontinuationssagen angaar Citantens Forhold til Ordenen, vil deres

Paastand om Kontinuationssagens Afvisning være at tage til Følge, dog at der ikke vil kunne tillægges dem noget Beløb i Kost og Tæring.

Til Støtte for deres Paastand om Frifindelse under Hovedsøgsmaalet have de Indstævnte gjort gældende, at Udstedelsen af det omhandlede Forbud er et Anliggende, der ligger ganske indenfor Ordenens eget Omraade, og følgelig har været lovlig, og at Citanten, der i øvrigt ikke havde behøvet at rette sig efter Forbudet, ikke har lidt noget Tab derved, i hvert Fald ikke af Størrelse som det paastaaede Beløb.

Det fremgaar af de i Sagen foreliggende Oplysninger, at den ovennævnte Orden er berettiget til at udøve Myndighed over sine Medlemmer i Ordensanliggender, og det er ikke af Citanten godtgjort, at det ligger udenfor den Storlogen — der ifølge Lovene er Ordenens øverste Myndighed — i saa Henseende tilkommende almindelige Kompetence at udstede et Forbud som det paaklagede, der kun har været rettet til Citanten som Medlem af Ordenen, og af Stor-Logen kun kunde hævdes og gennemføres ved Foranstaltninger med Hensyn til hans Stilling som saadan.

Ligesom derfor Udstedelsen af Forbudet ikke kan anses at have været uberettiget overfor Citanten i hans Stilling som Medlem af Ordenen, saaledes findes ej heller den blotte Vedtagelse og Meddelelse til ham af den paagældende Ordensbeslutning at indeholde et retsstridigt Indgreb i nogen ham som Privatmand tilkommende Beføjelse eller nogen af ham som saadan udøvet Virksomhed, og de Indstævnte ville saaledes, allerede som Følge heraf, og idet det bliver overflødigt at komme ind paa, hvad der iøvrigt fra deres Side er fremført i Sagen, være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Jerlev en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 19 August, 11 November 1895 og 3 Februar 1896 fremlagte Indlæg, samt af den af ham den 8 Februar 1897 fremlagte Skrivelse fra Citanten, hvilken Skrivelse maa betragtes som et Indlæg; i øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 141.

Advokat Hindenburg

contra

Søren Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Rødby Købstads Ekstrarets Dom af 18 November 1898: Tiltalte, Stenhugger Søren Nielsen af Errindlev, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af denne Sag og hans Anholdelse lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Koefoed, og Defensor, Sagfører Ruder, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Februar 1899: Tiltalte Søren Nielsen bør straffes med simpelt Fængsel i 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Møller og Nissen for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Nielsen til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Rødby Købstads Ekstraret indankede Sag er Tiltalte Søren Nielsen, som er født den 10 November 1862 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for bedrægligt Forhold.

Der maa efter de under Sagen fremkomne Oplysninger gaas ud fra, at Tiltalte den 9 Oktober f. A. om Eftermiddagen, efter at have i Gæstgiver Carl Nielsens Beværtning i Rødby nydt Drikkevarer for et Beløb af 17 Øre, har forladt Beværtningen ad en usædvanlig Vej, og at han, da en dersteds tjenende Pige satte efter ham og afkrævede ham Pengene, har fjernet sig uden at tage Hensyn hertil. Tiltalte har, næst at erkende, at det godt kan være, at Sagen forholder sig saaledes, fastholdt, at han ved den paagældende Lejlighed var beruset, og at han aldeles intet erindrer om det passerede; men efter de fremkomne Oplysninger kan det ikke antages, at han har været beruset i nogen fuld Tilregnelighed udelukkende Grad.

Tiltalte har derhos tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med det i øvrigt oplyste, at han samme Dags Aften, efter at have i Gæstgiver Jessens Beværtning i Rødby rekvireret Drikkevarer for et Beløb af 80 Øre, har fjernet sig for at unddrage sig Betaling af Beløbet.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 257, efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 5 Dage. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken han er anset efter Straffelovens § 251, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at forandre.

Nr. 143. Højesteretssagfører Hansen

contra

Handelsrejsende **Georg Arthur Kruse** (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Bestemmelserne om Prøvehandel paa Landet.

Baag Herreds Politirets Dom af 14 Juni 1898: Tiltalte Georg Arthur Kruse bør til Assens Amts Fattigkasse bøde 20 Kr. samt udrede Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 November 1898: Tiltalte, Handelsrejsende Georg Arthur Kruse, bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Lassen, 15 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 29 Marts d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg hver 40 Kroner, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Baag Herreds Politiret hertil indankede, mod Tiltalte, Handelsrejsende Georg Arthur Kruse, for Overtrædelse af Bestemmelserne om Prøvehandel paa Landet anlagte Sag er det ved hans egen Erkendelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han i forrige og indeværende Aar som rejsende for et i Kjøbenhavn bosat Grossererfirma har til Skræddere paa Landet falbudt Klædevarer efter foreviste Prøver.

Da det ved Lov 23 Maj 1873 § 8 givne Forbud mod Prøvehandel paa Landet undtager saadan Handel mellem handelsberettigede indbyrdes, for saa vidt angaar Varer af den Slags, som ogsaa Køberen er berettiget til at forhandle, og da der i Medfør af Næringsloven af 29 December 1857 § 23 tilkommer Skræddere en begrænset Ret til Forhandling af Klædevarer, findes den omhandlede Prøvehandel at

have haft fornøden Lovhjemmel, hvorfor Tiltalte, der er født den 23 Februar 1863 og ikke funden tidligere straffet, vil være at frifinde for det offentlige Tiltale i Sagen.

Overensstemmende hermed vil Politiretsdommen, ved hvilken Tiltalte efter sidstnævnte Lovs § 75 er anset med en Assens Amts Fattigkasse tillagt Bøde af 20 Kr., være at forandre.

Nr. 4. Skræddermester **Niels Christian Pedersen** (Nellemann e. O.)

contra

Gaardejer S. J. Christensens Enke **Birgitte Nørgaard** (Ingen),

betr. Betaling af 1000 Kroner.

Nørhald m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 24 September 1896: Indstævnte, Skræddermester Niels Christian Pedersen af Laurberg, bør til Citanten, Gaardejer S. J. Christensens Enke Birgitte Nørgaard af Haurum betale 1000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 9 August 1894, til Betaling sker. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 December 1897: Den paaankede Underrettsdom bør ved Magt at stande. I Henseende til de af Citanten, Skræddermester Niels Christian Pedersen, under den øvrige Del af Sagen for Overretten nedlagte Paastande bør Indstævnte, Gaardejer S. J. Christensens Enke Birgitte Nørgaard, for Citantens Tiltale fri at være. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Selv om Appellanten ved sin i den indankede Dom ommeldte Udtalelse paa Anbæk Marked maatte kunne antages at have paadraget sig en retlig Forpligtelse overfor Gaardejer S. J. Christensen, kan det i alt Fald ikke anses godtgjort, at den for Forpligtelsens Ikrafttræden fastsatte Betingelse er indtraadt, idet det efter samtlige foreliggende Vidneforklaringer ikke findes med Sikkerhed at kunne antages, at Appellantens Udtalelser paa den i Dommen omhandlede Generalforsamling har maattet forstaas som en utvetydig Nægtelse af at have underkastet sig Mejeriets Love, en Nægtelse, som heller ikke vilde stemme med, at det var i Egenskab af Interessent, at han optraadte paa Generalforsamlingen.

Appellanten vil derfor være at frifinde for Indstævntes Til-

tale, medens der efter Proceduren for Højesteret ikke bliver Spørgsmaal om Lovligheden af den hos ham foretagne Arrest.

Processens Omkostninger ville være at ophæve for alle Retter og det Appellantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Skræddermester N. C. Pedersen, bør for Indstævnte, Gaardejer S. J. Christensens Enke, Birgitte Nørgaards Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nellenman 120 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Interessenterne i Bøstrup Mejeri under 8 Juni 1894 havde afholdt en Generalforsamling, hvorved et af Mejeribestyrelsen, for hvilken Gaardejer S. J. Christensen af Haurum var Formand, fremsat Forslag om Optagelse af et Laan for Mejeriets Regning, bl. a. til Indfrielse af en ældre mindre Gæld, blev forhandlet, traf Citanten, Skræddermester Niels Christian Pedersen, da af Laurberg, nu af Andrupgaard — som tillige med flere andre Personer fra Laurberg, der ligesom han for nylig vare indtraadte som Interessenter i Mejeriet, havde deltaget i denne Generalforsamling og derved modsat sig Vedtagelsen af det fremsatte Forslag, der gik ud paa en Anvendelse af Forskellen mellem det foreslaede nye Laan og den ældre Gæld, hvorved de ældre Interessenter efter de ny Interessenters Formening vilde blive begunstigede paa disses Bekostning — og bemeldte Gaardejer S. J. Christensen den 27 Juli næstefter sammen paa Anbæk Marked og kom da i Samtale om det paa Generalforsamlingen passerede. Under Anbringende af, at Citanten under denne Samtale erklærede, at han vilde betale S. J. Christensen 1000 Kr., hvis han ved den nævnte Generalforsamling havde benægtet at have underkastet sig Bøstrup Mejeris Love, og at Citanten ved Generalforsamlingen fremsatte en saadan Benægtelse, anlagde S. J. Christensen derefter nærværende Sag, under hvilken han i 1ste Instans paastod Citanten tilpligtet at betale ham 1000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 9 August 1894, indtil Betaling skete, og ved den den 24 September f. A. afsagte Underrettsdom er denne Paastand tagen til Følge saaledes, at Citanten, idet S. J. Christensen under Sagens Gang for Underretten var afgaaet ved Døden, og hans Enke, Indstævnte Birgitte Nørgaard af Haurum, som hensiddende i uskiftet Bo efter den afdøde derpaa i hans Sted var indtraadt i Sagen, er tilpligtet at betale Indstævnte det indtalte Beløb med Renter som anført. Ved en den 3 November f. A. efter Rekvisition af 30 Oktober næstforhen paa Citantens Bopæl afholdt

Fogedforretning har Indstævnte derhos paa Grundlag af bemeldte Dom, der den 24 Oktober var bleven forkyndt for Citanten, ladet foretage Arrest i den ham tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 1, 3 og 5 a af Andrup tillige med forskellige Løsøregenstande til Sikkerhed for det hende tilkendte Beløb af 1000 Kr. med Renter til Rekvisitionens Datum, 110 Kr. 98 Øre, og Omkostninger ved Arrestforretningen til Beløb 85 Kr. 73 Øre eller i alt 1196 Kr. 71 Øre med videre paaløbende Renter og Omkostninger; men efterat denne Forretning, under hvilken Citanten ikke var antruffen hjemme, efter Indstævntes Begæring den 5 November f. A. var bleven kontinueret paa Fogdens Kontor, hvor Citanten da, efter at være opfordret til at møde, indfandt sig med en Sagfører, og Citanten ved denne Lejlighed havde nedlagt Paastand om Ophævelse af det afsagte Arrestdekret, idet han erklærede, at han stillede 4 til Fogden afgivne, hans Sagfører tilhørende Kreditforeningsobligationer til et paalydende Beløb af ialt 1500 Kr. som Sikkerhed »i Henhold til D. L. 1—21—7«, medens Indstævnte, der ved Kontinuationsforretningens Begyndelse havde fremsat Begæring om, at det ovennævnte Beløb af 1196 Kr. 71 Øre tillige med yderligere Omkostninger 48 Kr. 53 Øre maatte blive affordret Citanten, og han i Mangel af Betaling opfordret til at opgive, hvad han ejede til Sikkerhed for det afkrævede Beløb med videre paaløbende Renter og Omkostninger, protesterede mod Relaksation af Arresten og begærede, som det hedder i Tilførselen til Fogedprotokollen, samme kontinueret, er Arresten ved en af Fogden den 11 s. M. afsagt Kendelse paa Grund af den stillede Sikkerhed relaxeret.

Citanten har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han — der i Følge Indholdet af Appelstævningen paaanker til Ufetterretligkendelse . . . eller til Underkendelse og Forandring samt Udredelse af Erstatning dels bemeldte Dom med foregaaende Retsbehandling, dels den i Henhold hertil den 3die, 5te og 11 November f. A. afholdte Arrestforretning — ligesom i 1ste Instans har paaستاet sig frifunden for Indstævntes Tiltale samt derhos nedlagt Paastand om, at »den skete Beslaglæggelse af det for Underretsdømmen stillede Depositum« ophæves, og at Indstævnte tilpligtes at betale Citanten Erstatning for Tort og Kreditspilde ved den afholdte Arrestforretning, hvorimod Indstævnte har paaستاet principaliter, at den indankede Dom stadfæstes, og at Sagen i øvrigt afvises fra Overretten — hvilken Afvisningspaastand, der hovedsagelig er støttet paa, at Citanten ikke for Overretten har nedlagt nogen Paastand med Hensyn til selve Arrestforretningen, og at Citantens Paastand om Ophævelse af den skete Sikkerhedsstillelse og om Tilkendelse af Erstatning skulle ligge udenfor Appelstævningen, imidlertid ikke kan anses beføjet — og subsidiært, at de appellerede Retshandlingler stadfæstes, og at Indstævnte frifindes for Citantens Tiltale.

Til Oplysning om Citantens formentlige Forpligtelse til at betale det under Sagen indtalte Beløb er der fra Indstævntes Side foranstaltet optaget 2 Tingsvidner, under hvilke tvende Vidner edelig have forklaret, at de paa det ovennævnte Marked samtidigt traf sammen med Citanten og S. J. Christensen, at der derefter mellem disse 2 Mænd blev ført en Samtale om Bøstrup Mejeri, at Citanten da til Christensen udtalte, at dersom han ved Generalforsamlingen den 8 Juni havde

nægtet at have underkastet sig Mejeriets Love, vilde han betale Christensen 1000 Kr., at Christensen derpaa yttrede, at det havde Citanten gjort, at denne hertil svarede, at dersom Christensen blot ved en Mand foruden Christensen selv kunde bevise, at han havde sagt dette, vilde han betale Christensen de 1000 Kr. kontant, og at Christensen sagde til Vidnerne: »Det høre I to Mænd paa«, og yttrede: »Du skal nok komme af med de 1000 Kr.«, hvorhos begge Vidnerne have udsagt, at Samtalen førtes i Ro og havde en »fortrolig« Karakter, samt at Christensen efter deres Opfattelse maatte være berettiget til at gaa ud fra, at Citanten ved sine Udtalelser paadrog sig en retlig Forpligtelse, i hvilken Henseende det ene Vidne har tilføjet, at, efterat Christensen, som anført, havde kaldt dem til Vidne paa Citantens Udtalelser, yttrede Citanten, at de 1000 Kr., han havde lovet at betale Christensen, skulde han nok betale ham kontant, naar Christensen kunde skaffe bevist, at Citanten havde nægtet — som det hedder i Protokolltilførselen om Vidneforklaringen — at underkaste sig Mejeriets Love. Angaaende det paa den ovennævnte Generalforsamling passerede have dernæst 3 af de Personer, som vare til Stede ved samme, afgivet edelige Forklaringer, der for det ene Vidnes Vedkommende gaar ud paa, at Citanten paa Generalforsamlingen, hvor han talte ikke blot paa egne, men til Dels ogsaa paa andres Vegne, under Drøftelsen af det om Optagelse af et Laan fremsatte Forslag udtalte, at han ikke havde underkastet sig Mejeriets Love, medens et andet Vidne har udsagt, at Citanten, efterat Formanden havde yttret: »I ville vel nok tilstaa, at I have underkastet Eder Lovene«, hertil svarede: »Jeg har ikke underkastet mig nogen Lov«, men at der paa Generalforsamlingen, ved hvilken der ikke blev forhandlet andre Sager end Mejeriets egne, og hvor Citantens Opposition hovedsagelig drejede sig om Forsamlingens Myndighed til at beslutte Optagelse af det foreslaaede Laan, i øvrigt ikke var videre Tale om, hvorvidt Citanten havde underkastet sig eller underskrevet Lovene, hvorhos endelig det 3dje Vidne har forklaret, at Citanten, da han under Forhandlingen paa Generalforsamlingen om det ommeldte Forslag talte paa egne og nogle andres Vegne, brugte den Udtalelse: »Vi have ikke underkastet os Mejeriets Love«, dog at Vidnet ikke bestemt har turdet sige, om han brugte Ordene: »underkastet os« eller mulig sagde: »Vi have ikke underskrevet Mejeriets Love«; men i hvert Fald fik Vidnet, efter hvad det har tilføjet, det Indtryk, at Citanten vilde tilkendegive, at han ikke stod under Mejeriets Love.

Citanten har i Henseende til Indholdet af den Samtale, som han paa Anbæk Marked havde med S. J. Christensen, givet en Fremstilling, der bl. a. gaar ud paa, at Christensen til ham yttrede noget lignende som: »Du var alligevel for slem paa Generalforsamlingen med at sige, at I ikke havde underkastet Jer Bøstrup Mejeris Love«, og at Citanten i Forbindelse med, at han benægtede at have sagt dette, talte om muligt at turde sætte 1000 Kr. herpaa, idet han formentlig sagde: »Jeg tror at turde sætte 1000 Kr. paa ikke at have sagt saaledes«; men Citanten, der i øvrigt ikke vil kunne erindre bestemt, hvorledes Ordene faldt, har benægtet saavel at have ved den her ommeldte Lejlighed paataget sig Forpligtelse til under nogen som helst Forudsætning at betale Christensen 1000 Kr. som ogsaa, at han ved

den ovennævnte Generalforsamling har benægtet at have underkastet sig Bøstrup Mejeris Love.

Ligesom det imidlertid, efter hvad der i Henseende til det paa Markedet i Anbæk forefaldne mellem Citanten og Christensen er bevist ved de 2 ovenanførte ganske samstemmende Vidneforklaringer desangaaende, maa antages, at Citanten — der end ikke har assereret, at han, efterat Christensen havde taget Vidner paa hans Udtalelser, gav til Kende, at disse ikke vare alvorlig mente — derved har paadraget sig en retlig bindende Forpligtelse til at betale Christensen et Beløb af 1000 Kr. under Forudsætning af, at han ved den 8 Juni næstforhen afholdte Generalforsamling i Bøstrup Mejeri havde nægtet at have underkastet sig dettes Love, saaledes maa det ogsaa ved de 3 andre fra Indstævntes Side tilvejebragte Vidneforklaringer anses tilstrækkelig godtgjort, at Citanten ved Generalforsamlingen har ladet falde Udtalelser, der indeholdt en saadan Nægtelse, idet det ikke kan komme i videre Betragtning til Afkræftelse af de nys nævnte Forklaringers Beviskraft, at 4 af Citanten førte Vidner, der vare til Stede ved Generalforsamlingen, efter deres Forklaringer enten ikke have hørt eller ikke kunne erindre at have hørt nogen Udtalelse af Citanten som den nævnte, med hvilken det navnlig ikke er uforeneligt, at Citanten tillige, som af disse Vidner forklaret, gjorde gældende, at Mejeriets Love ikke afgav Hjemmel for Generalforsamlingen til at vedtage det fremsatte Forslag.

Som Følge af det anførte maa det billiges, at Citanten ved Underrettsdommen er tilpligtet at betale Indstævnte det under Sagen indtalte Beløb med Renter, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste. Medens efter dette Resultat de af Citanten i Henseende til Ophevelse af den Sikkerhed, der er stillet under den ovennævnte Arrestforretning, og om Tilkendelse af Erstatning hos Indstævnte nedlagte Paastande — der ere byggede paa den Forudsætning, at Underrettsdommen maatte blive underkendt, men til Støtte for hvilke der i øvrigt ikke er anført noget af Betydning — ikke kunne tages til Følge, findes der paa den anden Side ikke under denne Sag at kunne træffes endelig Afgørelse af, hvorvidt der i nogen Henseende kan gives Dom til Stadfæstelse af Arrestforretningen, til hvis Justifikation Indstævnte efter Parternes Procedure for Overretten har anlagt Sag i 1ste Instans, hvorimod Indstævnte under den her omhandlede Del af nærværende Sag maa blive i det hele at frifinde for Citantens Tiltale.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 145.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Georg Niels Peter Christian Christensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Marts 1899: Tiltalte Georg Niels Peter Christian Christensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Møller og Overretssagfører Bentzen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Georg Niels Peter Christian Christensen til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Georg Niels Peter Christian Christensen, som er født den 8 Juli 1872 og ikke er fundet forhen straffet ifølge Dom, er under nærværende mod ham for Vold anlagte Sag ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende:

Da fraskilt Kone Rasmine Nielsen, til hvem Tiltalte i ca. 5 Aar havde staaet i Kæresteforhold, den 30 Januar d. A. sad i sit Værelse og læste ved Lampen i en Avis, medens Tiltalte i en noget beruset, men som det maa antages tilregnelig Tilstand sad tæt ved i en Sofa, blev han pludselig greben af en opbragt Sindsstemning imod hende, uden at hun dertil havde givet nogen Anledning, og med sin knyttede højre Haand tildelte han hende, der ikke var forberedt paa noget Angreb fra hans Side, et kraftigt Slag i det venstre Øje, hvorved han tillige væltede Lampen, der faldt til Gulvet og sønderbrødes.

Tiltalte, som straks fortrød sin Adfærd, gik nu hen til Konen for at trøste hende, men da hun gav sig til at kradse ham i Ansigtet, tog han hende i Haaret og slog hende om paa Gulvet.

Færdig fra Trykkeriet den 18 Maj 1899.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

43. Aargang.

Højesteretsaaret 1899

Nr. 10.

Onsdagen den 3 Maj.

Ved den Rasmine Nielsen overgaaede Vold tilføjedes der hende en Kontusion omkring venstre Øje med Suggillationer af begge Øjenlaage og en svag Antydning af solutio continui ved Øjelaagets Begyndelse ligeover Kindbenet; endvidere Injektion af begge Øjebulbi og højre Øjes Øjenlaage, og endelig en Bule over venstre Tindingeben og en ved Nakkebenet, hvilke Læsioner i det væsentlige fortoge sig i Løbet af en 8 Dages Tid.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Mandagen den 8 Maj.

Nr. 37. Kjøbmand J. Asmussen (Ingen)

contra

Handelsfirmaet **Storm & Hirsch** ved dets eneste Indehaver S. H. Hirsch (Rée).

Højesterets Dom.

Appellanten, Købmand J. Asmussen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og han ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Handelsfirmaet Storm & Hirsch ved dets eneste Indehaver S. H. Hirsch, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 46. Forgylder **Alexander W. Mogensen** (Ingen)

contra

Firmaet **Alexander W. Mogensen & Rieffesthals** Likvidationsbo ved Grossererne C. Th. Rom og W. E. Ferslew samt tillige ex tuto ved Sagfører J. C. M. Hansen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Forgylder Alexander W. Mogensen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 50. Boghandler **M. Haagensen** (Ingen)

contra

Tømmermester **N. S. Sætøfte** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Boghandler M. Haagensen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 66. Brødkusk **Lauritz Hansen** (Ingen)

contra

forhenværende Stenværksejer **A. P. Brodersen** (Høgsbro).

Højesterets Dom.

Appellanten, Brødkusk Lauritz Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor

Frelser Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, forhenværende Stenværksejer A. P. Brodersen, som har ladet møde, 200 Kroner.

Tirsdagen den 9 Maj.

Nr. 28. Gaardejer **Søren Pedersen** af Hollerupgaard (Rée)

contra

Hesteavlsforeningen »Kronjyden« ved sammes Formand, Gaardejer J. P. Bach (Arntzen),

betr. Betaling af 1000 Kr. m. m.

Nørhald m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 24 December 1896: Indstævnte, Hesteavlsforeningen »Kronjyden«, bør til Citanten, Gaardejer Søren Pedersen af Hollerupgaard, betale 1000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 23 September f. A. til Betaling sker. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til den ovennævnte Kontrakts Stempling.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 September 1897: Citanterne, Hesteavlsforeningen »Kronjyden«, bør for Indstævnte, Gaardejer Søren Pedersens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den den 20 August f. A. i Underretten fremlagte Tingsvidneakt kan ses, at den af Citanterne den 3 Juli s. A. i Hjelmlev-Gern Herreders Ret fremlagte Vidnestævning er skreven paa behørig stemplet Papir.

Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom omhandlede Post 3 i Salgskontrakten findes naturligst at maatte forstaas saaledes, at Sælgeren skulde have den yderligere Godtgørelse af 1000 Kroner, saafremt Hingsten »John« ved Dyrskuets i 1895 fik 1ste, 2den eller 3dje Præmie, og der derhos, hvis den fik 2den eller 3dje Præmie, ikke blev mere end to andre treaarige Hingste præmierede med højere Præmier end den, uden at det i saa Henseende

kunde faa nogen Betydning, at flere Hingste præmieredes lige med den, og da det nu ikke ved de foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger er godtgjort, at Parterne ved Kontraktens Afslutning ere gaaede ud fra en anden Forstaaelse af den omhandlede Bestemmelse, maa Indstævnte anses pligtig at betale det paastævnte Beløb til Appellanten.

Da Underrettsdommen har dette Resultat, og dens Bestemmelse om Processens Omkostninger ligeledes billiges, vil den efter Appellantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Hesteavlforeningen »Kronjyden«, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 13 April 1895 bortbyttede Indstævnte, Gaardejer Søren Pedersen af Hollerupgaard, en ham tilhørende 3-Aars Hingst »John« til Citanterne, Hesteavlforeningen »Kronjyden«, mod en dem tilhørende Hingst »Sultan« og 3000 Kr. i Bytte samt endvidere paa Vilkaar, at den kontante Byttesum under forskellige Eventualiteter skulde forhøjes, i hvilken Henseende der i det angaaende Byttehandlen oprettede Dokument blandt andet under Post 3 findes følgende Bestemmelse:

»Endvidere, dersom Hingsten »John« ved Randers Amts Husholdningsselskabs Dyrskue i Sommeren 1895 kan blive tilkendt og erholde en af de tre højeste Præmier, eller med andre Ord, hvis der kun bliver to 3-aarige Hingste præmierede foran »John«, da udbetales mig yderligere 1000 Kr.«

Indstævnte har nu under Anbringende af, at Betingelsen efter Overenskomstens citerede Bestemmelse er opfyldt, idet der paa Randers Amts Husholdningsselskabs Dyrskue den 3 Juli 1895 blev tilkendt den ommeldte Hingst 1ste Præmie, vel ikke alene, men sammen med fem andre 3-aarige Hingste, saaledes at alle seks bleve stillede lige, under nærværende Sag i 1ste Instans sagsøgt Citanterne til Betaling af 1000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 23 September 1895, indtil Betaling sker, og da denne Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge, have Citanterne nu indanket Sagen her for Retten, hvor de ligesom i 1ste Instans have paastaaet sig frifundne for Indstævntes Tiltale. Denne procederer derimod til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Det fremgaar af en under Sagen i Genpart fremlagt, den 15 Oktober 1895 dateret og af Etatsraad Mourier-Petersen, der maa antages at have fungeret som Formand for vedkommende Dommerudvalg, hvis to andre Medlemmer vare Gaardejer A. Thomsen og Proprietær Aarup,

underskrevet Fortegnelse over de ved Randers Amts Husholdningsselskabs ovennævnte Dyrskue præmierede 3-Aars Hingste, hvilken Fortegnelse omfatter 16 Dyr, der hvert for sig gøres til Genstand for en kortfattet Beskrivelse, at der er tillagt de seks først opførte Hingste, blandt hvilke »John« er den 5te i Rækken, et Beløb af 75 Kr., for de to førstes Vedkommende under Betegnelsen Sparekassens Holdepenge, hvorved betegnes, at det er en saadan Institution, der har skænket de ommeldte Beløb, og for de fire andre Hingstes Vedkommende under Betegnelsen Holdepenge af 1ste Grad, at der er tillagt de 6 følgende Hingste Holdepenge af 2den Grad, 50 Kr., samt at de 4 sidste Hingste kun ere kendte præmieverdige, uden at der er tildelt dem nogen Pengebelønning. Det er endvidere oplyst, at der ikke efter Selskabets Love tilkendes 2- og 3-aarige Hingste, naar de anses værdige til Præmiering, egentlige Præmier, men derimod de ovennævnte saakaldte »Holdepenge«, men at dog overfor Publikum den skete Værd sættelse betragtes som en Præmie, hvilket ogsaa er sket i det foreliggende Tilfælde, og Sagens Parter maa anses at have erkendt, at Forholdet maa opfattes saaledes, at de 6 først nævnte Hingste maa betragtes som dannende en Gruppe, og at den hver af dem tildelte Pengebelønning maa betragtes som en 1ste Præmie. Endvidere ere Parterne enige om, at man ved Byttheandlens Afslutning forudsaa, at flere 3-aarige Hingste kunde faa 1ste Præmie, samt at det var med denne Eventualitet for Øje, at der i den ovenciterede Post 3 er indsat den Passus »eller med andre Ord, hvis der kun bliver to 3-aarige Hingste præmierede foran »John«, men medens Indstævnte har gjort gældende, at hans Ret til at erholde de 1000 Kr. udbetalte herefter er indtraadt, idet der er tildelt Hingsten »John« 1ste Præmie og ingen Hingst er præmieret foran den, have Citanterne hævdet, at Meningen med Bestemmelsen maa være, at Hingsten ikke blot skal have taget 1ste Præmie, men ogsaa af vedkommende Dommerudvalg være erkendt som en af de 3 bedste af de Hingste, som have faaet 1ste Præmie, hvilket Citanterne have benægtet i det foreliggende Tilfælde at være sket med »John«.

Som det fremgaar af Ordlyden af den citerede Post 3, er denne uklart affattet, idet der, efter at det først er udtalt, at det afgørende er, at Hingstene erholder en af de tre højeste Præmier, dertil ved et »eller« er knyttet en Bestemmelse, der tildels ophæver den første, men det skønnes dog ikke rettere, end at Meningen maa være, at Betingelsen for Udbetalingen af de 1000 Kr. ikke blot er, at Hingsten har taget 1ste, 2den eller 3dje Præmie, men ogsaa, at den i det mindste findes at være den tredje bedste af de præmierede 3-aarige Hingste, hvilken Forstaaelse ikke blot synes at være den naturligste, men tillige bestyrkes ved den paafølgende Post 4, der er saalydende: »Og endelig med Hensyn til Hingsten i 4-Aars Alderen. Dersom den ved Hingsteskuet i Randers dette Aar bliver præmieret som den anden bedste af denne Aargang, da udbetales mig 1000 Kr., er et Tusinde Kroner, hvorimod dersom den kun bliver Nr. 3, altsaa 2 foran, da 500 Kr.« — i hvilken Bestemmelse Vægten, hvad Indstævnte ogsaa har erkendt, er lagt paa, at Hingsten er en af de 2 eller 3 bedste af Aargangen. Den omhandlede Betingelse, at der fra vedkommende Dommerudvalgs Side foreligger en Tilkendegivelse om, at Hingsten »John« maa anses

at være en af de 3 bedste af de præmierede Dyr, kan imidlertid efter de af de tre ovennævnte Medlemmer af Dommerudvalget afgivne Forklaringer, som Parterne have tillagt samme Betydning, som om de vare beedigede, ikke siges at være opfyldt. Den af Formanden afgivne Forklaring gaar nemlig ud paa, at han kun har anset Hingsten »John« som den 5te bedste af de præmierede Dyr, hvilken Anskuelse han har givet Udtryk bl. a. ved at opføre Hingsten som Nr. 5 i Rækken paa den ovennævnte under hans Ansvar forfattede Fortegnelse, der vel ikke i sin foreliggende Form har været forelagt for de to andre Dommere, men som dog efter Vidnets Forklaring er forfattet efter Forhandling med dem, og han har dertil knyttet den Bemærkning, at han føler sig overtydet om, at de to andre Dommere i alt væsentligt ere enige i Fortegnelsens Indhold. Disse — af hvilke Gaardejer A. Thomsen som sin personlige Mening har udtalt, at han anser »John« for lige saa god som de 4 foran samme paa den ommeldte Fortegnelse opførte Hingste, medens Proprietær Aarup har erklæret, at det er vanskeligt at udtale nogen personlig Mening om, hvorvidt alle 6 Hingste vare lige gode — have derimod begge forklaret, at der efter deres Opfattelse ikke er foregaaet nogen Klassifikation af de 6 Hingste, og at Vidnerne i hvert Fald ikke have medvirket ved en saadan, hvorimod alle 6 Hingste ere kendte værdige til at erholde 1ste Præmie og stillede ganske lige.

Efter hvad der saaledes foreligger, samt da Gaardejer A. Thomsen og Proprietær Aarup ikke have underskrevet den ommeldte Fortegnelse af 15 Oktober 1895, kan nu den af Formanden udtalte Mening, at oftnævnte Hingst kun kan anses som den 5te bedste, ikke anses som Dommerudvalgets Anskuelse, men der maa gaas ud fra, at dette overhovedet ikke har indladt sig paa at klassificere de 6 Hingste, der have faaet 1ste Præmie, indbyrdes; men ogsaa under denne Forudsætning er den ovenanførte Betingelse for Udbetalingen af de 1000 Kr. ikke til Stede, idet Indstævnte ikke har godtgjort, at Hingsten har været en af de 3 bedste af de præmierede Dyr, og Citanterne ville som Følge heraf være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af den den 20 August f. A. i Underretten fremlagte Tingsvidneakt kan ses, at den af Citanterne den 3 Juli s. A. i Hjelmlev-Gern Herreders Ret fremlagte Vidnestævning er skreven paa behørig stemplet Papir, men i øvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen anden Stempelovertrædelse end den i Underretsdommen ommeldte at være begaaet.

Nr. 149.

Advokat Nellemann

contra

Karl Frederik Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold paa en andens Person.

Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 14 Januar 1899: Tiltalte, Sadelmager Karl Frederik Hansen af Lundforlund, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning for Næringstab og for Svie og Smerte bør Tiltalte betale Arbejdsmand Jens Peter Hansen af Lundforlund henholdsvis 36 Kr. og 30 Kr., og bør han derhos udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Drechsel, 10 Kr. Den idømte Erstatning at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Marts 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Casse og Overretssagfører M. Carlsen, betaler Tiltalte Karl Frederik Hansen 15 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karl Frederik Hansen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Ekstraret hertil indankede mod Tiltalte Karl Frederik Hansen for Vold imod en andens Person anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder:

Medens Arbejdsmand Jens Peter Hansen Natten mellem den 26de og 27 November f. A. var til Stede som Gæst hos Tiltalte, opstod der Uenighed mellem dem, under hvilken Tiltalte, der efter sin Forklaring — hvis Rigtighed for saa vidt er benægtet af Jens Peter Hansen — af denne var bleven udskældt og skubbet hen paa en Kakkeldov, kastede Jens Peter Hansen om paa Gulvet og slog ham gentagne

Gange med knyttet Haand i Hovedet. Efter at Jens Peter Hansen havde forladt Lejligheden, støjede han udenfor Vinduerne og udkældte Tiltalte, og da Tiltalte kom udenfor og saae Jens Peter Hansen true ham med en Rullestok, kastede Tiltalte Jens Peter Hansen om paa Stenbroen og slog ham paany med knyttet Haand i Hovedet.

Saa vel Jens Peter Hansen som Tiltalte vare ved den omhandlede Lejlighed berusede, Tiltalte dog ikke i en saadan Grad, at det kan antages at have haft Indflydelse paa hans Tilregnelighed.

Ved en den 28de s. M. foretagen Lægeundersøgelse fandtes Jens Peter Hansens hele Ansigt stærkt hævet med talrige Hudafskrabninger, især paa Panden, Næsen og venstre Kind, begge Øjenlaagene næsten sort dekolorerede af underløbet Blod og saa opsvulmede, at de ikke kunde lukkes op, hvorhos der midt paa Panden tæt indenfor Haargrænsen fandtes et Saar af Størrelse som en 50 Øre dækket af en Skorpe stærknet Blod. Disse Læsioner, som Tiltalte erkender at have tilføjet Jens Peter Hansen ved de omhandlede Voldshandlinger, medførte Svimmelhed og Hovedpine og gjorde ham uarbejdsdygtig, indtil den 17 December f. A., men maa antages at være lægte uden at efterlade videre Følger.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold, er han, der er født den 21 November 1863 og ikke funden tidligere kriminaliter straffet ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 203, og Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 152.

Advokat Halkier

contra

Martin Rasmussen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Marts 1899: Arrestanten Martin Rasmussen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kalko og Overretssagfører Hartmann, 15 Kr. til hver. At efterkommens under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Martin Rasmussen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Martin Rasmussen, som under nærværende Sag tiltales for Tyveri og Betleri, er født den 18 Marts 1875 og anset bl. a. ved Lollands Nørre-Herreds Ekstrarets Dom af 29 August 1893 efter Straffelovens § 168, 1ste Stk., kfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder; ved Nakskov Købstads Ekstrarets Dom af 20 November 1895 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Marts 1896 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; ved Lollands Nørre-Herreds Ekstrarets Dom af 28 Marts 1896 for Overtrædelse af Straffelovens § 231, 1ste Stk., og § 268, kfr. §§ 37 og 62*) med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder; ved Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 25 August 1897 for fjerde Gang begaaet Tyveri efter § 232 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ved Nakskov Købstads Politirets Dom af 29 August 1898 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage.

Ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er Arrestanten overbevist at have i Løbet af forrige Maaned, indtil han den 24de nævnte Maaned anholdtes under nærværende Sag, ernæret sig ved Betleri her i Staden, og at have sidstnævnte Dag frastjaalet Vandpaa-fylder Peter Emil Hansen en til 60 Kr. vurderet Cykle, som Bestjaalne midlertidig havde stillet fra sig i en uafaalet Port i en herværende Ejendom.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse for femte Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 160. Højesteretssagfører Hansen

contra

Oluf Sofus Anders Petersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Amager Birks Ekstrarets Dom af 16 Februar 1899: Tiltalte Oluf Sofus Anders Petersen bør hensættes i Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Deichmann og Jørgensen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Marts 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Casse, betaler

*) Skal være §§ 62 og 57.

Tiltalte Oluf Sofus Anders Petersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oluf Sofus Anders Petersen til Højesterets-sagførerne Hansen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Amager Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Oluf Sofus Anders Petersen aktioneret for Tyveri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han den 30 December 1898, da han var til Stede i Detailhandler Ole Sørensens Butik for at gøre Indkøb, har i et Øjeblik, da han var alene til Stede i Butiken, frastjaalet Sørensen af de i den uafsaasede Pengeskuffe i Butiken værende rede Penge i alt 4 Kr.

For dette Forhold er Tiltalte, der er født den 10 Oktober 1876 og tidligere anset ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 22 December 1894 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 10 Juni 1895 efter Straffelovens § 230, 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder findes passende.

Onsdagen den 10 Maj.

Nr. 146. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Pedersen (Def. Høgsbro),

der tiltales for bedrageligt Forhold med Hensyn til en Sparekassebog.

Lunde-Skam Herreders Ekstrarets Dom af 26 August 1898: Tiltalte, Bolsmand Hans Pedersen i Hasmark, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bør han derhos udrede alle af hans Arrest og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, og til Defensor,

Sagfører Rasmussen, 20 Kr. til hver især. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Februar 1899: Tiltalte Hans Pedersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salærer og i Salær til Prokurator Lange for Overretten 25 Kr., udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Selv om der gaas ud fra, at Tiltalte har ment at have et Beløb af 1500 Kroner til Gode hos afdøde Hans Hansen, findes han dog at have gjort sig skyldig i et efter Straffelovens § 257 strafbart Forhold ved paa den i den indankede Dom fremstillede Maade at have tilegnet sig det i Sparekassen paa afdødes Bog indestaaende Beløb, skønt han efter sin egen Forklaring er gaaet ud fra, at hans Fordring vilde være bleven bestridt af den afdødes Enke, saafremt han havde anmeldt den i Boet. Straffen vil kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Hans Pedersen bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Asmussen 50 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lunde-Skam Herreders Ekstraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Hans Pedersen, der er født den 4 Juni 1859 og ikke funden forhen straffet, for bedrageligt Forhold med Hensyn til en Sparekassebog.

I Følge Sagens Oplysninger har Tiltalte den 15 Maj 1897 — hvilken Dag han ligeledes gjorde Anmeldelse paa ovennævnte Herreders Kontor om, at Gaardejer Hans Hansen af Hasmark, med hvis Søster Tiltalte er gift, var afgaaet ved Døden — uden sine Medarvingers Vidende i Fyens Stifts Sparekasse i Odense til egen Fordel hævet et Beløb af ca. 1117 Kr., der indestod paa en paa Afdødes Navn lydende Kontrabog med denne Sparekasse, og maa der ved Sagens Paa-dømmelse gaas ud fra, at — som Tiltalte har forklaret — denne Bog stadigen havde været i Tiltaltes Besiddelse, medens det paa samme indestaaende Beløb i Løbet af nogle Aar efterhaanden var bleven indsat alene af afdøde. Angaaende sin Adkomst til at hæve Sparekassebogens Paalydende har Tiltalte under den mod ham i saa Henseende

indledede kriminelle Undersøgelse først forklaret — hvilken Forklaring han fastholdt i adskillige Forhør — at han for ca. 10 Aar siden havde laant nævnte afdøde 1500 Kr. til dermed at betale en Del af den Arv, der tilkom afdødes Broder i Amerika efter deres ved Døden afgangne Fader, og at det var aftalt imellem afdøde Hans Hansen og Tiltalte, at Hans Hansen efterhaanden skulde indsætte Penge paa foromtalt Sparekassebog, der saa skulde tilfalde Tiltalte, hvorfor denne havde forment sig berettiget til at hæve det paa samme indestaaende Beløb til delvis Dækning af sit her ommeldte Tilgodehavende.

Senere under de fortsatte Forhør forklarede imidlertid Tiltalte, at han hverken havde laant Hans Hansen 1500 Kr. eller noget andet Beløb, men at han — formentlig i December 1886 — havde betalt denne 1500 Kr. som Vederlag for en ham af Hans Hansen overdragen Parcel af dennes Fædrenegaard, samt at sidstnævnte, der i forommelste Øjemed tilstillede Broderen i Amerika det saaledes modtagne Beløb, havde lovet ham at ville tilbagebetale ham dette, naar han fik Penge samlede og kunde undvære dem, og da Tiltalte, der nu i Forbindelse hermed nægtede, at Sparekassen var bleven ham skænket af Hans Hansen, dog efter dennes Død paa Grund af det ham som forommeldt givne Løfte formente sig at have et retligt Krav paa det oftnævnte Beløb, hvoraf han endnu intet havde modtaget, an saa han sig ogsaa berettiget til for delvis at erholde denne Fordring dækket, at hæve det paa Sparekassen indestaaende Beløb, hvilken Bog han derhos nu forklarede kun beroede hos ham, fordi Hans Hansen ikke ønskede, at hans Hustru, med hvem han ikke levede godt sammen, skulde erfare, at en saadan Bog eksisterede.

Men under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumptionsforhør har Tiltalte i det væsentlige tilbagekaldt sin seneste Forklaring og er vendt tilbage til sin først afgivne Forklaring angaaende Grunden til, at han i sin Tid udbetalte Hans Hansen de 1500 Kr., idet han vil have betalt denne dette Beløb som et Laan til Benyttelse i det ovenomtalte Øjemed, medens han er vedbleven sin sidst afgivne Forklaring angaaende Grunden til, at Sparekassen beroede hos ham.

Da nu Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring om saaledes for en Del Aar siden at have laant afdøde Hans Hansen det oftnævnte Beløb, og at intet heraf ved dennes Død var tilbagebetalt, findes bestyrket ved de under Sagen iøvrigt tilvejebragte Oplysninger, vil denne Forklaring være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og da der herefter ej heller er tilstrækkelig Anledning til at forkaste Tiltaltes Forklaring om at have anset sig berettiget til at hæve Sparekassens Paalydende til Fyldestgørelse af dette sit Tilgodehavende i Hans Hansens Dødsbo, vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

I Henhold til foranstaaende vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 252, jfr. § 251, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og paalagt at udrede Aktionens Omkostninger, være at forandre.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Andreas Aaberg til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, hvorunder Arrestanten Carl Andreas Aaberg tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 173 og 174 og Tiltalte Petrine Christiane Schou, Krahnæs Hustru, for Meddelagtighed deri, sigtes Arrestanten for at have gjort sig skyldig i utugtigt Forhold overfor et den 17 April 1883 født Pigebarn, Hjardemaal Troesta Petrea Nielsen, saavel før den 17 April 1895, da nævnte Pigebarn fyldte 12 Aar, som efter denne Tid, medens Krahnæs Hustru sigtes for Meddelagtighed i dette Forhold.

Efter det foreliggende blev nævnte Troesta Nielsen i Aaret 1886 af sin Moder sat i Pleje hos Tiltalte og hendes Mand, hos hvem hun forblev, indtil hun ved Nytaarstid 1897 flyttede hjem til sin Moder. Hos det samme Ægtepar havde Arrestanten i Mars Maaned 1894 sat en Datter i Pleje, medens han selv senere paa Aaret tog Logis hos Krahnæs, hvilket han bevarede til August Maaned f. A., da han anholdtes under nærværende Sag.

Troestas Forklaring gaar nu ud paa, at hun, allerede forinden Arrestanten var flyttet sammen med Krahnæs, nemlig allerede fra Maj Maaned 1894, oftere er bleven behandlet uterligt af Arrestanten, naar hun indfandt sig i hans Bolig med Vasketøj, som Tiltalte, der vaskede for Arrestanten, havde sendt hende med, og at hun siden Juni eller Juli Maaneder 1894 under samme Omstændigheder jævnlgt er gjort til Genstand for Utugt fra Arrestantens Side — alt uden nogen Modvillighed fra hendes Side — samt at hun og Arrestanten under deres senere Samliv i Krahnæs Hus bestandig har staaet i kønsligt Forhold til hinanden med hyppige Samlejer, hvilke endvidere fortsattes, efter at Troesta havde forladt Krahnæs Hus, og først ophørte, da Forholdet mellem dem i Juli Maaned 1897 afbrødes.

Arrestanten har nu vel erkendt, at han i Tiden fra Maj eller Juni Maaned 1896, altsaa efter Troestas fyldte 13de Aar, jævnlig har haft legemlig Omgang med hende, men han har benægtet før den Tid at have behandlet hende uterligt endsige bedrevet Utugt med hende, og hvad det utugtige Forhold mellem Arrestanten og Troesta efter det nævnte Tidspunkt angaar, har han paastaaet, at det udelukkende skyldes Troesta, der har overtalt ham til at indlade sig derpaa, og som forinden det første Samleje for at formaa ham, der var uvillig dertil, meddelte ham, at hun ikke var uskyldig, idet hun tidligere havde bedrevet Utugt med en navngiven Mand, og Arrestanten vil og-

saa under det første Samleje have bemærket Tegn paa, at Troesta ikke var uberørt.

Arrestantens Forklaring om, hvorledes det utugtige Forhold til Troesta er bleven indledet og siden fortsat — under en stadig Modstand fra hans Side — er imidlertid i sin Helhed i høj Grad usandsynlig og ganske ubestyrket, hvorimod Troestas Forklaring, der i et Forhør af 7 December f. A. af hende er beediget, er bestyrket ved den af Tiltalte Krahneshustru afgivne Forklaring. Denne gaar ud paa, at hun, der alt i nogen Tid havde næret Mistanke om et usædeligt Forhold mellem Troesta og Arrestanten, navnlig ved at iagttage sædliggende Pletter paa Barnets Linned, i Januar Maaned 1895 fik Troestas Tilstaaelse om, at hun stod i utugtigt Forhold til Arrestanten, at hun derefter talte derom med Arrestanten, som bekræftede Troestas Udsagn, og at Tiltalte nogen Tid efter, men før Troesta fyldte 12 Aar, fik hendes og Arrestantens Tilstaaelser bekræftede, idet hun en Aften, da hun uventet traadte ind i Arrestantens Værelse, overraskede dem i legemlig Omgængelse, at hun senere, da Troesta havde begyndt at faa sine maanedlige Forandringer — i en Alder af 12½ Aar — advarede Arrestanten mod at besvangre hende, og paa hans Anmodning syede et Præservativ til ham til Brug under Samlejerne med Troesta, samt at hun var paa det rene med, at det nævnte utugtige Forhold fortsattes, saa længe Troesta forblev i hendes Hjem.

I Overensstemmelse med denne Forklaring har Arrestanten ogsaa erkendt, at han forinden Troestas fyldte 12te Aar har meddelt Tiltalte, at han stod i kønsligt Forhold til Troesta, men han vil kun have sagt saadant — i Strid med Sandheden — for at opvække Jalousi hos Tiltalte, til hvem han, som det er oplyst, senere kom i utugtigt Forhold — en Forklaring, som findes at være ganske utroværdig.

Naar endelig henses til, at Arrestantens Forklaringer i det hele have været vakkende, hvorimod Troesta gennem en Række af Forhør under hele Undersøgelsen uden Vaklen har vedblevet sin ovenangivne Forklaring, og at Sagens Oplysninger ikke antyde noget antageligt Motiv for hende til at sigte Arrestanten i Strid med Sandheden, findes Rigtigheden af Troestas Sigtelse imod Arrestantens Benægtelse efter Omstændighederne tilstrækkeligt godtgjort.

Med Hensyn til den mod Tiltalte rejste Sigtelse for Meddelagtighed i Overtrædelse af de nævnte Paragrafer i Straffeloven, har hun erkendt, at hun fra det Øjeblik, hun som anført fik Vished om, at der bestod et utugtigt Forhold mellem Troesta og Arrestanten, ikke blot af Ligegyldighed og Sløvhed har forholdt sig passiv og roligt fundet sig i, at hendes Logerende og hendes Plejebarn til Stadighed bedrev Utugt med hinanden, men at hun endog ofte, dog ikke før Troesta fyldte 12 Aar, har forladt Lejligheden eller det paagældende Værelse for at lade de to alene og derved give dem Adgang til at øve Utugt, og at hun flere Gange paa direkte Opfordring af Arrestanten i dette Øjemed har ladet dem alene.

Som Følge af det anførte . . . ville Arrestanten og Tiltalte være at anse: førstnævnte, der er født den 28 Juni 1863 og ikke er fundet forhen straffet, efter Straffelovens §§ 173 og 174, sidstnævnte

efter § 174, kfr. § 48, efter Omstændighederne, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 1 Aar . . .

Nr. 159.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Lars Kristian Peters (Def. Lunn),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og for ulovlig Brændevinsudskænkning.

Esbjerg Købstads Politirets Dom af 25 Januar 1899: Tiltalte Lars Kristian Peters bør til Ribe Amts Fattigkasse bøde 800 Kr. og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Marts 1899: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Bøden bestemmes til 600 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Bødens Størrelse bestemmes til 800 Kroner, og at Bøden tilfalder Esbjerg Købstads Kæmnerkasse.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bødens Størrelse bestemmes til otte Hundrede Kroner, som tilfalder Esbjerg Købstads Kæmnerkasse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Kristian Peters til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 25 Maj 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899

Nr. 11.

Tirsdagen den 16 Maj.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Lars Kristian Peters for, uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning.

Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte, der ikke er i Besiddelse af nogen Adkomst til at drive Beværtningsnæring, men som i Efteraaret 1896 i Egenskab af Vært for en tidligere dannet Forening i Esbjerg etablerede en Beværtning, som han drev for egen Regning i dertil af ham selv tilvejebragte og monterede Lokaler, derefter 3 Gange været straffet for Overtrædelse af Næringsloven, senest ifølge Højesterets Dom af 6 Oktober f. A., der stadfæster Overrettens Dom af 11 Juli næst forhen, hvorved han er anset for 3dje Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning og som for 3dje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Bøde til Amtsfattiggassen af 300 Kr., idet der overensstemmende med, hvad der var statueret allerede ved en Tiltalte overgaaet Overrettsdom af 14 Marts f. A., bl. a. er gaaet ud fra, at bemeldte Forening ikke kunde betragtes som et sluttet Selskab, for hvis Medlemmer han i Medfør af Næringslovens § 61 havde kunnet udøve Beværtning som fri Næring.

Ved Tiltaltes egen med det i øvrigt foreliggende stemmende Tilstaaelse maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, for hvem den ovennævnte Højesteretsdom er forkyndt under 14 Oktober f. A., derefter vedblivende har udøvet Beværtning med de almindelige Spise- og Drikkevarer, derunder indbefattet Brændevin, dels for saadanne Personer, som have været Medlemmer af den ommeldte, efter Tiltaltes Forklaring forlængst faktisk opløste Forening, dels ogsaa for andre, hvorhos Politiretsdommeren med Hensyn til denne Virksomhed — om hvilken Tiltalte har tilføjet, at den er dreven som en almindelig Beværtning og udgør hans eneste Erhverv — til Retsprotokollen har bemærket, at den har været forbunden med Nattesvir, og saa vel ved Dag som ved Nat har foraarsaget Forstyrrelse af den offentlige Orden.

For dette sit Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1872, og om hvem det ikke er oplyst, at han har været straffet oftere end ovenanført, ved Politiretsdommen rettelig anset for 4de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning og som for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Bøde til Ribe Amts Fattiggasse; men Bøden, der er bestemt til 800 Kr., findes

1896 i Egenskab af Vært for en samtidig dannet Forening i Esbjerg etablerede en Beværtning, som han drev for egen Regning i dertil af ham lejede og monterede Lokaler, derefter 3 Gange inden Politiretten vedtaget at erlægge Bøder henholdsvis af 20 Kr. for Udskænkning af forskellige ikke nærmere angivne Drikkevarer, 40 Kr. for ulovlig Brændevinsudskænkning og 80 Kr. for Udskænkning af bajersk Øl og Sodavand, hvorefter han ifølge Højesterets Dom af 5 Oktober f. A. er anset for ulovlig Brændevinsudskænkning 2den Gang begaaet efter Næringslovens § 78, og for uberettiget Næringsbrug 4de Gang begaaet efter samme Lovs § 75 med en Bøde til Amtsfattigkassen af 300 Kr., idet der i Dommen er gaaet ud fra, at bemeldte Forening ikke kunde betragtes som et sluttet Selskab, for hvis Medlemmer han i Medfør af Næringslovens § 61 havde kunnet udøve Beværtning som fri Næring. Endelig er det oplyst, at Tiltalte i indeværende Aars Januar Maaned var blevet idømt en Bøde af 40 Kr. for uforsvarlig Kørsel.

Ved Tiltaltes egen med det i øvrigt foreliggende stemmende Tilstaaelse maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, for hvem den ovennævnte Højesterets Dom er forkyndt den 14 Oktober f. A., har, siden Politiretsdommen i den ved Højesteretsdommen afgjorte Sag blev afsagt, vedblivende for egen Regning drevet Beværtning, navnlig ogsaa med Brændevin, som han har udtrykt sig for alle og enhver, hvorhos Politiretsdommen med Hensyn til denne Virksomhed til Retsprotokollen har gjort en Bemærkning om, at den har været forbunden med Nattesvir og saavel ved Dag som ved Nat har foraarsaget Forstyrrelse af den offentlige Orden.

For dette sit Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1860 og om hvem det ikke er oplyst, at han har været straffet oftere end ovenanført, være at anse for 3dje Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning og for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Næringslovens §§ 78 og 75 med en Bøde til Esbjerg Købstads Kæmmerkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 600 Kroner.

Nr. 157. Højesteretsagfører Bagger
 contra
 Lars Pedersen (Def. Salomon),
 der tiltales for Tyveri.

Holsteinborg Birks Ekstrarets Dom af 8 Marts 1899: Arrestanten Lars Pedersen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar samt betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Sørensen, og til Defensor, Sagfører Poulsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 April 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører E. Christensen og Prokurator Kaas for Overretten betaler Arrestanten Lars Pedersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Pedersen til Højesteretsagførererne Bagger og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holsteinborg Birks Ekstraret indankede, mod Arrestanten Lars Pedersen for Tyveri anlagte Sag, er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han den 13 Januar d. A. har paa Fladmosegaard i Bøgelunde fra et Værelse, hvortil Adgangen var uhindret, stjaalet et til 25 Kr. vurderet, Gaardforpagter Christen Nielsen tilhørende Ur, som laa frit fremme i Værelset beroende i et Federal, som Arrestanten ligeledes tilvendte sig, og som maa antages at have været værdiløst.

Arrestanten, der er født den 21 Februar 1858, er mange Gange tidligere straffet, bl. a. ifølge Holsteinborg Birks Ekstraretsdom af 6 Juli 1878 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kgl. Reskript af 7 August s. A. blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Korsør Købstads Ekstraretsdom af 10 August 1887 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Sorø Birks Ekstraretsdom af 26 Januar 1889 efter Straffelovens §§ 231 og 257 med Forbedringshusarbejde i et Aar, ifølge Slagelse Købstads Ekstraretsdom af 10 Januar 1890 efter Straffelovens §§ 232 og 253, jfr § 62, med en under Hensyn til Straffelovens § 64*) bestemt Straf af Forbedringshusarbejde i 16 Maaneder, ifølge Holsteinborg Birks Ekstraretsdom af 10 Juli 1891 efter Straffelovens § 232 1ste og 2det Mbr., § 168 1ste Mbr., kfr. § 46, Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 2 samt Straffelovens § 62 med Tugthusarbejde i 3½ Aar, og senest ifølge Sorø Birks Ekstraretsdom af 24 December 1895 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri, og da han

*) Af vedkommende Domsakt fremgaar, at Citatet af § 64 skyldes den Omstændighed, at Tiltalte den 13 Novbr. 1889 var bleven dømt for Overtrædelse af et Løsgængeritilhold og at Tyveriet laa forud for denne Dom.

ved den indankede Dom er anset efter samme Lovbestemmelse med en Straf, som findes efter Omstændighederne passende bestemt til Tugthusarbejde i 3 Aar, vil bemeldte Dom . . . være at stadfæste.

Onsdage'n den 17 Maj.

Nr. 99. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 Christen Andersen (Def. Salomon),

der tiltales for ulovlig Brændevinsudskænkning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Marts 1898: Tiltalte Christen Andersen bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 2600 Kr. og have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt. Saa bør han og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Andersen til Højesteretssagførerne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Christen Andersen for ulovlig Brændevinsudskænkning.

Tiltalte er født den 28 Juni 1840 og bl. a. anset: ved den kgl. Viborgske Landsoverrets Dom af 18 April 1887 efter Straffelovens § 247 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ved samme Rets Dom af 28 Maj 1888, dels efter Lov 4 Februar 1871 § 6, sammenholdt med § 69 i Politivedtægten for Randers Købstad af 28 September 1886, dels efter Lov af 10 April 1874 § 12 med en Randers Købstads Politikasse tilfaldende Bøde, stor 60 Kr., ved Randers Købstads Politirets Dom af 9 Oktober 1888 efter Lov 4 Februar 1871 § 6, sammenholdt

med §§ 66, 68, 1ste Stk., 69, 2det Stk., og 70, 1ste Stk., i fornævnte Politivedtægt med en Randers Købstads Politikasse tilfaldende Bøde, stor 50 Kr. Han har derhos mange Gange inden Rettens 3dje Afdeling for offentlige Politisager samt inden Rettens 6te Kriminelkammer i Mindelighed vedtaget at erlægge Bøder til vedkommende Fattigkasse for Overtrædelse af Næringsloven, bl. a.: den 12 Juni 1896 for begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning en Bøde stor 20 Kr., den 24 s. M. en Bøde stor 30 Kr., idet han samtidig vedtog, at denne mindelige Afgørelse skulde have samme Virkning som en Dom for anden Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning; den 7 August s. A. en Bøde stor 60 Kr. med vedtaget Domsvirkning som for 3dje Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning, den 21 September s. A. en Bøde stor 80 Kr. med vedtaget Domsvirkning som for fjerde Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning, den 12 April 1897 en Bøde stor 100 Kr. med vedtagen Domsvirkning som for femte Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning, den 2 November s. A. en Bøde stor 200 Kr. med vedtaget Domsvirkning som for sjette Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning, den 4 December s. A. en Bøde stor 500 Kr. med vedtaget Domsvirkning som for syvende Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste følgende: Tiltalte, der den 27 April 1880 vandt Borgerskab som Værtshusholder her i Staden, frafaldt under 9 Februar 1889 paa Grund af paadragen Restance med Brændevinsafgift sin Ret til Brændevinshandel og Udskænkning, hvorom Borgerbrevet har erholdt Paategning fra Kjøbenhavns Magistrats 1ste Afdelings Kontor.

Uagtet Tiltalte herefter er uberettiget til at drive Forretning med at udskænke Brændevin, er der dog med hans Tilladelse af en af ham antagen Opvarter i hans nuværende Forretningslokale, Holmens Kanal Nr. 34 i Kælderen, hvor han driver Næring som Beværter, bl. a. den 30 December f. A. og den 6 Januar d. A. udskænket Kognak i Snaipse til tilstedeværende Gæster, der forlangte saadant, og Tiltalte findes herved at have gjort sig skyldig i ulovlig Brændevinsudskænkning, idet det ikke findes at kunne diskulper ham, at der efter hans Paastand ikke er beregnet direkte Betaling for den udskænkede Kognak, idet der efter Sagens Oplysninger maa anses ydet Vederlag herfor gennem Betalingen for de i øvrigt af de paagældende Gæster samtidig indkrævede Varer.

I Henhold til det foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Næringsloven af 29 December 1857 § 78 for 8de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde stor 2600 Kr., hvorhos han i Medfør af samme § vil være at dømme til at have sin Ret til Brændevinsalg forbrudt.

Torsdagen den 18 Maj.

Nr. 86. **Industri- og Haandværkerforeningen i Holstebro**
(Høgsbro)

contra

Arkitekterne **Wiinholt og Hagerup** (Overretssagfører Johnsen)

betr. Betaling af 683 Kr. 40 Ø.

Holstebro Købstads ordinære Rets Dom af 17 April 1896: De Indstævnte, Industri- og Haandværkerforeningen i Holstebro, bør for Tiltale af Citanterne, Arkitekterne Wiinholt og Hagerup, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 December 1897: De Indstævnte, Industri- og Haandværkerforeningen i Holstebro, bør til Citanterne, Arkitekterne Wiinholt og Hagerup, betale 683 Kr. 40 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 17 Februar 1892, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten — bortset fra et mindre Beløb, som de Indstævnte have beregnet sig i Diæter — frafaldet sin i forrige Instans fremsatte Indsigelse, at det af de Indstævnte fordrede Vederlag i og for sig er ubilligt. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, og idet de efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i samme antagne, samt da der intet Hensyn vil kunne tages til ovennævnte Indsigelse mod de beregnede Diæter, vil Dommen efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Industri- og Haandværkerforeningen i Holstebro, til de Indstævnte, Arkitekterne Wiinholt og Hagerup, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Arkitekterne Wiinholt i Viborg og Hagerup, der tidligere ligeledes har boet i Viborg, men nu bor i Kolding, i 1ste Instans søgt de Indstævnte, Industri- og Haandværkerforeningen i Holstebro, til Betaling af 683 Kr. 40 Øre, som Citanterne formene at have til Gode til Rest for deres Virksomhed ved at levere Tegning til samt forestaa Opførelsen af Holstebro tekniske Skole, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 17 Februar 1892, indtil Betaling sker, og da de Indstævnte ved Underretsdommen ere frifundne for Citanternes Tiltale, have disse nu efter Stævning til den ovennævnte Forening ved dens Formand, A. G. Jessen i Holstebro, indanket Sagen her for Retten, hvor de principaliter have gentaget deres ovenanførte Paastand og subsidiært paastaaet de Indstævnte tilpligtede at betale dem et mindre Beløb efter Rettens nærmere Bestemmelse med Renter deraf som anført, hvorimod de Indstævnte have paastaaet Underretsdommen stadfæstet og subsidiært nedlagt Paastand om, at Sagens Udfald gøres afhængigt af Partsed.

Efter Sagens Oplysninger havde Citanten Wiinholt ifølge Opfordring af de Indstævnte udarbejdet Tegninger og Overslag til Opførelsen af en teknisk Skole i Holstebro paa en dertil udset Plads, uden at der imidlertid blev Brug for disse Arbejder, da den valgte Plads kasseredes. Efter at man derpaa var bleven enig om en anden Byggeplads, erklærede Wiinholt, der havde Krav paa 450 Kr. for de af ham udarbejdede Tegninger og Overslag, at han vilde nøjes med 200 Kr. for disse, naar de bleve ham udleverede, og han erholdt Arbejdet som Arkitekt ved det paatænkte Byggearbejde, og han, der fik de nævnte Tegninger og Overslag udleverede samt 200 Kr. udbetalte af de Indstævnte, blev da ogsaa af disse antagen til at forestaa Opførelsen af den ommeldte Skolebygning. Det er derhos in confesso, at han ved et den 26 Oktober 1889 paa et Hotel i Holstebro afholdt Møde af den indstævnte Forenings daværende Bestyrelse forelagde denne, foruden en ny Tegning til Skolebygningen, endvidere et over Udgifterne ved sammes Opførelse forfattet Overslag, paa hvilket Arkitekthonorar for Tegninger, Overslag, Beskrivelse, Konditioner, Arbejdstegninger, Rejser og Tilsyn var opført med ca. 5 pCt. af 21250 Kr., hvortil Udgifterne ved Byggearbejdet vare kalkulerede, eller 1050 Kr., og efter at det ommeldte Byggeforetagende, der strakte sig over det følgende Aar samt den største Del af 1891, og under hvis Gang Wiinholt havde optaget Citanten Hagerup som Kompagnon, var tildebragt, stillede Citanterne under 1 Oktober 1891 ovennævnte Jessen som Formand for den indstævnte Forening en specificeret Opgørelse af samme Dato, der er fremlagt under Sagen og hvorefter der i Anledning af bemeldte Byggearbejde skulde tilkomme dem, dels i Rejseudgifter og Diæter, samt Godtgørelse for Udlæg til Porto og Telegrammer, dels for deres Virksomhed ved Affattelse af Tegninger, Overslag, Konditioner og deslige, i alt 1183 Kr. 40 Øre, hvori afgik 500 Kr., som de, efter hvad der er in confesso, medens Arbejdet stod paa, havde modtaget herfor i successive Betalinger af de Indstævnte, saa at Citanterne ifølge Opgørelsen havde et Resttilgodehavende af 683 Kr. 40 Øre, som de bade sig snart betalte.

Denne Henvendelse lod Jessen imidlertid forblive ubesvaret, indtil Citanterne ved en til ham rettet Skrivelse af 19 November s. A. bragte den i Erindring, hvorefter Jessen den følgende Dag tilstillede Citannten Wiinholt en Skrivelse, i hvilken det bl. a. hedder: »Vi har haft en hel Del Vrøvl om Honoraret for det af Dem udførte Arbejde, fordi der holdes paa, at De er indgaaet paa følgende Betingelser . . . 500 Kr. for alt Deres Arbejde ved den nye Skolebygning . . ., men det hele retter sig nok alt sammen. Det er overdraget Kassereren at ordne Tingene med Dem», og under 23de s. M. tilskrev Overretssagfører Wium i Holstebro derhos Citannten Wiinholt, at Byggeudvalget for Skolen havde anmodet ham om at meddele Wiinholt, at Udvalget hverken helt eller delvis erkendte Rigtigheden af den rejste Fordring, samt tilføjede, at der paa Schaumburgs Hotel var mellem Wiinholt og Bestyrelsen gjort en klar Aftale, som blev protokolleret, og hvorefter den af Wiinholt »til Ministeriets Efterretning« angivne Overslagssum for hans samlede Tilgodehavende ved Byggeforetagendet skulde ned-sættes til 500 Kr., og at der ikke uden Dom vilde blive udbetalt ham mere, end han alt havde modtaget. Under 26de næsteften tilsendte Citannten Wiinholt derpaa atter Jessen en Skrivelse, hvori han næst at berøre Indholdet af de 2 nysnævnte af ham modtagne Skrivelser udtalte:

»Er det, der blev talt om paa Schaumburgs Hotel for ca. 2 Aar siden, bleven indført i en Protokol, og lyder dette, som Hr. Wium skriver, vil De da bevidne: 1) at jeg er indgaaet paa uden mindst Forbehold at udføre alt Arbejde til den ny Skole for bestemt 500 Kr.? 2) Vil De bevidne, at Protokollen, efter at være ført, er læst og godkendt af mig?« hvorhos det længere hen i denne Skrivelse hed:

»Selv om der dengang var Tale om en Sum paa 500 Kr. med Forbehold, saa var dette jo paa Grundlag af den da foreliggende Tegning, men denne er jo bleven betydelig forandret baade ifølge Ordre fra Bygningsinspektøren og ogsaa efter Ønske af Byggeudvalget.«

Og endelig fremhævede Wiinholt i Skrivelsen forskellige andre den opførte Skolebygning vedrørende Arbejder, som han og hans Kompagnon, tildels uden at saadant havde henhørt under deres Hverv som Arkitekter, havde udført.

De Indstævnte — som efter den saaledes stedfundne Brevveksling fremdeles vægrede sig ved at betale Citanterne mere end de allerede betalte 500 Kr. — have nu til Begrundelse af denne deres Vægning anbragt, at Citannten Wiinholt paa det ovennævnte Møde den 26 Oktober 1891*) udtrykkelig erklærede sig villig til, saafremt han fik Arbejdet overdraget, at nøjes med 500 Kr. derfor, idet han udtalte, at det paa det ovennævnte Overslag som Arkitekthonorar opførte Beløb af 1050 Kr. kun var bestemt til Efterretning for Ministeriet og andre Autoriteter i Anledning af en Ansøgning om Statstilskud til Byggeforetagendet, samt at han, der efter de Indstævnets Anbringende selv betegnede den af ham paa Mødet fremlagte Tegning som ufuldført, paa bemeldte Møde blev endelig engageret til at forestaa

*) Skal være 1889.

Byggearbejdet i Henhold til det nævnte Tilbud, hvorom der derefter paa Mødet, dog først efter at Wiinholt havde forladt dette, blev gjort en Tilførsel til Forhandlingsprotokollen.

Citanterne have derimod anbragt, at der vel paa dette Møde af et Bestyrelsesmedlem blev gjort en Bemærkning, der gik ud paa, om ikke Wiinholt kunde beregne sig sit Arbejde billigere end til den paa Overslaget opførte Sum og navnlig kunde gøre det for 500 Kr., men at Wiinholt, der stod paa Springet til at skulle med Toget, dertil svarede, at han ikke paa Forhaand kunde vide, hvilket Arbejde der vilde blive forlangt af ham og derfor ikke kunde binde sig til nogen bestemt Sum, hvorefter han forlod Mødet, og Citanterne, efter hvis Anbringende Wiinholt for længst var engageret, da det nævnte Møde afholdtes, og som have benægtet, at den af ham ved denne Lejlighed fremlagte Tegning var ufuldført, have derhos benægtet, at Wiinholt er indgaaet paa at nøjes enten med 500 Kr. eller med noget andet bestemt Beløb, navnlig heller ikke det paa Overslaget opførte; og med Hensyn til, at dette, som meldt, er overskredet ved Citanternes efter Byggearbejdets Tilendbringelse foretagne Beregning af de dem tilkommende Beløb, have de anbragt, at der dels paa Grund af, at Bygningsinspektionen efter at have faaet Tegningerne forelagte, havde forlangt disse og Overslaget ændrede, dels begrundet i et af Byggeudvalget derefter fremsat Ønske om, at Bygningen skulde udføres flottere end oprindelig paatænkt, hvilket alt havde til Følge, at Bygningen kom til at koste ca. 6000 Kr. mere end fra først af kalkuleret, blev paabyrdet dem saavel betydelige positive Udgifter som ogsaa et stort Arbejde, som de ikke paa nogen Maade havde forudset ved Affattelsen af det titnævnte Overslag.

Ifølge en af de Indstævnte fremlagt Ekstraktudskrift af deres Forhandlingsprotokol bestod den ovennævnte Tilførsel til samme paa Mødet den 26 Oktober 1889 i et Referat af Citanten Wiinholts ovenmeldte Tilbud om, for de tidligere af ham leverede Tegninger, for hvilke han havde Krav paa 450 Kr., at ville nøjes med 200 Kr., imod at faa Tegninger og Overslag tilbageleverede samt at erholde Arbejdet som Arkitekt ved Opførelsen af Skolebygningen paa den nu vedtagne Plads, hvorhos det i en Parenthes er indskudt, at han herfor vilde beregne sig 500 Kr. Protokollen over de stedfundne Forhandlinger, der ogsaa angik forskellige andre, Citanterne uvedkommende Ting, ses derefter at være bleven underskrevet af samtlige daværende 9 Medlemmer af Foreningens Bestyrelse. Af disse Bestyrelsesmedlemmer — der alle med Undtagelse af et enkelt, nemlig Overretssagfører Wium, ere afhørte som Vidner under tvende af de Indstævnte efter Sagens Anlæg foranstaltede Tingsvidner, men uden at andre af disse Vidner end de i det følgende særlig nævnte have forklaret noget, som der kunde være Spørgsmaal om at tillægge nogen Betydning til Støtte for de Indstævntes Paastand, idet de øvrige enten ikke have overværet den den 26 Oktober 1889 med Citanten Wiinholt førte Forhandling eller kun have lagt Mærke til enkelte Brudstykker af denne eller i Forbigaaende deltaget i samme — har Lærer Haahr, der endnu ved Sagens Foretagelse i Forligskommissionen var Medlem af Bestyrelsen, men var udtraadt af denne, forinden Sagen i

Marts Maaned 1894 blev inkamineret for Underretten, edelig forklaret, at Wiinholt, efter at Formanden for Bestyrelsen paa Mødet havde gjort Rede for Udfaldet af sine Forhandlinger med Wiinholt overensstemmende med det ovenanførte Referat i Forhandlingsprotokollen, uden at Vidnet dog erindrer, hvor meget eller hvad Formanden da udtalte om disse Forhandlinger, hvilke han allerede tidligere havde sat Bestyrelsen ind i, var aldeles enig med Bestyrelsen, og Vidnet mener at kunne mindes, at et Medlem udtalte, at det altsaa blev 700 i det hele, hvorved der efter Vidnets Opfattelse sigtedes til Wiinholts Vederlag for den ny og den gamle Tegning, for hvilken sidste han var gaaet ind paa at nøjes med 200 Kr., samt at Wiinholt til denne Udtalelse svarede Ja, og Vidnet, der yderligere har udsagt, at det ikke kan mindes, at Summen 500 Kr. blev nævnt, men at denne Sum i det hele ikke har spillet nogen Rolle for Bestyrelsen, eftersom det var 700 Kr., Wiinholt skulde have i alt, samt at Vidnet føler sig aldeles overbevist om, at sidstnævnte Beløb blev nævnt, har derhos tilføjet, at dette Beløb skulde være Vederlag ikke blot for alle Tegninger men ogsaa for Tilsyn med og Ledelse af Arbejdet.

Fremdeles har Snedker Stochholm, der ligeledes er udtraadt af Bestyrelsen i Tidsrummet mellem Forligsmæglingen i Sagen og dennes Indbringelse for Underretten, edelig forklaret, at Wiinholt, da der fra Formandens eller Bestyrelsens Side blev rettet det Spørgsmaal til ham, om han vilde gaa ind paa 500 Kr., gik ind herpaa, uden at Vidnet kan huske, hvorledes Ytringerne herved faldt, samt at Vidnet med Bestemthed erindrer, at Formanden ved det ommeldte Møde i Overværelse af Wiinholt nævnede 500 Kr., og at dets Opfattelse, som det støtter paa, hvad det hørte paa Mødet, var den, at Wiinholt ikke skulde have mere end 500 Kr. for Honorarer og Arbejde, men at det ikke er vis paa, at Wiinholt uden noget som helst Forbehold lovede at nøjes med 500 Kr. for Honorar og for de Udgifter, han maatte komme til at afholde, eller om han har tænkt, at der kunde komme noget, som han skulde have mere for, hvortil Vidnet imidlertid har føjet, at det ikke hørte Wiinholt tage noget Forbehold i saa Henseende. Endvidere har ovennævnte Jessen, der ogsaa ved det oft-nævnte Mødes Afholdelse fungerede som Formand for den indstævnte Forening, edelig forklaret, at han med Bestemthed erindrer, at Wiinholt, uden at Vidnet mindes hans Ord, paa bemeldte Møde uden Forbehold lovede at nøjes med 200 Kr. til Dækning af hele sit Krav angaaende det tidligere projekterede Byggeforetagende og med 500 Kr. som samlet Vederlag for sin Udgift og Ulejlighed vedrørende den nye Bygning, og at det navnlig var den paa det titnævnte Overslag som Vederlag for hans Arbejde opførte Sum af ca. 1000 Kr., der blev akkorderet ned til 500 Kr., hvorhos Vidnet har tilføjet, at Vederlagssummen i Overslaget var sat saa højt, for at Skolen kunde faa saa meget større Tilskud fra Statskassen.

Efter A. G. Jessens hele Stilling til Sagen vil der imidlertid ikke imod Citanternes Protest kunne tages noget Hensyn til den af ham afgivne Vidneforklaring, og det samme maa ligeledes blive Tilfældet i Henseende til en af Overretssagfører Wium, der i det mindste paa den Tid, da Sagen blev forhandlet i Forligskommissionen, endnu var

Medlem af den indstævnte Forenings Bestyrelse, og som paa dennes Vegne har procederet Sagen for Underretten, i et Indlæg under Eds Tilbud afgiven Erklæring om, at han den 26 Oktober 1889 hørte Citanten Wiinholt stadfæste A. G. Jessens Udtalelser om, at Wiinholt vilde nøjes med 200 Kr. + 500 Kr. i alt for de to Arbejder. Selv om dernæst de af Haahr og Stochholm — der under alle Omstændigheder som Medlemmer af den Bestyrelse, med hvilken den af de Indstævnte paaberaabte Overenskomst skal være afsluttet, ikke kunde betragtes som fuldgyldige Vidner — afgivne Vidnesbyrd kunde have Krav paa at komme i nogen Betragtning, ere de i alt Fald efter den Mangel paa fuldstændig Sikkerhed, som de ifølge deres eget Indhold til Dels lide af, og naar tillige henses til, at de paa det paagældende Møde vekslede Udtalelser mellem Citanten Wiinholt og enkelte Bestyrelsesmedlemmer angaaende Arkitekthonoraret faldt paa et Tidspunkt, da Wiinholt, som det maa anses in confesso under Sagen, efter Afslutningen af de Forhandlinger med ham, som havde været Hovedanledningen til hans Sammenkomst med Bestyrelsen, stod i Begreb med at forlade Mødet og havde travlt med at komme af Sted for at kunne naa at afrejse med Jernbanen, ikke tilstrækkelige til at afgive Bevis, eller endog blot nogen videre Formodning for, at de fra Wiinholts Side faldne Udtalelser have været af den Beskaffenhed eller haft et saadant Indhold, at Bestyrelsen med Føje deri kunde se et endeligt og bindende Tilsagn om, at Størrelsen af den ham som Arkitekt tilkommende Betaling ikke skulde overstige 500 Kr., særligt ogsaa for det, som det efter det foreliggende maa anses for givet, indtraadte Tilfælde, at det da udarbejdede Grundlag for Udførelsen af det tilsigtede Byggeforetagende ikke i det hele blev fulgt, og lige saa lidt kan der, som af de Indstævnte forment, af Citanten Wiinholts ovennævnte Skrivelse af 26 November 1891 udledes noget Datum for, at han skulde have givet et saadant Tilsagn.

For saa vidt de Indstævnte endnu have villet gøre gældende, at Citanterne ikke have givet en tilstrækkelig Specifikation af de af dem hafte positive Udgifter, som ere indbefattede under det af dem ved deres ovennævnte Opgørelse beregnede Beløb, vil der ej heller kunne tages noget Hensyn til denne Indsigelse, idet der efter Beskaffenheden af disse Udgifter ikke til de Indstævnte*) med Føje kan stilles den Fordring, at de i alle Enkeltheder skulle gøre Rede for samme, og da de Indstævnte derhos ikke have godtgjort, at den af Citanterne fordrede Betaling for det af dem udførte Arbejde efter deites Omfang og Beskaffenhed i sin Helhed er ubillig, medens det fra Citanternes Side oplyste tvertimod nærmest taler for, at det ikke er ualmindeligt, at der til Grund for Beregningen af Honorarer m. v. til Arkitekter ved Opførelsen af Bygninger, som den her under Sagen omhandlede, lægges en højere Maalestok end den af Citanterne anvendte, vil den indstævnte Forening være at tilpligte at betale Citanterne det under Sagen indtalte Beløb med Renter som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

*) Skal være Citanterne.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdagen den 24 Maj.

Nr. 161. Højesteretssagfører Jensen

contra

Hans Ludvig Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Betleri.

Arts-Skipinge Herreders Politirets Dom af 8 Marts 1899: Arrestanten Hans Ludvig Hansen bør hensættes til Tvangsarbejde i 90 Dage. Saa udreder han og denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 April 1899: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Richter og Prokurator Mundt, betaler Arrestanten Hans Ludvig Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Ludvig Hansen til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Arts-Skipinge Herreders Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Hans Ludvig Hansen for Betleri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han efter en af de første Dage i Februar d. A. at være bortgaaet fra Holbæk Amts Arbejdsanstalt, hvor han var anbragt, og efter derpaa at have haft Arbejde hos en Gaardmand i Igelsø i nogle Dage, har betlet i bemeldte Jurisdiktion og de tilstødende Sogne, indtil han den 24 s. M. blev anholdt.

For dette Forhold er Arrestanten, der er født den 18 December

1843 og mange Gange tidligere straffet, derunder oftere for Løsgænger og Betleri, senest ifølge Højesterets Dom af 31 August 1897 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 180 Dage og ifølge Merløse-Tudse Herreders Politirets Dom af 9 Maj 1898 efter samme Lovs § 3 med lige Arbejde i 90 Dage, rettelig anset efter sidstnævnte Lovbestemmelse, og den valgte Straf af Tvangsarbejde i 90 Dage findes passende.

Nr. 151.

Advokat Hindenburg

contra

Mads Peder Olesen (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 257.

Bjerre Herreds Politirets Dom af 2 Februar 1899: Tiltalte, Arbejdsmand Mads Peder Olesen af Vejle, bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa betaler han og i Erstatning til Anton Hansens Hustru Ane Marie Hansen af Fakkegrav 8 Kr., ligesom han bør udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. De idømte Erstatningsbeløb at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Marts 1899: Tiltalte Mads Peder Olesen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning og Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, i Salær hver 15 Kr., bør Politiretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne ned sættes til 3 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Mads Peder Olesen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Mads Peder Olesen, der er født i Aaret 1863, og som tidligere ifølge Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 21 Marts 1893 har været anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, er under nærværende Sag sat under Tiltale ved Politiretten i Henhold til Straffelovens § 257.

Ifølge Sagens Oplysninger havde Tiltalte, der er gift og i en Aarrække har været bosat i Vejle, i Fjor Foraar taget Arbejde som Murhaandlanger ved et større Byggeforetagende i Fakkegrav, hvor han havde indlogeret sig hos Arbejdsmand Anton Hansens Hustru, Ane Marie Hansen, hvem han efter den mellem dem trufne Aftale hver Fredag, naar han fik sin Ugeløn udbetalt, skulde betale 8 Kr. som Vederlag for Kost og Logis i den forløbne Uge.

Tiltalte har nu vedgaaet, hvad der stemmer med det i øvrigt oplyste, at han, der efter sin Forklaring gennem flere Aar i Juli og August Maaneder har plejet at have Arbejde i Vejle ved Tjæring af Tage, hvorved der tjenes betydelig mere end ved Haandlangerarbejde, den sidste Fredag i Juni Maaned f. A., efter at have faaet udbetalt sin tilgodehavende Arbejds løn, hemmelig forlod sit Logis uden at betale de for den sidste Uge skyldige 8 Kr., og derpaa vendte tilbage til Vejle, hvor han overensstemmende med sin forinden Bortrejse fra Fakkegrav tagne Beslutning søgte og fik Arbejde med Tjæring, hvorved han — der for øvrigt allerede i April Maaned f. A. havde truffet Aftale med en Mand i Vejle om, for et Vederlag af 25 Kr., hvoraf han fik 10 Kr. udbetalt som Forskud, i Løbet af Sommeren at udføre saadant Arbejde paa dennes Ejendom — derefter havde Beskæftigelse, saa længe Vejret tillod det.

Tiltalte har endvidere erkendt, at han ved sin Bortrejse fra Fakkegrav ikke havde til Hensigt at vende tilbage hertil, med mindre han ganske mod Forventning ikke skulde kunne faa Arbejde ved Tjæring i Vejle, samt at han, der efter det oplyste er drikkældig og meget fattig og som efter sin Forklaring paa Grund af daarligt Vejr kun havde tjent temmelig lidt i den sidste Uge, saa at han ikke kunde afse noget til Betaling af sin Gæld til Hansens Hustru, lagde Skjul paa sin Bortrejse for derved i al Fald foreløbig at blive fri for at betale denne Gæld, ligesom han endelig har vedgaaet, at han — der ved sin Ankomst til Fakkegrav var Hansens Hustru ganske ubekendt, men under sit Ophold dersteds havde fortalt hende, at han var bosiddende i Vejle — da han vendte tilbage til Vejle, var ganske paa det rene med, at han saa at sige aldeles ingen Udsigt havde til nogensinde at kunne betale de skyldige 8 Kr.

Idet nu det oplyste ikke giver tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte — hvem det skyldige Beløb, mod hvis Betaling Hansens Hustru havde meddelt Samtykke til, at offentlig Paatale maatte bortfalde, efter Undersøgelsens Paabegyndelse flere Gange forgæves er bleven afkrævet — allerede forinden Udløbet af den sidste Uge af hans Ophold i Fakkegrav havde besluttet at unddrage sig Betalingen af den Gæld, han i dette Tidsrum paadrog sig overfor Hansens Hustru, vil han for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende

at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. Da det maa billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen er tilpligtet at erstatte Anton Hansens Hustru det oftnævnte Beløb af 8 Kr. samt at udrede Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom i disse Retninger være at stadfæste.

Nr. 156. Højesteretsagfører Salomon
 contra
Julius Jørgensen og Jens Peter August Hansen (Def. Jensen),
 der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 April 1899: Arresterne Julius Jørgensen og Jens Peter August Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage, og en for begge og begge for en betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Kaas, og til Defensor, Overretssagfører Wegner, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at de Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 255, men Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder for hver af de Tiltalte.

Thi kendes for Ret:

Julius Jørgensen og Jens Peter August Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde hver i otte Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Salomon og Jensen, 40 Kroner til hver, udredes af de Tiltalte, en for begge og begge for en.

Færdig fra Trykkeriet den 1 Juni 1899.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 12.

Onsdagen den 24 Maj.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne Sag tiltales Arrestanterne Julius Jørgensen og Jens Peter August Hansen for Bedrageri.

Arrestanten Jørgensen er født den 22 September 1875 og anset: ved Rettens Dom af 23 Marts 1897 efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og ved Højesterets Dom af 29 August 1898 efter Straffelovens § 255 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage. Arrestanten Hansen er født den 29 August 1871 og ofte straffet, bl. a.: ved Frederiksberg Birks Ekstraretsdom af 7 Marts 1894 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 23 Juni 1894 efter Straffelovens § 245 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 5 Februar 1895 i Medfør af Straffelovens § 246 efter dens § 230, 1ste Stk., med lige Straf, og senest: ved Rettens Dom af 3 Maj 1898 efter Straffelovens § 203 med lige Straf.

Arrestanten Hansen har endvidere i 1897 været under Tiltale for Bedrageri, men ved Rettens fornævnte Dom af 23 Marts 1897 blev han, der havde siddet arresteret fra 14 September 1896 til 20 Marts 1897, paa Grund af manglende Bevis frifunden for Aktors Tiltale.

Sigtelserne mod Arrestanterne i nærværende Sag gaar ud paa, at de den 14 November 1898 overfor Skipper Gustav Bernhardt Andersson og Styrmand Peter Ludvig Nielsen have gjort sig skyldige i Bedrageri i Spil med Benyttelse af den af saakaldte »Bondefangere« almindelig anvendte Fremgangsmaade.

Dette Spil foregaar paa den Maade, at en af Spillerne tager 4 Kort i Hænderne og efter at have givet Medspilleren Lejlighed til at forvisse sig om, hvor blandt Kortene et bestemt nærmere aftalt Kort er placeret, spreder han de fire Kort paa Bordet med Bagsiden opad og lader dem derpaa skifte Pladser paa Bordet ved at forskyde dem imellem hverandre, hvorefter det er Medspillerens Sag at paapege, hvor det aftalte Kort ligger. Det Kast, hvormed Kortene spredes paa Bordet, kan imidlertid gøres med et Fif, saaledes at det aftalte Kort synes at blive kastet paa en Plads paa Bordet, hvor i Virkeligheden et andet af Kortene falder, og medens det, naar dette Fif ikke anvendes, er muligt at følge Kortet med Øjnene, er det for den uindviede saa godt som umuligt at anvise Kortets Plads, naar Fiffet er anvendt.

Arrestanterne have begge nægtet at have gjort sig skyldige i noget ulovligt.

Arrestanten Jørgensen har med Hensyn til det ham paasigtede Forhold nærmere forklaret, at han en Aften i November forrige Aar paa Kongens Nytorv traf to svenske Mandspersoner, der tiltalte ham og spurgte, om de skulde gaa hen til »Jenterne«, og da han i den Anledning gik med dem ned ad Lille Kongensgade og var kommen ud for Beværtningen i Nr. 35, foreslog Svenskerne, at de skulde gaa ned i den Beværtning og faa et Glas Øl, hvilket de ogsaa gjorde. I Beværtningen traf de Arrestanten Hansen, og en af Svenskerne foreslog ham at spille »5 Kort sidste Stik«, hvilket Spil Svenskerne saa spillede med Hansen, som derved vandt 20—30 Kr. Svenskerne foreslog saa Hansen at gaa med ombord, hvor de havde Penge, og hvor de kunde fortsætte Spillet, men Hansen erklærede ikke at ville spille ombord. Hansen og Arrestanten Jørgensen fulgte imidlertid Svenskerne ned til deres Skib, hvor Svenskerne hentede nogle Penge, og alle fire gik saa tilbage til Beværtningen i Lille Kongensgade, hvor Hansen paany i »5 Kort sidste Stik« vandt 80—90 Kr. fra Svenskerne, hvorpaa han (Jørgensen) forlod Beværtningen. Senere paa Aftenen gik han hen i en Beværtning i Nikolaigade, hvor han atter traf Arrestanten Hansen, med hvem han saa fulgtes hjem. Arrestanten Jørgensen har paastaaet, at han den paagældende Aften selv slet ikke spillede med Hansen, og at han ikke fik nogen Del i de Penge som Hansen vandt.

Arrestanten Hansen har afgivet en Forklaring i alt væsentligt af samme Indhold som den af Arrestanten Jørgensen afgivne, og han har navnlig paastaaet, at han kun har spillet »5 Kort sidste Stik« med de to Svenskere, hvorved han vandt først 30 Kr., senere 70 Kr., og at dette Spil blev spillet med 24 Kort, som han udtog af et Spil Kort, han havde i Lommen. Arrestanten har videre forklaret, at han, da Spillet var forbi, ad en Bagdør forlod Beværtningen Lille Kongensgade Nr. 35, fordi han trængte til at forrette sin Nødtørf; da der imidlertid ikke i Gaarden var nogen Retirade aaben, gik han hen i en anden Ejendom i Gaden. Senere paa Aftenen var han atter henne ved Beværtningen i Nr. 35 for at faa sin Hat, som var bleven hængende der, da han gik op i Gaarden, men da Beværtningen nu var lukket, maatte han laane en Hat i en Beværtning i Nikolaigade, hvor han atter traf Jørgensen.

Fornævnte Skipper Andersson og fornævnte Styrmand Nielsen have om, hvad der foregik den paagældende Aften, afgivet følgende edelige Forklaring:

Da de den 14 November f. A. om Aftenen noget før Kl. 11 sammen passerede Kongens Nytorv, bleve de tiltalte af Arrestanten Jørgensen, der var dem ubekendt, og som talte med svensk Akcent og foregav at være Svensker ligesom de. Jørgensen talte om, at de vilde have fat i nogle Piger og bad dem om at vise ham, hvor Holmensgade ligger, og de fulgte da med ham ned ad Lille Kongensgade og viste ham Holmensgade. Til Tak herfor inviterede han dem paa »en Bajer«, og da de tog mod dette Tilbud, førte han dem ind i en Beværtning i Ejendommen Lille Kongensgade Nr. 35, hvor de tog Plads ved et Bord. Arrestanten Hansen, som opholdt sig i Beværtningen, kom da hen til dem og gav sig i Samtale med dem, ved hvis Bord han tog Plads. Hansen fortalte, at han nylig havde været i

Lund og faaet udbetalt en Arv paa 1000 Kr. efter sin afdøde Bedstemoder, og paa denne Rejse havde han lært et Spil med 4 Kort, som han aldrig tidligere havde set, og i dette Spil havde han tabt 50 Kr. Hansen tog saa 4 Kort op af Lommen og viste dem Spillet, og Jørgensen spillede derpaa nogle Gange med Hansen, hvorved Jørgensen vandt, hvad de spillede om: Drikkevarer og nogle faa Kroner, idet han i Reglen kunde vise, hvilket af de paa Bordet med Bagsiden opad liggende Kort, der var det i Forvejen udpegede, hvad der var det, som det i Spillet kom an paa.

Andersson og Nielsen blev nu opfordrede til at deltage i Spillet, hvad de gik ind paa, da de syntes, at de ved Agtpaagivenhed maatte kunne følge det paagældende Kort, men i Løbet af ganske kort Tid havde de, da de i Reglen pegede paa et urigtigt Kort, tabt de Penge, de havde hos sig, nemlig Andersson 10 Kr. og Nielsen 27 Kr. Da de imidlertid troede, at de havde haft Uheld med sig og havde passet daarligt paa, gik de i Følgeskab med Arrestanterne ned til Anderssons Skib, der da laa ved Knippelsbro, og her hentede Andersson en Tegnebog med 250 Kr., hvorpaa de alle fire gik tilbage til Beværtningen; her spillede Andersson nu alene med Arrestanten Hansen, først 4—5 Spil med en Indsats af 10 eller 20 Kr., i hvilke Spil han dels tabte, dels vandt, saa at han ved disse Spil tabte ialt 50 Kr. Arrestanten Jørgensen opfordrede nu Andersson til at søge at vinde hele det tabte tilbage ved at vove 100 Kr. mod Hansen, hvilket Andersson ogsaa gjorde, men han tabte de 100 Kr. saa vel som 100 Kr. til, som han derefter holdt mod Hansen. Denne sagde saa, at han vilde have noget Mad og gik for at tale med Værten ind i en anden Stue i Beværtningen, hvorhen de begge fulgte med. Da Værten sagde, at de ingen Mad kunde faa, gik de atter ind i den Stue, hvor Spillet havde fundet Sted, og det viste sig da, at Arrestanten Jørgensen var forsvunden fra denne Stue; da der blev sagt, at han var gaaet op paa Gaden, søgte de efter ham der, men da de ikke kunde faa Øje paa ham, gik de atter ned i Beværtningen; da det nu viste sig, at Hansen var forsvunden, gik det op for dem, at de vare blevne bedragne, hvorfor de henvendte sig til en Politibetjent.

Andersson og Nielsen have yderligere forklaret, at der den paagældende Aften kun blev benyttet de samme 4 Kort, at der ikke blev spillet andre Spil end det, hvortil disse 4 Kort benyttedes, og at der navnlig ikke blev spillet »5 Kort sidste Stik«, hvilket Spil de begge kende, samt at de først, efter at det fornævnte Fif ved deres Møde i Retten den 24 December f. A. var blevet vist dem, havde forstaaet, hvorledes de vare blevne narrede.

Den af Andersson og Nielsen saaledes afgivne Forklaring finder nu ogsaa Bestyrkelse i, hvad der i øvrigt er oplyst i Sagen.

Lars Christian Jensen, kaldet Køge, har saaledes forklaret, at han var til Stede i Beværtningen Lille Kongensgade Nr. 35 en Aften i Midten af November f. A., og saa han da Arrestanterne i nærværende Sag, hvem han begge kender, og af hvilke Jørgensen gav Svenskeren og talte svensk, sidde og spille det bekendte Bondefangerspil med 2 svenske Sømænd, og saa han, at Hansen vandt 10 Kr. fra den ene Svensker, hvorpaa Hansen kom hen til ham og bad ham gaa ind i den anden Stue, da han ikke vilde have, at han skulde se paa Spillet.

Kort efter forlod Arrestanterne og Svenskerne Beværtningen — efter hvad der blev sagt for at hente Penge — og noget efter kom alle 4 tilbage, og saa han nu, at der atter blev spillet Bondefangerspillet med 4 Kort, men hvad der blev vundet, fik han ikke Lejlighed til at se, da Hansen atter bad ham gaa ind i et andet Lokale; senere hørte han imidlertid sige, at Svenskerne havde tabt 250 Kr.

Henning Valdemar Sørensen har forklaret, at han en Aften i Midten af November f. A. opholdt sig i den oftnævnte Beværtning, hvor da ogsaa de to Arrestanter, som han godt kender, og to svenske Søfolk vare til Stede. Han saa da, at der blev spillet Kort, nemlig det almindelige Bondefangerspil med 4 Kort, og at det var Arrestanten Hansen, der lagde Kortene op; han hørte endvidere, at Jørgensen talte svensk og »gav Svenskeren«. Arrestanterne og Svenskerne vare en kort Tid borte, efter hvad der blev sagt for at gaa ombord og hente Penge, og efter at de vare komne tilbage, saa han, at de atter satte sig sammen, og at Hansen udøvede Bondefangerspillet med 4 Kort. Senere hørte han, at Svenskerne skulde have tabt flere hundrede Kroner i Spillet, men selv saa han ikke noget dertil, idet nemlig Arrestanten Hansen kom hen til Lars Køge, sammen med hvem han (Sørensen) sad, og sagde, at han skulde forføje sig ind i et andet Værelse og ikke sidde og glo paa de spillende, hvorefter de begge flyttede ind i et andet Værelse.

Opvarter i Beværtningen Lille Kongensgade Nr. 35 Anton Valdemar Andersen har forklaret, at han var til Stede den 14 November f. A., da Arrestanterne var nede i Beværtningen sammen med to Svenskere, og at han, som serverede for dem, da hørte, at Arrestanten Jørgensen talte svensk.

Efter hvad der saaledes foreligger, findes nu den af Andersson og Nielsen afgivne Forklaring om, hvad der den paagældende Aften er foregaaet, uanset Arrestanternes modstridende Fremstilling at burde lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Men herefter taler endvidere samtlige Omstændigheder for, at Arrestanterne have handlet i indbyrdes Forstaaelse, og at de i Forening have franarret Andersson og Nielsen Pengene ved Anvendelse af det ommeldte Bondefangerspil, idet Hansen ved at lægge Kortene op i Begyndelsen har undladt at benytte Fiffet, men senere, navnlig da Indsatsen blev 100 Kr., har anvendt det.

I saa Henseende maa det fremhæves, at Arrestanterne, der paa det nævnte Tidspunkt boede sammen, begge have erkendt, at de, der i den senere Tid tildels have levet af Spil, kende det oftnævnte Bondefangerspil, og at det ved de i saa Henseende foreliggende Oplysninger maa anses for godtgjort, at de ogsaa begge to kunne anvende Fiffet, at de to Arrestanten Jørgensen overgaaede Domme begge angik Bedrageri netop ved Hjælp af oftnævnte Bondefangerspil, at Hansen i den ovenfor nævnte, den 23 Marts 1897 paakendte Sag, var sigtet for Meddelagtighed med Arrestanten Jørgensen netop i saadant Bedrageri, at den Beværtning, hvor Spillet foregik den 14 November f. A., var søgt af »Bondefangere«, at det er bevist, at Arrestanterne ofte færdedes i Krese og paa de Steder, hvor Bondefangeri drives, at Arrestanternes Optræden overfor Svenskerne saavel ved Bekendtskabets Indledning

som dets senere Forløb ganske svarer til den af »Bondefangere«, der bedrage ved den nævnte Kortkunst, almindelig brugte Fremgangsmaade, og at den Løgn om en Arv fra Sverrig, ved hvilken Arrestanten Hansen førte Talen hen paa Kortspillet, ganske svarer til den Løgn, som i samme Øjemed blev brugt ved Indledningen til det bedrageriske Kortspil, for hvilket Arrestanten Jørgensen senest blev dømt.

Naar nu hertil kommer, at Arrestanternes hele Optræden i Forhørene, under hvilke deres Forklaringer have været meget tilbageholdne, i høj Grad taler imod dem, findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanterne i Forening paa ovennævnte svingagtige Maade have fravendt Andersson og Nielsen de af disse nævnte Summer, og Arrestanterne ville som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 255 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 25 Maj.

Nr. 163.

Advokat Halkier

contra

Anders Peter Jørgensen Køchs (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri eller Ran, Bedrageri samt Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Esbjerg Købstads Ekstrarets Dom af 11 Marts 1899: Arrestanten Anders Peter Jørgensen Køchs bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne A. Harck og E. Hansen, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 April 1899: Arrestanten Anders Peter Jørgensen Køchs bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaned. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, 15 Kr. til den første og 12 Kr. til den sidste, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Hindberg, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Peter Jørgensen Køchs til Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten, Maskinarbejder Anders Peter Jørgensen Køchs — der er født i Aaret 1877, og som, foruden at han er mulkteret i det mindste 2 Gange for Politiforseelser og under sin Militærtjeneste gentagne Gange er straffet, navnlig for Tjenesteforseelser, dels arbitrært, dels ifølge Dom med Arrest af forskellig Art, endvidere har været straffet ifølge Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 31 Maj 1895 for Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og ifølge Krigsretsdømme af 7 November f. A., dels for Tyveri efter almindelig borgerlig Straffelov § 230, 1ste Stk., jfr. Straffelov for Krigsmagten § 172, dels for forskellige Tjenesteforseelser med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller Ran, Bedrageri, samt Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, dels at han, der opholdt sig i et Restaurationslokale i Esbjerg Natten mellem den 10 og 11 Februar d. A., da en der tilstedeværende Matros Niels C. Nielsen lagde en Tikroneseddel paa Bordet for dermed at betale, hvad han havde nydt i Lokalet, i det samme tog bemeldte Pengeseddel og bortfjernede sig med denne, dels at Arrestanten om Aftenen den 12te s. M., da han efter at have deltaget i et Maskebal paa et Hotel i bemeldte Købstad forlod dette, hvor han, der ved sin Ankomst dertil ikke var iført Over-tøj, havde ladet sin Hat opbevare i en Garderobe, har tilvendt sig en, som det senere viste sig, Kontorist Berbom tilhørende Overfrakke paa den Maade, at han samtidig med, at han ved Afgivelsen af den ham udleverede Numerseddel lod sig Hatten tilbagelevere, under Forevisning af en unummeret Seddel, som han tilfældigt vil have haft hos sig, overfor den paagældende Garderobekone angav, at tillige denne i Garderoben i Nærheden af Hatten hængende Frakke var hans, hvorfor Garderobekonen, efterat Arrestanten paa hendes Opfordring havde opgivet sit Navn, udleverede ham Frakken, idet hun derhos efter sin Forklaring overtydede sig om, at denne, som han straks iførte sig, passede ham, dels endelig, at Arrestanten om Aftenen den 13 Februar d. A., efter at han paa Hotel »Esbjerg«, ligeledes i Esbjerg Købstad, havde bestilt og i Forening med en i Følge med ham værende Person nydt 4 Bajere, har, skønt opfordret af Opvarter Eduard Nielsen til at betale de saaledes nydte Drikkevarer, vægret sig herved og derpaa forladt Hotellet, efter sin Forklaring, fordi han var kommen i Tanker om, at det nærmest var den nævnte anden Person, der burde give »denne Omgang«, uden at det dog er oplyst, at Arrestanten paa Hotellet havde ladet falde nogen Udtalelse herom.

Ligesom Arrestanten, efter at have erfaret, at der til Politiet var gjort Anmeldelse om hans ovennævnte Forhold overfor Matros Nielsen, den 11 Februar tilbagebetalte denne det paagældende Beløb, saaledes er Kontorist Berboms Frakke, som Arrestanten den 13 Februar havde ladet pantsætte hos en Pantelaaner for 3 Kr., bragt til Stede under Sagen og efter at være vurderet til 15 Kr. tilbageleveret Berbom, hvorimod et til en Værdi af 3 Kr. ansat Par Hjorteskindshandsker, der fandtes i en Lomme i Frakken, da Arrestanten paa Hotellet lod sig den udlevere, og som han ved Pantsættelsen af Frakken beholdt, men senere vil have mistet uden at kunne gøre Rede for, paa hvilken Maade det er sket, ikke har kunnet skaffes til Veje; men Berbom har imidlertid frafaldet Krav paa videre Erstatning, hvorhos ligeledes Opvarter Nielsen, der var den paagældende Restavrator ansvarlig for Betalingen af de af Arrestanten rekvirerede Drikkevarer, har erklæret, at han frafalder Krav paa Erstatning herfor.

Paa den anførte Maade er det endvidere godtgjort, at Arrestanten, der om Aftenen den 13 Februar d. A. i en noget beskænket Tilstand og i Følge med en anden Person havde indfundet sig i Konditor J. P. Kellers Beværtningslokale i Esbjerg, ved denne Løjlighed har dels bibragt den derværende Opvarter Hans Lambrecht, da denne opfordrede Arrestanten og hans Kammerat til at skynde sig med at rekvirere, hvad de ønskede, en saakaldet Skalle, dels givet Konditoren selv, som derefter kom til Stede og viste dem ud, et Slag i Hovedet, og at han senere samme Aften, efter, som meldt, at have været inde paa Hotel »Esbjerg«, har paa Vejen udenfor dette med knyttet Haand tilføjjet Opvarter E. Nielsen, der havde begivet sig udenfor for at se, hvor Arrestanten og hans Kammerat gik hen, et Slag paa den ene Kind, samt at han — der den ommeldte Aften Kl. 11 a 12 i Kongensgade i Esbjerg mødte den 14 a 15 Aar gamle Pige Ane Sørensen, som var under Vejs fra et Missionshus til sit Hjem, og efter sin Forklaring forvekslede hende med en anden Pige, der umiddelbart forinden var løben fra ham, og paa hvem han derfor var forbitret — i den Hensigt at genere hende greb fat i hende, klemte hende op mod et Plankeværk og rev hendes Hat af Hovedet, hvorefter han, da Pigen paakaldte nogle forbipasserende Personers Bistand, satte i Løb med Hatten, men blev eftersat og stanset i en anden Gade, hvor han blev pryglet af en Sømand, hvem han, som det maa antages, først havde søgt at give en »Skalle«, og Hatten fratagen ham, der efter det foreliggende ikke kan forudsættes at have haft til Hensigt at tilegne sig samme.

Ved sit Møde i Politiretten den 28 Februar d. A. forklarede Konditor Keller, at hans Overlæbe var bleven itureven ved det ham af Arrestanten tilføjede Slag, og at Saaret, som den Gang endnu ikke var ganske forsvundet, havde voldt ham en Del Gene, hvorhos Opvarter Lambrechts samme Dag i Retten afgivne Forklaring gaar ud paa, at der da endnu var en lille Knude tilbage som Spor af den ham af Arrestanten tilføjede Overlast, og at han som Følge af denne havde haft Hovedpine i flere Dage; men efter deres Forklaringer har hverken Keller eller Lambrecht søgt Lægehjælp i de nysnævnte Henseender, og ifølge det oplyste maa derhos Arrestantens øvrige ommeldte voldelige Forhold antages ikke at have afstedkommet nogen Skade.

Endelig . . .

Derimod vil Arrestanten for sit Forhold i de i øvrigt foran ommeldte Henseender være at anse efter Straffelovens §§ 231, 1ste Led, kfr. § 237, 251, 257 og 203 samt i Medfør af § 1 i Lov af 11 Maj 1897, indeholdende nogle Bestemmelser om Vold mod sagesløs Person, efter Straffelovens § 200 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maanedes.

Nr. 165.

Advokat Nellemann

contra

Peter Christian Pedersen Møller (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 4 Januar 1899: Tiltalte Julius Christian Oskar Michael Carlsen bør straffes med 20 Slag Ris og Tiltalte Peter Christian Pedersen Møller med 15 Slag Rotting. Saa bør de og in solidum betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 15 Kr, og Defensor, Sagfører Kiørboe, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 April 1899: Underretsdommen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Salomonsen og Prokurator Lassen, betaler Tiltalte Peter Christian Pedersen Møller 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Christian Pedersen Møller til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Købstads Ekstraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik en medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Tiltalte Peter Christian Pedersen Møller, der er født den

22 Marts 1883 og som ikke er funden forhen straffet, aktioneret for Tyveri og Hæleri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han den 8 Oktober f. A. har frastjaalet sin Fader, Smaakører Anders Peder Pedersen, kaldet Møller, et til 10 Kr. vurderet Ur, som beroede frit fremme i hans Forældres Lejlighed, til hvilken han havde uhindret Adgang, samt at han af et Beløb paa 130 Kr., som medtaltalte samme Dag havde stjaalet, har modtaget og forbrugt ca. 27 Kr. og sammen med medtaltalte deltaget i Forbruget af ca. 80 Kr. af bemeldte stjaalne Beløb, skønt medtaltalte havde fortalt ham, at han havde stjaalet det.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 238, disse Paragraffer sammenholdte med §§ 37 og 21, og da den i den indankede Dom valgte Straf af 15 Rottingslag findes passende . . . vil Dommen, for saa vidt den er paaanket, være at stadfæste.

Nr. 162.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Kristian Alfred Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Marts 1899: Arrestanten Kristian Alfred Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Simonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kristian Alfred Nielsen til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Kristian Alfred Nielsen, som under nærværende Sag tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 18 December 1874

og anset ved Rettens Dom af 26 April 1898 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 12 Dage. En mod Arrestanten i 1897 for lignende Bedragerier som det nedennævnte her ved Retten indledet Undersøgelse sluttedes uden Tiltale mod, at Arrestanten vedtog en Bøde af 200 Kr., og en mod ham i 1898 her ved Retten indledet Undersøgelse, under hvilken han paany sigtedes for et lignende Forhold, sluttedes uden Tiltale af Mangel paa Bevis.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ved Rettens Dom af 7 Januar d. A. ansaas Carl Henrik Johnsen efter Straffelovens § 255 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage for den 8 December f. A. at have fravendt Sømænd Gotthard Carlsson ca. 50 Kr. i rede Penge ved Bedrageri i Kortspil i Overensstemmelse med den af saakaldte Bondefangere almindelig anvendte Fremgangsmaade.

Fremgangsmaaden ved det nævnte Spil er den, at en af Parterne tager 4 Kort i Hænderne og efter at have givet Modparten Lejlighed til at forvise sig om, hvor blandt Kortene et bestemt nærmere aftalt Kort er placeret, ved et Kast med Haanden spreder dem paa Bordet med Bagsiden opad og lader dem derpaa skifte Pladser paa Bordet ved med Haanden at forskyde dem mellem hverandre, hvorefter det er den anden Spillers Sag at paapege, hvor det aftalte Kort ligger. Det Kast, hvormed Kortene spredes, kan imidlertid gøres med et Fif, saaledes at det aftalte Kort synes at falde paa en Plads paa Bordet, hvorhen i Virkeligheden et andet af Kortene bliver kastet, og medens det ikke er vanskeligt at følge Kortet med Øjnene, naar dette Fif ikke anvendes, er det saa godt som umuligt for uindviede at angive Kortets Plads, naar Fiffet bliver anvendt.

Arrestanten sigtes nu for at have været Johnsen behjælpelig ved Udførelsen af dette Bedrageri, men han har nægtet sig skyldig i enhver Delagtighed deri; han har vel erkendt den 8 December f. A. samtidig med Johnsen at have været til Stede i den Beværtning, Lille Kongensgade Nr. 35, hvor Spillet foregik, men han har benægtet at have deltaget i Spillet eller i nogen Form faaet Andel i Johnsens Gevinst; Arrestanten vil end ikke have været i Nærheden af de Spillende.

Denne Forklaring er imidlertid i Strid med Sagens øvrige Oplysninger. I saa Henseende have de svenske Sømænd Gotthardt Carlsson og Carl Gustafsson edelig forklaret følgende:

Da de bemeldte Dags Eftermiddag opholdt sig i Nærheden af Kongens Nytorv, bleve de tiltalte af nævnte Johnsen, der udgav sig for Svensker, spurgte om Vej til Lille Kongensgade, og da Sømændene havde vist ham Vej, indbød dem paa en Bajer i den ovennævnte Beværtning.

Her viste Johnsen dem et Spil med Kort, nemlig det ovennævnte, som han for nogen Tid siden vilde have lært i Sverrig, og i det samme kom Arrestanten til og sluttede sig til deres Selskab, og medens Johnsen kastede Kortene op, gættede Arrestanterne*) og Vidnerne i Forening paa, hvor det aftalte Kort laa, hvilket, saa længe der kun pareredes om Drikkevarer, bestandig lykkedes dem. Da Carlsson imid-

*) Skal være Arrestanten.

lertid derefter paa Johnsens Opfordring indsatte Penge, nemlig et 20 Reichsmarkstykke, tabte han, og det samme gentog sig, da han atter parerede med den nævnte Sum, hvorefter han yderligere tabte nogle mindre Beløb. Arrestanten, som gentagne Gange havde opfordret Sømændene til at spille, spillede ogsaa engang selv med Johnsen om Penge og vandt et af de 20 Reichsmarkstykker, som denne havde vundet fra Carlsson.

Denne Forklaring er i et og alt bekræftet af Johnsen, der har erkendt, at han paa ovennævnte Maade, udgivende sig for Svensker, lokkede de to Sømænd ned i den omtalte Beværtning og fik dem til at spille det ovennævnte Spil, i hvilket han i Begyndelsen, saa længe Indsatsen kun var Drikkevarer, lod dem vinde, idet han ikke brugte Fiffet, men derimod, da Carlsson satte Penge ind, gjorde Brug af Fiffet og derved to Gange fravendte ham tyve Reichsmark, at der vel ingen udtrykkelig Aftale var mellem ham og Arrestanten om at narre Sømændene, men at han, som godt kendte Arrestanten som »Bondefanger«, var paa det rene med, at Arrestanten sluttede sig til Selskabet for at hjælpe ham dermed, hvad Arrestanten ogsaa gjorde ved paa ovenanførte Maade at spille med ham, ligesom Arrestanten ogsaa fik Andel i Udbyttet, idet Johnsen med Hensigt lod ham vinde et Tyvemarkstykke ved paa Skrømt at spille med ham, hvorved han tillige søgte at svække en mulig Mistanke hos Sømændene om, at det ikke gik ærligt til.

Om Arrestantens Deltagelse i det nævnte Spil foreligger der endvidere med den af Johnsen givne Fremstilling ganske overensstemmende Forklaringer af Lars Christian Jensen og Rasmus Olsen, kaldet Køge, to for lignende bedragerisk Spil oftere straffede Personer, der ved nævnte Lejlighed vare til Stede i Beværtningen, ligesom Opvarter Ludvig Hannover Jacobsen samme Sted har forklaret, at han saa Arrestanten ved den ommeldte Lejlighed spille med Sømændene og Johnsen.

Ved de saaledes afgivne Forklaringer findes det mod Arrestantens Benægtelse godtgjort, at Arrestanten paa den af Sømændene nærmere angivne Maade har deltaget i det oftnævnte Spil, men herefter findes Sagens Oplysninger at stille det udenfor enhver Tvivl, at han, da han sluttede sig til Sømændenes og Johnsens Selskab, har været paa det rene med sidstnævntes bedrageriske Hensigt og under Spillet været paa det rene med, at Carlsson blev bedraget ved det titnævnte Fif, at Arrestanten ved sin egen Virksomhed under Spillet har tilsigtet at hjælpe Johnsen til Opnaaelse af sit bedrageriske Formaal, og at han paa alt omtalte Maade erholdt sin Del af Udbyttet.

I saa Henseende skal fremhæves, at det af Sagens Oplysninger fremgaar, at Arrestanten selv er fortrolig med den her nævnte af »Bondefangere« almindelig brugte Fremgangsmaade, at hans Optræden ved at træde til, da der blev Tale om at spille, opmuntre de fremmede til at spille, selv spille med og vinde, er ganske i Overensstemmelse med denne Fremgangsmaade, at Arrestanten selv kender og kan udføre den omtalte Kunst med Kort, at han kender Johnsen som »Bondefanger« og ved, at den omtalte Beværtning er et Sted, som søges af »Bondefangere« og hvor »Bondefangeri« fortrinsvis drives, og at Arrestantens Benægtelse af, overhovedet at have spillet med ved

nævnte Lejlighed i høj Grad taler imod ham, hvad ogsaa gælder om Arrestantens Fortid, i hvilken Henseende bemærkes, at han under den ovennævnte i 1897 indledede Undersøgelse først efter en gennem mange Forhør fastholdt Benægtelse tilstod sig skyldig.

Ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist at have overtraadt et ham den 16 November f. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, bl. a. om hver Mandag at møde ved bemeldte Protokol, for at oplyse, at han ernærede sig paa lovlig Maade, idet han ingen Melding har gjort til nævnte Protokol i Tiden fra den 6 December f. A., indtil han Tirsdagen den 12te s. M. anholdtes her under Sagen.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 255 og Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Mandagen den 29 Maj.

Nr. 170. Højesteretssagfører Bagger

contra

Niels Jespersen Kjølberg (Def. Lunn),

der tiltales for Brandstiftelse, Betleri og Løsgængerri.

Lunde-Skam Herreders Ekstrarets Dom af 14 Marts 1899: Arrestanten Niels Jespersen Kjølberg bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og bør han derhos betale alle af hans Arrest og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, og til Defensor, Sagfører Rasmussen, 12 Kr. til hver især, og bør han derhos udrede i Erstatning til det fynske Brandassuranceelskab 169 Kr. 32 Øre. Den idømte Erstatning bør udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 April 1899: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Paludan og V. S. Salomonsen for Overretten betaler Arrestanten Niels Jespersen Kjølberg 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Jespersen Kjølberg til Højesteretssagførerne Bagger og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lunde-Skam Herreders Ekstraret indankede Sag tiltales Arrestanten Niels Jespersen Kjølberg, der er født den 5 Juni 1862 og oftere forhen straffet, blandt andet gentagne Gange for Betleri, senest ifølge Odense Købstads Politiretsdom af 14 September 1896 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, og ifølge Vinding Herreds Ekstraretsdom af 17 April 1897 efter Straffelovens § 282, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder — for Brandstiftelse, Betleri og Løsgænger.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt fremkomne er der oplyst følgende:

Efter at Arrestanten den 12 Februar d. A. havde absenteret sig fra Odense Tvangsarbejdsanstalt, hvor han var anbragt af Hjadstrup Kommune, har han, indtil han den 19de s. M. i Anledning af nærværende Sag blev anholdt, strejft omkring paa Landet uden at søge lovligt Erhverv og ernære sig ved Betleri.

Da han under sin Omstrejfen den 15 Februar dette Aar om Aftenen havde holdt Maaltid i Læ af en Halmstak, som stod Nord for Odense-Nyborg Landevej lige ved Vejen, besluttede Arrestanten, der i Løbet af Aftenen flere Gange vil have tænkt paa at sætte Ild paa en Stak for at undgaa at komme tilbage til Tvangsarbejdsanstalten, i dette Øjemed at antænde den Halmstak, ved hvilken han befandt sig, og som efter det oplyste var saaledes beliggende, at Ildspaaættelsen ikke kunde antages at medføre Fare for Menneskeliv eller anden Ulykke eller Ødelæggelse end Stakkens Brand. Arrestanten iværksatte straks denne Beslutning og fjernede sig derpaa ad Landevejen fra Brandstedet.

For den Skade, som Ilden foraarsagede paa den ommeldte Stak, der tilhørte Forpagter Mackeprang af Borgeskov, og angives at have bestaaet af ca. 20 Læs Hvedehalm m. v., har vedkommende Brand-assuranceselskab udredet 169 Kr. 32 Øre.

Som Følge af det anførte er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 282, 1ste Stykke, og Lov 3 Marts 1860 § 5, jfr. § 1, og da Straffen under et findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ligesom Dommens Bestemmelser om Erstatning billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 164.

Advokat Hindenburg

contra

Andreas Laurits Larsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri.

Nysted Købstads Ekstrarets Dom af 17 Oktober 1898: Arrestanten Andreas Laurits Larsen, bør sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og Tiltalte Anders Georg Rasmussen i lige Fængsel i 3 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Andresen, og Defensor, Sagfører Schrader, 12 Kr. til hver, bør udredes af Arrestanten Larsen med $\frac{2}{3}$ og af Tiltalte Rasmussen med $\frac{1}{3}$, dog saaledes, at saafremt denne Trediedel ikke kan erholdes hos Tiltalte, bør alle Aktionens Omkostninger udredes af Arrestanten. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 December 1898: De Tiltalte Andreas Laurits Larsen og Anders Georg Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 4 Gange 5 Dage og i 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Overretssagfører Andresen i Nykøbing p. F. og Sagfører Schrader i Nysted, 12 Kr. til hver, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne E. Nyholm og E. Christensen, 15 Kr. til hver, betaler Tiltalte Larsen, dog at Tiltalte Rasmussen in solidum med ham heraf udreder en Tredjedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Andreas Laurits Larsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler fornævnte Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Købstads Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Andreas Laurits Larsen og Anders Georg Rasmussen aktionerede henholdsvis for Bedrageri og for Meddelagtighed i Bedrageri. Ifølge de Tiltaltes Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tirsdagen den 6 September d. A. indfandt Tiltalte Larsen sig hos Cyklefabrikant Jensen i Nysted og erholdt af denne en gammel

Cykle til Købs paa Kredit for 25 Kr., idet han urigtigt foregav, at han kunde faa Pengene, som han forpligtede sig til at betale senest den følgende Dag, hos sin Fader, medens det i Virkeligheden ikke var hans Hensigt at betale Cyklen, som han kun købte i det Øjemed at gøre den i Penge ved første Lejlighed.

En Timestid senere solgte han derpaa Cyklen til Tiltalte Rasmussen, hvem han mødte paa en Landevej udenfor Byen, for 20 Kr., som skulde betales den følgende Søndag og begav sig derefter til Saks-kjøbing, hvor han samme Dag hos Smed Jørgensen, efter først at have forlangt en Cykle til en Pris af ca. 75 Kr., erholdt en Cykle til Købs paa Kredit for 35 Kr., idet han urigtigt angav, at hans Fader vilde komme at betale i Løbet af en halv Sned Dage, medens det heller ikke her var hans Hensigt at betale.

Da han umiddelbart efter saaledes at have købt denne Cykle igen mødte Tiltalte Rasmussen, bortbyttede han den mod den af ham tidligere samme Dag til Rasmussen solgte Cykle og et Beløb af 10 Kr. Et Par Dage efter søgte Tiltalte Larsen hos Cyklefabrikant Holm i Nykjøbing paa Falster at faa en Cykle til en Pris af 150 Kr. til Købs paa Kredit ved urigtigt at foregive, at hans Fader i Løbet af 8 Dage vilde komme at betale Pengene, men Fabrikanten vilde ikke overlade ham Cyklen.

Tiltalte havde i Virkeligheden ikke til Hensigt at betale og vilde alene erhverve Cyklen for at gøre den i Penge.

Tiltalte Rasmussen har erkendt, at han, da han tilbyttede sig den af Tiltalte Larsen i Saksjøbing erhvervede Cykle, nok indsaa, at Larsen, som han vidste tidligere var straffet for Bedrageri, havde erhvervet den paa Kredit uden at have til Hensigt at betale den. Derimod har han vedblivende fastholdt, dels at han ikke, da han købte den af Tiltalte Larsen i Nysted erhvervede Cykle, gjorde sig nogen Tanke om, hvorledes Larsen var kommen i Besiddelse af samme, dels at han ikke — som ham af Larsen paasagt — forinden dennes Køb af Cyklen i Saksjøbing vidste, at Larsen saaledes agtede at købe en Cykle paa Kredit i den nævnte By, og den af Tiltalte Rasmussen saaledes afgivne Forklaring findes der efter alt foreliggende ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste.

De Tiltalte, af hvilke Larsen er født den 21 Maj 1879 og forhen anset ved Stubbekjøbing Købstads Ekstrarets Dom af 23 December 1897 efter Straffelovens §§ 251 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, medens Tiltalte Rasmussen er født den 19 September 1877 og forhen anset ved Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 15 December 1896 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ville for deres foranførte nu udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 251, for Larsens Vedkommende til Dels sammenholdt med § 46 . . . og for Rasmussens Vedkommende sammenholdt med § 55, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 4 Gange 5 Dage og 5 Dage. Da Underrettsdommen har bestemt Straffen til Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 3 Gange 5 Dage og 3 Dage, vil den som Følge af foranførte være at forandre.

Onsdagen den 31 Maj.

Nr. 17, Grosserer **Hans Just** (Asmussen)

contra

Den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission paa forhenværende Vinhandler i Næstved **Valdemar Frisch's** Konkursbos Vegne (Hansen),

betr. Betaling af 14725 Kr. m. m.

Sø- og Handelsrettens Dom af 13 August 1897: Indstævnte, Grosserer Hans Just, bør til den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission i Kjøbenhavn paa forhenværende Vinhandler i Næstved Valdemar Frischs Konkursbos Vegne betale de paastævnte 14725 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig af 5125 Kr. fra den 31 December 1896 og af 9600 Kr. fra den 18 Januar d. A., indtil Betaling sker, og 100 Kr. i Sagsomkostninger. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Indstævnte nedsat det paastævnte Beløb med 300 Kroner, der maa antages at være udbetalte til Fallenten forinden Konkursens Indtræden som Understøttelse. Med den deraf følgende Forandring vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger i øvrigt ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at det Indstævnte tilkendte Beløb nedsættes til 14425 Kroner og det Beløb, hvoraf Renter blive at tilsvare fra den 31 December 1896, til 4825 Kroner. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Grosserer Hans Just, til Indstævnte, den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission paa forhenværende Vinhandler Valdemar Frischs Konkursbos Vegne, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 8 Juni 1899.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

43. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 13.

Onsdagen den 31 Maj.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag er det af Indstævnte, Grosserer Hans Just hersteds, anbragt, at den siden December 1893 i Næstved under Firma George Loranges Efterfølger etablerede Vinhandler Valdemar Frisch i Juni Maaned 1896 fremkom med et Akkordtilbud paa 30 pCt. at betale i Løbet af 1½ Aar uden nogen Garanti, at han — Indstævnte —, der baade selv havde et større Beløb til Gode hos bemeldte Frisch, for hvilket der var indgaaet retsligt Forlig, og ligeledes repræsenterede forskellige, særlig udenlandske Huse, som vare Frischs Kreditorer, og af hvilke ligeledes et havde indgaaet Forlig med denne, og der ligeledes som kontrollerende Direktør for Spritfabriken »Fortuna«, der var større Kreditor hos Frisch, var interesseret i dennes Stilling, i den Anledning undersøgte Forholdene nøjere og derved hurtig kom til det Resultat, at Frisch umulig kunde opfylde sit Akkordtilbud og ikke kunde fortsætte Forretningen uden yderligere at forringe sin Status, at han — Indstævnte — imidlertid tillige indsaa, at en Fallit med dens Følger vilde bringe Frischs Kreditors Dividende ned til kun en halv Snes Procent, medens han samtidig ansaa det for urigtigt at afvente, at de to omtalte Forlig bleve 8 Uger gamle og da at gøre Udlæg efter dem og derved berøve alle de øvrige Kreditorer Adgang til at faa noget, hvorimod det var ham klart, at Forretningen i og for sig i en dygtig Mands Haand havde en adskillig større Værdi end selve Varelageret og Inventariet, baade fordi den var gammel og laa godt, og at han, da det gjaldt om at handle hurtig, derfor straks fik Frisch til at afstaa Forretningen m. m. og saa endnu samme Dag paa en Rejse til Næstved fik Frischs hidtilværende Kyper til atter at købe den af ham paa Vilkaar, der stillede Kreditorerne langt gunstigere, end de ellers kunde have ventet, hvorved han derhos har fremhævet, at det var hans Hensigt at dele hele Udbyttet af den saaledes iværksatte Transaktion loyalt mellem alle Frischs Kreditorer.

Det Dokument, hvorved Frisch saaledes overdrog Forretningen til Indstævnte, var af 18 Juni 1896 og gik væsentlig ud paa, at han til denne overdrog Vinhandelen med dens Varelager, Inventar, Emballage og udestaaende Fordringer samt Forretningens Bøger og Retten til at føre Firmaet: »George Loranges Efterfølger« samt endvidere, under Forudsætning af Husværten, George Loranges Samtykke, de til Forretningen anvendte Lokaler, saaledes at Afstaaelsen skete straks, og at han var forpligtet til ved et Cirkulære at anbefale den, til hvem Indstævnte atter maatte overdrage Forretningen, medens Indstævnte som

Vederlag for Afstaaelsen forpligtede sig til at fordele det Beløb, hvortil han kunde udbringe Forretningen, pro rata mellem V. Frischs Kreditorer, der vare opførte paa en vedhæftet Specifikation, overensstemmende med Konkurslovens Regler, uden at han dog skulde blive personlig Debitor eller være regnskabspligtig overfor nogen af dem, hvorhos enhver Forpligtelse fra hans Side til at søge Arrangement med Kreditorerne skulde bortfalde, saafremt nogen Kreditor maatte vise sig uvillig til at modtage eller lade sig nøje med, hvad der efter Indstævntes Opgørelse kunde tilkomme denne, eller saafremt V. Frisch maatte blive erklæret fallit, inden endelig Udlodning fandt Sted, hvorimod han, saafremt saadan Fallit ikke indtraadte inden den endelige Udlodning, selv skulde give Saldokvittering og skaffe Saldokvittering fra de særlig af ham repræsenterede Firmaer, nemlig Fabriken »Fortuna«, et herværende Bankierfirma og 9 udenlandske Kreditorer, hvorved bemærkes, at paa den vedhæftede Specifikation fandtes opført foruden de nævnte 11 Kreditorer, hvis samlede Krav senere ere opgivne at have udgjort henved 17200 Kr., endvidere 21 andre Kreditorer med Fordringer paa tilsammen ca. 1900 Kr. Den samme Dag oprettede Slutseddell, hvorved Indstævnte til den ovennævnte Vinkyper Peter Hansen afstod den af V. Frisch hidtil i Næstved drevne Vinforretning til øjeblikkelig Overtagelse, gik ud paa, at han under Forudsætning af Husværtens Samtykke overdrog Forretningen med Varelager, Inventar, Emballage og udestaaende Fordringer for en Sum af 15000 Kr., hvoraf 5000 Kr., efter Fradrag af 500 Kr. Told, som Køberen overtog, altsaa 4500 Kr., skulde betales kontant, men de 10000 Kr., der bleve at forrente med 5 pCt. aarlig, skulde afdrages efterhaanden i Løbet af 10 Aar, — og udstedte bemeldte P. Hansen den 12 August 1896 til Indstævnte en Obligation for de omtalte 10000 Kr., indeholdende nærmere Bestemmelser om Forrentningen og Afbetalingen m. m. Iøvrigt udstedte V. Frisch allerede den 1 Juli s. A. en Erklæring, hvorved han, da det kunde forudses, at flere af hans Kreditorer vilde foretrække straks at faa betalt en Dividende fremfor at afvente de 10 Aar, som den nævnte Obligations Afvikling vilde medtage, og løbe den deraf følgende Risiko, gik ind paa, at Indstævnte maatte affinde sig anderledes med Kreditorerne, end i Dokumentet af 18 Juni s. A. forudsat.

Den 26 August 1896 ses derefter den Sagfører, {der i dette Forhold optraadte for Indstævnte, at have tilstillet forskellige af V. Frischs Kreditorer — efter hans Paastand alle de i Specifikationen nævnte — en trykt Henvendelse, hvori Indstævnte, næst kortelig at meddele det passerede, udtalte, at, saafremt Køberen af Forretningen viste sig i Stand til at betale Afdragene som stipuleret, vilde Kreditorerne ad den Vej kunne faa ialt ca. 55 pCt. af deres Fordringer i Løbet af 10 Aar, hvoraf 10 pCt. straks, men at han og Fabriken »Fortuna«, som repræsenterende de største Kreditorer, da det havde vist sig, at forskellige Kreditorer foretrak en øjeblikkelig Afgørelse fremfor at vente i 10 Aar og at løbe den deraf følgende Risiko, tilbød dem i Stedet kontant som fuld Afgørelse 30 pCt. af deres Fordringers Paalydende mod at faa Transport paa dem, hvilket Tilbud dog kun gjaldt i 8 Dage.

To af V. Frischs i Specifikationen opførte Kreditorer, nemlig de danske Spritfabrikker og Firmaet Carl Wandel & Søn, fandt imidlertid

den trufne Ordning urigtig, og da V. Frisch imidlertid var flyttet til Kjøbenhavn, hvor han havde taget Ophold som Handelsagent, henvendte de sig til den kongelige Landsøver-samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission med en Begæring om, at hans Bo maatte blive taget under Konkursbehandling, hvilken Begæring blev tagen til Følge den 24 September 1896. Efter at Konkursboet derpaa kort efter fra Indstævnte havde modtaget Genparter af de oven omtalte 3 Dokumenter af 18de Juni og 12 August f. A. og Meddelelse om, at de deri omtalte 4500 Kr. vare blevne indbetalte til ham, rettede Boet, uden at rejse Spørgsmaal om at faa Dokumenterne m. m. tilsidesatte som ugyldige, en Opfordring til Indstævnte om til Boet at indbetale de 4500 Kr. som samme tilhørende og ligeledes til dette at aflevere de 3 nævnte Dokumenter, Dokumentet af 12 August f. A. med en Paategning fra hans Side om, at Boet ejede den deri nævnte Fordring paa Peter Hansen. Denne Opfordring vægrede Indstævnte sig imidlertid ved at efterkomme, og da Skiftekommissionen ansaa hans Vægring for ubeføjet, indstævnedes den efter forskellige frugtesløse Forhandlinger paa Boets Vegne ved Stævning af 31 December f. A., som blev forkyndt den 7 Januar d. A. og faldt i Rette den 14 s. M., Indstævnte til at opfylde de nævnte Forlangender m. m. Indstævnte havde imidlertid efter sit Anbringende allerede i de sidste Dage af December f. A. afhændet den omtalte Obligation af 12 August f. A., hvorpaa der indtil da var betalt et Afdrag af 400 Kr., til en Tredjemand (den oven omtalte Bankier, der var Kreditor i V. Frischs Bo) for dens Restbeløb: 9600 Kr., og vil Indstævnte derpaa have fordelt, hvad han havde faaet ind for V. Frischs Forretning, mellem dennes Kreditorer, uden at der dog under Sagen foreligger noget nærmere derom, kun at de to Kreditorer, som havde fremsat Konkursbegæringen, vægrede sig ved at modtage den dem i Henhold dertil under 5 Januar d. A. af Indstævnte tilbudne Dividende af ca. 60 pCt. Skiftekommissionen udtog derpaa den 18 Januar d. A. en den 28 s. M. inkamineret Kontinuationsstævning, hvorved den, uden at komme nærmere ind paa det saaledes anførte, men idet den akcepterede, at de saaledes opgivne 9600 Kr. foruden det betalte Afdrag traadte i Stedet for Obligationen, og fremhævede, at Indstævnte inden Afhændelsen skulde have oppebaaret 225 Kr. i Renter af Obligationen, forandrede Paastanden efter den oprindelige Stævning derhen, at Indstævnte blev at dømme til at betale til Kommissionen paa Boets Vegne som dettes Ejendom de oven omtalte 4500 Kr. og 400 Kr. og de nysnævnte 225 Kr., \varnothing : 5125 Kr., samt de ligeledes nysnævnte 9600 Kr., tilsammen 14725 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig af de 5125 Kr. fra den 31 December f. A. og af de 9600 Kr. fra den 18 Januar d. A. foruden Sagsomkostninger.

Under særskilt Procedure af Sagens Formalitet nedlagde Indstævnte først Paastand om Sagens Afvisning, idet han først og fremmest gjorde gældende, at Sagen i Virkeligheden var en Afkræftelses-sag, og at den i samme nedlagte Paastand i Virkeligheden, i Mangel af Oplysning om andet, kun kunde støtte sig til de i Konkursloven indeholdte Afkræftelsesregler, men at de om saadanne Sagers Anlæg givne Bestemmelser ikke vare blevne iagttagne. Den saaledes nedlagte Afvisningspaastand blev imidlertid forkastet ved Rettens Kendelse af 4 Marts d. A., idet Retten bl. a. fremhævede, at det fra Skiftekom-

missionens Side udtrykkelig var udtalt, som allerede berørt, at den netop aldeles ikke vilde paaberaabe sig Afkræftelsesreglerne som Grundlag for Søgsmaaalet, og udtalte Retten i Forbindelse dermed i den nævnte Kendelse, at Sagen efter samtlige Omstændigheder maatte betragtes som en Handelssag og altsaa heller ikke vilde blive at afvise ex officio.

Under Proceduren har Indstævnte anbragt og i det hele dokumenteret, at han for de Kreditorer, som han har opgivet særlig at have repræsenteret, har haft uindskrænket Fuldmagt til at træffe en hvilken som helst Disposition med Hensyn til deres Fordringer paa V. Frisch, som han maatte finde rigtig, med bindende Virkning for dem, samt at han dels før, dels efter Sagens Anlæg har faaet Transporter fra de øvrige i den oven omtalte Specifikation opførte Kreditorer paa deres Fordringer paa V. Frisch, af hvilke Fordringer i øvrigt 8 ses at være anmeldte i Boet. Omvendt er det fra Sagsøgernes Side anbragt, at der i alt indtil den 17 Marts d. A. var anmeldt i Konkursboet foruden de nysnævnte 8 med ca. 300 Kr. og de 2 Fordringer paa tilsammen ca. 240 Kr., der havde fremkaldt Konkursdekretet, endvidere 23 paa tilsammen henved 1300 Kr., hvoraf de 20, inden Fordringerne i Boet blev prøvede den 4 Januar d. A.

Indstævnte har derhos anbragt, at han gennem »Fortuna«s administrerende Direktør efterhaanden fra 18 Juni f. A. til 30 Marts d. A. har udbetalt 900 Kr. i Understøttelse til Vald. Frisch, og at han i Udgifter i Anledning af Overtagelsen af Frischs Forretning og den foretagne Udlodning desuden har afholdt 1487 Kr. 68 Øre, o: tilsammen 2387 Kr. 68 Øre.

Den af Indstævnte i Sagen i Realiteten nedlagte Paastand gaar principalt ud paa, at han fuldt ud frifindes med Tillæg af Sagsomkostninger, og har Indstævnte i saa Henseende fremhævet, at, da de Forudsætninger, hvorunder han skulde dele det for Frischs Forretning oppebaarne Beløb med de Kreditorer, som han ikke selv repræsenterede, bortfaldt derved, der enkelte af disse vægrede sig ved at acceptere det i samtlige Kreditorers Interesse trufne Arrangement og endog fik Frisch erklæret fallit, bortfaldt derved eo ipso hans Forpligtelse til at søge noget Arrangement med de Kreditorer, som han ikke repræsenterede, saavel som hans Forpligtelse til at skaffe Saldokvittering fra de Kreditorer, hvilke han repræsenterede, og deraf fulgte tillige, at han uden videre kunde afskrive de oppebaarne Beløb paa sin og sine Mandanters Fordringer, der dog ikke vilde blive dækkede helt derved, uden at der kunde blive Tale om Købesummens Tilbagebetaling. Indstævnte har derhos endvidere fremhævet, at, selv om man ikke vilde give ham Medhold deri og altsaa i, at han under de foreliggende Forhold kunde gøre sig og sine Mandanter umiddelbart betalte gennem Forretningens Salgssum, maatte han i alt Fald ifølge Forholdets Natur blive at betragte som Haandpanthaver eller Retentionshaver i de ham netop i det Øjemed at tjene ham og hans Mandanter til Dækning overdragne Værdier og altsaa som Separatist overfor Konkursboet med Hensyn til disse, for saa vidt der ikke blev noget Overskud fra hans og hans Mandanters Dækning, hvorom der efter det anførte ikke kunde blive Tale.

I disse Betragtninger findes der imidlertid aldeles ikke at kunne

gives Indstævnte Medhold. Ligesom nemlig det Dokument af 18 Juni 1896, hvorved V. Frisch overdrog sin Forretning m. m. til Indstævnte, trods at det i forskellige Retninger synes mindre klart — hvad der efter Indstævntes egen Fremstilling skyldes det Hastværk, hvormed det maatte affattes — ikke kan antages at have overført Ejendomsretten derover enten til Indstævnte alene eller til ham og hans Mandanter, men kun kan opfattes som gaaende ud paa at give ham en Bemyndigelse til at realisere samtlige Forretningens Aktiver paa Frischs Vegne og for ham at fordele hele Provenuet mellem hans Kreditorer og det i Virkeligheden ikke blot de i Specifikationen opførte, men — ogsaa efter Indstævntes egen Fremstilling — samtlige disse, saaledes findes denne Bemyndigelse, hvad der ogsaa stemmer med Dokumentets Indhold, at maatte betragtes som ganske bortfalden fra det Tidspunkt, da Frischs Bo blev taget under Konkursbehandling, uden at Indstævnte derefter enten paa egne eller Mandanters Vegne for nogen Del af deres Krav paa Frisch kan optræde som Haandpant- eller Retentionshaver eller i øvrigt som Separatist overfor Boet.

Der kan som Følge deraf ej heller blive Spørgsmaal om Frifindelse for Indstævnte, som af ham subsidiært anbragt, mod til Konkursboet at indbetale en mindre eller større Del af de to Fordringer, hvis Indehavere have fremkaldt Konkursbehandlingen.

Men der findes derhos ej heller, i alt Fald som Sagen foreligger, at kunne blive Tale om at tage Indstævntes mere subsidiære Paastand til Følge om, at han skulde kendes berettiget til i det paastævnte Beløb at fradrage de ovenfor omtalte to Beløb paa tilsammen 2387 Kr. 68 Øre. Hvad nemlig først angaar de 900 Kr., der efterhaanden skulle være udbetalte i Understøttelse til V. Frisch, da er der intet oplyst om, hvorvidt nogen Del deraf, og da hvor stor en Del, der maatte være udbetalt ham inden Konkursens Indtræden, og efter den Tid maatte Indstævnte i alt Fald siges at have manglet enhver Beføjelse til at udbetale saadan Understøttelse af de Midler, hvormed han fra den Tid maatte siges at sidde inde som Konkursboets Ejendom og paa dets Vegne. Noget lignende maa derhos ogsaa siges at gælde om det Beløb af 1487 Kr. 68 Øre, som Indstævnte vil have afholdt i Udgifter, men hvorom det aldeles ikke er nærmere oplyst, naar de ere afholdte — før eller efter Konkursen — og hvortil de ere medgaaede, saa at det altsaa for Tiden slet ikke lader sig afgøre, hvorvidt Indstævnte kan kræve dem eller nogen Del af dem betalte af de for Frischs Forretning oppebaarne Beløb og navnlig kan fordre forlods Fyldestgørelse i saa Henseende, og der savnes derfor ogsaa Hjemmel for Retten til at erkende nogen Retentionsret for saa vidt for Indstævnte.

Idet den af Skiftekommissionen nedlagte endelige Paastand derfor bliver at tage til Følge i dens Helhed, vil Indstævnte have at betale 100 Kr. i Sagsomkostninger.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 2. Købmand **Chr. Lange** (Nellemann)

contra

Enken Ane Kirstine Andersdatter af Alsønderup, der sidder i uskiftet Bo efter sin under **Sagens Drift** afdøde Mand, **Gaardejer Jørgen Larsen**, samt **Gaardejer Anders Nielsens Enke, Ane Rasmussen** af Oppesundby (Ingen),

betr. Fordeling af et Auktionsprovenu.

Horns Herreds Auktionsrets Kendelse af 23 November 1895: Af Tilsvaret udenfor Købesummen efter Konditionernes Post 7a bliver 2857 Kr. at tillægge Auktionsbudet og at udbetale efter Prioritetsordenen, saa at Købmand Chr. Lange af Frederikssund for et Beløb af indtil 2500 Kr. faar Dækning efter en Pantegæld af 26200 Kr. med paaløbende Prioritetsrente af 25000 Kr. fra 11 December 1894 og af 1200 Kr. fra 11 December 1893.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 April 1897: Af det i Auktionskonditionernes Post 7a bestemte Tilsvaret bliver 1650 Kr. 75 Øre at tillægge Auktionsbudet og at udbetale efter Prioritetsordenen, saaledes at Indstævnte, Købmand Chr. Lange af Frederikssund, for et Beløb af indtil 2500 Kr. faar Dækning af det saaledes udkommende Beløb efter en Pantegæld af 26200 Kr. med paaløben Prioritetsrente af 25000 Kr. fra den 11 December 1894 og af 1200 Kr. fra den 11 December 1893. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Under Sagens Drift er Gaardejer Jørgen Larsen død, og Søgsmålet er derefter for Højesteret rettet mod hans i uskiftet Bo hensiddende Enke Ane Kirstine Andersdatter.

For saa vidt Appellanten for Højesteret har villet gøre gældende, at Brugspanteretten i Virkeligheden ikke er traadt i Kraft den 20 Oktober 1893, da Fogedkendelsen afsagdes, men først i Oktober 1894, bemærkes, at Rigtigheden af denne Indsigelse, der ikke — saaledes som i den indankede Dom antaget — kan anses frafalden ved Appellantens Procedure for Overretten, ikke kan anses tilstrækkelig godtgjort ved de Højesteret i saa Henseende forelagte, til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, ligesom de tilstedeværende Mangler ved Regnskabsaflæggelsen i Tidsrummet fra 20 Oktober 1893 til Oktober 1894 heller ikke give Føje til at antage, at Brugspanteretten ikke skulde have taget sin Begyndelse ved Kendelsens Afsigelse.

Som Sagen, der ikke fra Indstævntes Side er kontrapaaanket, foreligger Højesteret til Paakendelse, er der kun Spørgsmaal om, hvorvidt Dommen med Føje har anset Indstævnte berettiget til forlods Dækning for 1206 Kroner 25 Øre, hvilket Beløb Appellanten — med Fradrag dog af 50 Kroner — har paastaet tillagt Auktionsbudet for at udbetales efter Prioritetsordenen. Ind-

stævntes Ret til som Brugsparthaver at dækkes forlods for det nævnte Beløb, der udgør dels Indstævntes Udlæg af Rente til foranstaaende Prioriteter, dels egen Rente, har imidlertid forøden Hjemmel i L.s 5—7—9. Der vil saaledes ikke kunne gives Appellantens Paastand Medhold, og Dommen vil som Følge heraf være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Købmand Chr. Lange, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag paaanker Citanten, Gaardejer Jørgen Larsen af Alsønderup, efter Stævning til de Indstævnte, Købmand Chr. Lange af Frederikssund og Gaardejer Anders Nielsens Enke, Ane Rasmusdatter af Oppesundby, en Kendelse, som under en af Citanten rekvireret Tvangsauktion over den nedennævnte Ejendom er afsagt af Horns Herreds Auktionsret den 23 November 1895 i en Tvist mellem Citanten og Indstævnte Lange om Fordelingen af Auktionsprovenuet. Sagens Omstændigheder ere følgende:

Citanten havde ifølge en Panteobligation af 22 December 1890, tinglæst den 8 Januar 1891, for en Fordring paa 1000 Kr. Panteret næst efter 25200 Kr. i Ejendommen Matr. Nr. 10 a i Store Rørbæk m. fl. Matrikulnumre tilligemed forskelligt Tilbehør, hvilken Ejendom tilhørte Indstævnte Ane Rasmussen som hensiddende i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand. Indstævnte Lange havde ifølge et Skadesløsbrev lydende paa indtil 2500 Kr. af 21 April 1893, tinglæst den 27de s. M., Pant i samme Ejendom umiddelbart efter Citanten for forskellige Fordringer, der paa det Tidspunkt, som kommer i Betragtning under Sagen, androge over 2500 Kr. Den 7 April 1893 blev der mellem Citanten og Indstævnte Ane Rasmusdatter indgaaet et udenretligt Forlig om Betaling af Citantens Fordring efter Panteobligationen, med Renter fra 11 December 1891 og Omkostninger, og den 3 Juni s. A. blev dette Forlig ratihaberet inden vedkommende Forligskommission. Paa Grundlag af dette Forlig lod Citanten den 20 Oktober 1893 gøre Udlæg i Pantet og lod sig samtidigt ved Dekret af Fogedretten indsætte i Besiddelse af Pantet som brugelig Parthaver. Den 28 Marts 1895 begærede Citanten Tvangsauktion over det udlagte. I den Tid, Citanten saaledes havde haft Pantet udlagt til Brugelighed, havde han eller den Sagfører, der som hans befuldmægtigede varetog hans Interesse i det ommeldte Anliggende, afholdt en hel Del forskellige Udgifter, derimellem de dels ved Udlæget forfaldne, dels senere efterhaanden forfaldne Renter af de foranstaaende Prioriteter, med Undtagelse af en Prioritet paa 1200 Kr., og der var derved fremkommet et betydeligt Underskud for ham. I det Udkast til Auktionskonditioner, paa Grundlag af hvilket han begærede Auktionen fremmet, fandtes

— under Post 7 a — optaget en Bestemmelse lydende paa, at »udenfor Købesummen betaler Køberen alle af Rekvirenten, der har haft Ejendommen til brugelig Pant, i Medfør heraf gjorte Udlæg til Renter af forudprioriteret Gæld og Omkostninger samt til Skatter og Afgifter og endvidere alle Udgifter i Anledning af Ejendommens Bestyrelse og Drift, Vedligeholdelse m. v. mellem Udlæget og Auktionen.« Under Mødet til Tvangsauktionens Forberedelse opgjorde Citanten de indtil da afholdte Udgifter, som under denne Post blev at udrede udenfor Købesummen, til 3435 Kr. 13 Øre. Fra Indstævnte Langes Side blev der straks under samme Møde protesteret imod, at der tillagdes Citanten Fortrinsret for dette Beløb, og paastaet, at Konditionerne forandredes derhen, at det nævnte Beløb af Køberen blev at indbetale til Auktionsretten, og overensstemmende hermed blev Konditionerne forandrede. Ved Ejendommens Opraab til Bortsalg, som fandt Sted den 20 Maj s. A., blev Citanten højstbydende med 25800 Kr., og for dette Bud — der, naar det Beløb, som omhandles i Konditionerne Post 7 a, lades ude af Betragtning, kun med henvend 100 Kr. oversteg de foregaaende Prioriteter med paaløbne Renter — forbeholdt han sig at lade sig Ejendommen udlægge til Ejendom ved Fogden.

Der udviklede sig derefter for Auktionsretten en Disput mellem Citanten og Indstævnte Lange om Fordelingen af Auktionsprovenuet, idet denne gjorde Indsigelse mod, at Citanten for mere end 578 Kr. 13 Øre af sit ovennævnte Underskud af 3435 Kr. 13 Øre kom til at nyde Dækning af det af Auktionskøberen indbetalte fremfor de efterfølgende Panthavere, og gjorde Paastand paa, at Resten af det omhandlede Beløb, 2857 Kr., blev tillagt Auktionsbuddet og udbetalt efter Prioritetsordenen, saaledes at Indstævnte Lange for et Beløb af indtil 2500 Kr. fik Dækning efter en Prioritetsgæld af 26200 Kr. med paaløbne Prioritetsrenter, af 25000 Kr. fra 11 December 1894 og af 1200 Kr. fra 11 December 1893 — hvilke Beløb han opgjorde til tilsammen 26741 Kr. 78 Øre. Ved Auktionsrettens Kendelse er denne Indstævntes Paastand tagen til Følge. Citantens Paastand her for Retten gaar principalt ud paa, at denne Afgørelse forandres derhen, at Indstævnte Langes Paastand for Auktionsretten i det hele forkastes. Indstævnte Lange har procederet til Kendelsens Stadfæstelse. Indstævnte Rasmusdatter har, skøndt lovligt stævnet, ikke givet Møde for Overretten.

Det Beløb af 3435 Kr. 13 Øre, hvortil Citanten har opgjort sit Underskud ved Administrationen, udkommer efter den af ham under Auktionen fremlagte Opgørelse paa følgende Maade:

Ejendommens Drift, med Fradrag alene af Skatter og Afgifter, har fra den 20 Oktober 1893 til den 1 Oktober 1894 givet et Overskud af 705 Kr., fra 1 Oktober 1894 indtil den 18 April 1895 har Driften — med Fradrag af Skatter og Afgifter — derimod givet et Underskud af 11 Kr. 79 Ø. Som Udgifter ved Administrationen har Citanten opført følgende af ham eller hans befuldmægtigede udlagte Beløb: 1. Omkostninger — paadragne eller afholdte i April 1893 — ved en Taksationsforretning over Ejendommen 59 Kr. 22 Ø. og — fra Juni til December 1893 — ved Ombytning af nogle foranstaaende Prioriteter i Ejendommen 492 Kr. 30 Øre, tilsammen 551 Kr. 52 Øre, hvori dog fragaar et Overskud, som er indvundet ved Prio-

ritetsombytningen, 45 Kr., hvorefter Udlæget under denne Post bliver 506 Kr. 52 Øre. 2. Omkostninger ved Avertering af Ejendommen til Bortsalg underhaanden dels i Foraaret og Sommeren, dels i Efteraaret 1894, henholdsvis 18 Kr. og 31 Kr. 34 Øre, tilsammen 49 Kr. 34 Øre. 3. Renter af foranstaaende Prioriteter for Tiden fra 11 December 1891 til 11 Juni 1893 tilligemed Omkostningerne ved forskellige Retsforfølgningsskridt, som de paagældende Prioritetshavere havde iværksat mod Indstævnte Ane Rasmusdatter, inden eller samtidigt med at Citanten fik Udlæg i Pantet, 1951 Kr. 48 Øre. 4. Renter af foranstaaende Prioriteter i December Termin 1893 og Juni og December Termin 1894, ialt 1591 Kr. 25 Øre. Endelig udgøre de ikke betalte Renter af Citantens egen Prioritet for Tiden fra 11 December 1891 til 11 December 1894 150 Kr. Naar fra det samlede Beløb af disse Poster, 4260 Kr. 38 Øre, drages det ovennævnte Driftoverskud for Tiden før 1 Oktober 1894, 705 Kr., samt endvidere et Beløb af 120 Kr. 25 Øre, der i Citantens Opgørelse er opført som »A conto Betaling 24 Juli 1893«, tilsammen 825 Kr. 25 Øre, udkommer 3435 Kr. 13 Øre.

Af de ovennævnte Udgiftsposter har Indstævnte Lange kun villet erkende Citanten for berettiget til fortrinsvis Dækning for dem, der ligge efter den 1 Oktober 1894, nemlig det ene af de under Nr. 2 anførte Udlæg, der er foranlediget ved et Forsøg paa Salg underhaanden, som skete efter Aftale mellem Parternes Befuldmægtigede 31 Kr. 34 Øre, af den under Nr. 4 nævnte Sum det Beløb, der er udlagt til Renter i December Termin 1894, 510 Kr., og Underskudet ved Gaardens Drift efter 1 Oktober 1894, 11 Kr. 79 Øre.

Af de af Citanten opførte Renter af hans egen Prioritet har Lange ligeledes kun villet erkende ham for berettiget til fortrinsvis Dækning for Renterne til December Termin 1894, 25 Kr., hvilke fire Poster tilsammen udgøre det ovenfor nævnte Beløb af 578 Kr. 13 Øre. Derimod bestrider han Citantens Ret til forlods Dækning for samtlige de Posters Vedkommende, der vedrøre Tiden før 1 Oktober 1894. Til Forklaring af, at Indstævnte Lange har lagt dette Tidspunkt til Grund for sin Paastand, bemærkes, at Citantens Sagfører i Begyndelsen af Oktober 1894 — i øvrigt foranlediget ved, at nærværende Indstævnte kort i Forvejen havde indledet en Retsforfølgning mod Debitriks — havde truffet Forberedelse til at begære Tvangsauktion, men atter stillede Indgivelsen af Auktionsbegæringen i Bero, fordi han og Langes Sagfører enedes om først at gøre et Forsøg paa at faa Ejendommen solgt underhaanden, hvilket Forsøg — der, som det fremgaar af en fremlagt Korrespondance mellem de paagældende to Sagførere, fortsattes til noget ind i 1895 — imidlertid glippede. Under Hensyn hertil har Indstævnte Lange i sin Procedure for Auktionsretten behandlet den 1 Oktober 1894 som det Tidspunkt, da Tvangsauktionen maa betragtes som fremmet.

Sin Paastand om fortrinsvis Dækning for det oftnævnte Beløb af 3435 Kr. 13 Øre har Citanten — bortset fra det Beløb, der udgøres af Renter af hans egen Prioritet — principalt støttet paa, at samtlige ovennævnte af ham udlagte Beløb maa betragtes som Udgifter ved Pantets Bestyrelse i den Tid, i hvilken han har haft dette til Brugelighed, og at han efter Lovgivningens Regler maa være berettiget til

fremfor den efterfølgende Panthaver at faa sit Underskud ved Pantets Bestyrelse dækket ud af Pantets Provenu. Foreløbigt bemærkes herved, at for saa vidt Indstævnte Lange under Proceduren for Auktionsretten har mødt det førstnævnte Anbringende med en Benægtelse af, at Citanten overhovedet forinden den 1 Oktober 1894 har tiltraadt Brugen af Pantet, maa denne Benægtelse — som i øvrigt ogsaa med Føje er forkastet ved Auktionsretskendelsen — anses frafalden ved Indstævntes Procedure her for Retten. Der findes nu at maatte gives Indstævnte Lange Medhold i, at Citanten ikke i sin Stilling som Brugs-panthaver har haft Hjemmel til at afholde nogen af de fra Langes Side bestridte Poster med den Virkning, at han for sit Udlæg hertil kunde kræve Dækning forud for den efterfølgende Prioritetshaver af det Auktionsprovenu, hvortil Pantet senere maatte blive udbragt, med mindre Ret til saadan fortrinsvis Dækning maatte, for de enkelte Posters Vedkommende, følge af disses særlige Natur. Efter Citantens Procedure for Overretten foreligger Spørgsmaal om en saadan, paa særlige Grunde støttet Fortrinsret for de nedennævnte Posters Vedkommende:

1. De Beløb, som Citanten har udlagt til Dækning af Renter af de forudgaaende Prioriteter for December Termin 1893 og Juni Termin 1894, henholdsvis 570 Kr. 35 Øre og 510 Kr. 90 Øre. Med Hensyn til disse to Poster drejer Spørgsmaalet sig, dels om Citanten ved Indfrielsen af Rentekravene kan anses at være indtraadt i den Panteret, som havdes for disse, uanset, at der ikke af vedkommende Prioritetshavere er meddelt ham nogen Transport paa samme, dels om Fortrinsretten for de paagældende Beløb kan anses bevaret for ham overensstemmende med Reglen i Forordningen 12 Marts 1790. Begge disse Spørgsmaal findes at maatte besvares bekræftende. Hvad særligt det sidstnævnte Spørgsmaal angaar, følger det anførte Resultat for det for Juni Termin 1894 udredede Beløbs Vedkommende allerede deraf, at de paagældende Rentebeløbs Forfaldstid ligger mindre end et Aar forud for Tvangsauktionens Begyndelse. Og for saa vidt angaar det for December Termin 1893 udredede Beløb, finder Retten, at selv om det ikke allerede af Indstævnte Langes Procedure for Auktionsretten — hvor han har erklæret at gaa ind paa, at den 1 Oktober 1894 betragtes som Tidspunktet for Auktionens Fremme — maatte følge, at han maa være pligtig at finde sig i, at Citanten bliver dækket for dette Beløb forud for ham, saa maa hans Forpligtelse hertil i ethvert Fald anses hjemlet ved de Forhandlinger mellem Parternes Sagførere, ifølge hvilke Tvangsauktionen i Efteraaret 1894 blev udsat, og hvorunder Indstævnte Langes Sagfører navnlig ved et Brev af 11 Oktober s. A. maa antages at have erkendt Citantens Ret til fortrinsvis Dækning for hans Udlæg til de siden 11 Juni 1893 paaløbne og senere paaløbende Prioritetsrenter.

2. De Renter, som ere paaløbne af Citantens egen Prioritet fra December Termin 1891 til Juni Termin 1894, tilsammen 125 Kr., — hvorved bemærkes, at for saa vidt Citantens Sagfører for Overretten i en af ham under Proceduren her for Retten subsidiært foretagen Opgørelse over de Beløb, for hvilke Citanten under enhver Omstændighed formenes berettiget til fortrinsvis Dækning, selv om hans prin-

cipale Paastand om saadan Dækning for det fulde ovenomtalte Beløb ikke maatte blive tagen til Følge, alene har medtaget de i December Termin 1893 og Juni Termin 1894 forfaldne Renter af hans Prioritet, kan det ikke antages at have været Meningens hermed at frafalde Citantens tidligere principale Anbringende om, at Fortrinsret er bevaret ogsaa for de tidligere forfaldne Renter. Det findes nu, at Citantens fortrinlige Panteret maa anses bevaret for samtlige de ommeldte Rente-beløbs Vedkommende, idet det første af disse er forfaldet mindre end et Aar forinden det Kommissionsforlig, hvormed hans Forfølgning indlededes, og idet der ikke kan gives Indstævnte Lange Medhold i, at Forfølgningen har været forbundet med et saadant Ophold, at Fortrinsretten dermed kan være bortfalden, ligesom der endelig heller ikke kan gives denne Indstævnte Medhold i, at disse Renter maa anses som dækkede ved Overskudet af Driften, idet det foreliggende viser, at dette Overskud end ikke har strakt til til at dække de Renter af foranstaaende Prioriteter, som Citanten har udredet, og hvis Fortrinsret paa det paagældende Tidspunkt endnu var bevaret.

3. Endelig har Citanten i sin nysomtalte, under Proceduren for Overretten subsidiært foretagne Opgørelse gjort Paastand om fortrinsvis Dækning for et Beløb af 401 Kr. 21 Øre, svarende til de Skatter og Tiende og andre Afgifter af Ejendommen, som han har afholdt for 1893, navnlig dette Aars sidste Halvaar, og det første Halvaar af 1894. Selv om imidlertid denne Paastand ikke — som af Indstævnte gjort gældende — maatte anses afskaaren fra at komme i Betragtning ved Citantens Procedure for Auktionsretten, maa den i ethvert Fald af den Grund blive at forkaste, at de ommeldte Udgifter, hvilke Citanten som Brugsparthaver var forpligtet til at besørge afholdte af Ejendommens Indtægter, maa — som ogsaa sket i de Opgørelser, Citanten har fremlagt for Auktionsretten — fradrages disse ved Bestemmelsen af det Overskud, som Pantet i det paagældende Tidsrum har givet.

Som Følge af det anførte vil den paaankede Auktionsretskendelse blive at forandre derhen, at det deri bestemte Beløb af 2857 Kroner nedsættes med 1206 Kroner 25 Øre, altsaa til 1650 Kroner 75 Øre.

Sagens Omkostninger for Overretten, som begge Parter have paastaet sig tilkendte, ville efter Omstændighederne være at op-hæve.

Ingen Stempelovertrædelse ses at foreligge her for Retten.

Nr. 3. Afbygger **N. C. Jensen** af Ebberholtsdam (Hansen e. O.)

contra

Afbygger **Lars Nielsens** Enke **Dorthe Nielsen** af Ebberholtsdam (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Udlæggelse af en Vej.

Frederiksborg Birks ordinære Rets Dom af 16 Maj 1895: Indstævnte, Afbygger Lars Nielsens Enke af Ebberholtsdam, bør for Tiltale af Citanten, Afbygger N. C. Jensen af Ebberholtsdam, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Januar 1897: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Appellantens Paastand om Ret til at kræve Vej udlagt med en vis Bredde over Indstævntes Jord eller dog til at færdes herover fra hans Ejendom, Matr. Nr. 1 b af Ebberholtsdam, er ikke blot, som i den indankede Dom anført, støttet paa, at han i langt over Hævdstid skal have brugt saadan Vej, men særlig paa, at denne Vej ved Udlodningen af Ebberholtsdam skal være udlagt til Brug for hans fornævnte Ejendom. I sidstnævnte Henseende maa imidlertid bemærkes, at det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Skolelærer Lerke ved Udlodningen i 1805 af den ifølge kongelige Resolutioner udtørrede og i 68 Lodder afdelte Ebberholtsdam erhvervede Lodderne Nr. 39—44, der i Aaret 1813 som en samlet Ejendom opførtes i Matrikulen som Matr. Nr. 1 af Ebberholtsdam, samt at han i 1824 afhændede denne Ejendom i 2 Parceller, Matr. Nr. 1 a og 1 b, af hvilke den første, der indeholdt de oprindelige Lodder Nr. 41—44, senere er udstykket i Matr. Nr. 1 a, som tilhører Indstævnte, og Matr. Nr. 1 c, der ligger Syd derfor og adskiller Indstævntes Ejendom fra Appellantens, Syd for Matr. Nr. 1 c beliggende, af de oprindelige Lodder Nr. 39 og 40 bestaaende Ejendom Matr. Nr. 1 b. Det maa nu vel antages, at der paa hver af de oprindelige Lodder Nr. 39—44 er udstedt særskilte Skøder i Lighed med det paa trykt Blanket udfærdigede kongelige Skøde af 20 September 1805 paa Lodden Nr. 40, der er fremlagt under Sagen, samt at alle Skøderne, ligesom dette, have indeholdt en Bestemmelse, hvorved der tilsikredes Køberne Vejadgang til de købte Lodder, men, naar der af flere Lodder dannedes en samlet Ejendom, behøvedes der for at tilvejebringe den fornødne Vejforbindelse, ifølge Forholdets Natur ikkun Adgangsvej til selve Ejendommen ikke derimod til hver enkelt af de oprindelige Lodder. Det er derfor uantageligt, at der — saaledes som Appellanten har villet gøre gældende — ved de ommeldte 6 Lodders Salg til Lerke skulde i Fortsættelse af den nordfra kommende Forbindelsesvej

med Frederiksværks-Vejen være udlagt Vej til Lodderne Nr. 39 og 40 over de øvrige købte, nord derfor beliggende Lodder, og nogen saadan Vej findes heller ikke paaført Matrikulkortet. At der ved Lerkes Afhændelse i 1824 af det af Lodderne Nr. 39 og 40 dannede Matr. Nr. 1 b skulde være betinget Vejret for denne Parcel over Indstævntes Ejendom, Matr. Nr. 1 a, er end ikke anbragt af Appellanten, og det fremlagte Skøde af 11 Marts 1824 paa Lodden Nr. 39 fra Lerke til Husmand og Væver Eskild Nielsen paa Haarløse Overdrev indeholder intet i saa Henseende; det maa derhos ogsaa efter Sagens Oplysninger antages, at der for Parcellen Matr. Nr. 1 b haves Vejforbindelse mod Syd til den saakaldte Tjæreby-Haarløse Vej.

For saa vidt Appellanten har for sin Færdselsret paaberaabt sig Hævd — hvorved efter Forholdets Beskaaffenhed kun Alderstid kunde komme i Betragtning — er det af forskellige Vidner forklaret, at Indstævnte og Formand i mange Aar fra Matr. Nr. 1 b have havt stadig Færdsel og Kørsel over Indstævntes Jord, og af 2 Vidner, at saadant har været Tilfældet i 45—50 Aar, men under Hensyn til, at Indstævnte, som anført, ogsaa har haft en anden, om end til enkelte Tider ufarbar Vej, er Omfanget og Stadigheden af den stedfundne Kørsel ikke saaledes oplyst, at der herpaa vil kunne støttes nogen Færdselsret.

Idet Indstævnte som Følge heraf vil være at frifinde for Appellantens Tiltale, vil Overrettens Dom, der har samme Resultat, kunne stadfæstes. Det Appellantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Afbygger N. C. Jensen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Hanssen 120 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at der i langt over Hævdstid har gaaet en Vej fra Frederiksværksvejen i sydlig Retning langs et Vandløb over forskellige Lodder, deriblandt over den Indstævnte, Afbygger Lars Niensens Enke af Ebberrholtsdam tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 1 a sammesteds ned til Citanten, Afbygger N. C. Jensen sammesteds, hans Ejendom, Matr. Nr. 1 b sammesteds, og at saavel Citanten som alle tidligere Ejere af Ejendommen altid have benyttet denne Vej, naar de færdedes til og fra Ejendommen og ingensinde haft nogen anden Vej til samme, men at Indstævnte i den sidste Tid har gjort den Del af Vejen, der gaar over Matr. Nr. 1 a, ufarbar, dels ved bestandig at pløje ud i Vejen, dels ved paa samme at henlægge store Sten, der forhindre Kørsel paa

Vejen, paastod Citanten under nærværende, i første Instans ved Frederiksborg Birks ordinære Ret anlagte Sag, Indstævnte tilpligtet under Tvang af en daglig Mulkt af 10 Kroner at udlægge den over hendes Lod førende Del af bemeldte Vej i en Bredde af 6 Alen langs Skellet og Vandløbet ind mod Matr. Nr. 8 a af Ebberholtsdam, saaledes som Vejen er udlagt paa et fremlagt Situationskort, samt paalagt en Bøde for egenmægtig at have okkuperet Vejen ved at pløje og i Efteraaret 1893 at saa ud i den samt ved at lægge store Sten ud i den.

Indstævnte paastod sig derimod frifunden, og begge Parter paastode sig Sagens Omkostninger tillagte skadesløst hos Modparten.

Ved Underrettens Dom af 16 Marts 1895 blev Indstævntes Paastand taget til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, og Citanten har derpaa ved Stævning af 13 September 1895 indanket bemeldte Dom for Overretten, hvor han principaliter har paastaaet Indstævnte tilpligtet under Tvang af en daglig Bøde af 10 Kr. at udlægge Vejen til Brug for Citanten i en Bredde af 6 Alen samt paalagt en Bøde, fordi Indstævnte egenmægtig har formindsket Vejens Bredde ved at pløje ind paa den og henlægge store Sten paa den.

Subsidiært paastaar Citanten sig som Ejer af Lodderne Matr. Nr. 1 b og 8 d af Ebberholtsdam kendt berettiget til som hidtil at benytte Vejen over Indstævntes Lod, Matr. Nr. 1 a, i dens fulde Bredde med al Slags Færdsel.

Endelig paastaar Citanten sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst i begge Instanser.

Indstævnte er, skøndt lovlig stævnet, hverken mødt eller har ladet møde for Overretten.

Foreløbig bemærkes, at den af Citanten nedlagte, ovenfor gengivne subsidiære Paastand ikke vil kunne tages under Paakendelse, da bemeldte Paastand ikke har været nedlagt i første Instans, og at der, for saa vidt der er meddelt Citanten Bevilling til at føre nye Vidner og fremlægge nye Dokumenter, intet Hensyn vil kunne tages til de af ham i Henhold til Bevillingen producerede Bevisligheder, da det ikke ses at være bragt til Indstævntes Kundskab, at saadan Bevilling er meddelt Citanten.

Som Følge heraf vil den foreliggende Sag alene være at paadømme paa det ved Underretsproceduren skabte Grundlag, og da Citanten herefter ikke mod Indstævntes Benægtelse har godtgjort, at han har nogen Ret til at faa den omhandlede Vej udlagt i den angivne Bredde, vil Citantens principale Paastand ikke kunne tages til Følge, uden at det bliver fornødent at undersøge, om Indstævnte har gjort Vejen ufarbar, som af Citanten paastaaet, men af Indstævnte benægtet, hvorimod Indstævntes Frifindelsespaastand vil være at tage til Følge.

Den indankede Dom, hvis Bestemmelse om Ophævelse af Sagens Omkostninger ikke vil kunne forandres i Citantens Disfavør, vil som Følge af det anførte være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Tirsdagen den 6 Juni.

Nr. 166. Fru **Sofie Nielsen** med Mand og Værge, Arkitekt **A. Nielsen** (Ingen)

contra

Maskinmester **H. Hansen** (Jensen),

betr. Ophævelse af en Eksekutionsforretning.

Kronborg østre Birks Fogedrets Dekret af 5 December 1898, hvorved er givet Udlæg i en Dampbaad til Fyldestgørelse af Maskinmester Hansens Fordring 3511 Kroner 59 Øre paa Fru Sofie Nielsen.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 April 1899: Den indankede Eksekutionsforretning stadfæstes. Til Appellanten, Maskinmester H. Hansen af Bøtø Nor, betaler Appellindstævnte, Fru Sofie Nielsen med Mand og Værge, Arkitekt A. Nielsen, Appellsagens Omkostninger skadesløst. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Kontraappellanten, Maskinmester H. Hansen, efter at Hovedappellantinden, Fru Sofie Nielsen med Mand og Værge, Arkitekt A. Nielsen, havde udtaget Stævning, hvorved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 April 1899 paaankedes til Højesteretsaaret 1900, har ifølge dertil meddelt Antecipationsbevilling kontrapaaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, og Hovedappellantinden, skøndt lovlig varslet, ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Højesteret, vil Dommen efter den derom nedlagte Paastand være at stadfæste, hvorhos Hovedappellantinden bliver at tilpligte at betale Kontraappellanten efter dennes Paastand og ifølge den for Højesteret dokumenterede Panteobligations Indhold Processens Omkostninger skadesløst. Saa findes hun og at burde betale i Mulkt for unødigt Trætte til Justitskassen 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellantinden, Fru Sofie Nielsen med Mand og Værge, Arkitekt A. Nielsen, til Kontraappellanten, Maskinmester H. Hansen, skadesløst. Saa betaler hun og til Justitskassen i Mulkt for unødigt Trætte 400 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Appellanten, Maskinmester H. Hansen af Bøtø Nor, anbragt, at han ved en den 5 December f. A. af Kongens Foged i Kronborg østre Birk afholdt Eksekutionsforretning for et Beløb af 3511 Kr. 59 Øre m. m. har erholdt Udlæg til Forauktionering i den Appellindstævnte, Fru Sofie Nielsen tilhørende Dampbaad »Nykjøbing« med Tilbehør, og at Appellindstævnte ved en den 8 December f. A. udtagen Stævning, der falder i Rette den 10 April d. A., har indanket bemeldte Forretning til Overretten.

Appellanten paastaar nu i Henhold til Kontraappelstævning af 16 Februar d. A. Eksekutionsforretningen stadfæstet og Appellindstævnte tilpligtet at betale nærværende Sags Omkostninger skadesløst.

Da en af Appellindstævnte ved Sagens sidste Foretagelse begært Udsættelse ikke mod Appellantens Protest vil kunne bevilges, vil der være at give Dom efter Appellantens Paastand, mod hvilken Appellindstævnte ikke har fremsat nogen Indsigelse.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Fredagen den 9 Juni.

Nr. 102.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Madsen (Def. Jensen),

der tiltales for Falsk og Bedrageri samt Overtrædelse af Straffelovens § 152 eller § 155.

Bornholms Øster Herreds Ekstrarets Dom af 30 Juli 1898: Tiltalte, Dyrlæge Hans Madsen af Østermarie Sogn, Bornholms Amts Østerherred, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han ogsaa udrede samtlige med Undersøgelsen, nærværende Aktion og Straffens Fuldbyrkelse forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Janus Olsen af Rønne, 80 Kr., og til Defensor, Sagfører N. Chr. Olsen i Rønne, 60 Kr. Statskassens Krav imod Tiltalte forbeholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 15 Juni 1899.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 14.

Fredagen den 9 Juni.

Højesterets Dom.

Ved den indankede Dom er Tiltalte rettelig frifunden for Tiltale for Falsk samt Overtrædelse af Straffelovens § 152. Men efter samtlige foreliggende, til Dels efter Dommens Afsigelse erhvervede Oplysninger findes han ogsaa at maatte frifindes, for saa vidt han er tiltalt for Bedrageri, idet der overhovedet ikke er Føje til at antage, at han ved de af ham foretagne Tuberkulinprøver har tilstræbt ulovlig Fordel. Derimod har Tiltalte gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 155 dels derved, at han, for at skaffe Ejere af smaa Kreaturbesætninger Adgang til Tuberkulinprøve, i flere af de til Ministeriet indsendte Andragender, som vare forsynede med hans Erklæring om Forsvarligheden af den af de paagældende Andragere foreslaaede Afsondring af eventuelt reagerende Kreaturer, har opført enkelte Personer som Ejere af Kreaturer, der i Virkeligheden tilhørte flere, og i Forbindelse dermed afgivet urigtig Erklæring om den foreslaaede Afsondringsmaade, dels ved i flere af de af ham afgivne Indberetninger om afholdte Tuberkulinprøver at fremsætte forskellige ham vitterlig urigtige faktiske Oplysninger. Da imidlertid efter de foreliggende Omstændigheder det af Tiltalte saaledes udviste Forhold ikke findes at egne sig til højere Straf end Bøde, vil Straffen under Hensyn til den af ham udstaaede Varetægtsarrest i Medfør af Straffelovens § 58 kunne bortfalde.

Aktionens Omkostninger ville være at udrede paa den nedenfor anførte Maade.

Thi kendes for Ret:

Den af Dyr læge Hans Madsen forskyldte Straf bortfalder. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Herredstingsdommen fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger og Jensen, 300 Kroner til hver, udredes af Tiltalte med $\frac{1}{5}$ og af det offentlige med $\frac{4}{5}$.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Bornholms Amts Aktionsordre af 16 Maj d. A. tiltalte under nærværende Sag Dyrslæge Hans Madsen af Østermarie Sogn, Bornholms Amts Østerherred, for Falsk og Bedrageri samt Overtrædelse af Straffelovens § 152 eller 155, og ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det under Sagen i øvrigt oplyste er han overbevist om delvis at have gjort sig skyldig i de ham paasigtede Forbrydelser. Sagens nærmere Omstændigheder ere følgende:

Som praktiserende Dyrslæge i Bornholms Østerherred har Tiltalte i Henhold til Lov Nr. 106 af 14 April 1893 om Statsunderstøttelse til Bekæmpelse af Tuberkulose hos Kvæget, jfr. Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 31 Maj 1893 og en under Sagen fremlagt Vejledning af Veterinærfysikus, udført Tuberkulinindpodning i sit Distrikt.

Efter at Veterinærfysikus i Begyndelsen af December Maaned f. A. var kommen til Kundskab om, at der af Tiltalte var begaaet Misligheder ved de af ham paa Statens Bekostning foretagne Tuberkulinprøver, blev der i denne Anledning anstillet Undersøgelse paa et større Antal af de Steder, hvor Tiltalte havde foretaget Prøver, og denne Undersøgelse førte til det Resultat, at Tiltalte

1. i flere Tilfælde har udført Tuberkulinprøve i flere Besætninger paa samme Dag og dog, idet han urigtig har ansat Prøverne med forskellig Dato paa sine officielle Indberetninger, beregnet sig fuld Betaling for hver Prøve, uagtet han ikkun turde beregne sig halv Betaling for hver;

2. i flere Tilfælde paa de til Ministeriet indsendte Andragender om Statsunderstøttelse og Indberetninger har opført flere Individuer, end der fandtes i vedkommendes Besætning, samt opført Ungkvæg, hvor saadant ikke fandtes;

3. for flere Besætningers Vedkommende har opført paa sine officielle Indberetninger, at et eller flere Dyr havde reageret, medens han samtidig havde meddelt de vedkommende Ejere, at hele Besætningen havde bestaaet Prøven;

4. i flere Tilfælde har indberettet, at hele Besætningen var prøvet, uagtet kun en Del af samme var undersøgt med Tuberkulin;

5. i flere Tilfælde har overladt Temperaturmaalingen til Ejeren eller andre og foretaget for faa Maalinger, uagtet han paa Indberetningerne har anført, at der var maalt tilstrækkelig ofte.

Det er derhos under Sagen blevet oplyst, at Tiltalte i flere Tilfælde har indsendt Andragender om Statsunderstøttelse til Ministeriet ved at underskrive Ejers Navn og saaledes i dennes Navn at udfylde Skemaet med vitterligt urigtigt Indhold, t. Eks. paa Skemaet angivet, at Ejeren havde 9 Stkr. Kreaturer, medens han ikkun ejede 1 Kreatur.

Vel er det nu af flere af Ejerne under Forhørene oplyst, at de have bemyndiget Tiltalte til at indgive Ansøgning paa deres Vegne om Statsunderstøttelse, medens andre have benægtet at have givet ham saadan Bemyndigelse, i hvilken de førstnævnte ville have indbefattet, at Tiltalte kunde skrive deres Navne under Ansøgningen. Men samtlige Ejere have erklæret, at de ikke have ment dermed at bemyndige Tiltalte til i deres Navn at opføre flere Kreaturer, end de ejede, eller i det hele at paaføre Skemaet urigtige og falske Angivelser.

Tiltalte har i flere af de anførte Tilfælde villet benægtet at have haft videsyg Hensigt eller at have beriget sig paa Statens Bekostning, men ligesom hans Forhold formentlig taler for sig selv, saaledes har han heller ikke turdet benægte at have gjort sig skyldig i det ovenanførte Forhold, som han nærmest vil betegne som Formfejl, Uregelmæssighed, Skødesløshed o. l. Tiltalte har til Undskyldning for sin Handlemaade anført, at han har udført Tuberkulinprøver paa flere Kreaturer, som han ingen Betaling har oppebaaret for, men dette maa blive uden Betydning for nærværende Sag, da der af Statskassen kun tilkommer ham Betaling for de Indpodninger, som han har foretaget efter Bevilling.

Landbrugsministeriet har under Sagen nedlagt Paastand paa følgende Erstatningsbeløb: 1. i de Tilfælde, hvor Tiltalte har foretaget Prøve i Besætninger, hvor intet Ungkvæg fandtes, ialt . . . Kr. 197.50
 2. i de Tilfælde, hvor de af Tiltalte indsendte Temperaturlister for de af ham foretagne Prøver udvise, at et eller flere Dyr have reageret, men hvor han har meddelt Ejerne, at samtlige prøvede Dyr vare sunde, ialt — 467.50
 3. i de Tilfælde, hvor Tiltalte saavel paa Andragender om Foretagelse af Prøverne som paa de over samme til Veterinærfysikus indsendte Temperaturlister har opgivet større Kreaturantal, end der fandtes i de paagældende Besætninger, ialt — 311.00
 Ialt Kr. 976.00

Tiltalte har ikke villet erkende Rigtigheden af hele den nedlagte Erstatningspaastand, idet han har paastaet, at han formentlig maa have været berettiget til at slaa flere Besætninger sammen, men har paa den anden Side ikke kunnet anføre et bestemt Beløb, som han mener sig forpligtet til at tilbagebetale. Da der nu ikke skønnes at foreligge tilstrækkelige Oplysninger i Sagen til Erstatningsbeløbets Bestemmelse, og det ikke findes rigtigt at opholde Sagen yderligere for at fremskaffe saadanne, maa dette Spørgsmaal henstaa uafgjort, hvorimod Statskassens Krav imod Tiltalte vil være at forbeholde.

Med Hensyn til Tiltaltes hele udviste Forhold synes meget at kunne tale for en Anvendelse af Straffelovens § 134 og 141, jfr. § 144, idet en eksamineret praktiserende Dyrlæge, særlig i sit Tillidsforhold overfor Ministeriet ved Tuberkulinprøverne, formentlig har en saadan offentligretlig Stilling, at Bestemmelserne i Straffelovens 13de Kapitel burde kunne anvendes paa ham, i ethvert Tilfælde analogisk, men det findes dog betænkeligt at anse en praktiserende Dyrlæge for Bestillingsmand.

Endvidere findes det betænkeligt at anvende Straffelovens § 270 og 274, da Tiltaltes Forhold formentlig ikke kan anses for egentligt Dokumentfalsk, saa lidt som hans Forhold vil kunne tilregnes til Straf efter § 152.

Derimod skønnes Tiltalte, hvis fulde Navn er Hans Madsen, født 22 Februar 1863 paa Sjælland, og som ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, at maatte anses efter Straffelov af 10 Februar 1866, §§ 155, 251, 252 og 257, jfr. §§ 62 og 57, med en Straf, som under Hensyn til Tiltaltes hele Forhold og økonomisk gode Stilling samt Omfanget af de begaaede strafbare Handlinger formenes

passende at kunne ansættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Det bemærkes, at Tiltalte under Forhørene har hensiddet i Vare-tægtsfængsel fra 2 Februar til 5 Marts d. A., men siden været løs-ladt imod en af ham stillet Kaution paa 9781 Kr. 42 Øre, inde-staaende i Bornholms Spare- og Laanekasse i Rønne.

Tiltaltes privat engagerede Defensors Omtale i sit Indlæg af en af Tiltaltes Kolleger misbilliges.

Nr. 172. Højesteretssagfører Hansen

contra

Henriette Vilhelmine Thygesen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 April 1899: Arre-stantinden Henriette Vilhelmine Thygesen bør straffes med Tugthusar-bejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Leth, og til Defensor, Overretssagfører Christen-sen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Henriette Vilhelmine Thygesen til Højesteretssag-førerne Hansen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne Sag tiltales Arrestantinden Henriette Vilhelmine Thygesen for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestantinden er født den 31 Marts 1851 og ofte straffet, bl. a. ved Rettens Dom af 5 Juli 1884 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved Rettens Dom af 16 August 1887 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 7 Juli 1888 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 8 Oktober 1889 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 253 med lige Arbejde i 15 Maaneder, ved Rettens Dom af 21 Juli 1891 efter Straffelovens § 232 for femte

Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 253 med lige Arbejde i 2 Aar, og senest ved Rettens Dom af 17 Februar 1894 efter Straffelovens § 232 for sjette Gang begaaet simpelt Tyveri, efter dens § 251 og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 2½ Aar.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det bevist, at hun i Oktober Maaned f. A. i 2 Gange har frastjaalet Major William Lumholtz 3 Duge, 4 Lagener og 2 Servietter, hvilke Genstande, der tilsammen ere vurderede til 37 Kr., beroede paa Steder, til hvilke Arrestantinden, der da tjente hos bestjaalne, havde uhindret Adgang.

Paa samme Maade er det bevist, at Arrestantinden har overtraadt et hende den 21 Februar 1898 til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, der gik ud paa, at hun, som da meldte Afgang til Frederiksberg, naar hun atter maatte vende tilbage her til Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, ufortøvet skulde melde sig ved nævnte Protokol, idet hun, som den 1 Oktober f. A. atter tog Ophold her i Staden, hvor hun forblev mindst en Maanedstid, ikke i denne Tid gjorde nogen Anmeldelse til bemeldte Protokol.

Som Følge af det anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232 for syvende Gang begaaet simpelt Tyveri, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 8. Kreaturhandler **Høybye** (Hindenburg)

contra

Hestehandler og Træner **C. F. Bruhn** i Hamburg (Ingen),

betr. Ejendomsretten til en Hest m. m.

Kjøbenhavns Amts Søndre Birks ordinære Rets Dom af 5 Februar 1896: Indstævnte, Kreaturhandler Høybye af Vridsløselille, bør for Tiltale af Hestehandler og Træner Carl Bruhn i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Oktober 1896: Indstævnte, Kreaturhandler Høybye af Vridsløselille, bør til Citanten, Hestehandler og Træner C. F. Bruhn, under en Mulkt af 10 Kroner til Københavns Amtsfattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, udlevere den ovenomtalte Hingst »Vulkan«. Saa bør og Indstævnte til Citanten betale dels Erstatning for Afsavnet og Værdiforringelsen af nævnte Hingst efter uvillige inden Retten ud-meldte Mænds Skøn, dog ikke udover 5000 Kr., dels 400 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 27 Marts 1894 til Betaling sker. I øvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger i begge Instanser ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henseende til de i den indankede Dom ommeldte Heste »Vulkan« og »Germania« maa det efter samtlige i Sagen foreliggende, til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at disse Heste — saa vel som den ligeledes i Dommen nævnte Hest »Freiherr«, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke foreligger Højesteret til Paakendelse, — vare indkøbte i Tyskland for Appellantens Regning samt betalte med hans Penge, og at de saaledes vare ham tilhørende, da de under Indstævntes Navn indsattes i Travsel-skabets Stalde. Som Følge heraf vil Appellanten være at fri-finde, for saa vidt angaar de over ham nedlagte, Hesten »Vulkan« vedrørende Paastande, og ligeledes bliver der at tillægge ham Frifindelse med Hensyn til den ham for Hesten »Albion« affordrede Købesum af 400 Kroner med Renter, i hvilken Henseende særlig bemærkes, at »Albion«, der, som i Dommen ommeldt, tilbyttedes for »Germania«, ved denne Byttehandel maa anses erhvervet for Appellanten, og at det i Dommen omtalte Salg af »Albion«, efter hvilket nævnte Købesum fordres, maa antages kun at have været foretaget pro forma.

Sagens Omkostninger for Overretten og Højesteret vil Indstævnte have at tilsvare Appellanten med 400 Kroner.

Efter Sagens Beskaffenhed findes Indstævnte derhos i Mulkt for unødigt Trætte at burde betale 100 Kroner til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Kreaturhandler Høybye, bør for Hestehandler og Træner Carl F. Bruhns Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret betaler Indstævnte til Appellanten med 400 Kroner. For unødigt Trætte bør Indstævnte til Justitskassen bøde 100 Kroner. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts Søndre Birks Ret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Citanten, Hestehandler og Træner C. F. Bruhn, Indstævnte, Kreaturhandler Høybye af Vridsløselille, tilpligtet inden en af Retten fastsat Frist og under Tvang af en daglig Mulkt at tilbagelevere førstnævnte Hingstene »Vulkan« og »Freiherr«, som Indstævnte paa ulovlig Maade og uden Adkomst skulde have sat sig i Besiddelse af, og til at betale 400 Kr., som han skulde være Citanten skyldig som Købesum paa den af denne til ham solgte Hest »Albion«, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 27 Marts 1894, til Betaling sker, samt til at betale i Skadeserstatning for Afsavnet af

Hingstene og disses Værdiforringelse 10000 Kr., subsidiært efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skøn, og Sagens Omkostninger skadeløst. Indstævnte paastod sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger skadeløst. Ved ovennævnte Rets Dom af 5 Februar d. A. blev Indstævntes Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger op hævedes, og denne Dom har nu Citanten ved Stævning af 28 Marts d. A. indbragt her for Retten, hvor han har gentaget sin for Underretten nedlagte Paastand, medens Indstævnte har paastaaet den indankede Dom stadfæstet, hvorhos begge Parter have paastaaet sig til lagt Appellens Omkostninger.

Ifølge det under Sagen oplyste blev Hingstene »Freiherr« og »Vulkan« den 4 Maj 1893 af Citanten paa eget Navn og for egen Regning opstaldede i »det danske Travelskabs« Stalde paa Charlottenlunds Traverbane, og i Juni samme Aar betalte Citanten Foderpenge for Hingstene, som han derefter Sommeren igennem trænede. Den 3 November 1893 blev Hingstene uden Citantens Vidende og Vilje udleverede fra Opstaldingsstedet til Indstævnte, der opgav, at de vare solgte til ham af Citanten, og som betalte Foderpenge for dem.

Hvad Hingsten »Freiherr« angaar, er det in confesso, at den i de første Dage af Maj 1893 i Tyskland blev solgt til Slagtermester Rosenkrantz for 200 Mark, som betaltes af Rosenkrantz. Citanten gør imidlertid gældende, at den nu tilhører ham. Hans nærmere Fremstilling gaar ud paa, at der, efter at Rosenkrantz havde købt Hingsten, mellem ham og Rosenkrantz blev truffet den Aftale, at Citantens skulde tage den til Charlottenlund og der træne og sælge den, saaledes at Købesummen skulde deles lige mellem ham og Rosenkrantz. Citanten førte derefter Hingsten til Charlottenlund og solgte den senere med Rosenkrantzs Samtykke til Dækning af begges Gæld til en Restauratrice ved Traverbanen, af hvem Citanten senere har købt den tilbage. Indstævnte, der gør gældende, at Rosenkrantz købte Hingsten til ham og for hans Penge, har imidlertid benægtet Rigtigheden af Citantens Fremstilling, og Slagtermester Rosenkrantz har som Vidne forklaret, at han købte Hingsten til Indstævnte og for dennes Penge, hvorhos han har benægtet at have givet Citanten Samtykke til Hingstens Salg til den nævnte Restauratrice. Citanten har ikke ført noget Bevis for Rigtigheden af sin Fremstilling, og da det efter denne og det i øvrigt foreliggende ikke kan antages, at Rosenkrantz har overdraget Citanten den af denne paastaaede Ejendomsret over Hingsten, samt da den Præsumption for, at en saadan Ret tilkom Citanten, som kunde ligge i, at Hesten var opstaldet af Citanten paa eget Navn og for egen Regning, herefter maa være bortfalden, vil Indstævntes Frifindelsespaastand med Hensyn til denne Hingst være at tage til Følge.

Med Hensyn til Hingsten »Vulkan« gik Indstævntes Fremstilling her under Sagen oprindelig ud paa, at Hingsten aldrig har været Citantens, men at den i Begyndelsen af Maj 1893 efter Anvisning af Citanten, som havde den paa Haanden, men som var ude af Stand til at betale den, da han var forarmet, var købt af oftnævnte Slagter Rosenkrantz til Indstævnte og for Indstævntes Penge, idet Rosenkrantz af Købesummen 360 Mark betalte 260 Mark til Sælgeren og 100 Mark til Citanten, som atter betalte disse til Sælgeren. Grunden til, at

Hingsten paa Traverbanen opstaldedes paa Citantens Navn og for Citantens Regning, var, at den antoges saaledes lettere at ville finde en Køber. Citanten har benægtet denne Fremstilling, og det er ogsaa, efter at Citanten har fremskaffet en Erklæring fra Hingstens Sælger, under Sagen blevet in confesso, at Hingsten den 1 Maj 1893 af nævnte Sælger solgtes til Citanten, der samtidig betalte 100 Mark af Købesummen, at Hesten derefter overleveredes til Citanten, der den 4de s. M. opstaldede den paa Traverbanen, og at Resten af Købesummen først henimod Midten af Juni Maaned s. A. betaltes Sælgeren ved Rosenkrantz, der til Sælgeren udtalte, at han betalte for Citanten. Citanten har specielt benægtet, at han var forarmet, da han købte Hingsten, i hvilken Henseende han, som har erkendt, at han siden April 1894 har modtaget Fattigunderstøttelse, har henvist til, at han, hvad der er in confesso, samtidig med Hingsten havde flere andre Heste staaende paa Traverbanen. Ligeledes har han benægtet at have modtaget de omtalte 100 Mark af Rosenkrantz, og han har hævdet, at han har medgivet Rosenkrantz de 260 Mark, som denne senere for ham betalte til Sælgeren. Under de foreliggende Omstændigheder maatte det paahvile Indstævnte at bevise Rigtigheden af sin Fremstilling, men dette Bevis har Indstævnte ikke ført, hvorved bemærkes, at ligesom den af Slagter Rosenkrantz paa dette Punkt afgivne Vidneforklaring ikke stemmer med Indstævntes oprindelige Fremstilling, saaledes er denne Forklaring paa flere Punkter af Betydning ikke i Overensstemmelse med, hvad der senere, som bemærket, er blevet in confesso. Efter det saaledes foreliggende maa det antages, at Citanten, der stedse, medens Hingsten stod opstaldet paa Traverbanen, tilsyneladende har været Ejer af den, ogsaa ved Købet i Tyskland er blevet Ejer af den. Indstævnte, hvis Procedure udelukkende gaar ud paa, at han straks ved Hingstens Køb i Tyskland er bleven Ejer af Hingsten, uden at han har assereret, at han senere ved Overdragelse fra Citanten er bleven Ejer af Hingsten eller i øvrigt har erhvervet nogen Ret over den, der kunde gøre hans Besiddelsestagelse berettiget, vil som Følge af det anførte være at dømme til under en daglig Mulkt af 10 Kr. til Kjøbenhavns Amsfattigkasse at udlevere Citanten Hingsten, hvorhos han, der har erkendt, at Hingsten, da han satte sig i Besiddelse af den, Sommeren igennem var bleven trænet, men at den ikke hos ham er trænet, vil have at tilsvare Citanten Erstatning for Afsavn og Værdiforringelse af Hingsten efter uvillige Mænds Skøn, dog — efter Proceduren — ikke ud over 5000 Kr.

Samtidig med at Citanten paa Traverbanen opstaldede de to nævnte Hingste, opstaldede han samme Steds en i Tyskland købt Hoppe »Germania«. Ogsaa for denne Hoppe betalte Citanten Foderpenge til Travelskabet, medens saadanne ikke ere betalte af Indstævnte. Endnu i samme Maaned afsluttede Citanten som Ejer af Hoppen med Brødrene Riise en Byttehandel, hvorved han bortbyttede Hoppen for Hesten »Albion« og en kontant Sum af 900 Kr. Den 31 s. M. solgte Citanten »Albion« til Indstævnte i Vidners Overværelse for 400 Kr. Medens Citanten hævder, at han i Tyskland for egne Penge har købt »Germania« af en navngiven Mand, fra hvem det dog ikke er lykkedes Citanten at skaffe nogen Erklæring, da hans Opholdssted er ubekendt, gør Indstævnte gældende, at det var oftævnte

Slagtermester Rosenkrantz, der for Indstævntes Penge købte den til Indstævnte, at Citanten ved den med Brødrene Riise foretagne Byttehandel optraadte paa Indstævntes Vegne, og at Citantens Salg til Indstævnte af »Albion« var et rent Proformasalg, der alene skete, fordi det ansaas ønskeligt paa Traverbanen at give det Udseende af, at Hesten, der skulde bringes til Indstævntes Hjem, solgtes til Indstævnte. Ligesom denne sidste Del af denne Fremstilling ikke har Sandsynligheden for sig, saaledes taler i væsentlig Grad for Rigtigheden af Citantens Fremstilling den Omstændighed, at Citanten af Brødrene Riise oppebar og uden Indsigelse fra Indstævntes Side beholdt de omtalte 900 Kr., og vel har Slagtermester Rosenkrantz som Vidne afgivet en Forklaring, der stemmer med Indstævntes Fremstilling, men efter alt det foreliggende kan der ikke tillægges denne Forklaring afgørende Betydning. Som Følge heraf vil Indstævnte for saa vidt angaar denne Del af Sagen være at dømme efter Citantens Paastand.

Sagens Omkostninger i begge Instanser ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Nr. 169.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Hans Christensen (Def. Salomon),

der tiltales for Voldtægt.

Gjørding-Malt Herreders Ekstrarets Dom af 15 Marts 1899: Arrestanten Hans Christensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Bøggild og Sagfører Therkildsen i Ribe, 20 Kr. til den førstnævnte og 15 Kr. til den sidstnævnte, samt Diæter til dem begge efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelser. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 April 1899: Arrestanten Hans Christensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktør for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil, selv om man lægger hans Forklaring til Grund for Sagens Paadømmelse, være at henhøre under Straffelovens §

168, 1ste Stykke. Straffen vil, som i Underrettsdommen sket, kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Herredstingsdommen og i øvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Christensen til Højesteretssagførerne Lunn og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Christensen — der er født den 10 Juni 1879, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, hvorimod han efter sin Forklaring, som det maa antages i Aaret 1898, har været straffet i Slesvig for Vold med 17 Dages simpelt Fængsel — tiltales under denne Sag for Voldtægt.

Ifølge en af Læge H. A. Larsen i Holsted til Politiet samme Steds afgiven Erklæring af 27 December f. A. havde den 18-aarige Tjenestepige Mette Marie Kikkenborg — der efter det oplyste tjente paa en Gaard i Sønder-Holsted, og som maa anses at være uberygtet — den nævnte Dag om Formiddagen fremstillet sig for bemeldte Læge og angivet, at hun den foregaaende Dag om Aftenen Kl. 7 havde været Genstand for Voldtægt, idet en hende ubekendt Mandsperson overfaldt hende paa Landevejen og, da hun gjorde Anskrig, holdt hende for Munden og tvang hende ned i Vejgrøften, hvor han, som det i Erklæringen hedder, uden yderligere Modstand fra hendes Side fuldbyrdede Samlejet. Ifølge Erklæringen saas der ved Undersøgelsen Tegn paa kort forud gaaet Samleje (1ste Gang), nemlig en bristet Hymen i Forbindelse med en sparsom Genitalblødning, der ikke skønnes at kunne have anden Oprindelse, medens der i øvrigt ikke enten paa Genitalia eller andre Steder paa Kroppen opdagedes noget Tegn paa Vold.

Efter hvad der er fremkommet under den derefter foretagne kriminelle Undersøgelse — hvorunder Arrestanten straks sigtedes for at være Gerningsmand til det nævnte Overfald, hvad han ogsaa under Forhørene, efter i nogen Tid at have benægtet saadant, har tilstaaet — ere Sagens Omstændigheder i det væsentlige følgende:

Da Arrestanten, der tjente hos en Gaardejer i Vork, den 26 December f. A. om Aftenen, som det maa antages mellem Kl. 6 og 7, gik fra Holsted Station til Stenderup, hvor han var i Besøg hos en Broder af sig, mødte han, der medbragte en Broderen tilhørende Barnevogn, paa Landevejen mellem Holsted og Ribe, ca. 100 Alen Syd for Bækboilling Præstegaard, ovennævnte Mette Marie Kikkenborg, der fra et Besøg hos sine paa Aatte eller Lervad Mark boende Forældre var paa Vejen hjem til sin Tjeneste. Der opstod da hos Arrestanten den Tanke at faa Samleje med denne Pige, der var ham ganske ubekendt, og han lod derfor Barnevognen staa og gik efter hende, hvem han naaede paa Landevejen, ca. 500 Alen Nord for Præstegaarden paa

det øverste af en derværende Bakke. Om hvad der derefter passerede har Mette Marie — der efter sit Udsagn, da hun passerede Bakken, mærkede, at Arrestanten, hvem hun ikke havde lagt videre Mærke til, gik bag ved hende, uden at han dengang havde nogen Vogn — forklaret, at Arrestanten, efter at være gaaet om ved Siden af hende og efter at have spurgt hende, hvorfra hun kom og hvorhen hun skulde, samt ført uhøvisk Tale til hende, idet han bl. a. sagde, om han maatte føle paa hende, hvorhos han, da hun hertil svarede, at det maatte han ikke, sagde: »Ja, det vil jeg nu«, tog fat i hendes Arm og forsøgte at smide hende ned i Vejgrøften. Hun, der ved Arrestantens Tiltale, hvorunder han ogsaa gjorde Forsøg paa at løfte hendes Skørter op, blev angst og fortumlet, kom imidlertid løs fra ham, men da hun vilde løbe tilbage til Præstegaarden for at faa Hjælp, indhentede han hende og tog, ligesom forrige Gang, fat i hende bag fra og vilde atter smide hende i Grøften, hvorhos han, der holdt hende med sin venstre Arm, da hun nu gav sig til at skribe, med sin højre flade Haand bibragte hende et stærkt Slag paa Munden, saa at hendes Tænder kom til at bløde, hvorefter han vedblev i nogen Tid at holde Haanden for hendes Mund, og ved denne Medfart, navnlig ved det nævnte Slag, ved hvilket det efter hendes Udsagn sortnede for hendes Øjne, vil hun være bleven saa fortumlet, at hun næsten tabte sin Bevidsthed eller i hvert Fald ikke mærkede, hvad der derefter passerede. Da hun, der var iført Underbenklæder, som vare aabne foran, nogen Tid efter kom til sig selv, laa hun, uden at hun vidste, hvorledes hun var kommen i denne Stilling, i Vejgrøften med Skørterne optrukne, og Arrestanten, der laa oven paa hende, havde da endnu sit Lem i hendes Kønsele, men trak det straks derefter ud, saa at hun antager, at han da havde faaet Samlejet fuldbyrdet. Hun vil saaledes ikke have mærket noget til, at hun blev ført over i Grøften, eller at han trak hendes Skørter op og lagde sig oven paa hende, eller at han anbragte sit Lem i hendes Kønsele, ligesom hun ikke vil have følt nogen Smerte ved Hymens Sprængning, hvorimod hun, som hun har udsagt, ikke var helt fri for at have nogen vellystig Fornemmelse henimod Slutningen, da hun var kommen noget til sig selv. Da Arrestanten var færdig, rejste han sig efter at have kysset hende og gik sin Vej Syd paa.

Overfor en af fornævnte Læge Larsen afgiven Forklaring, der gaar ud paa, at Pigen, da han, som meldt, Dagen efter Overfaldet undersøgte hende, kun sagde, at Arrestanten havde holdt hende for Munden, da hun vilde gøre Anskrig, men aldeles ikke omtalte, at hun havde faaet et Slag paa Munden, hvorved hun kom til at bløde og blev næsten bevidstløs, hvorved hun i øvrigt, efter hvad Lægen antager, blot har ment, at hun var bleven saa fortumlet, at hun ikke rigtig vidste, hvad der passerede, at han heller ikke mærkede noget til Vold paa Pigen Mund, og at han fik det Indtryk, at hun havde givet efter for Samlejet, i alt Fald uden synderlig Modstand, sandsynligvis af Frygt for Arrestanten — i hvilken Henseende han har anført, at Pigen, da han ved den ommeldte Lejlighed sagde, at det vel gjorde lidt ondt i Begyndelsen, hvorved han sigtede til hendes Hymens Sprængning, hertil svarede Ja, hvorhos hun paa hans Spørgsmaal benægtede, at Arrestanten havde havt nogen Vanskelighed ved at komme

til, og at han havde haft sine Hænder i Berøring med hendes Kønsele, ligesom hun paa hans Spørgsmaal derom sagde, at det hele ikke stod længe paa —, har Pigen, der ikke vil kunne erindre at have udtalt sig til Lægen som nys anført, i det hele fastholdt Rigtigheden af sin ovenanførte Forklaring, og hun har navnlig bestemt benægtet paa noget som helst Tidspunkt at have givet efter for Samlejet, der ifølge hendes Paastand foregik uden hendes Vidende og Vilje. Det fremgaar i øvrigt af Sagens Oplysninger, at Pigen — der ifølge de foreliggende Vidnesbyrd om hende er sædelig og sanddru, men noget indskrænket, tungt fattende og frygtsom — efter Overfaldet paa Hjemvejen gik ind i et Landpostbuds Hus, hvor hun under Graad fortalte de tilstedeværende det passerede, hvorefter hun, da hun ikke turde gaa alene til Holsted Station, blev ledsaget dertil af Landpostbudets Søn, og at hun, der efter sin Forklaring ogsaa meddelte det passerede hos en ved Stationen boende Købmand, hvor hun var inde paa Hjemvejen, ligeledes efter sin Hjemkomst gav udførlig Beretning derom til sin Husbond og dennes Husholderske. Efter det oplyste maa det antages, at Pigen — der ifølge sin Forklaring i et den 29 December f. A. afholdt Forhør ikke havde været rask siden Overfaldet, idet hun ingen Appetit havde og led af Hovedpine — ikke er bleven frugtommelig ved det paagældende Samleje, og under et efter Underrettsdommens Afsigelse optaget Reassumtionsforhør har hun erklæret, at hun ikke gør Paastand paa Erstatning hos Arrestanten.

Arrestantens Forklaring gaar ud paa, at han, da han naaede Pigen paa den ovennævnte Bakke, straks tog fat i hendes Arm og spurgte hende, hvor hun var fra, og om de skulde sætte dem ned sammen, hvorimod han ikke vil have henvendt de af hende omforklarede utugtige Ord til hende, hvad han, som han har udsagt, i det mindste ikke ved af, hvorhos han har benægtet dengang at have gjort Forsøg paa at løfte hendes Skørter op. Hun rev sig imidlertid løs fra ham, idet hun samtidig skreg, og han tog derefter paany fat paa hende, hvorhos han har indrømmet, at han, da hun begyndte at skrike, holdt hende et Øjeblik for Munden, hvorimod han, der straks vil have taget Haanden bort, idet hun kort efter hørte op med at skrike, har benægtet at have bibragt hende noget Slag paa Munden eller at have mærket noget til, at denne blødte. Han førte nu hende, der ikke længere skreg, med Magt ned i Grøften ved Landevejen, hvor han lagde hende paa Ryggen, løftede hendes Klæder op og fuldbyrdede Samleje med hende, uden at hun gjorde nogen som helst Modstand eller skreg, hvorefter han, ligeledes uden Modstand fra hendes Side, kyssede hende og gik sin Vej. Arrestanten vil saaledes kun have anvendt Vold mod Pigen ved at trække hende fra Midten af Landevejen over i Vejgrøften og lægge hende paa Ryggen der, hvorimod han derefter ikke vil have udøvet nogen som helst Vold mod hende, i hvilken Henseende han særlig har udsagt, at han ikke anvendte nogen Magt for at skille hendes Ben, som hun ikke gjorde noget Forsøg paa at holde samlede. I øvrigt har han udsagt, at han ikke under Samlejet, der efter hans bestemte Forklaring blev fuldbyrdet, mærkede noget til, at Pigen blev paavirket af dette, idet hun laa ganske rolig og ikke gav nogen Lyd fra sig; men han har paastaaet, at han ikke, navnlig ej heller, da han

førte hende over til Grøften, mærkede noget til, at hun var bevidstløs. Paa Forhørsdommerens til ham rettede Spørgsmaal, om han da troede, at Pigen gav efter for Samlejet eller indvilgede i dette, har han svaret, at det ved han ikke, og det tænkte han ikke over, idet det, som han har indrømmet, var hans Hensigt at have Samleje med hende, hvad enten hun gav sit Samtykke dertil eller ikke.

Da Pigen efter det ovenanførte, efter at hun af Arrestanten ved Vold var bragt ned i Vejgrøften, ikke under selve Samlejet — som det efter det foreliggende nærmest maa antages paa Grund af, at hun var bleven fortumlet og betagen af Skræk ved hans Adfærd mod hende — har gjort nogen Modstand mod, at han plejede legemlig Omgang med hende, vil Arrestanten, der herefter ikke kan anses ved Vold at have tiltvunget sig Samleje med hende, ikke kunne straffes efter Straffelovens § 168. Derimod findes det af ham udviste Forhold ved med Magt at have bragt hende i sin Vold for at forskaffe sig Samleje med hende under de forhaandenværende Omstændigheder at maatte henføres under Straffelovens § 171, og den Straf, han herefter har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Mandagen den 12 Juni.

Nr. 177.

Advokat Nellemann

contra

Hans Olesen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden.

Færøernes Sorenskriveris Ekstrarrets Dom af 20 April 1899: Arrestanten Hans Olesen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Sysselmand Petersen, 10 Kr. og til Defensor, exam. jur. Müller, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom fremstillede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 98, 2det Stk., og § 101, men under Hensyn til den af ham under Sagen i Tiden fra den 8de til den 21 April d. A. udstaaede Varetægtsarrest findes Straffen i Medfør af Straffelovens § 58 at kunne bortfalde.

Thi kendes for Ret:

Den af Hans Olesen forskyldte Straf bortfalder. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Ekstra-rettens Dom bestemte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokaterne Nellemann og Hindenburg, 30 Kroner til hver, udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Hans Olesen for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden. Sagens Omstændigheder ere følgende:

Da Sognepræsten i Sandø Præstegæld, H. C. Pedersen, den 22de f. M. om Aftenen Kl. 6—7 holdt Fastegudstjeneste i Sands Kirke, kom Arrestanten tilfældig forbi Kirken og gik ind i denne, hvor han satte sig i den nederste Stol. Straks efter endte Gudstjenesten, og Folk forlod Kirken, men Arrestanten blev siddende, da han vilde tale med Præsten om en Ubetydelighed, som Arrestanten skyldte ham. Efter de af Pastor Pedersen og Degnen, Skolelærer Joensen, afgivne Forklaringer, fik de kun med nogen Vanskelighed Arrestanten til at forlade Kirken, og da han kom ud i Vaabehuset, viste han sig uvillig til efter Degnens Paabud at forlade dette. Da Præsten nu gentog Opfordringen, svarede Arrestanten: »Skal jeg forlade Kirken? Jeg vil blive staaende her, saa længe jeg vil«, og da Præsten, der var i Ornat, dog uden Krave, gjorde Arrestanten opmærksom paa det Answer, Arrestanten paadrog sig ved sin Adfærd, og — som det maa antages — atter opfordrede ham til at forlade Kirken, idet han lagde Haanden paa Arrestantens Skulder, sagde Arrestanten henvendt til Præsten: »Kører Du mig ud« eller »Kører Du mig ud af Kirken«. — Efter Præstens Forklaring sagde Arrestanten kort efter til ham: »Du skal ikke befale mig at forlade Kirken«, men dette har Lærer Joensen ikke villet kunne mindes. Arrestanten blev efter det oplyste staaende omtrent 4 Minutter i Vaabehuset uden at ville forlade det, skønt han ikke udtrykkelig nægtede dette, idet han dog ifølge Joenssens Forklaring sagde, at han havde lige megen Ret til at være i Kirken som de andre. Arrestanten satte sig vel ikke egentlig til Modværg mod Præsten og Degnen, men ved at stille sig i Udgangsdøren og sætte sin Haand mod denne og sin Fod mod Dørtærskelen, forhindrede han Degnen i at lukke Døren. Degnen kaldte nu Arrestantens Broder, der bor tæt ved Kirken, til, og efter at denne forgæves havde opfordret Arrestanten til at forlade Kirken, fjærnedede han ham med Magt, hvorpaa Arrestanten gik hjem.

Arrestanten har erkendt, at han ved den nævnte Lejlighed viste sig uvillig til at forlade Vaabehuset saa hurtig, som Præsten ønskede, idet han — som han har udtrykt det — var tvær og derfor ikke havde Lyst til straks at gøre, hvad Præsten paalagde ham, men han har ikke villet kunne huske at have brugt de anførte Yttringer mod Præsten, særlig ikke at have sagt »Du« til ham, eller at have forhindret, at Kirkedøren blev lukket. Dog har han ikke villet benægte Rig-

tigheden af de herom afgivne Forklaringer, og endog sagt, at han gerne vil tro at have talt og handlet som anført. Han var efter sin Forklaring og det for øvrigt oplyste i ikke ringe Grad beruset i Kirken, men har dog kunnet erindre en Del af hvad der skete inden og straks efter det paagældende Optrin, ligesom han da kunde tale og bevæge sig med nogenlunde Sikkerhed. Det findes dog betænkeligt at antage, at Arrestanten i Gerningsøjeblikket har været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed.

Arrestanten, der er født den 29 Oktober 1854 og ikke findes tidligere straffét eller tiltalt her ved Retten, vil for sit anførte Forhold være at anse efter Straffelovens §§ 98, 2det Stk., og 101, og findes den af ham forskyldte Straf under Hensyn til samme Lovs § 39 passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Dage.

Nr. 64. Staldmester **R. Arenstorff** (Nellemann)

contra

Redaktør **Asger Karstensen** (Ingen),

betr. et Afvisningsspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Juni 1898: Denne Sag afvises.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Staldmester R. Arenstorff, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Staldmester R. Arenstorff, paastaet, at nogle for ham formentlig fornærmelige Udtalelser, der indeholdes i tvende Artikler i Dagbladet »Tidens Krav« Nr. 538 for 3 Marts d. A. og Nr. 547 for 12te s. M. med Overskrift henholdsvis: »En Konflikt mellem Funktionærer. En uheldig Staldmester« og »Konflikten mellem Sporvejsfunktionærerne«, mortificeres, og at Indstævnte Asger Karstensen som Bladets ansvarhavende Redaktør anses med Bødestraf samt til-

pligtes at betale ham i Erstatning 2000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 16 Marts d. A., til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst.

Paa den Dag, Sagen faldt i Rette, nemlig den 4 April d. A., udeblev Indstævnte, da Sagen efter sin Orden blev paaraabt, medens Citanten gav Møde.

Da Indstævnte imidlertid indfandt sig, inden Retten hævedes, blev Sagen, der var bleven optagen, efter hans Begæring reassumeret i Henhold til Frd. 16 Januar 1828 § 12 og udsat til den 18 April d. A., paa hvilken Dag Indstævnte udeblev, hvorefter Sagen paa Citantens Begæring blev optagen. Efter det anførte vil Sagen i Overensstemmelse med den nævnte Lovbestemmelse være at behandle, som om Indstævnte var aldeles udebleven paa Sagens 1ste Tægtedag.

Af Sagen fremgaar, at Indstævnte har været indkaldt til Forligsmægling ved Københavns Forligskommission, men at han udeblev ved Sagens Foretagelse i Kommissionen den 24 Marts dette Aar, hvorefter Sagen efter Citantens Begæring henvistes til Retten.

Da det imidlertid af det foreliggende ikke ses, at Indstævnte har eller har haft Bopæl her i Staden, og der herefter mangler Bevis for, at han har været lovlig indkaldt til Forligsmægling, vil Sagen ex officio være at afvise.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 155.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af § 1 i Lov om Forhyringsagenter m. m. af 12 April 1892.

Sø- og Handelsrettens Dom af 18 Januar 1899: Tiltalte, Formand for Søfyrbødernes Forbund Hans Jensen, bør udrede en Bøde til Bombebøssen i København stor 200 Kr. og tilsvare denne Sags Omkostninger til det offentlige. At efterkommes under Ansvar efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 22 Juni 1899.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 15.

Mandagen den 12 Juni.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Bøden findes at burde nedsættes til 50 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til halvtresindstyve Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Jensen til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Medens Skruedampskibet »Christiansborg«, tilhørende Dampskibsselskabet »Dannebrog« hersteds (korresponderende Reder: Firmaet C. K. Hansen) og ført af Kaptajn F. Petersen, i Begyndelsen af November Maaned 1898 henlaa under Losning i Malmø, begærede adskillige af Mandskabet, derunder nogle Fyrbødere, at komme fra Skibet, og Kaptajnen henvendte sig i den Anledning til Forhyringsagent Wulff her om at skaffe ham andre Folk i Stedet. I Henhold til denne Begæring antog Agent Wulff ogsaa det fornødne Mandskab og oprettede med de antagne Folk sædvanlig Forhyringskontrakt, underskrevet dels af Folkene, dels af ham paa Kaptajns Vegne, og afrejste de saaledes antagne Folk derpaa umiddelbart efter, den 9 November — en enkelt af dem, der blev antagen lidt senere, dog først den 10de s. M. — til Malmø, hvorhen Forhyringskontrakten blev sendt, og hvor det var Mening, at de, der straks tiltraadte deres Tjeneste ombord i Skibet, skulde paamønstres i Konsulatet samtidig med, at det ældre Mandskab blev afmønstret. Blandt de saaledes antagne var der 4 Fyrbødere, hvoraf de to: den ene ved Navn Andersen, hjemmehørende paa Bornholm, og den anden ved Navn Lindahl, hjemmehørende i Malmø, ikke paa det Tidspunkt vare Medlemmer af Søfyrbødernes Forbund; denne sidste skulde være Donkeymand i Skibet. Da Formanden for det nævnte Forbund Hans Jensen fandt det uheldigt, at der saaledes var blevet antaget to Fyrbødere, der ikke vare Forbundsmedlemmer, fik han saa snart han havde erfaret det, først et andet Medlem af Forbundet til den 10 November at rejse til Malmø for at bevæge de

andre Fyrbødere til straks at fratræde deres Pladser, hvad der dog af Kaptajnen blev nægtet dem Tilladelse til, og indfandt han sig derpaa selv lidt senere samme Dag i Malmø og henvendte sig til Kaptajnen for at faa denne til at fjerne ovennævnte Andersen og Lindahl. Han afslog det først, men, da Formanden derpaa kom med Udtalelser, som bragte Kaptajnen til at antage, at Formanden vilde søge at forhindre Skibets Afgang, der var bestemt til den 12 November, ved at faa Havnearbejderne til at stoppe Arbejdet ved Skibet — hvad der efter Formandens Udsagn ogsaa var hans Tanke — indlod Kaptajnen sig i Forhandling med Formanden og traf den Aftale med denne, at Andersen og Lindahl skulde blive afskedigede straks, naar Formanden straks i Stedet skaffede to andre Fyrbødere, der vare Forbundsmedlemmer, til Skibet, uden Udgift for dette, hvorved bemærkes, at der var udbetalt Andersen og Lindahl i Forskud paa Hyre og til Rejsen ialt 32 Kr. Formanden rejste derpaa straks tilbage hertil medtagende et Brev fra Kaptajnen til Forhyringsagent Wulff, hvorved han blev anmodet om at skaffe Skibet to andre Fyrbødere i Stedet for Andersen og Lindahl. Ved Formandens Henvendelse til Agent Wulff afslog denne imidlertid at indlade sig derpaa, og for at kunne gennemføre Beslutningen henvendte Forbundets Formand sig saa direkte til to herværende Fyrbødere, der vare Medlemmer af Forbundet, og aftalte med dem, at de skulde gaa ombord i »Christiansborg« i Stedet for Andersen og Lindahl, saaledes at de af ham modtog 32 Kr. i Forskud og til Rejsen, somrende til de Andersen og Lindahl udbetalte 32 Kr. — Formanden afrejste derpaa selv med dem til Malmø, hvor de derpaa bleve antagne ombord i »Christiansborg«, idet Andersen og Lindahl samtidig fjernedes, og idet Formanden derhos efter Aftale med Kaptajnen udslettede disse i Forhyringskontrakten og samtidig i samme opførte de to nyantagne Fyrbødere, der underskrev den, hvorpaa Skibet afsejlede med disse den 12 November.

Da Andersen og Lindahl derpaa straks efter kom hertil, henvendte de sig med Begæring om at faa udbetalt Resten af en Maanedes Hyre foruden Udgiften til Tilbage rejsen, hvilket Beløb de saa ogsaa modtog af »Christiansborg« Rederi, og blev der samtidig efter Forlangende fra Mønstringsvæsenets Side her ved Retten foretaget en Undersøgelse af det passerede, og er der, efter at den var sluttet, derpaa af det offentlige beordret Tiltale mod Formanden for Søfyrbødernes Forbund Hans Jensen, der efter eget Opgivende er 36 Aar gammel, for Overtrædelse af § 1 i Loven af 12 April 1892 om Forhyringsagenter m. m.

Det skønnes nu heller ikke rettere, end at Tiltalte ved den omtalte, fra hans Side saaledes foreliggende Virksomhed maa siges at have overtraadt det i den anførte Lovbestemmelse indeholdte Forbud mod, at andre end de, der have Bevilling dertil, her i Kjøbenhavn befatte sig med Tilvejebringelse af Søfolk til Skibe eller optræde som Mellemmænd ved Afslutning af Forhyringskontrakter, og findes Tiltalte særlig ikke, som for ham gjort gældende, hverken efter Lovens Ord eller dens Aand at kunne gaa fri i saa Henseende, hverken fordi der her kun er Tale om et enkelt Tilfælde, ikke om en til Stadighed eller dog oftere udfoldet Virksomhed, eller fordi Virksomheden er udøvet uden noget Vederlag, saa lidt som det lader sig sige, at der ikke under Sagen er Tale om en her udfoldet Virksomhed, idet de to med

ham til Malmø rejste Fyrbødere først skulde kunne betragtes som antagne der.

Idet Tiltalte saaledes vil blive at dømme for Overtrædelse af § 1 i den nævnte Lov, jfr. sammes § 5, findes Straffen derhos under Hensyn til samtlige i forskellige Retninger foreliggende Omstændigheder at burde fastsættes til Maksimum for en saaledes 1ste Gang begaaet Forseelse, nemlig 200 Kr. til Bombebøssen i Kjøbenhavn.

Torsdagen den 15 Juni.

Nr. 171. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Lars Nilsson (Def. Overretssagfører Johnsen),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af en andens, mod hans Vidende og Villie ham frakomne Koster, samt for Falsk og Bedrageri.

Bornholms Nordre Herreds Ekstrarets Dom af 29 April 1899: Arrestanten Lars Nilsson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt betale i Erstatning til Kjøbenhavns Handelsbanks Filial i Rønne 4000 Kr. og udrede samtlige af Sagen flydende og med Aktionen forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Pihl, og Defensor, Sagfører Carl Petersen, 50 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom antaget, maa der anses at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har været i uhjemlet Besiddelse af den i Dommen omhandlede Sparekassebog, men da Omstændighederne tyde paa, at Tiltalte selv har tilegnet sig Bogen, vil han for dette Forhold være at anse efter Straffelovens § 228. Da han derhos i Henhold til de i saa Henseende i Dommen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, rettelig er anset efter Straffelovens § 268, og da det vil kunne have sit Forblivende ved den valgte Straf, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Nilsson

til Højesteretssagfører Asmussen og Overretssagfører Johnsen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Henhold til Amtets Ordre af 21 Marts d. A. tiltales under nærværende Sag Arrestanten Lars Nilsson for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af en andens mod hans Vidende og Villie ham frakomne Koster samt for Bedrageri og Falsk, og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder følgende:

Den 21 Juli f. A. anmeldte Tjenestekarl paa Olehalsegaard i Ruthsker Sogn Morten Månsson, at han i Tiden fra den 17de til den 20de s. M. var bleven bestjaalen for en Sparekassebog lydende paa ca. 5000 Kr., som indestod i Bornholms Spare- og Laanekasse i Rønne, samt for et kontant Beløb af 210 Kr. i Seddelpenge, der vare indlagte i Sparekassebogen, som beroede i et aflaaet Klædeskab, der stod i det af ham alene beboede, uafaaede Karlekammer. Han havde haft Sparekassebogen fremme Søndagen den 17 Juli f. A. og derefter gemt den paa Bunden af Klædeskabet, som han aflaaede, men Nøglen til dette, som han ellers plejede at bære hos sig, havde han glemt at tage ud af Lommen paa de Benklæder, han havde benyttet den nævnte Søndag, og som derefter vare henlagte paa Bordet i Karlekammeret, og Tyven havde efter Gerningens Udøvelse lagt Nøglen tilbage i Benklæderne. Bestjaalne opdagede Tyveriet Onsdagen den 20 Juli, og han har senere under Forhøret forklaret, at det rimeligvis er begaaet Dagen før, nemlig Tirsdagen den 19 Juli, idet saa vel han som de øvrige af Gaardens Folk denne Dag vare beskæftigede med at bjærge Hø paa Gaardens Eng.

Ved den derefter indledede Undersøgelse viste det sig, at en Person, der angav sig at hedde Morten Månsson, Onsdagen den 20 Juli havde henvendt sig i Kjøbenhavns Handelsbanks Filial i Rønne, og idet han foreviste Kontrabog Nr. 12,406 med Sparekassen i Rønne, lydende paa Morten Månssons Navn, og hvorpaa indestod 4822 Kr. 29 Øre foruden utilskrevne Renter, havde forespurgt, om han kunde faa 4000 Kr. at laane paa denne Bog, idet han foregav, at det paa Sparekassebogen indestaaende Beløb var opsagt, men først kunde erholdes udbetalt i Løbet af 3 Maaneder, og at han skulde bruge Pengene til Købet af en Ejendom i Klemensker. Efter herom at have forhandlet med Bankkasserer Lohmann blev Laanet ham tilstaaet, og mod Udstedelse af en Panteobligation, som han underskrev med Navnet Mårten Månsen, og mod at stille som haandfaaet Pant den ovenommedte Kontrabog Nr. 12,406 fik han Laanet udbetalt med Fradrag af 10 Kr. i Provision og 40 Kr. som Rente for 3 Maaneder. Da imidlertid den bestjaalne Tjenestekarl Morten Månsson inden Retten med sin Ed har bekræftet, at den oftnævnte Sparekassebog Nr. 12,406, der lyder paa hans Navn, tilhører ham, og er frakommen ham mod hans Vidende og Villie, ligesom ogsaa at han ikke selv har under-

skrevet eller bemyndiget nogen anden til med hans Navn at underskrive Obligationen paa de 4000 Kr. og stille Sparekassebogen som Haandpant, saa har den Person, der den 20 Juli f. A. foretog den ommeldte Transaktion i Handelsbankens Filial i Rønne, gjort sig skyldig i Bedrageri og Dokumentfalsk.

Som Gerningsmand til de ovennævnte Forbrydelser blev Mistanken rettet mod Arrestanten, der var bosiddende i Hasle og ernærede sig som Arbejdsmand. Efter at han nemlig havde været i Rønne Onsdagen den 20 Juli f. A., gik han saa vel samme Dags Aften som den næste Dag omkring og gjorde forskellige efter hans Stilling uforholdsmæssige Udbetalinger nemlig dels en Mængde Gældsposter til Beløb ca. 500 Kr., dels i Købesum for et af ham tidligere købt Hus 700 Kr., hvorhos han laante Brygger Jens Nielsen af Hasle 150 Kr. Ved hans Anholdelse Torsdagen den 21 Juli i Allinge, hvorhen han havde begivet sig, blev han endvidere ved den foretagne Visitation funden i Besiddelse af en skarpladt Revolver samt et kontant Beløb af 228 Kr. 47 Øre, hvorhos der ved de med hans Samtykke paa hans Bopæl foretagne Husundersøgelser blev forefundet dels 4 Stk. Hundredkronesedler, dels 4 Stk. Femhundredkronesedler, hvilke sidste beroede i et paa Loftet staaende Hjørneskab.

Arrestanten har vedblivende nægtet sig skyldig i de ham paasigtede Forbrydelser, og har med Hensyn til de ved hans Arrestation paa hans Person og paa hans Bopæl forefundne Beløb samt med Hensyn til de af ham forinden hans Arrestation afholdte Udbetalinger angivet, at samtlige disse Penge hidrøre fra en ham i Hamborgerlotteriet tilfalden Gevinst, som han Onsdagen den 20 Juli f. A. havde faaet udbetalt i Rønne med 4100 Kr., idet han desangaaende har afgivet og vedblivende under Forhøret fastholdt følgende Forklaring:

Da Arrestanten om Foraaret for et Par Aar siden, vistnok i 1896, arbejdede paa Frigaards Stenværk i Ruthsker, henvendte en dansktalende Mand, der gik rundt som Agent, men som han ikke kendte eller ved hvad hedder, sig til ham, og spurgte ham, om han ikke vilde købe en Lodseddel i Hamborgerlotteriet, og afkøbte Arrestanten ham da en halv Seddel, som han betalte med 10 eller 12 Kr. Nummeret kan han ikke huske, men det var oppe i halvtredsindstyvetusinderne. Paa Arrestantens Forespørgsel, hvor længe Sedlen gjaldt, fik han det Svar, at han nok skulde faa Bud, naar den ikke gjaldt længere, men et saadant Bud har han ikke senere faaet. Arrestanten spillede nu alene paa den ommeldte halve Seddel, indtil han enten i Slutningen af Juli eller Begyndelsen af August Maaned s. A. kom til at spille sammen med Anders Nilsson, hvilket gik saaledes til, at Arrestanten, der havde været i Rønne for at forny $\frac{1}{4}$ og 2 Stk. $\frac{1}{8}$ Lodsedler i Klasselotteriet, kom i Følge med en Person, hvem han ikke kendte fra tidligere Tid, men som sagde, at han hed Anders Nilsson og arbejdede paa Hasle Teglværk. Undervejs kom det paa Tale mellem dem, at Arrestanten havde været ude for at forny sine Lodsedler, og Anders spurgte ham saa, om han ikke vilde overlade ham en af Sedlerne. Herpaa vilde Arrestanten ikke indlade sig, men sagde, at han havde en tysk Lodseddel, som han kunde faa, hvortil Anders bemærkede, at han selv spillede paa en hel Lodseddel i det tyske Lot-

teri, og blev der saa truffet den Aftale mellem dem, at de skulde spille i Fællig paa samtlige Lodsedler saaledes, at Anders Nilsson skulde forny begge de tyske Sedler, og Arrestanten Klasselotterisedlerne, hvorefter de skulde dele de eventuelle Gevinster, og leverede Arrestanten sin halve Seddel til Anders, der tillige fik 25 Kr. til Spillepræmie. Indtil i Foraaret 1898 talte Arrestanten derefter kun nogle enkelte Gange med Anders, men i April Maaned nævnte Aar fik Arrestanten fra Hamborg en i det danske Sprog affattet Meddelelse om, at der paa hans Lodseddel var falden en Gevinst paa 9000 Mark, og at Gevinsten var at faa om tre Maaneder. Han kan ikke erindre Navnet paa den Person, fra hvem Meddelelsen kom, og er den bleven borte. Da Meddelelsen kom, havde Fællesskabet med Anders bestaaet i 1½ Aar, og Arrestanten satte sig straks i Bevægelse for at faa fat i sin Medspiller. Han gik først til Gudhjem, hvor han antog at Anders arbejdede, for at søge efter ham, og da han ikke kunde finde ham der, til Hammeren, hvor han tilfældig traf ham paa et Værtshus i Sandvig. Arrestanten kaldte ham saa udenfor og viste ham Meddelelsen, hvortil Anders bemærkede, at han ogsaa havde faaet Meddelelse om Gevinsten, og at han nok skulde skaffe Pengene. I Løbet af Maj Maaned f. A. var Anders Nilsson derefter 2 Gange i Hasle hos Arrestanten, der mindede ham om at hæve Pengene, inden det blev for sent, og senere har Arrestanten ikke set eller talt med Anders, før Arrestanten i Juli Maaned f. A., da Gevinsten ifølge Meddelelsen kunde erholdes udbetalt, paany gik ud for at søge ham op. Fredagen den 15 Juli f. A. gik Arrestanten til Gudhjem og den følgende Dag til Hammeren for at søge efter sin Medspiller, men uden at træffe ham. Om Søndagen foretog han ingen Eftersøgning, men om Mandagen var han rundt paa forskellige Stenværker i Olsker, ligeledes uden Resultat. Tirsdagen den 19 Juli, tidlig om Morgenen, gik Arrestanten hjemmefra ad Nykirke til Aakirkeby, hvor Anders Nilsson havde omtalt, at han var hjemmehørende, og var Arrestanten, da han forlod sit Hjem, iført sin graa Jakke, medens hans blaa Jakke blev hængende hjemme. Da han var kommen til Aakirkeby, spurgte han en Mand, som han traf paa Gaden, om der i Aakirkeby boede en svensk Familie, som havde en Søn ved Navn Anders, og da han modtog et benægtende Svar, begav han sig paa Hjemvejen, men lagde sig under Vejs i en Høstak oppe i Vestermarie, hvor han blev om Natten. Hen paa Formiddagen Onsdagen den 20 Juli f. A., da Arrestanten var paa Vejen hjem fra Vestermarie, traf han Anders Nilsson siddende i en Grøft ved Vejen ud for en mellem Nykirke og Aaby liggende Gaard, og blev det da aftalt mellem dem, at de skulde mødes i Rønne paa Store Torv samme Dags Eftermiddag, hvor saa Anders Nilsson efter at have hævet Gevinsten skulde betale Arrestanten dennes Anpart, og dette skete ogsaa, idet Arrestanten den nævnte Dag kort efter Middag bag ved en paa Torvet opført Cirkus af Anders Nilsson fik udbetalt 4100 Kr. som sin Andel i Gevinsten. Samtidig hermed anmodede Anders Arrestanten om at gaa ind i Banken og der faa vekslet for ham en Femhundredekroneseddel, hvilket han ogsaa gjorde. Efter at have besørget forskellige Ærinder, kørte Arrestanten hjem til Hasle med Fragtmanden. Arrestanten ved ikke, hvor Anders Nilsson

opholder sig, men, efter hvad han udtalte til Arrestanten, var det hans Agt at rejse til Amerika.

Med Hensyn til denne af Arrestanten afgivne og under hele Forhøret trods talrige Modforestillinger fastholdte Forklaring bemærkes, at denne, hvis Rigtighed ikke er bestyrket ved nogen som helst under Sagen fremkommen Omstændighed, helt igennem er usandsynlig og paa flere Punkter bevislig urigtig.

Selv om man vil gaa ind paa Arrestantens Forklaring om Købet af den $\frac{1}{2}$ Lodseddel i Hamborgerlotteriet hos den omvandrende Agent, samt paa, at Lodsedlen i det Fjerdingaar, Arrestanten spillede alene, skulde have bevaret sin Gyldighed, skønnes det i hvert Fald usandsynligt, at Arrestanten skulde have indladt sig med den ham ubekendte Agent, uden at forlange nærmere Oplysning med Hensyn til den lovede Meddelelse om, naar og hvorledes Sedlen skulde fornys, ligesom det er usandsynligt, at han, der aldrig havde indbetalt nogen Spillepræmie til nogen Kollektør i Hamborg, $1\frac{1}{2}$ Aar efter at han havde overladt Sedlen til Anders Nilsson skulde modtage Meddelelse fra Hamborg om, at der var tilfaldet ham en Gevinst paa 9000 Mark, som først kunde erholdes udbetalt om 3 Maaneder, og at Anders Nilsson samtidig skulde have faaet en lignende Meddelelse. Ligeledes bærer hele Arrestantens Forklaring vedrørende Anders Nilsson, om hvem ingen som helst Oplysning har kunnet skaffes til Veje under Sagen, Præget af at være opdigtet fra Ende til anden, lige fra det tilfældige Møde, hvor de bleve enige om at spille i Fællesskab, og hvor Arrestanten til den ham fuldstændig ubekendte Person ikke alene udleverede sin tyske Lodseddel, men ogsaa udbetalte 25 Kr. til Spillepræmie, skønt Aftalen var, at Anders Nielsson skulde betale Fornyetelsen af de tyske og Arrestanten Fornyetelsen af de danske Lodsedler, og til det tilfældige Møde Onsdagen den 20 Juli f. A., hvor Arrestanten paa Hjemvejen fra Vestermarie traf Anders siddende i en Vejgrøft, og hvor de aftalte, at gaa hver for sig til Rønne, hvor saa Arrestanten fik sin Del af Gevinsten udbetalt paa Store Torv med 4100 Kr. Endelig stemmer det af Arrestanten som hans Del af den faldne Gevinst angivne Beløb 4100 ikke med Halvdelen af 9000 Mark, som omsat til dansk Mønt til Kurs 88 Øre, kun udgør 7920 Kr., medens det angivne Beløb godt stemmer med det Beløb, Gerningsmanden til de i nærværende Sag ommeldte Forbrydelser er kommen i Besiddelse af.

Det er dernæst under Sagen godtgjort — i Modstrid med det af Arrestanten forklarede — at han, da han Tirsdagen den 19 Juli f. A. gik hjemme fra, og da han den paafølgende Dag var i Rønne, havde baade sin graa og sin mørke Jakke med, at han til forskellige Personer har udtalt, at det var i Klasselotteriet, han havde faaet sin Gevinst, at han ligeledes har omtalt, at han selv har set Pengene ligge paa Amtstuen i Rønne, men ikke kunde faa dem udbetalte, forinden han fik fat paa sin Medspiller, og at han ikke, som af ham forklaret, kan have været i Aakirkeby Tirsdagen den 19 Juli f. A., da han om Eftermiddagen den nævnte Dag har været i Ruthsker Sogn, hvilket sidste edelig er bevidnet af daværende Husholderske paa Enggaard i Ruthsker Emma Hansine Dam, der har forklaret, at Arrestanten nævnte

Dag Kl. mellem 4 og 5 om Eftermiddagen var inde paa Gaarden og spurgte, om Ejeren var til Stede, samt af Parcellist Hans Christian Holm og Tjenestekarl Jens Andreas Holm, der have forklaret, at medens de den nævnte Dag vare beskæftigede med at slaa Græs paa en til Smedegaarden i Ruthsker hørende Eng, saa de henad Kl. 4 om Eftermiddagen en Person, som de antog var Arrestanten, komme gaaende Nord fra og tage Vejen hen imod Anders Jakobsen, der slog Græs paa den tilstødende Ejendom Mægaard, og med hvem han gav sig i Snak. Endelig har nævnte Arbejdsmand Anders Jakobsen edelig forklaret, at Tirsdagen den 19 Juli f. A. henad Kl. 5 om Eftermiddagen kom Arrestanten, der var iført mørke Benklæder og mørk Jakke med en lys Jakke over, hen til ham, der gik og slog Græs paa Mægaard i Ruthsker — Nabogaard til Olehalsegaard, hvor Tyveriet af Sparekassebogen er begaaet, og hvor Arrestanten, der vidste, at Tjenestekarl Morten Månsson havde indestaaende Penge i Sparekassen, var kendt med de lokale Forhold — og spiste Mellemmad sammen med ham nede ved en i Nærheden af Arbejdspladsen liggende lille Skov, hvor Arrestanten derefter lagde sig til at sove, og hvor Jakobsen hen paa Aftenen igen traf Arrestanten, der gik med op til Mægaard, hvor de søgte Natteleje paa et Høloft, som Arrestanten forlod den paafølgende Morgen ved Femtiden.

Med Hensyn til det i Handelsbankens Filial i Rønne begaaede Bedrageri og Dokumentfalsk er der under Sagen afgivet følgende med Ed bekræftede Vidneforklaringer, der samtlige vise hen til Arrestanten som Gerningsmand.

Bankbestyrer Viggo Julius Rasmussen har forklaret, at han er tilbøjelig til at tro, at Arrestanten er den Person, der Onsdagen den 20 Juli f. A. i Handelsbankens Filial i Rønne stiftede et Laan paa 4000 Kr. mod at stille en Sparekassebog som Haandpant.

Bankkasserer Carl Magnus Lohmann har forklaret, at han næsten er overbevist om, men dog ikke ganske bestemt tør sige, at det er med Arrestanten, han har forhandlet angaaende Laanet, og til hvem han har udbetalt Pengene.

Bankbogholder Niels Peter Rønne har forklaret, at han er tilbøjelig til at tro, at Arrestanten er identisk med den paagældende Laansøger.

Bankassistent Emil Andreas Peter Westh har forklaret, at han næsten er overbevist om, at det er Arrestanten, hvem han, efter at have paaraabt Morten Månsson, præsenterede Obligationen til Underskrift.

Skrædder Andreas Mathias Hansen har forklaret, at han Onsdagen den 20 Juli f. A. saa Arrestanten i Handelsbankens Filial i Rønne, og at det forekommer ham, at der blev præsenteret Arrestanten et Ark hvidt Papir, som denne skrev under paa.

Gaardejer Byders Hustru, Anna Cathrine, født Jørgensen, har endelig forklaret, at hun Onsdagen den 20 Juli f. A. i Bankens Ekspeditionslokale har set Arrestanten med en blaa Bog, der i Størrelse lignede en Sparekassebog, i Haanden og hørte ham spørge, om han kunde faa et Laan paa den. Hun kan ikke huske, hvilket Beløb der var Tale om, men det var nogle Tusinde. Hun saa noget

efter, at han fik et Beløb udbetalt af Kassereren i større Pengesedler, og lagde hun navnlig Mærke til, at der imellem disse var Femhundredekronesedler. I Forbindelse med den af Vidnet Byders Hustru saaledes afgivne Forklaring bemærkes, at Bankkasserer Lohmann har forklaret, at han formener, at Laanet blev udbetalt med 4 Stk. Femhundredekronesedler, 5 Stk. Tikronesedler og Resten i Hundredekrone-sedler, samt at der ved de paa Arrestantens Bopæl foretagne Husundersøgelser der er forefundet 4 Stk. Hundredekrone-sedler og 4 Stk. Femhundredekronesedler.

Ved det saaledes gennem de afgivne Vidneforklaringer oplyste i Forbindelse med Arrestantens under Sagen afgivne dels usandsynlige, dels bevislig urigtige Forklaringer, hvortil yderligere kommer Ligheden mellem Underskriften paa den udfærdigede Obligation og Arrestantens Haandskrift, skønnes det ikke rettere, end at der imod hans vedholdende Benægtelse i Henhold til Frdn. 8 September 1841 er tilvejebragt et fuldgyldigt Bevis for, at det er Arrestanten, der Onsdagen den 20 Juli f. A. i Handelsbankens Filial i Rønne har underskrevet den ham præsenterede Obligation for 4000 Kr. med Navnet Mårten Månsen, og deponeret som Haandpant den paa Morten Månssons Navn lydende Kontrabog Nr. 12,406 med Bornholms Spare- og Laanekasse i Rønne, og at han altsaa har gjort sig skyldig i Bedrageri og Dokumentfalsk.

Op da Forudsætningen for, at Arrestanten kan have gjort sig skyldig i de forannævnte Forbrydelser er, at han har været i Besiddelse af den under nærværende Sag ommeldte bortstjaalne Sparekasse-bog, findes der ved det i Sagen oplyste i Forbindelse med den af den ommeldte Sparekassebogs Ejer aflagte behørig Tilhjemlingsed tillige at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8de September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af den stjaalne Sparekassebog efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Bestjaalne, Tjenestekarl Morten Månsson, har ved Forhørets Slutning erholdt udleveret den paa hans Navn lydende Sparekassebog Nr. 12,406, men for saa vidt han har paastaaet sig erstattet hos Arrestanten de ham i løse Penge frastjaalne 210 Kr., vil denne Paastand, saaledes som Sagen foreligger oplyst, ikke kunne tages til Følge.

Endvidere har Bankbestyrer Rasmussen for Handelsbankens Filial i Rønne nedlagt Paastand paa Erstatning for det af samme ydede Laan paa 4000 Kr., saafremt det maatte vise sig, at der foreligger et Falskneri, og at den som Haandpant stillede Sparekassebog er fra- vendt sin rette Ejerman, og da det i Henhold til det foranførte maa antages, at det er Arrestanten, der har pantsat Sparekassebogen og gjort sig skyldig i Dokumentfalsk med Hensyn til den til Banken udstedte Obligation, vil han være at dømme til at udrede det ommeldte Beløb.

For det af ham udviste Forhold vil Arrestanten, der er født i Mellby i Sverig den 25 November 1853, og som ikke er funden tidligere kriminaliter tiltalt, dømt eller straffet, nu være at anse efter Straffelovens §§ 238 og 268, jfr. § 62, med en Straf, der efter samtlige Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til

Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos han vil have at betale i Erstatning til Handelsbankens Filial i Rønne 4000 Kroner.

Mandagen den 19 Juni.

Nr. 148.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Peder Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Slagelse Købstads Politirets Dom af 11 Juni 1898: Tiltalte Handelsmand Peder Jensen af Sandved bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage; han bør derhos betale i Erstatning til Teglmester Niels Hansen af Taarnborg 18 Kr. 50 Øre samt alle af nærværende Sag flydende Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Februar 1899: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen fastsættes til 133 Kr. 50 Øre. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Salomonsen, betaler Tiltalte, Handelsmand Peder Jensen af Sandved, 25 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Jensen til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Slagelse Købstads Politiret hertil indankede Sag, under hvilken Handelsmand Peder Jensen Sandved tiltales for bedrageligt Forhold, ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen Forklaring og det i øvrigt oplyste følgende:

Den 3 November 1897 solgte Tiltalte, der handler meget med Kreaturer, paa et Marked i Slagelse til Teglmester Niels Hansen af Taarnborg Teglværk en ca. 5 Aar gammel Ko for 115 Kr., efter at Tiltalte, hvis Opmærksomhed under Handelen af Køberen blev henledet paa, at Koen saa noget sløv ud af Øjnene, havde erklæret, at den ikke fejlede noget. Teglmester Hansen, der straks efter Handlens Afslutning modtog Koen, satte den paa Stald i Slagelse, og da den hverken vilde æde eller drikke, tilkaldte han en Dyrlæge. Efter Dyrlægens Raad lod han den blive i Slagelse nogle Dage under dennes Tilsyn, og da Dyrlægen ved Undersøgelsen kom paa det rene med, at Koen bar paa en død Kalv, og at den ikke kunde leve, raadede han Teglmester Hansen til at tage den hjem og slagte den. Den 7 s. M. lod Hansen Koen bringe til sit Hjem, men Dagen efter døde den, og da den blev skaaret op, viste det sig, at saavel Kalven som Bør og Efterbyrd var en raadden, stærkt stinkende Masse. Koens Kød, der af en Dyrlæge blev erklæret for at være uskikket til Menneskeføde, blev nedgravet.

Den omhandlede Ko havde Tiltalte købt den 19 Oktober s. A. for 125 Kr., og samme Dag solgte han Koen, som, efter hvad der var ham bekendt, kort i Forvejen havde været under Dyrlægebehandling, ved Handelsmand Niels Mortensen til Gaardejer Lars Jensen af Haarslev for 150 Kr. Den 2 November næstefter, da Tiltalte indfandt sig i Lars Jensens Gaard, tilforhandlede han sig paany Koen, der, medens den havde været hos Lars Jensen, havde haft Feber og havde vist Mangel paa Lyst til at æde og drikke, og som der havde været under Dyrlægebehandling, uden at dette havde hjulpet, for 30 Kr. kontant og mod at levere dels en ældre Ko, som han umiddelbart forinden havde købt for 60 Kr., dels 16 Pd. Oksekød, og vare Parterne ved Handelen enige om, at Koen, som Tiltalte skulde hente næste Morgen, indtil da skulde staa hos Lars Jensen for Tiltaltes Regning og Risiko. Den 3 November hentede Tiltalte ogsaa Koen og lod den pr. Jernbane transportere til Slagelse, hvor han, som ovenfor omtalt, solgte den til Teglmester Hansen.

Tiltalte, der har erkendt, at han ved Handelen erklærede til Teglbænder Hansen, at Koen intet fejlede, har under Sagen fastholdt, at han, den Gang Handelen skete, var uvidende om, at Koen var syg, og han, der først ved Hansens Bemærkning om, at Koen havde et sløvt Blik, vil være bleven opmærksom herpaa, har angivet, at han antog, at dette skyldtes, at Koen var nær ved at kælle, og at den samme Dag var bleven transporteret $2\frac{1}{2}$ Mil pr. Jernbane.

Han har særlig benægtet, at han da var vidende om, at Koen havde været syg, medens den var i Lars Jensens Besiddelse, og angivet, at det var uden Tilskyndelse fra Lars Jensens Side, at han den 2 November indfandt sig i dennes Gaard, og at det da var rent lejlighedsvis, at han købte Koen tilbage.

Ved de af Gaardejer Lars Jensen og Handelsmand Niels Mortensen under Sagen afgivne Vidneforklaringer, der ere bekræftede med Ed, er det imidlertid bevist, at Tiltalte den 2 November, inden han indfandt sig i Lars Jensens Gaard og købte Koen tilbage, paa Gaden i Sandved af Lars Jensen blev underrettet om, at Koen var syg, og at han ikke vilde bære hele Tabet herved, samt at der ved samme Lej-

lighed mellem Lars Jensen og Tiltalte forhandlede om at faa Sagen ordnet i Mindelighed, eventuelt ved en Byttehandel.

De to nævnte Vidner have dernæst bl. a. forklaret: Lars Jensen, at han allerede tidligere end den 2 November havde meddelt Tiltalte, at Koen var syg, at han nævnte Dag paa Gaden i Sandved meddelte Tiltalte, at Koen var bleven behandlet af en Dyr læge, der havde ordineret nogle Pulvere til den, hvilke dog ikke syntes at have hjulpet, at han ved samme Lejlighed truede Tiltalte med, at han vilde gøre Anmeldelse til Politiet, saafremt Tiltalte ikke i Mindelighed ordnede Sagen med ham, og at Tiltalte derefter lovede at komme til ham samme Dag i denne Anledning, samt at Tiltalte, da han senere paa Dagen købte Koen tilbage, ytrede til ham: »Naar Du ikke havde ligget og søgt Dyr læger og jaget Medicin i hende, kunde Kødet have været brugt«, og Niels Mortensen, at han inden den 2 November havde meddelt Tiltalte, at Koen var syg og under Dyr lægebehandling, og at Lars Jensen under Samtalen paa Sandved Gade erklærede til Tiltalte, at Koen var meget syg og vistnok vilde dø.

I Henhold til det saaledes oplyste, vil Tiltalte, der er født den 25 Juli 1844, og som ikke er funden forhen straffet ifølge Dom, for det af ham udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 257, og findes den Straf, Tiltalte herefter har forskyldt, ved Politiretsdommen passende bestemt til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Efter derom af Teglmester Niels Hansen nedlagt Paastand, vil Tiltalte have at erstatte ham dels den af ham for Koen erlagte Købesum, 115 Kr., og dels for Udgifter til Dyr læge m. v. 18 Kr. 50 Øre, i alt 133 Kr. 50 Øre, og Politiretsdommen, ved hvilken Tiltalte er dømt til at betale Teglmester Hansen i Erstatning 18 Kr. 50 Øre, vil saaledes med den anførte Modifikation med Hensyn til Erstatningen være at stadfæste.

Nr. 6. Parcellist **Svend Jørgensen** af Grønholt (Hansen e. O.)

contra

Gaardejer **Christen Eskildsen** af Grønholt (Ingen),

betr. Betaling af 71 Kr. 36 Øre.

Kronborg Østre Birks ordinære Rets Dom af 22 Januar 1896: Indklagede, Parcellist Svend Jørgensen af Grønholt, bør for Tiltale af Klageren, Gaardejer Christen Eskildsen samme Steds, i denne Sag fri at være. Søgsmaalets Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Marts 1897: Indstævnte, Parcellist Svend Jørgensen af Grønholt, bør til Citanten, Gaardejer Christen Eskildsen af Grønholt, betale de paastævnte 71 Kr. 36 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 23 Marts 1895, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. I Salær og Udlæg til Prokurator Gottschalch betaler det offentlige 30

Kr. 40 Øre. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 7 Juli 1897 er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appella- bilis.

Ifølge de foreliggende, for en væsentlig Del efter den ind- ankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det vel an- tages, at Ejerne af Matr. Nr. 2 a af Grønholt i de 16 Aar, i hvilke Appellanten ikke har betalt den omtvistede Afgift, kun have udredet en Del af de »mindre onera og præstanda«, som den daværende Ejer af Matr. Nr. 2 a ved den i Dommen nævnte Købekontrakt af 30 August 1842 havde paataget sig at udrede for Ejeren af Matr. Nr. 2 c mod Erlæggelsen af den nævnte Af- gift, idet de ommeldte »onera og præstanda« i øvrigt ere bort- faldne som Følge af den senere Lovgivning; men da Appellanten hverken efter Lovgivningen, jfr. navnlig Frdn. 25 Juni 1810 § 8, eller efter Forholdets Natur har Krav paa, at Indstævnte uden Vederlag skal udrede nogen Del af de omhandlede Præstationer til det offentlige, og der ikke haves Hjemmel til en forholds- mæssig Nedsættelse af Afgiften, maa Appellantens Forpligtelse til at udrede samme vedblivende bestaa. Den indankede Dom vil derfor være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Ap- pellanten, Parcellist Svend Jørgensen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssag- fører Hansen 100 Kroner og i Godtgørelse for Udlæg 17 Kroner 80 Øre, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nær- værende i 1ste Instans ved Kronborg østre Birks ordinære Ret anlagte Sag paastod Citanten, Gaardejer Christen Eskildsen af Grønholt, der ejer Hovedparcellen Matr. Nr. 2 a af Fuglehavegaard i bemeldte Sogn, Indstævnte, Parcellist Svend Jørgensen, ligeledes af Grønholt, som Ejer af den fra nævnte Gaard udstykkede Parcel Matr. Nr. 2 c af Grøn- holt, der er skyldsæt for 2 Skpr. 2³/₄ Alb. Hartkorn, tilpligtet at be- tale 71 Kr. 36 Øre, som han i Henhold til Bestemmelse i Post 5 i den af Indstævntes Fader som første Ejer af Parcellen den 30 August 1842 indgaaede Købekontrakt om samme, fuldbyrdet ved Skøde af 29 November 1843, thinglæst den 6 December s. A., skal skyldte for

16 Aar med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsindkaldelsens Dato den 23 Marts 1895, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger, medens Indstævnte procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved bemeldte Rets den 22 Januar f. A. afsagte Dom blev Indstævnte frifunden og Sagens Omkostninger ophævede.

Denne Dom har Citanten ved Stævning af 4 April s. A. indanket her for Retten, hvor han gentager sin i 1ste Instans nedlagte Paastand og paastaar sig tilkendt Appelsagens Omkostninger, medens Indstævnte, hvem der er bevilget fri Proces her for Retten, ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Gottschalch, procederer til Underretsdømmens Stadfæstelse og paastaar Citanten tilpligtet at betale Appelsagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær og Portoudlæg til Prokurator Gottschalch, hvilket Salær og Udlæg denne i ethvert Fald paastaar sig tillagt hos det offentlige.

I den ovennævnte Købekontrakt findes henholdsvis i Post 2 og som Post 5 følgende Bestemmelser:

»Alle Skatter og Afgifter og øvrige Byrder, som maatte paahvile det solgte Jordstykke, erlægges og præsterer Køberen fra 1 Januar 1843« og »For de mindre Onera og Præstanda erlægges Køberen og Efterkommere til Fuglehavegaardens Ejer aarlig 1 Rdl. Sølv pr. Skp. Hartkorn i Fredstider og i Ufredstider det dobbelte.«

Indstævnte har til Støtte for sin Paastand anbragt, at han — efter hvad der er uomtvistet — i de paagældende Aar har maattet svare Bidrag af Parcellens Hartkorn til Kommunen og Amtet med et Beløb, der endog er større end den i fornævnte Post 5 omhandlede aarlige Afgift, og at de i denne Post nævnte mindre onera og præstanda efter Loven om Landkommunernes Styrelse af 6 Juli 1867, særlig dens §§ 17 og 18, ere indbefattede under de almindelige kommunale Skatter, der nu af Sogneraadet lignes paa hele Kommunen, dels paa Hartkornet og dels paa Formue og Lejlighed, saaledes at han i den af ham betalte oven ommeldte Ydelse til Kommunen selv betaler disse onera og præstanda, hvorfor han ikke kan være pligtig til at betale til Citanten det i Posten omhandlede Vederlag for disse.

Skøndt der ikke kan gives Citanten Medhold i hans Anbringende om, at den i Post 5 ommeldte Afgift er at betragte som en Parcellen paalagt Realbyrde eller fast Afgift, der ikke kan bortfalde uden ved en udtrykkelig viljesbestemt Overenskomst mellem paagældende Parter, findes Citantens Paastand om, med Renter som begæret, at tillægges det paastævnte Beløb, mod hvis Størrelse Indstævnte ingen Indsigelse har gjort gældende, at maatte tages til Følge allerede af Hensyn til, at Citanten, uden at Indstævnte har ført Bevis mod Rigtigheden heraf, har anbragt, at Gaardens Ejer alene, uden Deltagelse fra Parcellens Side, for alle de 16 Aar, for hvilke Afgiften indtales, har udredet og betalt de samme mindre onera og præstanda, som det i 1842—43 paahvilede Gaarden at udrede in natura, nemlig Ægtkørsler og Pligtrejser for Kommunen, Kørsel efter Deputatbrændsel til Skolelæreren og Skoletienden.

Sagens Omkostninger i begge Instanser findes at burde ophæves.

Der vil være at tillægge Prokurator Gottschalch, hvis Sagførelse

har været lovlig, i Salær og Udlæg henholdsvis 30 Kr. og 40 Øre hos det offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 175.

Advokat Hindenburg

contra

Margrethe Kirstine Henriksen (Def. Halkier),

der tiltales for Mened.

Svaneke Købstads Ekstrarets Dom af 6 Maj 1899: Tiltalte, ugift Kvinde Margrethe Kirstine Henriksen af Svaneke Købstad, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør hun og udrede samtlige med Undersøgelsen og nærværende Aktion forbundne Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Sagfører Pihl af Rønne, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører N. Chr. Olsen af Rønne, 15 Kr.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom fremstillede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 145, jvfr. til Dels § 147, sidste Led. Straffen bliver at bestemme til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Margrethe Kirstine Henriksen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i to Aar. Saa betaler hun og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Bytingsdommen fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Bornholms Amts Aktionsordre af 17 April d. A. tiltales under nærværende Sag ugift Kvinde Margrethe Kirstine Henriksen af Svaneke Købstad for Mened, og ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det under Sagen i øvrigt oplyste er hun overbevist om at have gjort sig skyldig i det hende paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Efter foregaaende lovlig forkyndt Stævning mødte Tiltalte den 18 November 1898 i Svaneke Købstads ordinære Ret for at afgive edelig Vidneforklaring til Oplysning i en af Gæstgiver Hans Mikael Marchers Hustru, Johanne Christiane Elisabeth født Schjang, imod

nævnte hendes Mand anlagt Sag til Ophævelse af det imellem dem indgaaede Ægteskab. Der blev da blandt andet forelagt Tiltalte følgende Vidnespørgsmaal til Besvarelse:

10. Har Vidnet plejet legemlig Omgang (haft Samleje) med Indstævnte, Gæstgiver Hans Mikael Marcher?

11. Har dette fundet Sted før eller efter at Citantindens Samliv med Indstævnte var ophørt?

12. Ved Vidnet, om det andet i Dag indstævnte Vidne, Mads Kofoeds Enke, Jørgine Christine Kofoed født Lund, har haft legemlig Omgang med Indstævnte Hans Mikael Marcher?

13. Har Vidnet ej heller hørt saadant omtale?

14. Har Vidnet haft Natteleje sammen med det andet i Dag indstævnte Vidne, Mads Kofoeds Enke, i Indstævntes Hus?

15. Har Indstævnte Hans Mikael Marcher ved saadanne Lejligheder indfundet sig i Soveværelset for at søge Seng sammen med det andet i Dag indstævnte Vidne, Mads Kofoeds Enke?

16. Er dette sket før eller efter, at Citantindens Samliv med Indstævnte var ophørt, og har det fundet Sted flere Gange eller kun ved en enkelt Lejlighed?

Disse Spørgsmaal har Tiltalte, efter at den befalede Formaningstale var oplæst for hende, besvaret saaledes:

ad. 10. Nej!

ad. 11. Bortfalder.

ad. 12. Nej!

ad. 13. Nej!

ad. 14. Ja!

ad. 15. Ja! Marcher kom ind i Soveværelset, men ikke for andet end for at hente et Drikkekrus, hvorefter han straks gik igen.

ad. 16. Efterat Ægtefællernes Samliv var ophørt, og kun den ene Gang.

De forelagte Spørgsmaal og deres Besvarelser bleve derefter foreholdte Tiltalte, som rathaberede sine Svar, hvorefter hun med Lovens Ed bekræftede sin Forklarings Rigtighed.

Under en imod Tiltalte i Anledning af hendes beedigede Besvarelse af de nævnte Spørgsmaal rejst kriminel Undersøgelse har hun imidlertid tilstaaet at have gjort sig skyldig i falsk Forklaring, som hun derefter har beediget. Hun har nemlig dels tilstaaet, at Gæstgiver Marcher ofte har haft legemlig Omgang med hende, dels at hun ofte har hørt Tale om, at nævnte Marcher har haft Samleje med Mads Kofoeds Enke. Endelig har hun tilstaaet, at Marcher ved den i Spørgsmaalene 14—16 ommeldte Lejlighed ikke, som i Vidnesagen forklaret, kom ind i hendes Soveværelse alene for at hente et Drikkekrus, men at han tillige var henne ved Tiltaltes Seng og lagde sig over hende med Overkroppen og først gik sin Vej, da han opdagede, at Mads Kofoeds Enke laa i Sengen ved Siden af Tiltalte.

Færdig fra Trykkeriet den 29 Juni 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

43. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 16.

Mandagen den 19 Juni.

Tiltalte, som stod i Tjenesteforhold til Gæstgiver Marcher som hans Husholderske, har under Sagen fastholdt, at hun af denne er bleven forledet og truet til at afgive falsk Forklaring for Retten. Hun har saaledes paastaaet, at han oftere, efter at hun var blevet indstævnet til at afgive Vidneforklaring i den af Marchers Hustru anlagte Skilsmisssag, har opfordret hende til at forklare, at hun ikke har haft legemlig Omgang med ham, samt at svare Nej til alt, hvad Dommeren spurgte hende om, ligesom han efter hendes Paastand har truet hende med, at hvis hun vidnede imod ham, vilde hun ikke kunne være længere i hans Hus og ikke faa sit Tøj med sig ved Flytningen.

Hun vil saaledes af Frygt for Marcher, som overværede hendes Vidneforklaring, have ladet sig forlede af denne til at afgive falsk Forklaring. Denne Paastands Rigtighed har Marcher i en imod ham rejst kriminel Undersøgelse, under hvilken han har været belagt med Varetægtsfængsel fra 22 December 1898 til 8 April 1899, vedholdende benægtet, men det skønnes dog at være betænkeligt, at se ganske bort fra hendes bestemt fastholdte Paastand i saa Henseende.

Da Tiltalte derhos stod i Tjenesteforhold til Marcher, vilde hun formentlig i Henhold til D. L. 1—13—16, i ethvert Tilfælde delvis, kunne have undslaaet sig for at besvare de til hende stillede Vidnespørgsmaal, og særlig hvad Spørgsmaal 10 angaar, vilde hun bestemt have kunnet vægre sig ved at besvare dette, som vedrørende hendes egen Interesse.

Under Hensyn hertil og til, at Tiltalte aldrig findes at have været tiltalt eller straffet, findes hun, hvis fulde Navn er Margrethe Kirstine Henriksen, født i Rønne 29 Maj 1862, at maatte anses efter Straffeloven af 10 Februar 1866 §§ 145 og 147, jfr. § 57, med en Straf, som passende formenes at kunne ansættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar

Under Sagen har Tiltalte været underkastet Varetægtsfængsel fra 1ste—31te December 1898.

Tirsdagen den 20 Juni.

Nr. 168.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Gæstgiver **Lars Peter Hansen** (Def. Lunn),

der tiltales for ulovligt Værtshushold og Brændevinsudskænkning.

Vordingborg Købstads Politirets Dom af 28 December 1898: Tiltalte, Gæstgiver Lars Peter Hansen af Masnedsund bør til Vordingborg Kommunes Kasse erlægge en Mulkt, 20 Kr., og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Marts 1899: Tiltalte, Gæstgiver Lars Peter Hansen af Masnedsund, bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Sinding og Prokurator Leth, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 12 Maj 1899 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagførerne Salomon og Lunn tillægges der i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg Købstads Politiret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte Gæstgiver Lars Peter Hansen af Masnedsund, der efter sit Opgivende er født den 20 Juni 1858 og ikke er fundet forhen straffet, for ulovligt Værtshushold og Brændevinsudskænkning, og ere Sagens Omstændigheder efter Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt oplyste følgende:

Den 3 April 1891 løste Tiltalte Borgerskab som Gæstgiver i Vordingborg Købstad og bosatte sig i den under Købstaden hørende Bydel af Masnedsund, hvor han siden Oktober 1895 har beboet et Sted kaldet »Amerika«. I dette Sted findes i Stueetagen 4 Værelser, der benyttes dels til Beværtningslokaler, dels til Beboelse, og i Loftsetagen 4 til Soverum for Gæster indrettede Værelser, hvert med 2 Senge, af

hvilke dog det ene, da Undersøgelse i Anledning af denne Sag paa-begyndtes, midlertidigt benyttedes af Tiltaltes Børn; til Stedet hører derhos en Rejestald med Plads til 4—6 Heste, og en Vognport, hvor der kan staa ca. 4 Vogne, men Stalden og Vognporten benyttedes efter Tiltaltes Forklaring kun af faa af hans Gæster. Efter Tiltaltes Fremmedbog, som han formener at have ført nøjagtig, har der logeret hos ham fra 15 Oktober 1895 til Aarets Udgang 10 Rejsende med i alt 10 Nætter, i 1896: 39 Rejsende med i alt 40 Nætter, i 1897: 71 Rejsende med i alt 82 Nætter og i Tiden fra 1 Januar til 30 November 1898: 38 Rejsende med i alt 45 Nætter, og har han ved Siden heraf haft Personer, saasom tilrejsende Fiskere og Haandværkere, i Kost og Logis for længere Tid. Tiltalte, der har erkendt at have beværtet de Personer, der indfandt sig i Gæstgiveriet, med Spise- og Drikkevarer, derunder Spirituosa, for Betaling uden dertil at have anden Adkomst end sit Gæstgiverborgerskab, har efter sit Opgivende haft en aarlig Bruttoindtægt af 3 a 4000 Kr., og han formener, at heraf er indkommet ved logerende Rejsende ca. 150 Kr., ved Kost og Logis til faste Logerende ca. 1350 Kr., ved Beværtning af fremmede, der ikke boede i Masnedsund og ikke logerede hos ham, ca. 1000 Kr. og ved Beværtning af Beboere af Masnedsund ca. 1000 Kr.

Da Tiltalte efter det foreliggende maa anses at have drevet virkeligt Gæstgiveri og han saaledes har været berettiget til i Forbindelse hermed at drive Beværtning, vil han være at frifinde for det offentlige Tiltale, og ylle Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, 15 Kr. til hver, være at udrede af det offentlige.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter Næringslov 29 December 1857 dels efter § 75 for 1ste Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og dels efter § 78 for 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning med en Vordingborg Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 20 Kr. samt paalagt Sagens Omkostninger, være at forandre.

Nr. 176.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Christian Valdemar Kraul (Def. Jensen),

der tiltales for Forledelse til falsk Forklaring og Overtrædelse af Tillæg af 9 November 1887 til Sundhedsvedtægten for Horsens Købstad.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 7 Marts 1899: Tiltalte, Slagtermester Christian Valdemar Kraul, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og til Horsens Købstads Politikasse betale en Bøde af 100 Kr., samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Herschend og Prokurator Bjerregaard, henholdsvis 15 og 12 Kr. Det idømte at udredes

inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 April 1899: Tiltalte Christian Valdemar Kraul bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt til Horsens Købstads Politikasse bøde 50 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor samme Steds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning foreligger Sagen kun til Paa kendelse for Højesteret for saa vidt angaar Tiltalen for For ledelse til falsk Forklaring for Retten.

I Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 60 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tresindstve Dage I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Valdemar Kraul til Højesteretssagførerne Salomon og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Slagtermester Christian Valdemar Kraul, der er født i Aaret 1837 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Forledelse til falsk Forklaring og for Overtrædelse af Tillæg til Sundhedsvedtægten for Horsens af 9 November 1887.

Efter at Politiet i Horsens havde bragt i Erfaring, at Tiltalte en Dag i afvigte Januar Maaned skulde i Modstrid med det af Justitsministeriet under 9 November 1887 stadfæstede Tillæg til Sundhedsvedtægten for Horsens Købstad — i hvis § 5 det bl. a. er foreskrevet, at ingen Slagtning af stort Kvæg, Heste, Kalve, Faar, Lam og Svin maa foregaa paa andre Steder i Staden end i det offentlige Slagtehus paa de af Byraadet derom vedtagne Betingelser, dog med nogle nærmere angivne Undtagelser, der ere uden Betydning for denne Sag, — paa sin Bopæl i Horsens have slagtet et Svin, af hvilket flere Dele derefter vare henbragte i hans Butik, forklarede Tiltalte til en den 23de Januar optagen Politirapport, at det paagældende Svin, af hvilket

Politiet ved et forinden foretaget Eftersyn havde forefundet en Halvpart hængende i ustemplet Stand i Tiltaltes Stald, tilhørte Vognmand Anthonius Dalby i Horsens, til hvem Tiltalte, efter at have købt Svinet af en Slagter i Horsens for 25 Kr., havde solgt det for samme Pris, hvorefter han efter Aftale med Dalby og mod et tilsagt Vederlag af 2 Kr. havde slagtet Svinet for denne. Til en samme Dag optagen Rapport afgav Vognmand Dalby derefter en med Tiltaltes Fremstilling stemmende Forklaring med Tilføjende, at han den 21de s. M. havde hos Tiltalte afhentet Halvdelen af Svinet, der var nedsaltet i en i hans Køkken henstaaende Tønde, som han paaviste for vedkommende Politibetjent, og at han agtede at forære sin Svigermoder den anden Halvdel; men efter at Politibetjenten havde betydet ham, at han mulig i Retten vilde blive afhørt som Vidne under Ed, erkendte han paa Forehold at have talt Usandhed, hvorefter han overfor Betjenten afgav en Forklaring, der gik ud paa, at han, da han Søndag den 22 Januar, efter at være vendt tilbage fra en Udflugt, hvortil han havde benyttet Tiltaltes Vogn, om Aftenen indfandt sig i Tiltaltes Gaard for at aflevere Vognen, af Tiltalte blev underrettet om, at denne var bleven meldt til Politiet, fordi han havde slagtet et Svin hjemme hos sig selv, hvorhos Tiltalte, der ytrede, at det blev nok galt med ham, opfordrede Dalby til, saafremt Politiet afæskede ham Oplysning i Sagen, at fremkomme med den ovenfor gengivne urigtige Fremstilling. Denne Forklaring vedstod Dalby derefter under senere Afhøring inden Retten som Vidne, idet han yderligere forklarede, at Tiltalte under den ommeldte Samtale havde sagt, at Dalby kunde faa noget Flæsk hen til sig for at give det Udseende af, at dette var en Del af den Halvpart af Svinet, der ved Politiundersøgelsen ikke længere beroede i Tiltaltes Stald — en Ytring, hvortil Dalby intet havde svaret —, samt at han, hvem Tiltalte indtrængende havde anmodet om under en eventuel Afhøring inden Retten at fastholde den urigtige Forklaring for derved at fri Tiltalte for Ansvar i Anledning af den ulovlige Slagtning, vel ikke havde givet Tiltalte — af hvem han ikke havde faaet Tilsagn om noget Vederlag for sin Bistand — noget bestemt Løfte i saa Henseende, men at Tiltalte dog havde forstaaet ham saaledes, at han for Retten vilde aflægge en med Tiltaltes Ønsker stemmende Forklaring.

I det første, den 23 Januar afholdte Forhør i Sagen forklarede derhos den hos Tiltalte arbejdende 23-aarige Slagtersvend Niels Peter Hansen, efter at Dommeren havde gjort ham — der maa antages ikke forinden at være bleven afhørt af Politiet — bekendt med Tiltaltes Forklaring til den samme Dag optagne Rapport, samt betydet ham, at han vilde komme til at beedige sit Udsagn, at den af Tiltalte givne Fremstilling var rigtig nok, idet han erklærede at kunne beedige, at Tiltalte virkelig havde solgt det ommeldte Svin til Vognmand Dalby og derpaa af denne, der vilde anvende Svinet i sit Hus, var bleven antaget til at slagte det; men under den fortsatte Afhøring, under hvilken Hansen først yderligere forklarede, at Dalby havde faaet det halve Svin hentet hjem og at hans Svigerforældre skulde have den hos Tiltalte endnu hængende anden Halvdel, vedgik han, at hans Forklaring var usandfærdig og afgivet efter Anstiftelse af Tiltalte, for at

denne kunde undgaa at blive draget til Ansvar for den af ham i Strid med Sundhedsvedtægten foretagne Slagtning.

I det nævnte Forhør den 23 Januar vedstod Tiltalte sin Forklaring til den samme Dag optagne Politirapport, ligesom han, efter at være foreholdt de af Vidnerne Dalby og Hansen forinden i Retten afgivne Forklaringer, i et og alt og under Eds Tilbud benægtede Rigtigheden af disse, hvorhos han, efter ved Forhørets Slutning at være bleven sat under Anholdelse, i det næste Forhør den 24 Januar fremkom med en, ligeledes under Eds Tilbud afgiven, detailleret Forklaring om, hvorledes han var kommen i Handel med Dalby om Svinet og havde paataget sig Slagtingen af dette, af hvilket Dalby saa formentlig paa egen Haand havde afhentet den ene Halvpert, medens Tiltalte den 21 Januar havde været paa Landet. I et nyt Forhør den 25de s. M. fastholdt Tiltalte sine hidtil afgivne Forklaringer, selv efter at de tvende Vidner, hvis Forklaringer forinden vare blevene ham foreholdte, i hans Paahør havde beediget disses Rigtighed; men den 27de Januar begærede Tiltalte, der i det foregaaende Forhør var bleven belagt med Arrest, sig fremstillet for Forhør og tilstod nu, at de af de tvende Vidner afgivne Forklaringer i enhver Henseende var rigtige, og særlig, at han havde opfordret dem — Dalby den 22de om Aftenen og Hansen samme Dags Middag og næste Dags Morgen — til under eventuel Afhøring inden Retten at afgive en Forklaring, der stod i Overensstemmelse med, hvad han selv derefter forklarede til Rapporten af 23de s. M., idet han, der stod i den Formening, at Forpligtelsen til at slagte i det offentlige Slagtehus ikke var gældende i saadanne Tilfælde, hvor Slagtingen foretoges for en Privatmand, der vilde anvende Kødet af det slagtede Dyr til Brug i sit Hus og ikke sælge det, haabede derved at undgaa det Bødeansvar, som han var ifaldet ved i sit Hjem at have slagtet det af ham til Brug i hans Næringsdrift indkøbte Svin og derefter i sin Butik at have bortsolgt Dele af dette, uden at Kødet forinden overensstemmende med § 2 i det fornævnte Tillæg til Sundhedsvedtægten var bleven besigtiget og fundet tjenligt til Menneskeføde. Endvidere tilstod Tiltalte, at han, som af Vidnet Hansen forklaret, den 23 Januar om Morgenen havde nedpakket forskellige Stykker Flæsk i en Fustage og paalagt Hansen at bringe denne hen paa Vognmand Dalbyes Bopæl, idet han, som meldt, samtidig gentog sit den foregaaende Dag givne Paalæg til Hansen om, hvorledes denne skulde forklare i Retten, samt at han havde forstaaet Dalby og Hansen saaledes, at disse for Retten vilde forklare saaledes, som han havde anmodet dem om.

For sit ovenmeldte Forhold vil Tiltalte — der ikke udtrykkelig har opfordret Dalby og Hansen til at beedige deres eventuelle Vidneforklaringer, hvorhos de foreliggende Oplysninger ikke give tilstrækkelig Føje til at antage, at han er gaet ud fra den Forudsætning, at saadan Beedigelse vilde blive afkrævet Vidnerne — være at anse dels efter Straffelovens § 146, jfr. § 52, 1ste og 2det Punktum, sammenholdt med § 23, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, dels efter § 5 i det oftnævnte Tillæg til Sundhedsvedtægten, jfr. Lov 12 Januar 1858 § 2 og Lov 28 Marts 1868, med

en Horsens Købstads Politikasse tilfaldende Bøde, der bliver at bestemme til 50 Kroner.

Nr. 179.

Advokat Halkier

contra.

Anders Peter Andreasen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 23 Marts 1899: Arrestanterne Anders Andreasen og Ole Peter Olesen bør straffes, Arrestanten Andreasen med Tugthusarbejde i 4 Aar og Arrestanten Olesen med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Kristiansen, 10 Kr., udredes af Arrestanten Andreasen med $\frac{5}{7}$, dog at Arrestanten Olesen deraf in solidum med ham betaler $\frac{4}{5}$, og af Arrestanten Olesen med $\frac{2}{7}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Maj 1899: Arrestanterne Anders Peter Andreasen og Ole Peter Olesen bør hensættes til Forbedringshusarbejde, førstnævnte i 4 Aar og sidstnævnte i 3 Aar. Saa udrede Arrestanterne og en for begge og begge for en Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor samme Steds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Johnsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anders Peter Andreasens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler fornævnte Tiltalte til Advokaterne Halkier og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag ere Arrestanterne Anders Peter Andreasen og Ole Peter Olesen satte under Tiltale for Tyveri, sidstnævnte tillige for Hæleri, og maa

det i saa Henseende ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold.

Efter de af Arrestanterne afgivne Forklaringer var Arrestanten Olesen den 27 September f. A. om Aftenen i Agersted Kro truffen sammen med en Person, hvis Navn er oplyst at være Peder Andersen, men hvis nuværende Opholdssted ikke har kunnet udfindes, og efter at Peder Andersen havde sviret sammen med Olesen og tilbragt Natten i dennes Hjem i Agersted, traf de den følgende Dag sammen med Arrestanten Andreasen, i Selskab med hvem de fortsatte Drikkeriet, hvorpaa Peder Andersen . . . ud paa Dagen i beruset Tilstand kom til Seng i Arrestanten Andreasens Hjem paa Togaarde Mark i Nærheden af Agersted. Sidstnævnte Arrestant har nu tilstaaet, hvad ogsaa bestyrkes ved det i øvrigt oplyste, at han, medens Peder Andersen saaledes laa og sov, har frastjaalet denne et Beløb af ca. 27 Kr., der af Andersen var henlagt under Hovedpuden i Sengen, samt at han endvidere har tilegnet sig et Andersen tilhørende Sølv-Lommeur, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at Andersen var gaaet bort, da Arrestanten efter en midlertidig Fraværelse vendte tilbage til Hjemmet den 28 September om Aftenen, og at Arrestanten, efter at være gaaet i Seng i beruset Tilstand, ved sin Opvaagnen den følgende Morgen fandt Uret liggende i Sengen ovenpaa Lagnet noget henimod Ydersiden af Sengen, hvorefter han, der ikke gjorde sig nogen bestemt Tanke om, hvorvidt Andersen havde gemt Uret i Sengen eller det var gledet fra ham, og om Andersen vilde vende tilbage for at hente det eller ikke, besluttede at beholde dette, som han senere afhændede til Arrestanten Olesen . . . Det ommeldte Ur, hvis Værdi Arrestanterne have anslaaet til 10 Kr. . . . er ikke bragt til Stede under Sagen.

En Dag i Tiden mellem den 30 Januar og 3 Februar d. A., da Arrestanterne færdedes sammen i Præstbro, bleve de enige om i Forening at begaa Tyveri i Voer Kirke, i hvilken Anledning de, da de noget efter Middag vare komne hen til Kirken, hentede en udenfor Kirkegaarden henlagt Stige, som de stillede op under et i Korets nordre Side værende Vindue, hvorefter Arrestanten Andreasen, efterat være steget op ad Stigen, ituslog en Rude i Vinduet og gennem den saaledes tilvejebragte Aabning oplukkede dette, gennem hvilket begge Arrestanterne derpaa støge ind i Kirken.

Efter her først at have undersøgt Fattigbøsserne, der imidlertid viste sig at være tomme, tilvendte Arrestanterne sig fra et i en Kirkestol — som det maa antages Kirkesangerens Stol — anbragt Skab, som de aabnede ved Hjælp af en ovenpaa samme henliggende Nøgle, en Flaske Vin, der, efter hvad der var dem bekendt, var bestemt til kirkeligt Brug, samt endvidere to Salmebøger og to mindre Bøger, ligesom de drak noget i en Kande i Skabet værende Altervin; og efter at Arrestanterne endnu ved Undersøgelse af et uafaalet Skab i Koret havde fundet en Kande med nogen Vin, som de drak paa Stedet, samt i tyvagtig Hensigt, men uden Udbytte vare trængte ind i et i Kirken værende Kapel, idet Arrestanten Andreasen ved Hjælp af en medbragt

Jernpig frabrød en for Indgangsdøren anbragt Hængelaas, forlod Arrestanterne sluttelig Kirken ad samme Vej, som de vare komne ind. Paa Hjemvejen tømte Arrestanterne i Forening den ovennævnte Flaske, hvilken de derpaa bortkastede; de stjaalne Bøger tabte Arrestanten Andreasen ved at springe over en Bæk, og de ere ikke senere komne til Stede under Sagen. Med Arrestanternes Samtykke er Værdien af den stjaalne Vin ansat til 2 Kr. og af Bøgerne til i alt 6 Kroner.

Medens Arrestanterne den 9 Februar d. A. om Aftenen vare sammen i Agersted, traf de Aftale om, at de om Natten vilde begaa Tyveri i det Købmand Jens Peter Christensen tilhørende Sted i Agersted By, om hvilket det var Arrestanten bekendt, at der i samme Hus fandtes dels Forretningslokaler, dels Beboelseslejlighed for Ejeren. Efter at de noget over Midnat havde indfundet sig ved Stedet, gik de gennem en uafloaset Dør ind i en med dette sammenbygget Hestestald, hvorfra de gennem et i Muren mellem Stalden og Pakboden værende Vindue, i hvilket de ituslog nogle Ruder og fjernede en Sprosse efter først at have frabrudt et foran Vinduet anbragt Tremmeværk af tynde Brædder, krøb ind i Pakboden og derfra ad uhindret Vej gik ind i Butikken, hvor de stjal et Beløb af noget over 40 Kr., der beroede i en uafloaset Skuffe i Disken, samt endvidere en Flaske Kirsebærvin og et Pund Chokolade af samlet Værdi 2 Kr., og en Tobakspibe af Værdi 3 Kr., der beroede frit fremme i Butikken. Efter derpaa gennem Pakboden og Stalden atter at være komne ud paa Vejen, delte Arrestanterne de stjaalne Penge samt fortærede Chokoladen og Vinen, hvorpaa de efter bl. a. at have været i Asaa, hvor de for en Del af de stjaalne Penge købte hver et Par Benklæder samt nogle Spise- og Drikkevarer, den 10 Februar om Eftermiddagen gik hver til sit.

Den næste Dag traf Arrestanterne atter sammen, hvorpaa de tilbragte Natten i Arrestanten Andreasens Hjem og den følgende Dag hos en Mand i Nærheden af Dronninglund Storskov, hvor de nød en Del af de hos Købmand Steenberg i Ørsø indkøbte Drikkevarer; og efter at de henad Aften vare vendte tilbage til Arrestanten Andreasens Bolig og her vare blevne enige om samme Nat at begaa Tyveri i nævnte Købmand Steenbergs Butik, indfandt de sig omtrent ved Midnatstid ved denne, hvor de gennem en Vinduesaabning, fra hvilken de borttog Vinduet, efter at Arrestanten Olesen først havde ituslaaet eller fjernet en Rude i dette, steg ind i det i den paagældende Bygning — der ikke benyttes til Beboelse, men alene til Forretningsbrug — værende Kontor og herfra gennem en uafloaset Dør gik ind i Butikken, hvor de stjal et i en uafloaset Skuffe i Disken beroende Beløb af ca. 15 Kr. Derefter vendte Arrestanterne tilbage til Kontoret, hvor de, efter at Olesen forgæves havde forsøgt med en af Andreasen medbragt Syl at oplukke den aflaaede Træskuffe i Foden af et derstedes staaende Pengeskab, stjal ca. 25 ovenpaa Skabet beroende Cigarer af Værdi 1 Kr., og efter yderligere i Butikken at have tilegnet sig 6 Flasker med forskellige Drikkevarer af samlet Værdi 9 Kr., samt en Tobakspibe af Værdi 2 Kr., forlod Arrestanterne Stedet ad den oven beskrevne Vej, hvorpaa de, medførende de stjaalne Koster, gik til

Voergaards Mark og senere til Taars, hvor de den 15 Februar om Aftenen blev anholdte af Sognefogden.

Ved deres Anholdelse fandtes Arrestanterne i Besiddelse af et samlet kontant Beløb af 10 Kr. 26 Øre, medens de have forbrugt Resten af de stjaalne Penge, i det væsentligste til Svir. Det nævnte Beløb er efter Overenskomst udbetalt til Købmændene Christensen og Steenberg med Halvdelen til hver; af de dem frastjaalne Tobakspiber er den ene samt Hovedet af den anden bragte til Stede under Sagen og udleverede henholdsvis til Christensen og Steenberg, ligesom sidstnævnte har erholdt tilbageleveret tvende Flasker af de ham frastjaalne Drikkevarer. I øvrigt have saavel Christensen og Steenberg som de øvrige forurettede — afsat fra Røgter Peder Andersen, fra hvem der, som meldt, ikke har kunnet tilvejebringes Erklæring under Sagen — frafaldet Erstatningskrav overfor Arrestanterne.

Arrestanten Andreasen er født i Aaret 1866 og har tidligere været anset ifølge Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 11 Februar 1884 efter Straffelovens § 247, jfr. §§ 55, 37 og 21, med simpelt Fængsel i 3 Dage, ifølge samme Rets Dom af 19 August 1887 efter samme Lovs § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Børglum Herreds Ekstrarets Dom af 4 Marts 1889 efter samme Lovs § 230, 1ste Led, med samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ifølge Overrettens Dom af 6 Maj 1895, efter samme Lovs § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt ifølge Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 21 Januar 1897 efter samme Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

For det af dem nu udviste Forhold ville Arrestanterne — med Bemærkning, at Røgter Peder Andersen den Gang Arrestanten Andreasen tilegnede sig hans Ur, ikke kan anses længere at have bevaret Besiddelsen af dette — være at anse, Andreasen efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri, samt efter samme Lovs § 248 . . . med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Arrestanten Andreasen til Forbedringshusarbejde i 4 Aar . . .

Mandagen den 26 Juni.

Nr. 118.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Jens Jørgen Larsen (Def. Asmussen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 November 1898: Den af Tiltalte Peder Thygesen, kaldet Holm, forskyldte Straf bortfalder. Tiltalte Jens Jørgen Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Tiltalte Peder Thygesen, kaldet Holms Dødsbo udreder i Salær til Prokurator Mundt 15 Kr. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Prokurator Gottschalck, 60 Kr., udredes af Tiltalte Holms Dødsbo, dog saaledes, at Tiltalte Larsen in solidum med dette deraf tilsvare Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret foreligger Sagen alene til Paakendelse for Tiltalte Larsens Vedkommende.

For det af denne Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ved Kommunens Erhvervelse af Ejendommene Grysgaard og Fordresgaard er han ved Dommen rettelig anset efter Straffelovens § 251, jfr. § 46, men han vil derhos ikke kunne undgaa Ansvar efter Straffelovens § 257, jfr. § 54, for efter Overenskomst med afdøde Holm at have paa den i Dommen nærmere beskrevne Maade benyttet Holms Stilling som Medlem af Kommunalbestyrelsen til at skaffe dem begge Pengefordel paa Kommunens Bekostning ved Købet af Gaardene Østergaard, Vestergaard og Hulegaard. Straffen for Tiltalte findes under et at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Den af Kommunen nedlagte Paastand om Erstatning vil ikke under nærværende Sag kunne tages under Paakendelse, da der ikke i saa Henseende foreligger tilstrækkelige Oplysninger.

Thi kendes for Ret:

Jens Jørgen Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Shaw og Asmussen 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Jørgen Larsen og Peder Thygesen, kaldet Holm, for bedrageligt Forhold.

Tiltalte Holm er, som det fremgaar af det nedenfor anførte, ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold, men da han efter Sagens Paastævning er afgaaet ved Døden, maa den af ham i Medfør af Straffelovens § 251, kfr. § 46, forskyldte Straf bortfalde.

Hvad Tiltalte Larsen angaar, er følgende godtgjort ved de af ham selv afgivne Forklaringer i Forbindelse med det i øvrigt i Sagen foreliggende, deriblandt de af Holm afgivne Forklaringer, der, for saa vidt de angaa Tiltalte Larsens Forhold, forøges i Vægt derved, at de nøje ere forbundne med Tilstaaelser fra Holms Side om hans egen Adfærd, Tilstaaelser, som Holm afslæde allerede Dagen efter, at Forhørene over ham vare begyndte og som han ikke siden under de i Sagen afholdte talrige Forhør har fravegen.

I April eller Maj d. A. var Holm, der var Medlem af Københavns Borgerrepræsentation, kommen ind paa Misbrug af denne sin Stilling, idet han overfor en Gaardejer i Utterslev, der ønskede at sælge sin Gaard til Københavns Kommune og derom henvendte sig til Holm, usandfærdig foregav, at Gaardejeren i Tilfælde af Salg havde at udbetale 3 pCt. af Kjøbesummen til Holm paa Magistratens Sagføreres Vegne, og derved svigagtig skaffede sig Tilsgagn om Udbetaling af dette Beløb, ca. 6000 Kr., hvilket Krav han dog, da Pressen begyndte at beskæftige sig med de nedenfor omhandlede Forhold, af Frygt for Opdagelse frafaldt. Efter at Holm nu ved de Forhandlinger og Samtaler, der i Anledning af Købet af den nævnte Gaard førtes inden Borgerrepræsentationen og med vedkommende Borgmester, havde erfaret, at der i Kommunalbestyrelsen raadede Ønsker om for Kommunen at opkøbe større Arealer i den paagældende Egn, traadte Holm og Larsen, der i øvrigt ogsaa vare knyttede sammen ved andre Forretningsmellemværender, i Forbindelse med hinanden for til fælles Fordel at udnytte denne Viden om forestaaende Køb fra Kommunens Side, idet Larsen paa Grundlag af de Oplysninger, Holm skaffede ham om Kommunalbestyrelsens Hensigter, skulde søge at faa Dispositionsret over de paagældende Arealer og derefter ved Salget til Kommunen indvinde en Fordel til fælles bedste.

I dette Øjemed meddelte Holm allerede i en af de nævnte Maaener Tiltalte Larsen, hvad han af en Samtale med Borgmesteren for Københavns Magistrats 2den Afdeling, Ludvig Christian Borup, havde erfaret, at denne tænkte paa et Køb af Gaarden »Bellehøj«, og i samme Øjemed gjorde Larsen ogsaa Skridt til at sikre sig Dispositionsret over denne Gaard, idet han henvendte sig med Forespørgsler om Gaardens Pris til Ejerens Sagfører.

Paa Grund af Utilbøjelighed hos denne til at træde i Forhandling med Larsen, førte disse Skridt dog ikke til noget, og Larsen, der efter sin Forklaring endnu ikke havde fattet nogen endelig Beslutning om, hvilken nærmere Fremgangsmaade, han vilde anvende, for at indvinde Fordele til Holm og sig selv ved Kommunens Køb af denne Ejendom, findes allerede af den Grund ikke overbevist om noget straf-

bart Forhold ved sin Optræden med Hensyn til den heromhandlede Gaard.

I Begyndelsen af Juni Maaned d. A. blev det dernæst en Aftale mellem Tiltalte Larsen og Holm, at førstnævnte skulde henvende sig til en Sagfører og gøre ham bekendt med, at Kommunen vistnok inden føje Tid vilde beslutte Købet af tre Gaarde, Østergaard, Vestergaard og Hulegaard, som laa i Omegnen af Bellehøj, men nærmere Byen, og som Kommunen derfor saa meget mere maatte antages at ønske til Købs, og medens Larsen ved disse Meddelelser skulde formaa Sagføreren til at købe Gaardene, skulde Holm dels holde Larsen à jour med, hvad der desangaaende maatte blive besluttet inden Kommunalbestyrelsen, dels virke hen til, at Beslutningen angaaende Købet blev tagen.

I Henhold til denne Aftale henvendte Larsen sig til Overretssagfører Axel Johannes Kaastrup Guthmann, og efter derom nogle Dage at have forhandlet med denne, lykkedes det ham den 14 Juni d. A. — efter at Borgmesteren Dagen forud i et af Borgerrepræsentationen afholdt Møde havde udtalt sin Beklagelse over, at to andre Gaarde i Nabolaget for nylig vare blevne købt af Privatmænd, og derved yderligere betonet sin Lyst til de paagældende Arealer — at formaa Guthmann til at skaffe sig Gaardene paa Haanden, og den 24de og 28de s. M. underskrevs Købekontrakter, hvorved de paagældende Ejere solgte Gaardene til Guthmann for i alt 420000 Kr. Ifølge Tiltaltes Aftale med Guthmann skulde de dele den ved Salget til Kommunen forventede Fortjeneste. Holm havde imidlertid virket for Planens Realisation i Borgerrepræsentationen bl. a. ved at vække sin Sidemand i Forsamlingen, Overretssagfører Anders Nicolaus Hvass' Interesse for Købet af Gaardene og derved bevirke, at denne derom henvendte sig til Borgmesteren, samt ved sin Stemmegivning i de af Repræsentationen afholdte Møder, og samtidig holdt han Larsen à jour med Forhandlingernes Gang, særlig med, at Overretssagfører Hvass paa Borgmesterens Anmodning havde paataget sig at optræde som Mellemand ved Købet, uden at Sælgeren maatte erfare, at det var for Kommunen, at han handlede, idet man frygtede for, at Kommunens Optræden som Køber vilde drive Prisen i Vejret. Ligeledes maa der efter det foreliggende gaas ud fra, at Larsen af Holm er gjort bekendt med de øvrige inden Kommunalbestyrelsen førte Forhandlinger, navnlig ogsaa med, at der i Borgerrepræsentationens Møde af 27de s. M. viste sig Stemning for at give Bemyndigelse til Gaardens Køb.

Under de Forhandlinger, der i Løbet af nogle Dage vare førte mellem Guthmann og Hvass, var førstnævnte paa det rene med, at Hvass var Kommunens Udsending, uagtet Hvass ikke optraadte som saadan, idet Tiltalte i Forvejen havde anmeldt ham Hvass' Komme i denne Egenskab, og den 29 Juni blev Købet til Kommunen sluttet for en Sum af 4900 Kr. pr. Td. Land eller ca. 550000 Kr., hvorved der altsaa indvandt en Prisdifference af ca. 130000 Kr., af hvilke de 80000 Kr. efter senere truffen Aftale med Guthmann skulde tilfalde Tiltalte, der under Forhandlingernes Fremskriden havde ladet Guthmann forstaa, at han havde bagvedstaaende Personer at dele med og derfor ikke kunde nøjes som oprindelig aftalt med Halvdelen.

Efter Tiltaltes Forklaring stod det ham nu vel klart, at Holm forbrød sig imod de ham som Borgerrepræsentant paahvilende Pligter ikke alene ved at gøre Larsen bekendt med Forhandlingerne om de ommeldte Areal køb, hvilke efter deres Natur skulde hemmeligholdes, men ogsaa ved til egen Fordel og til Tab for Kommunen at skabe en Situation, der stillede Kommunen ufordelagtigere som Køber, end hvis Kommunen havde kunnet købe Gaardene paa første Haand, og vel har Tiltalte erkendt, at det selvfølgelig laa i Aftalen med Holm, at dennes og Tiltaltes Forhold til Guthmann skulde forblive skjult for Kommunalbestyrelsen og at dette Hensyn var en væsentlig Grund til at faa en Sagfører til som Mellemand at købe Gaardene, men det skønnes dog ikke, at Tiltalte ved denne sin Virksomhed har gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold eller været meddelagtig i noget af Holm udvist, efter den gældende Lovgivning strafbart Forhold overfor Kommunen, og Tiltalte vil derfor, for saa vidt dette Forhold angaar, være at frifinde, hvorefter den af Kommunen for dette Forholds Vedkommende nedlagte Erstatningspaastand ikke vil kunne tages under Paakendels.

Foruden om Købet af de ovennævnte tre Gaarde blev der i det af Borgerrepræsentationen den 27 Juni afholdte Møde tillige forhandlet om Køb af de to Gaarde, som Borgmesteren som anført alt i et Møde den 13 Juni havde omtalt, og dette Køb bragtes i Stand den 29 Juni.

For paa Kommunens Bekostning at tilvende sig Fordel af dette Køb anvendte begge Tiltalte efter forudgaaende Aftale en anden Fremgangsmaade, hvorved den hele Prisdifference vilde tilfalde dem uden Deling med nogen Mellemand.

Efter at Tiltalte Larsen havde forhandlet med Ejerne af de nævnte Gaarde, Grysgaard og Fordresgaarden, om de Betingelser, under hvilke han kunde faa Gaardene »paa Haanden«, og efter at han ved en Samtale med Borgerrepræsentant Jens Jensen havde vakt dennes Interesse for Kommunens Køb af disse Gaarde, og — da Holm var bange for at vække Mistanke ved selv at anbefale Larsen — skaffet sig Tilsagn hos Jensen om, at denne vilde anbefale ham hos Borgmesteren som en Mand, der egnede sig til at bringe dette Køb i Stand, skaffede Larsen sig den 27 Juni d. A. de paagældende Ejeres, et Konsortiums, Underskrifter paa et Dokument, ved hvilket der gaves Tiltalte Forkøbsret paa Gaardene indtil den 7 Juli d. A. for en samlet Købesum af 450000 Kr., med udtrykkelig Beføjelse til at transportere sin Ret til Tredjemand for en hvilken som helst Pris og til i Skødet at faa anført, hvilken Købesum, han maatte ønske, hvorhos der tilsikredes ham 4500 Kr. i Salær, naar Salget blev ordnet.

Efter at Jensen ifølge sit Løfte havde anbefalet Larsen til Borgmesteren som en Mand, der var brugelig til at gaa Kommunens Ærinde, skikkede han efter Borgmesterens Anmodning Larsen til Borgmesterens Hjem, hvor denne den 29 Juni forhandlede med Larsen.

Under disse Forhandlinger meddelte Larsen Borgmesteren, at han kunde skaffe Kommunen Gaardene for 500000 Kr. og en Udbetaling ved Sluttedlens Underskrift af 20000 Kr., og efter at Tiltalte derefter havde faaet Jensens og Holms Underskrifter paa en Kaution for dette Beløb, betroede Borgmesteren ham denne Sum og bemyndigede ham

til at afslutte Købet, og samme Dag skaffede Tiltalte Konsortiets Underskrifter paa en Sluttedel, hvorved Ejendommene for en Købesum, der angaves til 500000 Kr., solgtes til Tiltalte, der igen samme Dag transporterede Sluttedlen til Københavns Kommune.

For imidlertid at sikre sit Krav paa den indvundne Prisdifference og paa Salæret, skaffede Tiltalte sig samtidig med Sluttedlens Underskrift fra Konsortiet et »Moddokument«, hvorved disse forpligtede sig til at udbetale Tiltalte 54500 Kr., saa snart de af den paagældende Køber havde modtaget den i Sluttedlen stipulerede Udbetaling ved Salgets Effektivering. Denne Udbetaling til Larsen fandt dog ikke Sted, da Borgmesteren forinden Salgets Fuldbydelse havde erfaret Sagens sande Sammenhæng, og derfor havde tilbageholdt 50000 Kr. af det stipulerede Beløb.

Tiltalte har erkendt, at han, der allerede i sin Tid havde indbildt Jensen, da han søgte dennes Anbefaling, at Konsortiet forlangte 500000 Kr. for Gaardene, saa vel under sine Forhandlinger med Jensen som med Borgmesteren har givet det Udseende af, at det var Konsortiet, der forlangte den nævnte Sum og at han selv var kun en Person, der tilbød at skaffe Kommunen Gaardene uden anden Fordel end det ved saadanne Lejligheder almindelige Salær. Tiltalte har vel samtidig benægtet overfor Borgmesteren at være fremkommen med positive Udtalelser, der vare i Strid med Sandheden, men han har erkendt, at det var ham klart, at Borgmesteren gik ud fra den anførte Opfattelse af hans Stilling som Kommunens Udsending, og at han intet har gjort for at rokke denne Opfattelse.

Denne Erkendelse har Tiltalte imidlertid senere fragaaet og gjort gældende, at han ikke forstod Borgmesteren derhen, at denne opfattede Tiltalte som Mellemand i Stedet for som den egentlige Sælger af Ejendommene, men til denne ubestyrkede Fragaelse kan der saa meget mindre tages Hensyn, som hans i modsat Retning gaaende Erkendelse er i høj Grad bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger.

I saa Henseende skal nævnes den af Borgerrepræsentant Jensen afgivne Forklaring, ifølge hvilken Tiltalte i sine Samtaler med ham bestandig har givet det Udseende af, at han var en Mand, der ønskede at optræde paa Kommunens Vegne, for at Kommunen kunde undgaa selv at give sig til Kende som Lysthaver overfor Sælgeren, og at det var Konsortiet, der forlangte 500000 Kr. for Gaardene, for hvilken Sum han havde taget dem paa Haanden af Sælgerne, og til denne Forklaring, hvis Rigtighed Tiltalte i flere Forhør har erkendt, har Jensen føjet, at han med disse Oplysninger har anbefalet Tiltalte til Borgmesteren og ikke under nogen anden Forudsætning vilde have gjort det.

Endvidere har Holm forklaret, at der ikke hos ham var nogen Tvivl om, at det var Tiltaltes Hensigt at vildlede Borgmesteren derhen, at det var Konsortiet, der forlangte 500000 Kr. for Gaardene, og at Tiltalte selv kun handlede som Kommunens Tillidsmand og at der ligefrem var Enighed mellem dem om, at Tiltalte skulde optræde saaledes.

I samme Retning tyder det Skridt, som Tiltalte efter sin egen Erkendelse hos et af Konsortiets Medlemmer foretog efter at have

faaet Meddelelse om, at han vilde blive kaldt op til Borgmesteren, nemlig hos det nævnte Medlem at anmode om at faa det Dokument, som gav ham Forkøbsræt for 450000 Kr., ombyttet med et, lydende paa 500000 Kr., i Forbindelse med et »Modbevis« til Sikring af hans Krav paa Prisdifference og Salær.

Med dette Skridt kan Tiltalte nemlig ikke efter det foreliggende antages at have havt andet Formaal end — hvad imidlertid strandede paa Konsortiets Vægring — at faa et Dokument i Hænde til Forevisning for Borgmesteren som Støtte for, at det var Konsortiet, der forlangte de 500000 Kr., og Tiltalte har da ogsaa i sin senere tilbagetagne Erkendelse forklaret, at han efter Borgerrepræsentationens Møde den 27 Juni samme Aften af Holm fik Meddelelse om, at Magistraten nu vistnok vilde købe Gaardene og at han derefter ved Overvejelser om Natten kom til det Resultat, at det for hans Formaal vilde være gavnligt, om han ved sit forestaaende Møde med Borgmesteren havde et »Forkøbsdokument« med Summen 500000 Kr. at fremvise, og at det var i denne Hensigt, han henvendte sig til det nævnte Medlem.

Det samme bestyrkes ved den af Sagfører Jens Peter Alfred Hansen, Guthmanns Fuldmægtig, afgivne Forklaring, ifølge hvilken Tiltalte en Dag, meget muligt den 28 Juni d. A., kom op paa Guthmanns Kontor og fortalte, at han havde faaet de to Gaarde paa Haanden for 450000 Kr. og vilde se at faa 500000 Kr. af Kommunen for dem, hvorhos han viste ham det Forkøbsdokument, han havde erhvervet af Konsortiet, og tillige det Forkøbsdokument paa 500000 Kr., som Konsortiet havde vægret sig ved at underskrive, samt anmodede Vidnet om at tage Gaardene paa Haanden, fordi han, der ventede at blive kaldt op til Borgmesteren, ikke vilde optræde selv som Sælger og ansaa det for nødvendigt at henvise til en Tredjemand som Sælger, hvilken Anmodning Hansen dog ikke gik ind paa, uagtet Tiltalte bød 10000 Kr. for at gøre det, og denne Forklaring har Tiltalte ikke benægtet, men kun erklæret ikke at kunne erindre det passerede.

Endelig har Borgmester Borup edeligen forklaret, at han, der ønskede en Mellemmand for at ikke Kommunen ved aabenlyst at byde paa Ejendommene skulde drive Prisen i Vejret, ikke blot har forstaaet Borgerrepræsentant Jensens Anbefaling af Larsen derhen, at Tiltalte var en Mand, som i dette Øjemed for Kommunens Regning havde taget Ejendommene paa Haanden for den billigste Sum, han var i Stand til at faa dem for, og at det altsaa var Konsortiet, som havde forlangt 500000 Kr., men at Vidnet ogsaa i sine Samtaler med Larsen gik ud fra samme Opfattelse, at Larsen intet har udtalt, som kunde svække denne Opfattelse, men at Vidnet, der ikke husker

Færdig fra Trykkeriet den 6 Juli 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 17.

Mandagen den 26 Juni.

Samtalernes Ordlyd, tværtimod er overbevist om, at Tiltalte har udtalt sig til Bestyrkelse af denne Opfattelse, idet den, der kommer aabenlyst som Sælger af en Ejendom, og den, der kommer for som Fuldmægtig at skaffe en Ejendom, maa antages at ville udtrykke sig ganske forskelligt i alle Samtalens Detailler, og Vidnet har bl. a. til Bestyrkelse heraf nævnet, at han bestemt erindrer, at han overfor Larsen udtalte Haabet om, at det maatte kunne lykkes denne at faa Købesummen nedsat, hvortil Tiltalte, der havde udtalt, at han fik sin Virksomhed betalt af Sælgerne, havde svaret, om han i saa Fald kunde vente at faa et Honorar af Kommunen. Borup har endvidere erklæret, at hvis han havde kendt Sagens Sammenhæng, vilde han ikke uden yderligere Forhandling med det vedkommende Udvalg have indladt sig med Tiltalte, og han antager ikke, at man vilde være gaaet ind paa at betale Tiltalte de 500000 Kr.

Da der efter det foreliggende, bl. a. efter hvad der ovenfor er anført om de med nærværende Forhandlinger jævnsides gaaende Forhandlinger om Guthmanns Ejendomme, maa have været Tiltalte Larsen klart, at Grunden til at Kommunen ønskede at bruge Mellemand var, at den af ovenomtalte Grund ikke ønskede direkte Forhandling med Sælgeren, og da Larsen efter det oplyste ligeledes maa have været klar paa, at det var som en saadan Mellemand, at han anbefalede til Borgmesteren, findes det efter alt foranført at maatte statuere, at han overfor Borgmesteren har paataget sig som Kommunens Fuldmægtig at handle med Sælgerne, samt at han i Strid med Sandheden og til egen Fordel har for Borgmesteren givet det Udseende af, at Sælgerne forlangte 500000 Kr. for Ejendommene, medens de i Virkeligheden kun forlangte 450000 Kr.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er født den 21 Marts 1854 og ikke er funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 251, kfr. § 46, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 27 Juni.

Nr. 185. Højesteretssagfører Hansen

contra

Anders Andersen (Def. Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold, eventuelt tillige for Overtrædelse af Straffelovens § 237.

Svendborg Købstads Ekstrarets Dom af 15 April 1899: Arrestanten Anders Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa betaler han og i Erstatning til Pølse-mager C. L. Winther 1 Kr. 25 Øre og til Gæstgiver J. Simonsen 35 Øre samt udreder Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Stürup, 10 Kr. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Maj 1899: Arrestanten Anders Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator J. Meyer og Overretssagfører M. A. Meyer, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Andersen til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Svendborg Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Anders Andersen aktioneret for bedrageligt Forhold, eventuelt tillige for Overtrædelse af Straffelovens § 237, og det er ved Arrestantens egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1. Den 25 Februar d. A. indfandt Arrestanten sig i Beværtningen Raadhuskaféen i Svendborg, hvor han under det urigtige Foregivende, at han havde faaet Arbejde paa en Fabrik og agtede fremtidig at tage sin Kost i Beværtningen, forlangte og fik udleveret forskellige Drikkevarer til Beløb 1 Kr. 25 Øre, hvilke han straks dels selv fortærede, dels trakterede andre Gæster med. Han forlod derefter Beværtningen, idet han anmodede Værten om nogle Dages Henstand med Betalingen, som det imidlertid i Virkeligheden ikke havde været hans Hensigt at erlægge.

2. Den 27de s. M. gjorde Arrestanten i Købmand Melsons Enkes Butik i Svendborg Bestilling paa en Del Varer, som han foregav senere at ville afhente, og forlangte derhos 4 Flasker Øl til Beløb 40 Øre, som leveredes ham straks og af ham nødes i Forretningen i Forening med en anden Person. Han fjernede sig derpaa uden at betale det fortærede, og har erkendt, at han kun bestilte de andre Varer for derved at skaffe sig Øllet, som han ikke havde haft til Hensigt at betale.

3. Den 6 Marts d. A. kom Arrestanten ind i Pølsemaker Winthers Butik i Svendborg og forlangte et lille Stykke Flæsk, og Winther afvejede da et Stykke paa $2\frac{1}{2}$ Pd. til en Pris af 1 Kr. 25 Øre. Da Winther derefter bukkede sig ned efter et Stykke Papir til at pakke Flæsket ind i, tog Arrestanten Flæsket, der laa i Vægten paa Disken, og idet han bemærkede, at det ikke behøvede at indpakkes, skyndte han, som ikke havde sagt Winther, hvem han var, eller begært Kredit af denne, sig ud af Døren dermed uden at betale, hvad han har erkendt heller ikke at have haft til Hensigt at gøre.

4. Den 12 Marts d. A. om Aftenen forlangte Arrestanten i Gæstgiver J. Simonsens Beværtning i Svendborg under det urigtige Foregivende at han var ankommen med en Damper til Byen og nu søgte Logis, forskellige Drikkevarer og erholdt saadanne udleverede til Beløb 35 Øre, hvilke han straks fortærede, hvorefter han under et Paaskud bortfjernede sig uden at betale, hvad han havde erkendt ikke at have haft til Hensigt.

5. Den 13 Marts d. A. om Aftenen skaffede han sig ganske paa samme Maade som foran under 2 ommeldt i Købmand Henningsens Butik i Svendborg udleveret en Flaske Øl til 10 Øre, som det heller ikke var hans Hensigt at betale.

Arrestanten har ikke senere betalt noget af, hvad han ved de foranmeldte 5 Lejligheder har tilvendt sig.

Arrestanten er født den 12 Juli 1865 og forhen straffet ved: Svendborg Købstads Ekstrarets Dom af 6 September 1889 efter Straffelovens § 257, jfr. til Dels § 46, med simpelt Fængsel i 8 Dage, Assens Købstads Ekstrarets Dom af 18 Maj 1892 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, Stubbekøbing Købstads Ekstrarets Dom af 11 Marts 1893 efter Straffelovens § 257, jfr. tildels § 64, og efter Forordningen 10 December 1828 § 13 med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, Nakskov Købstads Ekstrarets Dom af 18de Februar 1895 efter Straffelovens §§ 253 og 257, jfr. tildels § 46, Lov 3 Marts 1860 § 3 og Forordningen 10 December 1828 § 13, jfr. Lov 9 April 1891 § 57, med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, Nysted Køb-

stads Politirets Dom af 29 Maj 1895 efter Straffelovens § 257, Forordningen 10 December 1828 § 11 og Lov 4 Februar 1871 § 11 med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, Langelands Herreders Ekstrarets Dom af 10 September 1895 efter Straffelovens § 251 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, samme Rets Dom af 25 April 1896 efter samme Lovbestemmelse med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, Hinds-holm Herreds Ekstrarets Dom af 21 August 1896 efter samme Lovbestemmelse og Forordningen 10 December 1828 § 13 med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, Thisted Købstads Ekstrarets Dom af 10 December 1896 efter samme Lovbestemmelser og Lov 3 Marts 1860 § 3 samt Forordningen 10 December 1828 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage og Svendborg Købstads Politirets Dom af 28 December 1898 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 36 Dage.

For sit ovenfor ommeldte Forhold vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 251 og efter § 230, 1ste Stk., jfr. § 237, og den af ham forskyldte Straf findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere.

Da Underrettsdommen har anset Arrestanten efter Straffelovens § 251 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom for saa vidt være at forandre, medens den i Henseende til Erstatning vil kunne stadfæstes.

Nr. 187.

Advokat Nellemann

contra

Anton Rasmus Pedersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Gjerlev-Onsild Herreders Ekstrarets Dom af 14 Marts 1899: De Tiltalte bør straffes Jacob Emil Sørensen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, Ane Andersen med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Anton Rasmus Pedersen med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ligesom de trende Tiltalte, en for alle og alle for en, bør betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bredstrup, 15 Kr. og Defensor, Sagfører Buemann, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 April 1899: Underrettsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Anton Rasmus Pedersen bestemmes til 2 Gange 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor samme Steds, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelman, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anton Rasmus Pedersen til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i 1ste Instans tillige angik to andre Tiltalte, nemlig Jacob Emil Sørensen og Ane Andersen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tiltales Anton Rasmus Pedersen, der er født i Aaret 1875, og som tidligere ifølge Fleskum Herreds Ekstrarets Dom af 8 September 1896 har været anset efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, for Tyveri, og det maa i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Som det maa antages, nogle Dage efter den 12 December f. A., paa hvilken Dag Tiltalte og ovennævnte Ane Andersen, med hvem han levede sammen uden at være gift med hende, vare indflyttede i en Lejlighed i et Gaardejer Mathias Peter Funder tilhørende Hus paa Skellerup Mark, traf Tiltalte, der arbejdede som Daglejer hos Funder paa dennes, ligeledes paa Skellerup Mark beliggende Gaard, Vilhelmsminde, Aftale med ovennævnte, dengang 17aarige Jacob Emil Sørensen om, at denne, der tjente hos Funder som Røgter paa en anden denne tilhørende, i Skellerup By beliggende Gaard, af sin Husbonds Hønseflok paa denne Gaard skulde stjæle nogle Høns og bringe dem til Tiltaltes og Ane Andersens fælles Hjem. Tiltalte har i saa Henseende forklaret, at han ved den ommeldte Lejlighed, ved hvilken Ane ikke var til Stede, ytrede til Jacob, at han gerne skulde have købt nogle Høns, hvortil Jacob bemærkede, at han nok skulde skaffe ham nogle. Tiltalte, der forstod, at det var Jacobs Mening at ville stjæle Hønsene, svarede da, at det ikke kunde gaa an; men da Jacob derpaa erklærede, at det godt kunde gaa an, og at han kunde tage dem paa sin Husbonds Gaard, hvor der var mange Høns, blev der truffet endelig Aftale mellem dem som anført. I Henhold til denne Aftale, i hvilken Ane, efter af Tiltalte at være bleven underrettet om samme, erklærede sig enig, hvorfor hun efter Jacobs Forklaring nogen Tid derefter spurgte ham, om han snart kom med nogle Høns, tilvendte Jacob sig en Aften, som det maa antages den 23 December f. A., af sin Husbonds Hønseflok paa den nævnte Gaard en Høne, hvilken han i en Pose, som han i dette Øjemed samme Dag havde faaet leveret af

Ane, bragte til det af hende og Tiltalte beboede Hus, hvor han, da ingen af dem var hjemme, lagde Posen med Hønen i Gangen, hvorhos han Dagen efter spurgte dem hver for sig, om de havde faaet Hønen, hvad de begge bekræftede. Efter at Jacob, efter hvis Forklaring Ane den 26 December f. A. om Eftermiddagen, da han besøgte hende, spurgte ham, om han saa kom med flere Høns, derpaa samme Eftermiddag havde opfordret Tiltalte til om Aftenen at indfinde sig paa Gaarden med en Pose til at tage en Høne i, kom Tiltalte, der havde indvilget heri, i Overensstemmelse med denne Aftale den nævnte Dag ved Aftenstid til Gaarden, og de tilvendte sig derpaa i Forening af den derværende Hønsflokk en Høne, som Tiltalte i den af ham medbragte Pose bar til sit Hjem. Endelig har Jacob uden yderligere Aftale eller Opfordring den 3 Januar d. A. om Aftenen af bemeldte Flokk stjaalet en tredje Høne, som han i en af sin Husbonds Poser bragte over til det oftnævnte Hus, hvor han, da han ikke traf nogen samme Steds, lagde den i Gangen, hvorhos han samme Aften underrettede Tiltalte om det passerede, og Dagen efter hentede han Posen, som det ikke var hans Mening at tilegne sig, tilbage til Gaarden. Tiltalte har under Forhørene indrømmet, at det var hans Hensigt at beholde og tilegne sig de ommeldte 3 Høns.

Efter det oplyste ere alle 3 Tyverier udøvede i det til den paa-gældende Gaard — i hvilken der, foruden en Smed, der boede til Leje i Gaarden uden at have noget med Driften at gøre, kun opholdt sig en med Tærskearbejde beskæftiget Daglejer og fornævnte Jacob, der i øvrigt spiste og tilbragte Natten paa Gaarden Vilhelmsminde, hvor Ejeren boede — hørende Hønsesus, der fandtes i et Aflukke i Faarestien, og hvortil der var uhindret Adgang, idet ingen af de paa-gældende Døre vare aflaaede.

Fornævnte M. P. Funder, der i Januar Maaned d. A. opdagede Tyverierne, og som derefter har faaet de stjaalne Høns, som han har ansat til en Værdi af i alt 3 a 4 Kr., tilbage, idet Jacob efter hans Ordre hentede dem og bragte dem tilbage til Gaarden, har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. til Dels § 54, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Ved Underrettsdommen er Straffen for Tiltalte bestemt til samme Slags Fængsel i 8 Dage, og med den heraf følgende Forandring i Henseende til Straffetiden vil bemeldte Dom være at stadfæste, for saa vidt den er paaanket.

Nr. 188. Højesteretssagfører Salomon

contra

Peder Pedersen (Def. Jensen),

der tiltales for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden.

Dragsholm Birks Ekstrarets Dom af 4 Februar 1899: Tiltalte, Fisker Peder Pedersen af Jyderup Lyng, bør straffes med simpelt Fængsel i 2 Maaneder og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Lunøe og Sagfører Søberg, 10 Kr. til hver At efterkommes under Adfærd efter Loven

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 April 1899: Tiltalte, Fisker Peder Pedersen af Jyderup Lyng, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juul og Gottschalk, betaler Tiltalte 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Pedersen til Højesteretssagførerne Salomon og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Fisker Peder Pedersen af Jyderup Lyng, der er født den 16 Juni 1843, og som ifølge Søetatens kombinerede Rets Dom af 3 Maj 1869 for Tjenestefor-seelser har været anset med mørk Arrest i 4 Dage, men i øvrigt ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende fra Drags-holms Birks Ekstraret hertil indankede Sag for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden.

Ved de under Forhøret afgivne beedigede Forklaringer er det tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, da han den 1 December f. A. ved en Løsøreauktion ved Pindals Kro paa en højrestet Maade udskældte den tilstedeværende Auktionsrevirent, Sagfører Olaf Kyster, og den ifølge Amtets Konstitution fungerende Auktionsforvalter, Politifuldmægtig Lindegaard Andersen, som var iført Uniformshue og Uniformskappe, og hvis Embedsstilling i øvrigt maa antages at have været Tiltalte bekendt, i den Anledning gentagne Gange opfordrede ham til at forholde sig rolig, tilsidst med Tilføjende, at han, hvis han vedblev sin for-

styrrende Adfærd, vilde blive anholdt, nægtede at efterkomme denne Opfordring, idet han udtalte, at han vilde blæse Fuldmægtigen og Øvrigheden et Stykke og udkældte Fuldmægtigen for en Pjalt, samt at Tiltalte, da Fuldmægtigen derpaa greb fat i ham og førte ham ind i Kroen, hvor han blev bunden, vedblev at skælde Fuldmægtigen ud, satte sig til Modværg og sparkede om sig, hvorved han efter Fuldmægtigens Forklaring ramte denne paa Benet, hvorhos han efter at være bleven bunden, fremkom med Trusler mod Fuldmægtigen.

Tiltaltes fredsforstyrrende Adfærd foranledigede, at Auktionen blev sluttet noget tidligere end paatænkt.

Tiltalte, der ved den paagældende Lejlighed var beruset, har vedblivende fastholdt, at han intet kan erindre om det passerede, men da det efter de afgivne Forklaringer ikke kan antages, at Tiltalte paa Grund af Rusen har været utilregnelig eller blot mindre tilregnelig end normalt, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til dette Anbringende. Han vil derefter for sit anførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 98, andet Stykke, og efter § 101 med en Straf, som efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset efter de samme Straffebestemmelser med simpelt Fængsel i 2 Maaneder, være at forandre.

Nr. 150.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Jens Jensen (Def. Salomon),

der tiltales for Bedrageri.

Bjerre Herreds Ekstrarets Dom af 31 December 1898: Tiltalte Jens Jensen bør straffes med 15 Rottingslag samt udrede alle af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Plenge, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsøverrets Dom af 6 Marts 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de efter Dom-

mens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Jensen til Højesteretssagførerne Jensen og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Jensen, der er født den 7 April 1882, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, da han under sin Tilstedeværelse i Juelsminde Kro ved en dersteds i Vinteren 1897—98 afholdt Fest havde rekvireret Smørrebrød, der skulde betales med 1 Kr., til sig og nogle andre tilstedeværende og derefter endvidere bestilte noget Øl, som Kroværten dog vægrede sig ved at levere ham, forinden Smørrebrødet var betalt, har i den Hensigt at unddrage sig fra Betalingen, mod bedre Vidende foregivet, at han alt havde betalt Smørrebrødet til Opvartningsjomfruen, der imidlertid paa Forespørgsel af Værten benægtede at have modtaget Betalingen, hvad Tiltalte dog fastholdt, hvorpaa han forlod Kroen med en Ytring, gaaende ud paa, at naar han skulde behandles paa den Maade, kunde han godt gaa sin Vej, hvorefter en af de tilstedeværende betalte Smørrebrødet. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte ved to andre Lejligheder, som det maa antages i Løbet af de to sidste Aar, da han ligeledes var til Stede i bemeldte Kro, har faaet Penge tilbage af Kroværtens Søn, der assisterede ved Opvartningen, under det urigtige Foregivende, at han havde betalt den ene Gang 2 Kr. til Kroværten og den anden Gang 1 Kr. til Sønnen selv, og Tiltalte har derhos indrømmet Rigtigheden af bemeldte Søns Forklaring, for saa vidt denne endvidere gaar ud paa, at Tiltalte efter de nysnævnte Lejligheder flere Gange har forsøgt den samme Fremgangsmaade lige over for ham, der dog, da han havde fattet Mistanke til Tiltalte, nægtede at give Penge igen.

For saa vidt det dernæst af en Husmand, der havde assisteret ved Opvartningen i Kroen, er forklaret, at Tiltalte en Gang, som det maa antages i Aaret 1897, ved en saadan Lejlighed henvendte sig til ham og formaaede ham til at give sig 1 Kr. 20 Øre tilbage, idet han foregav at have givet ham et Tokrone-Stykke, hvorpaa han ikke havde faaet igen, hvilket først bagefter opdagedes at være urigtigt, har Tiltalte udsagt, at han nok tror, at denne Forklaring er rigtig, men at han ikke med Bestemthed kan huske, naar det omforklarede har fundet Sted, og med Hensyn til en af Kroværten afgiven Forklaring om, at Tiltalte ved den ovenfor ommeldte Fest i Vinteren 1897—98, forinden

det om Betalingen af Smørrebrødet passerede fandt Sted, havde opfordret Værten til at give igen paa 2 Kr., som han foregav at have betalt til en af Opvarterne for nogle Genstande, uden at Værten dog efterkom Tiltaltes Opfordring, da det paa nærmere Forhøring viste sig, at han intet havde betalt til vedkommende Opvarter, har Tiltalte erklæret, at han ikke vil benægte dette, hvad han dog ikke vil kunne huske.

I Forbindelse med det forommeldte har Tiltalte forklaret, at hans Besøg i bemeldte Kro især have været hyppige i Sommeren 1898, og at han ikke vil benægte, at han flere Gange for at skaffe sig Penge har narret eller forsøgt at narre Opvarterne paa den ovennævnte Maade, i hvilken Henseende han har udsagt, at han ikke kan gøre anderledes Rede for Enkelthederne end, at han af og til har faaet 4 a 6 halve Bajere, som skulde betales med 15 Øre Stykket, og at han da usandfærdigt har foregivet at have betalt Varerne med 1 eller 2 Kr. og saa forlangt Forskellen tilbage. Der er ikke under Sagen fremsat noget Erstatningskrav.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 257, jfr. §§ 37 og 21, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 15 Slag Rotting.

Hermed endte første ordinære Session.

Første Ekstrasession.

Mandagen den 31 Juli.

Nr. 197. Højesteretssagfører Bagger

contra

Johann Wilhelm Friederich Tretow (Def. Asmussen),

der tiltales for Betleri og Overtrædelse af Lov 15 Maj 1875.

Kolding Købstads Politirets Dom af 6 Maj 1899: Arrestanten Johann Wilhelm Friederich Tretow bør hensættes til Tvangsarbejde i 180 Dage og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Juni 1899: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johann Wilhelm Friederich Tretow til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johann Wilhelm Friederich Tretow — der er født i Mecklenburg-Schwerin, som det maa antages i Aaret 1823, og ikke har vundet Forsørgelsesret her i Landet, og som tidligere har været straffet her mangfoldige Gange for Betleri, tildels i Forbindelse med Løsgængeri samt mange Gange tillige for Overtrædelse af Tilhold givne ham i Henhold til § 2 i Lov 15 Maj 1875 om Tilsynet med Fremmede og Rejsende m. m., senest ifølge Vejle Købstads Politiretsdom af 1 September 1897 efter nysnævnte Lovs § 22, jfr. § 2, samt Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 180 Dage — tiltales under denne Sag for Betleri og Overtrædelse af Lov 15 Maj 1875.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt foreliggende maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der efter Udstaaelsen af den ham ved fornævnte Politiretsdom af 1 September 1897 ikendte Straf under 5 Marts f. A. inden Horsens Købstads Politiret fik Tilhold om efter paa ny stedfunden Udvisning af Landet ikke oftere at lade sig finde her i Riget under Tilkendegivende af Følgerne af dette Tilholds Overtrædelse, atter i Slutningen af afvigte April Maaned, efter at have tilbragt det sidste Aars Tid paa Fattiggården i Haderslev, har indfundet sig her i Landet, hvor han i nogle Dage drev omkring i og ved Kolding og her generede Folk ved Tiggeri, indtil han anholdtes af Politiet. Ved Anholdelsen fandtes Arrestanten i Besiddelse af 2 Kr. 78 Øre i danske Smaapenge, af hvilke dog en Del efter hans Forklaring hidrørte fra, at han i Vamdrup havde faaet nogle af ham fra Haderslev medbragte tyske Penge ombyttede i dansk Mønt, medens Resten maa antages at være Udbyttet af hans Betleri.

For sit ommeldte Forhold er Arrestanten ved Politiretsdommen rettelig anset efter den ovennævnte Lov 15 Maj 1875 § 22 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 180 Dage

Det bemærkes, at det ikke af Politiretsakten kan ses, hvornaar

den Arrestanten overgaaede Anholdelse har fundet Sted, og at det saaledes ikke fremgaar af Sagen, hvorvidt Bestemmelsen i Grundlovens § 80 om den anholdtes Fremstilling for Dommeren inden 24 Timer er overholdt, men efter Sagens Omstændigheder maa dette dog antages at være sket.

Nr. 196.

Advokat Nellemann

contra

Jens Peder Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for det i Straffelovens § 165, 1ste Punktum, ommeldte Forhold, samt for Forsøg paa Mened.

Bregentved-Gisselfeld Birks Ekstrarets Dom af 14 April 1899: Arrestanten Jens Peder Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Tiltalte, ugift Maren Christine Nielsen, Terslev Overdrev, med simpelt Fængsel i 7 Dage. Arrestanten vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jespersen og Thomsen, med 15 Kr. til hver, dog saaledes at nævnte M. C. Nielsen i Forening med Arrestanten udreder $\frac{1}{3}$ af Sagførersalærerne. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Juni 1899: Underretsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Wolff og Overretssagfører Busch, betaler Arrestanten Jens Peder Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de i Dommen paaberaabte Straffebestemmelser, men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Jens Peder Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokaterne Nellemann og Hindenburg, 30 Kroner til hver, udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bregentved-Gissselfeld Birks Ekstraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik en Tiltalt, Maren Christine Nielsen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, aktioneres Arrestanten Jens Peder Nielsen, der er født den 6 Januar 1869 og ikke fundet forhen straffet, for det i Straffelovens § 165, 1ste Punktum, omhandlede Forhold og for Forsøg paa Mened.

I førstnævnte Henseende er det ved Arrestantens Tilstaaelse, der stemmer med det i øvrigt oplyste godtgjort, at han i Aaret 1897 fire Gange har haft legemlig Omgang med fornævnte Maren Christine Nielsen, der er hans Faster.

Hvad angaar den mod Arrestanten rejste Sigtelse for Forsøg paa Mened, ere Sagens Omstændigheder følgende: Efter at nævnte Maren Christine Nielsen den 22 November 1897 havde født et uægte Barn Anna Elisabeth Nielsen og udlagt Arrestanten som Fader til samme, søgte hun under en ved bemeldte Birks Politiret anlagt Sag Arrestanten tilpligtet til at betale Underholdningsbidrag til Barnet samt Bidrag til Dækning af Barselfærdsudgifterne, og da hun ikke under Sagen kunde tilvejebringe Bevis for sin Sigtelse og Arrestanten benægtede nogensinde at have haft Samleje med hende, blev Sagens Udfald ved Birkets Politiretsdom af 23 Juni f. A. gjort afhængig af hans Ed, saaledes at han frifandtes for hendes Tiltale, saafremt han inden Retten med sin Ed bekræftede, at han ikke havde haft legemlig Omgang med hende til en saadan Tid, at han kunde være Fader til Barnet, medens han i modsat Fald tilpligtedes at svare Underholdningsbidrag til Barnet m. v.

Arrestanten fremstillede sig derefter i Retten den 15 December f. A. for at aflægge den omhandlede Ed, og uagtet fornævnte Maren Christine Nielsen med Bestemthed fastholdt sin Paastand om, at Arrestanten var Fader til Barnet og afgav en nærmere detailleret Forklaring, til hvilke Tider Arrestanten havde haft Samleje med hende, nemlig 1ste Gang i Februar Maaned 1897 og senere 3 Gange, fastholdt han dog, efter at Formaningstalen var oplæst for ham, sin Begæring om at stedes til Eds Aflæggelse.

Sagen blev derefter udsat til den 19 Januar d. A. og derpaa til den 2 Februar s. A. Da Sagen sidst nævnte Dag faldt i Rette, blev Formaningstalen atter oplæst for ham og Edens Betydning indskærpet ham. Han fastholdt derpaa sin Begæring om at stedes til Eds aflæggelse og oprakte derefter de 3 Fingre paa sin højre Haand og udtalte:

»Jeg, Træskomand Jens Peder Nielsen, Terslev Overdrev, benægter herved, at jeg har plejet legemlig Omgang med indklagede, ugift Maren Christine Nielsen, Terslev Overdrev, til en saadan Tid, at jeg kan være Fader til det af hende den 22 November 1897 fødte uægte Barn Anna Elisabeth Nielsen, det bekræfter jeg herved med — Dommeren afbrød derpaa Edfæstelsen og paabegyndte en Undersøgelse mod Arrestanten for Forsøg paa Mened, under hvilken Undersøgelse Arrestanten har vedgaaet, at han i 1897 har haft legemlig Omgang med Maren Christine Nielsen til en saadan Tid, at han kan være Fader til det af hende den 22 November 1897 fødte Barn, samt at han hele Tiden har erindret dette sit Forhold til hende, hvorhos han

har forklaret, at han ikke foretog de omtalte Skridt til Edens Aflægelse for at undgaa Straf for sit Forhold til Maren Christine Nielsen, idet Forholdets Strafbarhed var ham ganske ubekendt.

For de saaledes anførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 165, 1ste Punktum, og § 150, jfr. § 46, og da den ved den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 165, 1ste Punktum, og § 150, jfr. § 45, 1ste Punktum, § 46 og § 62, fastsatte Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar, efter Omstændighederne findes passende . . . vil Dommen være at stadfæste, for saa vidt paaanket er.

Nr. 198. Højesterets sagfører Hansen
contra
Albert Harris (Def. Halkier),
 der tiltales for Drab.

Frederiksteds Bytings Ekstrarets Dom af 1 April 1899: Arrestanten Albert Harris bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. Saa bør og Arrestanten udrede de af denne Aktion lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 5 Maj 1899: Arrestanten Albert Harris bør have sit Liv forbrudt. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Albert Harris til Højesterets sagfører Hansen og Advokat Halkier 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Albert Harris, som er født paa den engelske Ø Barbados, hvorfra han i Aaret 1886 indvandrede til St. Croix, og som er skønnet at være mellem 28 og 29 Aar gammel og forhen ifølge Frederiksteds Politirets-

dom af 15 September 1898 har været straffet for Tyveri med 5 Gange 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød, samt 3 Gange har været arresteret for Legemsbeskadigelse, hvilke Sager dog med Overøvrighedens Approbation blev afgjorte i Mindelighed mellem Parterne, er under nærværende i 1ste Instans ved Frederiksteds Byting af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paadømte Sag aktioneret for Drab, og er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det øvrige under Sagen oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den nævnte Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder:

Søndagen den 5 Februar d. A. om Aftenen mellem Kl. 7 og 8 gik Arrestanten, som var Arbejder paa Plantagen »Mannings Bay«, gennem Plantagens Negerby til sit Hus og passerede paa Vejen gennem en snæver Passage, som førte ud til den Gade, i hvilken hans Hus laa skraas over for Passagens Udmunding i Gaden. Da en Hest stod bunden i denne Passage, lagde Arrestanten, som har erkendt, at han nok kunde være kommen forbi uden at røre ved Hesten, men dog vil have været bange for, at den skulde sparke ham, sin Haand paa dens Bagkrop, som han har paastaaet for at berolige den, og uden at der ifølge det oplyste er Grund til at antage, at han tilføjede den noget egentlig Slag. Herover blev en anden af Plantagens Arbejdere, Anthony Savinier, som stod ved Siden af, vred og forbød Arrestanten at røre ved Hesten, som tilhørte hans Søster, og da Arrestanten desuagtet endnu et Par Gange lagde sin Haand paa Hesten, puffede Savinier til ham, og opstod der et Slagsmaal mellem dem, som dog standsede, da nogle Tilstedeværende skilte dem ad. Savinier fjernede sig, men kom lidt efter tilbage og tog atter fat paa Arrestanten, hvorved der igen opstod Slagsmaal, under hvilket de faldt om i et gammelt Kobberkar, hvor Arrestanten kom til at ligge underst og fik sit Hoved stødt mod Randen af Kobberkarret. Da de atter vare komne op, tog Savinier fat i en Jernstang, som stod lænet op mod Arrestantens Hus, men blev forhindret i at bruge den, idet de Tilstedeværende tog den fra ham. Plantagens Vagtmand og Opsynsmand, der vare komne til Stede, førte nu Savinier til hans Hus, der laa omtrent 60 til 70 Fod derfra, medens Arrestanten gik til en anden Arbejder Benjamin Chritchlows Hus og hentede sin der beroende Sukkerrørsøkse, med hvilken han atter gik tilbage til sit eget Hus og stillede sig op paa Dørtærskelen med Øksen i Haanden, idet han derhos sagde højt til sig selv: »I am done« (∴ »jeg er færdig«). Savinier, som kun havde været borte en ganske kort Tid — hans Konkubine Mathilde Joseph, som beboede Huset ved Siden af Arrestantens, og som var det eneste Vidne til det derefter forefaldne, har forment, at han kun havde været borte i omtrent et Par Minuter — kom nu ligeledes tilbage uden at have nogen Kniv eller andet Vaaben med sig og stillede sig op mod Muren af et Hus, som laa ved Siden af Indgangen til den ommeldte Passage og skraas over for Arrestantens Hus. Da han havde staaet der i nogle Minuter, forlod Arrestanten sin Dørtærskel og gik, uden at sige noget, forbi ham, som om han vilde gaa bort gennem Passagen, men da han lige havde passeret Savinier, vendte han sig hurtigt om og huggede denne 3 Gange i Hovedet med Sukkerrørsøksen. Efter de to første Slag sank Savinier i Knæ, saa at Arrestanten maatte sætte Foden paa et Svinetrug for at komme

til at ramme ham tredje Gang. Savinier segnede om og blev opfanget af ovennævnte Mathilde Joseph, som tilligemed nogle tilstedekomne Folk søgte at holde ham oppe, men da de ikke kunde holde ham længere oprejst, lagde de ham ned paa Jorden, og strømmede Blodet nu med større Voldsomhed ud af Saarene, uden at det lykkedes at standse Blødningen ved de Linnedstykker, hvormed hans Hoved blev omviklet. Omtrent 15 til 20 Minutter derefter afgik Savinier ved Døden, og har KommuneLæge Olsen i Frederiksted, der kom til Stede paa Plantagen samme Aften Kl. 10 $\frac{1}{2}$ for at foretage Ligsyn, i sin den paafølgende Dag afgivne Erklæring udtalt, at han fandt Liget liggende i en stor Mængde Blod, der formentlig var udstømmet af et den afdøde i Kinden tilføjet Saar.

Arrestanten, der efter Gerningen flygtede til en anden Plantage, hvor han fik Underretning om Saviniers Afgang ved Døden, meldte sig næste Morgen selv til Politiet. Den af ham mod Savinier benyttede Sukkerrørsøkse, som er kommen til Stede, var efter Beskrivelsen helt af Jærn, vejede ca. 2 Pd. og havde en Længde af 14 $\frac{1}{2}$ Tommer og paa Bladets bredeste Sted en Bredde af 5 Tommer.

Af det af de obducerende Læger afgivne visum repertum fremgaar, at afdøde foruden et Par Hudskaar paa højre Side af Ansigtet endvidere paa den venstre Side af Hovedet havde faaet følgende to Læsioner:

1. Et transverselt Saar ved den behaarede Del umiddelbart over Øret, hvilket Saar var trængt gennem Huden med underliggende Bløddeler og gennem Tindingebenet ind i Kraniet. Hudsaaaret, hvis Rande vare skarpt afskaarne, var ca. 4 Tommer langt, medens det perforerende Saar i Kraniet var godt 3 Tommer langt og ligeledes med skarpt afskaarne Saarrande. Dura mater fandtes let indskaaren, men ikke gennemskaaren. Paa Hjærnens Overflade fandtes i ca. en halv Haandflades Udstrækning en betydelig men ikke stærk Blodimbitio under Pia. Endelig fandtes udgaaende fra Kraniesaarets bageste Vinkel en Fraktur af os occiput, der strakte sig gennem Fossa inf. gennem hele Benets Tykkelse i en Længde af ca. 2 Tommer.

2. Et ca. 4 $\frac{1}{2}$ Tomme langt bueformet Snitsaar paa Kinden parallelt med Underkæberanden, begyndende ca. 2 Tommer fra Kæbevinkelen og endende i Øreflippen, som det tildels havde gennemskaaren. Dette Saar gik gennem Huden og den underliggende Muskulusmasseter, hvilken sidste dog ikke var helt gennemskaaren. Muskulvævet var stærkt blodimbiberet, men fandtes intetsteds noget større Kar overskaaret.

I Obduktionsforretningens Konklusion have Lægerne derhos udtalt:

- 1) at der ikke fandtes nogen absolut dødelig Læsion;
- 2) at, da det ved det legale Ligsyn var konstateret, at Afdøde som Følge af Læsionen havde mistet en betydelig Mængde Blod fra overskaarne Muskelgrene i masseter, maatte dette Blodtab i Forbindelse med Fraktur af Kraniet og Hjærnetryk antages at have frembragt Døden;

Færdig fra Trykkeriet den 10 August 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 18.

Mandagen den 31 Juli.

3) at det maatte antages, at i Fald Hjælp straks havde været til Stede, saa at Blødningen fra Kinden var bleven standset, vilde Døden ikke have været en saa umiddelbar Følge af Læsionen; men at det dog ikke kunde udelukkes, men netop maatte anses for sandsynligt, at Døden selv da vilde være indtraadt senere som Følge af Kranie-læsionen;

4) at Læsionen af Kraniet var Følgen af et med betydelig Kraft ført Hug, medens de øvrige Læsioner ikke udkrævede nogen saadan.

Arrestanten har forklaret, at han i Vrede over afdødes Overfald paa ham i Anledning af Begivenheden med Hesten, allerede dengang han hentede Øksen fra Benjamin Critchlows Hus, havde haft til Hensigt at hugge Afdøde med den, og at han med den fornævnte af Mathilde Joseph overhørte*) Yttring »I am done« højlydt havde udtalt sin Beslutning at slaa afdøde til Jorden, fordi denne først havde angrebet ham. Han havde derfor, da han fra sin Dør gik forbi afdøde, som han troede var kommen tilbage for at forny Slagsmaalet, hvad han dog ikke saa denne, som var ubevæbnet, gøre Tegn til — han havde nemlig ikke bemærket, at afdøde, som af Mathilde Joseph forklaret, havde taget en Sten op fra Jorden og sagt, at han ikke vilde lade sig regere af en saadan Barbados Mand — heller ikke haft til Hensigt at gaa sin Vej, men netop kun at komme afdøde paa nært Hold, saa at han kunde ramme ham med Øksen, af hvilken Grund han kun gik lige forbi ham og derpaa straks vendte sig om og gav ham de 3 Hug med Øksen, idet han 3dje Gang satte sin ene Fod paa et Svinetrug for at kunne naa afdøde, der var i Færd med at synke sammen. Han vil dog ikke have haft til Hensigt at slaa afdøde ihjæl, men kun at bibringe ham et føleligt Saar, og havde han ikke søgt at ramme ham paa noget bestemt Sted eller gjort sig det klart, hvor han ramte ham. Han har dog indrømmet, at han førte i hvert Fald et af Huggene med stor Kraft, og derhos erkendt, at han burde have indset, at Slag med et saa farligt Vaaben som den ommeldte Sukkerrørsøkse let kunde medføre Døden, men vil han i sin Forbitrelse ikke i Øjeblikket have tænkt derpaa.

Da det herefter er godtgjort, at Arrestanten, efter at det sidste Slagsmaal mellem ham og afdøde var standset, havde fattet den Beslutning at udøve personlig Vold mod denne, naar han atter traf sammen med ham, og i dette Øjemed havde gjort sine Forberedelser

*) paahørte.

ved at bevæbne sig med et livsfarligt Vaaben; og da det endvidere er godtgjort, at han, uden i Øjeblikket at føle sig provoceret af afdøde, udførte denne Beslutning paa en særlig underfundig Maade — efter Vidnet Mathilde Josephs Forklaring endogsaa i en fuldstændig rolig Sindsstemning — findes hans Gerning efter Grundsætningen i Forordning 4 Oktober 1833 § 6, 2det Membrum, at maatte tilregnes ham som overlagt, om der end mod hans Benægtelse mangler tilstrækkelig Føje til at tillægge ham et bestemt Drabsforsæt, og vil han derfor i Henhold til den nævnte Forordnings § 10, 1ste Membrum, være at anse med den i Lov 6—6—1 foreskrevne Livsstraf.

Underrettsdommen, i hvilken han efter den citerede Forordnings § 2 in fine, jfr. med § 4, er dømt til Forbedringshusarbejde i 6 Aar, vil saaledes for Straffens Vedkommende være at forandre.

Tirsdagen den 1 August.

Nr. 200.

Advokat Hindenburg

contra

Anna Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 4 Marts 1899: Arrestantinden Anna Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar. Saa bør hun og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, 20 Kr., og Defensor, Prokurator Møller, 16 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Juni 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Skibsted og Prokurator Seidelin, betaler Arrestantinden Anna Nielsen 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anna Nielsen til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestantinden Anna Nielsen aktioneret for Tyveri.

For saa vidt Arrestantinden under Sagen har været sigtet for at have været i uhjemlet Besiddelse af forskellige Genstande, som i Løbet af sidstafvigte Efteraar ere blevne frastjaalne Arbejdsmand N. Chr. Nielsen, Blikkenslagermester Ostenfeldt og Arbejdsmand Christensens Enke Sophie, er tilstrækkeligt Bevis i saa Henseende ikke tilvejebragt mod hendes Benægtelse, og det samme gælder om forskellige Klædningsstykker, der i den første Del af Oktober Maaned f. A. ere blevne stjaalne fra et til en af Professor Nyrop beboet Lejlighed paa Rath-sacksvej hørende Kvistkammer. Hvad derimod angaar en ved sidst-nævnte Lejlighed stjaalen metalfarvet Silkenederdel og et Silkefichu, begge Dele tilhørende Professor Nyrops Hustru, har Arrestantinden erkendt at have været i Besiddelse af en ved hendes Anholdelse fore-funden Farveriseddel, hvorefter der den 7 Oktober f. A. til Schleisners Farveri er blevet indleveret en Silkenederdel og et Silkefichu, og efter at disse Genstande fra Farveriet ere blevne udleverede til Retten, har Professorinde Nyrop genkendt dem som identiske med de stjaalne og edelig forklaret, at de ere frakomne hende mod hendes Vidende og Vilje. Medens der med Hensyn til Professorinde Nyrops Ejendoms-ret til Silkefichuet ikke er tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis, maa et saadant derimod for Silkenederdelens Vedkommende anses tilvejebragt ved Professor Nyrops og hendes Søster, Frøken Leis Schelderups edelige Forklaringer i Forbindelse med det i øvrigt fremkomne, og da der ikke vil kunne tages noget Hensyn til Arrestantindens ganske ube-styrkede Forklaring om at have faaet Farverisedlen i Foræring af et Fruentimmer, sammen med hvem hun i sin Tid vil have siddet arre-steret, men som i øvrigt er hende ubekendt, maa der anses at fore-ligge et i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Fr. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til med Hensyn til bemeldte Silkeneder-del, der er vurderet til 50 Kr., at dømme hende for uhjemlet Besid-delse af stjaalne Koster, dog kun som Hæler, idet Omstændighederne ikke tilstrækkeligt vise hen til, at hun selv har stjaalet den.

Som Følge heraf vil Arrestantinden — der er født den 13 August 1864 og som tidligere har været oftere straffet, senest ifølge Højeste-rets Dom af 28 Juni 1895 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar — nu i Medfør af Straffelovens § 241, første Stykke, være at anse efter dens § 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri med en Straf, som findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar. Da Underrettsdommen, ved hvilken Arrestantinden er anset efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri, har samme Straffebestemmelse, vil denne Dom — — — kunne stadfæstes.

Nr. 7. **Købmand J. P. Jensen** (Nellemann)

contra

Skipper Carl Wik af Lyckorna i Sverig (Ingen),

betr. Erstatning for Skade paa Varer under Søtransport.

Frederikshavns Købstads Fogedrets Forretning af 14 Juni 1897, hvorved er dekretet Arrest i det Skipper Wik tilhørende Skib m. m. til Sikkerhed for en Købmand Jensen tilkommende Fordring paa 386 Kr. 64 Øre.

Frederikshavns Købstads Sorets Dom af 26 Juli 1897: Den ommeldte Arrestforretning af 14de f. M. ophæves og Kontracitanten, Skipper Carl Wik, bør for Tiltale af Hovedcitanten, Købmand J. P. Jensen, i Hovedsagen fri at være. Derimod betaler Hovedcitanten til Kontracitanten en Erstatning af 10 Kr. daglig fra 14de f. M., indtil denne Doms Afsigelse, med Renter 5 pCt. aarlig fra denne Dag, indtil Betaling sker. Omkostningerne i Hoved- og Kontrasagen ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Januar 1898: Soretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at den Kontracitanten, Skipper Carl Wik, hos Hovedcitanten, Købmand J. P. Jensen, tilkendte Erstatning af 10 Kr. daglig, hvoraf der ikke bliver at svare Renter, tillægges ham fra den 14 Juni f. A., indtil Arrestens Ophør. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Spørgsmaalet om Indstævntes Ansvar vil være at afgøre efter Sølovens § 142. Selv om der nu kunde bortses fra, at Indstævnte har undladt overensstemmende med Sølovens § 42 ved Lugernes Aabning at tilkalde Besigtigelsesmænd, og at der ved Optagelsen af Søforklaringen er begaaet forskellige Fejl, særlig ved at Appellanten ikke er bleven varslet til at overvære den, kan der ikke anses at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis af Indstævnte for, at den indtrufne Skade skyldes en Søulykke eller anden saadan Hændelse, hvis Følger det ikke har staaet i hans Magt at afværge, idet det efter de foreliggende, til Dels efter Dommens Afsigelse erhvervede Oplysninger navnlig staaer som usikkert, om Vandets Indtrængen i Lasten ikke skyldes Mangler ved Storlugen eller dennes nærmeste Omgivelser eller hidrører fra, at Lugen ikke har været tilbørlig lukket eller tildækket. Appellanten vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale, Arrestforretningen at stadfæste og Indstævnte at tilpligte at betale Appellanten 386 Kroner 64 Øre med Renter og Omkostningerne ved Arrestforretningens Afholdelse og Beskrivelse med 54 Kroner 33

Øre. Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Købmand J. P. Jensen, bør for Tiltale af Indstævnte, Skipper Carl Wik, i denne Sag fri at være. Den af Appellanten hos Indstævnte den 14 Juni 1897 foretagne Arrestforretning bør som lovlige gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Indstævnte til Appellanten betale 386 Kroner 64 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 14 Juni 1897, til Betaling sker, samt Omkostningerne ved Arrestforretningen og dens Beskrivelse med 54 Kroner 33 Øre. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Kontracitanten, Skipper Carl Wik af Lyckorna, den 31 Maj f. A. havde underskrevet Konnossement, hvorved han som Fører af det ham tilhørende Sejlskib, Galeasen Nordkap, erkendte af Direktionen for »Stettiner Walzmühle« at have modtaget en Ladning bestaaende af 375 Sække Rugmel af Vægt 37500 Kilogram at aflevere i Frederikshavn efter Ordre imod Betaling af den betingeds Fragt »og andre Betingelser i Følge Charter af 26 Maj 1897«, afsejlede han den 2 Juni næstefter fra Stettin og ankom den 9de s. M. til Frederikshavn, hvor Hovedcitanten, Købmand J. P. Jensen samme Steds, legitimerede sig som Ladningsmodtager. Losningen blev begyndt den følgende Dag; men da det viste sig, at Ladningen havde taget Skade, blev Arbejdet standset, hvorefter der samme Dag Kl. 2 i en Ekstraret efter Begæring af Hovedcitanten blev udmeldt to Mænd, nemlig en Købmand og en saakaldet Skibshandler til, som det hedder, at konstatere, at Ladningen var beskadiget ved, at Vand var trængt ned i Lasten gennem Skibets Lugekarm paa Rejsen fra Stettin til Frederikshavn, og bedømme Skadens Størrelse. I Følge den af de udmeldte Mænd om det af dem foretagne Skøn den 14 Juni afgivne Beretning, der af Parterne er tillagt samme Gyldighed, som om den var afhjemlet og beediget inden Retten, indfandt de sig den 10 Juni ombord i Skibet, hvis eneste Lasteluge (Storlugen) da var aabnet, og forefandt Sækkene mere og mindre vaade over alt saa vel langs Lugekarmene som ogsaa inde i selve Lugerummet, ligesom de kunde konstatere, at Vandet var trængt helt ned gennem Lasten; under den derpaa følgende Losning sorteredes de af Vand beskadigede Sække, der fandtes at udgøre i alt 126 Stk., for sig, og efterhaanden som Losningen skred frem, viste det sig, at der ogsaa var trængt Vand ned i Lasten gennem Dækket og paa flere Steder langs Skibssiderne. Mændene udtalte derefter, at Fartøjet var gammelt og utæt, og at det var uforsvarligt at benytte det til Transport over Søen af en saa let bedærvelig Vare som Mel, at Lugen havde været uforsvarligt skallet og Lugekarmene utætte, og at de havde fundet Skaden, som de ansatte til en Værdi af 334 Kr., ude-

lukkende at være hidført ved det i Lasten fornemlig gennem Lugen og Lugekarmene indtrængte Vand. Idet Hovedcitanten forment, at Kontracitanten maatte bære Ansvar for den saaledes skete Skade, begærede han under en den 14 Juni f. A. efter hans Rekvisition af samme Dato afholdt Fogedforretning Arrest foretaget i det nævnte Kontracitanten tilhørende Skib med Fragt og Tilbehør til Sikkerhed for et Beløb af 386 Kr. 64 Øre, nemlig foruden anførte 334 Kr., Omkostningerne ved den afholdte Skønsforretning og ved en af ham optagen Søprotest, samt for Forretningens Omkostninger m. m., og efter at denne Forretning, mod hvilken Kontracitanten protesterede under Angivende af, at Skibet var bekvemt, godt og sødygtigt i enhver Henseende, da han forlod Afgangsstedet, ved Fogdens Kendelse var tillagt Fremme mod, at Hovedcitanten stillede Sikkerhed for dens Følger med et Beløb af 2000 Kr., samt efter at Hovedcitanten derpaa hos Fogden havde deponeret en Kontrabog med Frederikshavn Bank lydende paa nævnte Beløb, blev der dekretet Arrest saa vel i Skibet med staaende og løbende Redskaber, der ansattes til Værdi 1500 Kr., som i den Fragt, Kontracitanten havde til Gode hos Hovedcitanten og som udgjorde til Rest 137 Mark 50 Pf., hvorhos Arresten efter Hovedcitantens Begæring blev anmeldt for Toldvæsenet. Under nærværende i første Instans ved Sørensen anlagte Sag har Hovedcitanten derefter paastaet bemeldte Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt og Kontracitanten tilpligtet at betale ham 386 Kr. 64 Øre med Renter samt Omkostningerne ved Arrestforretningen og dennes Beskrivelse, medens Kontracitanten under Henviſning til en i Henhold til hans Rekvisition efter Sagens Paastævning for Sørensen optagen Søforklaring har paastaet sig frifunden for Hovedcitantens Tiltale og Arrestforretningen ophævet, samt under en Kontrasag har søgt Hovedcitanten til at betale Erstatning for det ham ved Arresten paaførte Ophold med 20 Kr. pr. Dag eller efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn fra den 14 Juni f. A., indtil Arresten ophæves tilligemed Renter, 5 pCt. p. a., fra nævnte Dato. Ved Sørensen den 26 Juli f. A. afsagte Dom er Arrestforretningen ophævet og Kontracitanten frifunden for Hovedcitantens Tiltale, hvorimod denne er tilpligtet at betale Kontracitanten en Erstatning af 10 Kr. daglig fra den 14 Juni f. A. indtil Dommens Afsigelse, dog med Renter 5 pCt. p. a. fra denne Dag, indtil Betaling sker, og begge Parter have nu indanket Sagen her for Retten, hvor Hovedcitanten har paastaet Sørensen i det hele forandret i Overensstemmelse med de af ham i første Instans nedlagte Paastande, medens Kontracitanten under Henviſning til en af ham i Udskrift fremlagt af Fogedretten den 28 August f. A. afsagt Kendelse, hvorved en af ham i Henhold til Sørensen fremsat Begæring om Relaksation af Arresten, saa at Skibet kunde blive udklareret af Toldvæsenet, er nægtet Fremme paa Grund af Hovedcitantens derimod under Paaberaabelse af den af ham instituerede Appel nedlagte Protest, har paastaet den indankede Doms Bestemmelser om den ham tilkendte Erstatning forandrede saaledes, at Erstatningen forhøjes til 20 Kr. daglig og tillægges ham fra den 14 Juni f. A., indtil Arresten faktisk ophæves, med Renter 5 pCt. p. a. fra den nævnte Dato, men i øvrigt har procederet til bemeldte Doms Stadfæstelse.

Naar Kontracitanten har paaberaabt sig en af ham ved Hjælp af

et Stempel Konnossementet paatrykt Klausul, der blandt andet gaar ud paa at holde ham fri for Ansvar for Beskadigelse, Bræk og Fordærv, bemærkes, at dette Forbehold, der i øvrigt paa det Hovedcitanten tilstillede under Sagen fremlagte Eksemplar af Konnossementet paa Grund af, at Stempelfarven er flydt ud, er bleven næsten ulæseligt, under Hensyn til Sølovens § 146 ikke vil kunne faa nogen Betydning for Sagens Paadømmelse, da Kontracitanten maa anses at have erkendt, at Skaden paa Ladningen først er opstaaet under Rejsen til Frederikshavn, og Spørgsmaalet om hans Ansvar vil derfor være at afgøre efter Reglerne i nævnte Lovs § 142, idet en i det mellem ham og Direktionen for »Stettiner Walzmühle« den 26 Maj f. A. oprettede Certeparti — hvortil der, som ovenfor antydet, er henvist i Konnossementet — optagen Bestemmelse om, at han intet Erstatningsansvar overtager for den Skade, som Ladningen uden hans eller hans Folks Skyld maatte kunne tage, ikke skønnes at hjemle en fra bemeldte Regler forskellig Bedømmelse af Ansvaret.

Det er nu uden Føje, naar Kontracitanten har villet gøre gældende, at han burde have været varslet til at paahøre Skønsmændenes Udmeldelse, men der maa derimod gives ham Medhold i, at Skønforretningen ikke er bevisende, for saa vidt Mændene, der ikke kunne forudsættes at være søkyndige, ere gaaede udenfor det dem ved Udmeldelsen anviste Skønssomraade ved at udtale, at Fartøjet var uegnet til den paagældende Transport og at Lugen ikke har været forsvareligt skalket og Lugekarmene utætte, om hvilket sidste Punkt Mændene derhos, da Lugen var aabnet, før de kom ombord i Skibet, ikke kunne antages at have været i Stand til at danne sig nogen begrundet Mening. Hvad dernæst angaar den optagne Søforklaring, bemærkes, at Kontracitanten, bortset fra den nedenfor ommeldte Godkendelse af et fremlagt Uddrag af Skibsdagbogen, ikke selv er bleven afhørt, men at han i den af ham om Optagelsen indgivne, den 15 Juni f. A. daterede Rekvisition angav, at Skibet, der efter hans Opgivende var 19 Aar gammelt, ved Afsejlingen fra Stettin var i god sødygtig Stand, men at det viste sig, at Fartøjet, da det fra den 7 Juni om Morgenen til den 8 Juni om Formiddagen var haardt Vejr, saa at det fik meget Vand over og arbejdede haardt i Søen, trak mere Vand end sædvanligt, hvorfor han pumpede hver Time, indtil Vejret bedagede sig, medens han i øvrigt i Rekvisitionen henviste til den af ham førte Dagbog, af hvilken et Uddrag vedrørende den omhandlede Rejse fremlagdes i Søretten ved Søforklaringens Optagelse den 18 Juni f. A., og hvoraf fremgaar, at han den 6 Juni om Aftenen vendte med Skibet ved Falkenberg, hvorhos bl. a. findes tilført under 7 Juni: »Kl. 7 om Morgenen taget 3 Reb i Storsejlet, 2 Reb i Mesanen, gjort fast den store Klyver og satte den lille Klyver til. Overskylning af høj Sø«, og under 8 Juni »Havde Byger med Regn og Hagel omvekslende Vinde«. I Henhold til denne Rekvisition blev efter at Kontracitanten i Søretten havde godkendt Uddraget af Dagbogen, hans Skibsmandskab, der kun bestod af en Bedstemand og en Kok, afhørt, og ifølge de af dem herunder afgivne Forklaringer, der efter det foreliggende maa forudsættes af dem at være blevne beedigede, bekræftede de begge Dagbogens Rigtighed samt udsagde, at Skibet ved Afsejlingen fra Stettin var tæt, og at Lugen, der var i forsvarlig Stand eller i god

Orden, blev lukket med tjærede Presenninger, af hvilke den ene efter Bedstemandens Forklaring var syet samme Aar, hvorhos tillige den ene Klyver oprindeligt blev lagt over Lugen, men igen taget bort, da de skiftede Klyver. De forklarede endvidere, Bedstemanden, at Skibet ved Afrejsen fra Stettin blev besigtiget, og, saa vidt han kunde forstaa, sat i Klasse I, at de den 7de og 8 Juni havde stærk Vind og tidt maatte pumpe, at Vandet efter hans Mening trængte ind gennem Skibets Bund, at de for at komme ud fra Falkenbergs Kyst maatte presse med Sejlene, dog ikke mere, end Skibet kunde taale, og at Skalkningen af Lugen var tæt under hele Sejladsen, men at det ved Losningen viste sig, at Ladningen var vaad i Bunden af Skibet og under Lugen, hvor Vandet maatte være trængt gennem Presenningen, og Kokken, at de, før de den 7 Juni fik Storm, kun havde pumpet lidt og kun faaet lidt Vand op, skøndt de formentlig pumpede læns, at der efter Stormen var mere Vand i Skibet, og at de da pumpede hver Time og formentlig fik Skibet læns hver Gang samt, at han ved Losningen bemærkede, at Ladningen var vaad ved Lugekarmen og lidt i Bunden.

Der kan ikke, som Hovedcitanten har villet gøre gældende, frakendes de saaledes afgivne edelige Udsagn Beviskraft, fordi Kontracitanten ikke ved at gøre Anmeldelse til vedkommende Dommer i Overensstemmelse med Sølovens § 40 har foranlediget Søforklaringen optaget paa et tidligere Tidspunkt, og for saa vidt Hovedcitanten har anket over, at han ikke er bleven varslet til at paahøre Forklaringerne, maa der vel gives ham Medhold i, at Søretten efter Bestemmelserne i den citerede Lovparagraf og i Lov om Oprettelse af Søretter udenfor Kjøbenhavn samt om Søforklaringer og Søforhør af 12 April 1892 § 8 burde have paaset, at der var tilflydt ham et saadant Varsel; men det kan dog under Hensyn til den sidstnævnte Lovs § 6, andet Stk., ikke antages, at Indvarsling af de interesserede, for saa vidt saadan er foreskrevet, er en nødvendig Betingelse for en Søforklaringens Gylldighed som Bevis, og Hovedcitanten har ikke angivet, at han paa Grund af den ommeldte Undladelse er bleven afskaaren fra at foranledige de afhørte Personer nøjere eksaminerede end sket, hvorhos han ikke kan anses at have benægtet Søforklaringens Indhold, for saa vidt den gaar ud paa, at Kontracitantes Skib paa Rejsen den 7de og 8de Juni har mødt haardt Vejr.

Herefter skønnes det imidlertid at være gjort antageligt, at den paa Ladningen skete Skade maa tilskrives de nævnte ugunstige Vejrforhold og den derved bevirkede Søgang, uden at der er Grund til at formode, at tillige andre Aarsager have spillet en Rolle, og der foreligger navnlig, skønt Kontracitanten ikke paa den i Sølovens § 42 angivne Maade har sikret sig Bevis for, at Lugen har været behørigt skalket, ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at der i saa Henseende har været nogen Mangel til Stede, hvorhos der maa gaas ud fra, at Skibet i øvrigt ved Afsejlingen fra Stettin har været i forsvarlig Stand, idet Hovedcitantes Anbringende om, at Fartøjet, der i det ovennævnte af Befragterne medunderskrevne Certeparti er anført med Klassebetegnelsen A 1—2, fik denne Betegnelse, som maa forudsættes at skulle angive det som fuldt sødygtigt, i Henhold til en af en Ekspert før Certepartiets Oprettelse foretagen Undersøgelse, er bestyrket ved Bedstemandens Forklaring.

Det maa efter det saaledes anførte billiges, at Kontracitanten ved den indankede Dom er frifunden for Hovedcitantens Tiltale, samt at Arresten er ophævet og Kontracitanten tilkendt Erstatning for det ved Arresten bevirkede Ophold af Skibet i Frederikshavn, og det findes i Henseende til Erstatningens Størrelse at maatte have sit Forblivende ved det ved Sørettens Skøn bestemte Beløb af 10 Kr. pr. Dag, idet der ikke kan gives Kontracitanten Medhold i, at han er berettiget til en Erstatning af mindst 20 Kr. daglig, fordi han i det oftnævnte Certeparti har betinget sig Overliggedagspenge med 25 Reichsmark for hver Dag, Losningen medtog over 3 Dage, hvorved bemærkes, at det er in confesso, at Kontracitanten har afmønstret sit Mandskab og selv begivet sig til Sverig. Da Hovedcitanten imidlertid maa bære Ansvar for, at Skibet vedblivende er holdt under Arrest ogsaa efter Søretsdommens Afsigelse, vil han have at udrede den ommeldte daglige Erstatning, hvoraf der ikke kan tillægges Kontracitanten Renter, for hele Tidsrummet fra Arrestens Foretagelse, indtil den faktisk ophører, og med den heraf følgende Forandring vil den indankede Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans med Føje ere ophævede, være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 205.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Nis Hansen Mogensen (Def. Salomon),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Gjording-Malt Herreders Politirets Dom af 18 Maj 1899: Arrestanten Nis Hansen Mogensen bør hensættes til Tvangsarbejde i 150 Dage, samt udrede alle af hans Arrest og Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Juni 1899: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 180 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Johnsen, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Nis Hansen

Mogensen til Højesteretssagførerne Lunn og Salomon
30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Nis Hansen Mogensen — der er født i Aaret 1853, og som tidligere ofte har været straffet for forskellige Lovovertrædelser, navnlig ogsaa for Betleri og flere Gange tillige for Løsgængeri, senest ifølge Overrettens Dom af 17 Oktober f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1, kfr. § 5, med Tvangsarbejde i 150 Dage — tiltales under nærværende Sag paany for Løsgængeri og Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der, efter hvad han har forklaret, efter at have udstaaet den ovennævnte Straf blev transporteret til Kolding og derfra med Brev dirigeret til sin Forsøgelseskommune Ødis, hvor han atter efter det Oplyste ankom den 30 Marts d. A., og hvorfra han, der den Gang var i Besiddelse af 6 Kr., og som ifølge en af ham for Ødis Sogneraad forevist skriftlig Erklæring fra en Teglværksejer i Bække havde Tilbud om straks at erholde Arbejde hos denne, efter sin Forklaring, i Stedet for at begive sig til dette Arbejde, gik ind i Slesvig, hvor han opholdt sig i 2 Dage — har, efter derpaa at være gaaet tilbage over Grænsen, med Undtagelse af nogle Dage, som han atter vil have tilbragt i Slesvig, flakket arbejdsløs omkring i det sydlige Jylland, indtil han den 26 April næstefter blev anholdt i Vejen, idet han ikkun har søgt Arbejde hos to Mænd paa Bastrup Mark, der imidlertid, efter deres Forklaringer til en Politirapport, afviste ham, fordi han var i høj Grad beruset, og fordi de i Forvejen vidste, at han alligevel ikke vilde have Arbejde, hvorhos Arrestanten, efter sin Forklaring, den Dag, han, som meldt, blev anholdt, havde indfundet sig i Vejen for paa det der afholdte Marked at søge Arbejde ved Kreaturtrækning eller lignende. Arrestanten har derhos under det første over ham optagne Forhør tilstaaet at have betlet om Mad i Vejen Bykro, og vel har han under de følgende Forhør tilbagekaldt denne Tilstaaelse og nægtet overhovedet at have betlet i Vejen, men ligesom der intet Hensyn kan tages til denne Tilbagekaldelse af hans engang afgivne Tilstaaelse, saaledes have 3 i Vejen boende Mænd edelig forklaret, at Arrestanten til Dels gentagne Gange har betlet af dem i Løbet af de nærmest foregaaende 14 Dage forinden hans Anholdelse og samme Dag, denne fandt Sted, uden at han dog ved nogen af disse Lejligheder fik noget, hvorhos den ene af de ommeldte Deponenter, der er Forretningsbestyrer hos en Købmand i Vejen, der tillige er Opsynsmand, og som efter sit Opgivende i en Skrivelse til Herredskontoret af 26 April d. A. samme Dag havde anholdt Arrestanten for Betleri deri Byen, videre har udsagt, at Arrestanten blev anholdt af bemeldte Købmand under sin Nærværelse i dennes Butik den nævnte Dag for at betle; og ved det saaledes foreliggende maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten under sin Omflakken har gjort sig skyldig i Betleri i den nævnte By.

For sit anførte Forhold er Arrestanten ved Politiretsdommen rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 1, kfr. § 5, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i 180 Dage.

Nr. 82. **Generaldirektoratet for Skattevæsenet** (den kst. Kammeradvokat)

contra

Fiskehandler **S. Kruse Jensen** og Tømmermester **H. J. Hansen** (Ingen)

betr. Ansvar for en Stempelovertrædelse.

Kjøbenhavns Gældskommissions Dom af 21 Januar 1898: De Indstævnte, Fiskehandler S. Kruse Jensen og Tømmermester H. J. Hansen, bør for Tiltale af Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 29 April 1898 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Gældskommissionens Dom bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Paategning af 27 April 1883 paa en den 21 April 1881 oprettet Lejekontrakt angaaende en Lejlighed i Ejendommen Gl. Strand Nr. 36 her i Staden blev der af Ejernes befuldmægtigede og Lejeren vedtaget forskellige Forandringer i den nævnte Lejekontrakt, og efter at den paagældende Ejendom var bleven overtagen af de Indstævnte, Fiskehandler S. Kruse-Jensen og Tømmermester H. J. Hansen, paategnede disse og Lejeren Kontrakten en den 29 Maj 1893 dateret Overenskomst, der indledes saaledes: »I Lejemaalet efter nærværende Kontrakt sker følgende Forandringer, og hvori det efter at Forandringerne vare opregnede, hedder: »I øvrigt fortsættes Lejemaalet ganske paa de i Lejekontrakten fastsatte Vilkaar.« Den saaledes paategnede Kontrakt blev af de Indstævnte fremlagt under en mellem dem og Lejeren ved den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret væserende Sag, og ved denne Rets Dom af 20 April 1896 blev Dokumentet anholdt som ikke be-

hørig stemplet, og derefter indsendt til Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, der under 27 Juli 1896 resolverede, at Paategningen af 27 April 1883 vilde være at stemple yderligere til Takst 6 Kr. 55 Øre, og dikterede hver af de Indstævnte en Bøde af 32 Kr. 75 Øre. Da de Indstævnte imidlertid ønskede Spørgsmaalet om deres Forpligtelse til at betale disse Beløb afgjort ved Domstolene, have Citanterne anlagt nærværende Sag, under hvilken de paastaa de Indstævnte tilpligtede in solidum at betale fornævnte 6 Kr. 55 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 30 December 1896, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat, der har givet Møde for dem under Sagen, hvorhos de forvente anerkendt, at de med Rette have dikteret de ommeldte Bøder.

De Indstævnte — der tillige have nedlagt en subsidiær Paastand — procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det er uomtvistet, at Paategningen af 27 April 1883 ikke er behørig stemplet; men de Indstævnte gøre gældende, at der ikke kan paahvile dem noget Ansvar i saa Henseende, da de kort efter Ejendommens Tiltrædelse, og uden dengang at have gjort Brug af Kontrakten, ordnede Kontraktforholdet ved Paategningen af 29 Maj 1893, der er forsynet med behørigt Stempel som ny Kontrakt. At dette forholder sig saaledes, er ikke bestridt af Citanterne, som imidlertid formene, at de Indstævnte i Medfør af Stempellovens § 79 som Modtagere af det ikke behørigt stemplede Dokument maa bære Ansvar for den begaaede Stempelovertrædelse. Heri findes der dog ikke at kunne gives Citanterne Medhold, idet den Omstændighed alene, at de Indstævnte som Erhververe af Ejendommen have faaet Kontrakten overleveret, ikke kan gøre dem til Modtagere i den Betydning, hvori den anførte Lovbestemmelse maa forudsættes at tage dette Ord; da det endvidere ikke kan antages, at de Indstævnte ved at paatægne Lejekontrakten den nye behørigt stemplede Overenskomst have paadraget sig et Ansvar, som de ikke vilde være ifaldne, saafremt de havde oprettet et paa samme Maade stemplet særskilt Dokument, og da de Indstævnte endelig ikke, som af Citanterne forment, findes at have paadraget sig Ansvar ved under den fornævnte Retssag at fremlægge det allerede da med Paategningen af 29 Maj 1893 forsynede Dokument, vil der være at tillægge de Indstævnte Frifindelse for Citanternes Tiltale.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves, og der vil som Følge heraf ikke kunne tillægges den konstituerede Kammeradvokat Salær.

Stempelevertrædelse foreligger ikke.

Onsdagen den 2 August.

Nr. 182.

Højesteretssagfører Bagger

contra

1. Thorvald Georg Alexius Marker, 2. Jensenius Andreas Caspersen, 3. Hans Carl Andersen og 4. Lauritz Peter Rasmussen (Def. Hansen),

der tiltales: førstnævnte for Tyveri eller Tyveri og Hæleri, Nr. 2 og 3 for Tyveri og Nr. 4 for Tyveri eller Hæleri.

Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 25 Maj 1899: De Tiltalte bør straffes: Arrestanten Thorvald Georg Alexius Marker med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Laurits Peter Rasmussen, Arrestanten Jensenius Andreas Caspersen og Arrestanten Hans Carl Andersen med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage hver, samt in solidum at udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne J. Olsen og N. Chr. Olsen, 15 Kr. til hver. I Erstatning til Stine Holm betaler Andersen 25 Øre. Det idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Medens den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde, mod hvilke intet væsentligt findes at erindre, i øvrigt vil kunne tiltrædes, maa det ved de foreliggende Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at Marker i Forening med Caspersen har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri af en Hare, men da det vil kunne have sit Forblivende ved den ham ikendte Straf, vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, en for alle og alle for en, til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Thorvald Georg Alexius Marker, Jensenius Andreas Caspersen og Hans Carl Andersen samt Laurits Peter Rasmussen, Marker for Tyveri eller Tyveri og Hæleri, Caspersen og Andersen for Tyveri og Rasmussen for Tyveri eller Hæleri og ere Sagens Omstændigheder, ifølge de Tiltaltes egen Tilstaaelse, som stemmer med det i øvrigt under Sagen oplyste, følgende:

Efter at Andersen, som tjente paa Skovgaard i Knudsker Sogn, Lørdagen den 22 Oktober f. A. havde truffet Marker og Rasmussen her i Byen, hvorhen Andersen var sendt af sin Husbond, Gaardbestyrer, Løjtnant Hintze, og havde nydt en Del Brændevin med dem, fulgte de med Andersen til Skovgaard, hvor Andersen havde lovet dem Middagsmad. Ved deres Ankomst til Skovgaard vare de alle 3 berusede, Andersen mest, og deres Forklaringer om, hvad der da foregik, stemte ikke overens, men Marker og Rasmussen have erkendt, at de fulgte med Andersen ind i Køkkenet og hen i Skorstenen, hvor Andersen, hvem Marker havde anmodet om at give sig noget af det der hængende Flæsk, tog noget Flæsk og nogle Pølser, som hængte i Skorstenen paa nogle Kroge. Andersen rakte Flæsket og Pølserne til Marker, som igen rakte Flæsket til Rasmussen, som stak det under Trøjen, medens Marker selv beholdt Pølserne. Andersen har vedblivende benægtet at have tilegnet sig og at have hjulpet Marker og Rasmussen med at tilegne sig Flæsket og Pølserne. Efter at være kommet i Besiddelse af Flæsket og Pølserne, gik Marker og Rasmussen deres Vej; de fortærede noget af det stjaalne paa Vejen hjem fra Skovgaard og Resten den følgende Dag. Efter bestjaalnes Opgivende er der ved den omhandlede Lejlighed stjaalet 4 Pund Flæsk til Værdi 50 til 60 Øre pr. Pund og 3 Pund Pølse til Værdi 65 Øre pr. Pund. Medens Rasmussen ikke har haft noget at erindre herimod, har Marker anført, at Flæsket efter hans Skøn ikke udgjorde mere end godt 2 Pund. Ingen af dem har haft noget mod den angivne Værdi at erindre.

Lørdagen den 17 December f. A. blev der fra Porten i Købmand W. Rønnes Forretning paa Store Torvegade her i Byen stjaalet en der hængende Hare, hvilket Tyveri Marker og Caspersen ere sigtede for. Herom har Caspersen forklaret, at han den ommeldte Aften med Marker kom gaaende forbi Købmand W. Rønnes Port, hvor Marker vidste, at der hang nogle Harer, og bemærkede, saa vidt Caspersen erindrer, at det kunde være rart at faa fat i en af dem. Da de vare komne forbi Porten, skiltes de ad, uden at Caspersen ved, hvor han gik hen. Caspersen gik nu en Tur nordefter paa et Kvarters Tid og vendte saa tilbage og traf Skræddersvend Jens Kure ved Købmand Bendtsens Hus og fulgte med ham henad Magstræde, hvor Caspersen fandt en Hare, som han fik Kure til at bære hen til Peter Michael Hansen. Noget efter kom Marker for at hente Haren, som han sagde, at han skulde bringe hen til Købmand Rønnes Handelsbestyrer Eksten. Da Marker kom og hentede Haren, tænkte Caspersen, at han rimeligvis havde stjaalet den, men dengang han fandt Haren paa Gaden, gjorde han sig ingen Betænkning over Fundet. Marker har forklaret, at han den omhandlede Aften kom gaaende ad St. Torvegade og saa Handelsbestyrer Eksten staaende i Porten med Caspersen, der da indrømmede, at han havde taget Haren og baaret den hjem til Peter Michael Hansen, og en Skomagerlærling, som stod hos, fortalte, at han havde set Caspersen løbe med en Hare. Eksten spurgte nu Marker, om han ikke kunde skaffe ham den Hare igen, som Caspersen havde stjaalet, hvilket han lovede at gøre. Da han i den Anledning kom hen til Peter Michael Hansen for at hente Haren, vilde Caspersen paa ingen Maade udlevere den, idet han paastod, at det var hans Hare, men

Marker tog den med Magt fra Caspersen og gik med den. Skomagerlærling Carl Sigfred Mathias Rønne har edelig forklaret, at han den ommeldte Aften saa Caspersen og Marker inde i Købmand Rønnes Port, og at Marker løftede Caspersen op, hvor Haren hang, og at Caspersen tog den og i Følge med Marker gik hen ad Gaden. Rønne gik straks ind og underrettede sin Mester om Tyveriet, og Mesteren gik straks ind og underrettede Bestyrer Eksten om Tyveriet. Ifølge Handelsbestyrer Ekstens beedigede Forklaring lovede Marker ham, da han truede ham med Politiet, at skaffe ham Haren igen, og da Marker straks efter kom med den stjaalne Hare, indrømmede han, at han med Caspersen havde stjaalet Haren i Porten samme Aften. Marker og Caspersen have begge benægtet at have stjaalet den omhandlede Hare, men da Caspersen i Forhøret den 23 Januar d. A. har erkendt, at han ikke tør nægte Muligheden af at have stjaalet den, findes der, efter hvad der er fremkommet, tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i dette Forhold.

Arrestanterne Marker og Caspersen ere endvidere sigtede for, at have tilvendt sig et Reflektionsspejl fra Partikulier Køller, Marker for at have tilegnet sig en Margarinebøtte, samt i Forening med en anden Person at have tilvendt sig et Parti Kød fra Arbejdsmand Chr. P. Brandt, men mod deres Benægtelse er der ikke tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at de have gjort sig skyldige heri.

Torsdagen den 9 Marts d. A. traf Arrestanten Andersen sammen med Laurits Peter Rasmussen her i Byen og de fulgte ad til Stine Holm i Set. Mortensgade, hvor Rasmussens Moder opholdt sig. Medens Rasmussen gik ud i Køkkenet til sin Moder, sad Andersen i Stuen hos Stine Holm, der laa til Sengs. Rasmussens Moder kom nu ind i Stuen og bad Stine Holm om at laane sig 5 Øre. Heri indvilligede Stine Holm og bad Madam Rasmussen tage sin Pengebog, der beroede i Skuffen i Bordet, der stod i samme Stue. Stine Holm fik nu Pengebogen og gav Madam Rasmussen de 5 Øre og denne gik ud i Køkkenet igen, og Andersen rejste sig, tog Pengebogen, som Stine Holm havde ladet ligge paa Overdynen, idet han sagde »Lad mig lægge Pengebogen i Skuffen igen«. Han lod nu, som om han gjorde dette, idet han trak Skuffen ud og skød den ind igen, men da han stod med Ryggen mod Stine Holm, tilegnede han sig Pengebogen. I denne fandtes 25 til 30 Øre, og Stine Holm har paastaaet sig tilkendt 25 Øre i Erstatning.

Arrestanten Thorvald Georg Alexius Marker er født i Rønne den 23 April 1873 og har tidligere været tiltalt og straffet saaledes: a. Ved Rønne Købstads Ekstraretsdom af 9 Marts 1893 efter Straffelovens § 203 for Legemsbeskadigelse med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, b. Ved samme Rets Dom af 28 Juni 1895 efter Straffelovens §§ 101 og 100 og Rønne Købstads Politivedtægt § 60 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, c. Ved samme Rets Dom af 31 Januar 1896 efter Straffelovens § 228 og § 238, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, d. Ved samme Rets Dom af 23 December 1896 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, e. Ved samme Rets Dom af 6 Maj 1897 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., jfr. § 241, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvilken Straf ved Højesteretsdom

af 18*) Juni 1897 blev nedsat til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og f. Ved Rønne Købstads Politirets Dom af 3 August 1898 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 og 3, jfr. § 5, for Løsgængereri og Betleri med Tvangsarbejde i 48 Dage.

Laurits Peter Rasmussen er født i Rønne den 30 December 1874 og er tidligere straffet: ved Rønne Købstads Ekstraretsdom af 23 December 1896 efter Straffelovens § 228 og 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Arrestanten Jensenius Andreas Caspersen er født i Rønne den 7 December 1873 og er tidligere straffet saaledes: a. Ved Rønne Købstads Ekstraretsdom af 21 November 1895 i Henhold til Straffelovens § 228 og § 100, jfr. § 98, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og ved Rønne Købstads Politirets Dom af 28 Oktober 1898 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 og 3, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Arrestanten Hans Carl Andersen er født i København den 2 Oktober 1871 og tidligere tiltalt og straffet saaledes: a. Ved Københavns Kriminal og Politirets Dom af 2 Juli 1887 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37 og 21, for Tyveri med Fængsel paa sædvanlig Fængkost i 15 Dage, b. Ved Stege Købstads Politirets Dom af 22 Oktober 1895 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 for Betleri med simpelt Fængsel i 6 Dage, c. Ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 13 April 1896 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage, d. Ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 Januar 1897 efter Straffelovens § 238 for Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, e. Ved samme Rets Dom af 24 April 1897 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og f. Ved samme Rets Dom af 2 Oktober 1897 efter Straffelovens § 228 eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

For det af de Tiltalte ifølge foranstaaende udviste Forhold ville de være at anse:

Arrestanten Marker og Rasmussen for Tilegnelsen af Flæsket og Pølserne paa Skovgaard, Marker efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Rasmussen efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, Arrestanten Caspersen for Tilegnelsen af Haren efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Arrestanten Andersen for Tyveriet hos Stine Holm efter Straffelovens § 230 eller efter § 238, sammenholdt med § 241, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. — — — I Erstatning til Stine Holm betaler H. C. Andersen 25 Øre.

*) skal være 21 Juni.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

43. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 19.

Onsdagen den 2 August.

Nr. 189.

Advokat Halkier

contra

Rasmus August Albinus, kaldet Andersen (Def. Bagger),
der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Juni 1899: Arrestanten Rasmus August Albinus kaldet Andersen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus August Albinus kaldet Andersen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Rasmus August Albinus, kaldet Andersen, der er født den 31 Juli 1859 og senest anset ved nærværende Rets Dom af 29 Oktober f. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 16de forrige Maaned indfundet sig i to Forretninger paa Vesterbrogade og bedt om Almisse, dog uden at erholde saadan, og da der efter det oplyste intet Hensyn kan tages til Arrestantens Anbringende om i Virkeligheden ikke at have villet modtage Almisse af de paa-

gældende, hvis saadan er bleven ham tilbudt, vil han være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 190. Højesteretssagfører Bagger

contra

Cornelius William (Def. Hansen),

der tiltales for Forsøg paa Drab eller Legemsbeskadigelse.

Frederiksteds Bytings kriminelle Ekstrarets Dom af 21 Marts 1899: Arrestanten Cornelius William bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør og Arrestanten i Erstatning til William Brady betale D. 4.00 og til det Offentlige D. 2.28, samt udrede alle de af denne Aktion lovlige flydende Omkostninger. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 17 April 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Cornelius William til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instans ved Frederiksteds Bytings Ekstraret paadømte Sag er Arrestanten Cornelius William, der er født paa St. Croix den 19de Marts 1864 og forhen ved Frederiksteds Politiretsdom af 15 Marts 1883 har været anset med 3 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost for Overtrædelse af Forordning 11 April 1840 § 30, og ved samme Rets Dom af 3 Februar 1891 med 12 Dages Tvangsarbejde for Slagsmaal, aktioneret for Forsøg paa Drab eller for Legemsbeskadigelse.

Af det under Sagen oplyste fremgaar, at Arbejderen William Brady af Plantagen »Mount Pleasant«, da han 29 Januar d. A. om Eftermiddagen gik gennem Plantagens Negerby for at begive sig til sit Hjem, blev stanset af Arrestantens 12-aarige Søn, der søgte at spærre Vejen for ham. Brady skubbede Drengen til Side, hvorover denne beklagede sig til sin Moder, Arrestantens Hustru, som derpaa kom ud af sit Hus og, som det maa antages, udskældte Brady, fordi denne skulde have slaæet Sønnen. Arrestanten, der var bleven vækket ved den saaledes opstaaede Støj, kom nu til, tog en Sten op og kastede den efter Brady, som blev saaret i Ansigtet af den, saa at han faldt bevidstløs til Jorden, hvorpaa han blev bragt til sit Hus og kort derefter af sin Halvbroder Joseph Ellis og Arbejderen Joe Ifield kørt til Hospitalet i Frederiksted.

Af en af Hospitalslægen den paafølgende Dag afgiven Erklæring fremgaar, at Brady tværs over Næsen havde faaet en ca. 1½ Tomme lang, knust, meget ujævn Læsion, der var gaaet lige til Næsebenet og havde knust dette samt foraarsaget en betydelig Blødning fra Næsen, ligesom han endvidere under venstre Øjenlaag havde faaet et lignende knust Saar, der dog ikke var saa alvorligt. Saarede blev udskreven af Hospitalet den 11 Februar d. A., og maa det ifølge Hospitalslægens under 13 Februar og 20 Marts d. A. afgivne yderligere Erklæringer antages, at de ovennævnte Læsioner, der havde efterladt en Deformitet af Næsen, ikke ville have skadelige Følger for Saaredes fremtidige Helbred.

For saa vidt det af de to fornævnte Personer Joe Ifield og Joseph Ellis er forklaret, af den førstnævnte, at han kort Tid efter Gerningen hørte Arrestanten sige, at han ønskede, at han havde dræbt William Brady, og af den sidstnævnte, at han noget senere havde hørt Arrestanten ytre, at det ikke havde været hans Mening blot at slaæ Brady til Jorden, men at han havde havt til Hensigt at dræbe ham, skønnes det dog ikke af disse Ytringer, selv om det kunde antages, at Arrestanten havde udtalt sig saaledes, hvad han bestemt har benægtet, med Føje at kunne udledes, at det i Gerningens Øjeblik havde været hans Forsæt at dræbe Brady, hvad de med Sagen forbundne Omstændigheder i øvrigt heller ikke give Anledning til at antage, og maa det derfor billiges, at Arrestanten ved den indankede Dom ikke er anset for Forsøg paa Drab.

Arrestanten har som Grund til, at han kastede Stenen efter Brady, anført, at han vil have hørt denne udskælde hans Hustru og true hende med en Ørefigen, og at han frygtede for, at Brady vilde bruge sin Kniv mod hende, i hvilken Henseende han har forklaret, at Brady havde en Kniv i Haanden, hvilken Forklaring han dog senere forandrede derhen, at han ikke havde set Brady tage sin Kniv frem, men kun havde set ham gøre en Bevægelse med Haanden hen imod Bæltet og derfor troede, at han havde trukket Kniven frem; men kan der ikke tillægges det af Arrestanten saaledes anførte nogen Vægt, da ingen af de tilstedeværende havde hørt Brady udskælde eller true Arrestantens Hustru eller set ham med en Kniv i Haanden. Da det derhos heller ikke kan komme i Betragtning, at Arrestanten og Brady Aftenen i Forvejen havde været i Klammeri med hinanden, findes Brady efter Omstændighederne at maatte anses som sagesløs.

Det maa derfor billiges, at Arrestanten ved Underrettsdommen er anset efter Forordning 4 Oktober 1833 § 3, sidste Led, sammenholdt med § 6, og da den idømte Straf af 1 Aars Forbedringshusarbejde findes passende og Dommens Bestemmelser om, at Arrestanten tilpligtes at betale Brady D. 4.00 i Erstatning og at godtgøre det offentlige med Brady's Kur og Pleje paa Hospitalet forbundne Omkostninger, D. 2.28, samt at udrede Aktionens Omkostninger, ligeledes tiltrædes, vil Underrettsdommen saaledes i det hele være at stadfæste.

Hermed endte første Ekstrasession.

Anden Ekstrasession.

Mandagen den 28 August.

Nr. 209.

Advokat Halkier

contra

Ernst Jørgen Schultz (Def. Nellemann),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Juli 1899: Arrestanten Ernst Jørgen Schultz bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Christensen og Prokurator Gottschalck, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Ernst Jørgen Schultz til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag. tildales Arrestanten Ernst Jørgen Schultz for Forsøg paa Tyveri. Arrestanten er født den 5 November 1874 og mange Gange straffet bl. a.: ved Rettens Dom af 24 September 1892 efter Straffelovens §§ 228 og 229, Nr. 4, jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 26 August 1893 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 3 April 1894 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk. og 2det Stk., samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og senest ved Rettens Dom af 2 Maj 1896 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter dens § 231, 2det Stk., jfr. tildels § 46, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 3 $\frac{1}{2}$ Aar.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er Arrestanten overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har Natten mellem den 12te og 13 Marts dette Aar Kl. ca. 2 sparket en Rude itu i den aflaaede Dør til et af Ekviperingshandler Villum Petersen til Forretning benyttet Lokale i Kælderen til Ejendommen Grønnegade Nr. 4, havende til Hensigt gennem den derved fremkomne Aabning at skaffe sig Adgang til Lokalet og begaa Tyveri der. Da der kom Folk tilstede paa Grund af den ved den ituslaaede Rude fremkomne Støj, forlod han foreløbig Gerningsstedet for senere at komme tilbage og fuldføre Tyveriet, men da han atter indfandt sig, blev han anholdt, forinden han fik realiseret sin Hensigt.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. § 46, for 4de Gang forsøgt grovt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 211. Højesteretssagfører Hansen

contra

Robert Carl Frederik Kaemmerer (Def. Bagger),

der tildales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 10 Juni 1899: Arrestanten Robert Carl Frederik Kaemmerer bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, og Defensor, Prokurator Møller, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juli 1899: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører Lund og Prokurator Mundt for Overretten betaler Arrestanten Robert Carl Frederik Kaemmerer 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Robert Carl Frederik Kaemmerer til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Robert Carl Frederik Kaemmerer, der er født den 30 December 1872 og anset ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 19 September 1891 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 7 Januar 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Led, §§ 257, 247 og 274, jfr. 268, 2det Led, jfr. i det hele Straffelovens § 62, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, aktioneret for Tyveri, og ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det i saa Henseende godtgjort, at han i Foraaret d. A. i to Gange har stjaalet 2 Par Strømper af samlet Værdi 1 Kr. 50 Øre, hvilke Strømper tilhørte Murersvend Johan Peter Petersen og beroede i et Skur, hvortil Arrestanten efter sin Forklaring, som ikke kan forkastes, begge Gange havde uhindret Adgang.

Som Følge af det anførte er Arrestanten ved Underretsdommen rettelig anset efter Strfl. § 231, 1ste Led, og da Straffen findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder — — — vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 214.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Jens Peter Hansen (Def. Salomon),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Lejre Herreds Politirets Dom af 19 Juni 1899: Arrestanten Jens Peter Hansen bør hensættes til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 150 Dage. Saa udreder han og Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Juli 1899: Arrestanten Jens Peter Hansen bør straffes med Tvangsarbejde i 180 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører H. F. Larsen og Prokurator H. F. Møller for Overretten betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Hansen til Højesteretssagførerne Jensen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jens Peter Hansen — der er født den 31 Oktober 1861 og ofte tidligere straffet, derunder mange Gange for Løsgænger og Betleri bl. a. ved nærværende Rets Dom af 18 August 1896 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og senest ved Københavns Amts søndre Birks Politirets Dom af 14 Februar d. A. efter bemeldte Lovs § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage — paany for Løsgænger og Betleri. Ved Arrestantens egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han — efter den 18 Maj d. A. at være bleven demitteret fra Tvangsarbejdshuset paa Blegdamsvejen her i Staden, hvor han havde udstaaet den ham ved sidstnævnte Dom ikendte Straf og efter derpaa i Løbet af en 8 Dages Tid at have forbrugt det Beløb, hvoraf han ved sin Løsladelse fra bemeldte Tvangsarbejdshus var i Besiddelse — har uden at søge Arbejde og uden Subsistentsmidler strejftet omkring paa Landet i Nærheden af København og ernæret sig ved Betleri, indtil den 11 Juni d. A., da han blev anholdt i Ousted.

For det ommeldte Forhold vil Arrestanten nu paany være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med en Straf, der findes passende at kunne ansættes til Tvangsarbejde i 180 Dage.

Nr. 210.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Christen Jeppesen kaldet Fynbo (Def. Hansen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Rougsø m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 1 Juni 1899: Arrestanten Christen Jeppesen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt betale til Landbygningernes almindelige Brandforsikring 767 Kr., til Brandforsikringen »Jylland« 743 Kr., til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening i Nørrejyland 823 Kr. og endelig de med nærværende Sag forbundne Omkostninger, derunder Salær til Prokurator Langballe 15 Kr. og til Kancelliraad Bredstrup 12 Kr. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og denne i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Juli 1899: Arrestanten Christen Jeppesen, kaldet Fynbo, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt betale i Erstatning til »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for Bygninger og andre faste Ejendele i Nørrejyland« 689 Kr., til Brandforsikringen »Jylland« 743 Kr. og til »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejyland« 134 Kr. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Jeppesen, kaldet Fynbo, til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christen Jeppesen, kaldet Fynbo, der er født i Aaret 1851, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Brandstiftelse.

Den 10 April d. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 5 og 6 opkom der Ild i det Arrestanten tilhørende, paa Ommestrup Mark beliggende, straatækte Hus, som beboedes af Arrestanten, dennes Hustru samt 2 Sønner, af hvilke den ene er 23 Aar og den anden 9 Aar, og nedbrændte baade Arrestantens og et andet med det sammenbygget Hus, der ejedes af Enken Marie Petersen, som beboede det sammen med en 16-aarig Datter, forholdsvis hurtigt, saaledes at det kun lykkedes at redde en mindre Del af de i Husene værende Løsøregenstande, men Ilden udbredte sig ikke videre, da Afstanden fra de to nærmest liggende Bygninger, nemlig Gaardejer Simonsens i Nord beliggende Gaard og et sydvest for de afbrændte Huse beliggende Boelssted var ca. 200 Al., og Vinden, der kun var svag, blæste fra Øst—Syd—Øst. I Marie Petersens Hus var kun Datteren, der paa Grund af et Ildebefindende den Dag var bleven hjemme, tilstede, hvilket Arrestanten dog efter sin Forklaring var uvidende om, og da han, der var ene hjemme i sit Hus, og hvem Gaardejer Simonsen, der, da han den nævnte Eftermiddag omtrent Kl. 5 $\frac{1}{4}$ arbejdede udenfor sin Gaard, havde set en Flamme slaa ud af Taget paa Arrestantens Hus omtrent midt i samme, havde truffet siddende, tilsyneladende sovende, paa en Stol i Husets mod Nord vendende Sovekammer, var i temmelig høj Grad beruset, og derhos fremkom med Yttringer, der maatte vække Mistanke om, at han havde forarsaget Ilden, blev han sat under Anholdelse og Dagen derefter belagt med Arrest. Medens Arrestanten i det denne Dag over ham afholdte Forhør paastod, at han paa Grund af, at han havde været saa beruset, ingen Oplysninger kunde give om Ildens Opkomst, idet han navnlig nægtede, at han havde været oppe paa det over hans Sovekammer værende Loft, hvor Ilden, efter hvad der forelaa, maatte antages at være opstaaet, og hvortil Adgangen var ad en Stige fra det ved Siden af Sovekammeret værende Tørvehus, forklarede han i det over ham den 18 April afholdte Forhør, at han ved Uforsigtighed havde forarsaget Ildebranden, idet hans Forklaring nærmere gik ud paa, at han, medens han sad i Stuen og røg en Cigar, hørte, at en af hans Høns var oppe paa Loftet, og at han i den Anledning gik derop, at han her ved at søge efter Hønsene, faldt over Skorstenen og tabte Cigaren, at han derpaa gik ned igen, uden at huske paa Cigaren, som han dog kom i Tanker om, da han atter var kommen ned i Stuen, idet han mærkede en brændt Lugt og jo nok tænkte, at det var Cigaren, der havde tændt, men at han dog ikke gik op for at slukke Ilden, men satte sig i Sovekammeret, hvor Gaardejer Simonsen kort efter traf ham, og erkendte Arrestanten derhos i dette Forhør, at det var Forstillelse, naar han den Gang lod, som han sov.

Endelig vedgik Arrestanten i Forhøret den 20 April, at han forsættelig havde paasat Ilden, hvad han ogsaa senere under Forhørene har fastholdt, idet han i saa Henssende nærmere har forklaret, at det, da han som meldt, med den tændte Cigar var gaaet op paa Loftet og var falden over Skorstenen, faldt ham ind, at han kunde faa et nyt Hus, naar det gamle brændte af, samt at han efter en pludselig Ind-

skydelse stak den brændende Cigar forneden ind i Taget, der var tørt, ligesom der var Spindelvæv indenfor. Efterat han havde gjort dette, gik han ned i Sovekammeret for at afvente Resultatet, og det varede heller ikke længe, før han gennem Sovekammervinduet saa, at det røg ud af Taget, hvorpaa han satte sig ned og lod som han sov, idet han ventede paa, at der skulde blive gjort Anskrig, og da Gaardejer Simonsen, som meldt, kom tilstede, fortalte han denne, at han troede at han var gaaet i Seng, hvorhos han i det hele lod, som om han havde været saa fuld, at han ikke vidste noget om det hele.

Efter hvad der er oplyst, havde Arrestanten købt sit Hus i For-aaret 1898 for 500 Kr., af hvilke 400 Kr. vare prioriterede i Stedet, medens 100 Kr. skulde have været betalte i December Termin 1898, uden at det dog endnu var sket, og han har fastholdt, at han troede, at Huset kun var assureret for 500 Kr., medens det har vist sig, at Forsikringssummen var 800 Kr.; men ligesom det, efter hvad der fore-ligger, ikke kan antages, at selve denne Sum har været uforholdsmæssig høj, saaledes synes heller ikke Arrestantens Løsøre, for hvilket Forsikringssummen var 880 Kr., medens Erstatningen for det brændte er ansat til 551 Kr. 50 Øre, at have været uforholdsmæssig højt forsikret, og Arrestanten, om hvem der i alt Fald ikke er oplyst andet, end at han stod sig ret vel, har som Motiv til Brandstiftelsen ikke kunnet anføre andet, end at han pludselig fik den Tanke, at han kunde faa et nyt Hus i Stedet for det gamle. Det er oplyst, at Arrestanten, der er meget forfalden til Drik, og som, efter hvad han selv har forklaret, den 9 April om Aftenen havde været beruset, og den 10de om Morgenen var bleven liggende i Sengen, efter at hans Hustru var gaaet paa Arbejde, i Løbet af Dagen var inde forskellige Steder i Nabolaget, hvor han nød et betydeligt Kvantum spirituøse Drikke, og ligesom han om Eftermiddagen paa Vejen til sit Hjem flere Gange er set falde omkuld, saaledes gaa de af Enken Marie Petersen, Arrestantens to ovennævnte Sønner samt en fjerde Person, der samtlige have set Arrestanten og talt med ham i Tiden henimod Kl. 5, hvad Arrestanten i øvrigt selv ikke vil kunne erindre noget om, afgivne Forklaringer ud paa, at Arrestanten dengang var beruset, idet han dog baade kunde staa og gaa, ligesom han ogsaa talte nogenlunde fornuftig.

Stadslægen i Randers, der har undersøgt Arrestanten med Hensyn til Spørgsmaalet om hans mentale Tilstand, har i en af ham den 19de Maj d. A. afgiven Erklæring udtalt, at Arrestanten synes at være et paa Grund af overdreven Nydelse af Spiritus degenereret Individ, og at det derfor maa antages, at hans Tilregnelighed, særlig naar han er beruset, er en Del formindsket.

Landbygningernes almindelige Brandforsikring har nedlagt Paa-stand paa en Erstatning af 767 Kr.; men der vil under denne Sag ikke kunne tilkendes bemeldte Brandforsikring nogen Erstatning, idet der mangler fornøden Oplysning om, hvad den i saa Henseende har Krav paa at faa erstattet. I øvrigt er der under Sagen nedlagt forskellige andre Erstatningspaastande, nemlig af »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for Bygninger og andre faste Ejendele i Nørrejylland«, i hvilken Forening Enken Marie Petersen havde sit Hus forsikret, paa 689 Kr., af Brandforsikringen »Jylland«,

hvor hun havde sit Løsøre forsikret, paa 743 Kr. og af »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland« paa 134 Kr., i Anledning af den ved Branden foraar-sagede Skade paa det 2 andre Personer, nemlig Enken Marie Petersens Søn, Anton Petersen, og den ene af Arrestantens ovenfor ommeldte Sønner, tilhørende Løsøre, og disse Paastande, som Arrestanten intet har haft at erindre imod, ville være at tage til Følge.

Idet nu Arrestanten efter det foreliggende ikke kan antages, da han udførte den omhandlede Ildspasættelse, at have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voksne og sjælssunde Personer, vil han for sit omhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 281, jfr. § 39, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos han vil være at tilpligte at betale de ovenfor ommeldte tre Erstatningsbeløb.

Nr. 219. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Jensen, ogsaa kaldet **Jens Julius Jensen** eller **Ole Bas** (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Silkeborg Birks Ekstrarets Dom af 7 Juli 1899: Arrestanten, Bagersvend Jens Jensen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Manneder og udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hammer, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Juli 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Jensen ogsaa kaldet Jens Julius Jensen eller Ole Bas til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten, Bagersvend Jens Jensen, ogsaa kaldet Jens Julius Jensen eller Ole Bas — der er født i Aaret 1854, og som tidligere, foruden at han ifølge Skive Købstads Politirets Dom af 27 November 1884 har været anset efter Straffelovens § 235 med simpelt Fængsel i 5 Dage, gentagne Gange har været straffet for Tyveri, nemlig ifølge Overrettens Dom af 23 December 1889 efter Straffelovens § 228, jfr. Analogien af § 64, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge Silkeborg Birks Ekstrarets Dom af 13 August 1895 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og ifølge Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 16 Marts d. A. efter Straffelovens § 231, kfr. § 60, med samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han, der endvidere ifølge Silkeborg Birks Ekstrarets Dom af 2 Februar 1892 har været straffet for Brandstiftelse efter Straffelovens § 281 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, mange Gange har været straffet for Betleri, tildels i Forbindelse med Løsgænger og Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828, eller for en af de sidstnævnte Forseelser alene, senest ifølge Silkeborg Birks Politirets Dom af 18 Maj d. A. for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag for Tyveri og Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der den 1 Juni d. A. efter Udstaaelsen af den ham ved den sidstnævnte Dom ikendte Straf blev indlagt paa Fattiggaarden i Silkeborg, hvilken han imidlertid den 10de s. M. forlod uden Tilladelse — derefter, indtil han den 12te s. M. blev anholdt, har ernæret sig ved at betle hos Bagere, samt at han den sidstnævnte Dag om Eftermiddagen, da han havde indfundet sig i et Bageri i Silkeborg for at betle hos de derværende Svende, har, da han ikke traf nogen sammesteds, tilegnet sig et Gulduhr med Guldkæde, der hang over Sengen i et til Bageriet stødende Kammer, hvortil Døren stod aaben, hvorefter han gik bort med de stjaalne Genstande. Disse, som Arrestanten ved sin Anholdelse samme Dags Aften endnu havde i sin Besiddelse, og som under Sagen ere ansatte til en samlet Værdi af 200 Kr., ere tilbageleverede bestjaalne, Bagersvend Edvard Siemsen, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Under den i den ovennævnte Anledning foretagne Undersøgelse har Arrestanten tillige tilstaaet, at han for ca. 2 Aar siden, da han i Juni Maaned 1897 var undvegen fra Tvangsarbejdsanstalten ved Horsens, har i Them Kro stjaalet 10 Kr. i Sølv, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han, da han om Natten, men dog paa en Tid, da det var lyst, kom gaaende til bemeldte Kro, gik gennem en aabenstaaende Dør ind i den bedste Stue, i hvilken der stod et Chatol, hvori Nøglen sad. Han aabnede da Chatollets Klap, og efter at han i en af de smaa Skuffer havde fundet Nøglen til det lille Skab midt i Chatollet, aabnede han dette Skab og tog af en i samme værende lille Kasse med Penge først 8 Kr. og derpaa, idet han, efter at være kommen udenfor, gik tilbage til Chatollet, endnu 2 Kr., hvorefter han, der efter sin Forklaring ikke saa noget Menneske i eller ved Kroen, gik til Silkeborg. Vel have nu Ejeren af Kroen, Peder Christian Jensen, og hans Hustru udsagt, at de ikke have savnet Pengene eller bemærket Tyveriet; men da Arrestantens Beskrivelse af Lokaliteterne, og

navnlig af Forholdene i Chatollet og Maaden, hvorpaa Pengene vare opbevarede, som det efter det foreliggende maa antages, ganske stemmer med de faktiske Forhold, findes Arrestantens nævnte Tilstaaelse at være saaledes bestyrket, at den vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Ejeren af Kroen har i øvrigt frafaldet Krav paa Erstatning for de stjaalne Penge, som Arrestanten, efter sin Forktaring, har drukket op.

Idet det sidstnævnte Tyveri er begaaet, forinden Arrestanten sidste Gang under 16 Marts d. A. blev dømt for Tyveri, og derhos forinden han under 7 Juli 1898 og 18 Maj d. A. blev anset for Betleri, henholdsvis med Tvangsarbejde i 60 Dage og med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil Arrestanten for dette Forhold, ved hvis Udøvelse han tidligere havde været straffet 2 Gange for Tyveri, være at anse med en Tillægsstraf efter Straffelovens § 231, 1ste Led, jfr. § 64. For sit øvrige ovenommeldte Forhold vil han være at anse dels for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 3. Den Straf, som Arrestanten efter det anførte i det hele har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Hermed endte anden Ekstrasession.

Anden ordinære Session.

Mandagen den 2 Oktober.

Nr. 222.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Jens Peter Sørensen (Def. Halkier),

der tiltales for Brandstiftelse.

Odense Herreds Ekstrarets Dom af 20 Marts 1899: Arrestanten Jens Peter Sørensen bør straffes med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kiørboe, og Defensor, Prokurator Kramer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juli 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Erstatning til det fynske Brandassuranceselskab betaler Tiltalte Jens Peter Sørensen 80 Kr. 61 Øre og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Cortsen og Hartmann, 15 Kr. til hver, samt i Godtgørelse for Portoudlæg til førstnævnte 16 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom fremstillede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 282, 1ste Stk. jfr. § 281, 1ste Stk., sammenholdt med § 46. Straffen findes at maatte bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Jens Peter Sørensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Ekstraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Jens Peter Sørensen — der er født den 8 Oktober 1863 og tidligere er mange Gange straffet for ulovlig Omløben med Varer, senest ifølge Højesterets Dom af 7 December 1898 for denne Forseelse 7de Gang begaaet — for Brandstiftelse, og er det ved Tiltaltes egen med det i øvrigt under Sagen oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at Tiltalte Natten mellem den 30te og 31 Januar d. A. noget efter Kl. 12 har ved Hjælp af Tændstikker stukket Ild paa et Kornhæs, indeholdende 3 Læs utærsket Byg, der stod i et Par Alens Afstand fra den Gaardejer Hans Hansen tilhørende straatækte »Paradisgaard« i Odense St. Hans Landsogn, i den Hensigt derved at afbrænde Gaarden. Medens Kornhæsset, der er ansat til en Værdi af 73 Kr., fuldstændig nedbrændte, bredte Ilden sig ikke til selve Gaarden, fordi Tiltalte straks efter at have antændt Kornhæsset gjorde stærk Brandalarm i »Paradisgaarden«, saa at dennes Beboere og Naboer hurtig kom til og fik kastet Vand paa det brændende Kornhæs, hvorved det lykkedes at begrænse Ilden til Hæsset.

Tiltalte har forklaret, at han foretog Brandstiftelsen for at blive anset med offentligt Arbejde, fordi det var ham umuligt at forsørge sin Hustru og deres 7 Børn, og det maa efter det oplyste antages, at han foretog Ildspaaættelsen paa en saadan Maade, at der kunde blive god Tid til at faa baade Gaardens Beboere og Kreaturbesætning ud;

han hjælp efter at have allarmet Beboerne selv brandlidtes Hustru med at redde Kreaturbesætningen.

Tiltalte var efter det oplyste i Gerningsøjeblikket paavirket af Spiritus, men dog ikke i højere Grad, end at han maa antages at have været fuldt tilregnelig.

For det anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 281, 1ste Stk., jfr. § 46, og da den ved den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 281, 1ste Stk., jfr. § 45, og § 282, 1ste Stk., fastsatte Straf af Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder efter Omstændighederne findes passende, vil Dommen være at stadfæste.

I Overensstemmelse med den for Overretten derom nedlagte Paa-stand vil Tiltalte have at udrede i Erstatning til det fynske Brand-assuranceselskab 80 Kr. 61 Øre.

Nr. 199.

Advokat Halkier

contra

Andreas Larsen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Elbo m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 22 Marts 1899: Tiltalte Andreas Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, og til Defensor, Sagfører Jacobsen, 10 Kr. til hver. Til Hr. Proprietær Hartvigsen bør han betale en Erstatning paa Kr. 40,75. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Maj 1899: Tiltalte Andreas Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten henholdsvis 12 og 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Johnsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Andreas

Larsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører
Hansen 30 Krøner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Andreas Larsen, der er født i Aaret 1875 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da Tiltalte, som i afvigte Vinter har tjent som Røgter hos Proprietær Hartvigsen af Pjedsted, den 26 Januar d. A. om Aftenen ved Nitiden befandt sig i dennes Hestestald, opstod der hos ham den Tanke at hævne sig paa bemeldte Husbond, som han hørte komme for at foretage den sædvanlige aftenlige Inspektion i Stalden, idet han mente sig fornærmet af ham nogle Dage i Forvejen. Han tog derpaa et gammelt Kостейskraft, der henstod i Stalden og som iøvrigt ikke har kunnet skaffes til Stede under Sagen, og stillede sig op bag Døren, afventende Husbondens Komme. Idet denne traadte ind ad Døren med en Lygte i Haanden, slog Tiltalte, efter ifølge sin Forklaring at have sagt til Husbonden, om denne vilde lure eller lignende, Husbonden 3 Gange med Kостейskraftet i Hovedet, medens han dog har benægtet at have haft til Hensigt at ramme dette, idet han i Øjeblikkets Hidsighed ikke saa nøje beregnede, hvor han slog, og den Lygte, som Husbonden medførte, ikke lyste meget.

Den Læsion i Ansigtet, der ved den nævnte Lejlighed tilføjedes Proprietær Hartvigsen, bestod i en Afskrabning af Overhuden og den øverste Del af Læderhuden i Ansigtet paa ca. 6 Ctm. i Længden og indtil en halv Ctm. i Bredden, forløbende i skraa Retning neden fra opad og indad til nogle Ctm. fra Øjet og har efter den sidst udstedte Lægeattest af 13 Februar d. A. efterladt et temmelig stort vansirende Ar.

Proprietær Hartvigsen har under Sagen paastaet sig tilkendt Erstatning hos Tiltalte for Lægehjælp i Henhold til en fremlagt Regning paa 10 Kr. 75 Øre samt Godtgørelse for Svie og Smerte efter Dommerens Skøn, og denne Paastand er ved Underrettsdommen tagen til Følge, saaledes at der er tilkendt ham ialt 40 Kr. 75 Øre.

For dette sit Forhold vil Tiltalte, selv om det maatte forholde sig som af ham anbragt, at han nogle Dage forud for Overfaldet havde været Genstand for Ukvemsord fra Husbondens Side, hvad dog strider mod dennes Forklaring, idet han kun vil have givet Tiltalte en Tilrettevisning for Forsømmelse i Tjenesten, men ikke fornærmet ham,

Færdig fra Trykkeriet den 5 Oktober 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 20.

Mandagen den 2 Oktober.

være at anse efter Straffelovens § 203, jvfr. Tyendelovens § 26, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, medens det vil kunne have sit Forblivende ved Underrettsdommens Bestemmelser i Henseende til den idømte Erstatning.

Nr. 220.

Advokat Halkier

contra

Jens Christian Larsen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Helsingør Købstads Ekstrarets Dom af 4 Juli 1899: Arrestanten Jens Christian Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagfører Holsøe 10 Kr. og til Prokurator Jensen 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 August 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne C. A. Olsen og V. S. Salomonsen, betaler Arrestanten Jens Christian Larsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler

Tiltalte Jens Christian Larsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende ved Helsingør Købstads Ekstraret mod Arrestanten Jens Christian Larsen for Tyveri anlagte hertil indankede Sag er det ved Arrestantens egen med det iøvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han den 5 Juni d. A. har stjaalet en til 12 Kr. vurderet Jens Jørgen Madsen tilhørende Jakke, der hang i en til hans Logisværts Løjlighed hørende Entré, hvortil han havde uhindret Adgang, og som Sagen efter den skete Indstævning foreligger Overretten til Paakendelse, bliver der kun Spørgsmaal om Paakendelse af dette Forhold.

Arrestanten er født den 18 December 1871 og anset ved Korsør Købstads Ekstrarets Dom af 14 April 1890 efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 37 og 247, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 18 Januar 1892 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 12 Februar 1894 efter Straffelovens § 231, 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 Oktober 1895 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri samt efter dens § 253 med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar, og senest ved samme Rets Dom af 21 December 1897 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med lige Arbejde i 2 Aar.

For det af ham nu begaaede Tyveri er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, og da Straffen passende er bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar — — — bliver den i det hele at stadfæste.

Nr. 212. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Peder Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Voldtægt eller Overtrædelse af Straffelovens § 174.

Stevns-Fakse Herreders Ekstrarets Dom af 3 Marts 1899: Tiltalte, Slagtersvend Niels Peder Hansen af Fakse, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Pigen Poulina Sofie Jensen af Fakse 1000 Kr. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Nielsen og Overretssagfører Ovesen, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. Den idømte Erstatning at ud-

redes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Juni 1899: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Bentzen og Paludan, betaler Tiltalte Niels Peder Hansen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Peder Hansen til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stevns-Fakse Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Niels Peder Hansen, der er født den 28 December 1875 og ikke fundet forhen straffet, aktioneret for Voldtægt eller i alt Fald for Overtrædelse af Straffelovens § 174.

Med Hensyn til den mod Tiltalte rejste Sigtelse for Voldtægt har Pigen Poulina Sofie Jensen, der er født den 7 November 1882, forklaret, at Tiltalte en Aften i Efteraaret 1897 mellem Kl. 10 og 11 kom ind paa hendes Kammer, og at han da ved at tage haardt paa hende, og uagtet hun flere Gange skreg højt om Hjælp, tiltvang sig Samleje med hende, men mod Tiltaltes Benægtelse er det ikke bevist, at han ved nævnte Lejlighed har gjort sig skyldig i Voldtægt. Derimod er det ved Tiltaltes egen med det øvrige under Sagen oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han første Gang fornævnte Aften og mange Gange senere har haft Samleje med ovennævnte Poulina Sofie Jensen og derved har besvangret hende, om hvem han vidste, at hun, da han første Gang havde Samleje med hende, ikke var 16 Aar gammel, og som efter det foreliggende maa antages den Gang ikke at have været sædelig fordærvet.

For sit anførte Forhold, for hvilket ovennævnte Piges Fader har begært Tiltalte straffet, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 174 med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte efter nævnte Straffebestemmelse er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og hvis Bestemmelse om, at det i Medfør af Straffelovens § 303 paalægges

Tiltalte at udrede i Erstatning til Pigen 1000 Kr., — i hvilken Henseende bemærkes, at det under et ved Overrettens Foranstaltning optaget Reassumtionsforhør er oplyst, at hun den 11 Marts d. A. har født et levende Barn — billiges, vil saaledes med den nævnte Modifikation være at stadfæste.

Tirsdagen den 3 Oktober.

Nr. 202.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Ane Kirstine Andreassen, Christensens Hustru (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri og Betleri.

Bjerre Herreds Ekstrarets Dom af 6 Marts 1899: Tiltalte Ane Kirstine Andreassen, Knud Christensens Hustru af Sønder Aldum, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder hun og i Erstatning til Sognepræst Ammentorp i Barrit 12 Kr. og til Købmand Chr. Mikkelsen ved Hornsyld Station 90 Øre samt alle af Aktionen lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Plenge, 10 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Maj 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Johnsen og Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ane Kirstine Andreassen, Christensens Hustru, til Højesteretssagførererne Salomon og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ane Kirstine Andreasen, Knud Christensens Hustru, der er født i Aaret 1856, og som tidligere ifølge Bjerre Herreds Ekstrarets Dom af 5 Oktober 1892 har været anset efter Straffelovens § 274, kfr. § 270, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Bedrageri og Betleri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1. Sidst i November Maaned 1897 henvendte hun sig til den hende ganske ubekendte Sognepræst Ammentorp i Barrit og anmodede denne, som hun med Rette antog for at være Formand i Bestyrelsen for de Fattiges Kasse, om en Understøttelse af denne Kasse til Betaling af Terminsrenter, idet hun over for Præsten udgav sig for Christen Nielsens Kone fra Løgballe, med hvilket Foregivende hun opnaaede, at Sognepræsten, der vidste, at der eksisterede en Mand af det opgivne Navn i Løgballe, udbetalte hende 12 Kr. af bemeldte Kasse, hvilket Beløb Tiltalte efter sin Forklaring samme Dags Aften overleverede sin Mand under Angivende af, at det var skænket hende af Grevinden paa Rosenvold. Da Sognepræsten senere erfarede, at den udbetalte Understøttelse ikke var kommen den nævnte Christen Nielsen til Gode, har han af sine egne Midler tilbagebetalt Beløbet til Fattiggassen, hvorfor han her under Sagen har paastaaet sig tilkendt en Erstatning hos Tiltalte af 12 Kr., og ved Underrettsdommen er denne Paastand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, taget til Følge.

2. I November Maaned f. A. indfandt Tiltalte sig en Dag hos den da nylig ansatte Provst Theilade i Gammelby, for hvem hun var ganske ubekendt, og bad under Angivende af, at en Slægting i Amerika plejede til hver Termin at sende hende og hendes Mand 15 Dollars til Dækning af deres Terminsrenter, men at disse Penge denne Gang vare udeblevne, Provsten om at yde hende et Laan af 10 Kr. til Hjælp til Betaling af de nævnte Renter, hvilket Provsten dog vægrede sig ved at indlade sig paa. Tiltalte har forklaret, at det virkelig forholder sig saaledes, at hun og hendes Mand hver Termin fra den ommeldte Slægting erholder et Pengebeløb tilsendt, men har derimod erkendt, at det var Usandhed, naar hun for Provsten angav, at Pengene denne Gang vare udeblevne, idet Tiden for deres sædvanlige Ankomst endnu ikke var indtruffen, da hun henvendte sig til Provsten og Pengene ogsaa senere ankom, endda med et større Beløb end fornødent til Dækning af deres Renter. Endvidere har hun forklaret, at hun, dersom hun havde opnaaet at erholde det ommeldte Laan hos Provsten, aldeles ikke havde til Hensigt at betale Beløbet tilbage, lige som hun heller ikke havde nogen Udsigt til at blive i Stand hertil, samt at det heller ikke var hendes Agt at anvende Laanet, hvis det var blevet hende ydet, til Betaling af Renter.

3. Den 14 December f. A. fremstillede Tiltalte sig for Sogneraadsformanden for Barrit-Vrigsted Kommune, Jørgen Bertelsen, og anmodede, idet hun udgav sig for Enke efter Husmand Søren Jensen i Stenderup, om Begravelseshjælp af Kommunekassen i Anledning af hendes Mands nylig indtrufne Død under Tilføjende af, at hun var

henvist til Barrit-Vrigsted Kommune som hendes afdøde Mands Forsørgelseskommune af Sogneraadsformanden for Urlev-Stenderup Kommune, til hvem hun dog senere har erkendt slet ikke at have henvendt sig. Tiltalte, der ikke opnaaede nogen Understøttelse hos Jørgen Bertelsen, idet denne henviste hende til vedkommende Opholdskommune, har yderligere forklaret, at hun, som ikke forlangte noget bestemt Beløb af Sogneraadsformanden, vidste, at bemeldte Søren Jensen, der fremdeles lever i Stenderup, var forsørgelsesberettiget i Barrit-Vrigsted Kommune, og at det ikke var som Almisse, men som en berettiget Fattighjælp, at hun begærede Understøttelse af nysnævnte Kommune.

4. Samme Dag, som Tiltalte henvendte sig til fornævnte Jørgen Bertelsen, lod hun sig i Købmand ved Hornsyld Station Mikkelsens Butik udlevere 2 Pd. Farin og $\frac{1}{2}$ Pd. Kaffe til en samlet Pris af 90 Øre, idet hun, som hun har forklaret, i den forudfattede Hensigt ikke selv at betale Beløbet og uden dertil at have nogen Bemyndigelse, anmodede om, at Husmand Jens Hornbeck i Nebsager, til hvem hun angav, at Varerne vare bestemte, maatte blive skrevet for Beløbet, hvilket Købmanden, der kendte Jens Hornbecks Kone og stod i den Formening, at Tiltalte var et Bud fra denne, ogsaa gik ind paa. Jens Hornbecks Kone har senere over for Mikkelsen nægtet at have sendt noget Bud til ham eller at skyldte Beløbet, hvorfor Mikkelsen har nedlagt Paastand om, her under Sagen at tilkendes en Erstatning hos Tiltalte af 90 Øre, og ved Underrettsdommen er denne Paastand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, taget til Følge.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen retteligt anset efter Straffelovens §§ 257 og 251, tildels sammenholdt med § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningerne ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 34. Gaardskarl **Chr. Larsen** som Værge for sine 2 umyndige Sønner **Chr. Fr. Larsen** og **Niels Peter Larsen** (Asmussen)

contra

Overretssagfører **Busch** og Sagfører **Engelberg** som executores testamenti i Boet efter forhenværende Høker **Anders Larsen** og tidligere afdøde Hustru **Nicoline Larsen**, født **Holm**, Enkefru **Cathrine Topp** og Bogholder **Henry Andersen** (Ingen).

betr. Ejendomsretten til to Sparekassebøger.

Den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommissions Decision af 7 December 1898: Den af Gaardskarl Christian Larsen som Værge for hans umyndige Sønner Christian Frederik Larsen og Niels Peter Larsen nedlagte Paastand om Udlevering

som deres Ejendom af de forommeldte 2 Sparekassebøger kan ikke tages til Følge.

Højesterets Dom.

Efter den Maade, hvorpaa Appellanten begrundede sin i Boet nedlagte Paastand om Sparekassebøgernes Udlevering, kan Sagens Genstand kun anses at være Spørgsmaalet om, hvorvidt disse ved Gave i levende Live af afdøde Høker Anders Larsen ere blevne Appellantens Myndlinges Ejendom. Som Følge heraf vil der intet Hensyn kunne tages til, hvad Appellanten for Højesteret har villet gøre gældende, at Sparekassebøgerne i alt Fald maa blive at udlevere som tillagte hans Myndlinge ved gyldig Døds gave af Anders Larsen, hvorved i øvrigt bemærkes, at det ifølge Indholdet af det fremlagte, af Anders Larsen og hans tidligere afdøde Hustru oprettede Testamente end ikke kan antages, at Døds gaver gjorte af Anders Larsen efter Hustruens Død kunde fordres udrede af Fællesboet eller overhovedet kunde faa Indflydelse paa Arveforholdene for de Arvingers Vedkommende, som nu have modsat sig Sparekassebøgernes Udlevering, idet disse alle ere Arvinger, ikke efter Anders Larsen, men efter Hustruen. Med denne Bemærkning vil den indankede Decision i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Paa Skiftet efter afdøde Høker Anders Larsen og tidligere afdøde Hustru Nicoline, født Holm — hvilket foretages af Overretssagfører Busch og Sagfører Engelberg som executores testamenti — har den afdøde Mands Broder, Gaardskarl Chr. Larsen af Næstved som Værgе for sine 2 umyndige Sønner, Christian Frederik Larsen og Niels Peter Larsen begært udleveret som deres Ejendom tvende ved Registreringen i Boet forefundne Kontrabøger med Sparekassen for København og Omegn Nr. 10417 og Nr. 10424, lydende henholdsvis paa førstnævnte og paa sidstnævnte Barns Navn med Ret for Høker Anders Larsen til at hæve paa dem, hvilke Bøger, hvorpaa indestaar respektive 6013 Kr. 58 Øre og 6208 Kr. 57 Øre foruden Renter, ved Registreringen fandtes indlagte i to ikke tillukkede Konvolutter, den ene med Paaskrift: »Denne Bog tilhører min Brodersøn Christian Frederik Larsen — A. Larsen« og den anden med en lignende Paaskrift om at tilhøre Niels Peter Larsen.

Da en Del af Nicoline Larsen, født Holms Arvinger imidlertid have protesteret imod, at de tvende ommeldte Kontrabøger udleveres til de ovennævnte Børns Værgе som disse tilhørende, er der opstaaet en Disput, som er indladt til Skiftekommissionens Afgørelse.

Det er uomtvistet, at afdøde Anders Larsen af sine egne Midler i Sparekassen har indsat de Beløb, hvorpaa de nævnte Kontrabøger oprindelig lød, at Anders Larsen har beholdt Bøgerne i sit Værge, uden at give de paagældende Børns Fader nogen Underretning om, at Bøgerne vare deres, og at han følgelig besad dem paa deres Vegne, at han udtrykkelig ved Kapitalernes Indsættelse har forbeholdt sig selv en Hævningsret med Hensyn til dem, og at han faktisk har gjort Brug af denne Hævningsret, uden at der efter det foreliggende — i al Fald for den ene Bogs vedkommende — er Grund til at betvivle, at de udtagne Beløb ere anvendte i hans egen Interesse.

Da nu den Omstændighed, at de ommeldte Kontrabøger ere noterede i Sparekassens Bøger at tilhøre Afdødes 2 Brodersønner, ikke alene er i Stand til at overføre Ejendomsretten over de paa Bøgerne indestaaende Beløb til disse Brodersønner, da de Forhold, hvorunder Bøgerne ere fundne i Boet, ligeledes i og for sig ere uden Betydning i saa Henseende, og da Christian Larsen mod de protesterende Arvingers Benægtelse ikke har godtgjort andre Omstændigheder, hvoraf den omtalte Overdragelse kunde udledes, vil hans Paastand om Bøgernes Udlevering ikke kunne gives Medhold.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Disputen.

Onsdagen den 4 Oktober.

Nr. 26. Gladbacher Feuerversicherungs Actien Gesellschaft (Winther)

contra

Fabrikationsfirmaet, Brødrene **Wolff & Arvé** ved dets Indehaver **A. D. V. H. B. Mazar de la Garde (Rée)**,

betr. Betaling af 450 Kr. m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 November 1897: De Indstævnte, Gladbacher Feuerversicherungs Actien Gesellschaft, bør til Citanterne, Fabrikationsfirmaet Brødrene Wolff & Arvé, betale de paastævnte 450 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 3 December 1895, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er Fabrikationsfirmaet Brødrene Wolff & Arvé ophævet, hvorefter dets tidligere eneste Indehaver **A. D. V. H. B. Mazar de la Garde** er indtraadt i Sagen.

Om end de i Dommen ommeldte Unøjagtigheder i Policen af 1895 maatte kunne have nogen Betydning med Hensyn til

Brandfaren, har Appellanten dog ikke været berettiget til at hæve Kontraktsforholdet, idet det efter det oplyste maa antages ikke at have været Selskabet ubekendt, at saadanne Unøjagtigheder fandtes. I saa Henseende bemærkes særlig, at Udfyldningen af Policen, uden Indgivelse af skriftligt Forsikringsandragende, skete i Overensstemmelse med en tidligere Police, uagtet den Funktionær, der paa Selskabets Vegne medvirkede ved Udfyldningen, af Indstævnte var bleven gjort opmærksom paa, at Angivelserne i sidstnævnte Police ikke ganske stemmede med de faktiske Forhold. Dommen vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale Modparten med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Betalingen erlægges til A. D. V. H. B. Mazar de la Garde. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Gladbacher Feuerversicherungs Actien Gesellschaft, til nævnte Mazar de la Garde med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Nogen Tid forinden den 1 Oktober 1895 henvendte Citanterne, Fabrikationsfirmaet Brødrene Wolff & Arvé, som da havde Varer, Inventarium og Maskiner, tom Emballage, Blikdaaser og Materialier, Heste, Vogne, Staldrekvisiter og Fourage m. v. forsikrede for 17,000 Kr. hos de Indstævnte, Gladbacher Feuerversicherungs Actien Gesellschaft, sig til dette Selskab ved dets herværende Generalagenter med Anmodning om Fornyelse af Forsikringen fra nævnte Datum, dog saaledes, at Forsikringssummen forhøjes til 45,000 Kr., og at Forsikringen foruden som hidtil at gælde Effekterne, for saa vidt de beroede i Kælderen, Stueetagen og Loftet i Bagbygningen til Ejendommen Nr. 75 i Store Kongensgade samt den i samme Ejendom værende Staldbygning, tillige skulde gælde Effekter, der beroede i Ejendommens 1ste Salsetage. Overensstemmende hermed blev Forsikringen da tegnet for 1 Aar fra 1 Oktober 1895, men da Citanterne faa Dage derefter paany henvendte sig til bemeldte Generalagenter med Anmodning om, at Forsikringen maatte blive forandret saaledes, at den gjaldt for 10 Aar med Rabat til Citanterne, hvorpaa Agenterne gik ind, blev der udstedt en ny Police i Overensstemmelse dermed. I denne Police blev den aarlige Præmie fastsat til 153 Kr., og blev Præmien forudbetalt for 1 Aar til 1 Oktober 1896. Kort efter ophævede Selskabet ved dets forommeldte Agenter imidlertid Forsikringen, hvorefter Citanterne tegnede denne delvis i to andre Selskaber og maatte herfor erlægge i Præmie for det første Aar ialt 450 Kr.

Da Citanterne nu formene, at det er uden Føje, at det indstævnte Selskab har hævet den hos dette saaledes tegnede Forsikring, søge de under nærværende Sag de Indstævnte tilpligtede dels at tilbagebetale den til dem betalte Præmie 153 Kr. og dels at godtgøre Citanterne det Tab, som de lide ved at gaa Glip af de billigere Vilkaar, der vare vedtagne med det indstævnte Selskab, hvilket Tab i Henhold til det foranførte for det første Aar udgør 297 Kr., og paastaa Citanterne sig saaledes hos de Indstævnte tilkendte ialt 450 Kr. tilligemed Renter heraf fra Stævningens Datum, den 3 December 1895, samt Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det maa under Sagen anses in confesso, at der i den paagældende Ejendom foruden nogle i Policen som brandfarlige betegnede Erhverv fandtes nogle andre nærmere betegnede Erhverv, der ikke vare nævnte i samme, og at nogle ligeledes nærmere angivne Erhverv, der ifølge Policen skulde være i Sidebygningen, i Virkeligheden fandtes i Bagbygningen, og have de Indstævnte nu gjort gældende, at deres Risiko paa Grund af disse mangelfulde og unøjagtige Angivender vilde blive en ganske anden og større end ved Policens Udfærdigelse og Præmiens Fastsættelse forudsat, og, idet de have henvist til, at det i Selskabets Forsikringsbetingelser bestemmes, at den forsikrede i Forsikringsandragendet — hvilket ligger til Grund for Policen, af hvis Indhold Selskabets Forpligtelser overfor den forsikrede udelukkende bestemmes — er pligtig til samvittighedsfuldt at opgive enhver Omstændighed, som kan indvirke paa Brandfarligheden, have de anset sig berettigede til, som sket, at annullere Forsikringen og kunne saaledes ikke anse sig forpligtede til i saa Henseende at yde Citanterne nogen Erstatning.

Citanterne have imidlertid benægtet, at de Indstævntes Risiko vilde blive større paa Grund af de i Ejendommen værende Virksomheder og deres Fordeling i samme, end den vilde være, naar der alene tages Hensyn til, hvad Policen i saa Henseende indeholder, og da de Indstævnte ikke herimod have ført noget Bevis for, at Brandfaren, naar samtlige i den her omtalte Ejendom ved Policens Udfærdigelse værende Virksomheder tages i Betragtning, vilde blive større end den i Policen forudsatte, kunne de Indstævnte ikke anses at have været berettigede til af den paaberaabte Grund at hæve den her omhandlede Forsikringskontrakt, og vil der som Følge heraf være at give Dom overensstemmende med Citanternes Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Overtrædelse af Stempelovgivningen foreligger ikke under Sagen.

Nr. 58. Grosserer **Emil Hertz**, Direktør, Fabrikant **Poul Marstrand** m. fl. (Lunn)

contra

Enkefru **Aagaard** (Ingen),

betr. Fortolkningen af en Byggeindskrænkning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 April 1898: Indstævnte, Enkefru J. Aagaard af Frederiksberg, bør for Tiltale af Citanterne, Grosserer Emil Hertz, Direktør, Fabrikant Poul Marstrand, Højesteretssagfører Michael Lunn, Grosserer L. Nissen og Ingeniør F. Smidth i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Medens der i enkelte andre under Sagen fremlagte Dokumenter angaaende Parceller, solgte af afdøde Raadmand Bülow, findes Bestemmelser, hvorved han til Fordel for den solgte Ejendom forpligtede sig til at paalægge bestemt angivne Naboejendomme visse Indskrænkninger med Hensyn til disses Bebyggelse, savnes der derimod ved det i den indankede Dom omhandlede Salg fra Bülow til Bagge af Parcel Matr. Nr. 21 p, hvorfra Indstævntes Ejendom senere er udstykket som Matr. Nr. 21 cc, enhver Antydning af, at de Parcellen paalagte Indskrænkninger i Byggeretten skulde være stiftede som reelle, vedkommende Ejendom til Fordel for andre bestemte Ejendomme paahvilende Servituter. Allerede herefter maa det antages, at det ved Salget til Bagge ikke har været Hensigten at forpligte ham og efterkommende Ejere overfor andre end Bülow selv, og denne Antagelse bestyrkes ved en fra Bülow senere sket Overdragelse til tre Mænd af Retten til at paatale Servitutovertrædelser, idet den i Overdragelsen kendelig indeholdte Forudsætning, at han kan eftergive Servituterne, vilde være uforenelig med, at han tidligere skulde have indrømmet andre Ret til at fordre dem opretholde.

Idet Indstævnte herefter vil være at frifinde, vil Dommen, der har samme Resultat, kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Appellanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge Købekontrakt af 12 Juli 1856, fuldbyrdet ved Skøde af 29 Juni 1858, solgte nu afdøde Raadmand F. C. Bülow til daværende Lektor Bagge en Parcel, betegnet Matr.-Nr. 21 p, af den ham tilhørende Jordlod

Matr.-Nr. 21 c af Frederiksberg Sogn, og hedder det i bemeldte Købekontrakts § 6:

»Køberen og efterfølgende Ejere gøres til Pligt paa denne Grund ingensinde at opføre nogen Bygning med Straa- eller Rørtag, samt i dette Aarhundrede med Undtagelse af Lysthuse ikke at opføre nogen Bygning, Skur eller deslige paa de 12 Alen i Dybden, der ligge nærmest Vejen til Amaliegade, hvor Bygnings Facaden maa begynde til Beboelses Bygningerne; af disse maa kuns opføres Eet højst To Etager højt paa hver Parcel og ingen saadan Parcel have mindre end 40 Alen Facade til Amaliegade og mindst 34 Alen til Bülowstvejen.«

Den saaledes overdragne Parcel er senere bleven udstykket i en stor Del Ejendomme, hvoriblandt Matr.-Nr. 21 p, tilhørende Citanten Direktør, Fabrikant Poul Marstrand, Matr.-Nr. 21 ck, tilhørende Citanten Højesteretssagfører Michael Lunn, Matr.-Nr. 21 cb, tilhørende Citanten Ingeniør F. Smidth, og Matr.-Nr. 21 cc, tilhørende Indstævnte Enkefru J. Aagaard af Frederiksberg.

Med Hensyn til, at et paa sidstnævnte Ejendom, Matr.-Nr. 21 cc, opført, oprindeligt til Stald indrettet til Udhushus i Aarene 1877—1878 var blevet omdannet til Beboelse, og der derefter var to Beboelseshuse paa Ejendommen, anlagde Citanten Lunn, som i Forening med 2 andre Lodsejere af fhv. Raadmand Bülow havde erholdt overdraget dennes Ret til at paatale Overtrædelser af de ved de af ham udstedte Skoder paalagte Indskrænkninger i Bebyggelses- og Benyttelsesfriheden, i Aaret 1894 Sag mod den daværende Ejer af Matr.-Nr. 21 cc, Indstævntes nu afdøde Ægtefælle, fhv. Apoteker Aagaard, og paastod derunder denne kendt pligtig paa Anfordring at nedlægge den fornævnte i det tidligere Udhushus indrettede Beboelseslejlighed, men ved den af Højesteret den 24 Juni 1895 afsagte Dom frifandtes Aagaard, idet nemlig Pøtaltetretten fandtes at være af en saadan rent personlig Natur, at Bülow ikke med Retsvirkning havde kunnet overdrage til de paagældende at udøve samme efter hans da indtrufne Død.

Under nærværende Sag have nu fornævnte tre Citanter Marstrand, Lunn og Smidth i Forening med Citanterne Grossererne L. Nissen og Emil Hertz, Ejere henholdsvis af Matr.-Nr. 21 ad og 21 k af Frederiksberg, paa hvilke Ejendomme, der ere udstykkede henholdsvis fra Matr.-Nr. 21 c og 21 a sammesteds, Bülow, som ogsaa ejede det oprindelige Matr.-Nr. 21 a, ved Udstykningen havde lagt Bebyggelsesindskrænkninger, svarende til de den Indstævnte tilhørende Ejendom paahvilende, søgt Indstævnte tilpligtet paa Anfordring af hver især af Citanterne som Ejere af deres foranførte Ejendomme at nedlægge den i det tidligere Udhushus paa Matr.-Nr. 21 cc Gade-Nr. 5 ved Amalievej indrettede Beboelseslejlighed samt at betale Sagens Omkostninger skadesløst. Citanterne have til Støtte for denne deres Paastand under Henvielse til Højesterets foranførte Dom af 24 Juni 1895 anbragt, at det formentlig ikke kan antages, at de Indskrænkninger i Bebyggelsesfriheden, som Bülow i sin Tid i det Øjemed at skabe et Villakvarter ved Udstykningen af sine Ejendomme Nord for Gamle Kongevej, nemlig foruden Matr.-Nr. 21 a og 21 c endvidere Matr.-Nr. 21 d og 13, lagde paa de af ham solgte Parceller, ere dikterede af saadanne rent personlige Hensyn, at Retten til at paatale Overskridelser udelukkende

var knyttet til hans Person og er bortfalden ved hans Død, men at Forholdet maa opfattes saaledes, at de enkelte Parceller ere blevne bundne ved Bebyggelsesindskrænkningerne til Fordel for hinanden indbyrdes, saa at hver enkelt Ejendom bliver baade herskende og tjenende i Forhold til de øvrige.

Indstævnte har paastaet sig frifunden og Citanterne tilpligtede in solidum at betale hende Sagens Omkostninger, idet hun navnlig har anbragt, at Citanterne savne Berettigelse til at kræve de hendes Ejendom ved det ovennævnte Skøde paalagte Indskrænkninger i Bebyggelsesfriheden overholdte.

Det maa anses in confesso, at der ikke i de Adkomstdokumenter, ved hvilke de paagældende Byggeindskrænkninger ere lagte paa Parternes Ejendomme, indeholdes nogen Bestemmelse om, hvem der er paataleberettiget i Tilfælde af bemeldte Indskrænkningers Overtrædelse, og at der navnlig ikke vedrørende de Indstævntes Ejendom er truffet nogen Aftale i saa Henseende.

Selv om Citanterne som Ejere af Ejendomme, der alle henhøre til et Komplex af Ejendomme, hvem der af den oprindelige Ejer af Hovedejendommene ved Salget af Parceller af samme er paalagt ensartede Byggeindskrænkninger, maatte anses paataleberettigede med Hensyn til Overtrædelse af lignende Indskrænkninger, paalagte en anden Parcel, henhørende til Komplexet, kan dette i ethvert Fald kun antages, forsaavidt de i deres nævnte Egenskab maatte have retlig Interesse i, at den stedfindende Overtrædelse ikke finder Sted. Og da nu Citanterne have indrømmet, at den stedfindende Benyttelse af det under Sagen ommeldte Udhus som Vaaningshus hidtil ikke har været til Gene for dem, og de herefter ikke kunne antages at have saadan Interesse i, at Udhuset ikke vedblivende benyttes paa samme Maade, vil Indstævnte være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 33. Murer **Rasmus Olsen**, Høker **Jens Olsen** og **Maren Kirstine Rasmussen**, født Olsen, med Mand og Værge, Fyrbøder **Henrik Rasmussen** (Asmussen efter Ordre)

contra

Skifteforvalteren i Falsters vestre Herred, Herredsfoged **C. Græbe**, paa **Cathrine Jensens** og afdøde Mands Fællesbos Vegne og de andre Arvinger i dette Bo (ingen),

betr. Spøragsmaalet om Tidspunktet for et Arvefald.

Repartition fremlagt den 25 Marts 1898 i den kgl. Landsoversamt Hof- og Stadsrets Skiftekommission i Boet efter Partikulier Hans Nicolaisen og tidligere afdøde Hustru Marine Jørgine Vilhelmine, født Schoulund:

. . . . B. Arveladerens Slægt erholder $\frac{2}{3}$, 9718 Kr. 09 Øre, som deles saaledes 1) Helbroderen Jens Nicolaisens Børn erholde $\frac{5}{12}$, 4049 Kr. 20 Øre, hvoraf a) Cathrine Jensen erholder $\frac{1}{4}$, 1012 Kr. 30 Øre. Hun var gift med Husmand Peder Rasmussen (Husar) og døde den 18 April 1887. Beløbet bliver at indbetale i hendes og hendes den 6 Marts 1891 afdøde Mands Fællesbo, der har henstaaet under Behandling ved Falsters vestre Herreds Skifteret, hvilket Bo nu bliver at reassumere.

Højesterets Dom.

Ved reciprokt Testamente af 8 Januar 1872 med Kodiciel af 17 August 1874 havde de barnløse Ægtefæller Partikulier Hans Nicolaisen og Hustru Marine Jørgine Vilhelmine Nicolaisen, født Schoulund, bestemt, at Manden, hvis han blev den længstlevende, skulde beholde det fælles Bo som sin udelukkende og uindskrænkede Ejendom. Efter hans Død var der tillagt Testatorernes Plejedatter Emma Rudolph og deres Tjenestepige Anne Marie Olsen en aarlig Rente hver af 300 Rd., medens Boets øvrige Formue i det væsentlige skulde tilfalde Testatorernes Slægt, idet der dels var tillagt de forskellige Linier og enkelte Personer bestemte Kapitaler, dels i Testamentets Post A. Nr. 13 indeholdtes følgende almindelige Bestemmelse:

»Hvad der derefter bliver til overs deles i 3 Dele, hvoraf de to Dele tilfalde min Hans Nicolaisens Slægt og en Del min Hustru Marine Jørgine Vilhelmine Nicolaisens Slægt til Deling mellem disse 2 Slægter hver for sig efter Arvelovgivningens Regler, og ganske det samme gælder om de til Rentenydelse for Emma Rudolph og Marie Olsen . . . udsatte Kapitaler, naar disse ved Legatariernes Død falde til Udbetaling.«

Efter at Manden, der overlevede sin Hustru, var afgaaet ved Døden den 25 Marts 1879, og Boet var taget under Skiftebehandling, blev der ved Repartitionen udlagt en Kapital af ialt 15306 Kroner til Indsættelse i Overformynderiet til Rentenydelse for Emma Rudolph og efter dennes Død den 9 Maj 1897 blev denne Kapital med paaløbne Renter af Overformynderiet udbetalt til Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission til videre Behandling og Deling i Henhold til Testamentets ovennævnte Bestemmelse. I den af Skiftekommissionen den 25 Marts 1898 afsagte Repartition hedder det bl. a.:

»B. Arveladerens Slægt erholder $\frac{2}{3}$ 9718 Kr. 9 Øre, som deles saaledes:

1) Helbroderen Jens Nicolaisens Børn erholder $\frac{5}{12}$ 4049 Kr. 20 Øre, hvoraf

a) Cathrine Jensen erholder $\frac{1}{4}$ 1012 Kr. 30 Øre. Hun var gift med Husmand Peder Rasmussen (Husar) og døde den 18 April 1887. Beløbet bliver at indbetale i hendes og hendes den 6 Marts 1891 afdøde Mands Fællesbo, der har henstaaet under Behandling ved Falsters vestre Herreds Skifteret, hvilket Bo nu bliver at reassumere.« —

Ifølge Sagens Oplysninger havde Cathrine Jensen først været gift med Indsiddet Ole Rasmussen, af hvilket Ægteskab der var

3 Børn, nemlig Appellanterne Rasmus Olsen, Jens Olsen og Maren Kirstine Olsen, gift med Henrik Rasmussen, hvorimod der ingen Børn var af hendes 2det Ægteskab med ovennævnte Peder Rasmussen (Husar). Efter at dennes og Cathrine Jensens Bo i Henhold til ovennævnte Repartition var blevet reassumeret, meldte der sig som Arvinger til Kapitalen dels Appellanterne, dels Peder Rasmussens Slægt, nemlig hans Søkende Maren Rasmussen, Enke efter Arbejdsmand Christen Jensen, Arbejdsmand Rasmus Rasmussen og Ane Rasmussen, gift med Husejer Jacob Madsen, samt en afdød Broders 2. Børn, Smed Søren Peder Christiansen og Ane Elisabeth Christiansen, gift med Husmand Jens Johansen, men da Appellanterne formente, at de alene vare arveberettigede til Kapitalen, have de appelleret Repartitionen i Hans Nicolaisens og Hustrus Arvedelingsbo til Højesteret, idet de have nedlagt Paastand paa, at Repartitionen forandres derhen, at den omstridte Kapital tillægges Appellanterne til lige Deling.

Denne Paastand have Appellanterne principalt støttet derpaa, at den omhandlede Kapital først er falden i Arv ved Rentenyderskens Død, og følgelig maa tilfalde dem som Arveladerens Broderdatters Børn, med Udelukkelse af Peder Rasmussens Slægt. Ligesom imidlertid Formodningen i og for sig maa være for, at denne Kapital er falden i Arv sammen med den øvrige Formue, der efter det foreliggende maa antages at være falden i Arv ved den længstlevendes Død, saaledes findes der ikke i Testamentet Udtalelser eller Bestemmelser, der kunde lede til den Antagelse, at det skulde have været Testatorernes Villie, at der med Hensyn til Arvefaldet skulde gælde andre Regler for denne Kapitals Vedkommende end for den øvrige Formue. Da det nu heller ikke — som Appellanterne subsidiært have villet gøre gældende — kan tillægges nogen Betydning, at Appellanterne ved Skiftet efter Peder Rasmussen og hans tidligere afdøde Hustru ifølge Overenskomst med førstnævntes Arvinger mod et Vederlag af 10 Kroner til hver af disse, have faaet samtlige Boets Ejendele overdragne og derefter faaet Boet ekstraderet til sig, idet der efter det foreliggende ikke kan antages ved denne Overenskomst at være taget Hensyn til den omspurgte Kapital, maa det have sit Forblivende ved den afsagte Repartition, hvorhos det Appellanternes beskikkede Sagfører tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Den ommeldte Repartition bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Appellanterne 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 100 Kroner, der udredes af det offentlige.

Torsdagen den 5 Oktober.

Nr. 173. Grosserer **Gustav Halberstadt** (Jensen)

contra

Grosserer **Ernst Meyer** (Asmussen),

betr. Betaling af 5000 Kr.

Sø- og Handelsrettens Dom af 18 Maj 1899: Indstævnte, Grosserer Gustav Halberstadt, bør til Sagsøgeren, Grosserer Ernst Meyer, betale de paastævnte 5000 Kr. med Renter heraf, 5 pCt. aarlig fra den 10 August f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 80 Kr. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da der ikke kan tillægges det i den indankede Dom nævnte Vidne Bogholder Weekes Forklaringer, der paa flere Punkter ere vaklende og derhos paa et enkelt Punkt i Uoverensstemmelse med, hvad der er uomtvistet mellem Parterne, nogen afgørende Betydning, og da der ikke i øvrigt fra Indstævntes Side imod Appellantens Benægtelse er oplyst noget, der godtgør, at det ved den i Dommen omhandlede Lejlighed er kommet til en endelig bindende Aftale mellem Parterne om Prokuraforholdet, vil Appellanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Grosserer Gustav Halberstadt, bør for Indstævnte, Grosserer Ernst Meyers Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 12 Oktober 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 21.

Torsdagen den 5 Oktober.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Sagsøgeren, Grosserer Ernst Meyer, anbragt, at han i Juni Maaned f. A. med Indstævnte, Grosserer Gustav Halberstadt, der er hans Fætter, har sluttet den Overenskomst, at han fra den 1 Juli f. A. til den 31 December f. A. skulde have Ansættelse i Indstævntes Forretning som Prokurist for en Løn af 5000 Kr., hvorefter det vilde være at afgøre, om han skulde indtræde i Indstævntes Forretning som Kompagnon, men at Indstævnte senere uberettiget har erklæret ikke at ville vedstaa denne Aftale. Han har derfor paastaet Indstævnte tilpligtet at betale de omtalte 5000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Datum, den 10 August f. A., til Betaling sker, medens han subsidiært har paastaet det Erstatningsbeløb, Indstævnte vil have at udrede, fastsat ved Rettens eller uvillige Mænds Skøn; i alle Tilfælde har han paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger.

Indstævnte paastaar sig frifunden principalt pure, subsidiært imod at betale højst 2000 Kr., hvorhos han paastaar sig tillagt Sagens Omkostninger.

Ifølge Parternes Procedure og de foreliggende Oplysninger, navnlig de Vidneforklaringer, der ere afgivne af Indstævntes Bogholder, Hr. Weeke, maa Sagens Omstændigheder antages at være følgende:

Efter at der tidligere paa Aaret havde været ført Forhandlinger mellem Parterne om Etableringen af et Kompagniskab, hvilke Forhandlinger imidlertid vare afbrudte, genoptoges Forhandlingerne i Juni Maaned f. A. derved, at Hr. Weeke, der fandt det nødvendigt, at der tilførtes Indstævntes Forretning yderligere Arbejdskraft, af egen Drift henvendte sig til Sagsøgeren. Den 22 eller mulig den 23 Juni f. A. fandt der da et Møde Sted mellem Parterne, hvilket Møde overværedes af Hr. Weeke. Medens Parterne paa dette Møde i Principet hurtig bleve enige om at oprette et Interessentskab, og om nogle Hovedpunkter for samme, kunde Parterne ikke komme til Enighed om, naar Interessentskabet skulde træde i Virksomhed, idet Sagsøgeren forlangte, at det skulde indtræde straks, medens Indstævnte mente, at det først skulde begynde senere, vistnok fra Nytaar 1899. Efter en à to Timers Forhandling fremkom da Hr. Weeke med det Forslag, at Forholdet skulde ordnes saaledes, at Sagsøgeren fra 1 Juli skulde begynde at arbejde hos Indstævnte, saaledes at han skulde have Prokurafuldmagt, medens han dog samtidig skulde fortsætte sin egen Forretning; dette Forhold skulde vare til 1ste Januar 1899, og skulde Sagsøgeren for

sin Virksomhed hos Indstævnte i dette Halvaar oppebære 5000 Kr.; i Løbet af Halvaaret skulde da Parterne søge at komme til Klarhed over, om de kunde arbejde sammen, og det skulde afgøres, om det paatænkte Interessentskab skulde træde i Kraft fra 1 Januar 1899, eller om Parterne skulde skilles. Om dette Forslag opnaaedes der derefter Enighed imellem Parterne, og Indstævnte anmodede Sagsøgeren om at lade den fornødne Kontrakt vedrørende det paatænkte Interessentskab opsætte. Selv gav Indstævnte sin Sagfører Ordre til at affatte den fornødne Prokurafuldmagt, hvilket Sagføreren gjorde. Et Par Dage eller Dagen efter det omtalte Møde ytrede Indstævnte imidlertid til Hr. Weeke, at han fortrød det Passerede, og Hr. Weeke raadede ham da til at faa Aftalen ophævet eller forandret. Den 25 Juni skrev Indstævnte til Sagsøgeren, at han ikke kunde blive fortrolig med den Tanke, at de skulde arbejde sammen, hvorfor han bad Sagsøgeren om at betragte Sagen som opgivet. Sagsøgeren, der havde omtalt Sagen til forskellige, vilde imidlertid ikke indlade sig paa at træde tilbage; han tilkendegav derfor Indstævnte ved Hr. Weeke, at han var villig til at møde den 1ste Juli; men Indstævnte nægtede at modtage ham.

Indstævnte gør til Støtte for sin Paastand om Frifidelse gældende, at der ikke har fundet nogen særlig og bindende Aftale mellem Parterne Sted om Sagsøgerens Antagelse som hans Prokurist. De mellem Parterne førte Forhandlinger drejede sig alene om et Kompagniskab, og det stod til enhver Tid Parterne frit for at erklære, at dette ikke skulde indtræde. Vel blev Parterne enige om Hr. Weekes Forslag, men da det i samme omtalte Prokuraforhold kun var en Indledning til det paatænkte Interessentskab, og da det vilde være urimeligt, om Prokuraforholdet skulde træde i Virksomhed, naar det paa Forhaand var givet, at Interessentskabet ikke vilde komme i Stand, kunde enhver af Parterne uden videre opgive ethvert Samarbejde, forinden Prokuraforholdet traadte i Kraft. I Overensstemmelse hermed blev det da heller ikke under Forhandlingerne fra nogen af Siderne nævnt, at Prokuraforholdet ubetinget skulde indtræde.

I disse Betragtninger findes der imidlertid ikke at kunne gives Indstævnte Medhold.

Det er uomtvistet, at Parterne, der paa det omtalte Møde gik ud fra, at Interessentskabet nok vilde komme i Stand, blev enige om Vidnet Weekes Forslag i dets Helhed, og der er intet, der viser hen til, at Aftalen ikke skulde være endelig og bindende, for saa vidt Forslagets Indhold ikke i sig selv var ubestemt. Medens nu efter Forslaget enhver af Parterne i Løbet af Halvaaret fra 1 Juli f. A. til 1 Januar d. A. skulde kunne tilkendegive Medkontrahenten, at han ikke ønskede at indtræde i Interessentskabet, og medens der ikkun med Hensyn til dette var Enighed om nogle Hovedpunkter, blev det end ikke berørt af Parterne paa Mødet, at eller paa hvilke Vilkaar en af Parterne i Løbet af det nævnte Halvaar eller forinden skulde kunne ophæve det for det nævnte Halvaar etablerede Prokuraforhold, med Hensyn til hvilket der forelaa fuldstændige og tydelige Regler, idet der alene manglede Aftale om, naar det Sagsøgeren tilsagte Vederlag skulde udbetales. Ligesom det anførte bestemt tyder paa, at ingen af Parterne ved det omtalte Møde have tænkt sig Muligheden af, at Aftalen om Prøvetiden ikke skulde være bindende, saaledes bestyrkes

Rigtigheden af denne Antagelse ogsaa ved det iøvrigt foreliggende. Vidnet Weeke har bestemt forklaret, at Aftalen herom efter hans Mening var endelig og bindende, og at Indstævnte har været af samme Mening, derpaa tyder den Omstændighed, at Indstævnte foretog det første Skridt til at bringe Forholdet i Stand ved at give sin Sagfører Ordre til at udfærdige Prokurafuldmagt.

Som Følge af det anførte maa det antages, at Indstævnte paa endelig og bindende Maade har antaget Sagsøgeren som Prokurist paa de angivne Vilkaar, og ved at nægte at modtage Sagsøgeren maa Indstævnte anses at have gjort sig skyldig i et Brud paa den indgaaede Overenskomst, som maa beføje Sagsøgeren til at kræve Erstatning. Indstævnte har subsidiært paastaet, at denne Erstatning højst sættes til 2000 Kr., idet han har gjort gældende, at Forholdet i det oft-omtalte Halvaar i Virkeligheden var et Interessentskabsforhold, og at Sagsøgeren, hvis han havde været Interessent, kun vilde have oppebaaret et saadant Beløb, medens Indstævnte kun havde tilsagt Sagsøgeren de nævnte 5000 Kr. for at vise ham en særlig Velvillie. Imod Sagsøgerens Benægtelse har Indstævnte imidlertid ikke godtgjort Rigtigheden af disse Anbringender, og da han ikke har anført yderligere til Støtte for sin nævnte Paastand, maa der ved Paadømmelsen gaas ud fra, at det Tab, Sagsøgeren har lidt, svarer til det ham tilsagte Vederlag.

I Henhold til det anførte vil derfor Sagsøgerens principale Paastand være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 80 Kr. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Fredagen den 6 Oktober.

Nr. 194.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Hans Hansen, kaldet Pot (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri eller Bedrageri.

Varde Købstads Ekstrarets Dom af 11 Marts 1899: Tiltalte, Husmand Hans Hansen, kaldet Pot, af Aarre, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Saa betaler han og i Erstatning til Jeppe P. Jepsen af Billumtorp Holme 2 Kr. 50 Øre og udreder samtlige af denne Aktion og Sagen i det hele lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Sagfører A. Harck, og Defensor, Sagfører E. Hansen, respektive 15 Kr. og 12 Kr. Erstatningen at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Maj 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for

Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under Hensyn til de mangelfulde Oplysninger om Tiltaltes i den indankede Dom omhandlede Salg af en Ko og Maaden, hvorpaa denne igen senere er kommen i hans Besiddelse, og særlig om Tiltaltes Tilregnelighed paa den Tid, han skal have solgt Koen og taget den tilbage, findes det betænkeligt at dømme Tiltalte paa det foreliggende Grundlag, og da det ikke kan antages, at der nu vil kunne tilvejebringes yderligere Oplysninger i Sagen, vil Tiltalte være at frifinde og Aktionens Omkostninger at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Hans Hansen, kaldet Pot, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Salomon og Jensen, 40 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Hans Hansen, kaldet Pot — der er født i Aaret 1838 og som ikke ses at være tidligere tiltalt eller straffet — sat under Tiltale for Tyveri eller Bedrageri.

Ifølge Sagens Oplysninger kom Tiltalte, der er Husejer i Aarre, den 23 November f. A., som det maa antages ved Middagstid, til Stede paa et denne Dag i Varde afholdt Kreaturmarked, medførende tvende ham tilhørende Køer, og efter at han paa Markedet havde afsluttet forskellige Handeler og herunder navnlig afhændet de medbragte, samt tilbyttet sig tvende andre Køer, indfandt han sig Kl. 6 à 7 om Eftermiddagen med disse sidste hos Gæstgiver Lorentzen i Brogade, hos hvem han var taget ind ved sin Ankomst til Byen. Da han ikke længe derefter vilde begive sig paa Hjemvejen sammen med Husmand Peder Hansen, kaldet Hartvig, af Aarre, der efter Aftale trak Tiltaltes Køer, hvilke han havde sammenkoblet med sine egne, blev de imidlertid udenfor Gæstgivergaarden standsede af Husmand Jeppe Peder Jepsen af Billum Torp, der forlangte at faa en af Tiltaltes Køer udleveret, idet han paastod at have afkøbt Tiltalte denne og at have betalt ham Købesummen, og da Tiltalte, der var beruset, nægtede at kunne erindre at have solgt en Ko til Jepsen og derfor ikke vilde efterkomme hans nævnte Forlangende, blev den paagældende Ko paa Foranledning af Jepsen tagen i Forvaring af Politiet. Lidt senere kom Tiltalte og

Peder Hansen til Stede hos Gæstgiver Christensen i Storegade, hos hvem Jepsen logerede, og søgte at formaa sidstnævnte til at ordne Sagen i Mindelighed, uden at dog Forhandlingerne — under hvilke Tiltalte hævdede, at han ikke kunde huske at have solgt og leveret Koen til Jepsen, men senere paany sat sig i Besiddelse af den — førte til nogen Overenskomst.

Under de derpaa optagne Forhør har nu Jeppe Peder Jepsen edelig forklaret, at han den 23 November f. A. ca. Kl. 3 om Eftermiddagen i Værtshusholder Kjærs Telt paa Markedspladsen i Varde af Tiltalte, hvem han ikke tidligere havde kendt, købte en sortbroget Ko for 50 Kr., og at han, efter at have betalt Købesummen med fem Tikronesedler og faaet Koen overleveret, tog denne med sig og bandt den udenfor Gæstgiver Ole Nielsens Stald i Varde, men at Koen, da han i Skumringen, vistnok Kl. 6 à 7, vilde hente den for at trække den til sit Hjem, var borte, hvorefter han ved Henvendelse til Værtshusholder Kjær, der havde overværet Handelen med Tiltalte, skaffede sig Oplysning om dennes Navn og Logi og derpaa, som ovenfor ommeldt, antraf Peder Hansen og Tiltalte i Færd med at føre Koen bort fra Byen. Overensstemmende hermed har Værtshusholder Kjær edelig forklaret, at han paahørte Handelen mellem Tiltalte og Jepsen og saa, at sidstnævnte udbetalte Tiltalte 50 Kr. for Koen og erholdt denne overleveret samt trak bort med den.

Overfor det saaledes fremkomne har Tiltalte vedblivende fastholdt, at han den paagældende Markedsdag var i høj Grad beruset og at han som Følge heraf intet kan erindre om at have indgaaet den af Jepsen og Kjær omfoklarede Handel; og medens han vel har erkendt, at han, da han en Nat, kort efterat han den 26 November f. A. var bleven belagt med Varetægtsarrest, laa og tænkte over Sagen, kom i Tanker om, at han paa Markedsdagen i sin berusede Tilstand havde savnet den paagældende Ko og derpaa havde ledt efter samt fundet denne — uden dog at kunne mindes, hvor han fandt den — og taget den til sig, har han derimod nægtet at kunne huske, saavel at han derpaa fra Markedspladsen trak Koen ind til Lorentzens Gæstgiveri og her overgav den til Peder Hansen, som at han senere sammen med sidstnævnte indfandt sig i Christensens Gæstgiveri og søgte at ordne Sagen med Jeppe Peder Jepsen, idet han af alt, hvad der paa Markedsdagen passerede med Hensyn til den oftnævnte Handel, overhovedet ikke vil kunne mindes andet, end at Overbetjenten ved Købstadens Politistyrke kom til Stede paa Gaden og tog Koen fra ham. Idet Tiltalte derfor har fastholdt, at han ikke ved at tage Koen til sig har tilsigtet paa uretmæssig Maade at tilegne sig denne, har han imidlertid samtidig erkendt, at der efter de fremkomne Oplysninger og navnlig den af Værtshusholder Kjær afgivne Forklaring ikke kan være nogen Tvivl om, at han virkelig ved den paagældende Lejlighed har solgt Koen til Jeppe Peder Jepsen og modtaget Købesummen af denne, hvorfor Koen ogsaa under Sagens Drift med Tiltaltes Samtykke er bleven udleveret til Jepsen.

Efter det saaledes foreliggende er der nu ikke Grund til at betvivle, at Jepsen, som af ham omfoklaret, har paa Markedet afkøbt Tiltalte og betalt denne den ommeldte Ko, samt faaet den overleveret, hvorved ogsaa bemærkes, at den hos Tiltalte ved hans Anholdelse

forefundne Pengebeholdning vel ikke stemmer med, hvad han skulde have været i Besiddelse af, saafremt han foruden de af ham i øvrigt omforklarede Indtægtsbeløb havde havt den af Jepsen modtagne Købesum i Behold, men paa den anden Side væsentlig overstiger, hvad Tiltalte, afset fra Handelen med Jepsen, har kunnet gøre Rede for. Vel maa det derhos antages, at Tiltalte under sit Ophold i Varde den nævnte Dag har været en Del paavirket af nydte Drikkevarer; men ligesom Jepsens edelige Forklaring gaar ud paa, at Tiltalte ikke efter hans Skøn ved Handelens Afslutning var beruset i nogen nævneværdig Grad, saaledes har Værtshusholder Kjær, der, som meldt, overværede Handelen, edelig forklaret, at Tiltalte ved denne Lejlighed vel havde noget i Hovedet, men ikke mere, end at han efter Vidnets Skøn fuldt ud vidste, hvad han foretog sig, hvorhos ovennævnte Peder Hansen ligeledes edelig har udsagt, at Tiltalte, hvem han allerede Kl. mellem 1 og 2 samme Dag havde truffet paa Markedet i noget beruset Tilstand, da han ca. Kl. 3¹/₂ igen traf ham, havde mere i Hovedet, men at han — der iøvrigt efter Peder Hansens Forklaring ved denne Lejlighed, hvor han kun havde med sig en Ko, der ikke var den under Sagen omhandlede, paa Hansens Spørgsmaal, om han ikke havde flere, svarede, at han havde en Ko til, uden at der var Tale om, hvor denne var, eller hvorfor Tiltalte ikke havde den hos sig — forøvrigt fuldt ud kunde gerere sig og handle; og fremdeles maa det efter de af Gæstgiver Lorentzen og Overbetjent Hansen samt Gæstgiver Christensen afgivne og for de to førstnævntes vedkommende beedigede Forklaringer om Tiltaltes Færd samme Dags Aften antages, at han heller ikke paa den Tid har været beruset i højere Grad, end at han har kunnet tale tydeligt og fornuftigt og haft Rede paa, hvad han foretog sig.

Efter hvad saaledes er oplyst, — hvortil kommer, at Tiltalte har kunnet afgive nøjagtig Forklaring om Beskaffenheden og Tidsfølgen af samt Vilkaarene ved det ikke ringe Antal Handler, som han afsluttede paa Markedet forinden den af Jepsen og Kjær omforklarede Handel fandt Sted, og saaledes bl. a. med Hensyn til den Ko, som han i Løbet af Markedsdagen vil have savnet og senere genfundet, og som derpaa blev tagen i Forvaring af Politiet, har forklaret, at han paa Markedet havde tilbyttet sig denne af en ham ubekendt Person, af hvem han fik 15 Kr. i Bytte — mangler der imidlertid Føje til at antage, at han enten, da han solgte Koen til Jepsen, eller, da han atter satte sig i Besiddelse af den, har været saa beruset, at han har været uden Bevidsthed om, hvad han gjorde, og idet det ganske uantagelige i Tiltaltes Paastand om, at han Dagen efter Markedet savnede enhver Erindring ikke blot om Salget til Jepsen, men navnlig ogsaa om de med denne, efter at Koen var taget i Forvaring af Politiet, førte Forhandlinger — hvorunder han ifølge Jepsens Forklaring ikke gjorde Indtryk af at være videre beruset — findes at tale mod Troværdigheden af hans Forklaringer i det hele, vil der intet Hensyn kunne tages til Tiltaltes Anbringende om, ikke at kunne mindes at have solgt Koen, eller den nærmere Sammenhæng med, at han igen bemægtigede sig den, og hans Tilegnelse af Koen findes herefter at maatte tilregnes ham som Tyveri.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte for dette sit Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 228, jfr. § 23, med en

Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken der overensstemmende med Jeppe Peder Jepsens Paastand — mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, forudsat at han overhovedet maatte befindes erstatningspligtig overfor Jensen — er tillagt denne i Erstatning hos Tiltalte 2 Kr. 50 Øre . . . vil herefter være at stadfæste.

Nr. 61. Fru **Jutta Hanna Marie Ehlers**, født Nielsen, med Mand og Værge, forhenværende Manufakturhandler **Chr. Ehlers** (Sidstnævnte personlig)

contra

Firmaet **J. P. Bloch** ved dets eneste Indehavere, Fru G. J. Bloch og Grosserer A. Myhlertz (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Virkningen af en ikke rettidig Tinglæsning med Hensyn til en Løsøre-Underpantsætning.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 4 Februar 1898: Indstævnte, Fru Jutta Hanna Marie Ehlers, født Nielsen, med Mand og Værge, fhv. Manufakturhandler Chr. Ehlers, bør for Tiltale af Citanter, Firmaet J. P. Bloch, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Juli 1898: Citanterne, Firmaet J. P. Bloch, bør være berettigede til efter Forløbet af 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse til Fyldestgørelse for deres Tilgodehavende hos forhenværende Manufakturhandler Chr. Ehlers ifølge Frederiksberg Birks Gæsterets Dom af 19 Oktober 1894, nemlig 2193 Kroner 67 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 September samme Aar, til Betaling sker, og 50 Kroner i Sagsomkostninger, at gøre Udlæg i de ved det ovenmeldte af Indstævnte, Fru Jutta Hanna Marie Ehlers, født Nielsen, med hendes fornævnte Mand og Værge den 18 Januar 1894 udstedte Skadesløsbrev pantsatte Genstande. Sagens Omkostninger for Underretten ophæves. I Sagsomkostninger for Overretten bør Indstævnte med Mand og Værge til Citanterne betale 50 Kr. For unødigt Trætte bør Indehaverne af Firmaet J. P. Bloch, Fru G. J. Bloch og Grosserer A. Myhlertz, hver især til Justitskassen bøde 8 Kr. De idømte Sagsomkostninger og Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 18 Januar 1894 dateret Skadesløsbrev gav Indstævnte, Fru Jutta Hanna Marie Ehlers, født Nielsen, med Mand og Værge, daværende Manufakturhandler Chr. Ehlers, Citanterne, Firmaet J. P. Bloch, til Sikkerhed for skadesløs Betaling af alt, hvad hendes fornævnte Mand af hvilken-somhelst Skyldgrund maatte blive dem skyldig indtil et Beløb af 3000 Kroner, første Prioritets Panteret i forskellige i Skadesløsbrevet opregnede, hende ifølge Ægtepagt som Særeje tilhørende Møbler og andre Indbogenstande samt i disse Genstandes Assurancesummer. Dette Skadesløsbrev, som den 29 Januar samme Aar var bleven tinglæst ved nærværende Ret, under hvis Jurisdiktion Ægtefællerne da havde Bopæl, blev, efter at Indstævnte og hendes Mand vare flyttede til Frederiksberg Birk, den 7 September næst efter tinglæst ved dette Birks Ret. Ved en inden Frederiksberg Birks Gæsteret den 19 Oktober 1894 afsagt Dom blev Chr. Ehlers tilpligtet at betale Citanterne 2193 Kr. 67 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 September samme Aar, til Betaling sker, samt 50 Kroner i Sagsomkostninger, og Citanterne paastode sig derefter under nærværende i 1ste Instans ved Frederiksberg Birks ordinære Ret mod Indstævnte med hendes oftnævnte Mand og Værge anlagte Sag kendte berettigede til for det dem ved bemeldte Dom tilkendte at gøre Udlæg i det dem ved Skadesløsbrevet givne Pant samt tillagte Sagens Omkostninger.

Ved Underrettsdommen blev imidlertid Indstævnte med Mand og Værge i Overensstemmelse med den af hende nedlagte Paastand frifunden for Citanternes Tiltale, medens Sagens Omkostninger, som Indstævnte havde paastaaet sig tilkendt, bleve ophævede, og Citanterne have nu indanket Sagen her for Retten, hvor de have gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastand, og paastaaet sig tilkendt Appelomkostningerne skadesløst eller dog med et tilstrækkeligt Beløb. Indstævnte og hendes Mand og Værge have, skønt lovlig stævned, ikke givet Møde for Overretten.

Indstævntes Paastand om Frifindelse er støttet paa, at den ovenmeldte, den 7 September 1894 skete Tinglæsning af Skadesløsbrevet — hvad der er uomtvistet — ikke fyldestgjorde Fordringen om Læsning til første eller andet Ting efter hendes Flytning til Frederiksberg, men først foregik paa en senere Retsdag, og at Citanterne saaledes have forsømt at iagttage den fornødne Omgang for at holde Pantsætningen i Kraft, men der maa gives Citanterne Medhold i, at denne Omstændighed ikke kan berettige Indstævnte til i Strid med det af hende ved Skadesløsbrevet givne Tilsagn at modsætte sig, at Citanterne søge Fyldestgørelse for deres ommeldte Tilgodehavende hos hendes Mand i de i Skadesløsbrevet nævnte Genstande, og Citanternes Paastand vil derfor for saa vidt være at tage til Følge.

Med Hensyn til Sagens Omkostninger bemærkes, at Citanterne ikke gave personligt Møde under Mæglingen for Forligskommissionen, og skønt dertil opfordrede ikke have godtgjort, at Firmaets Indehavere, Fru G. J. Bloch og Grosserer A. Myhlertz, der begge, da Forligsmæglingen fandt Sted, maa forudsættes at have haft Bopæl indenfor den paagældende Forligskreds, have haft lovligt Forfald i saa Henseende. Som Følge heraf vil der ikke kunne tilkendes Citanterne Sagsomkostninger i første Instans, medens der paa den anden Side, da Sagen ej

er kontrapaaanket, ej heller bliver Spørgsmaal om at tilpligte dem at betale saadanne. Derimod vil Indstævnte med Mand og Værge have at betale Citanterne Sagens Omkostninger for Overretten med 50 Kr.

For unødigt Trætte ville de nævnte Indehavere af Firmaet J. P. Bloch efter det anførte være at anse efter Frd. 11 August 1819 hver især med en Bøde af 8 Kr. til Justitskassen.

Med Hensyn til de for Overretten fremlagte Dokumenter foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 215. Højesteretssagfører Salomon

contra

Niels Hjort (Def. Jensen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Merløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 3 Oktober 1898: Tiltalte Niels Hjort bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Springborg, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Svantemann, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Juni 1899: Tiltalte, Hestehandler Niels Hjort, bør til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretsprokurator Wolff og Højesteretssagfører Levison for Overretten betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at det efter den indankede Doms Afsigelse er oplyst, at Hoppen af Remontekommissionen er købt for 775 Kroner. Under Hensyn hertil og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Betaling regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Hjort til Højesteretssagførerne Salomon og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Merløse Tudse Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Hestehandler Niels Hjort, som er født 29 Januar 1842 og som ved Højesterets Dom af 7 Januar 1881 er anset efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, aktioneret for drageligt Forhold.

Ved Tiltaltes Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han, som den 26 Marts f. A. i Stenlille havde tilkøbt sig en 4 Aar gl. brun Hoppe, som den Gang var noget lam eller halt, for en Pris af 300 Kr., og ved denne Lejlighed af Sælgeren var gjort bekendt med, at Hoppen, hvilket ved Siden af Haltheden havde Indflydelse paa Købesummens Størrelse, var »stædig« eller »kørestædig« for Vogn, har den 4 April næsteften paa Jyderup Marked for 400 Kr. kontant solgt bemeldte Hoppe til Hestehandler Peter Kruse af Odense, idet Tiltalte overfor denne, som var bekendt med Hoppens omtalte forbigaaende Halthed eller Lamhed, uden at omtale, at Hoppen efter hans egen Sælgers fornyvnte Opgivende var »stædig«, indestod Køberen for skjulte Fejl.

Efter Tiltaltes Forklaring, som ikke vil kunne forkastes, havde han ikke haft Lejlighed til i sin Besiddelsestid ved at se Hoppen i Tøjet at overbevise sig om Tilstedeværelsen af den nævnte Fejl.

Ved et paa nærværende Rets Foranledning optaget sagkyndigt Skøn er det godtgjort, at den omspurgte Hoppe er fuldstændig kørestædig, d. v. s. ganske uskikket til Brug som Kørehest, og at dens Værdi i Handel og Vandel, som uden denne Fejl vilde være 700 Kr., med den nævnte Fejl kun kan sættes til 300 Kr. I en ligeledes paa nærværende Rets Foranledning indhentet Erklæring af 10 Marts 1899 har det veterinære Sundhedsraad udtalt, at »Kørestædighed« maa anses som en skjult Fejl og som en væsentlig Mangel ved en Hest. Tiltalte har vel bestridt, at Kørestædighed kan anses som en »skjult Fejl« og har gjort gældende, at han, for at staa til Ansvar for en saadan Mangel, maatte have indestaaet for, at Hoppen var »redelig til Brug«, hvad han ikke har gjort. Men da han i ethvert Fald har maattet indse, at Hoppens nævnte Fejl var af væsentlig Betydning for dens Salgsværdi, har Tiltalte, ved overfor Køberen at fortie denne Fejl, gjort sig skyldig i et svigagtigt Forhold, for hvilket han vil være at anse efter Straffelovens § 257. Straffen, som ved den indankede Dom efter samme Straffebestemmelse er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde stor 100 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 14 Dage.

Mandagen den 9 Oktober.

Nr. 47. Slagtermester **C. Thede** (Ingen)

contra

Partikulier, cand. phil. **Arthur Esskildsen** som Værge for den umyndiggjorte Proprietær **E. Esskildsen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Slagtermester C. Thede, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 123. Smedemester **J. P. Nielsen** (Ingen)

contra

Maskinist **Georg Alfred Olsen** (Salomon e. O.).

Højesterets Dom.

Appellanten, Smedemester J. P. Nielsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Salarium til Højesteretssagfører Salomon for Højesteret betaler Appellanten 80 Kroner. Endelig betaler han det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det Stempelpapir, som skulde bruges, hvis Sagen ikke for Højesteret for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret.

Nr. 216.

Advokat Nellemann

contra

Sidsel Marie Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold.

Skive Købstads Ekstrarets Dom af 8 Juli 1899: Arrestantinden Sidsel Marie Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen. 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Pasbjerg, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Juli 1899: Arrestantinden Sidsel Marie Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger efter Underretsdømmens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Hindberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Sidsel Marie Nielsen til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag er Arrestantinden Sidsel Marie Nielsen, der er født i Aaret 1873, og som foruden at hun tvende Gange har været straffet for Tyveri og Bedrageri, begaaet inden hendes fyldte 18de Aar, endvidere har været straffet ifølge Skive Købstads og Sallingland Herreders Ekstrarets Dom af 21 Januar 1893 for samme Forbrydelser efter Straffelovens § 228 og § 256, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Nykøbing Købstads Ekstrarets Dom af 4 April s. A. for bedrageligt Forhold efter Straffelovens § 251, tildels jfr. § 46, og

sammenholdt med § 62, med Fængsel af samme Art i 4 Gange 5 Dage, samt ifølge førstnævnte Ekstrarets Dom af 10 Juli 1897 for begge de nævnte Forbrydelser efter Straffelovens § 230 og § 251 med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, paany sat under Tiltale for Tyveri og bedrægeligt Forhold samt for Overtrædelse af Polititilhold.

Ved Arrestantindens egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det tilstrækkelig godtgjort, at hun i tvende forskellige Gange, nemlig den 24 April og den 15 Maj d. A. har frastjaalet Gæstgiver Anton Jensen, Aggergaard i Skive, hos hvem hun ved de paagældende Lejligheder var beskæftiget med Rengøring, ialt 3 Flasker Portvin og 1 Flaske Bitter, der beroede frit fremme i Bestjaalnes Kælder, hvortil hun havde uhindret Adgang, samt 4 Par Kopper og 4 Teskeer, der paa samme Maade beroede i bestjaalnes Køkken, hvor hun var beskæftiget med sit Arbejde.

Af de stjaalne Genstande, der tilsammen ere vurderede til 8 Kr. 22 Øre, har Arrestantinden selv drukket Vinen og Bitteren med Undtagelse af den ene Flaske Portvin, som hun har foræret bort, medens de øvrige Genstande, der fandtes i hendes Besiddelse ved Undersøgelsens Begyndelse, saavel som de tomme Flasker ere tilbageleverede bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Endvidere er det paa anførte Maade godtgjort, at Arrestantinden — der ifølge en saakaldet Købekontrakt, dateret den 5 Maj d. A., havde afkøbt Detailhandler P. Kjeldsen i Skive et Kogeapparat for 7 Kr. 50 Øre, hvoraf hun straks betalte 3 Kr., medens Restbeløbet 4 Kr. 50 Øre skulde erlægges den 17de s. M., saaledes at Apparatet først, naar den fulde Købesum var betalt, blev hendes Ejendom — uden at have betalt de nævnte 4 Kr. 50 Øre har overgivet Apparatet til en i Skive boende Kvinde med Anmodning om at sælge det for Arrestantinden for 6 Kr. Saadant Salg fandt dog ikke Sted, idet Kjeldsen forinden anmeldte det formodede Bedrageri, hvorefter der under Sagen tilvejebragtes Overenskomst om Apparatets Tilbagelevering til ham. Arrestantinden har benægtet at have haft til Hensigt at bedrage ham for den som nævnt skyldige Restkøbesum.

Derimod vil Arrestantinden for sit Forhold i de tvende først-ommeldte Henseender være at anse dels for 3die Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 231, dels efter § 256, jfr. § 253 og § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Tirsdagen den 10 Oktober.

Nr. 32. Snedkermester **Kr. Andersen** og Direktør **Kj. Müllen** som tidligere Indehavere af det ophævede Snedker- og Handelsfirma **Kr. Andersen & Co.** af Frederiksberg (Rée)

contra

Tømmerhandler **J. N. Drejer** (Jensen).

betr. Betaling af 917 Kr. 70 Ø.

Frederiksberg Birks Gæsterets Dom af 1 April 1898: De Indstævnte, Snedker- og Handelsfirmaet **Kr. Andersen & Co.** ved dets Indehavere **Kr. Andersen** og **K. Müllen** bør til Citanten, Tømmerhandler **J. N. Drejer**, betale 917 Kr. 70 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 1 Juni f. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Oktober 1898: Gæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører **H. A. Møller** en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til Berigtigelse af Stemplingen af hans den 1ste August d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Da Firmaet **Kr. Andersen & Co.** er hævet, er Appelstævningen udtagen af Snedkermester **Kr. Andersen** og Direktør **Kj. Müllen** som tidligere Indehavere af nævnte Firma.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Appellanterne in solidum have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, Snedkermester **Kr. Andersen** og Direktør **Kj. Müllen**, en for begge og begge for en, til Indstævnte, Tømmerhandler **J. N. Drejer**, med 300 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Gæsteret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Indstævnte, Tømmerhandler J. N. Drejer, Citanterne, Snedker- og Handelsfirmaet Kr. Andersen & Co. ved dets Indehavere Kr. Andersen og K. Müllen, tilpligtet at betale ham 917 Kr. 70 Øre, hvilket Beløb Citanterne ifølge fremlagt Regning skal skyldte ham til Rest for dem i Aarene 1894—96 til Brug i deres Næringsdrift en gros solgte og leverede Varer, tillige med Renter 5 pCt. p. a. fra Gæsteretsstævningens Dato den 1 Juni f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Citanterne procederede til Frifindelse med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger, in subsidium mod Betaling af 614 Kr. 86 Øre.

Ved fornævnte Gæsterets Dom af 1 April d. A. blev Indstævntes Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, og have nu Citanterne ved Stævning af 30te s. M. indanket denne Dom her for Retten, hvor de have gentaget deres for Gæsteretten nedlagte Paastand og tillige paastaet sig tillagte skadesløse Sagsomkostninger for Overretten, hvorimod Indstævnte har paastaet Gæsteretsdommen stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst i begge Instanser.

Citanterne have ikke under Sagen fremsat nogen Indsigelse mod den fremlagte Regnings Rigtighed, men til Støtte for deres Paastand anført, at det var aftalt mellem Parterne, at Citanterne skulde kunne betale de fra Indstævnte modtagne Varer ved Levering af Snedkerarbejde, og at det Aktieselskab, til hvilket deres Forretning med Rettigheder og Forpligtelser senere er overdragen, er villigt til at levere Arbejde for det paastævnte Beløb.

Imod Indstævntes Benægtelse findes Citanterne imidlertid ikke at have tilvejebragt Bevis eller dog saadan Formodning, at Partsed vil kunne anvendes, for Rigtigheden af deres Anbringende om, at de dem leverede Varer ere dem solgte paa forommeldte Vilkaar, og ville de saaledes ikke kunne undgaa overensstemmende med Gæsteretsdommen at blive tilpligtede at betale de paastævnte Beløb med Renter som paastaet.

Da der dernæst ej heller findes Anledning til at forandre bemeldte Doms Bestemmelser angaaende Sagens Omkostninger i Citanternes Favør, vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der vil være at forelægge Overretssagfører H. A. Møller en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til Berigtigelse af Stemplingen af hans den 1 August d. A. fremlagte Indlæg.

I øvrigt foreligger ingen Overtrædelse af Stempelovgivningen her for Retten.

Onsdagen den 11 Oktober.

Nr. 51. Bestyrelsen for **Arbejdernes Byggeforening, stiftet af Burmeister & Wains Arbejdere** (Asmussen)

contra

Skræddermester **A. Ring** (Ingen),

betr. Fortolkningen af en Byggeindskrænking.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Maj 1898: Indstævnte, Skræddermester A. Ring, bør for Tiltale af Citanterne, Bestyrelsen for »Arbejdernes Byggeforening, stiftet af Burmeister & Wains Arbejdere«, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanterne til Indstævnte med 50 Kroner, som udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Busch en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 27 September f. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Bestyrelsen for Arbejdernes Byggeforening, stiftet af Burmeister & Wains Arbejdere, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skøde af 11 Juni 1890, tinglæst den 30 s. M., overdrog Citanterne, Bestyrelsen for »Arbejdernes Byggeforening, stiftet af Burmeister & Wains Arbejdere«, til Indstævnte, Skræddermester A. Ring, Ejendommen Matr. Nr. 433 Østervold Kvarter, Wiedeweltsgade Nr. 46, her i Staden, og om Indgangsdøren til denne Ejendom har Indstævnte ladet anbringe et Lysthus samt over dette en Altan, der er dannet derved, at de 4 Hjørnestolper i Lysthuset fortsættes opover dettes Loft i en Højde af 1 Al. $7\frac{1}{2}$ " og afsluttes foroven med en $1\frac{3}{4}$ " \times $4\frac{1}{2}$ " Brystplanke; den Brystning, som herved dannes, er udfyldt med Tremmeværk, og

Færdig fra Trykkeriet den 19 Oktober 1899.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 22.

Tirsdagen den 10 Oktober.*)

Adgang til Altanen haves alene ad en Dør, der er anbragt ud til dennes Gulv i Stedet for Vinduet paa Ejendommens 1ste Sal. Medens Citanterne ikke bestride Indstævntes Ret til at have det omhandlede Lysthus, gøre de gældende, at han har været uberettiget til at anbringe den ovenpaa dette hvilende Altan, hvorfor de under nærværende Sag paa-staa ham tilpligtet under en daglig Mulkt at fjerne denne samt til at betale Omkostningerne ved en i den Anledning afholdt Syns- og Skønsforretning med 68 Kr. 38 Øre og Sagens Omkostninger.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

For saa vidt Citanterne til Støtte for deres Paastand have paa-beraabt sig nogle i det fornævnte Skøde indførte Bestemmelser, der paa forskellig Maade begrænse Ejerens Ret til Benyttelse af den Ejendommen tilliggende Have — der i øvrigt ifølge Skødet til enhver Tid uden Vederlag kan fordres udlagt til Gade —, findes der ikke at kunne tages Hensyn hertil, da der maa gives Indstævnte Medhold i, at den Omstændighed, at Altanen er støttet til det i Haven beliggende Lysthus, ikke kan bevirke, at de paaberaabte Bestemmelser kunne finde Anvendelse paa den. Og da der ej heller i øvrigt i Indstævntes Skøde findes Hjemmel for den af Citanterne hævdede Opfattelse, vil Indstævntes Paastand være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 50 Kroner.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Busch en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 27 September f. A. fremlagte Indlæg. I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Mandagen den 16 Oktober.

Nr. 85. Savskærer **Johan Pedersen** (Jensen)

contra

Jomfru **Henriette Lohff** (Hansen e. O.),

betr. Adkomsten til en fast Ejendom.

*) Pag. 336 stod urigtig »Onsdag den 11 Oktober«.

Skads Herreds ordinære Rets Dom af 5 Februar 1895: Indstævnte, Jomfru Henriette Lohff af Esbjerg, bør under en Ribe Aris Fattigkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver Dag, hun sidder denne Dom overhørig, meddele Citanten, Johan Pedersen af Nordby paa Fanø frit (det vil sige omkostningsfrit) Skøde paa Parcellen Matr.-Nr. 1 z af Esbjerg By og Sogn uden Hartkorn og Gammelskat og fri for andre Hæftelser end den under 13 December 1870 tinglæste Protokol om Bebyggelsen af Terrænet ved Esbjerg Havn og Banegaard, ryddeligggøre Parcellen for de paa denne opførte Bygninger eller Dele af Bygninger og skaffe Parcellen i samme Stand som før Udgravningernes og Bygningsarbejdernes Begyndelse, tilbagelevere Parcellen til Citanten og skaffe Parcellen frigjort for det den 13 Marts 1883 tinglæste Skadesløsbrev til Schrøder og S. Nissen for 160 Kr. og den d. 22 Maj 1894 som Behæftelsesdokument tinglæste Byggekontrakt med J. Krabbenhøst samt betale Citanten Sagens Omkostninger med 40 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Februar 1898: Kontracitantinden, Jomfru Henriette Lohff, bør for Hovedcitanten, Savskærer Johan Pedersens, Tiltale i denne Sag fri at være, og bør Hovedcitanten til Kontracitantinden i Erstatning for den hende ved hendes Fængsling overgaaede Tort betale 100 Kr. Den af Hovedcitanten paaankede Føgedkendelse om Kontracitantindens Løsladelse af Fængslet bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Underretsakten kan ses, at den af Hovedcitanten den 29 Januar 1895 for Underretten fremlagte, af Kontracitantinden den 20 Januar 1884 underskrevne Transport, hvorved hun til Prokurator C. Smith overdrager den hende hos Hovedcitanten i Henhold til Købekontrakt af samme Dato tilkommende Fordring paa 100 Kr., er skreven paa stemplet Papir, samt med Hensyn til, at det ej heller af den af Hovedcitanten for Overretten den 15 Februar f. A. fremlagte bekræftede Genpart af et af Kontracitantinden den 24 Oktober 1885 underskrevet og med Paategning af November f. A. forsynet Dokument angaaende Overdragelse til Teglblænder Hans Peter Jensen af noget Murværk og en Brønd paa Matr.-Nr. 1 an og 1 ao af Esbjerg kan ses, at Originalen til samme er skreven paa stemplet Papir. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Selv om der maatte gaas ud fra, at det ikke har været Parternes Mening, at der ved de den 20 Januar 1884 udfærdigede Dokumenter, navnlig Købekontrakten paa Matr. Nr. 1 z af Esbjerg til Appellanten og Skødet paa Matr. Nr. 1 an og 1 ao sammesteds til Indstævnte, skulde gøres nogen væsentlig Forandring i de forudgaaede Aftaler mellem Parterne om disse Handler, kan der dog ikke anses tilvejebragt Bevis eller endog blot Formodning for, at Appellanten har garanteret Indstævnte, at det til Prokurator Smith skyldige Beløb, der indestod i Matr.

1 an og 1 ao, ikke før i Juni Termin 1884 vilde blive inddrevet i Henhold til Bestemmelserne i den tinglæste Panteobligation. Da det nu heller ikke efter samtlige foreliggende Omstændigheder kan betragtes som en Misligholdelse af Appellantens Forpligtelser overfor Indstævnte, at han ikke i Juni Termin 1884 betalte de i Dommen ommeldte 100 Kroner til Smith, kan Appellanten ikke anses at have misligholdt den mellem Parterne indgaaede Handel, og han maa derfor være berettiget til at kræve Købekontrakten om Matr. Nr. 1 z fuldbyrdet ved Skøde.

Da Underrettsdommen har dette Resultat, og der ikke er Spørgsmaal om at forandre Dommens nærmere Bestemmelser i saa Henseende, vil denne Dom i Overensstemmelse med Appellantens Paastand være at stadfæste, hvorved den Indstævnte ved Overrettens Dom tilkendte Erstatning, hvorpaa hun ikke findes at have Krav, bortfalder.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret vil Indstævnte efter Omstændighederne have at godtgøre Appellanten med 400 Kroner. Det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret betaler Indstævnte, Jomfru Henriette Lohff, til Appellanten, Savskærer Johan Pedersen, med 400 Kroner. Saa betaler hun og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagfører Hansen 300 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Underrettsdommen i nærværende Sag, hvorunder Hovedcitanten, Savskærer Johan Pedersen af Nordby, i første Instans har sagsøgt Kontracitantinden, Jomfru Henriette Lohff af Esbjerg, i Anledning af, at hun i Foraaret 1894 egenmægtig skal have sat sig i Besiddelse af og paabegyndt Bebyggelsen af Parcellen Matr.-Nr. 1 z af Esbjerg, som hun ifølge Købekontrakt af 20 Januar 1884 havde overdraget ham, samt til Opfyldelse af bemeldte Købekontrakt med Udstedelse af Skøde paa den nævnte Parcel, er Kontracitantinden, der, uagtet lovligt stævnet, ikke gav Møde for Underretten, i Overensstemmelse med Hovedcitantens Paastand tilpligtet under en Ribe Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver Dag, hun sidder Dommen overhørig, at meddele Hovedcitanten frit (det vil sige omkostningsfrit) Skøde paa Parcellen, fri for andre Hæftelser end den under 13 December 1870 tinglæste Protokol om Bebyggelsen af Terrænet ved Esbjerg Havn og Banegaard, ryddeligggøre Parcellen for de paa denne opførte Bygninger eller Dele af Bygninger og skaffe Parcellen i samme Stand som før Udgravnin-

gernes og Bygningsarbejdernes Begyndelse, tilbagelevere Parcellen til Hovedcitanten og skaffe den frigjort for det den 13 Marts 1883 tinglæste Skadesløsbrev til Schrøder og S. Nissen for 160 Kr. og den den 22 Maj 1894 som Behæftelsesdokument tinglæste Byggekontrakt med J. Krabbenhøft samt betale Hovedcitanten Processens Omkostninger i første Instans med 40 Kr. Efter at denne Dom under 23 Februar 1895 var bleven Kontracitantinden forkyndt, og Eksekutionsfristen derpaa var udløben, uden at Kontracitantinden havde opfyldt Dommen, begærede Hovedcitanten den 13 Marts s. A. Eksekution foretaget hos hende for de hende idømte Procesomkostninger og de indtil da paa-løbne Tvangsbøder til Beløb 70 Kr., og da Kontracitantinden under den i Henhold til denne Begæring den 19de s. M. paa hendes Bopæl afholdte Fogedforretning erklærede sig ude af Stand til at betale det hende affordrede Beløb, som med Forretningens Omkostninger udgjorde 140 Kr. 12 Øre, samt da Fogden med Vidner skønnede, at hendes Ejendele foruden Seng og Seng- og Gangklæder ikke repræsenterede en Værdi af mere end ca. 20 Kr., blev hun, der nægtede at underskrive et hende præsenteret Udkast til Skøde paa den ommeldte Parcel efter Hovedcitantens Begæring i Medfør af Frdn. 6 April 1842 § 4 hensat i Fængsel — som det i Dekretet hedder — indtil hun opfyldte sine Forpligtelser efter Dommen. Efter at Kontracitantinden derpaa under 6 April s. A. havde udtaget Stævning, hvorefter hun paaklagede saavel Underrettsdommen som den foretagne Eksekutionsforretning for Overretten, begærede hun sig under Henvisning til denne Stævning af Fogden løsladt af Fængslet, og denne Begæring, mod hvilken Hovedcitanten protesterede, blev ved Fogdens Kendelse af 1ste Maj s. A. tagen til Følge. Hovedcitanten har dernæst for sit Vedkommende indanket saavel Underrettsdommen og Eksekutionsforretningen som den sidstnævnte Kendelse for Overretten, hvor han, hvis Stævning, der faldt først i Rette, er gjort gældende som Hovedstævning, har paastaet Underrettsdommen og Eksekutionsforretningen stadfæstede og Fogedkendelsen af 1 Maj 1895 annulleret eller dog ophævet, saaledes at den ikke kan være til Hinder for, at Kontracitantinden atter hensættes i Fængsel, hvorimod Kontracitantinden har nedlagt Paastand om, at hun frifindes for Hovedcitantens Tiltale, at Fogeddekretet af 19 Marts 1895 om hendes Fængsling underkendes og forandres, og at Eksekutionsforretningen i sin Helhed kendes uefterrettelig, ophæves og annulleres, samt at der i Erstatning for den Tort og Kreditspilde samt den Lidelse, der er tilføjet hende ved den uberettigede Fængsling, tillægges hende hos Hovedcitanten et passende Beløb efter Retten Skøn, og endelig, at Fogedkendelsen af 1 Maj 1895 stadfæstes.

Foreløbig bemærkes, at Kontracitantinden den 13 Maj 1895 ved vedkommende Notarius publicus lod Hovedcitanten forelægge en Række Spørgsmaal, som han ifølge den fremlagte Beskrivelse af Notarialforretningen besvarede i væsentlig Uoverensstemmelse med sine Anbringender for Underretten, idet han særlig benægtede, at det var hans Mening og Villie, at Kontracitantinden skulde opfylde den ovennævnte Købekontrakt om Matr.-Nr. 1 z, og bekræftede, at det var hans Ønske, at denne Kontrakt skulde anses at være uden Betydning for hans og Kontracitantindens Mellemværende, men da han under Proceduren for Overretten har anbragt at være bleven misforstaaet af den fungerende

Notarius, medens denne paa sin Side i en af ham udstedt under Sagen fremlagt Erklæring har udtalt, at han som fremmed for Parternes Mellemværende meget let kan have misforstaaet Hovedcitantens Svar, og at det er muligt, at denne, som af ham paastaet, alene udtalte, at Handelen skulde staa, som den var gjort, og af Kontracitantinden skulde opfyldes, som den var indgaaet, kan der, om end Notarius senere noget har modificeret denne Erklæring, ikke anses at foreligge Bevis for, at Hovedcitanten har frafaldet at gøre Krav gældende mod Kontracitantinden i Henhold til bemeldte Købekontrakt.

For saa vidt Hovedcitanten endvidere under den nævnte Notarialforretning har samtykket i, at Kontracitantinden for Overretten maatte fremsætte alle de nye Indsigelser og fremføre de nye Bevisligheder, som hun maatte ønske, har han vel under Proceduren tilbagekaldt dette Samtykke med Bemærkning, at det blev afgivet i den urigtige Forudsætning, at det for Kontracitantinden kun drejede sig om Besparelse af et Bevillingsgebyr; men selv om der kunde tillægges denne Tilbagekaldelse Betydning, er Kontracitantindens processuelle Berettigelse til at fremkomme med de af hende for Overretten mod Søgsmålet fremsatte Indsigelser i alt Fald tilstrækkelig legitimeret ved en af hende henimod Procedurens Slutning erhvervet Bevilling, hvorved det er tilladt hende for Overretten at fremkomme med de Indsigelser og Benægtelser, som hun, naar hun havde givet behørigt Møde for Underretten, kunde have fremsat, og dette gælder navnlig ogsaa, for saa vidt hun ikke efter Bevillingens Erhvervelse udtrykkelig har gentaget de af hende tidligere fremsatte Anbringender og Paastande.

Det maa anses at være in confesso, at der i Efteraaret 1883 blev indgaaet en Byttehandel mellem Parterne, hvorefter Hovedcitanten skulde overdrage den ham tilhørende Parcel Matr.-Nr. 1 ao af Esbjerg til Kontracitantinden, som til Gengæld skulde overdrage ham Matr.-Nr. 1 z samme Steds og betale 300 Kr. i Bytte, samt at Kontracitantinden, da Matr.-Nr. 1 ao viste sig at være for lille til den af hende paatænkte Bebyggelse, endvidere kort efter afkøbte Hovedcitantens Nabo-parcellen Matr.-Nr. 1 an for 450 Kr., saaledes at hun i alt skulde betale ham 750 Kr., hvilken Udbetaling skulde finde Sted i Juni Termin 1884, ligesom hun ej heller før i denne Termin skulde give ham Skøde paa Matr.-Nr. 1 z, da hun forinden skulde frigøre Parcellen for den samme ifølge det i Underretsdommen nævnte, den 13 Marts 1883 tinglæste Skadesløsbrev paahvilende Behæftelse. Affattelsen af de fornødne Dokumenter om denne Handel blev besørget af daværende Prokurator C. Smith i Varde, som senere er udvandret til Amerika, og han ordnede, som det maa antages, paa egen Haand og uden videre Samraad med Parterne, Sagen saaledes, at Hovedcitanten i Forbindelse med Smith som befuldmægtiget for en Tredjemand, der tilligemed Hovedcitanten havde Skøde paa Matr.-Nr. 1 an og 1 ao, under 20 Januar 1884 meddelte Kontracitantinden Skøde paa disse Parceller for en Købesum af 950 Kr., der angaves at være berigtiget dels ved konstant Betaling, dels derved, at Kontracitantinden overtog og indfriede den paa det solgte hæftende første Prioritets Gæld 850 Kr. — hvorved sigtedes til en af Hovedcitanten og forbemeldte Tredjemand den 27 November 1881 til Smith for bemeldte Beløb udstedt, den 13 December s. A. tinglæst Panteobligation, uden at imidlertid Kontracitant-

inden ses overfor Smith at have paataget sig nogen personlig Forpligtelse til Betaling af denne Gæld — medens Parterne samtidigt underskrev den tidtommeldte Købekontrakt om Matr.-Nr. 1 z, der i Kontrakten angaves af Kontracitantinden at være solgt til Hovedcitanten for 200 Kr., hvoraf 100 Kr. vare betalte kontant, og Resten skulde betales i Juni Termin 1884, hvorefter Køberen skulde have frit og uforheftet Skøde paa det solgte, alene med Forpligtelse til at respektere den den 13 December 1870 tinglæste Protokol indeholdende Plan for Bebyggelse af Terrænet ved Esbjerg Havn og Banegaard, og ved Transport af samme Dato overdrog Kontracitantinden derhos sin Fordring efter Kontrakten paa Restkøbesummen til Smith med Tilføjende, at han havde givet hende Vederlag derfor. Kontracitantinden, der ved et ligeledes den 20 Januar 1884 udstedt og af Smith affattet Skadeløsbrev, der tinglæstes den 22de næstefter, samtidigt med Skødet havde givet en Tømmerhandler i Esbjerg Pant i Matr.-Nr. 1 an og 1 ao for indtil 4000 Kr. næstefter 850 Kr. til Sikkerhed for, hvad hun til enhver Tid ifølge Regning maatte være ham skyldig for Varer, Kontant eller andet, paabegyndte derpaa Bebyggelsen af disse Parceller, men maatte standse dermed, fordi Tømmerhandleren, der efter hvad der maa antages, gjorde Fordring paa første Prioritets Panteret, nægtede hende videre Kredit, og den 21 April 1884 lod Smith, hvis fornævnte Panteobligation allerede den 20 Januar s. A. var forfalden paa Grund af Udeblivelse med Afdrag, i Henhold til Vedtagelse i Obligationen i Medfør af Lov 29 Marts 1873 § 15 til Sikkerhed for Obligationens Paalydende m. v. Udlæg foretage i Parcellerne, ved hvilken Lejlighed Kontracitantinden for Fogedretten bemærkede, at hun ved Købet af Parcellerne var bleven skyldig en Kapital af 750 Kr. at betale i næstkommende 11 Juni Termin, samt at hun ikke var forpligtet til at indfri den Fordring, som var Genstand for Fogedforretningen, og derfor ikke vilde betale det hende affordrede Beløb. Efter Kontracitantindens Anbringende tilbød hun derhos i Juni Termin at betale Smith 750 Kr., som denne nægtede at modtage, og Parcellerne bleve derpaa den 13 August s. A. bortsolgte ved Tvangsauktion, hvor Smith blev højstbydende med 700 Kr., hvorefter han lod sig Parcellerne udlægge som ufyldstgjort Panthaver. Hvad dernæst angaar Parcellen Matr.-Nr. 1 z, blev denne Ejendom efter Hovedcitantens Anbringende overleveret ham samtidigt med, at Kontracitantinden erholdt Besiddelsen af Matr.-Nr. 1 an og 1 ao, og han har siden brugt den, navnlig til Kartoffeldyrkning, eller lejet den helt eller delvis ud til andre til saadan Brug, indtil Kontracitantinden i Foraaret 1894 egenmægtig satte sig i Besiddelse af Parcellen og efter den 17 Maj 1894 med Murmester J. Krabbenhøft i Esbjerg at have indgaaet en Byggekontrakt, der den 22de s. M. blev tinglæst som Behæftelse paa Parcellen for 8300 Kr., begyndte at lade opføre Bygninger paa den, hvad der foranledigede Hovedcitanten til den 12 Juni 1894 at lade Købekontrakten af 20 Januar 1884 tinglæse, hvilket ikke tidligere var sket, ligesom han, efter at hans Sagfører for Underretten i Henhold til en for ham af Smith den 7 August 1894 udfærdiget Inkassationsfuldmagt, den 25de s. M. havde kvitteret for de Smith i Henhold til Kontracitantindens Transport tilkommende 100 Kr., der udgjorde Restkøbesummen for Parcellen, under nærværende Sag, som meldt, har

sagsøgt Kontracitantinden til at meddele ham Skøde m. v., idet han har gjort gældende, at Kontrakten fra hans Side er opfyldt. Kontracitantinden har derimod anbragt, at Hovedcitanten ikkun som Lejer har haft Matr.-Nr. 1 z i Besiddelse, idet han, indtil han et Par Aar før Sagens Anlæg flyttede til Fanø, har betalt hende 5 Kr. aarlig i Leje af Parcellen, og at den af ham foretagne Udlejning saaledes maa betragtes som Frømløje; men for dette sit Anbringende har hun ikke over for Hovedcitantens Benægtelse præsteret noget Bevis. Det ses i øvrigt, at Murmester Krabbenhøft under 18 Maj 1894 har transporteret sin Fordring paa Kontracitantinden efter den mellem dem indgaaede Byggekontrakt til en Sagfører i Varde, og at denne Transport er tinglæst den 26 Juni næstefter.

Det fremgaar nu med tilstrækkelig Bestemthed af det foreliggende — navnlig de Forklaringer, som Parterne have afgivet under en efter Begæring af Hovedcitantens Sagfører for Underretten mod Kontracitantinden for Bedrageri før Sagens Anlæg indledet offentlig Undersøgelse, hvorunder der i øvrigt intet fremkom til Bestyrkelse af den mod hende fremsatte Sigtelse, hvilke Forklaringer derhos for Hovedcitantens Vedkommende for en væsentlig Del stemmer med hans Besvarelser af de til ham under den foran omtalte Notarialforretning rettede Spørgsmaal — at Parterne aldeles ikke have forstaaet de oven for refererede, af Prokurator Smith vedrørende denne Handel affattede Dokumenter, der i forskellige Henseender ikke svare til den Handel, som ved dem skulde konstateres, idet Parterne end ikke synes at have gjort sig bekendte med Dokumenterne, forinden de underskrev dem, medens disse Dokumenter derefter forbleve i Smiths Besiddelse og først i Aaret 1894 bleve forefundne blandt dennes Efterladenskaber af Hovedcitantens Sagfører for Underretten, der under 16 Januar 1889 af Smiths Hustru var bemyndiget bl. a. til at udlevere de hendes Mands Klienter tilhørende Papirer og Dokumenter til rette vedkommende. Det er derhos under Proceduren uomtvistet, at Parterne ikke ved Oprettelsen af bemeldte Dokumenter have tilsigtet at gøre nogen Forandring i de oprindelige Handelsvilkkaar, og den indgaaede Handel maa derfor, uanset Dokumenternes Form og Indhold betragtes som en Byttehandel, ligesom der maa gaas ud fra, at Kontracitantinden — som ogsaa af hende hævdet under den efter Smiths Rekvisition foretagne Udlægsforretning — først i Juni Termin 1884 skulde betale den Byttesum, hun var bleven Hovedcitanten skyldig. Hovedcitanten har nu vel villet gøre gældende, at det maa være ham uvedkommende, om Smith, der efter hans Formening havde lovet Kontracitantinden Henstand til bemeldte Juni Termin med Udbetalingen af den Obligationsgæld, som hun ifølge det hende givne Skøde paa Matr.-Nr. 1 an og 1 ao skulde overtage, har brudt dette Løfte ved allerede den 21 April 1884 at gøre Eksekution efter Obligationen; men det kan efter det anførte ikke forudsættes, at Hovedcitanten har staaet uden for Forhandlingerne mellem Kontracitantinden og Smith, om saadanne have fundet Sted, hvorimod det meget mere maa antages at have været en Forudsætning for hendes Overtagelse af Obligationsgælden, for hvilken Hovedcitanten og hans Medskyldner vedblev personligt at hæfte overfor Smith, at Hovedcitanten garanterede hende, at der dog for hendes Vedkommende ikke vilde blive Spørgsmaal om nogen Udbetaling før i

Juni Termin 1884, og idet det fremdeles efter Proceduren og det i øvrigt foreliggende maa forudsættes at have været Meningens, at de 100 Kr., som Hovedcitanten ifølge Kontracitantens Transport i denne Termin skulde betale til Smith som Restkøbesum for Matr.-Nr. 1 z, vilde være at afskrive paa den omhandlede Obligationsgæld, saaledes at Kontracitantinden i Virkeligheden kun skulde betale den oprindeligt vedtagne Byttesum af 750 Kr., maa det anses at være en væsentlig Misligholdelse fra Hovedcitantens Side, at han ikke til den fastsatte Tid betalte Smith dette Beløb.

Det findes derefter at maatte falde Hovedcitanten til Last, at Kontracitantinden, uagtet der intet foreligger om, at hun har været ude af Stand til i Juni Termin at betale de 750 Kr., som hun alene havde at betale, ikke er forbleven i uhindret Besiddelse af de hende tilskødte Parceller Matr.-Nr. 1 an og 1 ao, men at disse ere blevne solgte ved Tvangsauktion, og da Hovedcitanten saaledes ikke fra sin Side behørigt har præsteret, hvad der paahvilede ham efter Byttehandelen, kan han ikke anses ved den ovenomtalte ca. 10 Aar efter Handelens Afslutning stedfundne Berigtigelse af Restkøbesummen for Matr.-Nr. 1 z at have vundet Krav paa, at Kontracitantinden skal opfylde Handelen ved at meddele ham Skøde paa denne Parcel, hvis Værdi i den forløbne Aarrække som Følge af Esbjergs hurtige Udvikling er steget meget betydeligt, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at hun for sit Vedkommende ikke i Juni Termin frigjorde Parcellen for den samme ifølge Skadesløsbrevet til Schrøder og Nissen paahvilende Behæftelse, hvortil hun under de foreliggende Omstændigheder ikke kunde være forpligtet, hvorhos Hovedcitanten ej heller, selv om Kontracitantinden muligt i Foraaret 1894 er kommen i Besiddelse af Parcellen paa ulovlig Vis, vil kunne fordre sig genindsat i Besiddelsen af den.

Medens Kontracitantinden herefter vil være at frifinde for Hovedcitantens Tiltale under den mod hende anlagte Sag, skønnes hun ikke at have nogen Interesse i den af hende om Ophævelse og Annulation af den efter Hovedcitantens Begæring foretagne Eksekutionsforretning nedlagte Paastand, da det af Føgden om hendes Fængsling afsagte Dekret, som meldt, blev hævet allerede den 1 Maj 1895 forinden Sagens Inkamination for Overretten, og idet hun ikke har fremført nogen Anke mod Forretningen, bortset fra den, at den er foretaget paa Grundlag af en urigtig Dom. Idet der paa den anden Side selvfølgelig ikke kan blive Spørgsmaal om at stadfæste bemeldte Forretning, vil der desangaaende intet være at optage i Konklusionen; men derimod findes Kontracitantinden at have Krav paa, at Hovedcitanten betaler hende Erstatning for den Tort, der er tilføjet hende ved, at hun har været undergivet Tvang af Fængsel til Opfyldelse af en Forpligtelse, som ikke paahvilede hende, hvilken Erstatning efter Omstændighederne bliver at fastsætte til 100 Kr.

Den af Hovedcitanten paaankede Føgedkendelse af 1 Maj 1895 om Kontracitantindens Løsladelse af Fængslet, vil i Overensstemmelse med Kontracitantindens Paastand være at stadfæste, idet det følger af D. L. 1—24—54 eller Analogien af denne Lovbestemmelse, at der ikke har kunnet anvendes Tvang mod Kontracitantinden til Opfyldelse

af Underrettsdommen, efter at hun ved Udtagelse af Stævning havde gjort denne til Genstand for Paaanke.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af Underrettsakten kan ses, at den ovennævnte af Hovedcitanten den 29 Januar 1895 for Underretten fremlagte, af Kontracitantinden den 20 Januar 1884 underskrevne Transport er skrevet paa stemplet Papir, samt med Hensyn til, at det ikke af den af Hovedcitanten for Overretten den 15 Februar s. A. fremlagte bekræftede Genpart af et af Kontracitantinden den 24 Oktober 1885 underskrevet og med Paa-tegning af November 1885 forsynet Dokument angaaende Overdragelse til Teglblænder Hans Peder Jensen af noget Murværk og en Brønd paa Matr.-Nr. 1 an og 1 ao af Esbjerg kan ses, at Originalen er skreven paa stemplet Papir. I øvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 79. Forhenværende Viktualiehandlerske **Johanne Christine Frederiksen** (Halkier e. O.)

contra

Enkefru **Karen Marie Sørensen** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om en Erstatningsforpligtelse.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 24 December 1897: Indstævnte, Enkefru Karen Marie Sørensen, bør til Citantinden, ugift Viktualiehandlerske Johanne Christine Frederiksen, betale 600 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 10 November f. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator N. P. Møller i Salær hos det offentlige 40 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Juli 1898: Citantinden, Enkefru Karen Marie Sørensen, bør for Indstævnte, Viktualiehandlerske Johanne Christine Frederiksen Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges de for Indstævnte for Underretten og Overretten beskikkede Sagførere, Prokuratorerne N. P. Møller og Petersen, i Salær henholdsvis 40 Kr. og 50 Kr., hvilke Salærer udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Af de i den indankede Dom anførte to Vidner har Jens Peter Andersens Hustru vel afgivet den i Dommen anførte For-

klaring, men dog derefter besvaret et til hende rettet Kontraspørgsmaal saaledes, at Indstævnte under Forhandlingerne — til en Ytring af Appellantinden om, at hun vel ikke gav sig til at drive en lignende Forretning i Stuen Nr. 7 eller lejede den ud til en saadan Forretning — erklærede, at hun foreløbig ikke vilde leje dette Lokale ud til en Viktualieforretning, men at det sandsynligvis vilde blive lejet ud til en Urtekræmmerforretning.

Under Hensyn hertil og til, at Vidnerne ikke kunne anses fuldt habile, findes der at mangle Bevis eller sikker Formodning for, at Indstævnte har som et Vilkaar ved Overdragelsen forpligtet sig til ikke at etablere en lignende Forretning, som den overdragne, i Nærheden. Den indankede Dom, der har frifundet Indstævnte og ophævet Sagens Omkostninger, vil herefter kunne stadfæstes.

Det Appellantindens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden, forhenværende Viktualiehandlerske Johanne Christine Frederiksen, 2 Kroner. Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Højesteret 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instans ved Frederiksberg Birks ordinære Ret procederede Sag anbragte Indstævnte, Viktualiehandlerske Johanne Christine Frederiksen, efter erhvervet Bevilling til fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator N. P. Møller følgende: I November 1894 overdrog Citantinden, Enkefru Karen Marie Sørensen, til Indstævnte og Jens Peter Andersen i Forening den af Indstævnte*) hidtil drevne Viktualieforretning Godthaabsvej Nr. 11 med Varer og Inventarium for en Købesum af 1800 Kr., der blev betalt dels straks dels i Afdrag, af hvilket det sidste erlagdes i April 1896. I Oktober s. A. etablerede Citantinden i den hende tilhørende Ejendom Godthaabsvej Nr. 7, der er Naboejendom til fornævnte Nr. 11, en Forretning, i hvilken der forhandlede Varer af samme Art som de af Indstævnte førte, og da Indstævntes Forretning ikke har kunnet taale denne Konkurrence, har hun under Sagens Drift for Underretten maattet hæve denne Forretning.

Idet Indstævnte nu gjorde gældende, at Citantinden ved Overdragelsen havde forpligtet sig til ikke at etablere en lignende Forretning som den overdragne i Nærheden, paastod hun Citantinden tilpligtet at

*) skal være Citantinden.

betale i Erstatning for det Indstævnte ved hendes kontraktstridige Forhold paaførte Tab 600 Kr. tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 10 November 1896, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Møller, hvilket i hvert Fald paastodes udredet af det offentlige.

Citantinden procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, men ved Underrettens Dom af 24 December f. A. blev Indstævntes Paastand tagen til Følge, dog saaledes at Sagens Omkostninger ophævedes, og det Prokurator Møller tilkommende Salær, der bestemtes til 40 Kr., paalagdes det offentlige.

Denne Dom har Citantinden indanket for Overretten, hvor hun gentager sin i 1ste Instans nedlagte Paastand og paastaar sig tillagt Appellsagens Omkostninger. Indstævnte har, efter erhvervet Bevilling til fri Proces for Overretten, ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Petersen, paastaet Underretsdommen stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Petersen, hvilket i hvert Fald paastaas udredet af det offentlige.

Citantinden har benægtet at have paataget sig den af Indstævnte paaberaabte Forpligtelse, hvorom intet indeholdes i den om Afstaaelsen af Forretningen oprettede skriftlige Kontrakt, og vel have fornævnte Jens Peter Andersen og hans Hustru under et af Indstævnte optaget Tingsvidne forklaret, at Citantinden, da Overdragelsen fandt Sted, afgav det mundtlige Løfte ikke at etablere en lignende Forretning i Nærheden, navnlig ikke i sin Ejendom Nr. 7 paa Godthaabsvej; men da disse Vidner efter det foreliggende maa forudsættes at være interesserede i, at et saadant Løfte antages at være afgivet, maa de anses at være inhabile, saaledes at der ikke mod Citantindens Protest kan tillægges deres Forklaringer Beviskraft, og da Indstævnte i øvrigt ikke har ført noget Bevis for Rigtigheden af sit omhandlede Anbringende, vil Citantindens Paastand om Frifindelse være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge de for Indstævnte for Underretten og Overretten beskikkede Sagførere i Salær henholdsvis 40 Kr. og 50 Kr., hvilke Salærer blive at udrede af det offentlige.

Sagens Behandling i første Instans, forsaavidt den har været beneficeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Tirsdagen den 17 Oktober.

Nr. 41. Aktieselskabet **Kjøbenhavns Korn- og Foderstof-
Forretning** (Dietrichson)

contra

Firmaet **C. K. Hansen** som Agent for Dampskibet »Maltby«
(Halkier),

betr. Spørgsmaalet om Forpligtelse til at betale Godtgørelse for Over-
liggedage.

Sø- og Handelsrettens Dom af 23 November 1898: De
Indstævnte, Kjøbenhavns Korn- og Foderstofforretning, bør til Sagsø-
geren, Firmaet C. K. Hansen som Agent for Dampskibet »Maltby«,
betale 2169 Kr. 60 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 9de
November 1897, til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. Det
idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse
under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil
den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten
at maatte betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Højesteret betaler Ap-
pellanten, Aktieselskabet Kjøbenhavns Korn- og
Foderstofforretning, til Indstævnte, Firmaet C. K.
Hansen som Agent for Dampskibet »Maltby«, med
300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justits-
kassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 7 Maj
1897 blev der i Baltimore mellem Agenterne der for det i West
Hartlepool hjemmehørende og Firmaet R. Ropner & Co. tilhørende
Skruedampskib »Maltby«, ført af Kaptajn Yule, og Firmaet Gill &
Fisher dersteds oprettet et Certeparti, hvorefter det nævnte Skib skulde
i Philadelphia eller Baltimore indtage en fuld Ladning Majs eller Hvede
osv. og overføre samme til Kjøbenhavn samt aflevere den her for en
Fragt af 2 sh. 9 d. pr. Qwarter à 480 eng. lbs. Ladningen skulde
bringes til og tages fra Skibssiden for Befragternes Regning og Risiko,
og skulde Lastningen ske saa hurtig, som Skibet kunde modtage, over-
ensstemmende med »berth conditions« i Lastehavnen, og Konnosse-
menterne tegnes efter sædvanlig Form, hvorhos det fastsattes, at der

skulde betales Overliggedagsgodtgørelse til Skibet med 65 Lst. pr. Dag i Tilfælde af Ophold ved Fejl fra Købmandens Side.

I Henhold til det saaledes afsluttede Certeparti indladede »Maltby« i August 1897 i Philadelphia ialt 18,318^{265/480} Qwts. Majs løst i Skibet fraregnet et mindre Kvantum, der som sædvanlig medfulgte i Sække, men hvis Indhold blev styrtet her ombord, og blev der den 14 August af Kaptajnen udstedt en Række af Partskonnossementer til Afskiberne eller Ordre, alle tilvejebragte ved Udfyldning af en trykt engelsk Blanket, paa hvilken der var trykt »berth« (∴ »berth conditions«), og alle enslydende, ved hvilke han forpligtede sig til for den nævnte Fragt at aflevere Ladningen her. Af de trykte Bestemmelser i disse Konnossementer, der ikke indeholdt nogen direkte Henviisning til Certepartiet, og ved hvis §§ 3 og 7 der var givet Føreren Sikkerhed for Fragt m. m. i Ladningen eller dens eventuelle Salgsudbytte osv., skal her kun fremhæves deres § 16, som, næst at udtale, at, naar Godset vejedes eller maales ombord, skulde Udgifterne derved betales af Modtagerne, fastsatte som følger:

»Skibet skal være berettiget til at begynde at losse, saa snart som det ankommer. Godset skal tages fra Skibet af Modtagerne, saa snart som det kommer for (»directly they come to hand«) under Losningen, hvad enten om Natten eller om Dagen, om Søndage eller Helligdage; i modsat Fald staar det Kaptajnen eller Skibets Agent frit for at klarere og landsætte Godset eller losse det i Fartøjer for Købmandens Regning og Risiko, og skal Skibets Ansvar ophøre, saa snart Godset er lossat fra Skibets Dæk.«

Den 7 September 1897 ankom »Maltby« med den nævnte Ladning hertil, og meldte Kaptajnen straks dette til de Indstævnte i nærværende Sag, Kjøbenhavns Korn- og Foderstofforretning, der vare Modtagere af hele Ladningen, og som straks anviste Frihavnen som det Sted, hvor Skibets Losning skulde foregaa. Ved Middagstid meldte Kaptajnen sig losseklar sammesteds, hvorved dog maa bemærkes, at Lugebesigtigelse først fandt Sted ca. Kl. 1 Eftermiddag, og at Lossegrøjerne, ved hvis Opstilling Skibets Folk medvirkede, først bleve helt tilriggede mellem Kl. 4 og 5 Eftermiddag. Selve Losningen begyndte først den 8 September (en Onsdag) om Morgenen Kl. 7.

Allerede samme Dag tilskrev Kaptajnen de Indstævnte, at han protesterede imod, at Ladningen ikke blev modtaget saa hurtig, som Skibet kunde levere den, og at han vilde gøre dem ansvarlige for Overliggedagspenge med 65 Lst. pr. Dag i Henhold til »berthnote« (∴ »berth conditions«), hvis »Maltby« ikke blev udlosset indenfor det Tidsrum, i Løbet af hvilket Skibet kunde levere sin Ladning fra alle Luger, hvad der vilde blive fastsat ved en Besigtigelsesforretning af Mænd, som han samtidig begærede udmeldt af Retten. Denne Skrivelse besvarede de Indstævnte samme Dag med en Skrivelse, hvori de erklærede, at de hidtil havde modtaget og fremdeles vilde modtage Ladningen saa hurtig, som den blev leveret fra Skibet, men at Konnossementerne i øvrigt ikke hjemlede nogen Ret til Godtgørelse for Overliggedage, idet Kaptajnen højst havde Ret til at bringe de Kvanta i Land for deres Regning, som det maatte vise sig, at de ikke modtog lige saa hurtig, som Skibet kunde levere dem.

I den af de to efter »Maltby«s Kaptajns Begæring af Retten ud-

meldte Besigtigelsesmænd den 10de s. M. foretagne Forretning udtalte de, at, da Skibet havde 4 Luger, hver forsynet med et godt Dampspil og 2 hensigtsmæssige Lossetakler, og hver stor nok til, at der samtidig kunde losses med 2 Hold, og da Donkeykedlen kunde levere Damp nok til at drive alle 4 Spil paa en Gang, vilde der i hver Arbejdsdag, regnet efter Aarstiden fra Kl. 6 Formiddag til Kl. 6 Eftermiddag, kunne losses 100 Tons for hvert Hold (200 for hver Luge), saa at Losningen, da de 18,318 Qwts. svarede til ca. 3940 Tons, men der var mest, nemlig ca. 1100 Tons, i hver af Lugerne Nr. 2 og 4, vilde, naar Vejret tillod det, kunne fuldføres i 6 Arbejdsdage.

Den 14 September tilskrev »Maltby«s Kaptajn de Indstævnte, at Liggedagene udløb samme Dags Aften, og at han derefter vilde kræve Godtgørelse i Henhold til Certepartiet af 7 Maj, men i Svarskrivelse af s. D. bestred de Indstævnte, at Skibets Liggedage udløb den Aften, og at de vare pligtige at betale nogen Godtgørelse, idet de fremhævede, at de ikke havde med Certepartiet at gøre, da Konnossementerne ikke henviste dertil, og at der ikke kunde fordres Overliggedagsgodtgørelse efter selve Konnossementerne, som end ikke talte derom, medens deres § 16 netop hjemlede en ganske anden Ret; de Indstævnte tilføjede, at de imidlertid vilde være villige til at gaa ind paa en Aftale om, at der skulde losses overensstemmende med den danske Sølovs Forskrifter og betales en Godtgørelse af 4 d. pr. Grosregisterton for hver overskydende Dag, men at der, da »Maltby« formentlig maalte mellem 1650 og 2000 Nettoregistertons, derefter vilde blive at beregne 10 Dage til Losningen foruden Søndagene. I Skrivelse til de Indstævnte af 16 September fastholdt Kaptajnen dog sin Ret til Godtgørelse fra den 14de s. M. om Aftenen, idet han henviste til, at de af Besigtigelsesmændene til Udførelse af Losningen beregnede 6 Dage netop udløb da, men bemærkede, at uagtet han slet ikke var enig i det af de Indstævnte anførte, vilde han dog ikke indlade sig paa dets Enkeltheder, da hans Agent havde udtalt sig mundtlig derom til dem, og da det, hvis hans Rederi besluttede sig til at rejse Sag, vilde blive Domstolens Sag at afgøre Tvisten.

Den 17 September om Eftermiddagen Kl. 5 blev »Maltby«s Losning sluttet, og, da den saaledes, regnet fra den 8de om Morgen, men fra regnet den mellemliggende Søndag (den 12 September) havde medtaget 9 Dage, altsaa 3 Dage mere end de i Besigtigelsesforretningen af den 10de s. M. beregnede, affordrede Kaptajnen i Henhold til Certepartiet de Indstævnte en Overliggedagsgodtgørelse af 3 > 65 eller 195 Lst., hvad disse dog vægrede sig ved at betale.

Firmaet C. K. Hansen anlagde derpaa som Agent for Dampskibet »Maltby« nærværende Sag, hvorunder han principalt har paastaet de Indstævnte dømte til at betale Kr. 3,537.30, nemlig de nysanførte 195 Lst. omsatte efter en Kurs à 18,14 med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato, den 9 November 1897, foruden Sagsomkostninger. Subsidiært har han derhos straks, for det Tilfælde, at Certepartiet ikke maatte blive taget i Betragtning, gjort gældende, at Losningen ifølge Konnossementernes § 16 i Virkeligheden skulde have været begyndt straks efter at Skibet var kommet til Bolværk, altsaa den 7 September Middag, og derhos skulde have været fortsat ogsaa Søndag den 12te, og at der derved, Lossetiden beregnet til 6 Dage,

altsaa fremkom $4\frac{1}{2}$ Overliggedage, samt at der altsaa, da »Maltby« Nettotonnage udgjorde 1808, i Henhold til Sølovens § 120 i alt Fald tilkom Skibet i Overliggedagsgodtgørelse $1808 \times 4\frac{1}{2} \times 40$ Øre, = Kr. 3,254.40 eller, hvis man ikke medregnede den halve 7 September og derfor kun ansatte Overliggedagene til 4, dog Kr. 2,892.80 ($1808 \times 4 \times 40$ Øre) med Renter foruden Omkostninger. De Indstævnte have paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagsomkostninger, subsidiært i alt Fald kun dømt til at betale 2169 Kr. 60 Øre med Renter, men uden Omkostninger.

Som allerede omtalt, foregik Losningen efter de Indstævntes Anvisning, jvfr. Sølovens § 135, i Frihavnen, og den blev, fraregnet Skibsmandskabets Medvirkning ved Opsætningen af Lossegrejerne den 7 September og ved Dampspillene, og at Skibet leverede Dampen til disse, udelukkende udført af Frihavnens Folk, jvfr. § 1 i Reglementet for Driften af Frihavnen, hvorefter alt Arbejde der med Hensyn til Varer er, uden for de udlejede Arealer, forbeholdt Frihavsselskabet, saaledes at dette kan formenne andre end dets egne Funktionærer og Arbejdere at udføre saadant. Losningsarbejdet udførtes iøvrigt efter det fremkomne, som det skal være det sædvanlige i Frihavnen, af to Hold Folk, der hvert medbringer sine Redskaber: det ene Hold Lempe-skuffer og Hejsekroge, det andet Tønder, Maaleskuffer, den saakaldte »Stilling«, Slidsker og Rør, saaledes at det ene Hold, efter at Lugerne daglig ere aftagne, besørger alt Arbejde i Lasten (fraregnet selve Maalningen og Fyldningen af Tønderne) samt alt, hvad der staar i Forbindelse med deres Ophejsning, det andet Hold derimod besørger Maalningen og Fyldningen af Tønderne i Lasten og dernæst modtager Tønderne paa »Stilling« samt bringer dem videre (i Vægtkasserne og i Land), hvorhos det af det ene Hold besørgede Arbejde væsentlig betales af Skibet, det andet af Ladningsmodtagerne efter de derfor gældende Takster.

Hvad Losningen iøvrigt angaar, da er det oplyst, at der fra »Maltby« blev losset den 8 September 4736 Tdr. Majs, den 9de 5430 Tdr., den 10de 4080 Tdr., den 11te 3174 Tdr., den 13de 3050 Tdr., den 14de 6246 Tdr., den 15de 6251 Tdr., den 16de 6221 Tdr. og den 17de 2232 Tdr., idet hele Ladningen udgjorde 41,420 Tdr., at man blev færdig med Losningen af Lastrum Nr. 3 den 16 September Kl. 3 Eftermiddag, af Lastrummene Nr. 2 og 4 (de største) den 17 September henholdsvis Kl. 7,20 og Kl. $10\frac{1}{4}$ Formiddag, og af Lastrum Nr. 1 (det mindste) samme Dag Kl. 5 Eftermiddag, at der ikke til nogen Tid blev arbejdet med 8 eller overhovedet med mere end 6 Hold, og at der paa de fleste af Lossedagene til sine Tider kun blev losset med færre Hold og kun fra nogle af Lastrummene ad Gangen.

Medens der nu maa gives de Indstævnte Medhold i, at der ikke kan blive Spørgsmaal om at tage Sagsøgerens principale Paastand til Følge, da Certepartiet af 7 Maj 1897 maatte være dem uvedkommende, eftersom Konnossementerne slet ikke henviste til samme, jvfr. den danske Sølovs § 144, maa der derimod omvendt gives Sagsøgeren Medhold i, at de Indstævnte ikke kunne støtte deres Paastand om, at der i nærværende Tilfælde overhovedet ikke skulde kunne paalægges dem Overliggedagsgodtgørelse, hverken, som sket, derpaa, at der slet ikke i Konnossementerne er talt om saadan Godtgørelse, eller derpaa

at disses § 16 hjemlede Kaptajnen Adgang til i Tilfælde af Ophold at landsætte Godset, da Meningen med denne Bestemmelse, som de Indstævnte i øvrigt maa siges at have opfordret Kaptajnen til at anvende, ganske bortset fra, om den i det foreliggende Tilfælde overhovedet faktisk havde kunnet bringes til Anvendelse, ikke kan antages at have været den, at Kaptajnen skulde være henvist til udelukkende at anvende samme og være afskaaren fra den almindelige Adgang til at fordre Overliggedagsgodtgørelse, hvad tværtimod det de Indstævnte i øvrigt uvedkommende Certeparti, der netop ligesom Konnossementerne forudsatte Anvendelse af »berth conditions«, udtrykkeligt betingede Ret til.

Idet det altsaa vil blive at afgøre, om der i nærværende Tilfælde har fundet en Overskridelse Sted af den Tid, hvori »Maltby« burde have været udlosset, skal det først fremhæves, at der under Hensyn til Indholdet af Konnossementernes § 16 formentlig ikke kan blive Tale om at bringe Forskrifterne i Sølovens § 137, jvfr. §§ 119 og 120, til Anvendelse, saaledes at »Maltby« først skulde kunne forlanges udlosset i Løbet af 10 Hverdage. Den nævnte § 16 findes nemlig efter sit Indhold naturligen at maatte forstås saaledes, at Ladningen skulde modtages saa hurtig fra Skibet, som dette efter en Undersøgelse af de faktiske Forhold kunde levere samme, og det findes nu efter den ovenfor gentagende nævnte Besigtigelsesforretning ikke at kunne betvivles, at »Maltby«, naar Losningen var bleven fremmet med den Hurtighed, hvormed den kunde fordres besørget, havde kunnet været udlosset i alt Fald i 6 Dage.

De Indstævnte have nu imidlertid gjort gældende, at naar »Maltby«s Losning ikke desto mindre tog længere Tid, da skyldtes det fejlagtigt Forhold fra Skibets Side. For saa vidt Sagsøgeren nu herimod har indvendt, at der i alt Fald ikke i et Tilfælde som dette kunde blive Tale derom, da de Indstævnte ikke blot havde anvist Frihavnen som Lossestedet, men ogsaa havde ordnet alt med Frihavnsselskabet med Hensyn til Losningen, saa at denne af Frihavnens Folk udelukkende blev besørget paa de Indstævntes Vegne, ogsaa for den Del af Arbejdets Vedkommende, der foregik ombord, hvorfor Skibet, uanset at det i det hele betalte denne Del af Arbejdet, dog ikke kunde blande sig deri eller have noget Ansvar derfor, da kan der ikke gives Sagsøgeren Medhold deri. Losningen maa nemlig saavel i nærværende som i lignende Tilfælde, hvor den udføres under et af Folkene hos en dertil engageret Institution (Pakhusforretning osv.), for saa vidt ej anden udtrykkelig Aftale er truffen, antages at ske ombord og i Land, henholdsvis for Skibets og for Modtagerens Regning og Risiko under hver af deres Tilsyn og Ansvar, saaledes at Forskriften i Sølovens § 116 og 136 om, at Godset leveres ved Skibets Side (eller, som det ogsaa hyppig betegnes: »langs Skibssiden«, »paa Rælingen«, inden for Skibstaklernes Rækkevidde) i det hele, saa vidt gennemførligt, derved lægges til Grund.

Færdig fra Trykkeriet den 26 Oktober 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn,

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 23.

Tirsdagen den 17 Oktober.

Men derimod maa der gives Sagsøgeren Medhold i, at den i det foreliggende Tilfælde stedfundne Forsinkelse af Losningen efter det fremkomne i alt væsentligt maa antages at skyldes ikke Skibet, om der end paa enkelte kortvarige Tidspunkter, særlig paa Grund af Donkeykedlens Rensning, har manglet Damp til Spillene, men derimod de Indstævnte, særlig den Omstændighed, at der midlertidig ikke var Plads (Pakhusrum, Vogne, Fartøjer) tilrede til at modtage Varerne, og at Losningen ellers trods forbigaaende Dampmangel uden Vanskelighed vilde have kunnet tilendebringes i de 6 Dage.

Der vil derfor blive at tilkende Sagsøgeren Overliggedagsgodtgørelse. Da han imidlertid ikke har oplyst, at han endog blot er fremkommen med nogen Opfordring til at paabegynde Losningen den 7 September, selv om Skibet maatte have været rede dertil i mere end en Times Tid, og da Kaptajnen derhos ej heller er fremkommen med nogen Opfordring om at losse Søndag den 12 September, uagtet Konnossementerne hjemlede ham Ret dertil saa vel som til Losning om Natten og i Regn, hvad han heller ikke fordrede, findes der kun at kunne tilkomme ham Godtgørelse for 3 Dage.

De Indstævnte ville herfor, som af dem subsidært paastaet, blive at dømme til at betale $1808 \times 3 \times 40$ Øre = 2169 Kr. 60 Øre med Renter som fordret, hvorhos Sagens Omkostninger ville blive at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 195.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Lars Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Horns Herreds Ekstrarets Dom af 28 Marts 1899: Tiltalte, Arbejdsmand Lars Hansen af Skuldelev bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Nøkkentved, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører A. C. Hansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Maj 1899: Underretsdommen bør ved Magt at stånde, dog at Straffetiden bestemmes til 40 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Tegner og V. Lund, betaler Tiltalte Lars Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Hansen til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Horns Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Lars Hansen aktioneret for Tyveri, og ved hans egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han den 13 Februar d. A., da han passerede forbi en de Fattiges Kasse i Skuldelev tilhørende, frit fremme paa Marken ved St. Olafs Kilde i Skuldelev henslaaende aflaaet Pengeblok, har med en der henliggende Jernstang frabrudt Laasen paa Blokken og paa nogle faa Ører nær stjaalet sammes Indhold, der maa antages at have udgjort 3 à 4 Kr.

For det af ham saaledes udviste Forhold vil Tiltalte, der er sødt den 20 Februar 1831 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 228 jfr. § 23 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Da Underretsdommen har fastsat en Straf af lige Fængsel i 20 Dage, vil den for saa vidt være at forandre

Onsdagen den 18 Oktober.

Nr. 204.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Carl Martinus Eriksen og Christian Pedersen, kaldet Friis
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Langelands Herreders Ekstrarets Dom af 31 Januar 1899:
De Tiltalte Carl Martinus Eriksen og Christian Pedersen, kaldet Friis,

bør straffes hver især med simpelt Fængsel i otte Dage samt en for begge og begge for en betale denne Sags Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører Harder, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Stürup, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Maj 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører V. Lund og Prokurator Tvermoes betale de Tiltalte Carl Martinus Eriksen og Christian Pedersen, kaldet Friis, en for begge og begge for en, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, Carl Martinus Eriksen og Christian Pedersen, kaldet Friis, en for begge og begge for en, til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Langelands Herreders Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Carl Martinus Eriksen og Christian Pedersen, kaldet Friis — der ere fødte, Eriksen den 26 November 1875 og Pedersen den 14 September 1879, og af hvilke Eriksen den 4 Juni 1898 for ulovlig Tilvendelse af Sten fra Forstranden inden nysommeldte Herreders Politiret i Mindelighed har vedtaget at erlægge en Bøde af 25 Kr. til Statskassen, medens Tiltalte Pedersen senest er anset ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 19 Juni 1897 efter Straffelovens § 228 og efter dens § 229, 4de Stk., jfr. til Dels § 46 samt Lov af 3 Marts 1860 § 3, samtlige disse Lovbestemmelser sammenholdte med Straffelovens §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved Højesterets Dom af 10 Juni 1898 efter Straffelovens § 245 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og ved Nakskov Købstads Ekstrarets Dom af 1 Oktober s. A. i Henhold til Straffelovens § 237, sammenholdt med § 235, med en Bøde til Statskassen af 20 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 4 Dage — aktionerede for Tyveri.

Sagens Omstændigheder ere ifølge de Tiltaltes egne Forklaringer og det i øvrigt oplyste følgende:

Den 26 Oktober f. A. have de Tiltalte, som med en Dæksbaad sejlede ned langs Langelands Østkyst, paa Strandbredden udfor H. Hansen Nogels Ejendom i Østrehuse i Forening tilegnet sig 4 Fram-

fulde Sten, udgørende ca. $\frac{1}{2}$ Kubikfavn, som de opsamlede, gaende dels paa tørt Land dels i »Strandskyllet« og ladede i en Pram, hvori Stenene førtes ud til Dæksbaaden og transporteredes til Nakskov, hvor de solgte Stenene til fælles Fordel for 9 Kr. Af bemeldte Sten be-roede ca. $\frac{1}{3}$ paa tørt Land og Resten paa Grænsen mellem Land og Vand i det saakaldte Strandskyl.

Det maa efter det oplyste antages, at det den Dag var Højvande, saaledes at samtlige Sten ved almindelig Vandstand sandsynligvis vilde have ligget paa tørt Land, hvad de Tiltalte have erkendt, at de ogsaa ere gaaede ud fra. For det ovenbeskrevne Forhold, for hvilket H. Hansen Nogel har begært de Tiltalte straffede, findes disse at maatte anses efter Straffelovens § 235, og da de Tiltalte ved den indankede Dom ere ansete efter samme Lovbestemmelse og den valgte Straf af simpelt Fængsel i 8 Dage for hver især findes passende, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 230.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Peter Petersen Meyer (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Øster- og Vester Herreders Ekstrarets Dom af 3 Juli 1899: Tiltalte Niels Peter Petersen Meyer bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Handelsmand Johannes Jensen af Jerne og Indsieder Jens Hansen, kaldet Lykkeberg, af Vejrup, henholdsvis 21 Kr. og 10 Kr. Saa bør Tiltalte og udrede denne Aktions Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Nonboe og Harck, med henholdsvis 12 og 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 August 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Peter

Petersen Meyer til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Peter Petersen Meyer, der er født i Aaret 1860 og som har været straffet ifølge Varde Købstads Ekstrarets Dom af 2 Maj 1888 efter Straffelovens § 247 med simpelt Fængsel i 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han om Aftenen den 19 April d. A., efter at det var blevet mørkt, som det maa antages omkring Kl. 9, har i den forud fattede Hensigt at begaa Tyveri skaffet sig Adgang til den i Gaardejer Hans Peder Pedersens Gaard i Thorsbøl værende som Lo benyttede Vognport, gennem en til den uindhegnede Gaardsplads vendende kun med to Hvirvler lukket Port, som han kunde aabne uden Anvendelse af Magt eller Vold, og derefter fra en i Loen beroende Bunke aftærsket men urensset Havre tilvendt sig ca. 4 Skp. Havre, som han fyldte i en i dette Øjemed medbragt Sæk. Sækken med den stjaalne Havre bragte han derpaa til sit kun faa Minutters Gang fra Hans Peder Pedersens Gaard beliggende Hjem, hvor han har anvendt Havren til Foder for sine Høns. Den stjaalne Havre er ansat til en Værdi af 4 Kr., men bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning.

Under den mod Tiltalte i Anledning af dette Tyveri indledede Undersøgelse er det ligeledes paa ovennævnte Maade godtgjort, at Tiltalte endvidere har gjort sig skyldig i følgende Ejendomsindgreb:

Da han en Aften i Juli Maaned 1889 ved Midnatstid sammen med tvende andre Personer var kommen kørende til Kirkeby Kro med et Læs Hø, tilvendte han sig, medens han en kort Tid var alene i Kroens Rejsestald, to Kromanden tilhørende Bundter tørret Fisk, der beroede frit fremme i Rejsestalden, og som antagelig vejede ca. 10 Pd. hver. Det var hans Hensigt ved Bortkørselen fra Kroen at tage Fisken, som han havde anbragt i Vognen ovenpaa Hølæsset, med sig hjem, men heri blev han hindret af Kromanden, der havde opdaget Tyveriet og derfor, efter at Tiltalte og hans Ledsagere vare komne op paa Vognen, og Tiltalte havde sat sig ovenpaa Fiskebundterne, kom til Stede og atter satte sig i Besiddelse af Fisken, der er ansat til en samlet Værdi af 2 Kr. 50 Øre, og med Hensyn til hvilken der saaledes ikke bliver Spørgsmaal om Erstatning.

En Dag i Februar Maaned 1892 i Mørkningen tog Tiltalte, der havde indfundet sig i en Rejsestald i Nørre Nebel, hvortil Adgangen var uhindret, fra en dersteds holdende Vogn en Sæk, indeholdende ca. 7 Pd. hvide Gaasefjer, der tilhørte Uldhandler Johannes Jensen i Esbjerg. Fjerene, hvis Værdi er ansat til 21 Kr., har Tiltalte brugt sammenblandede med andre Fjer til Fyld i en Dyne, saa at de ikke have kunnet skaffes til Veje, og bestjaalne har paastaaet sig tilkendt en Erstatning af det anførte Beløb, hvilken Paastand, mod hvilken

Tiltalte intet har haft at erindre, ved Underrettsdommen er tagen til Følge.

Da Tiltalte en Dag i December Maaned s. A. kort før Jul sammen med Gaardmand Jens Hansen af Hennebjerg var til Stede hos en Mand i Lunde, hvor der blev drukket Kaffepunsche og spillet Kort, har han, da Jens Hansen ud paa Aftenen i stærkt beruset Tilstand var gaaet udenfor i et naturligt Ærinde, og Tiltalte ligeledes havde begivet sig udenfor, hvor han efter Anmodning var Jens Hansen behjælpelig med at knappe dennes Benklæder, benyttet Lejligheden til at udtage Jens Hansens Pengepung af dennes Lomme, hvorefter han straks paa Stedet udtog og tilvendte sig en i Pungen værende Tikrone-seddel, som han senere har forbrugt, medens han med det samme bortkastede Pengepungen, der er ansat til en Værdi af 25 Øre, uden at undersøge, om den indeholdt flere Penge, hvilket efter det oplyste i hvert Fald kun kan have været et ubetydeligt Beløb. Bestjaalne, der Dagen efter selv fandt Pengepungen paa Stedet, har, uden at Tiltalte har haft noget derimod at erindre, paastaat sig tilkendt en Erstatning af 10 Kr., hvilket ved Underrettsdommen er taget til Følge.

Endvidere har Tiltalte en Aften i Begyndelsen af Aaret 1897 fra-stjaalet Bestyrer af Mejeriet i Outrup Ole Jensen Nielsen en stor, gul, saakaldet kinesisk Høne, der beroede frit fremme i en Krybbe i en Kørestald, til hvilken Døren stod aaben, og hvortil Tiltalte, der kørte Mælk til Mejeriet, havde fri Adgang. Hønen, der er ansat til en Værdi af 2 Kr., er bleven fortæret af Tiltalte og hans Familie, men Krav paa Erstatning er af bestjaalne frafaldet.

Endelig har Tiltalte en Morgenstund Kl. henad 4 i September Maaned s. A., efter at være kommen kørende til Outrup med en Mand fra Skyhede, hvem han her forlod i den forudfattede Hensigt at stjæle Høns, begivet sig gennem den uafslåede Dør ind i den til Outrup Forsamlingshus hørende Hestestald, hvor der var anbragt en Del Høns, og af disse tilegnet sig to, med hvilke han forlod Stalden. Da Hønsene imidlertid skreg, og han samtidigt hørte en Person raabe indenfor i Huset, hvilket efter det oplyste maa antages at have været den daværende Vært i Forsamlingshuset, Laurids Petersen, hvem Hønsene tilhørte, blev han bange for, at Tyveriet skulde blive opdaget, hvorfor han slap de skrigende Høns og skyndte sig hjem. De paagældende to Høns, hvis Værdi er ansat til 4 Kr., kom den paafølgende Dag af sig selv tilbage til bestjaalne, og der bliver saaledes med Hensyn til dette Tyveri ikke Spørgsmaal om Erstatning.

For de af Tiltalte saaledes vedgaaede Tyverier er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til samme Art af Fængsel i 4 Gange 5 Dage

Nr. 186.

Advokat Hindenburg

contra

Vilhelm Carl Buschmeier og Emil Carl Nielson
(Def. Nellemann),

der tiltales for Vold mod sagesløse Personer.

Ringsted Herreds Politirets Dom af 30 Januar 1899: De Tiltalte, Jærnbanearbejderne Vilhelm Carl Buschmeier og Emil Carl Nielson bør straffes hver især med simpelt Fængsel i 14 Dage samt en for begge og begge for en tilsvare Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 April 1899: De Tiltalte, Jærnbanearbejderne Vilhelm Carl Buschmeier og Emil Carl Nielson, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver i 5 Dage, og bør derhos Tiltalte Buschmeier i Erstatning til Indsidder Jacob Andersen af Humleore betale 1 Kr. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Nissen og Højesteretssagfører Levison betale de Tiltalte, en for begge og begge for en, 20 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Vilhelm Carl Buschmeier og Emil Carl Nielson, en for begge og begge for en, til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Jærnbanearbejderne Vilhelm Carl Buschmeier og Emil Carl Nielson for Vold mod sagesløse Personer, og ere ifølge de tilvejebragte Oplysninger Sagens faktiske Omstændigheder i det væsentlige følgende:

Sidstafvigte 1ste Juledags Eftermiddag Kl. ca. 2 $\frac{1}{2}$ begave de Tiltalte i Forening sig med Toget fra Ringsted til Kværkeby Station og derfra til Fods ned ad Jernbanelinien til et ved Humleøre beliggende, af Indsidder Jacob Andersen og Hustru samt disses Datter og Svigersøn, Arbejdsmand Hans Peter Nielsen, beboet Hus, udenfor hvilket de to nysnævnte Mænd da vare beskæftigede. Tiltalte Buschmeier gik nu straks hen imod Jacob Andersen, hvem han gav et Slag for Brystet, hvornæst begge de Tiltalte paa en truende Maade forlangte Kaffe og Brændevin. Efter at dette var blevet dem nægtet, gik de Tiltalte ind i Husets Køkken, hvor de ifølge den af H. P. Nielsens Hustru, som da alene opholdt sig der, afgivne beedigede Forklaring stillede samme Forlangende til hende, hvem Tiltalte Nielson, idet ogsaa hun afslog at efterkomme dette, udskældte, og Tiltalte Buschmeier greb og klemte stærkt om begge Armene og derpaa kastede om mod en Brændekurv, saa at hun forslog den venstre Side, og der tilføjedes hende, som i en fremlagt Lægeattest udtalt, tre ca. 2 $\frac{1}{2}$ Tomme lange, fingertykke, smertefulde Blodudtrædninger paa Indersiden af Højre Overarm, en mindre, smertefuld Blodudtrædning paa venstre Overarm og Smerter i venstre Side i Omegnen af Ribbenskurvaturen, uden at disse Mærker dog ville foraarsage varig Men; i Køkkenet udtalte derhos Tiltalte Nielson, at hendes Mand skulde ligge død inden næste Dags Middag. De Tiltalte forlode derpaa Køkkenet, men ved Bortgangen tildelte Tiltalte Nielson endnu bemeldte Kone med sin flade Haand et stærkt Slag paa venstre Kind, saa at den svulmede op. Straks derefter forlode de Tiltalte herommeldte Ejendom, dog at Tiltalte Buschmeier umiddelbart forinden udenfor Huset gav Indsidder Andersen endnu et Slag for Brystet, saa at han faldt om, og hans Tøj blev sønderrevet, men uden at dette saa lidt som det første Slag har medført videre Følger for ham.

De Tiltalte maa vel antages ved paagældende Lejlighed at have været noget berusede, men dog ikke i en saadan Grad, at det har haft nogen Indflydelse paa deres Tilregnelighed.

I Henhold til det foranførte ville de Tiltalte — af hvilke Buschmeier er født den 19 Maj 1866, og naar undtages, at han under sin Tjeneste i Militæretaten er straffet arbitrært for Tjenesteforseelser, ikke er funden forhen straffet, medens Nielson er født den 26 November 1878 og inden Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret den 18 Januar f. A. for Vold og Gadeuorden har vedtaget en Bøde af 100 Kr., men ikke i øvrigt er funden tidligere straffet — være at anse efter Straffelovens § 200, kfr. Lov 11 Maj 1897 § 1, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød hver i 5 Dage, og vil derhos efter derom under et paa Foranledning af nærværende Ret optaget Reassumptionsforhør nedlagt Paastand Tiltalte Buschmeier have at udrede i Erstatning til ovennævnte Indsidder Jacob Andersen for en itureven Skjorte 1 Krone.

Som Følge heraf vil den indankede Dom, ved hvilken de Tiltalte ere ansete efter sidstnævnte Lovbestemmelse hver med simpelt Fængsel i 14 Dage, være at forandre. . . .

Nr. 231. Højesteretssagfører Hansen

contra

Sigfred Constantin Andersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Frdn. 10 Decbr. 1828.

Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 26 Juli 1899: Arrestanten Sigfred Constantin Andersen bør straffes med 18 Maaneders Forbedringshusarbejde samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Stürup, og Defensor, Overretssagfører Jacobsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 September 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Steinthal og Overretssagfører Busch, betaler Arrestanten Sigfred Constantin Andersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Sigfred Constantin Andersen til Højesterets-sagfører Hansen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Sigfred Constantin Andersen, der er født den 21 Januar 1861 og tidligere mange Gange straffet, navnlig for Tyveri og Betleri, bl. a. ved Højesterets Dom af 3 August 1894 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Bjerre Herreds Ekstrarets-dom af 22 August 1895 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med lige Arbejde i 15 Maaneder, senest ved Bregentved-Gisselfeld Birks Politirets Dom af 11 Marts 1899 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Arbejde i 90 Dage i Præstø Amts Tvangsarbejdsanstalt i Næstved, tiltalt for Tyveri, Betleri samt Overtrædelse af Forordningen 10 December 1828.

Ved Arrestantens egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold, og som Sagen foreligger for Overretten, til hvilken den kun er indanket efter Arrestantens Begæring, bliver der ved Paadømmelsen alene Spørgsmaal herom.

Efter at Arrestanten den 12 Juni d. A. havde udstaaet forannævnte Straf af Arbejde i Tvangsarbejdsanstalten i Næstved, blev der samme Dag af Politimesteren dersteds meddelt ham et Tvangspas, hvorved det paalagdes ham at begive sig til Præstø, ved hvilken By der var tilsagt ham Arbejde, og melde sig til Politiet der. Han undlod imidlertid dette, hvorimod han begav sig over Slagelse til Fyn, hvor han flakkede om, indtil han den 29de s. M. anholdtes. Under denne Omflakken betlede han flere Steder, bl. a. i Gjestelev, og nævnte 29 Juni stjal han i Klodsemager F. Frederiksens Hus i Bolteskov, i hvilket han begav sig ind ad en aabenstaaende Bagdør, en frit fremme staaende Lersparebøsse med deri værende 1 Kr. 13 Øre.

For det af ham saaledes udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Forordningen af 10 December 1828 § 13, jfr. § 10, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Fredagen den 20 Oktober.

Nr. 42. Føreren for Dampskibet »Harrogate«, **George Grigs**, og Skibets Rederi, Firmaet **Gladstone & Cornforth**, nu **Gladstone & Co.**, af West Hartlepool (Hindenburg)

contra

Købmand Otto Mønsted (Jensen),

betr. Spørgsmaalet om Erstatning for Overliggedage.

Aarhus Købstads Fogedrets Forretning af 31 August 1895: Mod en Sikkerhedsstillelse paa 2500 Kr. . . . nedlagde Fogden derefter Forbud for Direktør for Jydsk Handels- og Landbrugsbank Hr. Levinsen som Ihændeager af det deponerede Beløb og paa Kaptajn Grigs og hans Rederis Vegne, mod at det af Rekvirenten deponerede Beløb udbetales, eller at der paa nogen som helst anden Maade disponeres over samme.

Aarhus Købstads SØrets Dom af 15 Juni 1897: Den foran nærmere betegnede Forbudsforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Citanten, **Købmand Otto Mønsted**, bør være berettiget til at hæve det foranmeldte, af ham den 20 Marts 1895 i Jydsk Handels- og Landbrugsbank deponerede Beløb, stort 8476 Kr. 31 Øre. I Omkostninger ved Forbudsforretningen, dennes Beskrivelse og nærværende Sag bør Kaptajn G. Grigs paa Dampskibet »Harrogates« Rederis Vegne til Citanten betale 125 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Maj 1898: Søretsdommen bør ved Magt at stande. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret have Appellanterne frafaldet de i de foregaaende Instanser fremsatte formelle Indsigelser mod Forbudets Lovlighed.

Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Appellanterne have in solidum at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, Føreren for Dampskibet »Harrogate« G. Grigs og Skibets Rederi, en for begge og begge for en, til Indstævnte, Købmand Otto Mønsted, med 400 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Certeparti af 10 Januar 1895 fragtede Handelsfirmaet M. Neufeld & Co. i Odessa af det af Citanten, George Grigs, førte Dampskib, »Harrogate«s Rederi, Firmaet Gladstone & Cornforth af West Hartlepool, bemeldte Skib til at føre en Ladning Korn fra Odessa til en sikker Havn indenfor et nærmere angivet Territorium, derunder mellem Bergen og Kjøbenhavn inklusive, ved hvilket Certeparti det bl. a. bestemmes i dets § 5, at Dampskibet skal sejle efter Ordre til Losningshavnen eller saa nær dertil, som det sikkert kan komme, altid flot, og der aflevere Ladningen. Dette i det engelske Sprog affattede Certepartis § 10 er dernæst i Oversættelse saalydende: »Skulde Dampskibet blive beordret til en Udlosningshavn, der er utilgængelig paa Grund af Is ved Dampskibets Ankomst, skal det staa Kaptajnen frit for at vente, indtil Havnen igen er aaben, eller at sejle videre til den nærmeste sikre aabne Havn eller Red (og telegraferer sin Ankomst til Besragerterne), hvor han da skal modtage ny Ordre om at gaa til en aaben og tilgængelig Udlosningshavn i det »Forenede Kongerige« eller paa Kontinentet, som ovenfor omtalt, inden 24 Timer efter Ankomsten, eller Liggedage at regne. Hvis Dampskibet . . .«; og i Certepartiets § 11 saalydende: »Und-

tagen som heri bestemt, skal Opholdet ved Frost, Is eller Karantæne ikke regnes som Liggedage«.

Da det nævnte Dampskib, som var bleven beordret til at afgaa til Aarhus for at aflevere den indtagne Ladning til Indstævnte, Købmand Otto Mønsted dersteds, den 21 Februar 1895 befandt sig i Skagerak i ca. 10 Sømiles Afstand fra Christianssand, besluttede Citanten Grigs, efter sin Fremstilling fordi det paa Grund af Is i Farvandet var uforsvarligt af Hensyn til Skibets Sikkerhed at forsøge at sejle videre, at gaa ind til Christianssand, hvortil Skibet ankom samme Dags Aften Kl. 11¹/₂, hvorefter han næste Formiddag til Skibets Agent i Aarhus, Konsul Hude, telegraferede: »Her indefrossen, ventende paa Ordre, umuligt at naa Aarhus«, paa hvilket Telegram han samme Dag modtog et i det engelske Sprog affattet telegrafisk Svar, gaaende ud paa, at Indstævnte »afventer« eller — som det paagældende Ord ogsaa er oversat — »forventer« »Harrogate«s Ankomst til Aarhus. Dampskibet forblev derefter henliggende i Christianssands Havn indtil den 15 Marts næstefter, og imedens blev der vekslet forskellige Telegrammer mellem Skibets Fører, Rederiet i England og Konsul Hude, som efter Aftaler med Indstævnte bl. a. under 27 Februar anmodede Citanten Grigs om at forsøge paa at naa Aarhus og gjorde gældende, at Frederikshavn i alt Fald var nærmeste sikre aabne Havn, medens Citanten Grigs paa sin Side i Telegrammer af 1ste og 2 Marts sendte Meddelelser til Indstævnte om, at Liggedagene udløb 2 Marts, og at Overliggedagene for Skibet indtraadte med og efter sidstnævnte Dag. Den 15 Marts afsejlede Dampskibet fra Christianssand og indkom den 18de om Eftermiddagen i Aarhus Havn, der fra den 9 Februar indtil nævnte Dag havde været utilgængelig paa Grund af Is, dog at der fra den 14de eller 15de s. M. havde kunnet skaffes Adgang til Havnen ad en opbrudt Rende. Da Citanten Grigs nu som Betingelse for Ladningens Udlosning forlangte betalt i Overliggedagspenge for 15 Dage et Beløb af 8476 Kr. 31 Øre, samt, da Indstævnte vægrede sig herved, forlangte Beløbet deponeret, indbetalte Indstævnte denne Sum i Jydsk Handels- og Landbrugsbank i Aarhus under Forbehold af sin Ret til at gøre Arrest i eller nedlægge Forbud mod Udbetalingen af Beløbet, og i Rekvisition af 21 Marts 1895 til Kongens Foged begærede Indstævnte derpaa under Paaberaabelse af, at han ikke kunde erkende, at Citanten Grigs, forinden han havde lagt sig ind i Christianssand, havde forsøgt at naa Aarhus og derfor ikke havde kunnet erklære dette for umuligt, at bl. a. Frederikshavns Havn havde været aaben i Dagene fra den 19de til den 22 Februar og at altsaa i alt Fald denne Havn var en nærmere sikker og aaben Havn end Christianssand, saa at Grigs havde været uberettiget til at gaa til denne, hvorfor hans Ophold der ikke havde kunnet bringe Liggedage eller Overliggedage til at løbe, Forbud nedlagt for Citanten Grigs mod, at han hævede eller paa anden Maade disponerede over det deponerede Beløb, eller at Rederiet foretog saadanne Dispositioner. Forretningen paa-begyndtes den 22 Marts paa Fogedkontoret, hvor Citanten Grigs mødte og protesterede mod dens Fremme, og ved Fogdens Kendelse af 23de s. M. nægtedes der Forbudsforretningen Fremme, hvorpaa Citanten Grigs, efter samme Dag at have udlosset, den følgende Dag med sit Skib forlod Aarhus Havn. Efter at den nævnte Kendelse derpaa af

Indstævnte var bleven indanket for Overretten, hvis den 26 August s. A. afsagte Dom gaar ud paa, at den rekvirerede Forbudsforretning vil være at fremme, eventuelt mod Sikkerhedsstillelse af Indstævnte, begærede denne i Rekvisition af 29de s. M. i Henhold til Overretsdommen Forbud nedlagt for Jydsk Handels- og Landbrugsbank »paa Kaptajn Grigs og hans Rederis Vegne« mod, at det ommeldte Beløb udbetaltes, eller at der paa nogen som helst anden Maade disponeredes over det, saa at Beløbet atter kunde blive til Indstævntes Disposition. Mod en Sikkerhedsstillelse paa 2500 Kr. blev derpaa af Fogden den 31 August 1895 for Direktøren for bemeldte Bank »som Indehaver af det deponerede Beløb og paa Kaptajn Grigs og hans Rederis Vegne« nedlagt Forbud mod, at Beløbet udbetaltes, eller at der paa nogen som helst Maade disponeredes over det, og Indstævnte begærede derefter Forretningen fortsat hos den Sagfører, der den 22 Marts havde givet Møde paa Fogedkontoret sammen med Citanten Grigs, Sagfører A. Andresen i Aarhus, og som antoges at være i Besiddelse af det af Banken udstedte Depositumsbevis for de indbetalte 8476 Kr. 31 Øre, idet Rekvirenten begærede ham afæsket Erklæring herom og i bekræftende Fald opfordret til at overlevere Beviset til Fogden, for at denne kunde tage det i Besiddelse til yderligere Sikkerhed for Rekvirentens Ret, indtil endelig Dom var falden. Sagfører Andresen vægrede sig imidlertid ved at give Oplysning om, hvorvidt han var i Besiddelse af Beviset, som han derhos forment, at Fogden savnede Hjemmel til under Forbudsforretningen at sætte sig i Besiddelse af, og under Anførsel af, at den ommeldte Overlevering af Beviset til Fogden i hvert Fald maatte anses uden Interesse for Rekvirenten, blev ved Fogdens den 7 September derefter afsagte Kendelse den begærede Forretning nægtet Fremme.

Indstævnte har nu under nærværende Sag i første Instans ved en Søren efter Stævning af 9 September 1895 til den oftnævnte Bank paa Citanterne Grigs og hans Rederis Vegne, og idet han tillige har indstævnet Sagfører A. Andresen for det Tilfælde, at han, hvad ikke var Indstævnte bekendt, maatte være Citanten Grigs Mandatarius her i Landet, paastaet det ovenanførte af Fogden den 31 August nedlagte Forbud stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt og sig kendt berettiget til at hæve Beløbet, og ved Sørretsdommen ere disse hans Paastande tagne til Følge, hvorhos Citanten Grigs paa Dampskibet Harrogates Rederis Vegne er tilpligtet at erstatte ham Omkostningerne ved Forbudsforretningen, dennes Beskrivelse og nærværende Sags Behandling i første Instans med 125 Kr. Efter at en af Citanterne, oftnævnte Grigs og Rederiet, Firmaet Gladstone & Cornforth af West Hartlepool, til Forandring af bemeldte Sørretsdom for Overretten anlagt Appelsag ved Overrettens Dom af 24 Januar d. A. paa Grund af en mangelfuld Dokumentation af Overretsstævningens lovlige Forkyndelse for Indstævnte, var afvist fra Overretten, have nævnte Citanter nu paany indanket Sagen for Overretten, hvor de ligesom for Sørretten have paastaet det ommeldte under 31 August 1895 nedlagte Forbud ophævet. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Citanterne have villet gøre gældende, at det den 31 August 1895 nedlagte Forbud ikke kan anses lovligt gjort og forfulgt, fordi det ikke er nedlagt for Citanten Grigs eller for nogen paa hans Vegne,

idet navnlig Jydsk Handels- og Landbobanks Direktør ikke har haft noget Mandat til at optræde for Grigs, og fordi Pl. 30 November 1821 ikke i Rekvisitionen er bleven og formentlig ej heller har kunnet paa-beraabes som Hjemmel for et Forbuds Nedlæggelse paa anførte Maade eller for Justifikationssags Anlæggelse efter Stævning til Banken, men, da den paagældende Kapital var deponeret i bemeldte Bank, og det saaledes var Bankens Udbetaling af Beløbet til en uberettiget, som Forbudet gik ud paa at hindre, findes Forretningen, der desforuden fremtraadte som en Kontinuation af den den 22 Marts s. A. overfor Citanten Grigs personlig paabegyndte, men ved Fogedkendelsen stansede Forretning, lovligen at være foretagen hos Banken med Retsvirkning ogsaa for Citanten Grigs, og den af Citanterne fremsatte Indsigelse mod Justifikationssagens Paastævning paa den anførte Maade vil dernæst saa meget mindre kunne komme i Betragtning, som Sagfører A. Andresen — medens den indstævnte Bank udeblev ved Sørensen — gav Møde for nævnte Ret, som det er tilført Retsprotokollen, »personlig og tillige for Kaptajn Grigs«, uden at bestride, at han var dennes Mandatarius her i Landet.

Overensstemmende med det af Citanten Grigs ved hans Ankomst til Aarhus fremsatte Forlangende om Overliggedagspenge og med, hvad han under Fogedforretningen har anbragt, have Citanterne nu under Sagen villet gøre gældende, at Citanten Grigs i den oven citerede Bestemmelse i Certepartiets § 10 har haft Hjemmel til at regne Skibets Liggedage fra 24 Timer efter Ankomsten til Christianssand, idet Skibsføreren efter deres Anbringende har været berettiget til at anse denne Havn som den »nærmeste, sikre, aabne Havn«, og Indstævnte derhos ikke efter modtagen telegrafisk Meddelelse om Ankomsten dertil har givet nogen bestemt Ordre om at gaa andetsteds hen, og de have derefter forment, at der, da der i de udstedte Konnossementer var fastsat 8 Dage til Losning, maa tilkomme Dampskibet Overliggedagspenge fra den 3 Marts inklusive, indtil Udlosningen den 23de s. M. var fuldført, altsaa for 21 Dage, men for at undgaa Tvivl med Hensyn til disse Dages Tal, have de ikkun beregnet 15 Dages Overliggedagspenge, nemlig med det ovennævnte Beløb 8476 Kr. 31 Øre, som de saaledes formene sig berettigede til at hæve i Banken. Til Støtte for deres Formening om, at Certepartiets § 10 hjemler dem Ret til at forlange Godtgørelse for Overliggedage, have Citanterne — hvis Fremstilling nærmere gaar ud paa, at Farvandet, da Dampskibet den 21 Februar var kommet ind i større Masser af Drivis, i Retning af Kattegat og Jylland var fuldt pakket med Is, saalangt der kunde øjnes, at den Lods, der, efter at Føreren havde bestemt sig til at gaa ind til Christianssand, efter Signalisering fra Skibet kom om Bord, erklærede, at Kattegat var fuldstændig pakket med Is indtil 9 norske Mil vest for Skagen, samt at der i Christianssand laa fuldt op af Skibe, bestemte andetsteds hen, deriblandt flere til Jylland og 2 til Aarhus, som vare gaaede derind paa Grund af Is — under Sagen fremlagt dels en Erklæring fra Christianssands Lodskontor, hvori attesteres, at paa Grund af Ishindringer i Kattegat har ingen Damper mellem den 11te og 25de Februar forladt Christianssands Havn for at gaa til Frederikshavn, dels et af Citanten Grigs under Skibets Ophold i Aarhus optaget Soretsvidne, hvorunder Skibets 1ste og 2den Styrmand og 1ste og 2den

Maskinmester edeligen have forklaret, de 3 førstnævnte, at Harrogate den 21 Februar om Formiddagen passerede paa Højde af Hanstholm og da paa Grund af Storm af N. N. V. ved Indsejlingen i Skagerak holdt sig i Læ af Norges Kyst, at Skibet om Aftenen kom ind i store Masser af Drivis, som kom øst fra, samt at Farvandet i Retning af Kattegat og Skagen, saa langt Øjet kunde række, var fuldt pakket af Is, hvortil det ene af Vidnerne dog har føjet, at de paa Grund af Mørket ikke kunde se langt, og den sidstnævnte væsentlig overensstemmende hermed, idet han dog ikke nærmere har iagttaget Vind- og Stormretning, hvorhos alle Vidnerne have forklaret, at det efter deres Formening havde været forbundet med Fare for Skibet og særligt for Skruen, om Skibet havde forceret Isen yderligere.

Der findes imidlertid at maatte gives Indstævnte Medhold i, at Certepartiets § 10 overhovedet ikke kan anses anvendelig i det foreliggende Tilfælde. Naar det nemlig i denne § hedder: »Skulde Dampskibet blive beordret til en Udlosningshavn, der er utilgængelig paa Grund af Is ved Dampskibets Ankomst . . .«, maa der, idet det sidstnævnte Ord efter hele Forbindelsen maa forstås om »Ankomst« til Udlosningshavnen, antages nærmest at være sigtet til det Tilfælde, at Skibet er naaet til eller i Nærheden af denne Havn, men paa Grund af Is ikke kan komme ind i den, hvilken Opfattelse ogsaa støttes ved den følgende Del af §'n, hvorefter det i det forudsatte Tilfælde staar Kaptajnen »frit for at vente, indtil Havnen (∴ Udlosningshavnen) igen er aaben, eller at sejle videre til den nærmeste sikre aabne Havn eller Red«, medens der ikke findes af den oven citerede Bestemmelse i Certepartiets § 5 om, at Dampskibet skal sejle efter Ordre til Losningshavnen »eller saa nær dertil, som det sikkert kan komme. altid flot . . .«, at kunne udledes noget, der taler mod den nævnte Forstaaelse af § 10. At denne § ikke omfatter en paa selve Rejsen indtruffen Ishindring, der nøder Skibet til at søge Nødhavn, fremgaar ogsaa af Certepartiets § 11, hvorefter Hindring ved Frost og Is kun i det i § 10 omhandlede Tilfælde berettiger til at beregne Forsinkelsen som Liggedage. Idet nu den for Dampskibet Harrogate i Skagerak — altsaa saa langt fra Udlosningshavnen Aarhus, at Skibet ikke kunde siges at være naaet til eller i Nærheden af denne — indtrufne Hindring nærmest maa betragtes som en under Rejsen fremkommen, fra Is i Forbindelse med Vejrforhold hidrørende Hindring, der foranledigede Citanten Grigs til med Skibet at ty ind i Christianssand som Nødhavn, kan Skibet efter det anførte ikke antages at have været i det Tilfælde, som forudsættes i Certepartiets § 10, hvorved ogsaa bemærkes, at Citanten Grigs maa forudsættes, da Hindringen indtraf, at have været ubekendt med, at Aarhus Havn dengang var utilgængelig paa Grund af Is. I øvrigt fremgaar det ogsaa af en Række Erklæringer og andre Oplysninger, der af Indstævnte ere producerede under Sagen, at der den 21 Februar 1895 og den nærmeste Tid derefter har været fri Passage for Skibe forbi Skagen paa Strækningen herfra til Frederikshavn og i selve denne Bys Havn, idet der bl. a. navnlig den nævnte Dag fra Skagen kunde signaliseres: »Isfrit overalt saa langt ses«, samt at et ikke ringe Antal saavel Dampskibe — for en Del af mindre Størrelse og med ringere Maskinkraft end Harrogate — som ogsaa Sejlskibe den 21 Februar og følgende Dage ere gaaede fra Nordsøen

gennem Skagerak forbi Skagen dels syd paa, dels til Sverigs Kyst. Det maa saaledes antages, at Harrogate, der, som meldt, den 21 Februar ankom til Skagerak, herfra uden nogen Ishindring kunde have fortsat Sejladsen omkring Skagen til Frederikshavn, hvis Havn dengang var tilgængelig, hvorhos det af Citanternes egen Fremstilling fremgaar, at det ikke var paa Grund af Ishindringer, men paa Grund af Storm ved Sejladsen gennem Skagerak, at Citanten Grigs afveg fra den, som det maa forudsættes, sædvanlige Kurs til Jyllands Østkyst, hvilken Afgang var Aarsagen til, at han i Nærheden af Norges Kyst mødte Ishindringer, der foranledigede ham til med Skibet at søge ind til og indtil videre forblive i den fra Aarhus langt fjernere end Frederikshavn liggende Havn ved Christianssand. Da saaledes Betingelserne for Anvendelsen af Certepartiets § 10 ikke kunne anses at have været tilstede i det foreliggende Tilfælde, saa at Citanten Grigs Forlangende i Telegram af 22 Februar 1895 om at erholde ny Ordre om at gaa til en anden aaben og tilgængelig Udlosningshavn allerede af denne Grund har været ubeføjet, samt da det ikke af den derefter stedfundne Telegramudveksling kan udledes, at Indstævnte skulde have erkendt § 10 anvendelig, hvad han tvertimod maa anses at have protesteret imod, maa Citanternes alene paa denne § støttede Krav paa Godtgørelse for Overliggedage anses ubeføjet. Det maa derfor billiges, at den ovennævnte Forbudsforretning af 31 August 1895 ved Sørætsdommen er stadfæstet, og at Indstævnte er kendt berettiget til at hæve det omhandlede Beløb i Jydsk Handels- og Landbobank, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse med Hensyn til Processens Omkostninger i første Instans tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, og da Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

Med Hensyn til Sagens Behandling ved Sørættens bemærkes, at det ikke kan billiges, at Sørættens i det Tilfælde, hvor søkyndige Retsmedlemmer ikke have været tilkaldte til Retsmøderne, er bleven sat af Formanden uden Retsvidner. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Færdig fra Trykkeriet den 2 November 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

43. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 24.

Fredagen den 20 Oktober.

Nr. 201.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Laurids Mikkelsen Risgaard (Def. Bagger),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse samt Polituorden.

Skive Købstads Ekstrarets Dom af 23 Marts 1899: De Tiltalte, Smedelærling Frederik Ferdinand Sandberg, Slagtersvend Frederik Vilhelm Zedlitz, Arbejdskarl Laurids Mikkelsen Risgaard og Uldspinder Mads Christian Jensen, alle af Skive, bør straffes, førstnævnte med 20 Slag Rotting, de 3 sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage. De Tiltalte bør derhos, en for alle og alle for en, betale overfaldne, Arbejdskarl Chr. Andersen Traberg af Tørring, i Erstatning 98 Kr. 50 Øre og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Pashberg, 12 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Maj 1899: Underrettsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte, Frederik Vilhelm Zedlitz og Laurids Mikkelsen Risgaard, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninge for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Hindberg og Johnsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Laurids Mikkelsen Risgaards Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-

taler fornævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, som i første Instans tillige angik Smedelærling Frederik Ferdinand Sandberg og Uldspinder Mads Christian Jensen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, er Slatersvend Frederik Vilhelm Zedlitz, der er født i Aaret 1879, og Arbejdskarl Laurids Mikkelsen Risgaard, der er født i Aaret 1878, og som begge tidligere have været mulkterede for Gadeuorden, hvorimod det ikke er oplyst, at de i øvrigt have været tiltalte eller straffede, satte under Tiltale for Vold og Legemsbeskadigelse samt Polituorden.

Efter Sagens Oplysninger fandt der Søndagen den 15 Januar d. A. om Aftenen i Tiden efter Kl. 9 $\frac{1}{2}$ à 10 i Gaderne i Skive Købstad forskellige Sammenstød Sted mellem nogle Karle fra Landet paa den ene Side og en Del Læredrenge og andre unge Mennesker fra Skive, hvoriblandt i hvert Fald for nogle af Sammenstødenes Vedkommende begge de Tiltalte samt de to i første Instans medtiltalte paa den anden Side, af hvilke Sammenstød, der fra først af maa antages fremkaldte ved, at en af Læredrengene lod falde en uhøvvis Ytring om en af Karlene, og som senere fortsattes under gensidige Drillerier, de to første — under hvilke Tiltalte Risgaard slog fra sig med et Nøglenippe, som han holdt inden i Haanden med Nøgleringen anbragt om Tommelfingeren, saaledes at Spidserne af Nøglen ragede uden for Haanden, medens medtiltalte Jensen benyttede en Stok, hvorhos der ogsaa sloges med Flasker, uden at det dog er oplyst, hvem der benyttede sig af disse, lige som mindst en af Karlene fra Landet brugte Kniv, dog kun i lukket Tilstand — forløb uden Følger, idet de paa-gældende snart skiltes.

Da derimod de to Partier tredje Gang stødte sammen, kom det, efter at en af Karlene, som det maa antages Christen Andersen Traberg af Tørring, havde skældt Modstanderne ud for »Gadedrenge« og overstænket dem med Brændevin fra en af ham medbragt Flaske, til et almindeligt Slagsmaal mellem dem, som varede nogen Tid, hvorefter samtlige Karle undløb med Undtagelse af ovennævnte Traberg, og det maa nu ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt foreliggende anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Risgaard, efter at Traberg, da denne var bleven ladet alene tilbage mod Partiet fra Byen, var løbet ind paa Tiltalte Zedlitz, hvem han væltede, og efter at Zedlitz's Kammerater derpaa vare ilede denne til Undsætning, har i Forening med de i første Instans medtiltalte slaaget Traberg til Jorden, hvorefter disse tre, medens Zedlitz holdt paa ham, overdægnede ham med Næveslag, idet Tiltalte Risgaard ikke under denne Del af Slagsmaalet vil have benyttet sig af sit Nøglenippe, ligesom ovennævnte Jensens Stok allerede før dette Tidspunkt var splintret, hvorhos Sandberg med en Fil uden Skaft, der er bragt til Stede under Sagen og beskrevet som en almindelig Rundfil, $\frac{1}{3}$ " i Gennemsnit, ca. 5" lang, med ca. 2" Spids til at sætte ind i et Træskaft, og som han

benyttede paa den Maade, at han holdt om den riflede Del af Filen og stak med den Spids af Filen, der var beregnet paa at anbringes i et Skaft, bibragte Traberg forskellige Stiksaar, hvorved der tilføjedes denne de nedenfor nærmere beskrevne Læsioner. Medens Traberg, der maa antages ved den ommeldte Lejlighed at have været stærkt beruset, hvorfor han ej heller senere har kunnet give nogen nærmere Forklaring om det passerede, laa paa Jorden, spurgte Tiltalte Zedlitz ham, om han nu vilde gaa hjem, og da han hertil svarede Ja, og at han aldrig mere skulde komme til Skive, fik han Tilladelse til at komme op og løb nu, saa godt han formaede ud ad Vejen, hvor en af de andre Karle, der havde deltaget i Slagsmaalet, noget senere fandt ham krybende paa Vejen og ude af Stand til at gaa samt blødende, hvorfor Karlen hentede en Politibetjent, der foranledigede Traberg indbragt til Arresthuset og derefter Kl. ca. 1 om Natten efter Ordre af Distriktslægen, der havde undersøgt og forbundet ham, besørgede ham indlagt paa Sygehuset.

Med Hensyn til de Traberg ved den omhandlede Lejlighed tilføjede Beskædigelser har Distriktslægen under 16 Januar d. A. afgivet en Erklæring, der gaar ud paa, at der ved Undersøgelsen forefandtes paa højre Bens Knæled ved øverste ydre Hjørne et ca. $\frac{1}{4}$ " langt lineært Saar, hvoraf udflød Blod og en tyndtflydende Vædske, samt i højre Hofteegn et Par lignende Saar af samme Størrelse og Udseende og endelig paa højre Øjenbryns ydre Parti et ca. $\frac{3}{4}$ " langt Saar gaaende gennem Hud og Bløddele, hvorhos det i Erklæringen tilføjes, at det ikke for Tiden har kunnet afgøres, om de bibragte Læsioner ville medføre varige Følger for Tilskadekomnes Helbred. Lægen ved Sygehuset afgav dernæst under 23de s. M. en Erklæring, hvorefter der ved Trabergs Indlæggelse paa Sygehuset konstateredes Tilstedeværelsen af et ca. 2 Ctm. langt Saar tæt over højre Øje, antageligen frembragt med et stumpt Instrument (Støvlehæl eller Træsko), samt fire Stiksaar i højre Laar og Knæ, svarende til Saar, som kunde bibringes med den ovennævnte, Sygehuslægen foreviste Fil, og af hvilke Saar det øverste paa Laaret havde en Dybde af ca. 4 Centimeter, medens de to andre Saar paa Laaret vare 1 a 2 Centimeter dybe. Det hedder endvidere i Erklæringen, at medens disse Saar ikke kunde antages under almindelige Forhold at medføre nogen Fare for Liv og Helbred, var derimod Stiksaaret i højre Knæ af en meget alvorlig Natur, i mildeste Tilfælde stærkt truende paagældendes Førlighed, dog at det maatte antages, at Patienten var udenfor Livsfare, men at Læsionen af Knæet efter al Sandsynlighed vilde medføre længere Tids indskrænket Bevægelighed og Smerter ved Gangen. Efter at Politimesteren i Anledning af denne sidste Del af Erklæringen havde udbedt sig yderligere Oplysninger, udtalte Sygehuslægen i en Erklæring af 8 Februar, at der efter al Sandsynlighed havde været Livsfare for Traberg som Følge af Voldshandlingen, »da Stiksaar i Knæet bibragte med et ikke desinficeret Instrument særdeles ofte give Anledning til livsfarlig Betændelse, naar man ikke sørger for at fjerne Faren ad operativ Vej kort Tid efter Læsionens Opstaaen«, men at Helbredelse var det sandsynligste, dog at der i det mindste vilde indtræde nogle Ugers Svækkelse og Stivhed af Knæet. Til en Rapport af 18 Februar afgav Sygehuslægen endvidere den Forklaring, at Traberg vel nu kunde bøje

Knæet noget, men endnu ikke støtte paa dette, da han ved nogle Dage i Forvejen at prøve herpaa havde faaet Ledevand i Knæet, at Traberg vel med Tiden kunde helbredes fuldstændigt, men at det vilde vare længe, inden han fik den fulde Bøjelighed og Førlighed i Knæet, samt at det endnu ikke kunde afgøres, hvornaar han kunde udskrives fra Sygehuset. Den 5 Marts benyttede Traberg, der da i nogen Tid havde været oppe og haft Tilladelse til at færdes i Sygehusets Have, imidlertid Lejligheden til uden Tilladelse at absentere sig fra Sygehuset, uagtet han endnu ikke var fuldstændig helbredet, og hans Opholdssted har ikke siden været til at udfinde.

Traberg har under Sagen nedlagt Paastand om, at samtlige fire Tiltalte tilpligtes in solidum at udrede i Erstatning Udgifterne ved hans Kur og Pleje paa Sygehuset, hvilke Udgifter have udgjort 98 Kr. 50 Øre, og denne Paastand, mod hvilken ingen af de Tiltalte har haft noget at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

Medens det ikke har kunnet oplyses, af hvem og paa hvilken Maade det i de ovenfor refererede Erklæringer ommeldte Saar over højre Øje er bibragt Traberg, hvorfor de Tiltalte ville være at anse som meddelagtige i den Voldshandling, hvoraf dette Saar har været en Følge, maa der nu vel efter det foreliggende gaas ud fra, at de ovennævnte Stiksaar i højre Laar og Knæ alle ere tilføjede Traberg af den i første Instans tiltalte Sandberg med den ovennævnte Fil, ligesom der ikke findes Føje til at forkaste de Tiltaltes Forklaring om, at de ikke have været vidende om, at Sandberg var bevæbnet med Filen og brugte den under Slagsmaalet, og at de ikke have tilsigtet nogen af de Legemsbeskadigelser, der tilføjedes Traberg med Filen, men de Tiltalte ville dog ikke af den Grund, saa lidt som fordi ingen Del af den herommeldte Skadetilføjelse maatte være en paaviselig Følge af de Voldshandlinger, de have udøvet mod Traberg, kunne anses angerløse med Hensyn til den denne under den af dem alle fire i Forening mod ham udøvede Voldshandling tilføjede Skade, i hvis Tilføjelse de Tiltalte derfor ligeledes ville være at anse som meddelagtige.

Som Følge heraf maa det billiges, at de her under Sagen Tiltalte ved Underrettsdommen ere ansete efter Straffelovens § 203, jfr. § 47 — hvorved bemærkes, at de Tiltalte ikke ved Underrettsdommen ere ansete med Straf for Polituorden, og at der, da Sagen alene er appelleret efter Begæring af de Tiltalte og ikke tillige paa det offentlikes Vegne, ikke bliver Spørgsmaal herom her for Retten — med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver.

Mandagen den 23 Oktober.

Nr. 213.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Christian Nicolaj Holmberg (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Juli 1899: Tiltalte Christian Nicolaj Holmberg bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og i Erstatning til Hvidgarver Johan Rudolph Gotfred Jønsson betale 20 Kr. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Simonsen og Prokurator Kalko, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Nicolaj Holmberg til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Christian Nicolaj Holmberg, der er født den 23 August 1877 og ikke funden forhen straffet, for Vold, og er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Tiltalte havde den 4de forrige Maaned paa en herværende Beværtning spillet Billard med Hvidgarver Johan Rudolph Gotfred Jønsson og en Tredjemand, og denne sidste havde til de andre tabt nogle Drikkevarer, som han ikke efter Spillets Slutning var i Stand til at betale. De andre maatte derfor betale for ham, og under Forhandlingerne herom blev Tiltalte, der var noget paavirket af nyde Drikkevarer, men som dog maa antages at have været fuldt tilregnelig, uden nogen virkelig Grund hidsig paa Jønsson, og tilføjede denne, der sad paa en Stol, først nogle Slag i Nakken med knyttet Haand og derefter, da Jønsson bøjede sig forover og holdt Armene op over Hovedet for at afværge Slagene, et kraftigt Spark i Ansigtet med sin med Læderfodtøj beklædte Fod, hvorefter han forlod Beværtningen.

Medens Slagene i Nakken kun havde en øjeblikkelig Smertefor-

nemmelse til Følge, fremkaldte Sparket en stærk Blødning; hele højre Ansigtshalvdel blev Sædet for en betydelig Svulst, der strakte sig fra Partiet under højre Øje, hvor der var en stærk blaalig Dekoloration, over Kindbenet og Næsen ned i Overlæben, som ligeledes var stærkt blaalig dekoloreret. Saavel paa Over- som paa Underlæben fandtes temmelig store Ekskorationer, og Læsionerne medførte Smerter i hele Ansigtet.

Da Jønsson den 9de forrige Maaned mødte i Retten, havde de nævnte Følger af Overfaldet dog fortaget sig med Undtagelse af Misfarvningen under Øjet og en mindre i Nærheden af Næsen, men han havde i den forløbne Tid ikke kunnet passe sit Arbejde, og mente først at kunne tiltræde det Mandag den 12te f. M.

Som Følge af foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og i Erstatning til overfaldne for Svie, Smerte og Næringsstab efter overfaldnes derom nedlagte Paastand have at betale 20 Kr.

Tirsdagen den 24 Oktober.

Nr. 70. **Generaldirektoratet for Statsbanedriften** (Asmussen)

contra

Livsforsikringsaktiebolaget »**Thule**« i Stockholm ved dets her-værende Agent L. P. Nielsen (O. Liebe),

betr. Udredelse af Erstatning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 September 1898: De Indstævnte, Generaldirektoratet for Statsbanedriften, bør til Citanterne, Livsforsikrings-Aktiebolaget »Thule« i Stockholm, betale de paastævnte 9385 Kr. 53 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 4 Marts d. A. til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Lovgivningens almindelige Grundsætninger kan der ikke tilkomme det indstævnte Selskab nogen selvstændig Ret til at fordrø Erstatning hos Appellanten for det Tab, det har lidt ved allerede nu at have maattet udbetale Forsikringssummen, og da det ifølge Straffelovens § 302 kun er den afdødes Ægtefælle og Børn, til hvem den, som paa en strafbar Maade har forvoldt en andens Død, kan tilpligtes at give Erstatning for Tabet af deres Forsørger, vil Indstævnte allerede som Følge heraf heller ikke ved at have udbetalt Forsikringssummen til den afdødes Moder som Ihændehaver af Policen kunne have erhvervet nogen

Ret overfor Appellanten, og denne vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter vil Indstævnte have at betale til Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Generaldirektoratet for Statsbanedriften, bør for Tiltale af Indstævnte, Livsforsikringsaktiebolaget »Thule« i Stockholm, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved det den 11 Juli f. A. stedfundne Sammenstød af tvende Jernbanetog paa Gentofte Station dræbtes Afdelingschef Christian Charles Laursen, der ifølge Police af 1 December 1894 mod en aarlig Præmie havde forsikret sit Liv hos Citanterne, Livsforsikrings-Aktiebolaget »Thule« i Stockholm, for 10000 Kr. at udbetale til Policens Ihænde-haver ved hans fyldte 60de Aar eller tidligere i Tilfælde af hans Død, og Citanterne, som derefter have maattet udbetale Forsikringssummen til Laursens Moder som Indehaverske af Policen, søge nu under denne Sag de Indstævnte, Generaldirektoratet for Statsbanedriften, til at betale dem i Erstatning for det dem ved nævnte Dødsfald paaførte Tab 9395 Kr. 53 Øre — nemlig Forsikringssummen med Fradrag af Policens matematiske Værdi i Dødsøjeblikket 614 Kr. 47 Øre — med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 4 Marts d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens de Indstævnte paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger og subsidiært paastaa Erstatningen fastsat ved Rettens Skøn.

Det er uomtvistet, at den omhandlede Jernbaneulykke og altsaa ogsaa Laursens Død blev hidført ved en af de under Statsbanedriften ansatte Lokomotivføreres Uagtsomhed, og i Henhold til Bestemmelsen i D. L. 3—19—2 maa derefter Statsbanedriften anses pligtig at erstatte Citanterne det Tab, de have lidt ved, at de allerede nu have maattet udbetale Forsikringssummen. Da de Indstævntes Indsigelser mod Citanternes Beregning af Tabet derhos ikke kunne anses beføjede, vil Citanternes Paastand være at tage til Følge, dog saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 100 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 25 Oktober.

Nr. 52. Grosserer **N. F. Wallick** (Selv)
 contra
 Malermester **Joh. Thomsen** (Ingen),
 betr. Betaling af 850 Kr. 6 Øre.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Maj 1898: Indstævnte, Grosserer N. F. Wallick, bør til Citanten, Malermester Joh. Thomsen, betale de paastævnte 850 Kr. 6 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 21 Juni 1894, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Rievers en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 4 Marts 1895 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Grosserer N. F. Wallick, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Malermester Joh. Thomsen, Indstævnte, Grosserer N. F. Wallick, til Betaling af 850 Kr. 6 Øre, som denne skal skyldes ham for leveret Malerarbejde, med Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 21 Juni 1894, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at han ikke er Citanten noget Beløb skyldig, da han ikke selv har bestilt det paa den under Sagen fremlagte specificerede Regning opførte Malerarbejde hos Citanten og ikke heller har bemyndiget nogen anden til paa sine Vegne eller i sit Navn at gøre den nævnte Bestilling, hvorimod han, der i Juni Maaned 1893 tog Ejendommen Nr. 132 paa Vesterbrogade, ved hvilken Ejendom det under Sagen omhandlede Arbejde er udført, til brugeligt Pant, vil have givet Murmester J. C. Sørensen i Entreprise at reparere nævnte Ejendom for en af denne paa et fremlagt Overslag angivet Sum, og formener han herefter, at det af bemeldte Murmester

til Ejendommen bestilte Arbejde maa betales af denne, medens det er ham uvedkommende.

Det fremgaar i saa Henseende af Sagens Oplysninger, at Sørensen, efter at han havde leveret et Overslag, hvorefter Omkostningerne ved Ejendommens udvendige Istandsættelse samt Reparation af Port og Trapper m. m. vilde andrage 1190 Kr., medens der til Istandsættelse af de 11 Lejligheder i Ejendommen beregnedes mindst 60 Kr. for hver eller 660 Kr., altsaa tilsammen 1850 Kr., af Indstævntes Sagfører paa dennes Vegne blev antagen til at besørge de paagældende Arbejder udførte, samt at Sørensen engagerede de øvrige Haandværkere og Leverandører, som deltog i Istandsættelsen eller leverede Varer til Brug ved denne. Istandsættelsen antog imidlertid, navnlig for Lejlighedernes Vedkommende, et større Omfang end oprindeligt paatænkt, saaledes at Omkostningerne efter det foreliggende have udgjort i alt 4367 Kr. 98 Øre, og det ses, at Sørensen til Indstævnte har indgivet en Regning lydende paa 2042 Kr. 33 Øre, hvorpaa han har anført Arbejderne ved den udvendige Istandsættelse m. m. med de i Overslaget angivne Summer med Tillæg af nogle Beløb for Ekstraarbejder, medens han for Lejlighedernes Vedkommende kun har opført det af ham udførte Murarbejde, hvorhos han har foranlediget, at de af ham antagne Haandværkere og Leverandører hver for sit Vedkommende til Indstævnte have indsendt Regninger, og blandt disse findes den til Grund for Sagen liggende Regning fra Citanten, der, efter hvad denne uimodsagt har anført, alene omfatter Malerarbejde i Lejlighederne.

Indstævnte, der forskudsvis har udbetalt Sørensen 1400 Kr. og efter Modtagelsen af dennes Regning har afdraget yderligere 200 Kr., hvorhos han har betalt Regninger fra andre Haandværkere og Leverandører til Beløb 578 Kr. 56 Øre, har nu vel anbragt, at den hos hans Sagfører ansatte Fuldmægtig, der paa hans Vegne forhandlede med Sørensen om de Arbejder, hvis Udførelse blev besluttet, efter at Istandsættelsen var paabegyndt, efter Sørensens Opgivelser højst kunde anslaa den derved bevirkede Overskridelse af Overslagssummen til 400 Kr.; men for saa vidt han i Forbindelse hermed har gjort gældende, at Sørensen har været forpligtet til at udføre det hele Istandsættelsesarbejde som Entreprise for en Sum af 1850 + 400 Kr. eller 2250 Kr., hvoraf der efter de anførte Udbetalinger kun resterer 71 Kr. 44 Øre, kan han end ikke anses med Bestemthed at have assereret, at han med Sørensen har truffet Overenskomst herom, medens det af Sørensens Regning, hvorpaa Indstævnte har betalt Afdrag, maa anses at fremgaa, at Sørensen ikke har betragtet sig som Entreprenør med Hensyn til Istandsættelsen af Lejlighederne. Da Indstævnte derhos ikke med tilstrækkelig Bestemthed har benægtet, at Citanten efter Bestilling af Sørensen har udført de Arbejder ved Lejlighederne, hvorfor han søger Betaling, ligesom Indstævnte ej heller i det enkelte har fremsat Indsigelse mod de af Citanten beregnede Priser, samt da det er uomtvistet, at det er paa Foranledning af Sørensen og med dennes Samtykke, at Citanten direkte har krævet Indstævnte for det paastævnte Beløb, findes Citantens Paastand at maatte tages til Følge, dog saaledes, at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve. Der vil være at forelægge Overretssagfører Rievers

en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 4 Marts 1895 fremlagte Indlæg.

I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 228.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Christian Aage Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Ran, Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 August 1899: Tiltalte, Forbedringshusfange Frits Karl Kristian Sofus Hammelsvang Christiansen og Arrestanterne Christian Aage Jensen, Holger Emilius Jensen, Emil Christian Hjorth, Oluf Lauritz Vilhelm Nielsen og Albert Emil Arentz Høier bør straffes: Arrestanten Nielsen med 20 Rotting-slag, Tiltalte og de øvrige 4 Arrestanter med Forbedringshusarbejde: Hjorth og Høier hver især i 18 Maaneder, Christian Jensen i 15 Maaneder, Holger Jensen i 1 Aar og Tiltalte Christiansen i 6 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Larsen, og til Defensor, Prokurator Leth, 30 Kr. til hver, udredes af Tiltalte og Arrestanterne, en for alle og alle for en, dog at der af Tiltalte ikke tilsvares over $\frac{11}{31}$, af Arrestanten Christian Jensen ikke over $\frac{3}{31}$, af Arrestanten Holger Jensen ikke over $\frac{9}{21}$, af Hjorth ikke over $\frac{4}{21}$, af Nielsen ikke over $\frac{3}{21}$ og af Høier ikke over $\frac{6}{21}$ af samtlige Aktionens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Christian Aage Jensens Vedkommende anførte Grunde vil Dommen, for saa vidt paaanket er, være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler fornævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne Sag tiltales Forbedringshusfange Frits Karl Kristian Sofus Hammelsvang

Christiansen for Tyveri, Arrestanten Christian Aage Jensen for Ran og Tyveri eller Hæleri, Arrestanten Holger Emilus Jensen for Tyveri, Arrestanten Emil Christian Hjorth for Tyveri og Ran, Arrestanterne Oluf Lauritz Vilhelm Nielsen og Albert Emil Arentz Høier for Tyveri og Hæleri.

Tiltalte Christiansen . . .

Arrestanten Christian Jensen, der er født den 23 December 1880, er senest straffet: ifølge Rettens Dom af 21 Januar 1899 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med en Tvangsarbejde i 12 Dage. Han er desuden, før han fyldte 18 Aar, straffet 6 Gange, bl. a. for Tyveri og Forsøg derpaa, deriblandt ifølge Rettens Dom af 16 April 1898 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228 og efter dens § 229, 4de Stk., tildels jævnført § 46, disse Straffebestemmelser sammenholdte med § 37, lempet Tillægsstraf, dels efter § 229, 4de Stk., jævnført § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestanten Holger Jensen . . .

Arrestanten Hjorth . . .

Arrestanten Nielsen . . .

Arrestanten Høier . . .

Ved Tiltalte Christiansens samt Arrestanterne Holger Jensens, Hjorths, Niensens og Høiers egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Den 25 December f. A. om Eftermiddagen Kl. ca. 6 steg Tiltalte Christiansen og Arrestanten Holger Jensen i tyvagtig Hensigt fra Lundingsgade over et ca. 3½ Alen højt Plankeværk ind paa Nørrebros Isværk's Grund og steg derefter gennem et Vindue ind i et i en paa Pladsen liggende Bygning værende Kontorlokale. Her gennemsøgte de en Pult, stjal 12 Øre, som de fandt liggende der, og søgte at opbryde et Jernpengeskab, hvilket dog ikke lykkedes dem.

Efter Tiltaltes og Arrestanten Holger Jensens Forklaring blev det nævnte Tyveri udført efter Aftale med Arrestanten Christian Jensen, der sammen med dem steg ind paa Pladsen og som, medens de vare inde i Kontorbygningen, lagde sig op paa Taget af et Skur mod Lundingsgade for at holde Vagt, og til hvem de, da de atter senere paa Gaden traf ham, som inden de kom ud fra Kontorbygningen havde forladt sin Udkigspost gav 4 af de 12 stjaalne Øre.

Arrestanten Christian Jensen har nægtet at have haft nogen Del i dette Tyveri eller at have faaet noget af dets Udbytte, og mod hans Benægtelse er der ikke fremkommet noget til for saa vidt at fælde ham tilstrækkeligt Bevis.

Tiltalte Christiansen og Arrestanten Holger Jensen have videre forklaret, at da de som nævnt atter traf sammen med Arrestanten Christian Jensen, bleve de paa Forslag af ham enige om i Forening at begaa Tyveri i Ejendommen Læssøgade Nr. 14, hvor Christian Jensen var kendt. De gik derfor om Eftermiddagen Kl. ca. 7 alle tre hen i den nævnte Ejendoms Gaard, hvortil Adgangen var uhindret og hvor de i Christian Jensens Overværelse ringede paa Køkkendøren til en af Mejerist Hans Peter Hansen til Forretningslokale og Beboelse benyttet aflaaet Stueejlighed, og hvor Tiltalte, da der ingen syntes at

være hjemme i Lejligheden, i Christian Jensens Paasyn udslog en Rude i et Køkkenvindue, gennem hvilket Tiltalte og Arrestanten Holger Jensen saa steg ind, medens Arrestanten Christian Jensen, der sagde, at han kendte Folkene og derfor vilde passe paa, om de kom hjem, gik ud paa Gaden for at holde Vagt. Efter at Tiltalte og Holger Jensen vare komne ind i Køkkenet, tændte de en medbragt Lysestump, og da de fandt en Dør, der fra Køkkenet førte til en Korridor, aflaaet og Nøglen siddende i Dørens mod Korridoren vendende Side, frembragte de ved Hjælp af en Kniv og ved Hjælp af en i Køkkenet liggende Økse, hvis Skaft derved brækkedes, saa stor en Aabning i Dørfyldningen, at Holger kunde faa sin Haand derigennem og dreje Nøglen om. De gik derpaa ud i Korridoren, stjal et til 20 Kr. vurderet Par Benklæder, der hang i et derstaaende uafaaet Klædeskab og gik saa ind i Butiken, hvor de stjal en til 25 Øre vurderet Nøgle og de i den uafaaede Butiksskuffe liggende Penge til Beløb ca. 3 Kr. i Kobber. Da de kom ud paa Gaden igen, traf de Arrestanten Christian Jensen, og Holger gav nu ham de stjaalne Penge, som han (Holger) havde pakket ind i sit Lommetørklæde.

Arrestanten Christian Jensen har i de senere i Sagen afholdte Forhør fastholdt, at han ingen som helst Del har i det her omhandlede Tyveri, og at Tiltaltes og Holgers Forklaringer i modsat Retning ere løgnagtige. Han har imidlertid i et den 11 April d. A. afholdt Forhør erkendt, at han en Gang længere i Forvejen havde sagt til Holger Jensen, at der vist var mange Penge i det paagældende Mejeri, at han den 25 December f. A. fulgtes med Tiltalte og Holger hen til Ejendommen Læssøgade Nr. 14 og ind i Gaarden, hvorfra han dog atter straks gik ud igen, at han, som godt forstod, at de to andre vilde stjæle i Ejendommen, ventede udenfor paa Gaden, medens de andre opholdt sig inde i Ejendommen, at han, da de andre atter kom ud, af Holger modtog et Lommetørklæde med ca. 3 Kr. i Kobberpenge, hvilke han godt forstod vare stjaalne, samt at Holger næste Aften kom til ham, hvorpaa de talte Pengene, som Holger gav ham Lov til at beholde og som han senere forbrugte. Henses nu hertil og til, at Arrestanten Christian Jensens Fortid — han er bl. a. mange Gange dømt for Tyverier begaaede af ham og Holger Jensen i Forening — i høj Grad taler imod ham, findes der ikke blot intet Hensyn at kunne tages til hans senere Forklaringer om ingen Del at have i det her nævnte Tyveri, men den af Tiltalte Christiansen og Arrestanten Holger Jensen afgivne Forklaring, der bestyrkes ved det i øvrigt oplyste, findes derimod at burde lægges til Grund ikke alene for deres eget Vedkommende, men ogsaa for Arrestanten Christian Jensens Vedkommende, saa at der ved Sagens Paadømmelse maa gaas ud fra, at sidst nævnte Arrestant som Gerningsmand har deltaget i det her nævnte Indbrudstyveri.

Tiltalte Christiansen og Arrestanten Holger Jensen have fremdeles forklaret, at de umiddelbart efter at have forladt Ejendommen Læssøgade Nr. 14 sammen med Arrestanten Christian Jensen gik hen til Ejendommen Ryesgade Nr. 1, idet de alle tre bleve enige om til fælles Fordel at begaa Tyveri fra Skotøjsfabrikant Carl Christian Hunæus's aflaaede Forretningslokaler i den nævnte Ejendom.

Medens Arrestanten Christian Jensen blev staaende udenfor for

at holde Vagt, gik Tiltalte og Holger Jensen uhindret ind paa Ejendommens Køkkentrappe, oplukkede med falsk Nøgle Smæklaasen paa en Dør, der fra Køkkentrappen førte ind til et bag Butikken liggende Værelse, og sprængte med Vold en paa Dørens Inderside anbragt Krog. Fra det nævnte Værelse og fra den tilstødende Butik stjal de derefter i Forening ca. 4 Kr. i rede Penge, 1 Skohorn og 3 Flasker Skosvæerte af samlet Værdi 70 Øre, et til 10 Kr. vurderet Par Støvler, 4 Par Sko af Værdi 6 Kr. Parret og 2 Par Gymnastiksko af Værdi 2 Kr. Parret. Det stjaalne beroede frit fremme med Undtagelse af 2 Kr. af de rede Penge, der laa i en aflaaet Pengeskuffe, hvorfra de udtog dem ved at fjerne 2 ovenover Pengeskuffen anbragte uaflaasede Skuffer og stikke Haanden ind gennem den derved frembragte Aabning. Da de atter kom ud paa Gaden, var Arrestanten Christian Jensen gaet sin Vej; af det stjaalne Skotøj, som de foreløbig gemte, gav de senere Christian Jensen et Par Sko . . .

Arrestanten Christian Jensen har i de senere i Sagen afholdte Forhør nægtet at have haft nogen Del i dette Tyveri, og mod hans Benægtelse er der ikke tilvejebragt noget Bevis for, at han som Gerningsmand har deltaget deri. Da han imidlertid i et den 11 April d. A. afholdt Forhør har erkendt, at han af Arrestanten Holger Jensen har modtaget et Par Sko, som han gemte, uagtet han vidste, at de vare stjaalne, og da der ikke vil kunne tages noget Hensyn til hans senere ubestyrkede Tilbagekaldelse af denne Erkendelse, vil han være at dømme for Hæleri med Hensyn til det nævnte Par Sko.

En Aften i første Halvdel af Februar Maaned d. A. steg Arrestanterne Nielsen, Holger Jensen og Hjorth over et ca. 2½ Alen højt Plankeværk ind paa en Arbejdsplads ved Ryesgade for at begaa Tyveri fra et paa Pladsen liggende aflaaet Arbejdsskur, der var delt i to Rum. Gennem et Vindue krøb de ind i det ene Rum, men da de ikke der fandt noget af Værdi at stjæle, opbrød de med Vold Døren til Skurets andet Rum, hvor de saa gik ind og fra en paa Gulvet staaende aflaaet Kasse, som de voldelig opbrød, stjal de derefter ca. 12 Flasker med bajersk Øl, 2 Flasker med Porter, ½ Pd. Skraatobak og nogle Cigarer, alt af samlet Værdi 2 Kr. og tilhørende Hørkræmmer Peter Johannes Andersen.

De nævnte 3 Arrestanter have forklaret, at det her nævnte Tyveri blev udført efter forudgaaende Aftale mellem dem og Arrestanten Christian Jensen, der, medens de begik Tyveriet, stod paa Vagt i Nærheden, og som bagefter fik noget af det stjaalne Øl, nogle af Cigarerne og 9 Stænger af det stjaalne Skraatobak.

Arrestanten Christian Jensen har forklaret, at han var i Følge med de 3 ovennævnte Arrestanter, da disse gik ind gennem den Villahave, fra hvilken de sprang over Plankeværket ind paa Arbejdspladsen, men at han, der var bange, ikke vilde have noget med Tyveriet at gøre, og at han derfor gik sin Vej, og denne Forklaring giver det foreliggende ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste.

Endelig have Arrestanterne Christian Jensen og Hjorth — overensstemmende med det i øvrigt oplyste — tilstaaet, at de den 1 Marts

d. A. i Forening have fraranet Detailhandler Christensen en Flaske Akvavit af Værdi 35 Øre. De gik ind i Butiken og forlangte en Flaske Akvavit, og da Christensens Hustru satte en saadan paa Disken, spurgte Jensen — for at faa hende til at vende sig om — om hun ikke havde en bedre Sort, hvorpaa Hjort, i Overensstemmelse med deres forudgaaende Aftale, snappede Flasken og løb ud af Butiken med den, efterfulgt af Arrestanten Christian Jensen. Arrestanten Christian Jensen har vel senere tilbagekaldt den af ham om dette Ran afgivne Tilstaaelse, men til denne ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse vil der intet Hensyn kunne tages.

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne og Tiltalte være at anse: Arrestanten Christian Jensen efter Straffelovens § 228, jfr. § 237, efter § 229, 4de Stk., og efter § 238 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Nr. 227. Højesteretssagfører Salomon

contra

Felix Venter ogsaa kaldet **Winther** (Def. Lunn),

der tiltales for Legemsbeskadigelse, der har haft Døden til Følge.

Christianssteds Bytings Ekstrarets Dom af 8 Juni 1899: Arrestanten Felix Winther bør have sit Liv forbrudt. Saa betaler han og de af Aktionen lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 13 Juli 1899: Arrestanten Felix Venter alias Felix Winther bør have sit Liv forbrudt. Saa betaler han og de af Aktionen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Felix Venter, ogsaa kaldet Winther, til Højesteretssagførerne Salomon og Lunn 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instans ved Christiansteds Bytings Ekstraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paadømte Sag er Arrestanten Felix Winther, hvis rette Navn efter en i Henhold til Overrettens Kendelse tilvejebragt Daabsattest maa antages at være Felix Venter, og som er født paa St. Croix den 28 Maj 1877 og forhen ifølge Christiansteds Politiretsdom af 10 September 1897 har været straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer for Tyveri, aktioneret for Legemsbeskadigelse, der har haft Døden til Følge.

Af det under Sagen oplyste fremgaar, at Arrestanten og James Haywood, der begge vare Markarbejdere paa Plantagen »La grande Princesse«, Lørdag Aften den 18 Februar d. A. havde været sammen i Christiansted og derpaa mellem Kl. 7 og 8 havde begivet sig paa Vejen hjem til nævnte Plantage. Undervejs var der opstaaet Uenighed mellem dem, og havde Arrestanten tilføjet Haywood nogle Saar med sin Kniv, hvorpaa han var gaaet hjem, efterladende Haywood liggende ved Siden af Landevejen, hvor han kort efter blev funden af tvende forbigaaende Personer, der bragte ham til Plantagen. Haywood blev samme Aften indlagt paa Petersfarms Hospital, hvor han den 25de s. M. afgik ved Døden som Følge af de ham tilføjede Saar.

Af de obducerende Lægers visum repertum fremgaar, at Afdøde havde faaet 3 Læsioner, nemlig et 5 Ctm. langt Saar under Huden paa øverste Del af venstre Overarm paa Forfladen lige nedenfor Skulderbladet; endvidere et 2½ Ctm. langt Saar i Ryggens Midtlinie, hvori fandtes et afbrækket Knivsblad, som gennem 8de Ribben var trængt ind i Lungen og Leveren; og endelig et ca. 3 Ctm. langt, men ikke dybtgaaende Saar i Ryggen, situeret omtrent 4 Ctm. til højre for det nys beskrevne Saar, med hvilket det ikke stod i nogen Forbindelse. I den visum repertum vedføjede Konklusion udtales, at Døden var indtraadt som Følge af Forblødning i Forbindelse med Læsion og Kompression af Lungen, begge Dele hidrørende fra det med betydelig Kraft udførte Knivstik gennem 8de Ribben ind i Lungen og Leveren, som uundgaaelig maatte medføre Døden. Af Lægerne er derhos bemærket, at det ommeldte i Liget forefundne Knivsblad var saa vel dækket af de kraftige og veludviklede Rygmuskler, at det ikke i levende Live uden en Sondering, der i Betragtning af Læsionens Natur og Alvor maatte anses for uforsvarlig, vilde have været muligt at diagnosticere dets Tilstedeværelse, og udtales det fremdeles, at hvis en Fjernelse af Knivsbladet straks havde fundet Sted, vilde dette formentlig have medført, at Døden var indtraadt hurtigere, og kunde i hvert Fald ikke antages at ville have forlænget Livet.

Knivsbladet, som er vedlagt Underretsakten, ses at være 5 Tommer langt og 1 Tomme bredt, temmelig skarpt og stærkt tilspidset.

James Haywood blev paa Grund af den betænkelige Tilstand, hvori han befandt sig efter Indlæggelsen paa Hospitalet, kun en Gang, nemlig den 20 Februar, underkastet et kort Forhør, under hvilket han forklarede, at han og Arrestanten den paagældende Aften havde været gode Venner baade i Byen Christiansted og paa Vejen dertil, men at Arrestanten paa Hjemvejen var begyndt at tale om, »at han ikke arbejdede for gifte Koner«, og paa Haywoods Spørgsmaal, hvad han mente dermed, havde svaret, at han ikke brød sig om noget, men

vilde slaas med ham, idet han derhos fremtog sin Kniv, hvorpaa han, Haywood, trak sin Trøje af og, idet han kastede sin egen Kniv med tilhørende Skede fra sig, for ikke at komme til at bruge den, samtidigt sagde til Arrestanten, at denne ligeledes skulde kaste sin Kniv bort, saa at de kunde slaas med Næverne. Arrestanten greb nu fat i ham og holdt ham med venstre Haand i Kraven, medens han selv, for at værgе sig, ligeledes uvilkaarlig greb Arrestanten i Kraven, og gav Arrestanten ham, idet de saaledes stod Ansigt til Ansigt, 3 Knivstik, et i venstre Skulder og to i Ryggen, hvorpaa han løb sin Vej, medens han, Haywood, faldt til Jorden.

Den afdøde tilhørende Kniv blev af de Personer, som bragte ham hjem til Plantagen, funden i Skeden ved Siden af ham paa Landevejen.

Efter at Arrestanten under Forhørene først havde forklaret sig undvigende og usandfærdigt om det forefaldne, har han derefter afgivet en omstændelig Forklaring, som han senere har fastholdt, af følgende Indhold. Den 18 Februar d. A. henimod Aften havde han været i Christiansted, hvor han havde drukket $\frac{1}{2}$ Snaps Rom, og havde han derefter paa Tilbagevejen til Plantagen »La Grande Princesse« mødt afdøde, med hvem han altid havde været gode Venner, og paa hvis Opfordring han atter gik med tilbage til Christiansted, hvor afdøde gjorde nogle Indkøb og derhos trakterede Arrestanten med et Glas Rom. Forinden de atter forlod Byen havde de truffet afdødes Broder James Richardson Haywood, som — hvad ogsaa af ham er bleven bekræftet — spurgte, hvorledes afdøde opførte sig, hvortil Arrestanten svarede, at afdøde opførte sig godt og ikke spenderede sine Penge paa Fruentimre, hverken gifte eller ugifte, men lagde sine Penge op og omtrent havde opsparet Doll. 11. Medens de derpaa vare paa Hjemvejen til Plantagen, omtalte Arrestanten i Samtalens Løb til afdøde, hvad han, som anført, havde sagt til dennes Broder, men tog afdøde dette ilde op, idet han sagde, at det ikke vedkom Arrestanten, hvem han kaldte et Fjols. Arrestanten, som selv blev vred over denne Bemærkning, svarede ham, at han selv kunde være et Fjols, og tilbød afdøde nu Arrestanten at slaas med ham, idet han trak sin Trøje af og kastede sin Kniv, der sad i Skeden, fra sig paa Jorden og samtidigt opfordrede Arrestanten til ogsaa at kaste sin Kniv fra sig. Arrestanten, der ikke havde Trøje paa, aftog sin Vest, men undlod at bortkaste sin Kniv, idet han med Villie beholdt den for eventuelt at bruge den mod afdøde; men havde han den Gang ikke nogen Tanke om at ville dræbe ham eller saare ham alvorligt. De greb derpaa hinanden i Kraven og gav hinanden Skaller, og da Arrestanten under Sammenstødet kom i en ophidset Stemning, trak han sin Kniv, som han bar i Bukselinningen, frem og gav afdøde et Stik med den i Skulderen, uden at han dog endnu paa dette Tidspunkt havde i Sinde at dræbe ham. Efter at have faaet dette Saar, slap afdøde sit Tag i

Færdig fra Trykkeriet den 9 November 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

43. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 25—26.

Onsdagen den 25 Oktober.

Arrestanten, og idet han sagde, at det kun havde været Spøg — hvilken Ytring blev hørt af et i nogen Afstand gaende Fruentimmer — søgte han at trække sig bort fra Arrestanten, som fastholdt sit Tag i ham, og da afdøde, der søgte at dække sit Hoved med sin højre Arm, under denne Bevægelse havde drejet sig om, saa at han vendte Siden til Arrestanten, stødte denne, som ikke havde opfattet afdødes Opførsel som Spøg, nu, og denne Gang med den Hensigt at dræbe afdøde, sin Kniv to Gange med stor Kraft i hans Ryg. Ved det sidste Stød brækkedes Knivsbladet og blev siddende i afdødes Ryg, hvorpaa Arrestanten kastede Knivens Skaft ind i en Sukkerrørsmark. Han antog selv, at han efter det sidste Knivstik havde givet afdøde et dræbende Saar, men efterlod desuagtet denne til sig selv, gik et Stykke tilbage ad Vejen for at optage sin Vest og vendte derpaa om for at gaa hjem til Plantagen. Paa Vejen saa han afdøde ligge ved et Træ, men gik forbi ham uden at tale til ham eller yde ham Hjælp. Ved Indgangen til Plantagen traf han Arbejderen Benjamin Brown, og har han indrømmet Rigtigheden af dennes Forklaring, ifølge hvilken Brown, som havde lagt Mærke til Arrestantens ophidsede Tilstand, havde spurgt, hvad der var i Vejen, hvortil Arrestanten havde svaret, at han havde stukket Haywood, og derefter paa Brown's Spørgsmaal, om det var slemt, havde sagt, »at han ikke brød sig en Døjt om, hvor vidt Haywood var død«.

Medens afdøde under Forhøret er skildret som en skikkelig og fredsommelig Mand, har Arrestanten af forskellige Vidner faaet det Skudsmaal, at han, naar han har faaet noget at drikke, let blev voldsom og tilbøjelig til uden Anledning at inlade sig i Slagsmaal. Ifølge sin egen Forklaring havde han dog den paagældende Aften kun drukket $1\frac{1}{2}$ Glas Rom, hvoraf han ikke var blevet mere paavirket, end at han fuldt vel vidste, hvad han foretog sig, og er Rigtigheden heraf bekræftet af flere Vidner, der saa ham kort efter Gerningen.

Ifølge Arrestantens Forklaring, der for saa vidt ganske stemmer med afdødes, havde han og afdøde den paagældende Aften været gode Venner, indtil Sammenstødet pludselig fandt Sted mellem dem paa Landevejen; og da der saaledes mangler Føje til at forkaste hans Paastand, at han indtil det nævnte Tidspunkt ikke havde tænkt paa at tilføje afdøde noget ondt, og at han havde handlet i en øjeblikkelig ophidsset Sindsstemning, vil hans Gerning ikke kunne tilregnes ham som overlagt. Mere tvivlsomt er det, om afdøde havde været ganske skyldfri i det forefaldne, altsaa fuldkommen sagesløs, idet Arrestantens For-

klaring, som ommeldt, gaar ud paa, at afdøde havde optaget en tilsyneladende uskyldig Bemærkning fra ham fortrydeligt og havde rettet et Skældsord til ham, samt, da dette blev givet ham tilbage, havde opfordret Arrestanten til Slagsmaal, medens afdøde har gjort gældende, at Opfordringen til Slagsmaalet var kommen fra Arrestanten, men derpaa ogsaa var modtaget af ham, afdøde. Naar imidlertid henses til, at afdødes Afhøring har været lidet indgaaende, og at Arrestantens Forklaring end ikke har været ham foreholdt, skønnes der ikke at være tilstrækkelig Anledning til at tilsidesætte denne, for saa vidt den gaar ud paa, at afdøde havde været den, som først havde brudt det fredelige Forhold mellem dem, og bestyrkes dette formentlig ogsaa til en vis Grad af den under Sammenstødet faldne og, som anført, af et Vidne hørte Ytring, »at det kun havde været Spøg«, hvilken Ytring det under Omstændighederne ligger nærmere at tilskrive afdøde end Arrestanten.

Som Følge heraf vil Arrestanten, da han bestemt har vedgaaet med de to sidste afdøde tilføjede Knivstik at have haft til Hensigt at dræbe denne, være at anse efter Frd. 4 Oktober 1833 § 11 med den i Lovens 6—6—1, jfr. Frd. 24 September 1824, foreskrevne Livsstraf, og vil Underrettsdommen, der har samme Resultat derfor . . . være at stadfæste, dog saaledes at der af Hensyn til de senere fremkomne nye Oplysninger om Arrestantens rette Navn vil være at give en ny Domskonklusion.

Torsdagen den 26 Oktober.

Nr. 237.

Advokat Nellemann

contra

Valdemar Henriksen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 1 August 1899: Arrestanterne Charles Georg Meyer og Albert Konrad Vilhelm Christensen bør straffes hver især med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Arrestanten Valdemar Henriksen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar. Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Møller og Overretssagfører Diechmann, 20 Kr. til hver, ville være at tilsvare af Arrestanten Henriksen med tre Fjerdedele og af Arrestanterne Meyer og Christensen, en for begge og begge for en, med en Fjerdedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 September 1899: Arrestanten Valdemar Henriksen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, der-

under de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de foreliggende Oplysninger, derunder hvad der er fremkommet om Tiltaltes Kundskab til Forholdene paa Gerningsstedet og om hans Færden i Løbet af Natten med de to i første Instans medtiltalte, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har deltaget i Udførelsen af det i den indankede Dom omhandlede Tyveri. Han vil derfor være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, men da det vil kunne have sit Forblivende ved den valgte Straf, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Valdemar Henriksen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks Ekstraret her for Retten indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik to andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Arrestanten Valdemar Henriksen aktioneret for Tyveri eller Hæleri.

Sagens Omstændigheder ere, saaledes som den efter den skete Indankning foreligger nærværende Ret til Paakendelse, følgende:

Efter de Forklaringer, som ere afgivne af de to i første Instans medtiltalte, frastjal de i Forening med Arrestanten og efter dennes Forslag Natten mellem den 24de og 25 Maj d. A. Formand Eberhardt fire Høns af samlet Værdi 6 Kr., der beroede i et i en Have paa Utterslev Mark beliggende med Jernstang og Hængelaas aflaaet Hønsehus, der var 2 Fod bredt, 4—5 Fod langt og ca. 3 Fod højt, og til hvilket hørte en Hønsegaard, der var indhegnet med et Staaltraadsnæt, hvis Dør var aflaaet, ved at Arrestanten, medens de to medtiltalte opholdt sig i Nærheden, opbrød det fornævnte Staaltraadsnæt, og efter at være gaaet ind i Hønsegaarden gennem den saaledes frembragte Aabning, fraskød et Par Brædder fra Hønsehuset og af dette udtog fire Høns, som han dræbte.

Arrestanten og de to medtiltalte gik efter disses Forklaringer derefter bort, idet de skiftedes til at bære Hønsene, og lagde disse fra sig først i en Smøge ved Raadmandsgade og derfra i en Vandtønde i en Have, hvorfra de afhentede dem igen.

Arrestanten har lige over for de af de to medtiltalte saaledes afgivne Forklaringer vedblivende fastholdt, at han ikke har deltaget i

Tyveriet, og har forklaret, at han den paagældende Nat efter først at have været sammen med de to medtiltalte og derpaa at være skiltes fra dem, paany traf dem, og at de da viste ham Hønsene, som de fortalte, at de havde købt.

Arrestanten har dog erkendt, at han var med til at bringe Hønsene fra den omtalte Smøge til Haven og bort derfra igen, uagtet han forstod, at de maatte være stjaalne.

Mod Arrestantens Benægtelse findes der ikke ved det fremkomne at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i Tyveri af Hønsene, hvorimod han vil være at straffe for Hæleri med Hensyn til dem. Han, der er født den 30 December 1873 og senest anset ved Højesterets Dom af 20 November 1896 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri eller i Medfør af § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri samt efter Straffelovens § 253 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, vil som Følge heraf være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 6te Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar . . .

Den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri med Tugthusarbejde i 2 Aar . . . vil i Henhold hertil, for saa vidt paaanket er, være at forandre.

Nr. 207.

Advokat Nellemann

contra

Lauritz Christian Rudkjøbing (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 13 Maj 1899: Tiltalte, Drejermester Lauritz Christian Rudkjøbing, bør til Statskassen bøde 50 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder Tiltalte og samtlige Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Obel, og Defensor, Prokurator Seidelin, henholdsvis 12 og 10 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Juni 1899: Tiltalte Lauritz Christian Rudkjøbing bør til Statskassen bøde 200 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Hindberg, 15 Kr. til hver. Den

idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Betaling regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lauritz Christian Rudkjøbing til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Asmusen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Drejermester Lauritz Christian Rudkjøbing, der efter sit Opgivende er født i Aaret 1850 og som, foruden at han i Aarene 1877 og 1879 inden Politiretten har vedtaget Bøder for Overtrædelse henholdsvis af Brandvedtægten og af Politivedtægten, har været anset ved Hobro Købstads Ekstrarets Dom af 29 Januar 1880 for Overtrædelse af Politivedtægten for denne By efter Lov 4 Februar 1871 samt efter Straffelovens § 101 med en Bøde til Statskassen af 40 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 8 Dage, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Under 11 Marts d. A. indgav Drejermester Elias Theodor Christensen i Fredericia til Politiet sammesteds en Klage over, at han den foregaaende Dag var bleven voldelig overfaldet i sit Hjem af Tiltalte, idet han lod følge en af vedkommende Distriktslæge afgiven Erklæring af 11 Marts, der gaar ud paa, at denne den foregaaende Dag, altsaa den 10de, havde tilset Christensen kort efter et ham tilføjet stærkt Slag i Hovedet, og at der da var forefundet over venstre Øje en næsten dueægstor Svulst, paa hvilken mindre Hudafskrabninger; Svulsten var fyldt med Blod, og dens Omgivelser, saa vel som venstre Øje noget opsvulmede og blodunderløbne; ca. 3 Tommer fra Svulsten fandtes i den behaarede Del af Hovedet et ca. $\frac{3}{4}$ Tomme langt, dybt, aabent Saar, fyldt med størknet Blod. Den omtalte Læsion, der maatte være bibragt Patienten, som klagede sig stærkt og havde betydelige Smerter, med et haardt, stumpt Redskab, var efter Lægens Skøn af en saadan Natur, at en Hjernerystelse i de fleste Tilfælde vilde opstaa efter den, men ved en energisk Isbehandling hele Natten var Faren herfor mulig afværget, og Svulsten var, da Attesten udstedtes, falden betydelig, ligesom det aabne Saar ikke frembød foruroligende Symptomer, saa at det var at vente, at Patienten vilde slippe nogenlunde godt fra Læsionen, og efter hvad der under Sagen foreligger, maa det ogsaa antages, at den ingen videre Følger har haft for Christensen.

De af bemeldte Christensen under Sagen afgivne, med Indholdet af hans ovennævnte Klage i Hovedsagen stemmende Forklaringer gaar i det væsentlige ud paa, at Tiltalte — der er bosiddende i Middelfart, og som den paagældende Dags Eftermiddag Kl. mellem 4 og 5 havde indfundet sig paa Christensens Bopæl for at forlange en Attest af ham om, at Tiltaltes Søn, der i Aaret 1898 i ca. 7 Maaneder havde været i Arbejde hos Christensen, i denne Læretid havde opført sig ordentlig, hvilken Attest Christensen imidlertid vægrede sig ved at give ham — under den derom opstaaede Ordstrid var bleven hidsig og havde udskældt ham, at Tiltalte, da Christensen derpaa forlangte, at han skulde forlade Huset, kun uvillig efterkom dette Forlangende, samt at han, da Christensen for at faa ham ud af Døren, som Tiltalte hindrede ham i at lukke, skubbede til ham, vendte sig imod Christensen og med Udraabet: »Hvad! skal Du slaa«, tilføjede ham et stærkt Slag i Panden med Haandtaget af sin Paraply, som han holdt paa Midten, saaledes at Christensen i Øjeblikket næsten tabte Bevidstheden. Christensen, der var bleven forbitret herover og som frygtede yderligere Vold fra Tiltalte, der vedblev at staa med Paraplyen hævet til Slag, slog derpaa Tiltalte med knyttet Næve i Ansigtet, saa at hans Næse kom til at bløde, og forsøgte derhos at tage Paraplyen fra ham; men Tiltalte tildelte ham da paany med Paraplyen et Slag, der ramte oven i Hovedet. Under den fortsatte Kamp lykkedes det dog Christensen at fravryste Tiltalte Paraplyen, og efter at Christensens Hustru var kommen til Stede og havde lagt sig imellem, forlod Tiltalte Stedet.

Tiltalte har ikke villet erkende Rigtigheden af denne Christensens Fremstilling, og han har navnlig under Forhørene fastholdt, at Kampen begyndte med, at Christensen, da Tiltalte under Ordstriden om Attesten stod i Begreb med at gaa ud af Døren, sprang ind paa ham og slog ham i Ansigtet, saa at Næsen og Læben kom til at bløde, ligesom Tiltalte ogsaa senere under Sammenstødet, under hvilket Christensen — hvad denne heller ikke har benægtet — flere Gange sparkede efter ham, fik flere Rifter i Ansigtet og paa Hænderne, hvorhos hans Vest blev revet i Stykker. Medens Tiltalte dernæst i det første over ham afholdte Forhør, nemlig den 21 Marts, forklarede, at han ikke en eneste Gang havde slaaet efter Christensen, hverken med Haanden eller Paraplyen, men rolig havde fundet sig i Christensens Angreb, efter hans Sigende, fordi han ikke turde værgе sig i et fremmed Hus, samt paastod, at Christensens Forklaring om den mod ham udøvede Vold var Usandhed fra først til sidst, og medens Tiltalte i et paafølgende Forhør, den 8 April, erklærede, at hvis han havde tilføjet Christensen Læsionen, var det kun gjort som Nødværge, erkendte han derimod i de den 14de og 19 April afholdte Forhør, tildels under Konfrontation med Christensen og dennes Hustru, at hans tidligere Forklaringer for saa vidt vare urigtige, som han nu ikke turde nægte, at han kan have slaaet Christensen med Paraplyen, som han holdt i Haanden; men han forklarede dog, at han i alt Fald ikke var sig bevidst at have slaaet med Paraplyen, og at han derfor maatte have gjort dette for at værgе sig mod Christensens Spark og Slag, og denne Forklaring, fastholdt han ogsaa efter at fornævnte Distriktslæge i Retten i hans Nærværelse havde forklaret, at de i hans Erklæring af 11 Marts ommeldte Beskadigelser ikke kunde være fremkomne ved tilfældige

Slag, men maatte skyldes beregnede Slag, førte med stærk Kraft, ikke kun Tilbageslag.

Ved det foran anførte samt Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at de i den oven citerede Lægeerklæring ommeldte Læsioner ere tilføjede Christensen af Tiltalte under det omhandlede Sammenstød, hvorhos det maa anses utvivlsomt, at de skyldes Slag af den ovennævnte Paraply, der har været bragt til Stede under Sagen, og hvis Stok er befundet at være 90 Ctm. lang og 5 Ctm. i Omkreds og med et omtrent kuglerundt Haandtag af Naturrod, $12\frac{3}{4}$ Ctm. i Omkreds.

Idet der nu ifølge de foreliggende Omstændigheder og i Betragtning af, at Christensen efter det oplyste er en lille og spinkel Mand, medens Tiltalte beskrives som en temmelig svær Mand, ingen Vægt vil kunne lægges paa Tiltaltes Forklaring om ikkun at have villet benytte Paraplyen til at værges sig mod Angreb fra Christensens Side, vil Tiltalte for sit Forhold ved den omhandlede Lejlighed være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 200 Kr., eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 20 Dage.

Mandagen den 30 Oktober.

Nr. 27. Overretsprokurator **P. Casse** (Jensen)

contra

Direktionen for **Landbygningernes almindelige Brandforsikring** ved dens Formand, Etatsraad **G.T. Tvermoes** (Hindenburg),

betr. Betaling af et Erstatningsbeløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Januar 1898: De Indstævnte, Landbygningernes almindelige Brandforsikring, bør for Tiltale af Citanten, Overretsprokurator P. Casse, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Om det end følger af § 2 e i Loven om den almindelige Brandforsikring for Landbygninger af 23 April 1870, at Indstævnte har været uberegtiget til at udbetale Lars Hansen Brandskadeerstatningen til fri Raadighed, uden at have erhvervet Samtykke dertil af Kammerjunker Holstein, hvis Pantebrev var tinglæst, forinden Udbetalingen fandt Sted, foreligger der dog efter samtlige fremkomne Oplysninger ikke tilstrækkelig Grund til at antage, at nogen Del af det Tab, der som Følge af Tvangsauktionens Udfald er blevet paaført Appellanten, vilde være blevet afværget, saafremt Brandskadeerstatningen i sin Tid,

overensstemmende med nævnte Lovs Bydende, var blevet anvendt til Genopførelsen af de afbrændte Bygninger paa Ejendommen Matr. Nr. 8 a af Spjellerup.

Indstævnte findes derfor at maatte frifindes for Appellantens Tiltale, og da den indankede Dom er kommen til samme Resultat, og det billiges, at Processens Omkostninger i foregaaende Instans ere ophævede, vil den i det hele kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Overretsprokurator P. Casse, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 30 Juli 1884 nedbrændte Bygningerne paa Ejendommen Matr.-Nr. 8 a af Spjellerup, tilhørende Gaardejer Lars Hansen, der tillige ejede Nabogaarden, Matr.-Nr. 9 a af Tornemark, med hvilken den ifølge Bevilling var sammenlagt.

Under 6 September s. A. ansøgte Lars Hansen de Indstævnte, Landbygningernes almindelige Brandforsikring, i hvilken Forening Bygningerne paa de 2 Gaarde vare brandforsikrede, om at maatte faa Brandskadeerstatningen, der udgjorde 3891 Kr. 50 Øre, udbetalt uden Forpligtelse til at genopføre de nedbrændte Bygninger, og efter at de Indstævnte den 7 Maj 1885 havde indstillet til Justitsministeriet, at Erstatningen udbetaltes Ansøgeren uden Byggeforpligtelse, dog med en Afkortning i Erstatningsbeløbet af 15 pCt., bevilgede Ministeriet under 18de s. M. Andragendet, saaledes som de Indstævnte havde indstillet, hvorefter Lars Hansen den 27de næsteften fik Erstatningen udbetalt til fri Raadighed med 3307 Kr. 78 Øre.

Under 6 Maj 1885 udstedte Lars Hansen Obligation for 7000 Kr. til Kammerjunker F. C. C. C. v. Holstein med Pant i begge de nævnte Ejendomme med Bygninger og øvrigt Tilbehør, »det pantsattes Assurancesummer, som for Bygningerne andrage henholdsvis 6400 Kr. og 16190 Kr., alt saaledes som Panterne nu ere og forefindes eller herefter maatte blive forøgede«, og denne Obligation blev tinglæst den 8 s. M.

Efter at Lars Hansens Ejendomme i Begyndelsen af Aaret 1896 vare blevne stillede til Tvangsauktion, transporterede Kammerjunker Holstein under 17 Marts s. A. sin Obligation til Citanten, Overretsprokurator P. Casse, der betalte den med 3500 Kr. og som den 19de s. M. ved sidste Auktion over Ejendommene lod sig disse udlægge som ufyldstgjort Panthaver. Den 27 Oktober s. A. udstedte Holstein til Citanten en Deklaration, hvori det udtales, at under den ved den ovennævnte Transport af 17 Marts skete Overdragelse er selvfølgelig

ogsaa indbefattet den Ret til Skadeserstatning, som maatte tilkomme ham overfor de Indstævnte i Anledning af, at disse i sin Tid havde udbetalt Lars Hansen Brandskadeerstatningen for de afbrændte Bygninger paa Matr.-Nr. 8 a af Spjellerup uden dertil at erhverve Samtykke fra ham som Panthaver.

Citanten har derefter anlagt nærværende Sag, under hvilken han efter sin endelige Paastand søger de Indstævnte til at betale en Erstatning af 3307 Kr. 78 Øre eller efter uvillige Mænds Skøn med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 4 November 1896, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger, idet han til Begrundelse af denne Paastand har anbragt, at de Indstævnte have udbetalt Lars Hansen Brandskadeerstatningen til fri Raadighed uden at have indhentet Holsteins Samtykke hertil, at de have været uberettigede til at gøre dette uden hans Samtykke, da han havde Pant i Ejendommene, den Gang Udbetalingen fandt Sted, og da Loven om den almindelige Brandforsikring for Landbygninger af 23 April 1870 og den i Henhold til denne udarbejdede Vedtægt for samme forbyder, at saadan Udbetaling maa finde Sted, uden at enhver, der har Pant i den paagældende Ejendom, har givet sit Samtykke hertil, og at Citanten, der ligesom Holstein har været ubekendt med, at Lars Hansen havde indgivet og fik bevilget en Ansøgning om at faa Erstatningen udbetalt til fri Raadighed, derved at Erstatningen ikke er bleven anvendt til Opførelse af nye eller Udvidelse af eksisterende Bygninger, har lidt et Tab, der mindst er saa stort som den udbetalte Erstatning.

De Indstævnte have paastaet sig frifundne og tillagt Sagens Omkostninger hos Citanten, og til Støtte for denne Paastand have de i første Række gjort gældende, at Holstein ikke ved Pantebrevet af 6te Maj 1885 have faaet Pant i Fordringen paa Erstatning for de nedbrændte Bygninger, men kun i de Bygninger, der ved Obligationens Udstedelse fandtes paa Grunden, og disses Assurancesummer, og at Citanten, der afleder sin Ret fra Holstein, ikke nu kan gøre større Ret gældende, end denne den Gang kunde fordre respekteret.

Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives de Indstævnte Medhold. Ligesom Pantebrevet efter sit Lydende maa forstaas som gaaende ud paa at give Pantekreditor Pant ogsaa i Fordringen paa den Assurancesum, der vilde være at udbetale for de nedbrændte Bygninger, saaledes maa Pantekreditor ogsaa i Virkeligheden antages ved det nævnte i rette Tid tinglæste Pantebrev at have erhvervet en egentlig Panteret i Fordringen paa den ommeldte Assurancesum, uanset at Reglerne om Pantsætning af Løsørengsstande ikke ere iagttagne, eftersom Fordringen findes at maatte betragtes som et Tilbehør til Ejendommen.

Naar de Indstævnte dernæst have gjort gældende, at Brandforsikringens Direktion, forinden en Udbetaling til fri Raadighed sker, kun er forpligtet til at paase, at der foreligger Samtykke fra de Panthavere, der havde Pant i den paagældende Ejendom paa den Tid, Brandskaden sker, og at det heromhandlede Pantebrev først er udstedt efter den den 30 Juli 1884 stedfundne Brand, findes der heller ikke heri at kunne gives dem Medhold, eftersom den ovennævnte Lov af 23 April 1870 § 2 e paabyder, at Brandhjælpen skal anvendes til de afbrændte eller beskadigede Bygningers Genopførelse eller Istandsættelse, og at

der kun kan gøres Undtagelse herfra med Panthaveres og andre vedkommendes Samtykke, og eftersom der ingen Hjemmel haves til at indskrænke dette Paabud til kun at angaa de Panthavere, som havde Pant paa den Tid, Brandskaden skete.

Ikke desto mindre maa der gives de Indstævnte Medhold i, at de ikke have paadraget sig noget Erstatningsansvar ved at udbetale Lars Hansen den omhandlede Assurancesum til fri Raadighed. Efter Proceduren maa der nemlig gaas ud fra, at de Indstævnte ikke, inden Udbetalingen skete, enten af Citanten eller Holstein, der, forinden Laanet ydedes, efter det foreliggende maa antages at have været bekendt med, at Bygningerne paa Matr.-Nr. 8 a vare nedbrændte, og at Lars Hansen til de Indstævnte havde indgivet et Andragende, der — om end dettes Indhold ikke refereredes ganske korrekt — gik ud paa Fritagelse for at anvende Assurancesummen til Opførelse af Bygninger paa Matr.-Nr. 8 a, have faaet Meddelelse om eller paa anden Maade ere blevne bekendte med den af Holstein erhvervede Panteret, og ligesom de herefter ikke have gjort sig skyldige i noget til Erstatning forpligtende Forhold ved paa en Tid, da Holsteins Pantebrev vel var udstedt, men endnu ikke tinglæst, at indstille til Justitsministeriet, at Brandskaderstatningen udbetaltes Lars Hansen til fri Raadighed, saaledes findes de heller ikke at have paadraget sig noget Erstatningsansvar ved senere i Henhold til Ministeriets Resolution at lade denne Udbetaling ske.

Som Følge af det anførte findes de Indstævntes Frifindelsespaastand at maatte tages til Følge, uden at det bliver nødvendigt at komme ind paa, hvad de i øvrigt have anført til Støtte for samme.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Ingen Stempelovertrædelse ses at foreligge under Sagen.

Nr. 236.

Advokat Hindenburg

contra

Alfred Anton Christian Lindballe (Def. Jensen),

der tiltales for falsk Angivelse, Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 September 1899: Arrestanten Alfred Anton Christian Lindballe bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Richter og Prokurator Casse, 15 Kr. til hver. Saa udreder han og i Erstatning til Kaffejomfru Helene Firlings 400 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alfred Anton Christian Lindballe til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Alfred Anton Christian Lindballe, der under nærværende Sag tiltales for falsk Angivelse, Bedrageri og Falsk, er født den 17 August 1854 og anset blandt andet: ved Rettens Dom af 2 Juli 1887 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Højesteretsdom af 29 Juni 1888 efter Straffelovens § 251, cfr. til Dels § 46, og efter § 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest ved Rettens Dom af 20 November 1897 efter Straffelovens § 159 med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Ved sin egen Tilstaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist at have gjort sig skyldig i følgende: I Begyndelsen af indeværende Aar paatog Arrestanten sig overfor Kaffejomfru Helene Firlings og Blikkenslager Hans Peter Theodor Larsen — hvilken sidste ønskede at adoptere et af Helene Firlings født Barn — som juridisk Vejleder at ordne alt fornødent til Adoptionens Opnaaelse, og i denne Egenskab modtog han i Slutningen af Marts dette Aar af Helene Firlings til Opbevaring 400 Kroner, hvilke skulde udbetales til Blikkenslager Larsen, saasnart Adoptionen var bragt i Stand. Samtidig med Pengenes Modtagelse udfærdigede han et Dokument, indeholdende den om Adoptionen og de 400 Kroner truffne Overenskomst mellem Helene Firlings og Larsen. Dette Dokument lod han derefter underskrive af de nævnte Personer samt af Larsens Hustru, Marie Nielsen, ligesom han selv paaførte sit Navn »til Vitterlighed«. Imidlertid forbrugte Arrestanten i Løbet af den paafølgende Tid svigagtigt det ham saaledes betroede Beløb, og for nu at fri sig for ethvert Ansvar, baade civilt og kriminelt, i Anledning heraf, forfalskede han det ommeldte Dokument, som han sad inde med, idet han til Dokumentets Slutningsbemærkning: »at vi ere enige om dette bevidnes med vore egenhændige Underskrifter« tilføjede: »og med vort Samtykke til at han — o: Arrestanten — indtil den Tid har fri Raadighed og Dispositionsret over Pengene.« I Juli Maaned dette Aar anmeldte Helene Firlings til Politiet, at hun ansaa sig for besvegen af Arrestanten, der da sad arresteret her ved Retten i Anledning af det nedennævnte Forhold, og i det Forhør, der i Henhold til denne Anmeldelse den 25 Juli dette Aar afholdtes over ham, nægtede han sig skyldig, idet han, som erkendte at have forbrugt Pengene, paastod at have været berettiget dertil og — i Overensstem-

melse med hans ovenomtalte Plan — til Støtte for sin Paastand paa-beraabte sig det i hans Hjem beroende Dokument, som derefter ved Dommerens Foranstaltning blev bragt til Stede, og hvis Forfalskning Arrestanten i et senere Forhør som anført erkendte.

Under 10 Maj dette Aar erholdt Arrestantens Hustru, Mathilde Adamine Frederikke Hansen, der levede separeret fra sin Mand, tiltransporteret af sin Søster en Lejekontrakt med Arrestantens Underskrift, ifølge hvilken Arrestanten af nævnte Søster paa nærmere angivne Betingelser lejede nogle Møbler til en Værdi af 165 Kroner, og i Henhold til denne Lejekontrakt og til Transporten lod hun sig den 31te samme Maaned ved Fogden indsætte i Besiddelsen af nogle af disse hos Arrestanten beroende Møbler. I Vrede herover indgav Arrestanten under 13 Juni dette Aar en skriftlig Anmeldelse til Kjøbenhavns Politi, i hvilken han erklærede den nævnte Lejekontrakt for falsk, nægtede af Hustruens Søster at have lejet de ommeldte Møbler, af hvilke han paastod selv at være Ejer, sigtede sin Hustru for at have benyttet Dokumentet, vidende at det var falsk, og begærede hende straffet efter Lovens Strenged. Arrestanten, som under en i den Anledning paa Politistationen foretagen Afhøring samt under et den 1ste Juli dette Aar i Sagen afholdt Forhør fastholdt sin Sigtelse, blev sidstnævnte Dag belagt med Arrest og har siden erkendt — hvad der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger — at han selv har underskrevet den nævnte Lejekontrakt, der i sin Tid blev oprettet for under denne Form at give hans Hustrus Søster Sikkerhed for laante Penge i Møblerne, som oprindelig vare Arrestanten og Hustru tilhørende, samt at den nævnte Anmeldelse var sket fra hans Side mod bedre Vidende og alene i den Hensigt at berede hans Hustru Ubehageligheder, idet han var vred paa sin Kone, dels paa Grund af den ovenomtalte Fogdeforretning, dels fordi hun havde ladet ham afsone de Alimentationsbidrag, han skyldte hende. Ifølge Arrestantens Forklaring havde han haabet ved sin Anmeldelse at bevirke, at hans Hustru blev sat under Anholdelse og holdt indespærret nogle faa Dage, medens han derimod antager, at han — om fornødent ved at forandre sin Forklaring — vilde have hindret hendes Fængsling i et længere Tidsrum og endmere hendes Domfældelse.

Arrestantens Anmeldelse foranledigede imidlertid ikke en Gang, at hans Hustru blev anholdt, kun hendes Afhøring af Politiet og senere Afhøring i Retten.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 225 og 253 og efter dens § 274, cfr. § 268, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og efter derom nedlagt Paastand have at betale i Erstatning til Helene Firlings 400 Kroner.

Onsdagen den 1 November.

Nr. 174. Højesteretssagfører Jensen

contra

1) **Jens Christian Andresen**, 2) **Jens Christensen**, 3) **Hans Peter Møller**, 4) **Niels Rahbek Larsen**, 5) **Niels Jensen (Trædemark)**, 6) **Anders Andersen** og 7) **Laurids Peder Jacobsen (Def. Asmussen)**,

der tildales: Nr. 1 for Falsk og Bedrageri, Nr. 2 for Bedrageri og Nr. 3—7 for Meddelagtighed i Bedrageri.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 6 April 1898: De Tiltalte Jens Jeppesen og Jens Christian Andresen bør hensættes til Forbedringshusarbejde hver i 1 Aar; de Tiltalte Jens Christensen, Hans Peter Møller, Augustinus Mikkelsen, Laurids Peder Jacobsen, Anders Andersen, Niels Rahbek Larsen og Niels Jensen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage hver; endelig bør Tiltalte Anton Marinus Jensen hensættes til simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa bør og de Tiltalte Jeppesen og Andresen, en for begge og begge for en, til Anders Sørensen Scythe og Hans Sylvestersen, begge af Bøvl, betale 3384 Kr. 54 Øre, og bør Tiltalte L. P. Jacobsen, A. Andersen, N. R. Larsen, N. Jensen og A. M. Jensen til Kreditforeningen for jydsk Landejendomsbesiddere betale henholdsvis 727 Kr., 100 Kr., 190 Kr., 390 Kr. og 60 Kr. Endvidere bør de Tiltalte Jeppesen og Andresen hver udrede de med deres Anholdelse og Arrestation forbundne Omkostninger, og førstnævnte tillige Salær til den for ham særlig beskikkede Defensor, Sagfører Orth, 20 Kr. Af de øvrige Sagsomkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, 60 Kr. og Defensor, Sagfører Møhl, 40 Kr., bør de Tiltalte Jeppesen og Andresen, en for begge og begge for en, udrede Halvdelen; den anden Halvdel bør udredes af de Tiltalte J. Christensen, H. P. Møller, A. Mikkelsen, L. P. Jacobsen, A. Andersen, N. R. Larsen, N. Jensen og A. M. Jensen, saaledes at hver betaler en Ottendedel. De Tiltalte Jens August Jensen, Niels Kristian Kristiansen, Ingeborg Mikkelsen, Knud Møller Jensen, Christian Christiansen, Anders Sørensen Skjødt eller Schythe, Niels Andreas Hansen (Engebæk) og Hans Christian Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Det idømte at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. . . .

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Januar 1899: I Henseende til den de Tiltalte Nr. 9 Jens August Jensen, Nr. 11 Niels Christian Christensen Østergaard, Nr. 12 Ingeborg Christine Jacobsen, Mikkelsens Enke, Nr. 13 Knud Møller Jensen, Nr. 15 Christen Christiansen, Nr. 16 Anders Sørensen Scythe, Nr. 17 Niels Andreas Hansen og Nr. 18 Hans Christian Jensen tillagte Frifindelse bør Underrettsdommen ved Magt at stande.

Endvidere bør Tiltalte Nr. 4 Augustinus Mikkelsen for Aktors Tiltale i Sagen fri at være.

De Tiltalte Nr. 2 Jens Jeppesen og Nr. 14 Jens Christian Andresen bør hensættes til Forbedringshusarbejde hver især i 1 Aar.

De Tiltalte Nr. 1 Jens Christensen, Nr. 3 Hans Peter Møller, Nr. 5 Laurids Peder Jacobsen, Nr. 6 Anders Andersen, Nr. 7 Niels Rahbek Larsen og Nr. 8 Niels Jensen med Tilnavn Trædemark, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og de øvrige hver især i 5 Dage.

I Erstatning til Kreditforeningen for jydsk Landejendomsbesiddere betaler Tiltalte Nr. 5 Jacobsen 700 Kr., Nr. 6 Andersen 100 Kr., Nr. 7 Larsen 190 Kr. og Nr. 8 Jensen Trædemark 390 Kr., og til Gaardejer Hans Sylvestersen de Tiltalte Nr. 2 Jeppesen og Nr. 14 Andresen, en for begge og begge for en, 3384 Kr. 54 Øre.

Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten og de for Tiltalte Nr. 2 Jeppesen og for de øvrige Tiltalte beskikkede Defensorer sammesteds i Salær henholdsvis 100 Kr., 30 Kr. og 60 Kr. samt Aktor for Overretten, Justitsraad Neckelmann, og Defensorerne sammesteds, Overretssagførerne Johnsen og Rye, i Salær henholdsvis 100 Kr., 40 Kr. og 80 Kr., udredes med en Fjerdedel af Tiltalte Nr. 2 Jeppesen, med en Fjerdedel af Tiltalte Nr. 14 Andresen, med en Fjerdedel af disse 2 Tiltalte, en for begge og begge for en, og med en Fjerdedel af de Tiltalte Nr. 1 Christensen, Nr. 3 Møller, Nr. 5 Jacobsen, Nr. 6 Andersen, Nr. 7 Larsen og Nr. 8 Jensen Trædemark, en for alle og alle for en.

De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er Sagen alene indanket efter Begæring af de nedenfor nævnte Tiltalte og foreligger saaledes kun til Paa-kendelse med Hensyn til de Forhold, i hvilke disse Tiltalte ved den indankede Dom ere fundne skyldige til Straf.

Hvad angaar Sigtelsen mod Tiltalte Nr. 1 Andresen for at have gjort sig skyldig i Falsk ved paa det i Dommen ommeldte Gældsbevis af 18 Marts 1890 paa 200 Kroner at have underskrevet sin Svogers Navn som Selvskyldnerkautionist, vil Tiltaltes Forklaring om at have haft Svogerens Løfte om at ville kavere for den omhandlede Gæld og at have anset sig berettiget til at underskrive Svogerens Navn efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke kunne forkastes, og herefter findes han at maatte frifindes for Tiltalen for Falsk. Derimod er denne Tiltalte for sit øvrige i Dommen fremstillede Forhold rettelig anset efter Straffelovens § 251. Straffen vil være at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Med Hensyn til Tiltalte Nr. 2 Christensen maa det i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde, mod hvilke intet væsentligt findes at erindre, billiges, at han er anset efter Straffelovens § 253, og ligeledes findes det at kunne have sit Forblivende ved den ham idømte Straf.

Hvad endelig angaar de Tiltalte Nr. 3 Møller, Nr. 4 Larsen, Nr. 5 Jensen (Trædemark), Nr. 6 Andersen og Nr. 7 Jacobsen,

er det fremdeles i Dommen rettelig antaget, at de ikke ville kunne undgaa Strafansvar for det af dem udviste, i Dommen fremstillede Forhold, men efter samtlige Omstændigheder findes dette at kunne henføres under Straffelovens § 256, jfr. § 253, og Straffen for hver især af dem at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

I Henseende til de de Tiltalte Nr. 1 Andresen, Nr. 4 Larsen, Nr. 5 Jensen (Trædemark), Nr. 6 Andersen og Nr. 7 Jacobsen idømte Erstatninger og de samtlige fornævnte Tiltalte paa lagte Aktionsomkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

De Tiltalte Jens Christian Andresen og Jens Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Andresen i fire Gange fem Dage og Christensen i to Gange fem Dage. De Tiltalte Hans Peter Møller, Niels Rahbek Larsen, Niels Jensen (Trædemark), Anders Andersen og Laurids Peder Jacobsen bør hensættes i simpelt Fængsel hver især i 8 Dage. I Henseende til de idømte Erstatninger og Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Jensen og Asmussen hver 80 Kroner, som udredes af Tiltalte Andresen med Halvdelen og af de øvrige Tiltalte, en for alle og alle for en, med Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er der først rejst Tiltale mod: 1. Forhenværende Jordbruger Jens Christensen, der er født i Aaret 1841, 2. Husmand Jens Jeppesen, født 1854, 3. Gaardejer Hans Peter Møller, født 1858, 4. Aftægtsmand Augustinus Mikkelsen, født 1829, 5. Gaardejer Laurids Peder Jacobsen, født 1852, 6. Husmand Anders Andersen, født 1856, 7. Husmand Niels Rahbek Larsen, født 1844, 8. Husmand Niels Jensen med Tilnavn Trædemark, født 1851, 9. Husmand Jens August Jensen, født 1860, 10. Anton Marinus Jensen, født 1873, 11. Gaardejer Niels Christian Christensen Østergaard, født 1870, 12. Ingeborg Christine Jacobsen, Husmand Mikkelsens Enke, født 1845, og 13. Gaard- og Mølle-ejer Knud Møller Jensen, født 1858, mod førstnævnte for Bedrageri og mod de øvrige nævnte Personer for Meddelagtighed i denne Forbrydelse, og dernæst er der i Henhold til en anden Undersøgelse rejst Tiltale yderligere mod Nr. 2 Jeppesen for Falsk og Bedrageri samt Overtrædelse af Straffelovens § 262, jfr. Lov 1880 Nr. 64 § 12, samt endvidere mod: 14. Bolsmand Jens Christian Andresen, født 1835, for Falsk og Bedrageri, mod: 15. Husmand Christen Christiansen, født 1851, 16. Gaardmand Anders Sørensen Scythe, født 1831, og

17. Slagter Niels Andreas Hansen, med Tilnavn Engebæk, født 1857, for Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 262, jfr. Lov 1880 Nr. 64 § 12 samt mod 18. forhenværende Detaillist Hans Christian Jensen, født 1854, for Bedrageri; og er Sagen indanket for Overretten for samtlige nævnte Personers Vedkommende, alene med Undtagelse af Nr. 10 Jensen, der, inden Underrettsdommen kunde blive forkyndt for ham, har forladt Landet.

Af de Tiltalte har Nr. 14 Andresen tidligere været under Tiltale for Falsk, i hvilken Sag han imidlertid ved Overrettens Dom af 9 Juli 1894 blev frifunden for Aktors Tiltale men ses i øvrigt hverken . . . eller nogen af de øvrige Tiltalte tidligere at have været tiltalte eller straffede.

I. Hvad angaar Sigtelsen mod de Tiltalte 1—13 for Bedrageri og Meddelagtighed deri, fremgaar det af Sagens Oplysninger, at der den 8 April 1896 efter Begæring af Kreditforeningen af jydsk Landejendomsbesiddere blev foretaget en Udlægsforretning hos Tiltalte Nr. 1 Christensen til Fyldestgørelse af bemeldte Forenings paa Grund af Renters og Afdrags Udeblivelse i December Termin 1895 forfaldne Fordring i Henhold til en af bemeldte Tiltalte den 1 Juni 1889 udstedt, den 7de s. M. tinglyst Panteobligation for oprindeligt 9000 $\frac{3}{4}$ Kr., for hvilket Beløb med Renter etc. der ved Obligation var givet Kreditforeningen 1ste Prioritets Panteret i den ham dengang tilhørende Landejendom »Egebjerg«, skyldsats under Matr. Nr. 9 a og 3 b af Filskov By, Sønder Omme Sogn, for Hartkorn tilsammen 7 Skp. 3 Fdk. 2 $\frac{1}{4}$ Album, tillige med derpaa opførte Bygninger, den til enhver Tid derværende Avl og Afgrøde samt Gødning m. m. »saa og i Besætning, Inventarium og Avlsredskaber«, hvorhos under Pantsætningen endvidere var indbefattet en Ret til Mergelgravning og en Vejrettighed.

Under denne Udlægsforretning viste det sig, at der paa Ejendommen af Besætning af Heste og Kreaturer ikkun fandtes en Tyr, som derhos opgaves at tilhøre et Aktieselskab, og af Inventarium ikkun nogle faa Genstande, der registreredes og vurderedes til tilsammen 53 Kr., i hvilken Anledning Tiltalte Christensen paa Forespørgsel opgav, at han ca. 14 Dage forud til forskellige af de medtiltalte havde udleveret saa godt som hele Ejendommens Besætning og Inventarium m. m. I den anførte faste Ejendom, der med Tilbehør vurderedes til 8000 Kr., og i de registrerede Genstande dekrettedes derpaa Udlæg til Fyldestgørelse for Kreditforeningens Fordring, der med Renter og Omkostninger opgjordes til 9114 Kr. 60 Øre, og erklærede Tiltalte Nr. 1 Christensen derefter, at han ikke ejede andet som Genstand for Eksekution end det saaledes udlagte.

Under den i denne Anledning indledede Undersøgelse er det bl. a. oplyst, at der om en til 250 Kr. vurderet Plag, der saaledes i Slutningen af Marts Maaned 1896 af Tiltalte Nr. 1 Christensen blev udleveret til Tiltalte Nr. 3 Møller, allerede i September eller Oktober Maaned 1895 var truffet en Overenskomst mellem disse Tiltalte, ifølge hvilken Møller for at hjælpe Christensen med Berigtigelsen af en Gæld til en Sparekasse afkøbte ham bemeldte, da 1 $\frac{1}{2}$ Aar gamle Plag for 250 Kr., hvilken Sum blev udbetalt Christensen og af denne anvendt i nævnte Øjemed, men saaledes at Plagen forblev paa Christensens omhandlede Ejendom, i hvilken Anledning der den 22 Oktober 1895

oprettedes en Kontrakt, ifølge hvilken Plagen, der erklæredes for at være Møllers Ejendom, »udstationeredes« hos Christensen, der skulde være pligtig at udlevere den til Møller paa Anfordring. Tiltalte Christensen har nu vel erkendt, at Grunden til, at Plagen i Slutningen af Marts 1896 blev udleveret Møller, var den, at der da forestod Udlægsforretning for Kreditforeningens ovenanførte forfaldne Fordring, men da det her ommeldte Salg af Plagen i Efteraaret 1895 efter det foreliggende ikke findes at overskride den Dispositionsret, som maatte tilkomme Christensen selv under Hensyn til, at Ejendommens Besætning som anført var pantsat til Kreditforeningen, og Udleveringen i Marts 1896 ikkun var en Opfyldelse af bemeldte Handel, findes de nævnte Tiltalte ikke ved dette deres Forhold at have paadraget sig noget Strafansvar.

I Begyndelsen af Januar Maaned 1896 skyldte Tiltalte Nr. 1 Christensen efter sit Opgivende, foruden den ovennævnte i 11 December Termin 1895 forfaldne Kreditforeningsskuld, endvidere ca. 1320 Kr. til Sønder Omme Sparekasse og derhos flere andre Summer til et Beløb af ca. 750 Kr., deriblandt Vekselgæld, af hvilke Fordringer navnlig ogsaa Sparekassens var forfalden, og der blev da, som det maa antages den 16 Januar 1896, paa hans ovennævnte Ejendom afholdt et Møde, ved hvilket foruden Christensen var til Stede paa den nævnte Sparekasses Vegne de Tiltalte Nr. 2 Jeppesen, der dengang var Bestyrelsens Formand, Nr. 3 Møller og Nr. 4 Mikkelsen, samt endvidere flere Personer, der som Kautionister hæftede for Christensens Gældsposter til Sparekassen, deriblandt de Tiltalte Nr. 5 Jacobsen, Nr. 6 Andersen, Nr. 7 Larsen og Nr. 8 Jensen Trædemark. Ved de her nævnte Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at der paa dette Møde, der maa antages foranlediget af Sparekassens Bestyrelse, blev truffet Beslutning om, at Tiltalte Nr. 1 Christensen, der ikke saa sig i Stand til at betale sin Gæld til Sparekassen, skulde overdrage sin Ejendoms Besætning m. v. til Kautionisterne, der vilde komme til at indfri den ommeldte Gæld, dog saaledes at de afhændede Genstande indtil videre skulde forblive paa Ejendommen, og i Henhold til denne Beslutning solgte Christensen da til Tiltalte Nr. 5 Jacobsen, der foruden Kautionen overfor Sønder Omme Sparekasse endvidere havde kautioneret for Tiltalte Nr. 1 Christensen overfor en anden Sparekasse og derhos selv havde 300 Kr. til Gode hos ham, 4 Køer, 2 Kalve, 3 Søer, halv Andel i en Ringtromle, 2 Vogne, 1 Hakkelsemaskine, 2 Plove m. m., hvilke Genstande i Forbindelse med ca. 6 Tønder tærsket Havre, der maa antages at have haft en Værdi af ca. 27 Kr., men med Hensyn til hvilke intet ulovligt kan anses at foreligge, under Sagen ere vurderede til i alt 727 Kr., til Tiltalte Nr. 6 Andersen 1 Ko og 2 Kvier, vurderede tilsammen til 180 Kr., til Tiltalte Nr. 7 Larsen 1 Stud og 2 Kvier af samlet Værdi 190 Kr. og til Tiltalte Nr. 8 Jensen Trædemark 1 Hoppe og 3 Poltegrise af samlet Værdi 390 Kr., hvilke Genstande alle forbleve paa Christensens Ejendom, idet der samtidig oprettedes 4 saakaldte Foderkontrakter eller Laanekontrakter, hvilke Kontrakter, der bleve affattede af Tiltalte Nr. 3 Møller overensstemmende med et ham af en Sagfører givet Udkast, vare af lignende Indhold

som den ovennævnte mellem Tiltalte Nr. 1 Christensen og Tiltalte Nr. 3 Møller indgaaede, den 22 Oktober 1895 daterede Kontrakt, og saaledes navnlig gik ud paa, at Tiltalte Nr. 1 Christensen forpligtede sig til paa Anfordring at udlevere de fornævnte Husdyr til de respektive Købere. Da Christensen nu i Slutningen af paafølgende Marts Maaned mente, at det kunde forventes, at Kreditforeningen da vilde skride til Eksekution for de i sidste 11 December Termin forfaldne ikke betalte Terminsydelser, bleve samtlige fornævnte solgte Besætnings- og Inventariegensstande, dog med Undtagelse af en Ko, der i Mellemtiden var død, af ham udleverede til vedkommende Købere, der hver for sit Vedkommende havde betalt eller derefter betalte til Sønder Omme Sparekasse den Del af Tiltalte Nr. 1 Christensens Gæld, som det paa-hvilede ham at tilsvare. Efter at der derpaa, som ovenmeldt, den 8de April s. A. var gjort Udlæg i den pantsatte Ejendom, blev denne stillet til Auktion, ved hvilken Lejlighed Kreditforeningen maa antages som højstbydende at have taget Forbehold om at lade sig Ejendommen udlægge ved Fogden, samt senere atter af Kreditforeningen solgt underhaanden for 8000 Kr. og bemeldte Forening har derefter opgjort sit paa Tiltalte Christensens Obligation lidte Tab til i alt 1883 Kr. 41 Øre.

Tiltalte Nr. 1 Christensen har forklaret, at den omhandlede Ejendom i sin Tid uden Besætning var vurderet til 18000 Kr., at han derhos har anvendt ca. 1000 Kr. paa dens Forbedring, og at han derfor, da han paa foranførte Maade disponerede over Besætningen og Inventariet, gik ud fra, at Kreditforeningen vilde kunne blive dækket for sin Fordring alene gennem den faste Ejendom, og derfor intet Tab vilde komme til at lide ved de skete Dispositioner; men ligesom det efter Sagens Oplysninger maa antages, at Ejendommen ogsaa i øvrigt var forsømt og blottet for det til dens Drift fornødne, saaledes har Christensen ogsaa erkendt, at Udleveringen af de ommeldte Genstande skete paa det nævnte Tidspunkt, fordi Udlægsforretning fra Kreditforeningens Side da kunde ventes, og at han herom underrettede de paagældende Købere, som da selv lod Genstandene afhente, samt at det under de foreliggende Omstændigheder, under hvilke den faste Ejendom stilledes til Auktion, maatte blive usikkert, om et for Kreditforeningen tilfredsstillende Resultat vilde kunne opnaas.

Tiltalte Nr. 3 Møller har erkendt, at han ved det omhandlede Møde den 16 Januar 1896 paa foranførte Maade medvirkede til, at den fornævnte Ordning med Overdragelsen til Kautionisterne fandt Sted, og vel har saavel denne Tiltalte som ogsaa de Tiltalte Nr. 5 Jacobsen, Nr. 6 Andersen, Nr. 7 Larsen og Nr. 8 Jensen Trædemark villet gøre gældende, at de ikke tænkte paa, at der ved de indgaaede Overenskomster foretoges noget ulovligt, eller paa, at der derved vilde blive tilføjet Panthaveren noget Tab; men under Hensyn til det betydelige Omfang, hvori Dispositionerne fandt Sted, idet Ejendommen, afset fra nogle enkelte Stykker, hvorom nærmere nedenfor, derved blev blottet for hele sin Besætning og det meste af Inventariet, findes der intet Hensyn at kunne tages til nævnte de Tiltaltes Formening om, at der intet Tab vilde tilføjes Panthaveren, og det af disse Tiltalte Nr. 1, 3 og 5—8 udviste heromhandlede Forhold vil derfor, selv om der

gaas ud fra Rigtigheden af, hvad de Tiltalte Nr. 2—8 under Sagen have ladet anbringe, nemlig at de, da Overenskomsten blev truffen, vare uvidende om, at Tiltalte Nr. 1 Christensen stod til Restance med Kreditforeningsydelse pr. 11 December 1895, være at tilregne dem til Straf efter Straffelovens § 253.

Hvad derimod de Tiltalte Nr. 2 Jeppesen og Nr. 4 Mikkelsen angaar. — — — — —

Medens Kreditforeningen ingen Erstatningspaastand har nedlagt mod Tiltalte Nr. 1 Christensen, har den paastaaet sig tilkendt i Erstatning hos Tiltalte Nr. 5 Jacobsen 727 Kr., idet der herunder ogsaa er taget Hensyn til de ovennævnte ca. 6 Tønder Havre, hos Tiltalte Nr. 6 Andersen 180 Kr., hos Tiltalte Nr. 7 Larsen 190 Kr. og hos Tiltalte Nr. 8 Jensen Trædemark 390 Kr., og disse Erstatningspaastande. mod hvis Størrelse ingen Indsigelse er fremsat, ere ved Underretsdommen tagne til Følge, dog saaledes, at det ikkun er paalagt Tiltalte Nr. 6 Andersen at tilsvare 100 Kr., da den af ham købte til 80 Kr. vurderede Ko var død, inden Udleveringen fandt Sted.

Tiltalte Nr. 1 Christensen har dernæst den 8 Februar 1896 i Tiltalte Nr. 13 Jensen, der for ham havde kautioneret for en Vekselgæld, der til Rest udgjorde 190 Kr., afhændet 1 Vædder, 6 Faar og 1 Griseso for en Købesum af 180 Kr., hvilket Beløb kontant blev betalt til Christensen, der indsendte det til vedkommende Bank, af hvilken Vekslen var diskonteret. De nævnte Dyr, der ligeledes henhørte til den oftnævnte Ejendoms Besætning, forbleve efter Aftale paa denne — idet der herom blev oprettet en lignende Kontrakt som de ovenfor omtalte — indtil Tiltalte Nr. 13 Jensen i Slutningen af paafølgende Marts Maaned efter Christensens Anmodning lod dem afhente. Tiltalte Jensen hvorimod Tiltalte Nr. 1 Christensens heromhandlede Forhold vil være at henføre under Straffelovens § 253.

Frømdes har Tiltalte Nr. 1 Christensen i Slutningen af Marts Maaned 1896 efter Forhandling med den i første Instans medtiltalte Nr. 10 Jensen, hvem han skyldte ca. 150 Kr., til dennes Broder afhændet en til oftnævnte Ejendoms Inventarium hørende Vogn, der er vurderet til 60 Kr., saaledes at den ydede Købesum, 60 Kr., blev ført til Afdrag paa Tiltalte Christensens nævnte Gæld, og vil dette Forhold for sidstnævnte Tiltaltes Vedkommende ligeledes være at henføre under Straffelovens § 253.

II. I December Maaned 1896 blev den ovennævnte Sønder Omme Sogns Spare- og Laanekasses Bo taget under Konkursbehandling, og ved den af den midlertidige Bestyrer i Boet foretagne Gennemgang af Boets Bøger og Papirer fandtes bl. a. en Del Uoverensstemmelser mellem Hoved- og Kassebøgerne og de af Sparekassen udfærdigede Kontrabøger for Indlaan, hvis Ihændehavere vare indkaldte i Anledning af saadan Revision, samt endvidere forskellige andre Uregelmæssigheder i Sparekassens Regnskaber, der i et Tidsrum af over 10 Aar indtil Foraaret 1896 havde været førte af Tiltalte Nr. 2 Jeppesen i dennes Egenskab af Formand, Kasserer og Regnskabsfører for Sparekassen, i hvilken Post han afløstes af Tiltalte Nr. 3 Møller, medens foruden disse og fornævnte Tiltalte Nr. 4 Mikkelsen endvidere i nævnte

Tidsrum bl. a. de Tiltalte Nr. 15 Christiansen, Nr. 16 Scythe og Nr. 17 Hansen til forskellige Tider havde fungeret som Medlemmer af Bestyrelsen, der skulde bestaa af 9 Medlemmer, medens Tiltalte Nr. 14 Andresen, der ligeledes tidligere havde været Medlem af Bestyrelsen og umiddelbart før Tiltalte Nr. 2 Jeppesen dens Formand og Sparekassens Kasserer og Regnskabsfører, i et Par Aar, antageligen fra 1892 til 1894, havde været den ene af Sparekassens 2 Revisorer.

Under den paa Foranledning af bemeldte midlertidige Bestyrer indledede kriminelle Undersøgelse er det bl. a. oplyst, at der ved flere Lejligheder, dels naar Sparekassen paa sædvanlig Maade i et lejet Forretningslokale holdt aabent Kontor, hvilket var Tilfældet en Gang hver 14de Dag, ved hvilken Lejlighed foruden det til Formand, Kasserer og Regnskabsfører valgte Medlem af Bestyrelsen endvidere Næstformanden og efter Tur et tredje Medlem af Bestyrelsen skulde være til Stede, hvilket dog ikke altid overholdtes, dels ogsaa udenfor saadan Kontortid og Sted er blevet aabnet Kontrabøger, der have faaet Paategning om Indskud i Sparekassen, uden at der i Virkeligheden samtidig har fundet nogen kontant Indbetaling Sted. Af saadanne Tilfælde ere følgende oplyste:

4. Ved de af de Tiltalte Nr. 2 Jeppesen og Nr. 14 Andresen afgivne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det dernæst anses tilstrækkelig godtgjort, at disse 2 Tiltalte have gjort sig skyldige i følgende Forhold.

For nogle Aar siden, som det maa antages en Gang i Aaret 1894, henvendte Tiltalte Nr. 14 Andresen sig en Dag til Tiltalte Nr. 2 Jeppesen i dennes Hjem med Anmodning om økonomisk Hjælp, og for at Andresen kunde blive sat i Stand til at rejse Penge, aabnede Jeppesen, der havde ubrugte Eksemplarer af Sønder Omme Sogns Sparekasses Kontrabøger liggende hos sig, efter Andresens Begæring 2 saadanne Bøger, som han forsynede med et vilkaarligt Løbenummer og paategnede med Tiltalte Andresens Navn som Ejer, hvorhos han i hver af disse Bøger indførte en Paategning om, at der paa Bogen den 4 Maj 1894 var indskudt et Beløb af 4000 Kr., hvilke Paategninger han underskrev med sit eget Navn alene. Tiltalte Andresen indbetalte ikke noget kontant Beløb til Jeppesen, men overleverede ham i Anledning af disse Bøgers Udstedelse 2 Panteobligationer, den ene lydende paa 7000 Kr., udstedt af Tiltalte Andresen til Sønder Omme Sparekasse, givende Pant i Andresens daværende Ejendom paa Møbjerg Mark med Prioritet efter et Kreditforeningslaan paa ca. 5400 Kr., og den anden lydende paa 1000 Kr. med Pant i en Andresen tidligere tilhørende Ejendom i Lundager, udstedt af vedkommende Køber til Tiltalte Andresen og givende Prioritet efter et Kreditforeningslaan paa noget over 6000 Kr. Det ommeldte Arrangement blev truffet, uden at Tiltalte Jeppesen derom havde forhandlet med noget andet Medlem af Sparekassens Bestyrelse, og uden at der samtidig derom blev anført noget i Sparekassens Bøger, der ikke vare til Stede, og saadant har heller ikke senere fundet Sted.

Tiltalte Jeppesen har vel villet paastaa, at han den nærmest paafølgende Kontordag, mindst 10 Dage senere, talte med Tiltalte Christiansen om de 2 Panteobligationer paa 7000 og 1000 Kr. — hvad

denne imidlertid har erklæret ikke at kunne erindre noget om — men han har erkendt, at der, da Christensen ikke vilde give sit Samtykke til, at Panteobligationerne bleve modtagne af Sparekassen som Sikkerhed for 8000 Kr., ikke blev truffet nogen for Sparekassen bindende Ordning angaaende det ommeldte Mellemværende med Andresen. De to Panteobligationer bleve dog af Jeppesen indtil videre nedlagte i Sparekassens aflaaede Pengekasse, hvorfra de imidlertid senere ere borttagne, formentlig i Anledning af en Revision, da der ikke i Bøgerne fandtes nogen Oplysning om dem.

Da det, som anført, ikke var lykkedes Tiltalte Jeppesen at bringe en Ordning i Stand, forsøgte han efter sin Forklaring at faa de 2 Kontrabøger tilbage fra Tiltalte Andresen, men dette kunde da ikke lade sig gøre.

Tiltalte Andresen havde nemlig, som det maa antages, allerede da pantsat den ene af Kontrabøgerne i Vejle Bank, hvor han paa den erholdt et Laan af 3300 Kr. eller muligen lidt mere, hvilket Laan i øvrigt senere er blevet tilbagebetalt ved Tiltalte Jeppesens Foranstaltning, hvorefter den paagældende Kontrabog maa antages at være tilintetgjort; Vejle Bank har saaledes intet Tab lidt. Angaaende den anden af de herommeldte Kontrabøger er det oplyst, at Tiltalte Andresen, der da skulde indfri et ham tidligere ydet Laan i Landmandsbankens Afdeling i Vejle, i April Maaned 1895 henvendte sig til en Sagfører i Herning med Anmodning om at forskaffe ham et Laan paa 3300 Kr., idet Tiltalte til Sikkerhed tilbød dels bemeldte Kontrabog som Haandpant, dels Selvskyldnerkaution af 2 Mænd, nemlig hans Svoger, Gaardejer Hans Sylvestersen af Bøvl, og Tiltalte Nr. 16 Scythe, og Sagen blev derefter ordnet saaledes, at et Laan af den angivne Størrelse mod den ommeldte Sikkerhed blev ydet af Ringkøbing Bank, hvorefter Sagføreren ved Hjælp af dette Laan indfriede Tiltalte Andresens Gæld til Landmandsbanken i Vejle. Senere, nemlig i Oktober Maaned s. A., blev Laanet imidlertid overført, som det maa antages paa lignende Betingelser, til Herning Hede- og Diskontobank, hvor det den 19 December 1896 maatte indfries af Kautonisten Sylvestersen med 3384 Kr. 54 Øre, hvorefter den omhandlede Kontrabog blev udleveret til denne. Tiltalte Andresen vil i øvrigt i den mellemiggende Tid paa forskellig Maade have søgt at skaffe Dækning for de Beløb, han ved de heromhandlede Pantsætninger havde forskaffet sig, ved at stille forskellige Værdipapirer til Tiltalte Jeppesens Disposition, men mod dennes Benægtelse har Andresen ikke kunnet godtgøre der ved at have forskaffet Jeppesen noget Vederlag af væsentlig Værdi.

Tiltalte Nr. 2 Jeppesen har erkendt, at han ved Udstedelsen af de heromhandlede 2 Kontrabøger, lydende paa 4000 Kr. hver, var sig bevidst, at det — som han har udtrykt sig — var noget galt noget, han havde foretaget sig, og at han ikke turde indføre de paagældende Transaktioner i Sparekassens Bøger, forinden han af Medbestyrerne havde erholdt fornøden Godkendelse af det passerede og navnlig af, at de 2 Panteobligationer paa tilsammen 8000 Kr. kunde modtages af Sparekassen som Valuta eller som Sikkerhed, hvorved bemærkes, at i alt Fald Panteobligationen paa de 7000 Kr. ikke, da Jeppesen modtog den, var tinglæst, og at han derhos paa Andresens Begæring — der efter dennes Forklaring skyldtes den Omstændighed, at han mente

at kunne faa Ejendommen solgt og derved blive i Stand til at indbetale de 8000 Kr. kontant i Sparekassen — lovede Andresen ikke straks at lade den tinglæse som Behæftelse paa hans Ejendom, hvilket heller ikke nogensinde er sket, og hvad Tiltalte Andresen angaar, maatte denne ifølge sin tidligere Stilling som Formand og Regnskabsfører og senere som Revisor i alt Fald være paa det rene med, at Udstedelsen af Kontrabøgerne ikke var foregaaet overensstemmende med de i Sparekassen gældende Regler eller paa en for Ihændehaveren af Bøgerne betryggende Maade, ligesom han ogsaa maa anses at have erkendt, at den benyttede Fremgangsmaade var ulovlig, og heretter findes disse Tiltalte derved, at bemeldte Bøger ere blevne pantsatte som ovenmeldt, at være ifalden Strafansvar efter Straffelovens § 251.

Gaardejer Sylvestersen, der — ligesom ogsaa Tiltalte Nr. 16 Scythe — har forklaret, at han ikke havde indladt sig paa at være Kautionist for Laanet i Ringkøbing Bank og senere i Herning Hede- og Diskontobank, dersom det ikke var blevet sagt ham, at den omhandlede Kontrabog paa 4000 Kr. tillige vilde blive stillet til Sikkerhed, har paastaet sig tilkendt i Erstatning hos de Tiltalte Nr. 2 Jepsen og Nr. 14 Andresen det Beløb, hvormed han, som anført, har maattet indfri Gælden i sidstnævnte Bank, og mod denne Paastand have nævnte Tiltalte intet haft at erindre.

Ved Tiltalte Nr. 14 Andresens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det . . . anses tilstrækkelig godtgjort, at han uden sin tidligere nævnte Svoger, Gaardejer Hans Sylvestersens Vidende og Villie har skrevet dennes Navn under Ordene: »som Selvskyldnerkautionister« paa et af Andresen den 18 Marts 1890 til Sparekassen udstedt Gældsbevis paa 200 Kr., og at han derefter har indleveret dette Gældsbevis, der tillige havde Underskrift af en anden Kautionist, til Sparekassen i Anledning af en ham paahvilende Forpligtelse til at tilsvare Sparekassen et Beløb som det nævnte, og vel har Tiltalte forklaret, at han, der ikke vil have søgt at efterligne Sylvestersens Haandskrift, havde dennes Løfte om at ville kautionere for ham for det ommeldte Beløb, og at han derfor mente, at han nok turde skrive hans Navn efter, ligesom ogsaa, at han, da han skrev Navnet, havde til Hensigt bagefter at tale med Sylvestersen om det passerede, hvilket han i hvert Fald dog ikke har gjort, men selv om Sylvestersen havde givet Tiltalte et Løfte som det anførte, hvilket han imidlertid har benægtet, idet han dog senere under Forhørene har erklæret, at det er muligt, at han kan have gjort det og senere glemt det, men at han dog ikke tror at have afgivet Løftet, vilde dette dog ikke kunne føre til Ansvarsfrihed for Tiltalte Andresen, der for sit heromhandlede Forhold vil være at anse efter Straffelovens § 268. Om Erstatning er der i nærværende Tilfælde ikke Spørgsmaal.

Medens det i Henhold til det saaledes fremstillede maa have sit Forblivende ved den de Tiltalte Nr. 9 Jensen, Nr. 11 Østergaard, Nr. 12 Mikkelsens Enke, Nr. 13 Jensen, Nr. 15 Christiansen, Nr. 16 Scythe, Nr. 17 Hansen og Nr. 18 Jensen ved Underrettsdommen tillagte Frifindelse, vil endvidere Tiltalte Nr. 4 Mikkelsen være at frifinde

for Aktors Tiltale, og findes den Straf, som de øvrige Tiltalte som anført have forskyldt, Tiltalte Nr. 1 Christensen efter Straffelovens § 253, Tiltalte Nr. 2 Jeppesen efter Straffelovens §§ 268, 251, jfr. tildele § 46 og § 262, 2det Led, de Tiltalte Nr. 3 Møller, Nr. 5 Jacobsen, Nr. 6 Andersen, Nr. 7 Larsen og Nr. 8 Jensen Trædemark efter Straffelovens § 253, samt Nr. 14 Andresen efter Straffelovens §§ 251 og 268, efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes for de Tiltalte Nr. 2 Jeppesen og Nr. 14 Andresen til Forbedringshusarbejde hver især i 1 Aar, og for de øvrige Tiltalte til Fængsel paa Vand og Brød, Tiltalte Nr. 1 Christensen i 2 Gange 5 Dage, og de Tiltalte Nr. 3 Møller, Nr. 5 Jacobsen, Nr. 6 Andersen, Nr. 7 Larsen og Nr. 8 Jensen Trædemark, hver især i 5 Dage.

De Tiltalte Nr. 5 Jacobsen, Nr. 6 Andersen, Nr. 7 Larsen og Nr. 8 Jensen Trædemark ville derhos have til Kreditforeningen for jyske Landejendomsbesiddere at betale de dem ved Underretsdømmen paalagte Erstatningsbeløb, dog saaledes at Erstatningen for førstnævntes Vedkommende ikkun bliver 700 Kr., samt de Tiltalte Nr. 2 Jeppesen og Nr. 14 Andresen in solidum at udrede i Erstatning til Gaardejer Hans Sylvestersen 3384 Kr. 54 Øre.

Nr. 74. Vekselmægler **Carl Johansen** dels som Befuldmægtiget for Enkefru E. Johansen, dels paa egne Vegne (Selv)

contra

Overformynderiet ved Overformynder Trolle (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Overformynderiets Regnskabspligt overfor en Interessent i samme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 November 1898: Det indstævnte Overformynderi bør for Tiltale af Citanten, Vekselmægler Carl Johansen, dels som befuldmægtiget for Enkefru E. Johansen, dels paa egne Vegne, i denne Sag fri at være. Til det offentlige betaler Citanten det Retsgebyr og Skrivsalær, som skulde have været erlagt, og Godtgørelse for det Stempelpapir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke for de Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret, samt til de Indstævnte i yderligere Sagsomkostninger 50 Kroner. Endelig betaler Citanten til Justitskassen i Mulkt for unødigt Trætte 50 Kroner. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagsfører Frørup en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af de af ham den 18 April og den 15 August d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Appellanten findes derhos at maatte anses med en Bøde af 150 Kroner for unødigt Trætte for Højesteret.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. For unødigt Trætte for Højesteret bør Appellanten, Vekselmægler Carl Johansen, bøde 150 Kroner til Justitskassen. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Vekselmægler Carl Johansen, dels som befuldmægtiget for Enkefru E. Johansen, dels paa egne Vegne søgt de Indstævnte, Overformynderiet til 1) under Tvang af passende Dagsbøder at give Citanten qva befuldmægtiget for ovennævnte Enkefru E. Johansen Adgang til i Overformynderiet at konstatere Tilstedeværelsen eller Ikke-Tilstedeværelsen af Obligationer, af hvilke der af Eksekutores i Enkefru Harboes Bo ved en Repartition af Marts 1893 skal være udlagt Albert H. P. Johansen større eller mindre Andele, og erholde Oplysning om Forrentning, Afdrag og Sikkerhed, disse Obligationer vedrørende, 2) at udlevere Citanten qva befuldmægtiget for ovennævnte Enkefru E. Johansen de hende til fri Raadighed testamenterede Arvemidler, der af Eksekutores i Enkefru M. Harboes Dødsbo skulle være indleverede i Overformynderiet, principaliter med Renter af disse Beløb efter 5 pCt. p. a. fra 8 September 1897, subsidiært med Renter af disse Beløb efter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 28 Marts d. A. til Udløvelse finder Sted, 3) at udbetale Citanten personlig 2000 Kr. à conto forfaldne Rentepenge, der som ham tilkommende skulle henligge i Overformynderiet, med Renter heraf efter 5 pCt. p. a. principaliter fra 8 September 1897, subsidiært fra 28 Marts d. A. til Betaling sker, samt 4) under Tvang af passende Dagsbøder til Citanten personlig at aflægge Regnskab over de Rentepenge, Overformynderiet for hans Reginning maatte sidde inde med, særlig med Hensyn til Renterne af de Kontanter, der uden hans Vidende skulle være anbragte paa Sparekassebøger. Endelig har Citanten paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger.

Efter at en af de Indstævnte, hvem der er meddelt fri Proces uden Beskikkelse af Sagfører, under særskilt Procedure af Sagens Formalitet nedlagt Afvisningspaastand var bleven forkastet ved Rettens Kendelse af 18 Juli d. A., procedere de til Frifindelse og paastaa Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger.

Det er in confesso, at Citanten i Anledning af et af ham til Justitsministeriet indgivet Andragende fra bemeldte Ministerium i Oktober 1897 fik Tilkendegivelse om, at han i Overformynderiet imod sædvanligt Gebyr vilde kunne begære en Afskrift af sin Konto i sammes Bøger samt Genparten af de hans Moder, bemeldte Enkefru E. Johansen for en Andel tilhørende, i Overformynderiet beroende Panteobligationer, samt at han ved Henvendelse i Overformynderiets Kassererkontor vilde kunne erholde Oplysning om, hvorvidt der sammesteds

maatte henligge Rentebeløb til Udbetaling til ham, og mod de Indstævntes Benægtelse har Citanten ikke godtgjort, at deslige Oplysninger ere bleven ham nægtede. Da Citanten maa anses at have fornøden Adgang til paa ovennævnte Maade at erholde samtlige de Oplysninger, som omhandles i hans under Nr. 1 ommeldte Paastand, vil der her-efter intet Hensyn kunne tages til denne.

Da derhos Citanten ikke har bestridt Rigtigheden af de Indstævntes Anbringende om, at de, hans nævnte Moder tilhørende Arvemidler, der bero i Overformynderiet, bestaa i Andele i Obligationer, hvis øvrige Andele bestyres under Overformynderiet for andre Kapitalejere, og Obligationerne følgelig efter Forholdets Natur skulle bero i Overformynderiet, uanset at Citantens Moder har fri Raadighed over de hende tilhørende Andele, vil ikke heller den af Citanten under Nr. 2 fremsatte Paastand kunne tages til Følge.

Hvad endvidere angaar den af Citanten under Nr. 3 fremsatte Paastand, har han mod de Indstævntes Benægtelse ikke godtgjort, at de have vægret sig ved at udbetale ham forfaldne Renter, og til af Overformynderiet at fordrø à conto Udbetalinger af Rentepenge, der, efter hvad der er uomtvistet, ifølge de gældende Regler udbetales i visse Terminer, naar Renterne forfalde, kan Citanten ikke anses at have noget Krav.

Da Citanten endelig findes ganske uberettiget til af Overformynderiet at fordrø Regnskab over de Rentepenge, samme maatte sidde inde med for hans Regning, aflagt til ham personlig, ud over at han ved Henvendelse til Overformynderiets Kassererkontor, efter hvad de Indstævnte uimodsagt have assereret, kan faa alle Oplysninger, han har Krav paa, vedrørende sine Rentepenge, kan der ikke heller tages noget Hensyn til den af ham under Nr. 4 fremsatte Paastand. De Indstævnte ville herefter være at frifinde, medens Citanten vil have at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager samt i yderligere Sagsomkostninger til de Indstævnte 50 Kr., i hvilken Henseende bemærkes, at Overformynderen har erklæret, at han ved Embedsforretninger var forhindret i at give personligt Møde ved Sagens Foretagelse i Forligskommissionen, og saaledes maa anses at have godtgjort lovligt Forfald i den nævnte Henseende.

Citanten, der ikke findes at have haft nogen rimelig Grund til at anlægge nærværende Sag, vil endelig i Medfør af Frd. 11 August 1819 for unødigt Trætte have at bøde 50 Kr. til Justitskassen.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Frørup en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 18 April og den 15 August d. A. fremlagte Indlæg; i øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Torsdagen den 2 November.

Nr. 225.

Advokat Nellemann

contra

Antonia Eleonora Øberg (Def. Overretssagf. Ulf Hansen),

der tiltales for falsk Angivelse og Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Juni 1899: Mod Tiltalte Antonia Eleonora Øberg bør af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Højesteretssagfører Levison, og til Defensor, Overretssagfører Nyholm, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nellemann og Overretssagfører Ulf Hansen hver 40 Kroner, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne Sag tiltales Antonia Eleonora Øberg, der har opgivet at være født den 1ste September 1847, og som ikke er funden forhen straffet, for falsk Angivelse og Vold.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Tiltalte gjorde for 7 à 8 Aar siden Bekendtskab med den nu 72 Aar gamle pensionerede Skolelærer Berend Petersen, med hvem hun derefter blev forlovet; Tiltalte vilde have, at Petersen, der flere Gange havde Samleje med hende, skulde gifte sig med hende, men hertil var han imidlertid af Hensyn til sine voksne Børn uvillig.

I November Maaned f. A begyndte Tiltalte at tilstille Petersens Datter, Henriette Caroline Petrine Rudolfine Petersen, en Del Breve, i hvilke hun hentydede til, at der bestod et utilladeligt Forhold mellem Henriette og hendes Fader.

Som Følge heraf klagede Henriette Petersen og hendes Fader til Kjøbenhavns Politi, hvilket førte til, at Tiltalte blev tilsagt til Møde hos Politidirektøren den 6 December 1898, og blev der da meddelt hende en Advarsel til Politidirektørens Protokol.

Ved Juletid 1898 begyndte Tiltalte imidlertid paany at tilstille Henriette Petersen Breve, i hvilke hun beskyldte hende for Blodskam

med Faderen, og disse Beskyldninger fremsatte hun nu ogsaa i den efterfølgende Tid i Skrivelser til Kjøbenhavns Politi og i mundtlige Samtaler med Vicepolitidirektøren, ligesom hun fremsatte dem i et Brev, som hun den 17 Februar d. A. skrev til Henriette Petersens Principal, samtidig med at hun forlangte, at han skulde sørge for, at enten Henriette eller Tiltalte selv blev anholdt, da hun i modsat Fald vilde lade offentlig bekendtgøre, »hvad det var for en Direktrice, han havde i sin Forretning.«

Den 25 Februar d. A. indfandt Tiltalte sig i Strygestuen paa et herværende Farveri, hvor Henriette Petersens Søster, Anna Johanne Christine Petersen, havde Beskæftigelse, og hvor hun forlangte at tale med Overstrygersken, hvem det — hvad Tiltalte selv har erkendt — var hendes Hensigt at meddele, at Anna Petersen drev Blodskam med sin Fader.

Ved det i Sagen oplyste maa det dernæst anses for godtgjort, at Tiltalte, da Anna Petersen, efter at en af de andre Arbejdersker var gaaet ud for at kalde paa Overstrygersken, bad hende om at forlade Strygestuen og ikke lave Skandale for hende, svarede: »Pas Du Dig selv Tøs«, og umiddelbart derefter gav hende et stærkt Slag med flad Haand paa den højre Kind.

Efter at der som Følge af en fra Henriette Petersen fremkommen Klage var bleven indledet Undersøgelse mod Tiltalte, mødte hun den 11 Marts d. A. i det Kriminelkammer, til hvilket Sagen var bleven henvist, og her fastholdt hun sin Sigtelse mod Petersen og hans Datter Henriette for at have drevet Blodskam med hinanden, hvorhos hun fremkom med Beskyldninger mod Henriette og hendes Sødskende for at have taget Livet af deres Moder, og mod Henriette for at have voldeligt overfaldet sin Fader.

Ifølge en af vedkommende Forhørsdommer afsagt Kendelse blev Tiltalte derpaa udlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling. Dennes Overlæge har derefter i en af ham afgiven Erklæring udtalt, at den Forfølgelse, som Tiltalte har iværksat mod Henriette Petersen, og de urimelige Beskyldninger, hun har rejst mod hende og hendes Fader, kun kunne forklares som Udslag af Sindssygdom — en Form af Forrykthed — og at de skyldes sygelige Vrangforestillinger hos hende, der uden Tvivl tror paa Beskyldningernes Realitet; hun kan vel til en vis Grad beherske sig og gøre eller undlade Ting af Hensyn til Følgerne, men da hun dog i betydelig Grad er behersket af sine sygelige Ideer og handler derefter, kan hun ikke siges at være ganske ufarlig overfor de Personer, hun kommer til at hade eller anse for Modstandere.

Det kgl. Sundhedskollegium, hvem Sagen derefter har været forelagt, har ligeledes udtalt, at Tiltalte lider af Sindssygdom, og at hun i hvert Fald for Tiden kan frembyde nogen Fare for sine Omgivelser.

De af Tiltalte mod Henriette og Anna Petersen samt deres Fader fremsatte Beskyldninger maa nu vel antages at være aldeles ubeføjede, men da Tiltalte, efter hvad der er oplyst om hendes Sindstilstand, maa anses for sindssyg og maa antages paa Grund af sin Sindssygdom at have troet paa sine Beskyldningers Realitet, vil der ikke kunne blive

Spørgsmaal om at idømme hende nogen Straf for falsk Angivelse. Derimod skønnes det, at det under Hensyn til alt, hvad der er oplyst i Sagen og under særligt Hensyn til de af Overlægen paa Kommunehospitalets 6te Afdeling og af Sundhedskollegiet afgivne Erklæringer i Medfør af Straffelovens § 38, 2det Stk., bør bestemmes, at der af Øvrigheden skal træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger mod Tiltalte.

Mandagen den 6 November.

Nr. 183.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Bjarni Thorarinsson (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af 13de Kapitel af den almindelige Straffelov for Island, særlig § 134 eller § 136 samt dens § 270.

Skaptafells Syssels Ekstrarets Dom af 4 Marts 1898: Tiltalte, Præp. hon. Sira Bjarni Thorarinsson, bør hensættes i 8 — otte — Maaneders simpelt Fængsel og erstatte Postkassen (Landskassen) Kr. 321 — Tre Hundrede, en og tyve Kr. Han udreder alle af denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, deri indbefattet Arrestomkostninger, og 6 Kr. som Salær til den beskikkede Defensor, Jon Einarsson paa Hemra, samt dennes Rejseomkostninger og Diætpenge efter Amtets Bestemmelse. Dommen at efterkommes efter Overøvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsøverrets Dom af 31 Oktober 1898: Tiltalte, Pastor Bjarni Thorarinsson, skal straffes med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, men for øvrigt bør Ekstraretsdommen ved Magt at stande. Tiltalte skal udrede alle af Sagens Appel flydende Omkostninger, deri indbefattet Salær til Aktor og Defensor for Overretten, cand. jur. Halldor Bjarnason og cand. jur. Hannes Thorsteinsson, 10 Kr. til hver især. Den idømte Skadeserstatning betales inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og bør den i øvrigt fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom fremstillede Forhold vil Tiltalte, til hvis Tilbagekaldelse af hans tidligere afgivne Tilstaaelse Dommen med Rette ikke har taget Hensyn, være at anse efter den islandske Straffelovs § 270 og efter § 145, jfr. § 142, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til den Tiltalte paalagte Erstatning og Aktionsomkostningerne vil Dommen være at stadfæste.

Overretsassessor Kristjan Jonsson, der har haft Sagens Akter beroende hos sig til Oversættelse i et Tidsrum af i alt ca. 8 Maaneder, vil for denne utilbørlige Forhaling af Sagen være at anse efter Forordning 3 Juni 1796 § 35 med en Bøde af 50 Kroner til Reykjavik Købstads Fattigkasse.

Thi kendes for Ret:

Bjarni Thorarinsson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar. I Henseende til den ham idømte Erstatning og Aktionsomkostningerne bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarius for Højesteret betaler Tiltalte til Højesterets-sagførerne Hansen og Lunn 60 Kroner til hver. Overretsassessor Kristjan Jonsson bør til Reykjavik Købstads Fattigkasse bøde 50 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Skaptafells-syssels Ekstrarets Dom, afsagt den 4 Marts d. A., blev den Tiltalte, Sognepræst til Utskalar Præstekald, Præp. hon. Bjarni Thorarinsson, ifølge den almindelige Straffelovs § 134, jfr. § 145, dømt for at have som Postekspeditør tilvendt sig Penge af Postkassen ved urigtig Regnskabsførelse, til 8 Maaneders simpelt Fængsel og til at erstatte Postkassen (Landskassen) 321 Kr. Saa skulde han ogsaa udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, iberegnet Arrestomkostninger og Salær 6 Kr. til hans beskikkede Defensor, Jon Einarsson paa Hemra, tilligemed hans Rejseomkostninger og Diæter ifølge Amtets Resolution. Men denne Dom er ifølge den Domfældtes Ønske og paa Justitiens Vegne bleven appelleret til Overretten.

Den Tiltalte, som var Præst til Kirkjubærs Præstekald og Provst i Vester-Skaptafells Syssels Provsti, og boede paa Præstbakki paa Sida, indtil han erholdt Utskalar Præstekald i Foraaret 1896 og flyttede derhen, var til samme Tid Postekspeditør paa Præstbakki og havde som saadan Regnskabsførelsen for Postbestyrelsen og betalte Postføreren imellem Præstbakki og Borgir Løn og hans Ekstragodtgørelse for Postrejsen imellem disse Poststationer.

Det er nu ved den tiltaltes egen Tilstaaelse og andre overensstemmende Forklaringer blevet bevist, at han af og til i de sidste Aar, som han var Postekspeditør paa Præstbakki, første Gang i Aaret 1893, har i de Regnskabsudtog, som han stillede Posthuset i Reykjavik, tilført som Udgift for Postkassen Betaling til Postføreren for Ekstraheste, imedens Postføreren ingen Ekstraheste havde haft og derfor ikke fordret Betaling eller modtaget Betaling for disse. For højt anført Betaling for Ekstraheste, som Tiltalte paa denne Maade har tilvendt sig fra Postkassen, er blevet saaledes specificeret i Sagen: Paa 14de Postrejse 1893 1 Hest Kr. 15, paa 6te Postrejse 1894 1 Hest

Kr. 20, paa 8 Postrejse 1894 1 Hest Kr. 20, paa 7de Postrejse 1895 1 Hest Kr. 20, paa 8de Postrejse 1895 1 Hest Kr. 20, paa 12te Postrejse 1895 1 Hest Kr. 25, paa 13de Postrejse 1895 2 Heste Kr. 50, paa 14de Postrejse 1895 1 Hest Kr. 25 (sikkert), paa 1ste Postrejse 1896 1 Hest Kr. 25, paa 2den Postrejse 1896 2 Heste Kr. 50, paa 3dje Postrejse 1896 1 Hest Kr. 25, paa 4de Postrejse 1896 1 Hest Kr. 25.

Endvidere har Tiltalte tilstaaet forsætlig at have for meget tilført Betaling for Ekstratransport paa 5te Rejse 1896 Kr. 10, men paa den anden Side har han glemt at tilføre lignende Betaling, som han har udbetalt til Posten paa 2den Rejse 1896 Kr. 9.

Han har derfor tilvendt sig endvidere Kr. 1 eller i det hele taget bedraget 3: fravendt Postkassen for Kr. 321.

Som Hjemmel for disse Udbetalinger lod Tiltalte følge med Udtogene af Regnskaberne, som han tilstillede Postmesteren, Kvitteringer for Udbetalingerne, hvilke han selv havde affattet og underskrevet med vedkommende Postførers Navn, og var Tiltalte sig rigtig nok bevidst, da han skrev Postførernes Navne under Kvitteringerne, at de ikke vilde have tilladt ham at underskrive dem saaledes lydende, men for øvrigt maa man, ifølge Forklaringer i Sagen, gaa ud fra, at han har haft Grund til at antage, at han havde deres Samtykke til at skrive deres Navne under Kvitteringer for rigtige Udbetalingssummer, og at der her derfor ikke kan være Tale om forfalskede Kvitteringer i egentlig Forstand, men om Misbrug af den Hjemmel, han havde til at udstede Kvitteringer under Postførernes Navne.

Tiltalte blev holdt arresteret i Reykjaviks Fængsel fra 31 Juli f. A., indtil Slutningen af August Maaned, og den Gang tilstod han fuldkomment sin Forseelse, saaledes som den her foran er bleven beskrevet, først for Politiret den 10 August f. A. og senere for samme Ret 13de og 27de s. M., men efter at han i Slutningen af Maaneden var bleven løsladt af Arresten og fik Tilladelse til for en Tid at opholde sig i sit Hjem, tilstillede han Amtmanden en Skrivelse, hvori han tilbagekaldte sin Tilstaaelse og vilde paastaa, at de Fejl, der vare i hans Regnskaber, vare indløbne paa Grund af Uagtsomhed og Skødesløsked, men ikke forsætlig. Daarlig Forplejning i Arresten og Svækkelse baade paa Sjæl og Legeme paa Grund af Opholdet i Arresten og Omstændighederne i hans Hjem og Haabet og Længslen efter at slippe ud af Arresten, samt Forhørsdommerens Overtalelser havde forledet ham til at tilstaa Forbrydelsen, uagtet han var uskyldig i samme. Denne Tilbagekaldelse fastholdt han ogsaa for Retten i Skaptafellssyssel, hvor Sagen blev sluttet, efter at han var bleven bragt derhen.

Ifølge de fra Arrestbestyrelsen i Reykjavik og Distriktslægen sammesteds foreliggende Oplysninger angaaende Tiltaltes Tilstand og Forplejning i Arresten, kan man dog ikke tage Hensyn til denne Genkaldelse af Tiltaltes Tilstaaelse, som heller ikke har noget at støtte sig til i, hvad der er fremkommen i Sagen, og alle dennes Oplysninger paa den anden Side ere i fuld Overensstemmelse med hans Tilstaaelse.

Tiltalte, som er over kriminel Lavalder og ikke før er bleven tiltalt eller dømt for nogen Lovovertrædelse, har med den forømmeldte Handling fortjent Straf ifølge § 134, jfr. § 145, i den almindelige Straffelov, og synes Straffen passende bestemt til 8 Maaneders For-

bedringshusarbejde. Med Hensyn til Skadeserstatning til Postkassen (Landskassen) og Sagsomkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, hvorfor denne bliver stadfæstet med den førrommeldte Forandring af Straffen.

Nr. 221. Højesteretssagfører Bagger

contra

Peter Buchard Christensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af §§ 41 og 63 samt § 73 i Bygningsloven for Kjøbenhavn af 12 April 1889.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Juni 1899: Tiltalte Peter Buchard Christensen bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen hver 40 Kroner, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Peter Buchard Christensen, der er født den 20 Februar 1865, og ikke funden forhen straffet ved Dom, for Overtrædelse af Bygningsloven af 12 April 1889 §§ 41, 63 og 73.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt oplyste følgende:

Efter at Tiltalte, der har Cykleværksted i en af ham lejet Kælder i Ejendommen Matr.-Nr. 51 af Christianshavns Kvarter, i December 1897 ved sin Arkitekt til Bygningskommissionen havde indgivet Andragende om Tilladelse til i denne Kælder, som har en Højde af 4 Alen mellem Gulv og pudset Loft, hvoraf ca. 1 Alen og 18 Tommer over Terrænet, og som ikke er tilladt indrettet til Beboelseskælder, at opstille som Drivkraft for nogle Maskiner en 3 Hestes Kraft Petroleumsmotor, hvorfra Forbrændingsprodukterne ved et Jernrør bleve afledede til Skorstenen, meddelte Bygningskommissionen under 13de s. M. den ansøgte Tilladelse paa Vilkaar, at Afledningsrøret skulde holdes i

mindst 8 Tommers Afstand fra alt Træværk, at Motoren skulde anbringes og benyttes saaledes, at den ikke medførte Ulemper for Omgivelserne, t. Eks. ved Rystelse, Larm, Gasekspllosion, Røg eller deslige, og at Tilladelsen i Overtrædelsestilfælde skulde være forbrudt. Motoren blev derefter opstillet i et af Kælders Værelser og af Tiltalte benyttet som Drivkraft for et Par Maskiner, hvortil Kraften overførtes ved Ledninger, befæstede paa Kælders Væg og Loft.

Da der imidlertid efter Motorens Opstilling fra Ejeren af Naboejendommen fremkom Klager over forulempende Støj, afgav Bygningskommissionen, efter at vedkommende Bygningsinspektør havde undersøgt Sagen, under 20 Maj 1898 den Resolution, at Tiltalte inden 14 Dage fra den nævnte Dato skulde fjerne Motoren, hvilken Resolution under 21de s. M. blev kommunikeret ham. Tiltalte vedblev desuagtet at benytte Motoren, og i Juni f. A. ombyttede han den med en 4 Hestes Kraft Motor af ganske samme Konstruktion, uden at søge Tilladelse dertil eller endog blot gøre Anmeldelse derom til Bygningsautoriteterne. Denne sidste Motor har han derefter vedblivende benyttet som Drivkraft for de foran nævnte Maskiner, indtil nærværende Undersøgelses Slutning den 17 Maj d. A.

Motoren, der er et Par Alen høj og har en Diameter af ca. 1 Alen samt helt igennem bestaar af Metal, frembringer den til Maskinernes Drift fornødne Kraft ved Ekspllosioner af Petroleum, der foregaa med faa Sekunders Mellemrum i et dertil indrettet Rum paa Motoren. Dette, der under Motorens Benyttelse maa være ophedet til en saa høj Varmegrad, at Petroleumen fordamper, opvarmes, naar Motoren skal sættes i Gang, til den passende Varmegrad derved, at en tændt Primuslampe i 10 à 15 Minuter anbringes paa en Plade paa Motoren i Nærheden af Rummet, men holdes under Motorens fortsatte Gang varmt ved den ved selve Ekspllosionerne frembragte Varme. Rummet fyldes ved hver af Ekspllosionerne et Øjeblik med Ild, som imidlertid slukkes i Tiden indtil den næste Ekspllosion. Motoren frembringer under sin Benyttelse saa megen Varme, at det Værelse, hvori den staar (et lille Etfagsværelse) nogenledes kan holdes varmt derved.

Efter de af Bygningsinspektøren og forskellige, dels i selve Ejendommen, dels i den foran nævnte Naboejendom boende Personer afgivne Forklaringer, mod hvis Rigtighed Tiltalte intet har fundet at erindre, maa det antages, at Motoren og de ved den drevne Maskiner siden dens Anbringelse have forvoldt og vedblivende forvoldt betydelig Ulempe for Omgivelserne ved Rysten, generende Lyde samt ilde Lugt.

Da imidlertid den paagældende Motor efter sin Indretning og Bestemmelse ikke findes, saaledes som af Bygningskommissionen antaget, at kunne anses som et Ildsted i den Forstand, hvori dette Udtryk benyttes i Bygningsloven, eller overhovedet at kunne henføres under nogen af de Bygningsdele eller Bygningstilbehør, paa hvilke Bygningslovens

Færdig fra Trykkeriet den 16 November 1899.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkell) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 27.

Mandagen den 6 November.

Forskrifter komme til Anvendelse, maa det allerede som Følge heraf antages, at Bygningskommissionen ikke har haft Hjemmel i Bygningslovens § 63 til Opstillelsen af de ovenanførte Vilkaar med Hensyn til Benyttelsen af Motoren, og der vil saaledes ikke kunne paalægges Tiltalte noget Ansvar for Overtrædelse af den nysnævnte Lovparagraf. Idet derhos Tiltalte efter det anførte ej heller kan anses at have gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Bygningslovens §§ 41 og 73 ved at ombytte Motoren med en anden, uden Anmeldelse til eller Tilladelse fra Bygningsautoriteterne, vil han være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Nr. 232.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Peter Ipsen og **Caroline Margrethe Jensen**, Ipsens Hustru (Def. Halkier),

der tiltales: førstnævnte for Tyveri og sidstnævnte for Tyveri og Hæleri.

Bornholms Øster Herreds Ekstrarets Dom af 19 August 1899: Tiltalte, Arbejdsmand Hans Peter Ipsen, og dennes Hustru Karoline Margrethe, født Jensen, begge af Østerlarsker Sogn, Bornholms Øster Herred, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og 5 Dage. Saa bør de Tiltalte ogsaa in solidum udrede samtlige med Undersøgelsen, nærværende Aktion og Straffens Fuldbyrkelse forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Carl Petersen af Rønne, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører Janus Olsen af Rønne, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, en for

begge og begge for en, til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Bornholms Amts Aktionsordre af 2den ds. tildales under nærværende Sag Arbejdsmand Hans Peter Ipsen og dennes Hustru Caroline Margrethe, f. Jensen, begge af Østerlarsker Sogn, Bornholms Amts Øster Herred, førstnævnte for Tyveri, sidstnævnte for Tyveri og Hæleri, og ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i Sagen iøvrigt oplyste, ere de overbeviste om at have gjort sig skyldige i de dem paasigtede Forbrydelser under følgende nærmere Omstændigheder:

Da Tiltalte Hans Peter Ipsen for 2—3 Aar siden arbejdede paa Randkløvegaard i nævnte Østermarie Sogn hos Gaardejer Sonne, har han flere Gange stjaalet Skraaning (Svinefoder) fra denne ved om Aftenen efter endt Arbejde Kl. ca. 9 at skaffe sig Adgang til det uaf-laasede Svinehus, hvor Skraaningen fandtes, hvilket han let kunde, da han var godt kendt med Gaardens Lokalteter. I nogle af disse Tyverier deltog Medtiltalte, hans Hustru Caroline Margrethe, f. Jensen, idet hun, som plejede at gaa sin Mand i Møde om Aftenen, fulgte med ham tilbage til Gaarden for at stjæle Skraaning til dermed at fodre deres Gris, og hun stod saa udenfor Gaarden og ventede, imedens han stjal.

Værdien af den stjaalne Skraa er af Tiltalte med bestjaalnes Samtykke ansat til 3 Kr., men Ejeren har frafaldet Krav paa Erstatning.

Endvidere har Tiltalte Hans Peter Ipsen, medens han i April Maaned d. A. tjente paa St. Gadegaard i Pedersker Sogn, Bornholms Amts Sønder Herred, flere Gange stjaalet Skraa fra Gaardens Ejer, Andreas Jensen, idet han, som paa Gaarden var beskæftiget med Svinenes Fodring og derfor havde uhindret Adgang til de Lokalteter, hvor Skraaen fandtes, let har kunnet skaffe sig Adgang til det uaf-laasede Rum og derfra tilegnet sig Skraaen. Han har ligeledes tilstaaet, at han i den Tid, han tjente paa Gaarden, i smaa Partier har tilegnet sig ialt ca. 1½ Snes Hønseæg, samt fra en aaben Lo i Gaarden 3 Stk. Oliekager. I disse Tyverier har hans Hustru ikke deltaget, men hun har tilstaaet, at hun vel vidste, at saavel den Skraa, som Æggene og Oliekagerne, som hendes Mand bragte hjem, vare stjaalne, ligesom hun ikke alene har været med til at spise af Æggene og benytte de øvrige stjaalne Effekter, men endog har solgt af Æggene, hvad de ikke brugte i Husholdningen.

Med den bestjaalnes Billigelse ere de stjaalne Effekter af Tiltalte ansat til følgende Værdier: Skraaen 1 Kr., Æggene 1 Kr. 25 Øre og Oliekagerne 1 Kr. Ejeren har ligeledes frafaldet Krav paa Erstatning.

Endvidere have de Tiltalte tilstaaet, at de en Aften sidst i Juni Maaned d. A. Kl. 10—11 ere fulgtes ad til Kobbegaard i Østerlars Sogn i Bornholms Øster Herred for at stjæle, idet Hans Peter Ipsens Hustru, som i sin Tid har tjent paa den nævnte Gaard, var godt kendt

med dens Lokaliteter. Hun gik først gennem den tillukkede, men ikke aflaaede Port ind i Svinelængen for at undersøge, om der var Skraa i Kassen, og da hun havde overbevist sig herom, gik hun ud til sin Mand, som imidlertid havde staaet udenfor Porten, og ledede ham samme Vej ind i Svinelængen hen til Kassen, fra hvilken han stjal 2—3 Skpr. Skraa, som han fyldte i en medbragt Sæk, som hans Hustru holdt, medens han fyldte i. De blev derefter enige om ogsaa at stjæle Kød til Husets Behov fra Kælderen, og Ipsens Hustru gik i den Anledning hen for at udføre Tyveriet, idet hun vidste, at der plejede at være Kød i Kælderen. Da hun imidlertid fandt Døren lukket, opgav hun sit Forsæt, men har erkendt, at hun vilde have til-egnet sig Kød, hvis Døren havde været aaben.

Samme Aften stjal de i Forening et næsten nyt Jerntøj tilhørende Gaardejer Grønbech paa Kirselykkegaard i samme Sogn, idet Hustruen løste Tøjret, som var befæstet til en paa Grønbechs Mark værende Kalv, og trak Tøjrepælen op, hvorefter de tilegnede sig Tøjret.

Med Ejeren Billigelse er den stjaalne Skraa ansat til en Værdi af 3 Kr. og Tøjret til 1 Kr., men begge Ejere have frafaldet Krav paa Erstatning.

Hans Peter Ipsens Hustru har nu villet undskyldte de af hende begaaede Tyverier og Hælerier med, at hun ikke har turdet nægte sin Mand sin Medvirkning af Frygt for at blive Genstand for Mishandling fra hans Side, ligesom hun har paastaet, at han flere Gange har mishandlet saavel hende som deres Datter, uden at hun dog har villet rejst Tiltale imod ham derfor, endelig har hun paastaet, at hun oftere har formanet sin Mand til at ophøre med at stjæle.

Hans Peter Ipsen har nu vel benægtet dette sidste, men for øvrigt indrømmet Rigtigheden af sin Hustrus Anbringende, og navnlig erkendt, at hun ikke vilde være kommen ind paa den Vej at stjæle, hvis han ikke havde formaaet hende dertil.

Som Følge heraf formenes Straffeloven af 10 Februar 1866 § 56, 1ste Stk., at maatte kunne anvendes til Fordel for Hustruen til Formindskelse af hendes Straf.

For det saaledes udviste Forhold skønnes de Tiltalte at maatte anses som følger:

Hans Peter Ipsen, der er født i Gudhjem, Bornholms Øster Herred, den 1 August 1870, og som har været undergiven følgende Straffedomme: ved Bornholms Sønder Herreds Ekstraret af 11 Oktober 1893 Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage paa Grund af Legemsbeskadigelse, ved Bornholms Øster Herreds Ekstraret af 14 Juli 1894 for uterligt Forhold lige Straffængsel i samme Tid, ved Bornholms Øster Herreds Politiret af 24 November 1894 for Overtrædelse af Værnepligtloven lige Fængsel i samme Tid, ved Bornholms Øster Herreds Politiret af 11 Maj 1898 for Vold imod sagesløs Person lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, vil nu være at anse efter nævnte Straffelovs § 228, jfr. § 57, med en Straf, som, navnlig under Hensyn til de stjaalne Genstandes ringe Værdi, passende formenes at kunne ansættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Medtiltalte Caroline Margrethe Ipsen, født Jensen, født i Klemensker Sogn, Bornholms Amts Nørre Herred, den 18 April 1872, og som ikke findes tidligere straffet eller tiltalt, vil være at anse efter Straffelovens

§§ 228 og 238, jfr. § 56, 1ste Stk., og § 57 med en Straf, som for-
menes at kunne ansættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Tirsdagen den 7 November.

Nr. 239. Højesteretssagfører Asmussen
contra
Christopher Andersen (Def. Halkier),
der tiltales for bedragerisk Forhold.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 31 Juli 1899:
Tiltalte Christopher Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og
Brød i 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger,
derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og
Møller, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Sep-
tember 1899: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at
Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og De-
fensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Gottschalck, betaler
Tiltalte Christopher Andersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under
Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler
Tiltalte Christopher Andersen til Højesteretssagfører
Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende
fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag aktioneres Til-
talte Christopher Andersen, der er født den 28 Januar 1850 og tid-
ligere straffet — foruden i Militærtjenesten for Tjenesteforseelser —
ifølge Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 12 Februar
1876 efter Straffelovens § 253, jfr. § 251, med Fængsel paa Vand
og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 16 Maj 1876
efter Straffelovens § 228 og § 236, jfr. § 62, med lige Fængsel i 3
Gange 5 Dage, ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 28de

November 1885 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med lige Straf, og ifølge samme Rets 2den Afdelings Dom af 27 Januar 1887 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage, for bedragerisk Forhold.

Ved Tiltaltes egen med det i øvrigt under Sagen oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han den 28 Februar d. A. svigagtig har pantsat et til 25 Kr. vurderet Sølvcylinderur, som han den 1ste s. M. havde købt af Urmager S. Bentzen paa Vilkaar bl. a., at Uret først skulde blive hans Ejendom, naar han i Leje havde betalt 55 Kr., hvilket Vilkaar ikke var opfyldt, da Pantsætningen fandt Sted, idet der da kun var afbetalt 2 Kr. paa Uret.

For det anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte efter samme Straffebestemmelse er anset med lige Fængsel i 5 Dage . . . vil saaledes med denne Modifikation være at stadfæste.

Nr. 229.

Advokat Halkier

contra

Ludvig Emil Lytjohan (Def. Hindenburg),

der tiltales for svigagtigt Forhold.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 11 August 1899: Tiltalte Slagter Ludvig Emil Lytjohan bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage samt i Erstatning til Gaardejer Jens Frands Justesen af Barritsø betale 145 Kr. 8 Øre. Saa betaler Tiltalte og samtlige af Aktionen flydende Omkostninger derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad Bredstrup, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Buhl, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 September 1899: Tiltalte Ludvig Emil Lytjohan bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokaterne Halkier og Hindenburg hver 40 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Slagter Ludvig Emil Lytjohan i Randers, der er født i Aaret 1869 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for svigagtigt Forhold.

Ved Nærværelse paa et i Hammel den 31 Marts f. A. afholdt Marked købte Tiltalte af Gaardejer Jens Frands Justesen af Barridsø en denne tilhørende Tyr, der i øvrigt ikke var til Stede paa Markedet, for en Pris af 13 Øre pr. Pd. levende Vægt, saaledes at Købesummen, efter hvad Tiltalte har erkendt, skulde erlægges ved Tyrens Modtagelse, i hvilken Henseende den endelige Aftale blev, at Tiltalte skulde modtage den paa Laurbjerg Station den paafølgende Torsdag den 7de April.

Efter at Justesen paa denne Dag havde indfundet sig samstedts med Tyren og i flere Timer ventet paa Tiltalte, der imidlertid udeblev, efter sin Forklaring, fordi han ikke havde tilstrækkelige Penge til at betale Købesummen, som, da Tyren vejede 1116 Pd., udgjorde 145 Kr. 8 Øre, blev Dyret endnu samme Dag med Jernbanen tilsendt Tiltalte — som det maa antages, af en ved bemeldte Station ansat Portør, hvem Justesen efter sin Forklaring havde overladt Tyren, for at han mod Købesummens Betaling kunde aflevere den til Tiltalte, naar denne senere paa Dagen maatte indfinde sig. Tiltalte, der i den Tanke, at Tyren maaske under hans Udeblivelse vilde blive ham tilstillet, samme Dag indfandt sig paa Jernbanestationen i Randers, modtog her det paagældende Fragtbrev og fik, efter at have betalt Fragten, udleveret Tyren, hvis Hud og Kød han efter at have slagtet den, solgte for i alt 169 Kr. 24 Øre, hvilket Beløb han uden at betale Justesen forbrugte i sin Forretning. Ved en, efter at Undersøgelsen i nærværende Sag var rejst, stedfunden Vedtagelse inden Retten forpligtede Tiltalte sig til at betale sin Gæld til Justesen i maanedlige*) Afdrag paa 10 Kr., hvad Tiltalte imidlertid ikke har efterkommet, idet han i alt kun har afdraget 10 Kr.

Ligesom nu Tiltalte, der efter det foreliggende ikke mod sin Benægtelse kan antages at have haft til Hensigt ikke at betale Justesen, maatte være beføjet til, idet Tyren uanset hans Udeblivelse blev tilsendt ham, at gaa ud fra, at Justesen i hvert Fald havde frafaldet Krav om at erholde den aftalte Købesum betalt kontant ved selve Leveringen, hvorefter Tiltaltes Modtagelse af og Disponeren over Tyren for saa vidt ikke vil kunne begrunde noget Strafansvar for ham, saaledes findes der efter de om Tiltaltes økonomiske Stilling foreliggende Oplysninger og idet det navnlig maa antages, at han, efter at han i

*) Skal være ugentlige.

Retten havde paataget sig den ovennævnte Forpligtelse til at betale Købesummen ved maanedlige*) Afdrag, i lang Tid har været syg og ude af Stand til at arbejde, ej heller at være tilstrækkelig Føje til at opfatte hans Forbrug af, hvad han efter Tyrens Slagning fik ind ved Salg af dens Hud og Kød, eller hans Undladelse af at betale de vedtagne Afdrag som et overfor Justesen svigagtigt Forhold, og Tiltalte vil som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 224.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Jens Nielsen Villadsen (Def. Salomon),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning.

Hjerm-Ginding Herreders Politirets Dom af 10 Juni 1899: Tiltalte Jens Nielsen Villadsen bør til Ringkøbing Amts Fattigkasse bøde 1400 Kr. Saa udreder han og alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Juli 1899: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Nielsen Villadsen til Højesteretssagførerne Lunn og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Nielsen Villadsen, der er født i Aaret 1868, og som, foruden at han i sin militære Tjeneste har været anset arbitrært for en disciplinær Forseelse, tidligere har været straffet 3 Gange for Tyveri, deraf den ene Gang

*) Skal være ugentlige.

forinden sit fyldte 18de Aar, endvidere en Gang for Betleri samt 4 Gange for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning, derunder ifølge Overrettens Dom af 19 December f. A. for disse Forseelser 3dje Gang begaaede med en Amts-Fattiggassen tilfaldende Bøde af 300 Kr., samt senest ifølge Hjerm-Ginding Herreders Politiretsdom af 27de s. M. for de samme Forseelser 4de Gang begaaede med en Bøde til samme Kasse af 360 Kr., tiltales under nærværende Sag paany for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning.

Det fremgaar i saa Henseende af Sagens Oplysninger, at der — efter at Tiltalte i sin Egenskab af Vært i den i Struer bestaaende Forening »Nordstjernen« havde gjort sig skyldig i gentagen Overtrædelse af Næringsloven, hvorfor han ved de ovennævnte Domme blev anset med Bødestraf — fra Tiltaltes Side skete Henvendelse til en i Hurup bosat Overretssagfører, der efter hans Anmodning udarbejdede Udkast til Love for en ny Forening af samme Navn, hvilke derefter af Tiltalte, der i Mellemtiden havde fortsat den af ham som Vært i Foreningen drevne Beværtningsnæring, dog saaledes at han ikkun af Foreningens faste Medlemmer vil have modtaget Betaling for Beværtningen, bleve forelagte paa et i bemeldte Foreningslokaler den 13 Januar d. A. afholdt og, som det maa antages, ved Opslag sammesteds indvarslet Møde, paa hvilket de dog ikkun i et Antal af 5 tilstedeværende og i al Fald for Flertallets Vedkommende af Tiltalte særskilt tilkaldte Personer vedtog de foreslaaede Love som gældende for en saadan ny Forening, idet de paagældende derhos imellem sig fordelte Pladserne som Medlemmer af dens Bestyrelse, der ifølge Indholdet af disse Love skulde bestaa af 5 af Generalforsamlingen valgte Foreningsmedlemmer. I de nævnte Love, der i øvrigt i flere Henseender frembyde Lighed med de for den ældre Forening gældende, udtales det i § 2, at Foreningens Formaal er ved hyggelige Lokaler, Bladhold og andre formaalistjenlige Midler at virke for Sammenhold mellem Medlemmerne og bidrage til Fremme af sund Oplysning ved Foredrag, Møder og selskabelige Sammenkomster, hvorhos det endvidere bl. a. bestemmes i § 3, at Bestyrelsen, indtil Foreningen faar sin egen Bygning, lejer passende Lokaler i Struer, samt at den antager en Vært eller Værtinde med Forpligtelse for denne til efter nærmere fastsat Takst at beværte Medlemmerne i Lokalerne med Spise- og Drikkevarer, i § 5, at Foreningens Vært, hvem det vel er forbudt at beværte andre end Medlemmerne og, ved festlige Sammenkomster, deres Husstand, dog har Ret til tillige at beværte Tilrejsende, — som hvilke Personer, der bo mindst 1 Mil fra Struer By, kunne betragtes — naar de indføres ved et Medlem og deres Navn, Stilling og Bopæl tilføres Foreningens Fremmedprotokol, dog at tilrejsende, der ville have Adgang for længere Tid end 3 Dage, maa blive Medlemmer af Foreningen, og i § 7, at den, der ønsker at optages i Foreningen, skal foreslaas optagen af et Medlem, der maa anmelde Begæring desangaaende for Bestyrelsen, hvorefter Optagelsen sker ved Ballotation paa en af Bestyrelsen fastsat og ved Opslag i Lokalet mindst 8 Dage forud bekendtgjort Lørdag Aften, saaledes at der til Optagelsen fordres mindst $\frac{2}{3}$ af de af de tilstedeværende Medlemmer afgivne Stemmer.

Efter at det i samme § endvidere er bestemt, bl. a. at Foreningens Vært eller Værtinde ikke kan være Medlem af Foreningen, fast-

sættes det derhos i § 8, at ethvert nyt Medlem ved sin Optagelse erlægger et Indskud af 50 Øre som Gebyr for Love og Medlemskort, og at det aarlige Kontingent er 1 Kr., der erlægges helaarsvis forud, samt at Formanden, der er pligtig at give Værten Meddelelse om Til- og Afgang af Medlemmer, skal indføre ethvert nyt Medlems Navn, Stilling og Bopæl i en hos ham beroende Protokol, hvilken Værten stedse skal have Adgang til at gøre sig bekendt med. Yderligere fastsættes i § 12, at der bliver at vælge 2 Revisorer, og i § 13, at der hvert Aar i Marts Maaned efter Bekendtgørelse paa en nærmere angiven Maade skal afholdes en ordinær Generalforsamling, paa hvilken ifølge § 14 Foreningens Regnskab skal fremlægges af Bestyrelsen tilligemed Fortegnelse over Kontingentrestancer, saaledes at Medlemmer, der ikke inden 1 Maj betale saadanne, blive at udslette, hvorhos det endelig i § 18 bestemmes bl. a., at af de indgaaede Indskuds- og Kontingentbeløb samt eventuelle Bøder afholdes først Foreningens nødvendige Udgifter, hvorefter et efter Bestyrelsens Skøn passende Beløb anvendes til Bladhold og som Tilskud til Fester o. l., medens Resten henlægges til et Byggefond.

Tiltalte har erkendt, at han — der paa det ovennævnte Møde blev antagen som ulønnet Vært i Foreningen, idet denne derhos af ham for en aarlig Leje af 25 Kr. til Lokale for Foreningen lejede 3 Værelser, som maa antages identiske med de af den hidtil værende Forening benyttede Lokaler — efter det nævnte Tidspunkt til Stadighed har beværtet sammesteds med Spise- og Drikkevarer, derunder Brændevin, men han har gjort gældende, at saadan Beværtning kun har fundet Sted af Foreningens »faste« Medlemmer samt af Tilrejsende, der forud vare indførte i Fremmedprotokollen ved et Medlem.

Det fremgaar imidlertid af de af Tiltalte nærmere afgivne Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, at tvende af de ovennævnte til Medlemmer af Bestyrelsen valgte Personer allerede efter faa Dages Forløb udmeldte sig af Foreningen, fordi de ansaa den indenfor denne udøvede Beværtning for ulovlig, at nogen Tid senere den paa Mødet valgte Formand frasagde sig denne Bestilling, ligesom en fjerde af de til Medlemmer af Bestyrelsen valgte Personer forlod Struer, at der ikke er foretaget noget Valg af en ny Bestyrelse i Overensstemmelse med Lovene, at der, foruden at en Del Personer ere overførte i Medlemsprotokollen fra den i den ældre Forening førte Medlemsfortegnelse ganske uden Iagttagelse af den i Lovenes § 7 foreskrevne Fremgangsmaade og uden at Indskud er blevet dem afkrævet, ej heller i øvrigt nogensinde er sket Indvarsling til den i Lovene foreskrevne Ballotation af nye Medlemmer, af hvilke ikke desto mindre en Del ere opførte i Medlemsprotokollen, at Tiltalte overfor de af ham beværte Personer i Tilfælde af bekræftende Besvarelse af et til dem rettet Spørgsmaal, om de vare Medlemmer, ingensinde har anstillet nærmere Undersøgelse i saa Henseende, at der ingensinde har været holdt Foredrag eller lignende i Foreningen eller været tænkt paa Tilvejebringelse af en særskilt Bygning for denne, at Tiltalte har kvitteret for den ovennævnte Lejesum uden at have modtaget samme, og at det som Kasserer fungerende Bestyrelsesmedlem ingensinde har modtaget Indskud og Kontingent af Medlemmerne, men at dette er oppebaaret uden Regnskabsafreggelse af Tiltalte, for saa vidt det overhovedet er

blevet betalt, hvad i øvrigt maa antages oftere ikke at have været Tilfældet, uden at det i noget Tilfælde ses, at Optagelse er undladt eller Udselettelse er foregaaet af saadan Grund. Tiltalte har endelig erkendt, at det er ham, der af egen Drift har foranlediget ovennævnte Overretssagfører til at udarbejde det nævnte, derefter vedtagne Udkast til Love for Foreningen, og at Tiltalte er pligtig at betale ham herfor, samt at det er Tiltalte, der ligeledes har foranlediget og betalt Lovenes Trykning.

Efter det saaledes foreliggende, og navnlig naar henses saavel til den Maade, hvorpaa den omhandlede Forening er tilbleven og til dens Karakter af en Fortsættelse af en af Tiltalte tidligere under lignende Former ulovligt dreven Beværtning som til den faktiske lette Adgang til samme, vil Foreningen ikke kunne anses som et saadant sluttet Selskab, paa hvilket Næringslovens § 61 kan finde Anvendelse, og det maa derfor billiges, at Tiltalte, der ikke har nogen Adkomst til at drive Beværtningsnæring, for den af ham, som meldt, udøvede Beværtning ved Politiretsdommen er anset for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Bøde til Amtets Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til 1400 Kr.

Onsdagen den 8 November.

Nr. 241.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Valdemar Theodor Frederik Johan Beich (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri eller Ran.

Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 6 September 1899: Arrestanten Valdemar Theodor Frederik Johan Beich bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede samtlige af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Knud Petersen, 12 Kr., og Defensor; Prokurator Larsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Oktober 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Valdemar

Theodor Frederik Johan Beich til Højesteretssagførerne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten, Valdemar Theodor Frederik Johan Beich, der er født i Aaret 1874 og som efter tidligere gentagne Gange at have været straffet for Tyveri, den ene Gang i Forbindelse med Bedrageri og Forsøg derpaa, senest ved Højesteretsdom af 6 December 1897 er anset dels for Bedrageri efter Straffelovens § 251, dels for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter samme Lovs § 232 og endvidere i Medfør af § 241, 1ste Stk., efter § 238, jfr. § 46, samt for Betleri efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller Ran, og maa det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der efter den sidst udstaaede Straf havde taget Ophold hos sine Forældre i Aalborg og var uden Erhverv, den 12 August d. A. sent om Aftenen, da han fulgtes bort fra en Beværtning i Aalborg med den dersteds boende Slagter Magnussen, der ogsaa havde været i Beværtningen og befandt sig i en stærkt beruset Tilstand, og de under deres Gang standsede paa Gaden i Samtale med hinanden, har fravendt Magnussen et denne tilhørende Sølvblommeur med vedhængende Guldkæde, uden at Magnussen — som Følge af sin berusede Tilstand — lagde Mærke dertil, hvorefter Arrestanten fjernede sig med Uret og Kæden.

Med Hensyn til Maaden, hvorpaa Tilegnelsen fandt Sted, har Arrestanten forklaret, at Magnussen selv havde taget Uret op af Lommen og stod med det i Haanden, hvilket ikke er blevet benægtet af Magnussen, om end denne snarere har antaget, at Arrestanten tog Uret ud af hans Lomme. Uret og Kæden, der ved Arrestantens Anholdelse den 15 August fandtes i hans Besiddelse, ere under Sagen vurderede tilsammen til 16 Kr. og tilbageleverede Ejeren, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse som for 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, jfr. § 237, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 192. Højesteretsadvokat Lunn

contra

Jens Peter Larsen (Def. Salomon),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Løve Herreds Ekstrarets Dom af 1 Marts 1899: Jens Peter Larsen af Tindinge Banke bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han bør derhos i Erstatning til Arbejdsmand Hans Nicolaj Bjørnson betale 50 Kr., samt endelig udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Smith og Drechsel, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Maj 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssadvokat Hartmann og Prokurator Møller, betaler Tiltalte, Jens Peter Larsen af Tindinge Banke, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Bjørnson atter været underkastet Lægeundersøgelse, hvorved det har vist sig, at det ham tilføjede Ribbensbrud er vokset sammen paa den Maade, at den ene Brudende er trykket lidt indad i Forhold til den anden, og Lægen har udtalt, at der, da Bjørnson nu klager over Smerter paa dette Sted ved stærkere Bevægelser, er Grund til at tro, at den Smerterne foraarsagende Irritation har sit Udgangspunkt fra Brudstedet, og at hans fulde Arbejdsevne saaledes er bleven noget nedsat efter den ham tilføjede Læsion. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 203, men Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til seks Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Larsen til Højesteretsadvokaterne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Løve Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jens Peter Larsen af Tindinge Banke aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse. Ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri under følgende nærmere Omstændigheder.

Den 17 December f. A., da Tiltalte, der i nogle Dage havde arbejdet som Røgter paa Kragerupgaard i Hans Nicolaj Bjørnsøns Sygdomsforfald, var beskæftiget med at muge i Kostalden, hvor ogsaa Bjørnson, der paany havde indfundet sig, arbejdede med Strigling af Køerne, var Tiltalte bleven fortrydelig over, at Bjørnson havde sparket noget Gødning fra Køerne ned i Grebningen og derved forøget Arbejdet for ham, og havde i den Anledning givet sin Misfornøjelse til Kende ved at fornærme Bjørnson i Ord og Gerning uden dog paa dette Tidspunkt at tilføje ham nogen Skade.

Da Bjørnson, der derefter havde forladt Stalden, paa Tiltaltes Opfordring om at komme og tage sit Strigletøj bort, paany var kommen ind i Stalden, sprang Tiltalte uden videre Foranledning fra Bjørnsøns Side ind paa ham, greb ham om Livet og slyngede ham hen mellem to af Køerne, saa at Bjørnson i Faldet styrtede med Ryggen ned mod Kanten af en Cementkumme.

Efter denne Overlast følte Bjørnson stærke Smerter i venstre Side, saa at han, efter at være kommen hjem, maatte holde Sengen, og ved en den 19de s. M. foretagen Lægeundersøgelse befandtes der Brud af flere Ribben paa venstre Side. Disse Brud var ifølge en Lægeerklæring af 19 Januar d. A. vel da lægte; men Bjørnson var dog ved Forhørets Slutning den 16 Februar d. A. endnu ikke fuldstændig restitueret, om der end ifølge en den foregaaende Dag afgiven Lægeerklæring ikke er Grund til at antage, at Læsionen vil medføre varigere Følger.

Tiltalte har forklaret, at det ikke havde været hans Hensigt at tilføje Bjørnson nogen Legemsbeskadigelse, ligesom at han heller ikke har tænkt sig Muligheden af en saadan Følge af sin Handling.

For det af ham saaledes udviste Forhold er Tiltalte, der er født den 20 Januar 1876 og ikke funden forhen straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken der derhos rettelig er tillagt Bjørnson en Erstatning af 50 Kr. hos Tiltalte vil saaledes i det hele være at stadfæste.

Nr. 234.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Alfred Emil Holm (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 September 1899: Arrestanten Alfred Emil Holm bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kaas og Overretssagfører Cortsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alfred Emil Holm til Højesteretssagførerne Salomon og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Alfred Emil Holm for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten er født den 27 August 1858 og bl. a. anset: ved Rettens Dom af 6 Januar 1883 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 4de Maj 1886 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 27 Februar 1889 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 27 Januar 1891 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov af 3 Marts 1860 § 1 med lige Straf, ved Rettens Dom af 9 Juli 1892 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Rettens Dom af 19 Juli 1898 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 180 Dage, og senest ved Rettens Dom af 13 Maj d. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har den 18 April d. A. frastjaalet Snedkermester Julius Hjul en til 7 Kr. vurderet Stol, der stod frit fremme paa en

Trappegang i en herværende Ejendom, hvor Arrestanten vil have indfundet sig for at betle.

Arrestanten har derhos overtraadt et ham den 12te forrige Maaned ved hans Aflevering til Fattigvæsenet til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorved det blev ham betydet, at han, saafremt han bortgik eller udeblev fra Arbejdsanstalten paa Ladegaarden, straks havde at melde sig ved fornævnte Protokol, idet han, der den 20de forrige Maaned uden Tilladelse udeblev fra bemeldte Arbejdsanstalt, i Tiden fra den nævnte Dato og til sin Anholdelse under denne Sag den 26de forrige Maaned har undladt at afgive den befalede Melding.

I Henhold til det foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Torsdagen den 9 November.

Nr. 238.

Advokat Halkier

contra

Johannes Peter Thorvald Christensen og Ove Holger Nielsen (Def. Hansen),

der tiltales for Røveri, førstnævnte tillige for Vold og Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 September 1899: Arrestanterne Johannes Peter Thorvald Christensen og Ove Holger Nielsen bør straffes hver især med Tugthusarbejde i 10 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kaas og Overretssagfører Cortsen, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Christensen, dog saaledes, at Arrestanten Nielsen heraf in solidum med ham udreder Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at de Tiltalte ere ansete efter de i Dommen nævnte Lovbestemmelser, men Straffen findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at kunne bestemmes for hver af de Tiltalte til 6 Aars Forbedringshusarbejde. Aktionens Omkostninger ville være at udrede af de Tiltalte in solidum.

Thi kendes for Ret:

Johannes Peter Thorvald Christensen og Ove Holger Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde hver i seks Aar. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hønsen, 50 Kroner til hver, udredes af de Tiltalte, en for begge og begge for en.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Johannes Peter Thorvald Christensen og Ove Holger Nielsen i Henhold til Justitsministeriets Skrivelse af 14de f. M. for Røveri, Arrestanten Christensen tillige for Vold og Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Arrestanten Christensen er født den 14 Juli 1878 og anset: ved Rettens Dom af 16 Januar 1894 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 12 Rottingslag, hvorhos han den 5 Februar 1897 inden Rettens 5te Kriminelkammer har vedtaget for Fornærmelse imod Politiet i Mindelighed at erlægge en Kammerets Fattiggasse tilfaldende Bøde, stor 200 Kr., hvilken Bøde han har afsonet. En herved Retten i Anledning af Arrestantens nedennævnte Forhold i 1898 optagen Sag afvistes ved Rettens Dom af 23 April 1898, da Stævningen ikke havde kunnet forkyndes for ham, der den Gang var paa fri Fod.

Arrestanten Nielsen er født den 25 Maj 1872 og ikke funden forhen straffet.

Ved deres egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere Arrestanterne overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanten Christensen har, da han om Eftermiddagen den 6te Januar 1898 paa Vesterbrogade mødte Teatermaler Axel Alfred Svensson, der tidligere havde boet til Leje hos hans Moder, uden anden Anledning end den, at Svensson efter hans Antagelse ikke vilde kendes ved ham, med Fladen af sin Haand tildelt Svensson et Slag paa Siden af Hovedet, hvilket Slag dog ikke har haft skadelige Følger for Svensson.

Den 9 Februar 1898 om Aftenen omtrent Kl. 8 gjorde Arrestanten Christensen, der var i en noget beruset, men som det maa antages dog fuldt tilregnelig Tilstand, sig skyldig i Værtshusuorden i en Beværtning i Abel Kathrinesgade, hvorfra han, efter at have nægtet at gaa frivillig, blev ført ud af Beværtningen af Politibetjent Nr. 610, Hammerich, der var iført Uniform. Arrestanten satte sig imidlertid

Færdig fra Trykkeriet den 23 November 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn,

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

43. Aargang.

Højesteretsaaret 1899

Nr. 28.

Torsdagen den 9 November.

noget til Modværgе herimod og greb fat i Betjentens Fløjtekæde, som han rev løs. Efter derpaa at være bleven ført til Politistation Nr. 5, udkældte han, da fornævnte Betjent indsatte ham i Detentionslokalet, denne for »Tyveknægt«. I Detentionslokalet gjorde han derefter saa meget Spektakel, at det blev nødvendigt samme Aften Kl. ca. 9¹/₄ at føre ham fra Station Nr. 5 til Hovedstationen. Arrestanten blev derfor af Politibetjentene Nr. 210, Jørgensen, og Nr. 464, Knudsen, der vare iførte Uniform, anbragt i en Droske, i hvilken Betjentene ligeledes tog Plads. Under Kørslen til Hovedstationen slog og sparkede Arrestanten voldsomt om sig og greb fat i Betjentene, tildelte Knudsen et Slag paa Munden, saa at Læberne hovnede op, og rev hans Fløjtekæde i Stykker, slog Jørgensen over Armen — hvilket medførte Ømhed i nogle Dage — og greb ham haardt i Halsen, samt rev Fløjte, Fløjtekæde, Ur og Urkæde fra ham og kastede disse Genstande ud af Droskens Vindue.

Arrestanterne, der i Begyndelsen af December Maaned f. A. i New-York i de forenede Stater af Nordamerika blev afmønstrede fra et Skib, med hvilket de havde faret som Matroser fra en By i Sydamerika, opholdt sig derefter sammen forskellige Steder i Nordamerika.

Da de i Begyndelsen af Februar Maaned d. A. vare komne i Pengetrang, spurgte Arrestanten Christensen en Dag Arrestanten Nielsen, om denne ikke kendte en eller anden rig Mand, hos hvem de kunde røve Penge. Nielsen fortalte da, at han i Vinteren 1896—97 havde arbejdet hos en Bonde ved Navn Anthony Meyer i Byen Pendleton i Grevskabet Niagara i Staten New-York, og at denne vistnok havde Penge hos sig, da han gav sig af med Pengeudlaan.

Arrestanterne bleve da enige om at begaa Røveri hos denne og aftalte nærmere, at de en Aftenstund med Masker for Ansigtet vilde trænge ind i hans Hus og ved Trusler om at ville skyde ham — Trusler, som dog ikke skulde iværksættes — skræmme ham til at udlevere sine Penge.

I Henhold til denne Aftale købte hver af Arrestanterne sig en sort Maske, hvorhos Christensen for 75 Cents anskaffede sig en gammel 5-løbet Revolver og 12 Patroner, medens Nielsen for 20 Cents købte en i øvrigt ubrugelig Revolver. Arrestanterne tog derpaa med Jernbane til en Landstation en Milsvej fra Pendleton, hvortil de ankom den 14 Februar d. A. om Aftenen, gik derpaa til Pendleton og kom omtrent Kl. 10 samme Aften til Meyers Ejendom.

De gik nu først ind i Laden, hvor de satte Maskerne for Ansigtet

og satte sig i Besiddelse af et Stykke Reb, som de medtog til Brug under deres Forehavende, og begav sig derpaa til Husets Hoveddør, hvor de bankede paa.

Meyer spurgte nu, uden at lukke op, hvem det var, og Arrestanten Nielsen svarede »Joe Clare«, Navnet paa en af Meyers Naboer. Efter Meyers Anvisning gik Arrestanterne derpaa hen til Køkkendøren, og efter at de havde hørt Meyer skyde en Slaa til Side, stødte de Døren op og sprang ind i Køkkenet.

Arrestanten Christensen greb straks med venstre Haand fat i Brystet paa Meyer og satte ham samtidig Munden af sin Revolver, som var skarpt ladt, for Ansigtet, idet han spurgte efter Penge. Da Meyer svarede, at han ingen havde, greb begge Arrestanterne fat i ham, ruskede, puffede, stødte og slog ham med Hænderne samt raabte op for at skræmme ham. Meyer, der er 72 Aar gammel, satte sig til Modværge, saa godt han formaaede, idet han bl. a. efter Arrestanternes, i øvrigt ubestyrkede Forklaring slog fra sig med en Majs-kniv, men blev kastet over mod et Bord.

Meyers nogle og tyveaarige Datter Catherine, der forinden Arrestanternes Ankomst var gaaet til Ro, kom nu til Stede i Køkkenet og greb straks fat i Arrestanten Nielsen, idet hun søgte at trække ham bort fra Faderen, men Arrestanten Nielsen, der kort forinden havde kastet sin ubrugelige Revolver fra sig, fik fat om hendes Haandled, og det lykkedes hende ikke at vride sig fra ham.

Imidlertid brødes Arrestanten Christensen og Meyer, og begge tumlede om mellem noget Brænde, medens Christensen vedblivende slog løs paa Meyer. Efter at de begge vare komne paa Benene igen, forlangte Christensen, der havde Overtaget, at Meyer nu skulde komme med sine Penge, da han ellers vilde blive skudt. Meyer erklærede for anden Gang, at han ingen Penge havde. For at skræmme Meyer affyrede Arrestanten Christensen nu et Revolverskud. Kuglen ramte Køkkenvæggen. Arrestanten Nielsen raabte samtidig flere Gange: »Penge eller Livet!«

Christensen puffede derpaa Meyer ind i den ved Siden af Køkkenet værende Dagligstue; efter dem fulgte Nielsen, der trak Catherine Meyer efter sig. Ved Christensens Puf og Stød blev Meyer nu kastet over mod Værelsets Kakkellovn, der væltede omkuld, og Nielsen raabte paany: »Penge eller Livet«.

Catherine bad nu indtrængende sin Fader om at give Arrestanterne Penge, og Meyer, der klagede over, at han var saaret i Hovedet, og som havde Blod paa sit Tøj, greb nu en Nøgle, der hang over en i Værelset henstaaende Sekretær, kastede den ovenpaa Sekretæren og gav Arrestanterne Anvisning paa to smaa Skuffer i denne. Nielsen aabnede nu, idet han stadig holdt fast paa Catherine, disse Skuffer, hvorpaa Christensen af den ene af dem udtog en Lærredspose indeholdende 5 a 6 Dollars, som han stak i Lommen.

Imidlertid bandt Nielsen Catherine, idet han ved Hjælp af det medtagne Reb sammenbandt hendes Ben, og med et Tørklæde, som han havde taget i Køkkenet, bandt hendes Arme. Nielsen forlangte derpaa, at Meyer ogsaa skulde lade dem undersøge de andre Skuffer i Sekretæren, og da Meyer gjorde Indvendinger, ytrede han, at Meyer heller skulde holde Mund, da han i modsat Fald blev skudt.

Samtidig greb Christensen paany fat i Brystet paa Meyer, holdt ham Revolveren for Ansigtet, truede med at skyde ham, hvis han ikke fremkom med alle sine Penge, og affyrede for yderligere at skræmme ham 2 Revolverskud mod Loftet.

Under Indvendinger fra Meyers Side oplukkede Nielsen derpaa med den tidligere benyttede Nøgle de andre Skuffer i Sekretæren og gennemsøgte dem, medens Christensen vekselvis rettede Revolveren mod Meyer, som han havde givet Slip paa, og mod Catherine, der sad bunden paa Gulvet. Nielsen udtog derpaa af Skufferne, som det maa antages, ca. 120 Dollars i Sølv og Sedler, hvilke sidste beroede i en Tegnebog, en Ring og en Ske af samlet Værdi 4 Kr. samt nogle Værdipapirer, derimellem formentlig en Panteobligation, stor ca. 500 Dollars, 2 Bankdepositumsbeviser til samlet Paalydende 200 Dollars og nogle Assurancepolicer, hvilke han alt sammen puttede i Lommen.

Derefter bandt Nielsen Meyer om Arme og Ben med noget af det fornævnte Reb, som var blevet skaaret over, og med et Tørklæde, hvorpaa han, medens Christensen blev hos de to bundne Personer, gik rundt i Huset og i tyvagtig Hensigt undersøgte de forskellige Rum, uden at finde noget, han brød sig om at tilegne sig. Derimod fandt han i et Soveværelse et ca. 12-aarigt Pigebarn, Meyers Barnebarn, og efter at have fortalt Medarrestanten dette, og skønt Catherine Meyer bad ham lade være, bandt han derefter ved Hjælp af Tørklæder og Klude Barnet paa Hænder og Fødder.

Arrestanterne forlangte nu, at Meyer yderligere skulde give hver af dem 50 Dollars, hvortil Meyer svarede, at han ikke havde flere Penge. Arrestanterne advarede derpaa de overfaldne mod at paakalde Hjælp, idet de truede med i modsat Fald at ville skyde dem og brænde Huset af over dem.

Arrestanterne forlod nu Huset og begav sig til en nærliggende By, hvor de næste Morgen brændte de røvede Papirer i en Kakkelovn paa et Værtshus uden først nærmere at undersøge dem, idet de kun ville have tilegnet sig dem, for at Meyer skulde antage, at Røveriet var begaaet af en af hans Debitorer, der navnlig ønskede at komme i Besiddelse af det af ham udstedte Gældsbevis. Samtidig brændte de den røvede Tegnebog.

Efter i nogle Dage at have holdt sig skjulte, tog Arrestanterne over New-York til Boston og afsendte herfra 300 Kr. af de røvede Penge til København, hvortil de derpaa selv ankom den 17 Marts d. A. Ved Arrestanternes Anholdelse under denne Sag var der af de røvede Penge ikkun 153 Kr. i Behold, hvilke Penge tilligemed 25 Kr., der ere indkomne ved Salg af Klædningsstykker, indkøbte for nogle af de røvede Penge, ere udbetalte Anthony Meyer.

Denne har under et Møde for en amerikansk Domstol den 19de Juni d. A. forklaret, at han siden Overfaldet har været arbejdsudygtig, at han daarligt kan taale at ligge og sidde, og at han er halt.

Arrestanterne have bestemt fastholdt, at det ikke har været deres Hensigt at gøre Alvor af de benyttede Trusler i det Tilfælde, at de ikke maatte have frugtet, og at det ikke har været deres Hensigt at tilføje de overfaldne nogen egentlig Skade, idet de kun ville have handlet som anført for at skræmme Meyer til at udlevere sine Penge

og, efter at dette var sket, for at hindre de overfaldne i at lade dem forfølge.

I Henhold til det foranstaaende ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 243, Arrestanten Christensen tillige efter dens §§ 100 og 101 samt § 200, kfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897 § 1 efter Omstændighederne hver især med Tugthusarbejde i 10 Aar.

Mandagen den 13 November.

Nr. 184. Højesteretssagfører Jensen

contra

Axel Wilhelm Magnus Whitte (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 176.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 22 December 1898: Arrestanten Axel Wilhelm Magnus Whitte bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Rasmussen, og Defensor, Sagfører Jørgensen, 75 Kr. til hver, og til Overretssagførerne Jacobsen og Diechmann, der under subsidiære Forhør have fungeret som Arrestantens Forsvar, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 April 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Salærene til Aktor og Defensor for bemeldte Ret, Sagførerne Rasmussen og Jørgensen, bestemmes til 35 Kr. til hver. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hartmann og M. A. Meyer, betaler Tiltalte Axel Wilhelm Magnus Whitte 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne nedsættes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Axel Wilhelm Magnus Whitte til

Højesteretssagførerne Jensen og Asmussen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Axel Wilhelm Magnus Whitte, der er født den 5 Maj 1853 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 176.

Ifølge Sagens Oplysninger har Tiltalte været ansat som Præst ved det katolske Kirkesamfund først i Svendborg indtil 1893 og derefter i Odense. I denne sin Stilling havde han paa begge Steder Tilsyn med de derværende katolske Skoler og ledede Religionsundervisningen i samme. Saavel herigennem som ved, at han undertiden paatog sig privat at undervise et Barn, kom forskellige Børn til ham i hans Hjem, og er det ved sit Forhold overfor nogle af de Pigebørn, der saaledes kom hjem til ham, hvor de som Regel efter hans Tilsigelse indfandt sig enkeltvis, samt overfor et til hans Husstand hørende Pigebarn, han under nærværende Sag sigtes for at have gjort sig skyldig i den ovennævnte Lovovertrædelse.

Ved Tiltaltes egen Forklaring i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu ogsaa anses bevist, at Tiltalte i Tiden fra 1891 til hans Anholdelse i Sommeren 1898 har behandlet flere af de ovenomtalte Pigebørn, der vare i en Alder af mellem 8 og 13 Aar, paa uterlig Maade, og han vil som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 166 og til Dels § 173, med en Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Underrettsdommen har fastsat samme Straf, og ligesom bemeldte Dom saaledes for saa vidt vil kunne stadfæstes, saaledes gælder dette ogsaa i Henseende til dens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, som det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede, dog at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten, der ere fastsatte til 75 Kr. for hver, findes at burde bestemmes til 35 Kr. for hver.

Nr. 235.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Peter Niels Johansen (Def. Bagger),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Bornholms Nordre Herreds Ekstrarets Dom af 7 September 1899: Tiltalte Peter Niels Johansen og Arrestanterne Jørgen Christian Pedersen og Ludvig Peter Pedersen bør straffes, førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og hver af de

sidstnævnte med lige Straf i 5 Dage. Saa bør og Tiltalte og Arrestanterne in solidum udrede samtlige af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører N. C. Olsen, og Defensor, Sagfører Carl Petersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peter Niels Johansens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Jensen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Henhold til Amtets Ordre af 21 August d. A. tiltales under nærværende Sag Peter Niels Johansen for falsk Forklaring for Retten og Arrestanterne Jørgen Christian Pedersen og Ludvig Peter Pedersen for Vold og Legemsbeskadigelse eller Vold mod sagesløs Person.

Ved den af Tiltalte Peter Niels Johansen afgivne Tilstaaelse og ved det i øvrigt under Sagen oplyste er det tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i falsk Forklaring for Retten under følgende nærmere Omstændigheder.

I Juli Maaned d. A. anmeldte Tiltalte for Politibetjent Frederiksen i Allinge, at han Lørdagen den 1 Juli d. A. — senere rettet til Lørdagen den 8de s. M. — da han mellem Kl. 9 og 10 om Eftermiddagen var paa Vej fra Allinge til sit Hjem i Olsker, blev overfalden af Arrestanterne, som uden Anledning fra hans Side tilføjede ham flere Slag, dels i Hovedet og dels paa venstre Overarm i Nærheden af Skulderen, idet Arrestanterne, der sade i Vejgrøften i Nærheden af et Sted, kaldet »Storeløkkebakken« ved hans Ankomst spjste sig op, og idet han paa Arrestanten Jørgen Christian Pedersens Spørgsmaal: »Vil Du give Brændevin, eller vil Du have Prygl«, svarede: »Det kan jeg jo, som jeg vil«. Tiltalte søgte vel at afbøde Slagene med venstre Overarm og ved at slaa fra sig med en tynd Tjørnekæp, men da denne knækkede, og da hver af Arrestanterne trak en Skedekniv, tog han Flugten, forfulgt et Stykke af Arrestanterne, der dog ikke kunde indhente ham.

Denne Anmeldelse har Tiltalte fastholdt i Forhøret den 3 August d. A., hvor han tillige, efter at være foreholdt den af Arrestanten Jørgen Christian Pedersen afgivne Forklaring, benægtede at have sat sig i Landevejsgroften og drukket Brændevin sammen med Arrestanterne og Emil Olsen, ligesom han benægtede, at han var gaaet tilbage til Allinge sammen med de nævnte Personer og havde drukket Øl

sammen med dem i Christensens Gæstgiveri, og disse Benægtelser fastholdt Tiltalte vedblivende, efter at være gjort bekendt med Tjenestekarl Emil Oscar Olsens modstridende Forklaring.

I Forhøret den 5 August d. A. fastholdt Tiltalte Rigtigheden af den af ham gjorte Anmeldelse og af de af ham i Forhøret den 3dje s. M. fremsatte Benægtelser, hvorimod han i Forhøret den 10de s. M. har tilstaaet, at den af ham gjorte Anmeldelse paa flere Punkter er urigtig, ligesom ogsaa de af ham i Forhøret den 5 August fremsatte Benægtelser ere urigtige, hvorimod Sagen i alt væsentligt er tilgaaet, som af Arrestanterne omforklaret.

Som Grund til, at han har afgivet bevidsf urigtig Forklaring for Retten, har Tiltalte anført, at han var bange for, at der ikke skulde blive gjort videre ved Sagen, naar han gjorde en med de sande Forhold stemmende Anmeldelse, og at han har undset sig ved, da han i Retten skulde afgive Forklaring, at tilstaa, at Anmeldelsen ikke var stemmende med Sandheden.

Den af Arrestanterne afgivne Tilstaaelse, hvis Rigtighed bestyrkes ved, hvad der i øvrigt er oplyst under Sagen, gaar ud paa følgende:

Lørdag Aften den 8 Juli d. A. traf Tiltalte Arrestanterne og Tjenestekarl Emil Oscar Olsen siddende i Landevejsgrøften i Nærheden af Allinge, og Tiltalte tog da Plads hos dem og drak med dem, idet dels Arrestanterne og dels Tiltalte trakterede med Brændevin. Herefter gik de alle til Allinge, hvor de vare inde paa Christensens Gæstgiveri, hvorefter de fulgtes ad ud af Byen ad Olsker til. Da de vare komne i Nærheden af Hullegaard, lagde Emil Olsen sig i Grøften, medens de 3 andre gik videre, men inden de endnu havde passeret Hullegaards Have overfaldt Arrestanten Jørgen Christian Pedersen Tiltalte, hvem han uden nogen Anledning fra dennes Side med Panden gav et eller to Slag, saakaldte »Skaller«, i Ansigtet, saaledes at han faldt omkuld, og da Tiltalte derefter rejste sig og søgte at væрге sig med en Kæp, han havde i Haanden, tog Arrestanten Ludvig Peter Pedersen denne Kæp, der var af Tjørn og ca. 1 Tomme tyk, fra ham og slog med Kæppen løs paa Tiltalte, idet han dog paastaar kun at have slaæet denne paa Kroppen, men ikke i Ansigtet.

Ifølge Attest fra Distriktslæge Borch i Allinge havde Tiltalte Johansen ved en den 11 Juli d. A. foretagen Undersøgelse paa venstre Øjenbrynsbue et med stærknet Blod sammenklæbet, retvinklet Saar igennem Huden, de 2 Ben af Vinklen omtrent 1 Ctm. lange, i venstre Tindingeregion 3 omtrent ærtestore, indtørrede Hudafskræbninger, hvorhos Huden paa venstre Skulder i omtrent en Haandflades Udstrækning var blodunderløben, blaaligt og gulligt misfarvet og øm. De beskrevne Læsioner have ikke haft varige Følger og have heller ikke paaført Tiltalte noget Arbejdstab.

Ifølge en Skrivelse fra Distriktslæge Borch af 14 August kan den Tiltalte Johansen tilføjede Læsion paa venstre Øjenbrynsbue næppe hidrøre fra en saakaldet »Skalle«, hvorimod den meget vel kan være en Følge af et Slag med en Tjørnekæp.

Det maa imidlertid anses for utvivlsomt, at samtlige de i Lægeattesten beskrevne Læsioner ere en Følge af det af Arrestanterne paa Tiltalte forøvede Overfald.

For det af dem saaledes udviste Forhold vil Tiltalte Peter Niels

Johansen, der er født i Aaker Sogn den 24 Marts 1860, og som tidligere er straffet: a. ved Bornholms Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 16 Marts 1885 efter Straffelovens § 228, jfr. § 51 og § 229, 4de Stk., jfr. § 47, 2det Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, b. ved samme Rets Dom af 19 Oktober 1885 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, c. ved samme Rets Dom af 13 September 1886 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, d. ved samme Rets Dom af 17 September 1888 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, e. ved samme Rets Dom af 13de November 1889 efter Straffelovens § 232 og Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, f. ved Højesterets Dom af 2 November 1891 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og g. ved Bornholms Vester Herreds Ekstrarets Dom af 4 Juli 1894 for Overtrædelse af Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu være at anse efter Straffelovens § 146 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, medens Arrestanterne, af hvilke Jørgen Christian Pedersen er født i Aaker Sogn den 23 Juli 1871 og som tidligere er straffet — — — — — og Ludvig Peter Pedersen, der er født i Aaker Sogn den 21 Juni 1878, og som tidligere er straffet — — — — — nu være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. § 47 og § 58, med en Straf, der efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for hver i 5 Dage.

Nr. 243.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Johannes Peter Jørgensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Oktober 1899: Arrestanten Johannes Peter Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Olsen og Prokurator Lange, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Johannes Peter Jørgensen til Højesteretssagfører
Jensen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Johannes Peter Jørgensen for Tyveri.

Arrestanten er født den 4 December 1862 og blandt andet anset: ved Højesterets Dom af 30 August 1898 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ved Rettens Dom af 27 Maj d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jævnfør § 5, med Tvangsarbejde i 72 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist at have den 14 August d. A. frastjaalet Arbejdsmand Johan Peter Jensen en Vest og et Ur med Kæde af samlet Værdi 3 Kr. 50 Øre, hvilke Koster midlertidigt vare henlagte paa en Brændestabel — Uret med Kæde i Lommen paa Vesten — paa en Arbejdsplads, hvortil der var uhindret Adgang.

I Henhold hertil vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 240. Højesteretssagfører Hansen

contra

Michael Jørgen Anholm (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Silkeborg Birks Ekstrarets Dom af 8 August 1899: Tiltalte, Arrestanten Michael Jørgen Anholm, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hammer, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 September 1899: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Michael Jørgen Anholm til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Michael Jørgen Anholm, der er født i Aaret 1859 og som, foruden at han efter sin Forklaring har været straffet for Gadeuorden, tidligere har været straffet ifølge Vejle Købstads Politiretsdom af 15 Januar 1894 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, ifølge Skåds Herreds Politiretsdom af 7 Februar 1894 efter samme Lovbestemmelse med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage og ifølge Viborg Købstads Politiretsdom af 8 Marts d. A. efter Frd. 10de December 1828 § 14, jvf. § 10, Lov 3 Marts 1860 § 3 samt nævnte Købstads Politivedtægts § 8 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Tyveri eller Hæleri.

Ifølge Sagens Oplysninger anmeldte Entreprenør Jens Pedersen Holm af Aldershvile til Politiet i Silkeborg, at en ham tilhørende Cykle, som han Søndag Aften den 25de Juni d. A., da han i Forening med en anden Mand Kl. ca. 10¹/₄ fra Banegaarden i Silkeborg var kommen cyklende til Værtshusholder Niels Petersens Ejendom i Estrupgade og var gaaet ind i Beværtningen for at nyde en Forfriskning, havde henstillet i Indkørslen til Ejendommen, hvor ogsaa hans Ledsager havde anbragt sin Cykle, ved hans Bortgang Kl. ca. 11 fra Beværtningen viste sig at være borttagen, medens den anden Cykle fremdeles var til Stede. Da Arrestanten den paafølgende Lørdag den 1 Juli fandtes i sin Broder, Malermester i Silkeborg Peter Hansen Anholms Værksted at have henstillet en Cykle, i hvilken Entreprenør Holm genkendte den ham frakomne Cykle, blev der indledet Undersøgelse mod Arrestanten.

Under de optagne Forhør har Arrestanten erkendt, at han var til Stede i Niels Petersens Beværtning Søndagen den 25 Juni om Aftenen mellem Kl. 10 og 11, at han muligens nok, som det af Værtshusholderens Hustru er forklaret til en Rapport, forlod Beværtningen gennem Køkkenet og Gaarden og saaledes passerede Ejendommens Indkørsel, hvor Holms Cykle henstod, og at den af ham i Broderens Værksted henstillede Cykle, der svarer til det af Holm ved Anmeldelsen givne Signalement af den for ham bortblevne Cykle, har været i hans Besiddelse, idet han har haft den med paa Ørnsø Teglværk, hvor han havde Arbejde, og hvor han havde den staaende sammen med sit Tøj fra Natten mellem den 25de og 26 Juni, indtil Tirsdagen den

27de s. M., da han flyttede sit Tøj og Cyklen til en i Nærheden boende Skovopsynsmand, medens han derefter havde den anbragt afvekslende hos denne og tvende i samme Hus boende Skovarbejdsmand, indtil han Lørdagen den 1 Juli tog den til Silkeborg og henstillede den i sin Broders Værksted.

Derimod har Arrestanten under Forhørene vedholdende benægtet at have stjaalet den ommeldte Cykle, idet han om Maaden, paa hvilken han vil have erhvervet den, har afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han har faaet den som Foræring Natten mellem Søndag den 25de og Mandag den 26de Juni, eller som han til den først over ham optagne Politirapport har udsagt, Lørdag Aften, ved Midnatstid af en høj Mand i graa Klæder, som han ikke kendte, men dog mener at have set tidligere, muligvis i Aarhus, og som han traf paa Drewsensvej i Silkeborg omtrent lige ud for Banegaarden, hvor Manden, efter at have spurgt, om han kunde ride paa Cykle, forærede ham Cyklen, og denne Forklaring har Arrestanten vedblivende fastholdt, uden dog paa noget Punkt at kunne paavise Omstændigheder, hvorved dens Rigtighed bestyrkedes. Af den ovennævnte Skovopsynsmand er det derimod edelig forklaret, at Arrestanten, hvem han Søndag Aften den 25de Juni efter Kl. 12 traf paa Hjemvejen fra en Festlighed i »Lunden« i stærkt beruset Tilstand, af egen Drift fortalte ham, at han havde købt en Cykle, hvorhos han paa Vidnets Spørgsmaal om, hvorledes han vel skulde være i Stand til at købe en Cykle, tilføjede: »Jo, jeg fik den billigt, jeg gav ikke ret meget for den, jeg snød ham, jeg købte den af«; men Arrestanten har ikke villet erkende at have udtalt sig, som af Vidnet angivet.

Endvidere er det af den ene af de forannævnte Skovarbejdere edelig forklaret, at Arrestanten, da Vidnet Mandagen den 26 Juni saa ham i Besiddelse af en Cykle og derfor spurgte om, hvor han havde faaet den fra, svarede, at han havde faaet den paa en underlig Maade, idet han en 14 Dages Tid tidligere efter at være kommet fra Aarhus til Silkeborg i Godsekspeditionen paa den derværende Banegaard fejlagtig havde faaet udleveret en Cykle sammen med sin som Rejssegods indskrevne Kuffert, idet Cyklen havde samme Nummer som Kufferten, og at han da beholdt Cyklen i den Tanke, at maaske en af hans bekendte havde villet forære ham den. Om denne Forklaring har Arrestanten vel foregivet, at den angik en anden Cykle end den under denne Sag omhandlede, men ligesom der intet som helst er oplyst om, at Arrestanten har været i Besiddelse af nogen anden Cykle, saaledes er hans Foregivende bestemt benægtet af Vidnet, der har fastholdt, at Arrestantens Udtalelser sikkert ikke angik nogen anden Cykle end den under Sagen ommeldte, som under Vidneforklaringen var til Stede i Retten og af Vidnet med Bestemthed blev genkendt som den Cykle, Vidnet den anførte Dag havde set Arrestanten i Besiddelse af.

Foruden at flere under Sagen afhørte Vidner, som berørt, edelig have erklæret, at de i Tidsrummet fra den 26 Juni til den 1 Juli have set Arrestanten i Besiddelse af en Cykle, der maa antages identisk med den for Entreprenør Holm bortkomne, har bemeldte Holm edelig bekræftet, at den i Maler Anholms Værksted af Arrestanten henstillede og derefter under Sagen tilstedebragte Cykle, er den ham tilhørende Cykle, som af ham paa det angivne Tidspunkt blev hensat ved

den ovennævnte Ejendom og der frakom ham mod hans Vidende og Villie, og denne Cykles Identitet med den Cykle, der har været i Arrestantens Besiddelse, er derhos yderligere bleven bekræftet ved en af Arrestanten afgiven Forklaring om, at den af ham besiddede Cykle oprindelig paa Bagskærmen var forsynet med et Banemærke, formentlig af gult Papir, og med Navnet Silkeborg, idet Entreprenør Holm har erklæret, at der paa hans Cykle netop var anbragt et saadant Banemærke. Endelig er Holms Ejendomsret til bemeldte Cykle under et i Henhold til Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør tilstrækkelig godtgjort ved beedigede Vidneforklaringer.

Efter det saaledes foreliggende, og derunder navnlig Arrestantens Erkendelse af at have været til Stede i og ved den paagældende Beværtning paa det Tidspunkt, da Cyklen bortkom, samt hans aabenbart urigtige og løgnagtige Forklaring om hans Erhvervelse af Cyklen, findes der efter Omstændighederne at være tilvejebragt et efter Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten selv har sat sig i Besiddelse af Cyklen, saaledes at hans Besiddelse af samme maa tilregnes ham som Tyveri.

Cyklen er af Retsvidnerne vurderet til 200 Kr. og udleveret til Entreprenør Holm, der har frafaldet Krav paa Erstatning for Afsavn og Foringelse.

Da der under Sagen er rejst Spørgsmaal om Arrestantens mentale Tilstand, er han bleven undersøgt af Distriktslægen, der i sin afgivne Erklæring af 26 Juli d. A. har udtalt, at Arrestanten, der fra Barndommen af er et svagt begavet Individ, er yderligere svækket ved stadigt og rigeligt Alkoholforbrug, og at han gør Indtryk af at være et løgnagtigt Individ, der stadig indvikler sig i Modsigelser, men at hans mentale Tilstand dog er saaledes, at han maa anses for fuldt tilregnelig, i alt Fald paa Tider, da han ikke er paavirket af Spiritus.

Idet der herefter samt efter, hvad der i øvrigt er oplyst under Sagen, ikke findes at kunne være nogen Tvivl om, at Arrestanten i Gerningsøjeblikket har været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, maa det billiges, at han for sit ommeldte Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 228, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 14 November.

Nr. 49. Tømrer **Rasmus Jeppesen** (Jensen)

contra

Overformynderiet ved Overformynder Trolle (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Overformynderiets Erstatningsansvar med Hensyn til Midler under særskilt Bestyrelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Januar 1898: De Indstævnte, Overformynderiet, bør for Tiltale af Citanten, Tømrer Rasmus Jeppesen af Kettinge som Værge for sin umyndiggjorte Broder, Niels Jeppesen af Bregninge, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Møller i Salær 60 Kr. og i Portoudlæg 2 Kr. 68 Øre samt Sagfører Schrader i Nysted og Overretssagfører Andresen i Nykøbing paa Falster i Salær hver 10 Kr., hvilke Salærer og Portoudlæg udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Tømrer Rasmus Jeppesen som Værge for Niels Jeppesen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Tømrer Rasmus Jeppesen af Kettinge som Værge for sin umyndiggjorte Broder Niels Jeppesen af Bregninge, efter meddelt Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Møller, de Indstævnte, Overformynderiet, tilpligtede at betale ham i hans nævnte Egenskab i Erstatning 10000 Kr., subsidiært et efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn ansat Beløb, i Anledning af, at en under de Indstævntes Bestyrelse værende, fornævnte Niels Jeppesen tilhørende Kapital, stor 10000 Kr., der var sikret ved Pant i Matr. Nr. 17 og 138 af Frejlev By og ved Selvskyldnerkaution, er gaaet tabt, efter Citantens Anbringende paa Grund af de Indstævntes mangelfulde Varetagelse af den umyndiggjortes Tarv. Saa paastaar Citanten sig ogsaa tillagt Renter af Beløbet, 4½ pCt. p. a. fra 11 Juni 1894 til Forligsklagens Dato den 22 Juli 1896 og derefter 5½ pCt. p. a. samt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Møller samt til Sagfører Schrader i Nysted og Overretssagfører Andresen i Nykøbing paa Falster, hvilke have

været beskikkede til for Citanten at optage Tingsvidne henholdsvis i Nysted og i Nykøbing p. F., og Godtgørelse til Prokurator Møller for Udlæg til Porto m. m. 2 Kr. 68 Øre, hvilke Salærer og Udlæg i hvert Fald paastaas udrede af det offentlige.

De Indstævnte, hvem der ligeledes er meddelt Bevilling til fri Proces, have paastaet sig frifundne og deres privat engagerede Sagsfører tillagt Salær hos Citanten.

Efter Sagens Oplysninger var den nævnte Selvskyldnerkaution den 17 December 1877 tegnet af Sognefoged H. P. Nielsen paa den til Niels Jeppesen under samme Dato udstedte Panteobligation, der ikke straks blev inddragen under de Indstævntes Bestyrelse, men forblev i den umyndiggjortes daværende Værges Besiddelse uden Prohibitivpaategning. Efter Debtors Død opsagde Kautionsisten sin Kautions til Værgen, som ved Paategning af 16 Juni 1889, samtidig med at nedsætte Renten af Gælden fra 5 til $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a., erkendte, at Kautionsen efter Opsigelse s. D. var hævet. I August 1893 blev Obligationen inddragen under de Indstævntes Bestyrelse, hvorhos de Indstævnte for saa vidt godkendte Værgens ovennævnte Paategning, som Renten fremdeles kun opkrævedes med $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a., medens der hverken da eller senere fra de Indstævntes Side blev taget noget Forbehold med Hensyn til, at Værgen havde kvitteret Kautionsen.

Efter at den oprindelige Debtors Enke, der havde hensiddet i uskiftet Bo, paa ny var bleven gift, tillod de Indstævnte hendes Mand først, at han som gift med Enken overtog Gælden efter Obligationen, og senere, at han maatte ombytte nogle foran den umyndiggjortes Krav staaende Prioriteter. Dette sidste Samtykke blev imidlertid, inden Ombytningen var sket, taget tilbage, og ved en derefter følgende, paa Foranledning af en Prioritetshaver iværksat Tvangsauktion over den pantsatte Ejendom udkom intet til Dækning af den umyndiggjortes Fordring efter Obligationen. De Indstævnte paabegyndte derefter i Marts 1895 en Arrestforretning hos den tidligere Kautionsist, og da det viste sig, at han ikke kunde dække Fordringen, begærede de Indstævnte hos vedkommende Skifteret hans Bo taget under Behandling, hvilken Begæring ved Skifterettens Decision, der blev stadfæstet ved Højesterets Dom af 20 Februar 1896, ikke toges til Følge.

Citanten gør nu til Støtte for sin Paastand om, at de Indstævnte i Henhold til Lov af 26 Maj 1868 § 5 i. f. ere erstatningspligtige, i første Række gældende, at Panteobligationen, da den i August 1893 blev inddragen under de Indstævntes Bestyrelse, som Følge af Selvskyldnerkautionen havde sin fulde paalydende Værdi, 10000 Kroner. I saa Henseende har han anbragt, at den af den tidligere Værges Obligationen givne Kvittering med Hensyn til Selvskyldnerkautionen er ugyldig, og at Sognefoged Nielsen som Følge deraf endnu paa det paagældende Tidspunkt var Selvskyldnerkautionist, samt at denne da forholdsvis let vilde have kunnet skaffe Beløbet, hvis Retsforfølgning mod ham da var bleven paabegyndt.

Men dernæst gør Citanten gældende, at Obligationen i August 1893 allerede efter den pantsatte Ejendoms Værdi var sit fulde Paalydende værd, og at det udelukkende skyldes de Indstævnte, at der ved Tvangsauktion intet udkom til Dækning af den umyndiggjortes Krav. I saa Henseende har Citanten henvist til, at de Indstævnte,

efter under 25 Maj 1894 at have givet Samtykke til, at den omprocederede Kapital for Fremtiden maatte være prioriteret efter nærmere betegnede Majoratsmidler til Beløb 10500 Kroner og et nyt Kreditkasse-Laan paa 9600 Kr., i alt altsaa 20100 Kr., under 4 Juli s. A. tog dette Tilsagn tilbage under Paaberaabelse af, at det var givet under en fejl Forudsætning, idet nemlig de Indstævnte først efter Meddelelsen af Samtykket havde erfaret, at en Kapital paa 1680 Kr. 80 Øre, der foruden de fornævnte 10500 Kroner og en Kapital paa 8000 Kroner havde været prioriteret forud for den umyndiggjortes Kapital, paa det paagældende Tidspunkt alt var indfriet, saa at den umyndiggjortes Kapital maatte antages at være rykket op til at have Prioritet efter ikkun 18500 Kroner. Idet Citanten anser den paaberaabte Forudsætning — at paa det paagældende Tidspunkt de 1680 Kr. 80 Øre endnu vare forudprioriterede — for ukendelig for vedkommende Medkontrahent og derfor retlig betydningsløs, og som Følge heraf de Indstævntes Tilbagetagelse af Samtykket uberettiget, gør han gældende, at denne Tilbagetagelse i Forbindelse med et senere Afslag fra de Indstævntes Side paa et Andragende om Tilladelse til Forudprioritering fremfor den umyndiggjortes Obligation af et Kreditkasselaan paa 8800 Kroner har fremtvunget Tvangsrealisation, som ellers havde kunnet være undgaaet.

Frømdes har Citanten støttet sin subsidiaire Betragtning paa, at de Indstævnte ikke have givet Værgen Ordre til, om fornødent, at byde paa Tvangsauktionen og lade sig den pantsatte Ejendom udlægge som ufyldestgjort Panthaver.

Endelig gør Citanten gældende, at de Indstævnte ved Inddragelsen af den nævnte Kapital burde, efter at have undersøgt Forholdet, have stillet sig paa et af to Standpunkter, nemlig enten at søge Kautionen vedblivende anerkendt eller, med Opgivelse af denne, straks at lade anstille Undersøgelse af Pantets Værdi og, i Fald saadan Undersøgelse førte til et utilfredsstillende Resultat, opsigse Kapitalen.

Der findes imidlertid at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at det ikke er godtgjort, at der fra deres Side foreligger noget uforvarsligt Forhold, der har foraarsaget den paagældende Kapitals Tab.

Hvad først angaar Citantens Anbringende om, at Obligationen som Følge af Kautionen havde sin fulde paalydende Værdi ved Inddragelsen under de Indstævntes Bestyrelse, da maa det — ganske bortset fra Spørgsmaalet om Kautionistens Evne til at indfri sin Forpligtelse — antages, at denne paa det nævnte Tidspunkt gyldig var ophævet, idet, saaledes som udtalt i den anførte Højesteretsdom, Kautionisten har maattet forudsætte, at det var med Skifterettens Billigelse, at Obligationen forblev i Værgens Besiddelse, og derfor har været berettiget til at gaa ud fra, at Værgens Kvittering var tilstrækkelig til at frigøre ham.

Som Følge heraf findes det ikke at kunne antages, at en Henvendelse til Kautionisten fra de Indstævntes Side straks ved Obligationens Inddragelse angaaende Kautionens Indfrielse vilde have ført til noget for Bevarelsen af den umyndiggjortes Kapital gunstigere Udfald.

Hvad dernæst angaar Citantens Anbringende om, at Ejendommen i sig selv vilde have frembudt tilstrækkelig Dækning for Kapitalen, hvis ikke de Indstævnte ved de af ham paapegede Lejligheder havde

begaaet Fejl, da er det heller ikke bevist, at saadanne Fejl ere begaaede.

Der maa nemlig gives de Indstævnte Medhold i, at der — bortset fra om en Opsigelse af Obligationen vilde have kunnet redde Kapitalen — ikke kan lægges dem Uagtsomhed til Last, fordi de, da de modtog Obligationen, ikke straks lod Pantets Beskaffenhed undersøge, hvorved bemærkes, at der ikke ved Obligationens Inddragelse under Overformynderiets Bestyrelse af Værge eller Skifteret blev antydet, at der var Anledning til at foretage et saadant Skridt.

Og hvad angaar den nævnte planlagte Omprioritering, er der alle rede af den Grund ikke Anledning til at gaa nærmere ind paa Citantens ovenfor angivne Ræsonnement, at der ikke er tilstrækkelig Føje til at antage, at Overformynderiet ved at tillade Omprioriteringen vilde have afværget det indtrufne Tab.

Endelig findes der aldeles intet oplyst, der kunde lede til den Antagelse, at den af Citanten paapegede, efter det oplyste i et Tilfælde som det her omhandlede ganske usædvanlige Fremgangsmaade: at lade Værgen byde paa Auktionen for eventuelt at lade sig Ejendommen udlægge som ufyldstgjort Panthaver, helt eller delvis vilde have kunnet redde den omspurgte Kapital.

Som Følge af det anførte ville de Indstævnte være at frifinde, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Der vil være at tillægge Prokurator Møller i Salær 60 Kr. og i Portoudlæg 2 Kr. 68 Øre samt Sagfører Schrader i Nysted og Overretssagfører Andresen i Nykøbing paa Falster i Salær hver 10 Kr., hvilke Udlæg og Salærer ville være at udrede af det offentlige.

Den befalede Sagførelse har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 57. Fabrikant, cand. pharm. **J. Fisker** (Asmussen)

contra

Korkvarefabrikant **Anders Nielsen** (Ingen),

betr. Fortolkning af et Dokument, hvorved en Ejendom gaves en Kommissionær paa Haanden.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 17 September 1897: Indstævnte, Korkvarefabrikant Anders Nielsen, bør for Tilfælde af Citanten, Fabrikant, cand. pharm. J. Fisker i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Færdig fra Trykkeriet den 30 November 1899.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899

Nr. 29.

Tirsdagen den 14 November.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Juni 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Fabrikant, cand. pharm. J. Fisker, til Indstævnte, Korkvarefabrikant Anders Nielsen, med 60 Kr., som udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter det foreliggende er den i den indankede Dom omtalte Ejendomsmægler Poulsen ikke, da han den 20 Marts 1896 indfandt sig hos Indstævnte, optraadt som Fuldmægtig for en Tredjemand, til hvem han skulde skaffe et Salgstilbud paa Indstævntes Ejendom, men han kan derimod kun antages at have tilbudt Indstævnte, af hvem han betingede sig Salær, sin Medvirkning til Salg af denne Ejendom. Det den 20 Marts 1896 udstedte Dokument, der alene er stilet til Poulsen og afgivet til denne, medfører derfor ikke nogen Ret for Appellanten, men kan kun betragtes som indeholdende en Instruktion for Poulsen, foruden at det tilsiger ham et Salær og giver ham en begrænset Eneret til paa Indstævntes Vegne at søge en Køber til hans Ejendom uden dog at kunne afslutte nogen Handel om den. Det maa som Følge heraf billiges, at Indstævnte ved Dommen er frifunden for Appellantens Tiltale. Dommen, hvis Bestemmelse om Procesomkostninger tiltrædes, vil herefter være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 20 Marts 1896 indfandt Ejendomsmægler F. Poulsen sig hos Indstævnte, Korkvarefabrikant Anders Nielsen, og forhandlede med denne om Salg af den Indstævnte tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 220 i Købmager Kvarter, Nr. 5 i Kristenbernikovstræde her i Staden, og da Indstævnte erklærede

rede sig villig til at sælge for en Købesum af 18500 Kr. og mod en kontant Udbetaling af 4700 Kr., opskrev Ejendomsmægleren paa en Lap Papir i summarisk Form disse Salgsvilkaar, idet han derhos opnoterede forskellige Oplysninger om Ejendommens Størrelse, Skatter, Lejeindtægter og Prioritetsforhold m. v. og gav derefter Papiret følgende Paategning: »Ovenstaaende Ejendom giver jeg herved paa Haanden til Hr. F. Poulsen, Nr. 8 Larslejrstræde, i 14 Dage fra Dato, ligesom jeg forpligter mig til, hvis denne Ejendom da sælges, at betale til ovennævnte Hr. Poulsen kontant ved første Udbetaling et Beløb af 200 Kr., siger To Hundrede Kroner, hvilket herved tilstaaes. København den 20 Marts 1896«, hvilken Paategning Indstævnte underskrev.

Den 26 Marts s. A. tilstillede Indstævntes Sagfører fornævnte Ejendomsmægler saalydende Brev: »Da Fabrikant Anders Nielsen nu har langt bedre Tilbud om Salg af Kristenbernikovstræde 5, end det, som De for en Tid siden lovede at skaffe ham, men endnu ikke har skaffet ham, saa tillader jeg mig herved paa hans Vegne at meddele Dem, at han for det Tilfældes Skyld, at han skulde have givet Dem nogen Fuldmagt til at sælge — hvad han dog mener ikke at have gjort — herved tilbagekalder enhver Bemyndigelse, som han maatte have givet Dem, saa at De intet kan foretage forbindende for ham.«

Herpaa svarede Citanten, Fabrikant, cand. pharm. J. Fisker, gennem sin Sagfører i en til Indstævntes Sagfører rettet Skrivelse af 27de s. M.: »I Anledning af, at De paa Fabrikant Anders Niensens Vegne som Ejer af Ejendommen Kristenbernikovstræde 5 har tilskrevet Hr. Husmægler Poulsen, at Deres Mandant tilbagekalder sit Tilbud om Salg af bemeldte Ejendom, undlader jeg som Sagfører for den eventuelle Køber, som jeg repræsenterer, ikke at meddele Dem, at der foreligger en skriftlig Meddelelse af 20de ds. fra Hr. Nielsen om, at han i 14 Dage vedstaar sit Tilbud, og jeg fastholder derfor min Mandants Ret i Henhold til det gjorte Tilbud.«

Den 1 April s. A. lod Citanten derpaa gennem Notarius publicus Indstævnte tilkendegive, at Mægler Poulsen den 22 Marts 1896 havde tilbudt ham Indstævntes Ejendom til Købs, og at han straks havde akcepteret Tilbudet, samt opfordre til at opfylde sit af Citanten akcepterede Tilbud om at sælge den ommeldte Ejendom for en Købesum af 18500 Kr. mod en kontant Udbetaling af 4700 Kr. og i øvrigt i Overensstemmelse med de af Ejendomsmægleren gjorte Optegnelser, ved at underskrive Slutseddel, hvorhos Citanten lod Indstævnte tilbyde Udbetaling af den kontante Del af Købesummen, saafremt denne vedstod Handelen og forpligtede sig til inden den 4de s. M. at underskrive Slutseddel om Ejendommen paa Citantens Sagførers Kontor.

Da Indstævnte intet svarede herpaa, har Citanten under nærværende i 1ste Instants ved Frederiksberg Birks ordinære Ret anlagte Sag paastaet Indstævnte tilpligtet under en af Retten fastsat daglig Mulkt at vedstaa en mellem Parterne indgaaet Handel, hvorved Indstævnte har solgt til Citanten den fornævnte Ejendom, ved Udfærdigelse og Underskrivning af behørig Købekontrakt mod en kontant Betaling af 4700 Kroner samt at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst til ligemed Omkostningerne ved den foretagne Notarialforretning.

Indstævnte paastod sig frifunden med Tillæg af skadesløse Sags-

omkostninger, og ved bemeldte Rets Dom af 17 September 1897 blev Indstævntes Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger op-
hævedes, og denne Dom har Citanten derefter ved Stævning af 2den
Oktober f. A. indanket her for Retten, hvor han har paastaaet Ind-
stævnte tilpligtet mod en kontant Udbetaling af 4700 Kr. at udstede
Købekontrakt til Citanten paa den fornævnte Ejendom, hvorhos han —
under Hensyn til, at Indstævnte ved den indankede Dom er frifunden
paa Grund af, at den af Citanten i 1ste Instans nedlagte Paastand
lader uomtalt, hvorledes forskellige ved en Ejendomshandel opstaaende
Spørgsmaal skulle afgøres, saasom Tidspunktet for Skødets Udstedelse,
Ejendommens Overdragelse, Skatters, Afgifters og Prioritetsrenters For-
deling, Bankhæftelsens Overtagelse, og af, at Retten ikke uden Paastand
herom fra Citantens Side vil kunne afgøre disse Spørgsmaal — sub-
sidiært har paastaaet, at Ejendommens Overdragelse sker ved Købe-
kontraktens Udstedelse, at Lejens, Skatters, Afgifters og Prioritetsrenters
Fordeling sker med Overdragelsesdatoen som Skæringsdag, at
Bankhæftelsen overtages af Citanten udenfor Købesummen, samt at
Skødets Udstedelse sker paa den af Indstævnte i Købekontrakten an-
givne Dag, og at mulige øvrige Punkter fastsættes ved Rettens Afgø-
relse. Citanten paastaar sig derhos i begge Tilfælde tillagt Sagens
Omkostninger for begge Retter skadesløst.

Indstævnte paastaar den indankede Dom stadfæstet og sig tillagt
Sagens Omkostninger her for Retten skadesløst, idet han protesterer
imod, at der her for Retten nedlægges anden Paastand end den, som
er nedlagt for Underretten.

Citanten støtter sin Paastand paa, at han, der havde givet Ejendoms-
mægler F. Poulsen Ordre til at forhandle med Indstævnte om
Købet af den fornævnte Ejendom og til, hvis den forlangte Købesum
var antagelig, at tage Ejendommen paa Haanden i 14 Dage, gennem
nævnte Ejendomsmægler ved Indstævntes skriftlige Erklæring af 20de
Marts 1896 har modtaget et Tilbud om Salg af Ejendommen for den
i de Erklæringen ledsagende Optegnelser angivne Købesum af 18500
Kr. mod en Udbetaling af 4700 Kr., idet denne Erklæring maa op-
fattes som et Tilbud fra Indstævnte til en ubestemt Person og som
indeholdende en Fuldmagt for Ejendomsmægleren til paa Indstævntes
Vegne at bringe dette Tilbud til denne ubestemte Person, jfr. Erklæ-
ringens Ord »Ovenstaaende Ejendom giver jeg herved paa Haanden til
Hr. F. Poulsen i 14 Dage«, samt at han den 21 Marts 1896 overfor
Poulsen accepterede dette Tilbud, og at han derefter inden de 14
Dages Udløb har opfordret Indstævnte gennem Notarius publicus til
mod Betaling af 4700 Kr. at opfylde det accepterede Tilbud om at
sælge Ejendommen, hvorfor han formener, at Indstævnte er uberettiget
til at træde tilbage fra Handelen.

Indstævnte gør herimod gældende, at det omhandlede Dokument
af 20 Marts 1896 ikkun er et Salærbevis, som blev givet Ejendoms-
mægleren for at sikre denne et Salær af 200 Kr., dersom han i Løbet
af 14 Dage bragte en Handel i Stand om Ejendommen eller dog inden
14 Dage fremskaffede et Tilbud, der svarede til, hvad Indstævnte ved
Dokumentets Udstedelse vilde have for Ejendommen, og Indstævnte
har saaledes bestridt, at Poulsen i Henhold til Dokumentet har været
bemyndiget til paa hans Vegne at sælge Ejendommen.

Den fornævnte Ejendomsmægler har nu vel som Vidne forklaret, at det var hans Mening, at Ejendommen var solgt for den aftalte Købesum, naar han inden 14 Dage bragte Køberen til Indstævnte, samt at Indstævnte ved den paagældende Lejlighed udtalte sig, som om Ejendommen nu var solgt, men da Indstævntes Erklæring af 20de Marts 1896 — bortset fra Tilsagnet om Salær til Ejendomsmægleren — alene kan opfattes som indeholdende en Udtalelse om, at Indstævnte var villig til i Løbet af 14 Dage at forhandle om Ejendomsalg paa Basis af en Købesum af 18500 Kr. og en Udbetaling af 4700 Kr. med den Køber, Mægler Poulsen maatte anvise, men ikke som en endelig Salgserklæring, vil Indstævnte være at frifinde, og vil den indankede Dom saaledes være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes Citanten efter Omstændighederne at burde betale Indstævnte med 60 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Torsdagen den 16 November.

Nr. 191. Fru **Sophie C. R. Bagger**, født **Tange**, Fru **H. P. Jessen**, født **Tange**, Jomfru **H. C. Tange**, **Christian L. Tange**, Jomfru **E. L. P. Tange**, **Johan J. Tange**, **Lorentz F. Tange**, **Lars P. Tange**, **Vilhelm P. Tange**, de to sidstnævnte med Kurator, Instrumentmager **Hendrik Tange**, og Overretssagfører **Staal** som Tilsynsværge for **Carl Helgesen** og hans 3 umyndige Børn **Carla**, **Gerda** og **Johanne C. Helgesen** (Overretssagfører, Dr. jur. E. Møller)

contra

Gæstgiver **Carl Tange** (Asmussen), Værtshusholder **P. J. Tanges** Enke, **Eva M. E.**, født **Capion**, samt for Dødsboet efter Værtshusholder **Tange** Skifteforvalteren, Borgmester **Kampmann** (Dr. Møller for de to sidstnævnte),

betr. Spørgsmaalet, om fornævnte Bo vilde være at tage under offentlig Skiftebehandling.

Vordingborg Købstads Skifterets Decision af 1 September 1898: Den nedlagte Paastand paa, at Dødsboet efter Værtshusholder Peter Jacob Tange af Vordingborg, død 26 Maj 1889, tages under offentlig Skiftebehandling, vil være at tage til Følge, saaledes at Skiftebehandlingen genoptages fra afdødes Dødsdag med de deraf flydende Retsvirkninger, navnlig i Henseende til de af afdødes Enke over Boets Ejendele foretagne Dispositioner.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Marts 1899: Den af de Appelindstævnte, Værtshusholder Peter Jacob Tanges Enke Eva Marie Elisabeth, født Capion, Fru Sofie Christine Ricardine

Bagger, født Tange, med Mand og Værge Martin Sophus Bagger, Fru Henriette Petrea Jessen, født Tange, med Mand og Værge, Dyrlæge Th. Jessen, Jomfru Hanne Christine Tange, Christian Lauritz Tange, Jomfru Emilie Louise Poulina Tange, Johan Jacob Tange, de mindre-aarige Lorentz Flor Tange og Lars Peter Tange med Kurator, Instrumentmager Hendrik Tange, denne tillige som Værge for den umyndige Vilhelm Peter Tange, og Overretssagfører Staal som Tilsynsværge for Carl Helgesen i Brasilien og hans 3 umyndige Børn Carla, Gerda og Johanne Christiane Helgesen, nedlagte Paastand om, at Dødsboet efter Værtshusholder Peter Jacob Tange af Vordingborg tages under offentlig Skiftebehandling uden Hensyn til de Dispositioner, som Enken har truffet, medens hun hensad i uskiftet Bo, kan ikke tages til Følge. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil den efter Indstævnte, Gæstgiver Carl Tanges Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Appellanterne in solidum have at betale til fornævnte Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, en for alle og alle for en, til Indstævnte, Gæstgiver Carl Tange, med 400 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge Sagens Oplysninger afgik Værtshusholder i Vordingborg Peter Jacob Tange den 26 Maj 1889 ved Døden, og efter at de 6 myndige Børn i hans Ægteskab med hans efterlevende Hustru, Appelindstævnte Eva Marie Elisabeth, født Capion, i en Erklæring af 31 Juli 1889 havde givet Samtykke i saa Henseende, meddelte Vordingborg Købstads Skifteret den 9 Oktober 1889 bemeldte Enke Tilladelse til at forblive hensiddende i uskiftet Bo med de 5 af Børnene i det omtalte Ægteskab, der da vare umyndige. En Udskrift af Skifteprotokollen vedkommende denne Tilladelse blev derhos den 10 August 1891 tinglæst som Adkomst for Enken paa Matr.-Nr. 48 a af Vordingborg By. Ni af de ovenfor omhandlede Børn samt Carl Helgesen i Brasilien, der havde været gift med en Søster til disse, Johanne Christiane Tange, der da var død, rettede derpaa en den 4 Juni 1896 dateret Begæring til oven-

nævnte Skifteret om, at Boet efter deres afdøde Fader og Svigerfader maatte blive optaget til fornyet Skiftebehandling uden Hensyn til de Dispositioner over Boet, som Enken havde truffet, medens hun hensad i uskiftet Bo. Herved sigtede de, efter hvad der opgaves i den nævnte Begæring, navnlig til, at Moderen den 14 Oktober 1892 havde tilskødet sin Søn, Appellanten, Gæstgiver Carl Tange, den fornævnte, Boet tilhørende faste Ejendom.

Da saavel Moderen som Appellanten protesterede imod, at Begæringen toges til Følge, udspandt der sig en Dispute, under hvilken paa-gældende 9 Børn, de Appelindstævnte 3—11 samt Appelindstævnte Overretssagfører Staal, der var bleven beskikket som Tilsynsværge for Carl Helgesen og dennes 3 umyndige Børn i ovenomtalte Ægteskab, Carla, Gerda og Johanne Christiane Helgesen, fastholdt deres oven-nævnte Begæring, hvorhos hans Moder under Proceduren erklærede, at nu ønskede ogsaa hun Skiftet genoptaget. Fra begge Sider ned-lagdes der derhos forskellige subsidiære Paastande.

Ved Skifterettens Decision af 1 September 1898 toges de appel-indstævnte Sødskendes og Overretssagfører Staals i hans ovennævnte Egenskab af Tilsynsværge nedlagte Paastand til Følge, saaledes at Skiftebehandlingen skulde genoptages fra Værtshusholder Tanges Døds-dag med de deraf flydende Retsvirkninger, navnlig i Henseende til de af Enken over Boets Ejendele foretagne Dispositioner.

Denne Decision har Appellanten derpaa ved Stævning af 20de September 1898 indanket for Overretten, hvor han har paastaaet be-meldte Decision forandret i Overensstemmelse med hans for Skifteretten nedlagte Paastand.

Den appelindstævnte Enke og de appelindstævnte Søskende samt Appelindstævnte Overretssagfører Staal i hans nysomtalte Egenskab procedere principaliter til den indankede Decisions Stadfæstelse, hvor-hos de have nedlagt forskellige subsidiære Paastande gaende ud paa, at Skiftet i alt Fald genoptages fra den Dag, da Boet i 1889 over-gaves Enken til Hensidens i uskiftet Bo, eller, for saa vidt Skiftet gen-optages, som Boet nu foreligger, da de af Enken til Appellanten efter 3 Oktober 1889 foretagne Overdragelser omstødes, og vedkommende Formuegenstande geninddrages under Boet, eller at enten den princi-pale eller de nævnte subsidiære Paastande tages til Følge paa Vilkaar, at Appelindstævnte Fru Bagger edelig fralægger sig at have underskre- vet eller bemyndiget nogen til for hende at underskrive Samtykket til Moderens Hensidens i uskiftet Bo, eller endelig, at Paastanden om Omstødelsen af Dispositionerne til Appellanten tages til Følge, med mindre denne edelig benægter, at det er ham, der har underskrevet Søsteren, Fru Baggers Navn under Samtykkeerklæringen til Moderens Hensidens i uskiftet Bo.

Appelindstævnte, Skifteforvalteren i Vordingborg Købstad, Byfoged Kampmann, der er stævnet tillige paa Boets Vegne, har, skønt lovlig varslet, ikke ladet give Møde for Overretten.

De for Overretten mødende Appelindstævnte have til Støtte for deres Paastand anført først, at Appelindstævnte Fru Bagger efter sit Anbringende hverken selv har underskrevet den for Skifteretten produ-cerede, ovenfor omtalte Erklæring, dateret 31 Juli 1889, hvori de myn-

dige Arvinger for deres Vedkommende meddele Samtykke til, at Moderen maatte forblive hensiddende i uskiftet Bo, eller bemyndiget nogen anden hertil, og at den Underskrift »Sophie Tange«, som findes skrevet under nysnævnte Samtykke, efter deres Mening er afgivet af Appellanten, hvis Haandskrift den ligner.

Dernæst have bemeldte Appelindstævnte gjort gældende, at de 4 den Gang mindreaarige Børns Samtykke til Moderens Hensiddende i uskiftet Bo ikke er ledsaget af nogen for dem beskikket Kurators Underskrift. Vel har Afdødes Broder, Instrumentmager Hendrik Tange, under 3 August 1889 paategnet deres Samtykkeerklæring, at han »som født Værge for de 5 umyndige Børn og Kurator for de 4 mindreaarige« intet har at erindre imod Enkens omtalte Hensiddende i uskiftet Bo, men da der — hvad der er uomtvistet — ikke er udfærdiget nogen Beskikkelse for ham til at fungere som Kurator for nævnte mindreaarige Børn, maa hans Samtykke for disse Børns Vedkommende efter bemeldte Appelindstævntes Formening være uden Betydning. Der foreligger saaledes efter heromhandlede Appelindstævntes Opfattelse en dobbelt Ugyldighedsgrund for den af Skifteretten meddelte Tilladelse for Enken til at forblive hensiddende i uskiftet Bo, og deraf følger ogsaa, at Tilladelsen for de andre Arvingers Vedkommende maa bortfalde, da den kun er givet under Forudsætning af alle Arvingers Samtykke. Heraf følger atter, at de af Enken under hendes Hensiddende i uskiftet Bo foretagne Dispositioner maa anses ugyldige.

I det ovenfor anførte kan der dog ikke gives paagældende Appelindstævnte Medhold.

Ved, som ovenfor nævnt, efter at de myndige Arvinger havde meddelt Samtykke for deres Vedkommende, at tillade Enken at forblive hensiddende i uskiftet Bo med de umyndige Arvinger foreligger der fra Skifterettens Side en Beslutning om indtil videre at undlade at paabegynde offentlig Skiftebehandling af heromhandlede Dødsbo. Til at Skifteretten nu skulde omgøre sin nysnævnte Beslutning derhen, at den tog bemeldte Bo under Skiftebehandling fra Værtshusholder Tanges Dødsdag at regne, findes det af de Appelindstævnte anførte ikke at give Anledning. Ligesom nemlig den omtalte Mangel af Kuratorbeskikkelse i sin Tid forelaa Skifteretten til Afgørelse, saaledes findes der ingen Grund til at tillægge den paaberaabte Mangel ved Appelindstævnte Fru Baggers Underskrift under Samtykket fra de myndige Arvingers Side til Moderens Hensiddende i uskiftet Bo Betydning, da det i Følge Sagens Oplysninger og Proceduren maa antages, at hun senere har billiget, at Moderen forblev hensiddende i uskiftet Bo. Men maa Enkens Hensiddende i uskiftet Bo saaledes betragtes som Iovlig, maa hun anses for at have været beføjet til at foretage de under Sagen omhandlede Dispositioner over Boet, derunder ogsaa Afhændelsen af Boets faste Ejendom.

Som Følge af det anførte vil hverken den af de her for Retten modende Appelindstævnte nedlagte principale Paastand eller nogen af de subsidiære Paastande kunne tages til Følge, og den indankede Decision vil altsaa være at forandre overensstemmende hermed.

Sagens Omkostninger for Overretten, som begge Parter have paa-
staaet sig tillagte, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Til Oplysning for Justitssekretæren bemærkes paa dertil given
Anledning, at der ikke vil være at erlægge Promillegebyr i nær-
værende Sag.

Onsdagen den 22 November.

Nr. 218.

Advokat Hindenburg

contra

1) **Laurids Pedersen Frøsig**, 2) **Micha Nielsen**, Frøsig's
Hustru, og 3) **Markus Ulrik Sørensen** (Defensorer Nellemann
for Nr. 1 og 2, Hansen som privat engageret for Nr. 3),

der tiltales Nr. 1 for Overtrædelse af Straffelovens § 182, Bedrageri
eller Forsøg herpaa samt Overtrædelse af §§ 65 og 66 i Politivedtæg-
ten for Odense og Lov 15 Maj 1875, Nr. 2 for Overtrædelse af Straffe-
lovens § 182 og Bedrageri eller Forsøg herpaa og Nr. 3 for Overtræ-
delse af Straffelovens § 146.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 10 April 1899: Ar-
resterne Laurids Pedersen Frøsig og Micha Frøsig, født Nielsen, bør
straffes hver med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, Arrestanten
Laurids P. Frøsig bør derhos have sit den 13 Maj 1896 meddelte
Borgerskab som Gæstgiver i Odense forbrudt. Tiltalte Markus Ulrik
Sørensen bør straffes med simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Saa bør
og Arrestanterne, en for begge og begge for en, betale alle med deres
Arrest, den imod dem indledede Undersøgelse og Aktionens, derunder
Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 70 Kr., og til Defensor, Sagfører
Kiørboe, 50 Kr., forbundne Omkostninger, dog saaledes at Tiltalte in
solidum med dem udreder $\frac{1}{5}$ af Aktionens Omkostninger. At efter-
kommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Juli
1899: Tiltalte Markus Ulrik Sørensen bør for Aktors Tiltale i denne
Sag fri at være. I øvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande,
dog at Straffen for Arrestanten Laurids Pedersen Frøsig og hans
Hustru, Arrestantinden Micha Frøsig, født Nielsens Vedkommende ned-
sættes til Fængsel paa Vand og Brød for hver især i 4 Gange 5 Dage,
og at nysnævnte Tiltalte fritages for at deltage i Udredelsen af Aktio-
nens Omkostninger. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten,
Overretssagførerne Busch og Edvard Christensen, udrede Arrestanten
og Arrestantinden, en for begge og begge for en, 50 Kr. til hver. At
efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, idet det under Hensyn til den de Tiltalte L. P. Frøsig og Micha Frøsig overgaaede langvarige Varetægtsarrest findes at kunne have sit Forblivende ved den dem idømte Straf.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Laurids Pedersen Frøsig og Micha Frøsig, en for begge og begge for en, til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Købstads Ekstraret hertil indankede Sag ere Arrestanten Laurids Pedersen Frøsig, der er født den 21 April 1855 og som, foruden at have for Overtrædelse af Odense Købstads Politivedtægt vedtaget at erlægge en Bøde paa 20 Kr., en Gang er anset med Bødestraf for Overtrædelse af bemeldte Købstads Sundhedsvedtægt og flere Gange for Overtrædelse af Næringsloven og nysommeldte Politivedtægt, deriblandt senest ved nærværende Rets Dom af 10 Juni 1898 med en Bøde af 50 Kr. for Overtrædelse af Politivedtægtens § 65, og Arrestantinden Micha Frøsig, født Nielsen, der er født den 2 September 1855, og som i Odense Købstads Politiret den 3 Marts 1898 for Overtrædelse af Straffelovens § 101 har vedtaget at erlægge en Bøde af 50 Kr., samt Tiltalte Markus Ulrik Sørensen, der er født den 3 Februar 1866 og ikke funden forhen straffet — aktionerede Arrestanten og Arrestantinden for Overtrædelse af Straffelovens § 182 og for Bedrageri eller Forsøg herpaa, Arrestanten tillige for Overtrædelse af Politivedtægtens §§ 65 og 66 og Lov 15 Maj 1875, og Tiltalte for Overtrædelse af Straffelovens § 146. Ifølge Sagens Oplysninger blev der den 13 Maj 1896 meddelt Arrestanten Borgerskab som Gæstgiver i Odense, og han drev derefter Forretning som saadan, først paa Hjørnet af Vindegade og Skolegade i Odense og derpaa fra en Gang i Sommeren 1898 i Nedergade samme Steds. Arrestantinden deltog i denne Forretnings Drift og maa antages til Stadighed at have været til Stede i Forretningen.

Det maa nu i Henseende til Sigtelsen for Overtrædelsen af Straffelovens § 182 under Sagen anses tilstrækkelig godtgjort, at flere af de Piger, som i Løbet af Tiden fra Efteraaret 1896 indtil nærværende Sag i Begyndelsen af Oktober 1898 rejstes, have tjent i bemeldte Gæstgiveri, nemlig Kirstine Dorthea Petersen, Johanne Amalie Johansen, Caroline Andrea Danielsen og Johanne Jensine Christiansen i dette

Tidsrum i ikke ringe Omfang have øvet Utugt med Gæster, der besøgte Forretningen.

Arrestanten har erkendt, at han, ogsaa efter at den ovenfor nævnte Overretsdømme af 10 Juni 1898 var overgaaet ham, har ladet forskellige af sine Tjenestepiger opholde sig i Beværtningen sammen med Gæsterne og drikke med disse, uagtet der under 22 Juni 1897 i Henhold til Købstadens Politivedtægts § 65, 2det Stk., inden Politiretten var meddelt ham Tilhold om ikke i de Lokaler i hans Beværtning, hvor Gæster opholdt sig, at benytte anden kvindelig Medhjælp end sin Hustru og sine voksne Børn. Endvidere har Arrestantinden erkendt, at hun formodede, at en nærmere angiven Gæst, der ønskede en enkelt Nat at logere i Gæstgiveriet, havde til Hensigt at bedrive Utugt med en af de foran nævnte Piger, samt at der er skaffet Forretningen forøget Salg ved, at hun og Arrestanten havde tilladt deres Piger at drikke med Gæsterne. Derimod har Arrestantinden i øvrigt, og Arrestanten i alle Tilfælde benægtet at have været vidende om, eller dog blot haft Formodning om, at Gæster, der besøgte Beværtningen, dersteds drev Utugt med de her tjenende Piger.

De ovenfor nævnte 4 Piger, der efter det oplyste fik Kost og Logis hos Arrestanten og Arrestantinden, men enten slet ingen Løn fik eller i al Fald kun et ringe Vederlag, hvorfor de vare henviste til i øvrigt at have deres Fortjeneste gennem de Drikkepenge, der kunde falde af, have imidlertid forklaret, at Arrestanten og Arrestantinden vel ikke direkte have opfordret dem til at drive Utugt med Gæsterne, men at de derimod ofte af Arrestanten og Arrestantinden ere blevne opfordrede til at drikke med Gæsterne og sørge for, at disse drak saa meget som muligt og brugte saa mange Penge som muligt i Forretningen.

Efter de af Pigerne Dagmar Sofie Elisabeth Petra Rasmussen og Inger Mathilde Jensen, der ligeledes have tjent i Forretningen i den her omhandlede Tid, men om hvem det ikke er oplyst, at de have drevet Utugt med Gæsterne, afgivne Forklaringer, have Arrestanten og Arrestantinden rettet en lignende Opfordring til dem, og saavel efter samtlige de nævnte Pigers Forklaringer som efter de Forklaringer, der ere afgivne af en hel Række Vidner, der enten ere gaaede til Haande i Beværtningen eller som Gæster komne her, og af hvilke sidste flere have drevet Utugt med de foran omtalte fire Piger, kunne Arrestanten og Arrestantinden umuligt have været uvidende om, at en Del af de Gæster, der kom i Beværtningen, alene søgte denne, fordi de ønskede at bedrive Utugt med de der tjenende Piger. Det er derhos til Dels ved Arrestantens og Arrestantindens egen Erkendelse, til Dels ved, hvad der i øvrigt foreligger, oplyst, at Arrestanten og Arrestantinden ofte have ladet Gæster, om hvem de maatte formode, at de søgte Lejlighed til at drive Utugt med Pigerne i Forretningen, ene med en af disse i et Værelse i Gæstgiveriet. Endvidere maa Arrestanten og Arrestantinden begge antages at have vidst, at de ovenfor omtalte 4 Piger vare løsgtige, og at have set, baade at Pigerne udviste en ubluferdig Adfærd overfor Gæsterne, og at disse behandlede Pigerne paa en meget uhøvisk Maade.

Efter hvad der saaledes er anført, findes det at maatte antages, at Arrestanten og Arrestantinden begge have vidst, eller dog haft be-

stemt Formodning om, at de omtalte 4 hos dem tjenende Piger i ikke ubetydeligt Omfang drev Utugt med Gæster, der i usædeligt Øjemed besøgte Gæstgiveriet, og at de have tilstedet dette for at have Indtægt gennem den derved forøgede Afsætning, navnlig af Drikkevarer. For deres Forhold i saa Henseende ville de være at anse efter Straffelovens § 182, 2det Led.

Med Hensyn til den mod Arrestanten og Arrestantinden rejste Sigtelse for at have gjort sig skyldige i Bedrageri eller Forsøg herpaa, gaar denne ud paa, at de have bedraget Beværtningsens Gæster ved at iblande Vand eller andet i solgt Vin, at lade dem betale den samme Vin flere Gange, at sælge Ølslatter for frisk Øl o. lign.

Arrestantinden har ikke turdet benægte, at hun kan have kommet Vand i Portvinsflaskerne; dog har hun paastaet ikke bestemt at kunne erindre det. Hun har efter sin Forklaring i hvert Fald ikke gjort det for at bedrage Gæsterne; men kun for at disse ikke skulde blive berusede. I øvrigt have Arrestanten og Arrestantinden benægtet at have gjort sig skyldig i de dem saaledes paasigtede Bedragerier, og da det findes betænkeligt paa Grundlag af de foreliggende Bevisligheder at anse dette tilstrækkeligt godtgjort mod deres Benægtelse, ville de paa dette Punkt være at frifinde for Aktors Tiltale.

Derimod er det ved Arrestantens egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at der i Gæstgiveriet har logeret Gæster, uden at der er bleven gjort Antegnelse herom i den i Henhold til § 19 i Lov af 15 Maj 1875 om Tilsyn med fremmede og rejsende m. m. i Gæstgiveriet førte Protokol, samt at der den 3 Oktober f. A. er blevet serveret for en Gæst i Beværtningen efter den i Politivedtægten fastsatte Lukketid, Kl 11 om Aftenen.

Derimod kan det ikke imod Arrestantens Benægtelse anses godtgjort, at der, som paasigtet, ved andre Lejligheder har været Gæster i hans Beværtningslokaler efter Lukketid.

For nysommeldte Overtrædelse af Lov 15 Maj 1875 § 19 vil Arrestanten være at anse efter § 22 i nævnte Lov, ligesom han for sin ovenfor omtalte Overtrædelse af Købstadens Politivedtægts § 66 og af Polititilholdet af 22 Juni 1897, jfr. bemeldte Vedtægts § 65, 2det Stk., vil være at anse efter Lov 4 Februar 1871 § 6.

Den af Arrestanten og Arrestantinden efter det anførte forskyldte Straf findes passende at kunne bestemmes, for Arrestantens Vedkommende under et, til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage for hver især. Arrestanten vil derhos i Medfør af Lov 23 Maj 1873 § 9 være at dømme til at have den ovennævnte ham under 13de Maj 1896 meddelte Næringsadkomst som Gæstgiver forbrudt.

Hvad endelig angaar Sigtelsen mod Tiltalte Sørensen for at have overtraadt Straffelovens § 146, er følgende godtgjort ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste:

I Retsmødet den 1 November 1898 forklarede Tiltalte, hvem det var betydet, at han afgav Forklaring som Vidne, under Eds Tilbud blandt andet, at han, der erkendte hyppigt at være kommen i Arrestantens og Arrestantindens Beværtning, kom der, som man kommer i enhver Beværtning, og ikke for Pigernes Skyld. Efter at den af den tidligere omtalte Pige Caroline Danielsen afgivne Forklaring om, at hun flere Gange havde haft Samleje med ham i et Bagværelse til Be-

værtningen, under Forhørets Fortsættelse samme Dag var foreholdt ham, erklærede han, at han ikke kunde huske, at han havde haft Samleje med nogen Pige i Beværtningen. Hvis han havde haft et saadant Samleje, maatte han have været i en saa beruset Tilstand, at han ikke bagefter har haft noget Indtryk af, hvad der var passeret. Han tilføjede derhos, at han aldrig havde set, at nogen af Beværtningens Piger havde vist uterlig Opførsel overfor Gæsterne.

Senere i det samme Forhør erkendte Tiltalte imidlertid, efter at være konfronteret med Caroline Danielsen, at han flere Gange havde haft Samleje med denne i det omtalte Bagværelse og at hans nysansførte urigtige Forklaring var afgivet mod bedre Vidende, fordi han syntes, at det var flovt for ham, som var en gift Mand, at tilstaa, at han havde bedrevet Utugt.

Under et paa Foranledning af nærværende Ret optaget Reassumptionsforhør har Tiltalte derhos forklaret, at Frygt for, at hans Hustru mulig skulde begære deres Ægteskab ophævet paa Grund af den af ham begaaede Horsbrøde, ogsaa var en medvirkende Grund til, at han afgav den ovenomtalte urigtige Forklaring, og han findes som Følge heraf, samt da det af ham begaaede Hor kunde paadrage ham Straf efter Straffelovens § 159, i Henhold til Straffelovens § 147, 1ste Stk., at burde frifindes for Aktors Tiltale.

I Overensstemmelse med det ovenfor anførte vil den indankede Dom — ved hvilken Arrestanten og Arrestantinden ere ansete efter Straffelovens § 182, kfr. § 47, Arrestanten tillige efter ovenomtalte Politivedtægts §§ 65 og 66 og Lov af 15 Maj 1875 § 22, samtlige disse Lovbud for Arrestantens Vedkommende sammenholdte med Straffelovens § 62, hver især med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos Arrestanten i Henhold til Lov 23 Maj 1873 § 9 er dømt til at have det ham den 13 Maj 1896 meddelte Borgerskab som Gæstgiver i Odense forbrudt, hvorimod de begge frifandtes for Tiltale for Bedrageri eller Forsøg herpaa, medens Tiltalte er anset efter Straffelovens § 146 med simpelt Fængsel i 2 Maaneder — være for Tiltaltes Vedkommende at forandre og for Arrestanten og Arrestantindens Vedkommende med den ovenanførte Nedsættelse af Straffen at stadfæste.

Torsdagen den 23 November.

Nr. 249.

Advokat Nellemann

contra

Peder Pedersen (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Bjerge-Aasum Herreders Ekstrarets Dom af 31 Juli 1899: Tiltalte, forhenværende Gaardejer i Nørre Søby By og Sogn Peder Pedersen, nu boende i Fangel, bør straffes med simpelt Fængsel

i 4 Dage, hvorhos han vil have at udrede i Erstatning til Overfor- mynderiet i Kjøbenhavn 1019 Kr. 1 Øre og til »Kreditforeningen af Grundejere i Fyns Stift« 1878 Kr. 34 Øre. Endelig vil han have at udrede alle af nærværende Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, og til Defensor, Sagfører Rasmus- sen, 20 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Okto- ber 1899: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffe- tiden bestemmes til 14 Dage, og at Erstatningsbestemmelserne bortfalde. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gott- schalck og Seidelin, betaler Tiltalte Peder Pedersen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, og vil det kunne have sit Forblivende ved den valgte Straf, men han findes derhos i Overensstemmelse med de derom ned- lagte Paastande at maatte, saaledes som ved Underretsdommen sket, tilpligtes at betale i Erstatning til Overformyndieret 1019 Kroner 1 Øre og til »Kreditforeningen af Grundejere i Fyns Stift« 1878 Kroner 34 Øre.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til Erstatningen bør Herredstings- dommen og i øvrigt Landsover- samt Hof- og Stads- rettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Pedersen til Advo- katerne Nellesmann og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bjerge-Aasum Herreders Ekstraret her for Retten indankede Sag er Tiltalte Peder Pedersen aktioneret for Bedrageri. Sagens Omstæn- digheder ere efter det oplyste følgende:

Tiltalte, der ved Mageskiftet af 10 Februar 1886, tinglæst den 27de s. M., havde erhvervet Gaarden Matr.-Nr. 15 e og 14 d af Nørre Søby Mark og Sogn, der da ansloges til en Værdi af 22000 Kr., gav ved Obligation af 21 Juni 1887, tinglæst den 2 Juli s. A., Kreditfor- eningen af Grundejere i Fyns Stift til Sikkerhed for af denne til Laans modtagne 2000 Kr., der vare udbetalte paa statutmæssig Maade, 2den Prioritets Panteret næstefter 10000 Kr. i bemeldte Ejendom m. m. samt Besætning, Inventarium og Redskaber, alt paa Grundlag af en

af bemeldte Kreditforenings Taksationsmænd den 15 Juni s. A. optagen Vurderingsforretning, under hvilken Gaardens Jordtilliggende blev angivet til omtrent 24 Tdr. 4 Skp. Land, medens Besætningen, der angaves til 2 Heste, 5 Køer og 1 Kvie samt et Faar, ansloges til en Værdi af 1500 Kr., og Inventariet til en Værdi af 500 Kr., hvorhos Ejendommens Værdi i Handel og Vandel blev ansat til 22500 Kroner. Ved Panteobligation af 17 Oktober 1891, tinglæst den 24de s. M., gav Tiltalte Overformynderiets udenbys Afdelings almindelige Masse til Sikkerhed for i Ejendommen indestaaende 10000 Kr. 1ste Prioritets Panteret i bemeldte Ejendom m. m., der angaves i 1879 at være vurderet til 21000 Kr., og hvis Jordtilliggende i Obligationen opgaves til ca. 24 $\frac{1}{2}$ Td. Land, medens det er oplyst, at det i den Taksationsforretning, som laa til Grund for det af Overformynderiet i Ejendommen i 1880 gjorde Udlaan, var opgivet til ca. 19 Tdr. Land. Endvidere gaves der ved Obligationen Pant i Ejendommens Besætning, der opgaves at bestaa af 2 Heste, 3 Køer, 2 Ungkvæg, et Faar, 6 Svin m. m. af Værdi 1450 Kr., samt i Inventar, hvis Værdi i Obligationen opgaves til 5170 Kr., hvilket dog maa antages at være en Skrivefejl for 517 Kr. I Anledning af en hos Tiltalte paa Grund af Renterestance i Foraaret 1895 paa Overformynderiets Foranstaltning foretagen Eksekutionsforretning blev der truffet den Ordning, at Retsforfølgningen standsedes, efter at det var konstateret, at Tiltalte, foruden at klare Restancerne m. v., havde forsynet den pantsatte Ejendom — der af Vidnerne var ansat til 16000 Kr., men paa hvilken der da kun fandtes en Hest og en Ko — med 2 gode Heste og 6 gode Køer, hvilken Besætning er skaffet til Veje ved Hjælp af et Laan paa 1800 Kr. fra en Søn af Tiltalte. Da Tiltalte ikke betalte den i December Termin 1898 forfaldne Halvaarsydelse til ovennævnte Kreditforening, stor 45 Kr., lod denne den 14 Januar d. A. foretage Udlæg i Pantet, hvorved det viste sig, at der slet ingen Besætning forefandtes der, og af Inventarium kun Genstande til Værdi 71 Kr. Ved den paa Grundlag af Udlæget den 29 Mars d. A. foretagne Tvangsauktion over Ejendommen, blev denne bortsolgt for 9100 Kr., saaledes at Overformynderiet ikke blev fuldt dækket for sin Fordring, medens der aldeles intet udkom til Dækning af Kreditforeningens Fordring. Paa Foranledning af Kreditforeningen blev der derefter indledet kriminel Forfølgning mod Tiltalte.

Denne har erkendt, at han, da Gaarden ikke kunde forrente Laanene og tillige give noget at leve af, efterhaanden har solgt hele Besætningen og af Inventariet en Hesterive, en Ringtromle og en Vogn, men har forklaret, at naar han har handlet saaledes, har det udelukkende været af Trang og ikke i den Hensigt at tilføje nogen Tab, i hvilken Henseende han har bemærket, at han er gaaet ud fra, at Ejendommens Salgsværdi oversteg ikke saa lidt de i samme prioriterede 12000 Kr., idet der straks, efter at han havde overtaget Gaarden, blev budt ham 20000 Kr. for den, ligesom der senere flere Gange har været gjort Bud paa den, senest for et Aars Tid siden et Bud paa 14000 Kr.

Det er endvidere lagt Tiltalte til Last, at den pantsatte Ejendoms Areal i den fornævnte af ham medunderskrevne Taksationsforretning af 15 Juni 1887 er angivet til omtrent 24 $\frac{1}{2}$ Td. Land, medens det ifølge en under Sagen fremlagt Udskrift af April 1887 af Arealberg-

ningen over de 2de Matr.-Numre ikkun udgør mellem 19 og 20 Tdr. Land. Tiltalte maa nu vel antages ved Taksationen at have opgivet det større Areal for Vurderingsmændene, ligesom han har erkendt da at have været i Besiddelse af fornævnte Udskrift, hvori Arealet er opgivet til henholdsvis $8^{12000}/_{14000}$ og $10^{6520}/_{14000}$ Tdr. Land.

Tiltalte har imidlertid fastholdt, at Arealet, da han købte Gaarden, blev opgivet ham til ca. 25 Tdr. Land, og mod hans Benægtelse findes det ikke godtgjort, at han forsættelig har opgivet Arealet større end det er, eller at han har været vidende om, at dette ved Taksationen til Overformynderiet i 1880 kun var opgivet til ca. 19 Tdr. Land. Det maa derfor billiges, at der ved Underretsdømmen ikke er paalagt ham noget Strafansvar i denoe Henseende.

Derimod vil Tiltalte ikke kunne undgaa Straf med Hensyn til det ovenfor beskrevne Forhold angaaende Bortsalg af Besætning og Inventarium, idet der ingen Grund er til at betvivle, at han har været bekendt med det ulovlige i egenmægtig at disponere over pantsat Gods. Da imidlertid hans Anbringende om, at han antog, at han ikke ved sine ovennævnte Dispositioner vilde forvolde Panthaverne noget Tab, bestyrkes ved de over Ejendommen som ovenmeldt foretagne Vurderinger, vil Tiltalte, der er født den 15 August 1847 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med en Straf, der findes passende at kunne sættes til simpelt Fængsel i 14 Dage. Med denne Forandring vil Underretsdømmen, ved hvilken Tiltalte er anset efter de nævnte Lovbestemmelser med Straf af simpelt Fængsel i 4 Dage og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, i øvrigt være at stadfæste, dog at Bestemmelserne om Erstatning maa bortfalde, da der mangler Oplysninger om Størrelsen af de Tab, der ere tilføjede Overformynderiet og ovennævnte Kreditforening ved Tiltaltes strafbare Forhold.

Nr. 181.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Julius Ferdinand Andersen, Christen Hansen Andersen og Laurits Vilhelm Larsen (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Jagtlovgivningen.

Lollands Nørre Herreds Politirets Dom af 2 August 1898: For saa vidt angaar Anmeldelserne om Overtrædelse af Jagtloven fra Gaardejerne Søren Juul Sørensen og Otto Ottesen af Svinsbjerg bør de Tiltalte, Arbejdsmand Laurits Vilhelm Larsen, kaldet Ben, for Tiden af Rudbjerggaard, Arbejdsmand Julius Andersen af Tillitse og Arbejdsmand Kristen Hansen Andersen af Nakskov bøde til Horslunde-Nordlunde Kommunes Kasse henholdsvis 130 Kr., 225 Kr. og 65 Kr. Saa udrede de og en for alle og alle for en i Erstatning til Gaardejer

Søren Juul Sørensen af Svinsbjerg 20 Kr. samt alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. For saa vidt derimod angaar den tilsvarende Anmeldelse fra Godsforvalter Jespersen for Besidderen af Grevskabet Christianssæde bør de nævnte Tiltalte for det offentliges Tiltale fri at være. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Januar 1899: De Tiltalte Julius Ferdinand Andersen, Christen Hansen Andersen og Laurits Vilhelm Larsen, kaldet Ben, bør til Horslunde-Nordlunde Kommunes Kasse bøde henholdsvis 180 Kr., 130 Kr. og 100 Kr., hvorhos de to førstnævnte, en for begge og begge for en, til samme Kasse bør betale 50 Kr. I Henseende til Erstatning og Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Mich. Carlsen og Prokurator Mundt, bør de Tiltalte, en for alle og alle for en, betale 20 Kr. til hver. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Julius Ferdinand Andersen, Christen Hansen Andersen og Laurits Vilhelm Larsen, en for alle og alle for en, til Højesteretssagførerne Lunn og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Nørre Herreds Politiret hertil indankede Sag, der i 1ste Instans anlagdes som offentlig Politisag efter Begæring af Besidderen af Grevskabet Christianssæde samt Gaardejerne Søren Juul Sørensen og Otto Ottesen af Svinsbjerg, ere de Tiltalte Julius Ferdinand Andersen, Christen Hansen Andersen og Laurits Vilhelm Larsen, kaldet Ben, sigtede for ulovlig Jagt og ulovlig Færden med Bøsse paa Klagernes Jagtgrund.

Færdig fra Trykkeriet den 7 December 1899.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899

Nr. 30.

Torsdagen den 23 November.

Ifølge de af de Tiltalte afgivne Tilstaaelser, der til Dels stemme med det i øvrigt oplyste, bleve de, som i Forening Lørdag den 7de Maj f. A. om Eftermiddagen vare tagne med Posten fra Nakskov til Horslunde, medførende nogle Sække og en Bøsse, da de Kl. 6—7 næste Morgen passerede en Vej, der fra Horslunde fører mod Øst, opmærksomme paa en Flok Dyr, som gik inde paa den ovennævnte Gaardejer Søren Juul Sørensen tilhørende Græsmark, Matr. Nr. 7 a af Svinsbjerg. De Tiltalte, der førte Sækkene og Bøssen med sig, begave sig da fra Vejen over den mellemliggende Græsmark, Matr. Nr. 6 a samme Steds, tilhørende ligeledes ovennævnte Gaardejer Otto Ottesen, ind paa Matr. Nr. 7 a, hvor Tiltalte Larsen derpaa, medens de to andre Tiltalte laa ude i Marken, skød en Raabuk, som han puttede i en Sæk, hvorefter de Tiltalte igen i Forening, medtagende Dyret, begave sig tilbage over Matr. Nr. 6 a til Vejen, ad hvilken de vare komne.

Efter hvad der er oplyst under Sagen, tilkommer Jagtretten paa fornævnte 2de Marker de paagældende Ejere.

For saa vidt Undersøgelse ogsaa er begært indledet mod de Tiltalte af Besidderen af Grevskaftet Christianssæde, have under Sagen vel forskellige Vidner forklaret, at de til den ovenangivne Tid have hørt Skud fra den under Grevskaftets Jagtdistrikt hørende, umiddelbart op til fornævnte Matr. Nr. 7 a af Svinsbjerg stødende lille Skov »Bøgeholt«, ligesom et Vidne, efterat have hørt et Skud fra Skoven, vil have set Krudtrøg over denne, hvorhos endelig Tiltalte Larsen efter to Vidners Forklaring for dem skal have indrømmet at have jaget og nedlagt Raabukken i »Bøgeholt«, men mod de Tiltaltes Benægtelse kan det dog ikke anses godtgjort, at de have jaget i den nævnte Skov den paagældende Morgen.

Ved deres ovennævnte af dem indrømmede Færd paa Matr. Nr. 6 a og 7 a i Svinsbjerg, findes de Tiltalte at have gjort sig skyldige i Overtrædelse af § 13 i Jagtloven af 8 Maj 1894.

Tiltalte Julius Ferdinand Andersen er født den 28 Juli 1866 og tidligere for Overtrædelser af Jagtlovgivningen anset: 1) ved Lollands Sønder Herreds Politirets Dom af 9 Februar 1893 for Overtrædelse af Lov af 1 April 1871 § 17 med en Bøde af 10 Kr., 2) ved samme Rets Dom af 16de s. M. for Overtrædelse af samme Lovbestemmelse med en Bøde af 60 Kr., 3) ved samme Rets Dom af 3 August s. A. for Overtrædelse af samme Lovbestemmelse med en Bøde af 20 Kr., 4) ved Højesterets Dom af 1 Maj 1894 § 4 for Overtrædelse af samme Lovbestemmelse med en Bøde af 40 Kr., 5) ved Lollands Nørre Her-

reds Politirets Dom af 12 Marts 1895 efter Jagtlov af 8 Maj 1894 § 23, sammenholdt med § 12, med en Bøde af 70 Kr., hvorhos hans Bøsse og Hagelpung forbrødes, 6-7) ved 2de inden Lollands Sønder Herreds Politiret den 3 Februar 1898 indgaaede Forlig har han vedtaget for Overtrædelse af Jagtloven af 8 Maj 1894 § 12 at betale en Bøde af 10 Kr. hver Gang, 8) endelig er han anset ved Nakskov Købstads Politirets Dom af 19 April 1898 efter Jagtloven af 8 Maj 1894 §§ 27 og 29, sammenholdt med § 17, med en Bøde af 16 Kr., og 9) ved Lollands Nørre Herreds Politirets Dom af 8 Juni 1898 efter Jagtloven af 8 Maj 1894 § 13, kfr. § 23, med en Bøde af 100 Kr., hvorhos han for Jagtrekskaber tilpligtedes at betale 70 Kr.

Tiltalte Christen Hansen Andersen er født den 16 December 1869 og forhen for Overtrædelse af Jagtlovgivningen anset: 1) ved Lollands Nørre Herreds Politirets Dom af 2 April 1895 efter Jagtloven af 8de Maj 1894 § 23, sammenholdt med § 12, med en Bøde af 15 Kr., 2) ved et inden Lollands Sønder Herreds Politiret den 13 December 1897 indgaaet Forlig har han vedtaget for Overtrædelse af Jagtlov af 8 Maj 1894 § 12, 1ste Stk., at betale en Bøde af 15 Kr., 3-4) ved 2de inden samme Ret for samme Overtrædelse den 24 Februar 1898 indgaaede Forlig har han vedtaget at betale en Bøde af 8 Kr. for hver Gang, 5) ved et inden Nakskov Købstads Politiret den 25 Februar 1898 indgaaet Forlig har han vedtaget for ulovlig Jagt at betale en Bøde af 25 Kr. og 6) ved et inden samme Ret den 18 Marts 1898 indgaaet Forlig har han vedtaget for Overtrædelse af Jagtlov af 8 Maj 1894 § 17 at betale en Bøde af 10 Kr.

Tiltalte Laurits Vilhelm Larsen, kaldet Ben, er født den 13 Oktober 1867, og har ved et inden Lollands Nørre Herreds Politiret den 2 Marts 1895 indgaaet Forlig vedtaget for ulovlig Jagt at betale en Bøde af ialt 110 Kr.

For den af dem nu som ovenmeldt begaaede Overtrædelse af Jagtlovens § 13 ville de Tiltalte være at anse efter samme Lovs § 23, 1ste og 2det Stk., med Bøder til Horslunde-Nordlunde Kommunes Kasse, hvilke findes at burde bestemmes for Julius F. Andersen til 150 Kr., for Christen H. Andersen til 100 Kr. og for Laurits V. Larsen til 70 Kr., hvorhos de Tiltalte endvidere hver især i Medfør af samme Lovparagrafs 4de Stk. ville have at bøde 30 Kr. til samme Kasse.

Da den af de Tiltalte ved den ovenfor omhandlede ulovlige Jagt benyttede Bøsse ikke har kunnet skaffes til Veje, ville Julius F. Andersen og Christen H. Andersen i Medfør af oftnævnte Lovparagrafs 3dje Stykke være at dømme til in solidum at betale fornævnte Kommunekasse et Beløb af 50 Kr.

Politiretsdommen, ved hvilken de Tiltalte ere ansete: Julius F. Andersen efter Jagtlovens § 13, kfr. § 23, og efter § 12, 1ste Stk., jfr. § 24, med Bøder til Beløb 225 Kr., Christen H. Andersen efter samme Lovs § 13, jfr. § 23, med Bøde til Beløb 65 Kr. og Laurits V. Larsen efter samme Lovs § 12, jfr. § 24, og efter § 23 med Bøder til Beløb 130 Kr., medens den ikke dømmer til Betaling af noget Beløb efter Jagtlovens § 23, 3dje Stk., vil som Følge af foranførte for saa vidt være at forandre, medens den i Henseende saavel

til den Gaardejer Søren Juul Sørensen tilkommende Erstatning som til Sagens Omkostninger, som det er paalagt de Tiltalte in solidum at betale, vil kunne stadfæstes.

Fredagen den 24 November.

Nr. 167.

Overretssagfører Johnsen

contra

Jens Olesen Blichfeldt (Def. Bagger),

der tiltales for bedragerisk Forhold.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 7 Januar 1899: Tiltalte Jens Olesen Blichfeldt bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt betale i Erstatning til Underkorporalselev Christian Jensen 150 Kr. Saa bør han og udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Diechmann og Prokurator Jørgensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 April 1899: Tiltalte Jens Olesen Blichfeldt bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Overretssagfører Diechmann og Prokurator Jørgensen, 15 Kr. til hver, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Paludan og Salomonsen, 20 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Tiltalte ved Stevns-Fakse Herreders Ekstrarets Dom af 24de f. M. efter Straffelovens § 232, jfr. §§ 228, 229, 1ste Led, og 62 er anset med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte ny Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Overretssagfører Bjarne Johnsen og Højeste-

retssagfører Bagger hver 40 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jens Olesen Blichfeldt, der er født den 18 Juli 1875, og som flere Gange har været straffet for Tyveri, senest ved Lejre Herreds Ekstrarets Dom af 26 November 1895 efter Straffelovens § 231, 1ste Led med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, aktioneret for bedrageligt Forhold.

Ifølge Tiltaltes egne Forklaringer og det i øvrigt oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

For at skaffe sig nogle Penge indrykkede Tiltalte, som da med sin Hustru og et Barn paa henvend 1 Aar boede i Smørumovre, i August Maaned forrige Aar et Avertissement i »Aftenbladet«, som gik ud paa, at et Par unge Folk paa Landet tilbød at tage et Barn til sig mod en Betaling af 300 Kr. en Gang for alle. Herpaa indkom der 5 a 6 Billetter, og ad denne Vej kom Tiltalte i Forbindelse med Fabriksarbejderske Martha Jensine Hansen, der den 23 August 1898 havde født et uægte Barn, som hun ønskede anbragt i Pleje paa Landet. Med hende sluttede Tiltalte en Overenskomst om at adoptere hendes Barn for et Beløb af 300 Kr. en Gang for alle, men da Moderen ikke saa sig i Stand til straks at tilvejebringe hele Summen, betalte hun 10 Kr. forud og skulde saa senere skaffe Resten ved Hjælp af Barnets Fader. Tiltalte fik Barnet hjem sidste Dag i August eller 1ste September f. A., men allerede den 4de September døde Barnet, efter en i den Anledning udstedt Lægeattest sandsynligvis paa Grund af Børnetæring. Tiltalte, der, inden Barnet døde, vil have henvendt sig i Studentersamfundets Retshjælp for at faa Adoptionen af Barnet ordnet, uden at dette dog lod sig gøre, da de dertil fornødne Papirer ikke vare bragte i Orden, inden Barnet døde, indfandt sig nu hos Barnets Moder og afkrævede hende 50 Kr. til Barnets Begravelse, men fik dog kun 40 Kr., hvoraf Moderen betalte 10 Kr., Faderen 30 Kr. Vel have Tiltaltes Udgifter i Anledning af Begravelsen langt fra været saa store, men ligesom Tiltalte efter sin Forklaring har anset sig berettiget til at afkræve Martha Hansen det anførte Beløb for at faa Betaling for sin Ulejlighed i det hele med Barnet, derunder ogsaa for sine Udgifter ved nogle Rejser her til Byen, saaledes har Martha Hansen paa sin Side erklæret, at hun har betalt Tiltalte de ovennævnte 40 Kr. ikke blot til Begravelsesudgifter, men fordi hun mente, at han skulde have noget for den Ulejlighed, Barnets Sygdom og Død havde forvoldt ham.

Gennem det ovenomtalte Avertissement var Tiltalte endvidere kommen i Forbindelse med Kontorist Clausen her i Staden og havde, som det maa antages, i Slutningen af August Maaned f. A. paa et Tidspunkt, da han endnu ikke havde faaet Pigen Martha Hansens Barn i Pleje, med Clausen truffet Overenskomst om at tage hans og hans Hustrus 5 $\frac{1}{2}$ Aar gamle Søn i Pleje for 50 Kr. om Aaret. Heraf for-

udbetalte Clausen 10 Kr., og Tiltalte fik den 7 September f. A. Drengen i Pleje.

Efter Clausens og hans Hustrus Forklaring opgav Tiltalte, at han og hans Hustru havde haft et Barn, der imidlertid var død, og at de derfor vilde have et Plejebarn. Derimod omtalte Tiltalte ikke, at han skulde have et andet Barn i Pleje.

Det er efter Tiltaltes Forklaring godt muligt, at han har fortiet, at han og hans Hustru skulde have et andet Barn i Pleje; dette har han i saa Fald gjort for ikke at afholde Clausens fra at sætte deres Barn i Pleje hos ham.

Clausen og hans Hustru have begge forklaret, at det var i Tillid til, at Tiltaltes nævnte Opgivende var rigtigt, at de sluttede den ovenfor angivne Overenskomst med Tiltalte, og at de ikke vilde have afsluttet denne Overenskomst, hvis de havde kendt de virkelige Forhold i ovennævnte Henseender.

Den 11 September tog Clausen og hans Hustru ud til Tiltalte for at tage Forholdene i dennes Hjem i Øjesyn, men da de i det hele ikke syntes om disse, tog de deres Søn hjem med sig.

Da Tjenestepige Johanne Christiansen snart ventede sin Nedkomst, havde hendes Broder, Detailhandler Christiansen, paa hendes Vegne indlagt Billet paa Tiltaltes ovenfor omtalte Avertissement. Efter at Johanne Christiansen derpaa sidst i September Maaned f. A. havde født et Barn, indfandt Tiltalte sig hos Detailhandler Christiansen og opgav overfor denne, at han og hans Hustru havde haft et Barn, men at det var død for 14 Dage siden, og at han nu ønskede at skaffe sin Hustru Beskæftigelse og derfor vilde tage et Barn i Pleje. I Tillid til dette Opgivendes Sandhed og til, at Barnet derfor vilde faa det godt hos Tiltalte og hans Hustru, traf Christiansen den Aftale med Tiltalte, at han og hans Hustru skulde adoptere Barnet, mod at han en Gang for alle fik 300 Kr. betalt.

Tiltalte modtog Barnet i Pleje sidst i September eller 1ste Oktober f. A., og samtidig udbetalte Christiansen ham 150 Kr., som Barnets Fader, Underkorporalselev Christian Jensen, havde tilvejebragt, medens det aftaltes, at Resten skulde vente, til Adoptionen var gaaet i Orden. Tiltalte har erkendt, at han fremkom med det usande Opgivende om, at hans og hans Hustrus Barn var død, for lettere at formaa Christiansen til at overlade ham Barnet og betale det paagældende Vederlag, og at han nok kunde indse, at det var i Tillid til Rigtigheden af omtalte Opgivende, at Christiansen traf det omtalte Arrangement med ham, hvad det efter Christiansens Forklaring i Virkeligheden ogsaa var. Efter at Tiltalte imidlertid havde haft Barnet i Pleje en 8 Dages Tid, fik han Meddelelse fra vedkommende Sogneraad om, at han ikke maatte have Plejebørn uden dets Tilladelse, hvad han ikke vil have vidst var nødvendigt, og Tiltalte leverede derpaa Barnet tilbage til Christiansen, efter hans Forklaring, fordi han gennem Politiet havde faaet at vide, at han ikke kunde faa en saadan Tilladelse. Tiltalte har fastholdt, at det fra først af virkelig var hans Hensigt at adoptere Barnet, men han opgav denne Plan, fordi han antog, at naar han ikke maatte have Plejebørn, maatte han heller ikke adoptere Børn. De 150 Kr., som han fik betalt af Christiansen, har han forbrugt til

at dække nogen Gæld med, og han har erklæret sig ude af Stand til for Tiden at tilbagebetale Underkorporalselev Jensen disse Penge.

Efter hvad der saaledes foreligger oplyst, kan Tiltalte imidlertid ikke anses i noget af de ovenfor beskrevne Tilfælde at have udvist bedrageligt Forhold overfor de paagældende, i hvilken Henseende, særlig med Hensyn til det sidstnævnte Tilfælde, bemærkes, at hans Forklaring om fra først af at have haft til Hensigt at adoptere Johanne Christiansens Barn efter det foreliggende ikke vil kunne forkastes, og Tiltalte vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale. hvorefter der ikke bliver Spørgsmaal om at tage de under Sagen nedlagte Erstatningspaastande under Paakendelse. . . .

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 257 er bleven anset med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og tilpligtet at hetate 150 Kr. i Erstatning til Underkorporalselev Christian Jensen, være at forandre.

Mandagen den 4 December.

Nr. 78. Grosserer **Ludvig Vilhelm Nielsen** (Overretssagfører Dr. jur. E. Møller)

contra

Kjøbenhavns Magistrat ved Borgmester Dybdal (Nellemann e. O.),

betr. Udslettelse af en Firmaanmeldelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Januar 1899: Imod Tilbagebetaling af Gebyret for den ovennævnte Anmeldelse af 10 Februar 1897 til det af Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat, førte Handelsregister bør Indstævnte, Grosserer Ludvig Vilhelm Nielsen, taale denne Anmeldelses Udslettelse. Sagens Omkostninger ophæves. Prokurator Lange tillægges i Salær 40 Kr., som udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Da Bestemmelserne i Fimalovens § 12 ifølge Forholdets Natur findes at maatte være analogisk anvendelige i et Tilfælde som nærværende, hvor Firmaet er overgaaet til en Person, der tidligere var Medindehaver af Forretningen med det i den indankede Dom nærmere betegnede Ansvar, vil Appellantens Paastand være at tage til Følge, dog at han i Overensstemmelse med en af ham for Højesteret subsidiært fremsat Paastand maa taale, at Tillæget »(limiteret)« udgaar af Firmabetegnelsen.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at maatte ophæves, hvorhos de Indstævntes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer blive at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Grosserer Ludvig Vilhelm Nielsen, bør taale, at Tillæget »(limiteret)« udgaar af Firmabetegnelsen, men i øvrigt for Indstævnte, Københavns Magistrats Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. I Salarium for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret tillægges der Prokurator Lange og Advokat Nellesmann henholdsvis 40 Kroner og 200 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 15 November 1878 blev der til det af Citanterne, Københavns Magistrat, førte Handelsregister anmeldt, at Indstævnte, Grosserer Ludvig Vilhelm Nielsen, var indtraadt i den hidtil af Bernhard Laurits August Nielsen under Firmaet »Nielsen & Co.« her i Staden drevne Detail- og Engrosforretning, saaledes at fornævnte B. L. A. Nielsen hæftede for $\frac{5}{8}$, og Indstævnte for $\frac{3}{8}$ af Firmaets Forpligtelse. Efter at Fimaloven af 1 Marts 1889 var emaneret, gentoges denne Anmeldelse under 19 September 1889 i Henhold til Lovens § 37, idet der til Firmabetegnelsen »Nielsen & Co.« føjedes »(limiteret)«. Den 10 Februar 1897 blev det anmeldt til Registret, at den tidligere anmeldte Begrænsning i Indstævntes Ansvar for Firmaets Forpligtelser var bortfalden, saaledes at Indstævnte hæftede fuldtud personlig for samtlige Firmaets Forpligtelser, og at B. L. A. Nielsen var udtraadt af Firmaet, hvilken Anmeldelse blev modtagen af Citanterne og paa befaleet Maade offentliggjort.

Da den skete Anmeldelse efter Justitsministeriets Mening ikke kunde anses at være overensstemmende med den nugældende Fimalov, og Indstævnte ikke har villet foretage en berigtigende Anmeldelse, er nærværende Sag paa bemeldte Ministeriums Begæring af Citanterne, der have erholdt fri Proces, anlagt mod Indstævnte, der paastaas tilpligtet mod Tilbagebetaling af Gebyret for Anmeldelsen af 10 Februar 1897 at taale denne Anmeldelses Udsettelse af Handelsregistret samt at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, deriblandt Salær til Citanternes beskikkede Sagfører, Prokurator Lange, hvilket Salær i alt Fald paastaas udredet af det offentlige.

Indstævnte paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger skadesløst.

Foreløbig bemærkes, at, da Anmeldelsespligten ifølge Fimaloven af 1 Marts 1889 § 21 alene paahviler Indstævnte, kan der ikke gives denne Medhold i, at nærværende Søgemaal burde have været rettet tillige mod hans tidligere Medinteressent, eller, efter at denne skal være afgaaet ved Døden, hans Arvinger.

Det findes dernæst, som af Citanternes Sagfører gjort gældende, at følge af § 9, sammenholdt med §§ 12 og 13 i den nævnte Lov, hvis Bestemmelser — med de i Lovens § 37 udtrykkelig nævnte Und-

tagelser — ere anvendelige ogsaa paa de ved Lovens Ikrafttræden bestaaende Firmaer, at et Firmanavn, der betegner Firmaet som et uansvarligt Selskab, ikke, hvad enten Navnet er dannet efter Forskrifterne i Lovens § 9 eller, som in casu, paa Grund af det deri indeholdte Personnavn alene har Hjemmel i Undtagelsesbestemmelsen i § 37, kan bibeholdes uforandret eller — i det foreliggende Tilfælde — dog med Bortkastelse af Ordet »limiteret«, naar Firmaet samles paa en enkelt ansvarlig Deltagers Haand, hvorimod det i saa Fald bør forandres saaledes, at det tilfredsstiller Forskrifterne i Lovens § 9 om Enkeltmands Firma.

Som Følge heraf bliver Citanternes Paastand at tage til Følge.

Sagens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve, og der vil være at tillægge Prokurator Lange, hvis Sagførelse har været forsvarlig, et Salær af 40 Kr., der bliver at udrede af det offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Tirsdagen den 5 December.

Nr. 71. Guldsmedlærling **Carl Ferdinand Larsen** med Kurator, forhenværende **Lakaj C. Larsen** (Bagger e. O.)

contra

Politidirektør **Eugen Petersen** paa det offentliges Vegne (Ingen),

betr. Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 September 1898: Det offentlige bør for Tiltale af Citanter, Carl Ferdinand Larsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokuratorerne Leth og Meyer i Salær henholdsvis 50 Kr. og 30 Kr., der udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Guldsmedlærling Carl Ferdinand Larsen, 2 Kroner. I Salarium tillægges der Højesteretssagfører Bagger for Højesteret 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende med Iagttagelse af Forskrifterne i Lov 5 April 1888 anlagte Sag har Citanten, Carl Ferdinand Larsen, med Kurator, forhenv. kgl. Lakaj C. Larsen, under Anbringende af, at han i Anledning af en mod ham som mistænkt for Brandstiftelse ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets 2det Kriminalkammer indledet kriminel Undersøgelse har hensiddet i Varetægtsfængsel fra 23 Marts 1897 til 19 November s. A., ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Leth, paastaet det offentlige tilpligtet at betale ham en af Retten fastsat Erstatning for den Lidelse, den Tort og det Formuestab, der er tilføjet ham ved den ved fornævnte Varetægtsarrest forarsagede Frihedsberøvelse, samt tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Leth.

De Indstævnte have ved deres beskikkede Sagfører, Prokurator Meyer, procederet til Frifindelse, og har Prokurator Meyer derhos paastaet sig tillagt Salær.

Det fremgaar af Sagen, at der den 16 Marts 1897 om Morgenen udbrød en mindre Ildløs i Ejendommen Niels Hemmingsensgade Nr. 19 her i Staden, hvor der i et paa 2den Sal mod Gaarden beliggende skraat Tagrum, der benyttedes som Brændselsrum, viste sig at være Ild i et Tagspær og i Bræddevæggen ind til et andet Tagrum, der benyttedes til Oplag af Blaar, Tang og lignende. Ilden blev slukket, uden at Brandvæsenet blev allarmet, ved Paakastning af nogle Spande Vand, og efter Slukningen fandtes i Rummet en delvis forbrændt Klud, stærkt fugtet af Petroleum. Da Ilden, som blev opdaget Kl. 7³⁵, efter de foreliggende Omstændigheder maatte formodes at være paasat, da den ikke kunde antages at have brændt synderlig længere end 10 Minutter, og da der den paagældende Morgen efter Kl. 6⁴⁵ ikke havde været andre Personer til Stede i Etagen end Citanten, der arbejdede paa det paa 2den Sal værende Guldsmedværksted som Lærling og var kommet paa Værkstedet henved Kl. 7¹⁵, blev han, der er født den 4 Novbr. 1878, den 23 Marts f. A. som mistænkt for Brandstiftelse belagt med Varetægtsarrest, og i et den 27de s. M. afholdt Forhør tilstod han, at han for at opnaa en eller flere Fridage havde paasat Ilden, og afgav han en detailleret Fremstilling af sin Fremgangsmaade herved, hvorefter han bl. a. havde hældt ca. 1 Pægl Petroleum ind gennem en Luge i det paagældende Tagrum, der benyttedes af en i Etagen boende Vaskerkone og var aflaaet, og derefter havde kastet en brændende Tændstik ned i dette. Denne Tilstaaelse tilbagekaldte Citanten imidlertid, inden den var bleven dikteret til Protokollen, og han har senere under den kriminelle Undersøgelse vedblivende fastholdt, at han ikke har paasat Ilden. Som Grund til, at han afgav Tilstaaelsen, har han angivet, at han haabede, at Sagen, naar han tilstod, vilde kunne afgøres med en Bøde, og at han kunde komme paa fri Fod. Ved Kriminal- og Politirettens Dom af 7 September 1897 blev Citanten, idet Rigtigheden af den af ham afgivne, senere tilbagekaldte Tilstaaelse fandtes bestyrket ved de øvrige under Sagen oplyste Omstændigheder, anset efter Straffelovens § 281 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, men ved Højesterets Dom af 18 November s. A. blev Citanten fri-funden for Aktors Tiltale og Aktionens Omkostninger paalagt det offentlige, idet det i Dommens Præmisser udtaltes, at da den paagæl-

dende Tilstaaelse ikke fandtes væsentlig bestyrket ved de øvrige Højesteret forelagte Oplysninger, men endog i Henseende til Maaden, hvorpaa Ilden skulde være paasat, led af forskellige Usandsynligheder, fandtes det betænkeligt at lægge den til Grund ved Paakendelsen. Citanten har nu forment, at det ved Højesteretsdommen maa anses konstateret, at han, som han fastholder, er uskyldig i den Forbrydelse, hvorfor han var fængslet, men heri findes der ikke at kunne gives ham Medhold, og da der under nærværende Sag ikke er dokumenteret Tilstedeværelsen af Omstændigheder, hvorefter det maa antages, at han er uskyldig i den paagældende Forbrydelse, vil det offentlige være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde op-
hæves, og vil der være at tillægge de for Parterne beskikkede Sag-
førere, Prokuratorerne Leth og Meyer, hvis Sagførelse har været lovlig,
hos det offentlige i Salær henholdsvis 50 Kr. og 30 Kr. Stempel-
overtrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 87. Forhenværende Gaardejer **Hans Christiansen**
(Nellemann e. O.)

contra

Kommissionær **Johan Børglum** (Ingen),

betr. Betaling af et Kommissionssalær.

Bjerre Herreds ordinære Rets Dom af 26 Juli 1897: Ind-
stævnte, Gaardejer Hans Christiansen af Bjerrelide, bør for Tiltale af
Citanten, Joh. Børglum af Horsens, i denne Sag fri at være, og bør
Citanten betale Indstævnte denne Sags Omkostninger med 20 Kroner.
Det idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige For-
kyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Februar 1898: Imod
Ekstradition i kvitteret Stand af det ovennævnte Dokument af 30te
August 1884 bør Indstævnte, Gaardejer Hans Christiansen, til Citanten,
Johan Børglum, betale 470 Kroner, med Renter deraf 5 pCt. p. a.
fra den 24 April f. A., indtil Betaling sker. Processens Omkostninger
for begge Retter ophæves. Det idømte udredes inden 15 Dage efter
denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Højesteretsstævningens Forkyndelse er Indstævnte
Børglum ifølge derom sket Anmeldelse til paagældende Skifte-
ret afgaaet ved Døden uden at efterlade noget til Skifte.

Som det fremgaar af de Højesteret i Henhold til dertil er-
hvervet Bevilling forelagte nye Oplysninger, var Grunden til,

at Appellanten Christiansen i Sommeren 1884 ønskede at sælge sin Gaard, den, at han da led af en farlig Sygdom. For denne blev han helbredet, og han drev derefter selv Gaarden uden at gøre noget Forsøg paa at sælge den, ligesom der heller ikke kan antages at være foretaget Skridt i saa Henseende fra Børglums Side. I Aaret 1896 besluttede imidlertid Appellanten, der nogle Aar forinden var bleven Enkemand, og som havde tre Livsarvinger nemlig en Søn og to Døtre, at ordne Arveforholdene mellem Børnene, af hvilke den ene Datter allerede tidligere var fyldestgjort for sin Fædrene- og Mødrenearv, og i dette Øjemed udfærdigede han den 14 December nævnte Aar et Skøde, ved hvilket han, som det hedder, solgte og overdrog Gaarden til Sønnen, mod at denne overtog hans Gæld, stor 28000 Kroner, hvoraf 26500 Kroner var tinglæst paa Ejendommen, og udstedte en Panteobligation paa 5000 Kroner til den anden Datter samt forpligtede sig til at svare ham en Aftægt, der kapitaliseredes til 2200 Kroner.

Paa det saaledes skete Salg af Gaarden maa det antages, at Børglum har villet støtte sin Ret til i Henhold til det i den indankede Dom gængivne Salærbevis at kræve det af ham paa-staaede Beløb.

Der maa nu imidlertid gives Appellanten — hvem det ved kongelig Bevilling af 11 Marts d. A. er tilladt for Højesteret at fremsætte Indsigelse i saa Henseende — Medhold i, at den i Salærbeviset indeholdte Bestemmelse, hvorefter Appellanten er forpligtet til at udbetale Børglum et vist Beløb i Tilfælde af, at Gaarden sælges eller mageskiftes, ikke kan finde Anvendelse med Hensyn til den stedfundne Overdragelse, hvis væsentlige Indhold er en Gavedisposition til Fordel for de Børn, der ikke vare fyldestgjorte for deres Arv efter Appellanten og hans Hustru.

Som Følge heraf vil Herredstingsdommen efter Appellantens Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret findes at kunne ophæves. De Salærer, der tilkomme Appellantens beskikkede Sagfører for Højesteret og den for ham ved Optagelsen af et Tingsvidne beskikkede Sagfører, blive at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Kommissionær Johan Børglum eller nu hans Dødsbo, 10 Kroner. I Salarium tillægges der Advokat Nellemann 80 Kroner og Overretssagfører Plenge 30 Kroner, hvilke Salarier udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da nærværende Sag den 24 Maj f. A. blev inkamineret for Underretten, fremlagde Citanten, Johan Børglum i Horsens, der mødte ved Sagfører, foruden Forligsklage med paategnet Stævning et af Indstævnte, Gaardejer Hans Christiansen af Bjerrelide, underskrevet og den 30 August 1884 dateret saalydende Dokument:

»Herved tiltaar jeg undertegnede Hans Christiansen, Ejer af en Gaard i Bjerrelide, at saafremt jeg sælger eller mageskifter denne min Ejendom, og Joh. Børglum i Horsens har givet Køberen Anvisning paa Ejendommen, hvad enten det er sket direkte eller indirekte, da at betale ham 500 Kr., Fem Hundrede Kroner, hvilket Beløb jeg herved forpligter mig til skadesløst at udbetale til Joh. Børglum eller Ordre, saasnart den første Udbetaling paa Ejendommen finder Sted — i Tilfælde af Mageskifte, da straks ved Handelens Afslutning.

Saafremt Ejendommen bliver solgt eller mageskiftet uden Børglums Anvisning, da udbetaler jeg ham kontant og skadesløst 500 Kr., Fem Hundrede Kroner, straks ved Handelens Afslutning, det samme Beløb betaler jeg Børglum paa Anfordring skadesløst i Tilfælde af, at jeg tilbagekalder denne min Kommissionsgivelse. Herpaa betalt 30 Kroner, *

og paastod Dom i Henhold til det fremlagte, hvorved bemærkes, at det i Forligsklagen var anført, at Indstævnte skylder 470 Kroner til Rest paa det ommeldte Bevis, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 24 April f. A., indtil Betaling sker, samt Processens Omkostninger skadesløst. Efter at der var bevilget Indstævnte, der ligeledes mødte ved Sagfører, en Anstand af 3 Uger, tilbageleverede han i Retsmødet den 14 Juni f. A. Sagens Dokumenter og indlod Sagen med Paastand om, at Indstævnte frifandtes for Citantens Tiltale, og at denne tilpligtedes at betale Processens Omkostninger skadesløst, idet han dog ikke nærmere angav, hvorpaa han støttede sin Paastand om Frifindelse, men indskrænkede sig til at udtale, at han ganske skulde overlade til Retten at afgøre, om Citantens Sagsfremstilling hjemlede den af denne nedlagte Paastand.

Sagen blev derefter optagen til Dom, og ved Underretsdommen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, og denne derhos tilpligtet at betale ham Processens Omkostninger i 1ste Instans med 20 Kr., og Citanten har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gentaget sin i 1ste Instans nedlagte Paastand. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Det fremgaar nu vel af Sagens Oplysninger, at Citanten, da han som meldt, inkaminerede Sagen for Underretten og fremlagde de ovennævnte Dokumenter, ikke udtrykkelig assererede, at nogen, og i saa Fald hvilken, af de i Salærbeviset opstillede Betingelser for hans Berettigelse til at faa det omhandlede Beløb udbetalt var indtraadt, idet der i saa Henseende, som alt antydet, alene forelaa en Henvisning af Citanten til Forligsklagen, hvori angives, at Indstævnte skylder Citanten Beløbet til Rest ifølge det ommeldte Bevis, men da Indstævnte, som det fremgaar af det ovenfor anførte, ikke benægtede at have underskrevet det paagældende Dokument og at være Beløbet skyldig, og derhos undlod — hvad der maa anses at være hans processuelle Pligt — at anføre, paa hvilken Grund han støttede sin Paa-

stand om Frifindelse, vil han i Overensstemmelse med Citantens Paa-stand være at tilpligte at betale denne 470 Kroner med Renter som anført, hvilken Forpligtelse dog findes at maatte gøres afhængig af, at det ommeldte Dokument udleveres ham i kvitteret Stand. Proces-sens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen anden Stempelovertrædelse at være begaaet end den, med Hensyn til hvilken der efter Underretsaktens Udvisende maa antages efter Under-retsdommens Afsigelse at være iagttaget det fornødne.

Nr. 22. Aktieselskabet »Hasle Klinker- og Chamottestens-fabrik« (Nellemann)

contra

Arbejdsmand Peter Ibsen, Enke Ingrid Jensen (Ingen) og Slagter Andreas Peter Engels Enke, Margrethe Christine, født Jensen (Hindenburg e. O.),

betr. Ejendomsdoms Erhvervelse.

Bornholms Nordre Herreds ordinære Rets Dom af 20 Februar 1895: Citanterne, Aktieselskabet Hasle Klinker- og Chamotte-stensfabrik, bør være ejendomsberettigede til Lodderne Matr. Nr. 1 og 2 af Hasle Sogns Landdistrikt, dog at Statskassen forbeholdes de samme i Henhold til kongeligt aabent Brev af 21 Februar 1844, kongelig Deklaration af 6 Juni 1866 samt Aktieselskabet Hasle Kul- og Teglværkers Deklaration af 8de og 10 December 1875 tilkommende Rettigheder i bemeldte Lodder. Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Sagfører N. C. Olsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne det af ham i Retten den 28 November f. A. fremlagte Indlæg med behørigt Stempel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 No- vember 1896: Den af de Indstævnte, Aktieselskabet »Hasle Klinker- og Chamottestensfabrik« paastaaede Ejendomsdom kan ikke meddeles. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges Advokat Hindenburg i Salær 60 Kr., der udredes af det offentlige. Der fore- lægges Advokat Hindenburg en Frist af 8 Dage fra denne Doms Af- sigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 8 Juli 1895 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til

noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten, Aktieselskabet »Hasle Klinker- og Chamottestensfabrik«, have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævnte, Enken Engels befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det offentlige betaler Appellanten, Aktieselskabet »Hasle Klinker- og Chamottestensfabrik«, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Højesteret havde været beneficeret for Indstævnte, Slagter Andreas Peter Engels Enke, Margrethe Christine, født Jensen, samt i Salarium til Advokat Hindenburg 150 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved kongelig Bevilling af 27 Juli 1893 blev det tilladt de Indstævnte, Aktieselskabet »Hasle Klinker- og Chamottestensfabrik«, ved Stævning til vedkommende Ret, som tre Gange efter hinanden skulde indrykkes i den Berlingske politiske og Avertissementstidende, og som derhos særskilt vilde være at forkynde for Finansministeriet, med 6 Maaneders Varsel at indkalde den eller dem, som maatte formene at have Adkomst paa Lodderne Matr. Nr. 1 og 2 af Hasle Sogns Landdistrikt, til dermed at fremkomme og deres lovlige Adkomst hertil at bevissiggøre, saaledes at der, saafremt ingen inden den foreskrevne Tids Forløb dermed skulde melde sig, maatte paa forbemeldte Lodder erhverves Ejendomsdom. I Henhold til fornævnte Bevilling anlagde de Indstævnte derefter ved Stævning af 13 September 1893, indrykket i den Berlingske politiske og Avertissementstidende Nr. 218, 219 og 220 for den 19de, 20de og 21de September 1893, nærværende den 21de Marts 1894 ved Bornholms nordre Herreds Ting inkaminerede Sag, hvorunder de Indstævnte paastode sig kendte ejendomsberettigede til de anførte Lodder, Matr. Nr. 1 og 2 af Hasle Sogns Landdistrikt, de saakaldte Levkaløkker eller Levkalodder, tidligere betegnede som Matr. Nr. 164 og 165 af Klemensker Strandmark.

Ved Sagens Inkamination blev der givet Møde for Finansministeriet, der nedlagde Paastand om Forbehold af Statskassens Rettigheder ifølge kongeligt aabent Brev af 21 Februar 1844, tinglæst 12 April s. A., hvorefter der af fornævnte Lodder skal svares aarlig Afgift til Statskassen, nærmere bestemt ved kgl. Deklaration af 6 Juni 1866, og en paa Lodderne værende Skov fredes, og ifølge Deklaration af 8de og 10de December 1875, tinglæst 15de s. M., hvorefter af Lodderne

skal betales aarlig Afgift til Skovkassen. Endvidere gav Møde Citan-ten, Arbejdsmand Peter Ipsen, samt Slagter Andreas Peter Engel, til hvilke senere under Sagens Drift sluttede sig Citantinden, Enke Ingrid Jensen, hvilke samtlige protesterede mod, at de Indstævntes Paastand toges til Følge, idet de nævnte Personer gjorde gældende, at de hver for sig ejede et Hus med tiliggende Jordlod af det Areal, paa hvilket de Indstævnte søgte Ejendomsdom.

Ved den inden ovennævnte Ret under 20 Februar 1895 afsagte Dom bleve de Indstævnte kendte ejendomsberettigede til oftmeldte Lodder, dog at Statskassen forbeholdtes de samme i Henhold til oven- anførte Dokumenter tilkommende Rettigheder i Lodderne.

Denne Dom have Citanterne, Arbejdsmand Peter Ibsen og Enken Ingrid Jensen, ved Stævning af 11 Juni 1895 indanket her for Retten, hvor der ved kongelig Bevilling af 15 Juli 1895 er meddelt dem fri Proces, og til denne Appel har — efter at Slagter A. P. Engel den 23 Marts 1895 var afgaaet ved Døden — hans Enke, Citantinden Margrethe Christine Engel, født Jensen, sluttet sig, idet hun, hvem der ligeledes er meddelt fri Proces her for Retten, i Henhold til erhvervet Oprejningsbevilling af 28 Maj 1896 efter Stævning af 17 Juni s. A. for sit Vedkommende har indanket Underrettsdommen her for Retten, hvor samtlige Citanter have nedlagt Paastand om, at Underrettsdommen forandres derhen, at de Indstævntes Paastand om Ejendomsdom ikke tages til Følge, og at de Indstævnte tilpligtes at udrede Sagens Om- kostninger i begge Instanser skadesløst.

Hovedappelstævningen — der tillige var udtagen i afdøde Slagter Engels Navn — er forkyndt for Finansministeriet paa Statskassens Vegne; men ingen har givet Møde paa bemeldte Ministeriums Vegne.

Af de foreliggende Oplysninger fremgaar det, at Citanterne ere i Besiddelse hver af en Del af de under Sagen omhandlede Jordlodder — paa hvilke der findes to Huse — idet Citanten Ibsen og Citant- inden Jensen besidde og bebo hver sin Del af det ene Hus, der — hver Del af Huset for sig — ses gennem en længere Aarrække ved Overdragelser at være gaaet over fra en Besidder til en anden, med- dens det andet Hus og den Del af Lodderne, som ikke indtages af Husene, og en ved det førstnævnte Hus værende Haveplads nu besid- des af Citantinden Engel, hvis afdøde Mand besad Huset og Jorden ifølge et utinglæst Skøde af 1881 fra en Mand ved Navn Gunberg eller Gernberg, som atter besad samme ifølge et den 7 Marts 1869 dateret og den 6 December 1871 tinglæst Skøde fra en Mand, der havde Skøde paa Huset og Fæstebrev paa Jorden.

Citanterne gøre nu gældende, at de i Kraft af de stedfundne Overdragelser eller i alt Fald ved Hævd ere blevne Ejere hver af sin Del af Levkalodderne. Men i ethvert Fald bestride de, at det ind- stævnte Aktieselskab har nogen Ret til Lodderne, som kan give Sel- skabet Ret til at fortrænge Citanterne af deres Besiddelse.

Som Adkomst paaberaaber det indstævnte Aktieselskab sig et den 11 December 1878 til afdøde Vekselmægler M. S. Meyer af Kjøben- havn — fra hvem Selskabet under 4 April 1889 har erholdt Trans- port paa hans Ret i saa Henseende — sket Tilslag paa en Tvangs- auktion, hvorunder en Panthaver ifølge passeret Udlæg havde ladet stille til Auktion — som det forauktionerede i Auktionsprotokollen er

betegnet — »den Aktieselskabet »Bornholms Kul- og Teglværker« . . . tilhørende Ejendom paa Klemensker Strandmark Nr. 3 og 4 af Hasle Købstad, forhen Matr. Nr. 166 og 167 af Klemensker Sogn med Tiliggende og Tilhørende . . . , de derpaa værende, det nævnte Aktieselskab tilhørende Bygninger med Grund, mur- og nagelfaste Tilbehør, derunder indbefattet Maskiner og disses Tilbehør, al af Ejendommen gaaende Interesse, Besætning og Inventarium.« De Indstævnte gøre gældende, at der i den anførte Betegnelse, hvorunder den paagældende Ejendom blev opraaft og bortsolgt, er indløbet en Fejltagelse, idet den Ejendom, som sattes til Auktion, efter deres Anbringende skal have indbefattet ikke blot de i Auktionsprotokollen anførte to Matrikelnumre 3 og 4 af Hasle Købstad, forhen Matr. Nr. 166 og 167 af Klemensker Sogn, men ogsaa de under nærværende Sag omhandlede to Matr. Nr. 1 og 2 af Hasle Købstad, forhen Matr. Nr. 164 og 165 af Klemensker Sogn. Til Oplysning i saa Henseende have de Indstævnte fornemmelig henvist til et kongeligt aabent Brev af 21 Februar 1844, tinglæst den 12 April d. A., hvorved den Staten den Gang tilhørende saakaldte Klemenskirke Strandmark — derunder, som det særligt bestemmes i det aabne Brev, medindbefattet de saakaldte Levkaløkker, medens derimod nogle andre nærmere betegnede Jordstykker undtages fra Overdragelsen — overdrages til et Interessentselskab, der var dannet til Udnyttelse af nogle Kullejer, som fandtes paa Strandmarken, dog saaledes, at Levkalodderne først skulde staa til Interessentskabets Raadighed, naar de bleve fæsteledige.

Af det foreliggende ses det, at det omtalte Interessentskab senere skal være gaaet fallit, at dets faste Ejendom af Fallitboet skal — i 1867 — være bleven overdragen til Købmændene A. P. Collberg og J. J. Collberg, at J. J. Collberg senere skal være bleven Eneejer af Ejendommen, og at der senere, i 1873, fra ham har fundet en Overdragelse Sted til det ovennævnte Aktieselskab »Bornholms Kul- og Teglværker«, der til Collberg udstedte en under Sagen i Udskrift fremlagt Panteobligation, ifølge hvilken han under 3 August 1878 gjorde Udlæg i Pantet og lod afholde den ovenfor omtalte Tvangsauktion; men ingen af de i Anledning af de nævnte Overdragelser udstedte Adkomstdokumenter er fremlagt under Sagen. I den ovennævnte Panteobligation saa vel som i Udlægsforretningen af 1878 — af hvilken en Udskrift er fremlagt under Sagen — er den pantsatte og udlagte Ejendom betegnet som »Klemensker Strandmark«; men ligesom denne Betegnelse ikke, efter hvad der i øvrigt foreligger, uden videre, navnlig ogsaa uden nærmere Oplysning om de nærmest forudgaaende Adkomstdokumenter, hvortil Pantsætningen støtter sig, kan være nok til at vise, at Pantsætningen og Udlæget omfatte hele det Areal, som i sin Tid havde været Genstand for Overdragelse ved det aabne Brev af 1844, og ikke blot den Del heraf, som virkelig den Gang var overgaaet i Interessentskabets Besiddelse, og som Aktieselskabet, af hvilket Panteobligationen

Færdig fra Trykkeriet den 14 December 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 31.

Tirsdagen den 5 December.

udstedtes, havde i Brug, og paa hvilken det af Selskabet drevne industrielle Anlæg fandtes, saaledes kunde den nærmere Beskrivelse, som baade i Obligationen og i Udlægsforretningen gives af Pantets Tilbehør, meget mere synes at antyde, at det kun var den af Selskabet brugte Ejendom, der omfattedes af Pantsætningen og Ud-læget.

Men hvorledes det saa end maatte forholde sig hermed, savnes der i ethvert Tilfælde efter Indholdet af Auktionsforretningen og af den under denne fremlagte Vurderingsforretning Føje til at antage, at det der skete Bortsalg skulde have omfattet mere end den af Aktieselskabet benyttede Ejendom, som rigtigt er betegnet ved de i Auktionsprotokollen og Vurderingsforretningen angivne to Ma-trikelnumre, med de paa denne Ejendom staaende, i Vurderingsforretningen nærmere angivne, til Aktieselskabets Anlæg hørende Byg-ninger.

Af det anførte følger — uden at det bliver nødvendigt at gaa nærmere ind paa, hvad der fra Citanternes Side er anført til Støtte for den af dem paastaaede Ejendomsret — at den af det indstævnte Selskab paastaaede Ejendomsdom ikke vil kunne med-deles.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændig-hederne være at ophæve, og der vil være at tillægge Citanternes be-skikkede Sagfører, Advokat Hindenburg, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 60 Kr., der udredes af det offentlige.

Der vil være at forelægge Advokat Hindenburg en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 8 Juli 1895 fremlagte Indlæg.

I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Nr. 255. **Højesteretssagfører Bagger**
contra

Thomas Peter Thomsen Schmidt og Marie Petrine Thomsen Schmidt (Def. Lunn),

der tiltales: førstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 161 og Meddelagtighed i Overtrædelse af samme Lovs § 179, og sidstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens §§ 161 og 179.

Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 25 September 1899: Arrestanten Thomas Peter Thomsen Schmidt og hans Datter, Arrestantinden Marie Petrine Thomsen Schmidt, bør hensættes førstnævnte til Tugthusarbejde i 6 Aar og sidstnævnte til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør de og en for begge og begge for en udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 14 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Bennetzen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Oktober 1899: Arrestanten Thomas Peter Thomsen Schmidt bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. I øvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, betale Arrestanten og Arrestantinden, en for begge og begge for en, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Thomas Peter Thomsen Schmidt og Marie Petrine Thomsen Schmidt, en for begge og begge for en, til Højesterets-sagførerne Bagger og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Thomas Peter Thomsen Schmidt og hans Datter, Arrestantinden Marie Petrine Thomsen Schmidt, der ere fødte, førstnævnte i Aaret 1848 og sidstnævnte i Aaret 1874, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, ere under denne Sag satte under Tiltale, førstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 161 og Meddelagtighed i Overtrædelse af samme Lovs § 179, sidstnævnte for Overtrædelse af bemeldte Lovs §§ 161 og 179, og er det ved deres egne Tilstaaelser i Forbindelse med det i øvrigt oplyste tilstrækkelig godtgjort, at de

have gjort sig skyldige i de dem paasigtede Forbrydelser under følgende nærmere Omstændigheder:

Arrestantinden, der ellers som voksen havde været ude at tjene, kom, som det maa antages i Foraaret 1894, paa Grund af sin Moders, Arrestantens Hustrus, Sygdom, hjem til sine i S. Stenderup boende Forældre, og efter at Moderen den 26 Maj f. A. var afgaaet ved Døden, forblev hun hjemme for at styre Huset for Arrestanten og sine andre hjemmевærende to yngste Søskende, der da vare i en Alder af 7 og 4 Aar, og med hvem hun delte Seng i samme Værelse, hvor ogsaa Arrestanten havde sin Seng.

Ikke længe efter Moderens Begravelse, en Nat i Begyndelsen af Juni Maaned nævnte Aar, kom Arrestanten hen til Arrestantindens Seng i den Hensigt at opnaa Samleje med hende, og gav sig til at beføle hende paa det blottede Legeme, efter at han efter Arrestantindens Forklaring først havde taget Dynen til Side, hvilket sidste Arrestanten vel ikke bestemt har turdet modsige, men dog ikke vil kunne mindes, idet han formener, at Arrestantinden selv havde kastet Dynen af sig paa Grund af Varmen, og at hans Sanselighed er bleven vakt ved Synet af hendes blottede Legeme; men medens Arrestanten ved denne Lejlighed afstod fra sit Forsæt, da Arrestantinden slog til hans Hænder og sagde, at han skulde lade være, plejede han derimod senere samme Nat Samleje med Arrestantinden i hendes Seng, idet hun da ingen Modstand gjorde, efter hvad hun har udsagt, fordi hun var bange for at vække sine yngre Søskende.

I den følgende Tid havde Arrestanten og Arrestantinden derefter oftere med større eller mindre Mellemrum Samleje i Arrestantindens Seng; men efter at Arrestantinden, der som Følge af det passerede var bleven frugtsommelig, den 16 Marts 1895 havde født en Datter, fandt der i længere Tid ikke noget Samleje Sted mellem dem, idet Arrestantinden ved sine Vægringer afholdt Arrestanten fra saadant, indtil Forholdet paany begyndte i August Maaned f. A., fra hvilket Tidspunkt de atter gentagne Gange, dog i Almindelighed med temmelig store Mellemrum, plejede Samleje, indtil Arrestantinden, der atter var bleven frugtsommelig og den 12 Juli d. A. fødte en Datter, blev anholdt under Sagen.

Arrestantinden, der efter det foreliggende maa antages at have været uberygtet paa den Tid, Forholdet til Arrestanten opstod, og derhos har nægtet nogensinde at have haft Samleje med andre Mandfolk, har forklaret, at hun saa meget som muligt har søgt at holde ham borte, hvad ogsaa i adskillige Tilfælde er lykkedes hende, og at det navnlig maa tilskrives hendes afvisende Adfærd overfor Arrestanten, at denne trods idelige Tilnærmelser ikke opnaaede Samleje med hende i hele det ovennævnte Tidsrum fra Foraaret 1895 til August f. A.

Med Hensyn til Grunden til, at hun dog i en Række af Tilfælde gennem længere Tid har tilstaaet Arrestanten Samleje, gaar hendes Forklaring ud paa, at Arrestanten truede hende med, at hun ikke maatte blive i Huset, samt at han navnlig ved en enkelt Lejlighed, nemlig ved Genoptagelsen af det usædelige Forhold mellem dem i Sommeren 1898, først i ophidset Tilstand vilde have, at hun skulde forlade hans Hus, og derpaa truede hende med at ville tage Livet af sig.

Arrestanten, der i øvrigt ikke vil mindes at have truet med Selvmord, men dog ikke har turdet benægte Rigtigheden af Arrestantindens Forklaring i saa Henseende, har paa sin Side erkendt, at Arrestantinden ingensinde har givet ham Anledning til at tro eller formode, at hun ønskede at have Samleje med ham eller frivillig gav efter for hans Ønsker, men at hun bestandig alene af Frygt for ham har tilstaaet ham Samleje, samt at det derhos udelukkende skyldes Modstand fra hendes Side, naar der i det ovenangivne Tidsrum af over 3 Aar overhovedet ikke fandt noget Samleje Sted mellem det, idet han stadig søgte at opnaa saadant. Arrestanten har derhos endelig erkendt, at han er Fader til de tvende af Arrestantinden fødte Børn.

Hvad angaar Sigtelsen for falsk Udlæggelse af Barnefader, er det paa samme Maade godtgjort, at Arrestantinden efter Samraad med Arrestanten, for at skjule det mellem dem bestaaende Forhold, ved Anmeldelsen til vedkommende Kirkebog, for det i 1895 fødte Barns Vedkommende personlig overfor den paagældende Sognepræst og for det andet Barns Vedkommende ved en Enke, hvem hun havde anmodet om at overbringe Anmeldelsen, mod bedre Vidende som de respektive Fædre har opgivet tvende Tjenestekarle, om hvis nuværende Opholdssted ingen Oplysning har kunnet tilvejebringes.

For deres ommeldte Forhold ville Arrestanten og Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 161 og § 179, jfr. § 54, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Arrestantens Vedkommende til Forbedringshusarbejde i 6 Aar, og for Arrestantindens Vedkommende til samme Slags Straf- arbejde i 1 Aar. Da Underrettsdommen har samme Straf for Arrestantindens Vedkommende — — — vil Dommen for saa vidt være at stadfæste.

Nr. 68. Sporvognskonduktør **H. P. Andersen** (Lunn e. O.)

contra

Sygeplejerske **Caroline Frederikke Charlotte Andersen**, født Althof (Bagger e. O.),

betr. Appellantens Forpligtelse til at betale 500 Kr. m. m.

Amager Birks ordinære Rets Dom af 28 Oktober 1897: Indstævnte, Sporvognskonduktør H. P. Andersen, bør for Citantinden, Sygeplejerske Caroline Andersen, født Althof's Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator N. P. Møller et Salær af 20 Kr., som udredes af det offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Juni 1898: Indstævnte, Sporvognskonduktør H. P. Andersen, bør til Citantinden, Sygeplejerske Caroline Frederikke Charlotte Andersen, født Althof, af Rosmut mod Ekstradition af ovennævnte Obligation i kvitteret Stand eller Bevis for, at den er mortificeret, betale 500 Kr. med

Renter heraf 4 pCt. p. a. fra 11 Juni 1887, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges Prokuratorerne N. P. Møller for Underretten og Petersen for Overretten hos det offentlige i Salær henholdsvis 20 og 30 Kr. og sidstnævnte i Godtgørelse for Udlæg 70 Øre. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at maatte betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder de Salærer, der tilkomme de for Indstævnte ved Optagelsen af et Tingsvidne og for Højesteret beskikkede Sagførere. Det Appellantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det offentlige betaler Appellanten, Sporvognskonduktør H. P. Andersen, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Højesterets-sagfører Bagger og Overretssagfører Wegener henholdsvis 80 Kroner og 10 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Lunn 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 16 Februar 1880 udstedte Indstævnte, Sporvognskonduktør H. P. Andersen, til Citantinden, Sygeplejerske Caroline Frederikke Charlotte Andersen, født Althof, af Rosmuts dalevende Ægtefælle, Møllebestyrer J. B. Andersen, en 4 pCt. Rente bærende Obligation paa 500 Kr. med Pant i nærmere specificeret Løsøre, hvilken Obligation tinglæstes den 21de s. M. Citantinden, der hidsidder i uskiftet Bo efter sin nævnte i 1891 afdøde Ægtefælle, paastod under denne i 1ste Instans ved Amager Birks ordinære Ret anlagte Sag efter erhvervet Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator N. P. Møller, under Anbringende af, at bemeldte Obligation er gaaet til Grunde ved en Ildebrand, der overgik nævnte Ægtefæller i 1887, og idet hun oplyste, at Aarhus Amt paa hendes Andragende om Bevilling til Erhvervelse af Mortifikations-

dom paa Obligationen har udtalt, at Bevillingen ikke vil kunne meddeles, forinden Spørgsmaalet om Gældens Eksistens er afgjort, Indstævnte tilpligtet at betale 691 Kr. 44 Øre, som han skulde skyldte hende dels som Obligationens Kapitalbeløb, 500 Kr., dels som Renter af denne 4 pCt. p. a. fra 11 Juni 1887 til Forligsklagens Dato den 7 Januar 1897 191 Kr. 44 Øre, med Renter af det samlede Beløb 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dag, til Betaling sker, alt mod Ekstradition af Obligationen i kvitteret Stand eller Bevis for, at den er mortificeret. Hun paastod derhos Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Møller, hvilket denne i alt Fald har paastaaet sig tillagt hos det offentlige. Indstævnte procederede principalt til Frifindelse, i alt Fald for Tiden med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvorhos han fremsatte forskellige subsidiaire Paastande. Ved bemeldte Rets Dom frifandtes Indstævnte og ophævedes Sagens Omkostninger, medens der tillagdes Prokurator Møller hos det offentlige 20 Kr. i Salær.

Denne Dom har Citantinden, hvem der ogsaa her for Retten er bevilget fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Petersen, indanket her for Retten, hvor hun gentager sin i 1ste Instans nedlagte Paastand og paastaar Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger her for Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær og Godtgørelse for Udlæg 70 Øre til Prokurator Petersen, hvilket Salær og hvilken Godtgørelse denne i ethvert Fald paastaar sig tillagt hos det offentlige. Indstævnte procederer til den indankede Doms Stadfæstelse og paastaar sig tillagt Sagens Omkostninger her for Retten.

Indstævnte har til Støtte for sin Paastand i første Række gjort gældende, at der aldrig er kommet nogen gyldig Fordring til Eksistens efter Obligationen, eller at saadan Fordring i hvert Fald senere er afviklet, i hvilken Henseende han nærmere har anbragt, at Indstævnte, der i Begyndelsen af Aaret 1880 var i Pengeforlegenhed, da henvendte sig til sin Broder, fornævnte Møllebestyrer J. B. Andersen, af hvem han ingensinde tidligere havde modtaget Forstrækninger, om et Pengelaan eventuelt mod Sikkerhed i sit Indbo, i hvilken Anledning Møllebestyrerens Hustru, Citantinden, kom til ham for at tale nærmere med ham om Sagen og se paa Indboet, at han og Citantinden, der ingen Bemyndigelse havde til at give Indstævnte noget bestemt Løfte, under denne Sammenkomst enedes om, at der foreløbig skulde opsættes et Gældsbrief for 500 Kr. med Pant i Indstævntes Indbo, og at Indstævnte derpaa skulde komme til sin nævnte Broder og træffe endelig Aftale med ham, at overensstemmende hermed Obligationen af 16 Februar 1880 blev udfærdiget, men at Broderen, da Indstævnte derefter henvendte sig til ham for at faa Laanet, erklærede, at han hverken kunde eller vilde laane Indstævnte 500 Kr., hvorimod han gav ham 40 Kr. med den Bemærkning, at de Penge fik han naturligvis aldrig igen, at Broderen paa Indstævntes Udtalelse om, at det jo saa var urigtigt, at han havde udstedt Obligationen, svarede, at Indstævnte nok vidste, at Broderen ikke vilde gøre ham noget, og at Obligationens Eksistens var i Indstævntes egen Interesse, idet han derigennem var sikret mod, at hans andre Kreditorer lagde Beslag paa hans Indbo, at, ligesom Indstævnte aldrig har betalt Renter af Obligationen, saaledes blev det hele Mellemværende overhovedet ikke senere omtalt mellem Brødrene før i

Aaret 1887, da det var brændt for Møllebestyreren, i hvilken Anledning denne tilskrev Indstævnte, at han vilde sætte megen Pris paa, om Indstævnte vilde sende ham 20 a 25 Kr. af de 40 Kr., hvormed han i sin Tid havde forstrakt Indstævnte; i saa Fald vilde han anse hele deres Mellemværende for afgjort; at Indstævnte saa sendte 25 Kr. med Bemærkning, at det vel nu var bedst, han fik sin Obligation tilbage, hvorpaa Broderen skrev, at deres hele Mellemværende nu var afgjort, men at han ikke kunde sende Obligationen, da den var brændt, og at ingen har rejst noget Krav mod Indstævnte efter Obligationen, før Citantinden i Oktober Maaned 1896 krævede ham efter den. Mod Citantindens Hævdelse af, at Obligationen konstaterede et virkeligt Skyldforhold, idet den blev udstedt for tidligere Laan, hendes Ægtefælle havde ydet Indstævnte, og at Gældsforholdet efter samme ikke senere er afgjort, har Indstævnte imidlertid ikke godtgjort sine herimod stridende Anbringender, hvorfor der intet Hensyn kan tages til dem, og har Citantinden, der ikke tør modsige, at der hverken er rejst noget Krav efter Obligationen før nu, eller betalt Renter af denne, om hun end under nærværende Sag kun fordrer Renterne fra 11 Juni 1887, fra hvilket Tidspunkt hun med Sikkerhed ved, at saadanne Renter ikke ere erlagte, anbragt som eneste Grund til, at nævnte Krav ikke tidligere er rejst, at dette under Hensyn til Indstævntes daværende økonomiske Forhold ikke skønnedes at kunne føre til noget Resultat, hvorfor det paa Grund af det nære Slægtskabsforhold mellem Indstævnte og hendes Ægtefælle undlodes.

Indstævnte, der ikke erkender, at Obligationen er gaaet til Grunde ved fornævnte Brand eller overhovedet, har dernæst i det væsentlige anbragt, at selv om der gaas ud fra, at han skylder efter Obligationen, vil han, der ikke erkender, at Citantinden er rette Kreditriks efter denne, dog være at frifinde, i alt Fald for Tiden, idet hun hverken har Obligationen i Hænde eller har erhvervet Mortifikationsdom paa den. Der findes imidlertid at maatte gives Citantinden Medhold i, at hun under de foreliggende Omstændigheder maa have Krav paa en Dom angaaende Obligationens Kapitalbeløb af det af hende paastaede Indhold, medens en af Indstævnte subsidiært nedlagt Paastand om, at han, der ikke er i Mora med Hensyn til Betalingen af den ikke fremkomne Obligation, kun tilpligtes at betale dennes Beløb tilligemed 4 pCt. Rente, vil være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der være at tillægge Prokuratorerne Møller for Underretten og Petersen for Overretten hos det offentlige i Salær henholdsvis 20 og 30 Kr. og sidstnævnte i Godtgørelse for Udlæg 70 Øre.

Sagens Behandling i 1ste Instans, for saa vidt den har været benificeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredagen den 8 December.

Nr. 63. **Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet**
(Salomon e. O.)

contra

Overretsprokurator **C. J. Wolff** som Værge for Pastor **Christian Frederik Brockdorff** (Hindenburg e. O.),

betr. sidstnævntes Pensionsberettigelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Juni 1898: Entlediget Sognepræst for Havrebjerg og Gudum Menigheder i Sjællands Stift, Christian Frederik Brockdorff, bør være berettiget til efter Naadensaarets Udløb ved det indstævnte Ministeriums Foranstaltning at erholde Pension efter de almindelige ved Præsters Pensionering fulgte Regler. Sagens Omkostninger ophæves. Prokuratorerne Mundt og Wolff tillægges der hver især 60 Kr. i Salær hos det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves, og de Parternes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Der tillægges Højesteretssagfører Salomon og Advokat Hindenburg i Salarium for Højesteret hver 150 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Pastor Christian Frederik Brockdorff blev i Slutningen af Aaret 1895 ramt af heftige apoplektiske Anfald, og medens han laa alvorlig syg som Følge af disse, blev han den 19 December s. A., paa hvilket Tidspunkt han beklædte Embedet som Sognepræst for Havrebjerg og Gudum Menigheder i Sjællands Stift, optaget i det romersk-katolske Kirkesamfund af en af dettes Præster, hvilket Skridt han senere har fastholdt. Kort efter blev der af Pastor Brockdorffs nedennævnte Hustru til de Indstævnte, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet indsendt en af ham med ført Pen ved hende underskreven Ansøgning om, at han paa Grund af Svaghed maatte blive entlediget fra det nævnte Embede med

sædvanlig Ret til Naadensaarets Indtægter og efterfølgende Pension, men da Ministeriet, der ad anden Vej havde erholdt Meddelelse om Pastor Brockdorffs Overgang til Catholicismen, under disse Omstændigheder ikke mente, at der for Tiden kunde være Spørgsmaal om at entledige ham med Ret til at oppebære Pension af Embedet, men paa den anden Side — af Hensyn til, at det efter de foreliggende Oplysninger fandtes tvivlsomt, hvorvidt Pastor Brockdorff havde været fuldt tilregnelig paa det Tidspunkt, Overgangen fandt Sted — nærede Betænkelighed ved at indstille ham til Afskedigelse uden Pension, besluttede Ministeriet, at det skulde gøres til Genstand for retslig Afgørelse, hvorvidt dette burde ske. Pastor Brockdorff blev derpaa, efter at Sagen var bleven undersøgt ved Arts- og Løve Herreders Provsteret, ved denne tiltalt til at afskediges fra sit Embede uden Pension, og den saaledes anlagte Sag fandt sin Afgørelse ved Sjællands Stifts Landemodes upaaankede Dom af 15 Maj 1897, hvorved Brockdorff blev frifunden for Aktors Tiltale, idet det ved forskellige Lægeudtalelser, deriblandt en den 3 Februar 1897 dateret Erklæring fra det kgl. Sundhedskollegium, som ved tvende af sine Medlemmer havde foretaget en personlig Undersøgelse af Brockdorff, ansaas godtgjort, at han saavel den 19de December 1895 som senere havde befundet sig i en legemlig og aandelig Svækkelsestilstand, der udelukkede Tilregnelighed.

Efter det indstævnte Ministeriums Indstilling blev Pastor Brockdorff derpaa ved kongelig Resolution af 5 Juli 1897 afskediget fra sit Embede i Naade, men uden Pension.

Overretsprokurator C. J. Wolff har nu under denne Sag som Værge og beskikket Sagfører for Pastor Brockdorff, hvem der er meddelt fri Proces, paastaet denne kendt berettiget til en Pension, der udredes af det ovennævnte Sognekald eller af Statskassen eller en anden offentlig Kasse efter nærmere Bestemmelse af det indstævnte Ministerium, og hvis Størrelse fastsættes efter Reglerne i Lov 5 Januar 1851, samt til 5 pCt. aarlig Rente af denne fra Naadensaarets Udløb den 6 Juli 1898, til Betaling sker, og saaledes, at der udtrykkelig forbeholdes hans Hustru Anna Marie Brockdorff, født Raupach, Ret til ved sin Mand's Død at faa Enkepension efter Loven.

Det indstævnte Ministerium, hvilket der ligeledes er meddelt fri Proces, har ved dets beskikkede Sagfører, Prokurator Mundt, procederet til Frifindelse, og have Parterne gensidig paastaet hinanden tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorunder Salær til de befalede Sagførere, som i alt Fald forventer sig saadant tillagt hos det offentlige.

Det indstævnte Ministerium har i første Række gjort gældende, at der ikke er givet Folkekirkens Præster nogen lovbestemt Ret til nogen bestemt Pension, idet Pensionsloven af 5 Januar 1851 ifølge dens § 12 ikke er gældende for gejstlige Embedsmænd, og den samme Steds bebudede særlige Lov om Pension for disse aldrig er given.

Ministeriet har imidlertid tillige oplyst, at der ifølge ældgammel Skik og Brug stedse er bleven tillagt Præster, der entlediges paa Grund af Alder og Svagelighed, en passende Pension, og medens Præsterne ikke forinden Grundloven af 1849 have kunnet hævde denne

Adgang til Pension som et Retskrav, blev det ved nævnte Grundlovs § 22 (den reviderede Grundlovs § 17) i Forbindelse med Bestemmelsen om, at Kongen kan afskedige og forflytte de af ham ansatte Embedsmænd, fastsat, at der skulde tillægges disse, derunder ogsaa Folkekirkens Præster, lovbestemt Adgang til Pension, og i Overensstemmelse hermed blev der ved Grundlovens 2den midlertidige Bestemmelse straks, indtil den bebudede Pensionslov udkom, tillagt enhver Embedsmand, som afskedigedes efter bemeldte Grundlovsparagraf, Ret til Pension efter de hidtil fulgte Regler, hvorefter det i Pensionslovens § 12 samtidig med, at Reglerne for Præsters og deres Enkers Pension henvistes til Fastsættelse ved særlig Lov, bestemtes, at de, indtil saadan Lov er given, skulde beholde den samme Adgang til Pension, som de hidtil havde haft. Idet Pastor Brockdorff efter det saaledes anførte paa den sidstnævnte Lovbestemmelse i Forbindelse med den af Ministeriet oplyste ældgamle Skik og Brug maa kunne støtte et Retskrav paa Pension, for saa vidt han ved Sygdom og Svaghed er bleven ude af Stand til at varetage sit Embede, maa Sagens Afgørelse bero paa, om hans den 19 December 1895 stedfundne Optagelse i det katolske Kirkesamfund kan gøre nogen Forandring heri.

Til Støtte for den bekræftende Besvarelse heraf har Ministeriet anført, at Pastor Brockdorffs Afskedigelse fra hans Embede som Sognepræst i den danske evangelisk-lutherske Folkekirke var en nødvendig Følge af hans Overgang til Katolicismen, og at han herefter ikke kan anses afskediget af en ham utilregnelig Aarsag, da hans Trosskifte og hans Fastholden af dette Skridt, selv om der ikke har kunnet paalægges ham Strafansvar herfor paa Grund af manglende Tilregnelighed, dog er sket frivillig og med Bevidsthed om Betydningen af de af ham foretagne Handlinger.

Under denne Sag foreligger der imidlertid ikke andre Oplysninger om Pastor Brockdorffs mentale Tilstand end de, der alt have foreligget under den ovenfor omtalte mod ham rettede kriminelle Forfølgning; og da der derfor maa gaas ud fra, at hans Tilstand ved hans Entledigelse ikke har været væsentlig anderledes, end det under denne Forfølgning, som oven anført, blev konstateret, findes der at mangle Føje til at tillægge hans Overgang til Katolicismen og hans senere Fastholden af dette Skridt retlig Betydning med Hensyn til hans Adgang til Pension.

I Henhold til det anførte vil Citantens Paastand være at tage til Følge saaledes, at der tillægges Pastor Brockdorff Ret til Pension efter Naadensaarets Udløb, hvilken Pension vil være at beregne efter de for Præsters Pensionering hidtil fulgte Regler, hvorved bemærkes, at der ikke er Hjemmel til at paalægge det indstævnte Ministerium at beregne Pensionen efter Pensionslovens Regler, om end disses Analogi, som af Ministeriet oplyst, sædvanlig følges ved Præstepensioners Fastsættelse.

Der findes ikke Anledning til at tage noget Forbehold med Hensyn til hans eventuelle Enkes Pension, idet hendes eventuelle Ret i saa Henseende ogsaa uden saadant Forbehold maa staa hende aaben, og den af Citanten nedlagte Rentepaastand kan ikke tages til Følge.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

De beskikkede Sagførere, Prokuratorerne Mundt og Wolff, hvis Sagførelse har været lovlig, vil der være at tillægge hver 60 Kr. i Salær hos det offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandagen den 11 December.

Nr. 245. Højesteretssagfører Salomon

contra

Peder Christian Mortensen og Olaf Viggo Johannes Rasmussen (Def. Jensen),

der tiltales for bedrageligt Forhold, Nr. 1 tillige for ulovlig Omløben med Varer.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 15 Juli 1899: Arrestanterne Peder Christian Mortensen og Olaf Viggo Johannes Rasmussen samt Arrestantinden Johanne Marie Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, de to førstnævnte i to Gange fem Dage og sidstnævnte i fem Dage. Den af Arrestanten Mortensen for ulovlig Omløben med Varer forskyldte Straf bortfalder. Saa udrede de Tiltalte og en for alle og alle for en alle af deres Arrest og Aktionens i øvrigt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, henholdsvis Prokurator Langballe og Kancelliraad Bredstrup, 20 Kr. til den første og 15 Kr. til den sidste. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 September 1899: De Tiltalte Peder Christian Mortensen og Olaf Viggo Johannes Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver især i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger i første Instans bør Underrettsdommen, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte og, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Justitsraad Neckelmann og Overrettsagfører Rye, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Peder Christian Mortensen og Olaf Viggo Johannes Ras-

mussen, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Salomon og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Peder Christian Mortensen og Olaf Viggo Johannes Rasmussen tiltales under denne Sag, der i første Instans tillige angik en tredie Tiltalt, nemlig Johanne Marie Rasmussen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, for bedrageligt Forhold, førstnævnte tillige for ulovlig Omløben med Varer.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at de i Maj Maaned d. A. hos forskellige Pantelaanere i Aalborg og Randers have under til Dels opdigtede Navne laant Beløb varierende fra 2 til 5 Kr., og som Haandpant for hvert af disse Laan stillet en glat Fingerring af gult Metal og af forholdsvis ubetydelig Værdi, hvilke Ringe, paa en enkelt Undtagelse nær, paa den indvendige Side vare stemplede »18 K.« samt derhos alle forsynede med et punkteret Navn eller nogle Forbogstaver samt en Dato og et Aarstal.

Tiltalte Mortensen har i saa Henseende erkendt, at han har pantsat 2 Ringe i Aalborg for tvende Laan, hvert paa 5 Kr., og 2 Ringe i Randers for to Laan, henholdsvis paa 4 og 2 Kr., foruden at han i Aalborg vil have overgivet en Ring til en Uldhandler Nielsen til Pantsætning, hvorefter han af denne, der skulde beholde, hvad der paa Ringen kunde laanes udover 4 Kr., modtog hele det opnaaede Laan, da vedkommende Pantelaaner ikke vilde give højere Laan paa Ringen end 4 Kr.

Tiltalte Rasmussen har erkendt, at han har pantsat 1 Ring i Aalborg sammen med et Ur for i alt 10 Kr., hvilket Laan senere af en i Aalborg bosiddende Mand, hvem Tiltalte havde overdraget Laanesedlen, indfriedes, dog saaledes, at Ringen samtidig med Indløsningen af Uret paany pantsattes for et nyt Laan paa 4 Kr.

Endvidere har denne Tiltalte erkendt, at den i første Instans medtiltalte Johanne Marie Rasmussen, med hvem han efter sin Forklaring i de sidste 7 Aar har samlevet udenfor Ægteskab, til Dels efter forudgaaet Aftale med ham, i Aalborg har pantsat 3 Ringe, den ene for 5 Kr. og de to andre hver for 4 Kr., saaledes at de i Fællesskab have oppebaaret og forbrugt Udbyttet af disse Pantsætninger. Endelig have begge de Tiltalte erkendt, at Rasmussen af Udbyttet af de af Mortensen i Aalborg foretagne Pantsætninger har modtaget et Beløb af 2 Kr., og at Johanne Marie Rasmussen i Randers efter stedfundne indbyrdes Forhandling mellem dem alle tre har pantsat 1 Ring for 4 Kr., hvoraf Mortensen erholdt 2 Kr. 50 Øre og Rasmussen Resten.

Med Hensyn til de saaledes pantsatte Ringe har Tiltalte Mortensen forklaret, at han har købt 4 Ringe i Aalborg for 1 Kr. 25 Øre Stykket af en ham i øvrigt ubekendt »Antikhandler«, formentlig ved Navn Møller, som han vil have truffet paa Pontonbroen, og Tiltalte

Rasmussen har forklaret, at han af en Hestetrækker, som han tilfældig traf i en Jernbanekupe, for et Ur tilbyttede sig 4 Ringe. Medens imidlertid disse i og for sig lidet sandsynlige Forklaringer ikke ere blevne bestyrkede ved det i øvrigt oplyste, fremgaar det derimod af den af en Ekspeditrice i en Galanteriforretning i Aalborg afgivne Forklaring, hvis Rigtighed er bleven erkendt af de Tiltalte, at Johanne Marie Rasmussen en Dag i Ugen til den 20 Maj d. A. i Forretningen købte en glat, gul Ring for 1 Kr. og derefter senere i Ugen kom igen og gjorde forskellige Smaaandkøb samt spurgte, om hun kunde faa flere Ringe til Købs af samme Slags som første Gang, hvilket hun dog ikke opnaaede, da Ringene formentes udsolgte.

En Dag i samme Uge indfandt de Tiltalte Mortensen og Rasmussen sig i Forretningen, hvor Tiltalte Rasmussen til en Pris af 65 Øre for Stykket købte 5 Ringe, der vare stemplede »18 K.«, idet de udtalte, at disse vare af »den rigtige Slags«, da de havde det nævnte Stempel, i Modsætning til nogle dem først foreviste Ringe. En Dags-tid senere købte Tiltalte Mortensen alene 2 lignende Ringe til samme Pris, hvorhos saa vel han som ogsaa Tiltalte Rasmussen, der en Times Tid senere kom til Stede i Butiken med Tiltalte Mortensen, udtalte Ønske om yderligere at faa henholdsvis et og et Par Dusin Ringe af samme Slags, hvoraf der da ikke havdes flere i Forretningen. Den nævnte Ekspeditrice har derhos tilføjet, at den ene af de Tiltalte ved førstnævnte Lejlighed paa en Ytring af hende om, at Ringene jo ikke vare af Guld, udtalte: »Det kan de Bønder jo ikke se«, og Tiltalte Rasmussen maa anses at have erkendt, at han er fremkommen med denne Ytring, ved hvilken han dog alene vil have tænkt paa, at han havde til Hensigt at benytte Ringene som Gevinster i et Lykkespil, han plejede at drive paa Markeder og ved lignende Lejligheder.

Samtlige de Pantelaanere, hos hvem de ovenfor ommeldte Laan ere optagne, have været afhørte under Sagen, og gaa de af dem afgivne Forklaringer ud paa, at ingen af de Tiltalte, naar de søgte Laan mod Pantsætning af Ringene, foregav, at disse vare af Guld eller paa anden direkte Maade søgte at bibringe dem den Tro, at Ringene vare mere værdifulde, end de i Virkeligheden have vist sig at være. Vel har en af Pantelaanerne yderligere forklaret, at Johanne Marie Rasmussen ved at præsentere ham en af Ringene erklærede, at Ringen »var 18 Karat og til 30 Kr. Parret«, og en anden Pantelaaners Forklaring gaar ud paa, at Tiltalte Mortensen, der hos ham havde begært et Laan paa 5 Kr. mod Pantsætning af en Ring stempelt »18 K.« og mærket »S. P. 7/4 97«, medens Pantelaaneren kun vilde yde et mindre Laan, udtalte, at Ringen var »god nok«, og at den nok skulde blive indløst, men Rigtigheden af disse Forklaringer er ikke bleven erkendt af de Tiltalte.

De paagældende Pantelaanere have derhos — med Undtagelse af en enkelt, der vel vil have set, at den ham som Pant tilbudte, for øvrigt med Stempel »18 K.« forsynede Ring var »uægte«, men dog mente, at den var af tilstrækkelig Værdi til at dække det af ham ydede Laan paa 2 Kr. — erklæret, at de efter Ringenes Udseende, navnlig for saa vidt der i dem fandtes Stemplet »18 K.«, og af Hensyn til de deri anbragte Navne eller Forbogstaver og Datoer ikke kunde gaa ud fra andet end, at Ringene vare af Guld, idet de i modsat Fald slet ikke vilde have ydet Laan paa Ringene.

Det er endvidere af en Guldsmed i Aalborg forklaret, at Tiltalte Mortensen, som han kender, en Dag i Maj Maaned d. A. i Følge med en anden Person, der efter det oplyste har været Tiltalte Rasmussen, indfandt sig i hans Butik, hvor de forlangte Navn, Dato og Aarstal punkterede i 4 af dem medbragte Ringe efter en paa et Stykke Papir foretagen Optegnelse af de Bogstaver og Tal, som skulde benyttes. Punkteringen fandt Sted samme Dag og betaltes med 10 Øre for hver Ring.

Nogle Dage efter fik Mortensen alene lignende Navn m. m. punkteret i 3 a 4 Ringe for samme Betaling, og Guldsmeden benyttede da Lejligheden til at gøre Mortensen opmærksom paa, at det Mærke »18 K.«, som fandtes i Ringene, var uden Betydning. Rigtigheden af denne Forklaring maa anses anerkendt af de Tiltalte, der, uden i øvrigt at kunne afgive nogen anden antagelig Forklaring med Hensyn til denne Mærkning af Ringene, have benægtet dermed at have haft til Hensigt at skuffe de paagældende Pantelaanere.

Af de af de Tiltalte pantsatte Ringe have flere været bragte til Stede under Sagen, men ere atter blevne udleverede til de paagældende Pantelaanere, efter at en af Ringene har været forevist for en Guldsmed i Randers, der har ansat dens Værdi til 75 a 80 Øre.

Begge de Tiltalte have paastaet og under hele Undersøgelsen fastholdt, at de ikke have handlet svigagtigt ved de foretagne Pantsætninger og ikke have været paa det rene med, at Pantelaanerne ved at laane saa meget paa Ringene maatte gaa ud fra den Forudsætning, at disse vare af Guld eller dog betydelig mere værd end i Virkeligheden, og de have derhos begge ligeledes fastholdt, at det var deres Hensigt at indløse de pantsatte Ringe. Men ligesom de Tiltalte, hvis Anbringende i sidstnævnte Henseende i sig selv er højst usandsynligt, derhos i hvert Fald efter, hvad der er oplyst om deres økonomiske Forhold, ikke havde nogen som helst rimelig Udsigt til at blive i Stand til at iværksætte en saadan Indløsning, saaledes findes det ogsaa efter alt det foreliggende ganske uantageligt, at det ikke skulde have staaet de Tiltalte fuldstændig klart, at de paagældende Pantelaanere gik ud fra, at Ringene, navnlig paa Grund af de tilstedeværende Stempler og de ved de Tiltaltes Foranstaltning i dem anbragte Navne og Datoer, vare af Guld eller dog forholdsvis værdifulde, og de Tiltalte findes derfor, ved at benytte sig af sidstnævnte Omstændighed til at skaffe sig Penge paa Ringene langt ud over disses Anskaffelsespris, overfor Pantelaanerne at have gjort sig skyldige i et Forhold, der maa tilregnes dem som svigagtigt.

For saa vidt Tiltalte Mortensen endvidere er sigtet for ulovlig Omløben med Varer, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om hans Forhold i saa Henseende, da han ikke for saa vidt er anset med Straf ved Underrettsdommen, og Sagen ikkun er indanket for Overretten efter hans Begæring og ikke tillige paa det offentlige Vegne.

For deres ovenfor ommeldte Forhold overfor de paagældende Pantelaanere ville de Tiltalte — af hvilke Mortensen, der er født i Aaret 1866, foruden at han inden sit 18de Aar har været straffet for Tyveri samt anset med en Bøde efter Værnepligtslovens § 7 og i sin Militærtjeneste har været straffet flere Gange for disciplinære Forseelser, endvidere mangfoldige Gange, sidste Gang i indeværende Aar, dels

ifølge Dom, dels ifølge Retsforlig har erlagt Bøder for ulovlig Omløben med Varer samt endelig har været straffet ifølge Overrettens Dom af 16 Marts 1891 efter Straffelovens § 203 med simpelt Fængsel i 14 Dage, ifølge samme Rets Dom af 19 Marts 1894 efter Straffelovens § 248 med Fængsel af samme Art i 8 Dage og ifølge Hornum Herreds Politiretsdom af 13 December 1895 for ulovligt Salg af Præmieobligationer efter Lov 10 April 1895 med en Bøde af 200 Kr. til Aalborg Amts Fattigkasse, medens Rasmussen, der er født i Aaret 1868, foruden at han har været straffet for Tyveri, begaaet inden hans fyldte 18de Aar, flere Gange, sidste Gang i indeværende Aar, ifølge Retsforlig har erlagt Bøder for ulovlig Omløben med Varer samt endvidere har været straffet ifølge Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Juli 1886 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage — være at anse efter Straffelovens § 257, for begges Vedkommende til Dels sammenholdt med § 47, 1ste Punktum, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for hver af dem.

Mandagen den 18 December.

Nr. 254.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Sophus Christiansen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri samt Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Oktober 1899: Arrestanten Sophus Christiansen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sally og Prokurator Møller, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Sophus Christiansen til Højesteretssagførererne Hansen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Sophus Christiansen for Tyveri eller Hæleri samt Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten er født den 15 Januar 1848 og anset: ved Odense Købstads Ekstraretsdom af 6 Januar 1882 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Elbo med flere Herreders Ekstrarets Dom af 19 Juli samme Aar efter Straffelovens § 230, kfr. § 229 Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Bregentved Gisselfeld Birks Ekstrarets Dom af 8 August 1883 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., kfr. § 57, med lige Arbejde i 18 Maaneder, ved Rettens Dom af 1 November 1887 efter Straffelovens § 232, jfr. til Dels § 54, for 4de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri, i Medfør af dens § 241, første Stykke, efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri, efter Straffelovens § 253 og efter dens § 270, jfr. § 46, samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 3 Aar, og senest ved Rettens Dom af 4 Juni 1892 efter Straffelovens § 232, jfr. til Dels § 46, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og for 5te Gang begaaet og forsøgt groft Tyveri, efter dens § 253 og efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med lige Arbejde i 4 Aar.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist at have overtraadt et ham den 7 Juni 1892 til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer ved hans Oversendelse til Horsens Tugthus under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorefter han, naar han løslodes fra Straffeanstalten og tog Ophold her i Staden eller dens Jurisdiktion, uopholdelig skulde melde sig ved fornævnte Protokol, idet han, der den 10de*) Maj dette Aar tog fast Ophold her i Staden, i Tiden til sin Anholdelse under nærværende Sag den 29de Maj dette Aar har undladt at afgive den befalede Melding.

For saa vidt angaar Sigtelsen for Ejendomsindgreb er følgende oplyst:

I Tiden fra 27 Juli forrige Aar om Aftenen mellem Klokken 7 og 8 og til den 28de samme Maaned om Morgenen Klokken 6 bortkom der fra en Mark ved Køge en Kreaturhandler Hans Peter Hansen tilhørende, musegraa Vallak under Omstændigheder, der bestemt tydede paa, at Hesten var stjæalen.

Det er i saa Henseende af fornævnte Hansens Staldmester, Ole Madsen, edelig forklaret, at han den 27 Juli forrige Aar om Aftenen omtrent Klokken 7 havde tøjret Vallakken paa den paagældende Mark med et solidt Tøjr, og at han navnlig havde fastgjort Hovedtøjet og anbragt det saakaldte Kajebaand, der forbinder Pindene paa hver Side af Hestens Mule, forsvarligt under dens Hage, idet han bandt det i Knude, saaledes at Hesten ikke kunde smøge Hovedtøjet af.

*) Skal være 1ste.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

43. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 32.

Mandagen den 18 December.

Den paagældende Hest havde i 3 Aar været i Hansens Besiddelse og i denne Tid vel et Par Gange slaaet sig løs ved at rive Tøjrepælen op, men uden nogensinde at fjerne sig fra den paagældende Mark, paa hvilken der fandtes et Par andre Heste, til hvilke den følte sig knyttet.

Da Staldmester Madsen den 28 Juli om Morgenen kom ud paa Marken, saa han paa det Sted, hvor Vallakken havde været tøjret, dens Tøjrligge strakt ud i en stram og ret Linie fra Tøjrepælen, saa at det tog sig ud, som om Hesten var bleven bange for en Person, der havde nærmet sig den, og havde søgt at fjerne sig saa meget som muligt fra denne. Kajebandet var ikke sprængt, men den Knude, hvori det havde været bundet, var løst op. En rød Hest, som havde været tøjret i Nærheden af Vallakken, havde trampet Græsset stærkt ned i en Rundkreds om det Sted, hvor den var tøjret, hvoraf Vidnet drog den Slutning, at der var gjort et forgæves Forsøg paa ogsaa at faa denne indfanget.

Der blev straks sendt Bud rundt i ca. 1 Mils Omkreds i Anledning af Hestens Forsvinden, ligesom der angaaende samme blev averteret i Bladene, men uden at der den Gang fremkom noget til Oplysning.

I Maj Maaned dette Aar fremkom der imidlertid Formodning om, at den savnede Hest gik for Droske i Kjøbenhavn, og ved de i den Anledning anstillede Undersøgelser oplystes det, at dette forholdt sig rigtigt, og at den daværende Besidders Forgænger i Besiddelsen af Hesten i August Maaned forrige Aar havde erhvervet den ved en Byttehandel med Arrestanten.

Angaaende sin Adkomst til Hesten har Arrestanten til den Politibetjent, der først afhørte ham, forklaret, at han, der fra Begyndelsen af 1898 havde Bopæl paa Vissinge Mark ved Glostrup, i August forrige Aar, da han afhændede Hesten, havde besiddet den i langt over en Maaned, og at han havde købt den i Helsingborg, hvortil han var rejst over Malmø, for 151 Kroner. Den samme Forklaring gentog Arrestanten i det over ham afholdte foreløbige Forhør, men i et nogle Dage senere afholdt Forhør ændrede han sin Forklaring derhen, at han vel i sin Tid havde opholdt sig et Par Dage i Sverrig for at købe en Hest, men ikke fundet nogen der, som passede ham, og at han derfor var taget til Kjøbenhavn, hvor han for 180 Kroner havde købt den musegraa Vallak hos en Hestehandler i Viktoriagade. Denne For-

klaring har han senere fastholdt, ligesom han nærmere har anført, at Købet fandt Sted i sidste Halvdel af Juni Maaned 1898.

Det er imidlertid ved de af Hestehandler Jacob Wulff, Staldmester Isak Katschewsky og Kommissionær Hans Petersen til Dels under Ed afgivne Forklaringer oplyst, at Vallakken, der ikke er en russisk Hest, ikke er solgt Arrestanten af fornævnte Wulff, som er den af Arrestanten opgivne Hestehandler i Viktoriagade, idet denne kun handler med russiske Heste, hvorimod Wulff ved en senere Lejlighed har solgt Arrestanten en lille brun russisk Hest.

Angaaende Tidspunktet for Arrestantens Erhvervelse af den graa Vallak er det ved de af Gartner Christian Nielsen og Arbejdsmand Jeppe Nielsen af Vissinge Mark og Jordbruger Ole Peter Olsen og Bolsmand Christen Petersen af Isle Mark afgivne edelige Forklaringer oplyst, at Arrestanten benyttede Vallakken i 1898 paa sin Lod ved Indkørsel af Rug, at Rughøsten i Glostrupengen i Aaret 1898 begyndte omkring den 10de og 12 August, men at Arrestanten, der vilde benytte sin Rug til Skærefoder, havde høstet allerede for sit Vedkommende en 8 Dages Tid forinden. Efter Ole Olsens Forklaring var Arrestanten den Gang kun faa Dage i Forvejen kommen i Besiddelse af Vallakken.

Vilhelmine Mathilde Kock, Eriksens Enke, der efter sin Forklaring i sidste Halvdel af Juli Maaned 1898 flyttede ud til Arrestanten paa Vissinge Mark, har videre forklaret, at Arrestanten efter et Par Dage at have været borte fra Hjemmet, en Torsdag Aften — det bemærkes herved, at den 28 Juli 1898 var en Torsdag — fortalte hende, at han samme Dags Morgen, kort efter at hun var taget hjemmefra paa en Tur til København, var kommen ridende paa den graa Vallak, og at han havde redet langt. Hun har yderligere forklaret, at Arrestanten kun var i Besiddelse af den i 8 a 14 Dage.

Bybud Hans Olsen Rasmussen og dennes Hustru Hanne Sophie, født Rasmussen, have edelig forklaret, at de var fornævnte Madam Eriksens behjælpelige med i Juli Maaned 1898 at flytte ud til Arrestanten, der da ikke dem bekendt var i Besiddelse af nogen Hest, samt at Rasmussen ca. 3 Uger senere, nemlig mellem den 10de og 14 August 1898 tilbyttede sig Vallakken af Arrestanten.

De sidstnævnte Vidner have alle forklaret, at Arrestanten ikke overfor dem med et Ord har antydnet, hvorfra han havde den paa-gældende Hest. Derimod have Kreaturhandler Jens Brodersen og dennes Søn, Slagtermester Ferdinand Brodersen, under Ed forklaret, at Arrestanten i Fjor Sommer overfor dem har ytret, at han havde købt Vallakken i Lund i Sverrig for 175 Kr.

Efter de saaledes foreliggende Oplysninger, hvortil kommer, at Arrestanten paa det Tidspunkt, da han efter sin Angivelse skal have købt Vallakken, der under Sagen er vurderet til 325 Kroner, næppe har haft nogen Indtægt, men i det væsentlige har været henvist til at leve af Understøttelse fra fornævnte Madam Eriksen, til hvem han stod i Kæreste-forhold, samt da Arrestanten, hvis Fortid taler stærkt imod ham, i det hele under Sagen har afgivet vaklende og til Dels selvmodsigende Forklaringer, findes der, idet Kreaturhandler Hans Peter Hansen har aflagt Tilhjemlingsed og godtgjort sin Ejendomsret til den tidt-omtalte Hest, at foreligge et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. For-

ordningen af 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af samme, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 18. **Fisker Niels Peder Mortensen (Jensen)**

contra

Stiftamtmand **E. J. Wahl** paa det offentlige Vegne (Ingen),

betr. Overtrædelse af Fiskeriloven af 5 April 1888.

Kær Herreds Politirets Dom af 9 Februar 1897: Tiltalte, Fisker Niels Peder Mortensen af Hals, bør til Statskassen betale en Bøde stor 40 Kr., og konfiskeres de af ham benyttede, ovenfor ommeldte ulovlige Fiskeredskaber til Fordel for samme Kasse. Derhos bør Tiltalte udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Maj 1897: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at ikkun Radene, for saa vidt de bestaa af Tremmeværk, og af Ruserne alene disses ulovlige Dele blive at konfiskere. I Salær til Aktor for Overretten, Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr., hvorhos der tillægges den for Tiltalte beskikkede Defensor sammesteds, Overretssagfører Johnsen, i Salær 15 Kr., som udredes af det offentlige. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det oplyst, at under 2 August 1897 er den indankede Overretsdom bleven fuldbyrdet, for saa vidt angaar dens Bestemmelse om Konfiskation af de ulovlige Dele af de paagældende Fiskeredskaber, ved hvilken Lejlighed 26 af de i Dommen ommeldte Aaleruser ere blevne eftermaalte og alle fundne at være lovlige undtagen 2 Ruser, hvis 2 inderste Led ifølge Rapport af den Herredsfuldmægtig, der foretog Fuldbyrnelsen, viste sig at være ulovlige, hvorfor disse blev afskaarne og tilintetgjorte, hvorhos et af de i Dommen omhandlede Tremmeværker, der forefandtes i domfældtes Besiddelse, ligeledes blev tilintetgjort, medens de andre Tremmeværker alt vare bortsolgte af ham. Appellanten har derefter ifølge erhvervet Oprejsningsbevilling indanket Dommen i den civile Proces's Former for Højesteret, som ved kongeligt Reskript af 9 Februar 1898 er

bleven bemyndiget til at tage Sagen under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Ifølge de foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det antages, at de af Appellanten ud for Østeraagaards Grund anbragte Fiskeredskaber til Aalefangst have været Aalegaarde, idet de efter de lokale Forhold maa siges at have været anbragte i Forbindelse med Landgrunden, og da Appellanten herefter har været berettiget til at sætte Raden med Tremmeværk, som sket, vil han være at frifinde for det offentlige Tiltale i saa Henseende.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen mod Appellanten for at have benyttet Aaleruser, som ikke havde den lovbestemte Maskevidde, fremgaar det af det foran anførte, at de ved Dommens Fuldbyrkelse foretagne Maalinger ifølge den afgivne Rapport have ført til væsentlig andre Resultater end de tidligere, i Dommen omtalte Maalinger, og da ifølge de Højesteret forelagte nye Oplysninger overhovedet ingen af Maalingerne er foretagne paa saadan Maade, eller under lagttagelse af saadan lovlig Omgang, at der vil kunne tillægges dem Betydning, vil Appellanten allerede paa Grund heraf være at frifinde ogsaa under denne Del af Sagen.

Appellanten vil saaledes i det hele være at frifinde, og Sagens nedennævnte Omkostninger at udrede af det offentlige.

Det maa misbilliges, at Underdommeren ved Sagens Foretagelse i Politiretten har undladt at foranledige de anholdte Ruser undersøgte paa behørig Maade, samt at han ikke har sørget for, at Retsvidnerne overværede Forhandlingerne i Retten, men om Ansvar herfor bliver der i Medfør af Lovens 1—6—14 ikke Spørgsmaal.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Niels Peder Mortensen, bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger i de foregaaende Instanser, der under de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, udredes af det offentlige, der ligeledes betaler Appellanten Processens Omkostninger for Højesteret med 300 Kroner. Sagførerne Knud Petersen og Hagensen, der have været beskikkede til at varetage det offentlige og Underdommerens Tarv under de af Appellanten optagne Tingsvidner m. m., tillægges der i Salarium henholdsvis 80 Kroner og 15 Kroner hos det offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Fisker Niels Peder Mortensen, der er født i Aaret 1861 og ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Fiskerilovgivningen, og er der i saa Henseende oplyst følgende:

Ved nogle af Fiskerikontrolløren for Jylland i Anledning af fremkomne Besværinger fra flere Fiskere ved Hals over Maaden, hvorpaa Tiltalte, der laa i Limfjorden med den af ham førte og med 2 Personer bemandede Kvase »Kjerstine« af Svendborg, drev Aalefiskeri, i Slutningen af September Maaned f. A. foretagne Undersøgelser, viste det sig, at Tiltalte, som fiskede med 30 Aaleruser fordelte paa 15 Steder, hvoraf de 5 vare anbragte i Nærheden af Gaarden Skrold og de 10 paa Grunden ud for Østeraagaard, til de paa sidstnævnte Sted udsatte Aalerusestader benyttede Gærder af Trætræmmer i Stedet for Radgarn, saaledes at der ikke heraf kunde tages Maal paa lovbefalet Maade, og at 27 af Ruserne, derunder 2, som midlertidig vare ude af Brug, ikke holdt de foreskrevne Maal i Maskerne; alle disse Ruser bleve derfor anholdte og forsynede med Plomber af Fiskerikontrolløren, efter hvis Opgivende Tiltalte den 28de bemeldte Maaned havde for ca. 200 Kr. Aal i Ruserne.

Under den herefter anstillede offentlige Undersøgelse mod Tiltalte, er det nærmere bleven oplyst, dels at de nævnte Rade ud for Østeraagaard bestod af Tremmer af Træ med Melletrum af $\frac{1}{2}$ ", hvorhos det ved en foretagen Opmaaling med Hensyn til 5 af Radene, af hvilke ingen kan antages at have staaet i Fortsættelse af nogen anden, konstateredes, at disse havde en Længde af fra 12 til 20 Favne, og at Afstanden fra den inderste Ende af Radene ind til Land, hvilken Strækning befandtes selv ved Ebbe at staa under Vand, hvorfor ogsaa Ruserne røgteses fra Baad, udgjorde fra 139 til 160 Favne, dels at sidste Kalvegang paa alle plomberede Ruser og den tilstødende Del af Bøjlegangen — Midterrummet af Rusen — paa 13 af disse ikke kunde maales med henholdsvis Aalevaadkalveskælden og Aaleskælden.

Tiltalte, efter hvis Forklaring de 2 Personer, der have bistaet ham ved Fiskeriet, ere forhyrede af ham for maanedlig Hyre uden at erholde Andel i Fangsten, af hvilken Grund disse ej heller have været tiltalte i 1ste Instans, har i det over ham afholdte Forhør erkendt Rigtigheden af de saaledes fremkomne Oplysninger, idet han dog senere under Sagen har anbragt, at Radene kun for den Halvdels Vedkommende, der var nærmest mod Land, bestod af det beskrevne Tremmeverk, medens de i øvrigt vare af Radgarn, hvorhos han, der, efter at Sagen paa Grund af Mangler ved Indstævningen til Overretten var afvist ved Rettens Kendelse af 15 Marts d. A., privat har engageret en Defensor, særligt gennem denne har gjort gældende, at Strækningen fra Land til Radenes Begyndelse, over hvilken den daglige Vandstand — afsat fra en enkelt Fordybning i Grunden — efter hans Anbringende ikkun er ca. 6", jevnlige ligger tør, hvorfor han, der har lejet Retten til Aalegaard paa de ommeldte Steder af de vedkommende Grundejere, formentlig er berettiget til her at anvende Rade af den omhandlede Beskaffenhed, samt at Ruserne, med Hensyn til hvis Maaling han nu har protesteret, uden at der dog findes at kunne tages noget Hensyn hertil, i alt Fald ere maalte paa urigtig Maade, idet hans Ruser, der have 3 Kalvegange, ikke ere forsynede med nogen Kube, og at derfor paa disse det yderste af Rusen, herunder altsaa sidste Kalvegang, burde betragtes som en saadan og saaledes ikke være noget Maal underkastet, samt at i Overensstemmelse hermed den tilstødende Del af Bøjlegangen — Midterrummet af Rusen — burde være maalt ikke

med Aaleskælden men med Aalevaadkalveskælden, og, skønt Tiltalte endvidere har indrømmet at være vidende om, at ingen tidligere i Limfjorden har anbragt Redskaber til Aalefiskeri paa den foran fremstillede Maade eller brugt Ruser uden Kube, har han saaledes forment ikke ved sit udviste Forhold at have gjort sig skyldig i noget ulovligt.

I en af Landbrugsministeriets Konsulent i Fiskerisager afgiven og i Politiretten fremlagt Erklæring er det imidlertid udtalt, at medens det vel, naar et Fiskeredskab er udsat som Aalegaard, bestaaende af et fra Land udgaaende Gærde, for Enden af hvilket der er anbragt en Ruse, maa være ligegyldigt, om Gærdet er forfærdiget af Ris eller Tremmeværk, saaledes at Benyttelsen af Tremmeværk i Aalegaarde kan anses for forsvarlig, saa vilde Anvendelsen af Tremmeværk til Rade ved fritstaaende Ruser, hvortil de heromhandlede Aalerustader antagelig maatte henregnes, ikke blot være i Strid med den hidtidige Praksis, men ogsaa i høj Grad forkastelig af Hensyn til Sejlads og andet Fiskeri, hvorhos Erklæringen slutter med Fremsættelsen af den Formening, at Ruser, der benyttes i Limfjorden, udenfor lille Kalvegange skulde bindes efter Aaleskælden.

Der skønnes nu ogsaa i Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 § 35, sammenholdt med §§ 16—18, at være indeholdt en bindende Forudsætning om, at der til fritstaaende Aaleruser i Limfjorden alene maa anvendes Rade af samme Materiale som selve Ruserne, og da de paagældende Fiskeindretninger nærmest maa antages at have været fritstaaende Aaleruser, og i hvert Fald ikke kunne betragtes som Aalegaarde, maa følgende Tiltaltes Anvendelse af de omhandlede 10 Rade betragtes som lovstridig. Da det dernæst i Henhold til Fiskerilovens ovennævnte Bestemmelser vedrørende Maalingen af Aaleruser maa antages, at Tiltalte ikke ved at undlade at bruge en særskilt Kube til sine Ruser, om end disse til Gengæld maatte bestaa af flere Kalvegange end sædvanligt i Limfjorden, kan blive berettiget til at fordre nogen Del af selve Ruserne — særlig sidste Kalvegang — undtaget fra Maaling og derved ydermere til Fordel for sig forrykke de givne Regler med Hensyn til Maalingen af Rusers øvrige Bestanddele, findes hans Benyttelse af de ommeldte 27 Ruser ligeledes at være ulovlig, og for det af ham i begge de nævnte Retninger udviste Forhold vil Tiltalte derfor være at anse efter oftnævnte Fiskerilovs § 58, jfr. § 35, med en Bøde til Statskassen, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 40 Kr., hvorhos saavel de 10 Rade, for saa vidt de efter det foranstaaende bestaa af Tremmeværk, som de ulovlige Dele af de 27 Ruser ville være at konfiskere til Fordel for samme Kasse, og da Politiretsdommen har dette Resultat, idet dog Konfiskationen er udstrakt til de omhandlede Fiskeredskaber i deres Helhed, vil bemeldte Dom, hvorved det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger i 1ste Instans, saaledes med den angivne Forandring være at stadfæste.

I Salær til Aktor for Overretten vil Tiltalte derhos have at betale 15 Kr., hvorimod Salæret til den for ham inden Sagens Afvisning herfra sammesteds beskikkede Defensor, der ved en Føjtagelse, efter Sagens fornyede Indbringelse her for Retten, atter, trods Tiltaltes forinden fremsatte Ønske om selv at sørge for sit Forsvar, blev beskikket for ham i den nævnte Egenskab, hvilket Salær, under særligt Hensyn

til det af Defensor inden Sagens Afvisning udførte Arbejde, ligeledes bestemmes til 15 Kr., vil være at udrede af det offentlige.

Under Sagens Behandling ved Politiretten og den befalede Sagførelse for Overretten har intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Onsdagen den 20 December.

Nr. 248.

Advokat Halkier

contra

Arnold Melchior (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 262, jfr. Konkurslovens § 148, samt førstnævnte Lovs § 263.

Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 26 April 1899: Tiltalte Arnold Melchior bør hensættes i simpelt Fængsel i 4 Maaneder. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, og Defensor, Prokurator Seidelin, henholdsvis 50 Kr. og 40 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 September 1899: Tiltalte Arnold Melchior bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fængselkost i 4 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 30 Kr., til Defensor samme- steds 25 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da der ikke i de i den indankede Dom omtalte Henvendelser til Politiet fra tvende Sagførere indeholdes noget Andragende om Straf for Tiltalte i Henhold til Straffelovens § 263, og der heller ikke i øvrigt under Sagen er fremkommet Andragende fra nogen Kreditor om Tiltale i Henhold til nævnte Strafbestemmelse, vil der for saa vidt ikke kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar. Derimod maa det i Henhold til de i Dommen under den øvrige Del af Sagen anførte Grunde billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 262, 2det Stykke, til Dels jævnført med Konkurslovens § 148. Den af Tiltalte herfor forskyldte Straf vil være at bestemme til simpelt Fængsel i 1 Maaned.

Thi kendes for Ret:

Arnold Melchior bør hensættes i simpelt Fængsel i een Maaned. Saa udreder han og Aktionens Omkost-

ninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Forhenværende Fabrikant Arnold Melchior, der efter sit Opgivende er født i Aaret 1857, og som ifølge Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 21 April 1897 efter Straffelovens § 184 har været anset med en Bøde af 500 Kr. til Statskassen, subsidiært simpelt Fængsel i 2 Maaneder, hvilken Straf dog ved kongelig Resolution af 13 August 1897 er formildet til en Bøde til Statskassen af 150 Kr., men som i øvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under denne Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 262, jfr. Konkurslovens § 148, samt førstnævnte Lovs § 263.

Efter at Tiltaltes Bo den 4 Maj 1897 var taget under Konkursbehandling, blev der, da der var opstaaet Mistanke om, at han havde gjort sig skyldig i forskellige Misligheder overfor sine Kreditorer, indledet Undersøgelse mod ham, og gaa de herunder fremkomne Oplysninger, for saa vidt de vedrøre de i Aktionsordren omhandlede Forseelser, i det væsentlige ud paa følgende:

Efter at Tiltalte i Aaret 1890 havde maattet opgive en af ham i København drevnen Forretning med Svampe, Bindegarn og Pergamentpapir samt søge Akkord med sine Kreditorer, blev der ved Tiltaltes Faders Hjælp etableret en en gros Forretning sammesteds i Luksuspapirartikler med en tidligere Pladsagent for Tiltalte som Indehaver, medens Tiltalte fik Plads som Rejsende for Forretningen i Jylland og Fyen; og i denne Egenskab tog Tiltalte i November Maaned s. A. Bopæl i Fredericia, hvor han tillige fik en mindre Stilling som Medhjælper hos en Veksellerer. Forretningen, der i 1891 skiftede Ejer, ved hvilken Lejlighed Tiltalte maa antages at have indgaaet en Art Kompagniskab med den ny Indehaver, gik imidlertid ikke godt, og Tiltalte, der nærmest tilskrev Kompagnonen Skylden herfor, overtog derfor i Maj Maaned 1893, efter en Uenighed med denne, selv Forretningen med alle Aktiver og Passiver, idet han samtidig flyttede den til Fredericia. Tiltalte har erkendt, at han allerede paa dette Tidspunkt havde paadraget sig en efter hans Forhold ikke ubetydelig Vekselgæld, samt at hans Overtagelse af Forretningen ingenlunde var gunstig for ham, der ogsaa manglede Kapital til Driften; men han har gjort gældende, at hans Aktiver og Passiver paa det nævnte Tidspunkt dog endnu balancerede særlig under Hensyn til, at han ejede et godt Indbo, og der er under Sagen ej heller fremkommet Oplysninger, der bestemt tale herimod. Derimod har Tiltalte erkendt, at han i al den følgende Tid under Driften af Forretningen i Fredericia har haft en stadig voksende Underbalance, og medens Forretningens Gang paa Grund af Tiltaltes Unladelse af at føre de nødvendige Handelsbøger vel ikke i det enkelte har kunnet forfølges eller paapeges, ud over hvad der anføres nedenfor, er det dog med Hensyn til Fremkomsten

og Udviklingen af det nævnte Forhold ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at dette i en meget væsentlig Grad skyldes selve Tiltaltes Forretningsførelse. Det fremgaar i saa Henseende af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, hvis Indkøb og Forretningsdrift var for dyr i Forhold til en mindre Omsætning, for at skaffe sig en større Omsætning gennemgaaende har solgt uden Fortjeneste eller endog med Tab, at Tiltaltes Kundekreds manglede Soliditet, og at han, der sjældent modtog kontant Betaling for de af ham solgte Varer, overfor Kunderne har indladt sig paa en overordentlig vidtstrakt Kreditgivning, særlig ved Modtagelsen af idelig fornyede Veksler, hvis Diskontering Tiltalte betalte, og for hvis Indfrielse han hæftede, at Tiltalte ikke blot fortsatte Forbindelsen med saadanne Kunder ved bestandig ny Leverancer, men endog ydede dem Forstrækninger til meget betydelige Beløb, som han ingen Udsigt havde til nogensinde at faa tilbagebetalt, og at Tiltalte i øvrigt i meget vidt Omfang for at rejse Penge indlod sig paa Udstedelsen af Kreditveksler.

Under Indflydelse af disse Omstændigheder var Tiltaltes Vekselgæld i Foraaret 1896 stegen til omtrent 150000 Kr.; men ikke desto mindre overtog Tiltalte — der allerede Aaret i Forvejen havde løst Borgerskab som Papirfabrikant, og som nærede Haab om gennem en stærkt forøget Omsætning, hvilken han særlig ventede opnaaet i England, at tilføre Forretningen Kapital og i det hele bringe den paa Fode — i April Maaned nævnte Aar efter et berlinsk Firma en stor Del Maskiner m. v., henhørende til Fabrikationen af Lykønskings- og Luksuskort, og indrettede, idet han førte disse Maskiner til Fredericia, i en af ham erhvervet Ejendom sammesteds, som han i den Anledning betydelig ombyggede og udvidede, en Fabrik for Tilvirkning af saadanne Kort i stor Stil, til hvis Ledelse han ansatte en selvstændig Bestyrer, og hvor han beskæftigede et betydeligt Antal Arbejdere foruden Kontorpersonale og rejsende Agenter. I Løbet af det Aar, hvori Tiltalte derefter drev Fabrikken indtil umiddelbart før sit Fallissement, maa han vel antages at have opnaaet en forholdsvis betydelig Omsætning — efter de foreliggende Oplysninger antageligt udgørende c. 70000 Kr. — men det lykkedes ham kun i ringe Grad at indarbejde sine Fabrikater i Udlandet, og medens de ventede Indbetalinger i rede Penge udeblev, antog hans Kreditgivning overfor usolide Kunder i Forbindelse med det af ham alt tidligere paabegyndte Vekselrytteri et saa stort Omfang, at hans Vekselgæld i Løbet af dette Aar steg til c. 283000 Kr., deraf c. 132000 Kr. hidrørende fra leverede Varer, medens Ryttervekslerne udgjorde c. 151000 Kr. Tiltalte — der den 1 Juni 1896 yderligere havde etableret en Forretning i Esbjerg under Navn af »Esbjergs lithografiske Etablissement«, hvilken han dog i Marts 1897 solgte til den hidtilværende Bestyrer for samme for 10000 Kr., der betales med Veksler for dette Beløb, hvorefter Køberen i Slutningen af April Maaned s. A. atter afhændede Forretningen, dog med et meget betydeligt forøget Varelager, for 20000 Kr. kontant — modtog imidlertid i Foraaret 1897 fra den Bank, i hvilken Størstedelen af de ovennævnte Veksler, i alt c. 245000 Kr., var diskonteret, Anmodning om at stille Sikkerhed for denne meget store Gæld, og Tiltalte, hvis Aktiver, bortset fra den af ham drevne Fabrik, efter det oplyste i alt Fald kun havde en

Værdi af nogle faa Tusinde Kroner, afhændede derpaa den 25 April nævnte Aar hele sin Fabrik — indbefattende foruden den faste Ejendom, Maskiner, Redskaber, Inventarium, Varelager og udestaaende Fordringer — til sin hidtilværende Bestyrer ved Navn Alstrup for en Sum af 50000 Kr., der afgjordes derved, at Køberen skulde overtage de i Ejendommen indestaaende Prioriteter til Beløb 8000 Kr. samt for Restkøbesummen, 42000 Kr., udstede Obligation til Tiltalte med Pant i Fabrikken med Maskiner, Inventarium m. v. næstefters de nysnævnte Prioriteter, saaledes at Kapitalen, der skulde forrentes med $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a., var uopsigelig fra Kreditors Side, men skulde afdrages med 500 Kr. i hver af de sædvanlige halvårlige Terminer, første Gang i 11te December Termin s. A., og denne Obligation blev straks efter Udstedelsen overleveret bemeldte Bank som Sikkerhed.

Ifølge den af den ene af Kuratorerne i Tiltaltes Konkursbo ved Forhørets Slutning meddelte Oplysning stillede Boets Status sig saaledes, at medens der var anmeldt og anerkendt Fordringer til Beløb 318381 Kr. 9 Øre, udgjorde Aktiverne ikkun 33081 Kr. 46 Øre, hvorved bemærkes, at den ovennævnte Panteobligation her i Overensstemmelse med den dertil udmeldte Mænd foretagne Vurdering er ansat til en Værdi af 26000 Kr. efter Fradrag af to alt da erlagte Afdrag, medens tvende andre Mænd, der efter Forhørsdommerens Begæring have afgivet deres Skøn i saa Henseende, ikkun have ansat Obligationens Værdi til 22000 Kr., ligesom denne endelig ifølge en af Boets Kuratorer foretagen Ansættelse skal udgøre 25000 Kr.

Med Hensyn til Værdien af selve Tiltaltes Fabrik ved Afhændelsen foreligger der en Ansættelse af tvende af Forhørsdommeren dertil udmeldte Mænd gaende ud paa, at Fabriken med alt Tilbehør, men uden Medregning af de i Salget medfulgte Fordringer eller Lagere i fremmede Byer, derunder Konsignationsvarer, havde en Værdi af 70015 Kr., hvorved den faste Ejendom er medregnet med dens Værdi udover de i samme indestaaende Prioriteter til Beløb 8000 Kr., medens den anden Vurdering, der i saa Henseende er foretagen af tvende dertil af Retten udmeldte Mænd i Anledning af en af Tiltaltes Bo til Afkræftelse af den ommeldte Handel anlagt Sag gaar ud paa, at det solgte, ligeledes uden Hensyn til udestaaende Fordringer, havde en Værdi af 114371 Kr., hvorved dog den faste Ejendom maa antages medregnet uden Hensyn til indestaaende Prioriteter.

Endelig har Tiltalte udsagt, at det solgtes virkelige Værdi vel var større end den stipulerede Købesum og vistnok kunde anslaaes til 70000 Kr., dog at han vil have ment, at en Tvangsrealisation næppe vilde udbringe mere end 50000 Kr.; men Tiltalte har i Forbindelse hermed angaaende de nærmere Omstændigheder ved Salget forklaret, at Alstrup under de af denne indledede Forhandlinger optraadte paa en saadan Maade, at Tiltalte maatte gaa ud fra, at det var et bestemt Ønske fra den tidligere nævnte Banks Side, at Tiltalte skulde afstaa Fabriken til ham, og at Banken ellers vilde lade Tiltalte erklære fallit og standse hele Forretningen, samt at Tiltalte under Indtryk heraf bestemte sig til at sælge hele Fabriken for den Pris, der bødes, idet han haabede saaledes at undgaa en Fallit og mulig opnaa Bankens Hjælp til Istandbringelse af en Akkord med sine Kreditorer. Rigtigheden af denne Fremstilling er vel ikke bestyrket ved de Forklaringer, der ere

afgivne dels af Alstrup om hans Optræen ved den paagældende Lejlighed, dels af vedkommende Bankdirektør om de mellem ham og Alstrup stedfundne Forhandlinger; men der maa dog efter det oplyste gaas ud fra, at Tiltalte paa det paagældende Tidspunkt i alt Fald havde Grund til at antage, at han og hans Virksomhed blev betragtet med Mistænksomhed af Bankens Direktør, og at Banken overhovedet lagde Vægt paa i en nær Fremtid at faa en Ordning bragt i Stand, ved hvilken der i alt Fald tilvejebragtes nogen Sikkerhed for dens meget betydelige Engagement med Tiltalte.

Ligesom nu Tiltaltes Forretningsførelse efter det oplyste i det hele maa anses for at have været i høj Grad letsindig og egnet til at paadrage hans Kreditorer store Tab, i hvilken Henseende ganske særlig maa fremhæves dels den ovennævnte vidtstrakte Kreditgivning, endog i Forbindelse med meget betydelige Forstrækninger til Debitorer, der ikke havde berigtiget ældre Gældsposter, dels det ganske forkastelige Omfang, i hvilket Tiltalte ved Hjælp af Kreditveksler har søgt at rejse Penge, bl. a. uden Hensyn til, at disse nødvendigvis maatte blive saa dyre, at Forretningen allerede af den Grund ikke skulde ventes at bære sig, saaledes maa det ogsaa betegnes som et i højeste Grad voveligt og for Tiltaltes Kreditorer fordærveligt Foretagende, naar han paa et Tidspunkt, da han allerede var i høj Grad insolvent, etablerede en stor selvstændig Fabrik, der var beregnet paa en Omsætning, som efter det oplyste langt oversteg, hvad der kunde ventes afsat paa et indenlandsk Marked, og hvis Indretning og Drift medførte Udgifter, der ganske særlig henset til Tiltaltes slette pekuniære Stilling ikke nogen- sinde kunde ventes dækkede. Medens der derhos vel med Hensyn til den af Tiltalte i Esbjerg etablerede Forretning ikke foreligger Oplysninger, hvoraf det med Bestemthed kan udledes, at han ved dennes Etablering eller Afhændelse har paaført sine Kreditorer yderligere Tab, maa det endelig med Hensyn til Salget af Tiltaltes Fabrik i Fredericia statuere, at det, selv om der gaas ud fra Rigtigheden af Tiltaltes ovennævnte Forklaring om, at han vil have handlet under en formentlig Pression fra den nævnte Bank og i Haab om muligvis derved at undgaa Fallit og Standsning af Fabriken, har været uforsvarligt af Tiltalte paa et Tidspunkt, da han følgelig maatte anse sin forestaaende Fallit som overvejende sandsynlig, at berøve sig næsten alle Aktiver udover sit Indbo mod til Gengæld at modtage en Panteobligation, der bl. a. paa Grund af den til samme knyttede Uopsigelighehed maatte være et vanskeligt, og i alt Fald ikke uden Tab realiserbart Aktiv, hvis Værdi derfor i det hele og særlig overfor Tiltaltes Kreditorer maatte blive omtvistelig og under alle Omstændigheder betydelig ringere end dens Paalydende, idet det herefter maa antages, at Afhændelsen — endog afset fra, at det oplyste gør det antageligt, at Fabrikens Værdi var betydelig større end 50000 Kr. — er foretagen mod et Vederlag, der ikke stod i Forhold til det solgtes sande Værdi.

For sit Forhold i de ommeldte Henseender vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 263, hvorved bemærkes, at de ved Under- søgelsens Paabegyndelse af tvende Sagførere for flere af Tiltaltes Kreditorer indgivne Henvendelser til Politiet, Tiltalte vedrørende, maa anses at indeholde fornøden Begæring om Straf for denne i saa Henseende.

Det er endvidere ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte ingensinde har ført de i Frdn. 1 Juni 1832 nævnte Handelsbøger, idet hans eneste Bogføring har bestaaet i, at de af Tiltalte trukne Veksler indførtes i en saakaldet Kontokurant, og Fakturaer over udgaaende Varer samt udgaaende Breve indførtes i Kopibøger. Tiltalte har nægtet, at han med sit nævnte Forhold har forbundet nogen svingagtig Hensigt, hvad det i øvrigt oplyste ej heller giver tilstrækkelig Anledning til at antage, ligesom navnlig ej heller findes tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte ved, som sket, at overdrage sine Bøger til Alstrup sammen med Fabriken og hans Forretning i det hele har tilsigtet at lægge Hindringer i Vejen for Bøgernes Benyttelse til Oplysning under Fallitbehandlingen, under hvilken det ogsaa maa antages at have været stillet til vedkommendes Disposition. Endelig er det paa tilsvarende Maade godtgjort, at Tiltalte ingensinde har opgjort nogen som helst Status over sine Aktiver og Passiver. For sit Forhold i disse Henseender vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 262, 2det Stykke, til Dels sammenholdt med Konkurslovens § 148.

Den af Tiltalte i Henhold til de citerede Lovbestemmelser forskyldte Straf findes efter Omstændighederne passende at kunne sættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder.

Hermed endte anden ordinære Session.

Tredje eller ekstraordinære Session.

Tirsdagen den 2 Januar 1900.

Nr. 261. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Anna Sofia Christiansdotter, Christen Nielsens Hustru
(Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 255 og Kvaksalveri.

Kær Herreds Ekstrarets Dom af 19 Maj 1899: Tiltalte Anna Sofia Christiansdotter af Hvorup bør hensættes i Fængsel paa

Vand og Brød i 8 Dage. Derhos bør hun udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Færch, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Larsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Oktober 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold vil hun være at anse dels efter Straffelovens § 256, jfr. § 255, dels efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Forordning 5 September 1794 § 5, og Straffen findes under et at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Thi kendes for Ret:

Anna Sofia Christiansdotter, Nielsens Hustru, bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Anna Sofia Christiansdotter, Husejer og Handelsmand af Hvorup Christen Nielsens Hustru, der efter sit eget Opgivende er født i Sverrig i Aaret 1855 — hvad Retsvidnerne have skønnet at være stemmende med hendes Udseende — men i Nittenaars-Alderen indkom her i Landet, hvor hun siden har haft Ophold, og som ifølge de foreliggende Oplysninger, der til Dels ere tilvejebragte under et ifølge Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, maa antages ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 255 og for Kvaksalveri.

Hvad angaar Sigtelsen for Overtrædelse af den anførte Bestemmelse i Straffeloven, er det ved Tiltaltes egen med Sagens øvrige Oplysninger, derunder navnlig de af en stor Del Deponenter afgivne Forklaringer, stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at hun, siden hun og hendes Mand, som det maa antages i Begyndelsen af Aaret 1898, bosatte sig i Hvorup, i ikke ringe Omfang har givet sig af med efter Anmodning af unge Mennesker af begge Køn, der i saadant Øjemed indfandt sig paa hendes Bopæl, at spaa i Kort, og at hun derfor har modtaget den Betaling, der blev ydet hende, i Reglen 10 eller 25 Øre for hver Person. Under Spaaningen benyttede Tiltalte den Fremgangs-

maade, at hun paa et Bord udbredte et af 36 Blade bestaaende Spil Kort, hvoraf den, der vilde spaas, trak tre Kort, et for sig selv, et for »Fremtiden« og et for den »tilkommende«, henholdsvis Mand eller Kvinde. De tre udtrukne Kort blev atter stukne ind i Spillet, hvorefter Tiltalte 2 Gange lagde samtlige 36 Kort op paa Bordet i 4 Rækker, idet hun hver Gang fremkom med forskellige Udtalelser af saadant Indhold, som hun i Øjeblikket bedst kunde finde paa, som passede til Situationen. Tiltalte har forklaret, at hun ikke selv troede paa sine Spaadomme, eller, som hun har udtrykt sig, at Kortene ikke for hende havde nogen bestemt Betydning, men over for dem, der bleve spaaede, udtalte hun, at Kortene viste, hvad hun sagde, og at dette derfor maatte passe, hvilket hun efter sit Angivende anførte, for at de paagældende skulde tro, at hun læste sine Forudsigelser af Kortene, og at det ikke var noget, hun selv fandt paa. Af de Personer, hvem Tiltalte saaledes har spaaet, er der under Sagen afhørt forskellige, og medens Tiltalte efter de derved fremkomne Forklaringer under Spaaningen forholdt sig fuldstændig alvorlig og ikke syntes at optage Spaaningen som Løjer, men som en Sag, der var ramme Alvor, ville de fleste Deponenter dog ikke have troet paa Tiltaltes Spaadoms-evne, og kun en enkelt af dem, den 15aarige Agathe Marie Christensen af Vorbjerg, der af Tiltalte er bleven spaaet 3 Gange, nemlig ca. 14 Dage før hendes Konfirmation i Foraaret 1898, i Efteraaret s. A. og den 26 Februar d. A., og derfor har betalt Tiltalte hver af de to første Gange 10 Øre og tredje Gang 50 Øre, har under Forhørene udsagt, at hun ikke kunde nægte, at hun virkelig har troet paa Tiltaltes Spaadomme.

Med Hensyn til Tiltalen for Kvaksalveri maa det paa den anførte Maade ligeledes anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, medens hun har boet i Hvorup, indtil Undersøgelsen i nærværende Sag i Begyndelsen af indeværende Aar indlededes mod hende, har behandlet flere Personer for forskellige Sygdomme. Hun har saaledes vedgaaet at have behandlet Husmand Jens Krogh af Vorbjerg i Anledning af, at denne, der havde lidt af Gigt-feber, ikke kunde taale Kulde i sine Ben, Husmand af Hvorup Morten Nielsens Enke Else, der er 65 Aar gl., og som efter sin Forklaring for-gæves havde søgt Hjælp hos en Læge for Rosen, hvoraf hun saa godt som altid vil have lidt, for en Sygdom ved det højre Øje, som hun antog for Rosen, hvad det dog efter det foreliggende ikke kan antages at have været, uden at det i øvrigt er oplyst, hvori Sygdommen bestod, Tjenestekarl Behrend August Andersen af Vorbjerg, der havde raadspurgt hende i Anledning af, at han havde et daarligt Ben, hvad efter Tiltaltes Angivende havde sin Aarsag i en Seneforstrækning, og den ovenfor nævnte Agathe Marie Christensen af Vorbjerg for nogle Knuder under Armhulen, som Tiltalte erklærede for Brandbylder, idet Tiltalte i de fornævnte Tilfælde gav de paagældende Anvisning paa at foretage Indsmøring af de syge Steder paa Legemet med en gul eller i et enkelt Tilfælde en brunagtig Vædske, som hun leverede dem paa i et Glas, og som efter hendes Forklaring var Rigabalsam.

Medens denne Behandling, for hvilken i Forbindelse med det leverede Lægemiddel Tiltalte modtog en Betaling af fra 25 Øre til 3 Kr., ikke kan antages at have været egnet til at helbrede de paagældende

Onder, kan det paa den anden Side, efter en af Distriktslægen afgiven Erklæring ikke antages, at Behandlingen — hvorved i øvrigt to af de nævnte Personer have ment at spore nogen Bedring eller dog en øjeblikkelig Lindring — har medført direkte Skade for nogen af de behandlede. Endvidere har Tiltalte tilstaaet at have taget Pigen Johanne Marie Hansen i Kur under følgende nærmere Omstændigheder. Bemeldte Pige, der er 40 Aar gammel, og som efter sin Forklaring fra Barndommen af har lidt af Krampe og herfor forgæves vil have søgt Hjælp mange Steder, henvendte sig en Dag i Januar Maaned d. A., medens hun tjente paa Gaarden Rødslet, til Tiltalte i dennes Hjem i Hvorup og søgte Raad mod sin Sygdom. Efter at have udspurgt hende, erklærede Tiltalte, at hun vel ikke turde love hende Helbredelse, men at hun for øvrigt havde kureret mange, som Lægerne havde opgivet, hvorhos hun tilføjede, at det, hvis Pigens Moder havde levet, vilde have været en let Sag at kurere hende, idet hun da blot skulde »have haft noget af Moderens Blod ind«, hvilken Fremgangsmaade Tiltalte vil have hørt, at »den kloge Kone i Vindblæs« tilraadete. Tiltalte tog med det samme Johanne under Behandling, idet hun badede hendes Hoved med en brun Vædske og derhos medgav hende i to Flasker dels noget af den brune Vædske, dels en lysere Vædske til Indsmøring af Kroppen, hvilke Vædsker, hvoraf Rester ere bragte til Stede under Sagen, have vist sig at være henholdsvis »Marcusens Gigt draaber« og Rigabalsam, og for disse Medikamenter, om hvis Virkning overfor Krampetilfælde Distriktslægen ikke har udtalt sig i sin Erklæring, gav Johanne Tiltalte, der ikke havde forlangt noget, 2 Kr. Nogen Tid efter kom Tiltalte, der havde lovet at tilse Johanne, kørende til Rødslet og erkyndigede sig om Johannes Befindende samt medbragte til denne 3 Flasker, der efter det oplyste indeholdt henholdsvis Terpentintolie, Enebærdraaber og »Skorpionolie«, og af hvilke de to Flasker vare mærkede overensstemmende med deres Indhold, medens Flasken med »Skorpionolie« kun var signeret »Udvortes«. Tiltalte foreskrev Johanne hver Morgen at tage en Draabe Terpentintolie og 4 a 5 Draaber af Enebærdraaberne samt desuden hver tredje Dag 3 Draaber af Flasken mærket »Udvortes« sammenblandet med de to andre Medikamenter, hvorhos hun leverede Johanne noget mere af de ovennævnte to Midler til Badning af Hovedet og Smøring af Kroppen; Johanne, der for Besøget og Medikamenterne betalte Tiltalte, som lod sig forstaa med, at hun skulde have noget mere end forrige Gang, fordi hun var kommen kørende til Rødslet, 3 Kr., brugte af Draaberne en Ugestid og syntes, at hun befandt sig vel ved disse, om hvilke Distriktslægen i øvrigt har erklæret, at Anvendelsen deraf i de af Tiltalte ordinerede Doser hverken har kunnet medføre Gavn eller Skade. Forinden Johanne imidlertid havde opbrugt Draaberne, kom Tiltalte paa ny kørende til Rødslet medbringende til hende nogle ny Medikamenter, der efter Tiltaltes Sigende skulde være »kraftigere«, og som bestod dels af et Pulver i en Pose og dels af nogle Blade, hvorpaa der skulde skænkes Vand, hvorefter det derved fremkomne Udtræk skulde indtages, helst saaledes at tillige nogle af Bladene selv »kom med ned«, og Johanne ydede ogsaa denne Gang Tiltalte et Vedlag af 3 Kr., idet hun dels betalte hende 2 Kr. kontant, dels tillod

hende at beholde 1 Kr., som Johanne tidligere havde tilsendt hende med Anmodning om derfor at købe hende et »Voltakors«, hvilken Anmodning Tiltalte ikke havde efterkommet. Efter Johannes Forklaring foreskrev Tiltalte hende daglig at tage en Spiseskefuld af Pulveret og ligeledes en Spiseskefuld af Udtrækket af Bladene, hvorimod Tiltalte har forklaret, at hun vel har givet den nævnte Ordination med Hensyn til Bladudtrækket, men derimod kun har ordineret en Teskefuld eller »en lille Smule paa Enden af en Teske« af Pulveret. Johanne brugte imidlertid de to Medikamenter i det Omfang, hun havde forstaaet, i 4—5 Dage, men holdt saa op dermed, fordi hun blev meget daarlig deraf, idet det, som hun har udtrykt sig, »var, som om hun indvendig skulde splittes ad«. Hun blev derefter anbragt paa Fattiggaarden, hvor Sogneraadsformanden tog Medikamenterne fra hende, hvorefter der skete Anmeldelse til vedkommende Herredskontor om Tiltaltes fornævnte Forhold. Resterne af disse Medikamenter have dog ikke kunnet bringes til Stede under Sagen, og det har ikke kunnet oplyses, af hvilke Bestanddele de have bestaaet, idet Tiltalte har forklaret, at hun intet herom ved, og at hun har erholdt disse Medikamenter paa et Apotek efter en hende i sin Tid af en Læge i Sverrig leveret Recept, der senere er bortkommen for hende, og Distriktslægen har derfor ej heller i sin Erklæring kunnet udtale sig om disse Midlers Beskaffenhed eller Virkning.

For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte være at anse dels efter Straffelovens § 255, dels efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Frdn. 5 September 1794 § 5 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt under et til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, og bemeldte Dom — — — — vil saaledes kunne stadfæstes.

Færdig fra Trykkeriet den 5 Januar 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 38.

Tirsdagen den 2 Januar.

Nr. 262.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Martin Petersen, Carl Nielsen og Anna Katrine Sørensen,
(Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 243, jfr. § 47, samt for sidstnævntes Vedkommende jfr. § 21.

Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 14 Oktober 1899: Arrestanterne Martin Petersen og Carl Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde, førstnævnte i 18 og sidstnævnte i 8 Maaneder. Arrestantinden Anna Katrine Sørensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa udrede de tre Tiltalte og en for alle og alle for en alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Anklageren, Prokurator Seidelin, og Forsvareren, Sagfører Hansen, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 November 1899: Arrestanterne Martin Petersen og Carl Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde, den første i 18 Maaneder og den sidste i 1 Aar. Tiltalte Anna Katrine Sørensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Saa udrede Arrestanterne og Tiltalte og en for alle og alle for en Aktionen Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor samme Steds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, en

for alle og alle for en, til Højesteretssagførerne Salomon og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Martin Petersen og Carl Nielsen, af hvilke førstnævnte, der maa antages at være født i Aaret 1873 i Hertugdømmet Slesvig, tidligere her i Landet, foruden at han har været mulktret for Gadeuorden, har været straffet ifølge Vejle Købstads Politirets Dom af 3 Februar 1897 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 og Værnepligtsloven af 6 Marts 1869 § 28 samt Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 § 98 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, og ifølge Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 25 Februar d. A. efter Straffelovens § 228 og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage, medens Carl Nielsen, der er født i Aaret 1879, tidligere ifølge Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 4 Februar d. A. har været anset efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt Tiltalte Anna Katrine Sørensen, der er født den 11 Januar 1882 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 243, jfr. § 47, og for Tiltaltes Vedkommende jfr. § 21.

Ved Arrestanternes og Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de den 12 September d. A. have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arbejdsmand Anders Rasmus Andersen, der er ca. 65 Aar gl., traf den nævnte Dags Aften paa et Værtshus i Laasbygade i Kolding de to Arrestanter og Tiltalte, som han ikke kendte noget til, og som han trakterede med Drikkevarer, idet han selv drak med, uden at enten han eller nogen af de andre blev beruset i nogen særlig Grad, og han forsøgte da at overtale Tiltalte til at følge med ham hjem for at tilbringe Natten hos ham.

Tiltalte, der, efter hvad hun har forklaret, efter Opfordring af Petersen, med hvem hun er forlovet, havde fattet den Beslutning at se at liste nogle af de Penge, som Andersen var set at være i Besiddelse af, fra ham, forlod henad Nitiden sammen med Andersen Værtshuset, og idet hun og Andersen gik foran, medens de to Arrestanter, der paa samme Tid havde forladt Værtshuset, i nogen Afstand fulgte efter, passerede de flere Gader, indtil hun fik Andersen trukken ind i en snæver, mørk Gade, idet det efter hendes Forklaring var hendes Plan her at tage hans Penge, samtidig med at hun kyssede ham. Dette skete dog ikke, idet Arrestanten Petersen pludselig kom til og slog Andersen, der ikke havde lagt Mærke til, at de to Arrestanter vare fulgte efter ham og Tiltalte, saaledes at han styrtede til Jorden, hvor han blev liggende i halv bevidstløs Tilstand, og Tiltalte og Arrestanten Nielsen benyttede nu Lejligheden til at fratage ham hans Ur og Penge, idet Tiltalte ud af Lommen paa hans Benklæder tog en Pengepung indeholdende 24 Kr., medens Arrestanten Nielsen bemæg-

tigede sig Andersens Ur, der efter Nielsens Forklaring laa paa Jorden ved Siden af Andersen, medens denne formener, at Nielsen maa have frarevet ham Uret, da Kæden, hvortil Uret var fastgjort, efter Overfaldet var reven over. Efter at Arrestanterne og Tiltalte derpaa havde fjærnet sig, delte de de 24 Kr. ligelig mellem sig, medens Pungen blev kastet bort, hvorefter Tiltalte gik hjem, medens de to Arrestanter begav sig hen paa en Beværtning; kort efter blev Andersen funden liggende af en tilfældig tilstedekommande Mand, der hjalp ham op, og efter hvad der er oplyst, maa det antages, at hans Læber som Følge af den ham overgaaede Behandling vare blodige og ophvnedede, men i øvrigt kan det ikke antages, at han har lidt nogen Skade.

Tiltalte har fastholdt, at der ikke med hende var truffen nogen Aftale om, at Andersen skulde overfaldes, men hun har erkendt, at hun, da hun, som meldt, fulgte med Andersen for at søge Lejlighed til at tage hans Penge fra ham, var indforstaaet med, at de to Arrestanter fulgte efter dem, at hun ikke er i Tvivl om, at Overfaldet paa Andersen blev begaaet for at skaffe dem 'en gunstig Lejlighed til at tage hans Penge, at hun tænkte og ventede, at Arrestanterne vilde hjælpe hende med at tage Pengene fra Andersen, hvis det ikke kunde lykkes hende selv at bemægtige sig dem, samt endelig, at hun straks, da Andersen var falden omkuld, styrtede sig over ham for at tage hans Penge.

Arrestanten Petersen, der indrømmer, at han har sagt til Tiltalte, at hun skulde se at faa nogle Penge fra Andersen samt i den Anledning givet hende Tilladelse til at følge med ham, har erkendt, at han har slaaet Andersen for enten selv at tage hans Penge eller give de andre Lejlighed dertil, og han har endvidere forklaret, at der var en ligefrem Aftale mellem ham og Arrestanten Nielsen, da de i nogen Afstand fulgte efter Tiltalte og Andersen, om at overfalde sidstnævnte og fratage ham hans Penge, at han ogsaa til Arrestanten Nielsen sagde: »Nu smider jeg ham, og saa kan Du tage Pengene,« samt at han og Nielsen samtidig kom hen til Andersen, hvem ogsaa Nielsen tog fat i, ved hvilken Lejlighed han formodentlig har revet Uret fra Andersen, medens Arrestanten Petersen slog Andersen til Jorden, hvorpaa Tiltalte snappede Pengene fra Andersen, som det egentlig var Aftalen, at Nielsen skulde tage. Rigtigheden af disse sidste Forklaringer har Arrestanten Nielsen imidlertid for sit Vedkommende benægtet, idet han har paastaet, at han og Arrestanten Petersen ikke, da de fulgte efter Tiltalte og Andersen, have truffet nogen Aftale om at plyndre Andersen, at han i hvert Fald ikke har hørt den Ytring, som Petersen vil være fremkommen med, samt at han ikke har taget fat paa Andersen, idet han først kom til Stede, ligesom denne var kastet omkuld, men derimod har han erkendt, at han, skønt han ikke vil have hørt, hvilken Aftale der var truffen mellem Arrestanten Petersen og Tiltalte, for sit Vedkommende ikke var i Tvivl om, at Overfaldet paa Andersen blev begaaet, for at Petersen og Tiltalte kunde faa fat paa Andersens Penge, og at han gik med, fordi han nok tænkte sig, at han vilde faa en Andel af de Penge, som Tiltalte kom i Besiddelse af, ligesom han ogsaa selv, som alt anført, benyttede Lejligheden, da Andersen var slaaet til Jorden, til at bemægtige sig dennes Ur. Dette, der er bragt til Stede og som er vurderet til 10 Kr., samt et Beløb af i alt 21 Kr.

18 Øre, der er blevet forefundet hos de to Arrestanter og Tiltalte, er tilbageleveret Andersen, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

For deres omhandlede Forhold ville Arrestanterne og Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 243, for Tiltaltes Vedkommende sammenholdt med § 37 og § 21, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes, for Arrestanten Petersen til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, for Arrestanten Nielsen til samme Art Straffearbejde i 1 Aar og for Tiltalte Sørensen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Fredagen den 5 Januar.

Nr. 223. Overretssagfører Ulf Hansen

contra

Hans Andersen og **Sonnich Jessen Meinertz** (Def. Asmussen),

der tiltales førstnævnte for Bedrageri, sidstnævnte for Bedrageri eller Meddelagtighed deri.

Esbjerg Købstads og Skads Herreds Ekstrarets Dom af 29 April 1899: Tiltalte Sonnich Jessen Meinertz bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Hans Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Af Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne A. Harck og E. Hansen, henholdsvis 40 Kr. og 35 Kr., vil Tiltalte Andersen have at udrede de tre Fjerdedele, medens en Fjerdedel vil være at udrede af det offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Juli 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, i Salær hver 40 Kr., der udredes paa den i Underrettsdommen bestemte Maade. Det idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, maa det billiges, at Tiltalte Meinertz er frifunden for Aktors Tiltale, og at Tiltalte Hans Andersen for det af ham udviste, i Dommen omhandlede Forhold er anset efter Straffelovens § 257, men Straffen findes efter samtlige foreliggende, til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned.

Thi kendes for Ret:

Hans Andersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i en Maaned. I øvrigt bør Lands-overrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Overretssagfører Ulf Hansen og Højesteretssagfører Asmussen hver 100 Kroner, som udredes med tre Fjerdedele af H. Andersen og med en Fjerdeded af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husejer Hans Andersen, der er født i Aaret 1863, og som den 30 Marts 1897 inden Varde Købstads Politiret har vedtaget at erlægge en Bøde af 10 Kr. for Overtrædelse af Næringslovens § 1, medens han i øvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, og Skræder Sonnich Jessen Meinertz, der er født i Aaret 1858, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag, førstnævnte for Bedrageri og sidstnævnte for Bedrageri eller Meddelagtighed heri.

Ved Skøde af 8 November 1897, tinglæst den 9de s. M., afhændede Husejer Asmus Hansen Jørgensen, der i vedkommende Skøde- og Panteprotokol stod indtegnet som Ejer af Matr. Nr. 1 æx og 1 ææ af Esbjerg, denne Ejendom til Tiltalte for en Købesum af 19000 Kr., der skulde berigtiges derved, at Tiltalte overtog at tilsvare og forrente fra Skødets Udstedelsesdato »den« — som det i Skødet hedder — »paa Ejendommen indestaaende Gæld til Fanø Laane- og Sparekasse 9000 Kr., Gælden til C. Gottfredsen ifølge Obligation, læst 31 August 1897 stor 6000 Kr. og Gælden til S. Markussen 4000 Kr.«, hvorved bemærkes, at den sidstnævnte Sum, med Hensyn til hvilken der overhovedet ikke synes at have været oprettet noget skriftligt Dokument, i hvert Fald ikke var sikret ved Pant i den nævnte Ejendom, hvilket derimod var Tilfældet med de to førstnævnte Beløb. Efter hvad der er oplyst, maa det i øvrigt antages egentlig at have drejet sig om et Mageskifte mellem Tiltalte, der bortbyttede en ham tilhørende Ejendom »Kokspang Mølle«, og en Person ved Navn Niels Mikkelsen, der imidlertid ikke havde Skøde paa Ejendommen Matr. Nr. 1 æx og 1 ææ i Esbjerg.

Samme Dag som det ovennævnte Skøde blev udfærdiget, udstedte Tiltalte til sin Fader Anders Hansen et Gælds-brev lydende paa 4500 Kr., hvorfor han gav Faderen oprykkende Panteret i den omhandlede Ejendom i Esbjerg efter de i Skødet ommeldte 19000 Kr., hvilket Pantebrev blev tinglæst samme Dag som Skødet, altsaa den 9 November 1897. Paa denne Dag var bl. a. Tiltaltes Fader og S. Markussen til Stede paa Overretssagfører Elbos Kontor i Esbjerg, og ved den Lejlighed gjorde S. Markussen opmærksom paa, at der af ovennævnte 4000 Kr., som Tiltalte havde forpligtet sig til at udbetale til ham, kun tilkom ham et Beløb af 360 Kr., medens Resten 3640 Kr. af ham var overdraget til Esbjerg Trælasthandel, og da Tiltaltes Fader erklære-

rede sig villig til at fyldestgøre S. Markussen for de 360 Kr., blev der samme Dag udstedt et af S. Markussen underskrevet og af Overretssagfører Elbo konciperet Dokument, hvori det bl. a hedder:

»Undertegnede Murrnester S. Markussen erkender herved, at der af Hr. Gaardejer Anders Hansen Dags Dato til mig er udstedt en Veksel paa 360 Kr., som er mit Resttilgodehavende i Ejendommen Matr. Nr. 1 ææ og 1 æx af Esbjerg, saaledes at jeg nu er fyldestgjort for hele mit Tilgodehavende«.

Medens der, efter hvad der under Sagen er oplyst, maa gaas ud fra, at Tiltaltes Fader, der er en Del tunghør, og derfor kun ufuldkomment kunde opfatte, hvad der blev sagt ved den omhandlede Lejlighed, har forstaaet Sagen saaledes, at han ved at fyldestgøre S. Markussen for de 360 Kr., opnaaede, at den Sum, han havde laant Sønnen, nu var eller kunde prioriteres i Sønnens Ejendom efter 15000 Kr., kan det derimod efter alt, hvad der foreligger, ikke antages, at Tiltalte, der maa forudsættes at være bleven bekendt med, at S. Markussen havde borttransporteret den største Del af den ham tilkommende Fordring, har delt Faderens Opfattelse.

Den 21 Marts f. A. indfandt derefter Sagfører Erichsen, der optraadte for Esbjerg Trælasthandel, og som blev ledsaget af Overretssagfører Elbo, sig paa Tiltaltes Bopæl, og forsøgte at formaa ham til at underskrive et Udkast til en Obligation, ifølge hvilken Tiltalte forpligtede sig til til S. Markussen at betale 3640 Kr., for hvilket Beløb der overensstemmende med de citerede Bestemmelser i Tiltaltes Skøde skulde gives oprykkende Panteret i Tiltaltes Ejendom i Esbjerg næstefter forud prioriterede 15000 Kr., idet Hensigten saa var, at S. Markussen skulde tiltransportere Esbjerg Trælasthandel Panteobligationen, men Tiltalte, der først, idet han søgte at give det Udseende af, at den ovennævnte af Markussen udstedte Kvittering var en Saldo-kvittering, nægtede at være denne noget skyldig, men dog paa Forehold af Overretssagfører Elbo om, at denne Kvittering kun angik de forannævnte 360 Kr., erkendte at være de omspurgte 3640 Kr. skyldig til Rest, vægrede sig desuagtet ved at underskrive. Medens disse Forhandlinger stod paa, kaldte Tiltalte Overretssagfører Elbo til Side for at spørge ham til Raads om, hvorledes han skulde slippe fra Sagen, og efter Tiltaltes Forklaring, hvis Rigtighed Elbo dog har benægtet, gav denne ham da Anvisning paa at lade S. Markussens Kvittering tinglæse sammen med en Paategning fra Tiltalte paa Anders Hansens Obligation, om at denne rykkede frem i Prioritet efter 15000 Kr. Efter at Erichsen og Elbo derefter med uforrettet Sag havde forladt Tiltaltes Bopæl, indfandt Tiltalte sammen med en Kommissionær Niels Madsen sig om Eftermiddagen paa Overretssagfører Elbos Kontor, hvor Tiltalte, efter at han af Elbo havde faaet Anders Hansens Obligation udleveret, gav denne en saalydende, af ham selv underskreven Paategning:

»Herved samtykker jeg underskrevne i, at denne Obligation faar Oprykkingsret efter 9000 Kr. Fanø Sparekasse og 6000 Kr. til Købmand Gottfredsen paa Fanø, tilsammen Femten Tusinde Kr., saaledes at denne Obligation nu kommer til at staa efter de to ovennævnte Beløb, da Murer Markussen ifølge vedlagte Kvittering er fyldestgjort for sit Tilgodehavende«, hvilken Paategning tillige med S. Markussens Kvit-

tering han derefter den paafølgende Dag lod tinglæse inden Skads Herreds Ret.

Tiltalte har under Sagen erkendt, at han mod bedre Vidende om den paagældende Kvitterings Betydning har benyttet denne til dermed at skaffe sin Fader den Prioritet, som denne mente at have faaet, idet Tiltalte, der ønskede at redde for Faderen de Penge, som denne havde sat i Ejendommen, var paa det rene med, at den ham derfor givne 4de Prioritet i samme vilde være værdiløs, hvorhos Tiltalte, der ind-saa, at det vilde være ham umuligt at opfylde de af ham ved Købet af bemeldte Ejendom indgaaede Forpligtelser, saafremt den var behæftet med de ommeldte 4 Prioriteter, ogsaa for at sikre sig selv mod at gaa i Stykker paa Handelen vilde bringe den ene af disse Prioriteter ud af Verden. I øvrigt har Tiltalte villet gøre gældende, at Forslaget om at lade en Paategning paa Anders Hansens Obligation som den ovennævnte tinglæse, er udgaaet fra Overretssagfører Elbo, og at denne har været ham behjælpelig med at affatte Paategningen, men selv om dette maatte forholde sig saaledes, hvad dog ikke mod Elbos bestemte Benægtelse er godtgjort, vilde det ikke kunne diskulperе Tiltalte, saa meget mindre, som efter dennes egen Forklaring Elbo, forinden Paategningen blev skreven, skal være fremkommen med Ytringer, der nærmest maatte opfattes som gaaende ud paa at fraraade ham den ommeldte Fremgangsmaade.

Efter at den imod Tiltalte i Anledning af det forannævnte Forhold indledede Undersøgelse var sluttet, og medens den paa Grundlag af denne Undersøgelse mod ham for Bedrageri anlagte Sag henstod for Underretten, afhændede Tiltalte, hos hvem Aktieselskabet »Varde Bank« den 8 September f. A. for en Fordring, der med Tillæg af Omkostninger blev opgjort til 135 Kr. 90 Øre, havde ladet gøre Udlæg bl. a. i Tiltaltes oftnævnte Ejendom, hvis Værdi under Registreringsforretningen ansattes til 14000 Kr., ved Skøde af 4 Januar d. A., tinglæst den 10de s. M., Ejendommen til Medtiltalte Meinertz for en Købesum af 15000 Kr., der skulde berigtiges, dels ved at Køberen overtog den paa Ejendommen hvilende Pantegæld 9000 Kr. til Fanø Sparekasse og 5700 Kr. (ifølge Pantebogen 6000 Kr.) til M. Gottfredsen, dels paa anden Maade, som det i Skødet hedder, efter Aftale, uden i Skødet at tage nogen som helst Reservation med Hensyn til Esbjerg Trælasthandels ommeldte Fordring paa 3640 Kr., uagtet Sagfører Julius Pedersen — der arbejdede paa at faa en endelig Ordning af Forholdet overfor bemeldte Trælasthandel i Stand, og som havde henvendt sig til Tiltaltes Fader for at formaa denne til at give sit Samtykke til at lade den ham tilkommende Fordring rykke tilbage for Trælasthandelens oftnævnte Fordring, hvilket Anders Hansen, som det fremgaar af et af ham, som det maa antages, en af de første Dage i Januar Maaned d. A. udstedt Dokument ogsaa var gaaet ind paa — udtrykkelig havde gjort Tiltalte opmærksom paa, at han ikke kunde sælge sin Ejendom uden at reservere Trælasthandelens Ret eller i Skødet gøre Bemærkning om den Panteret, Trælasthandelen gjorde Fordring paa. Tiltalte — der af Sagfører Julius Petersen var gjort bekendt med, at denne agtede at rette den ovennævnte Anmodning til hans Fader, men som, efter sin Forklaring, ikke, da han udstedte det ommeldte Skøde, vidste, at Faderen var gaaet ind paa denne Anmodning — har erkendt, at

han undlod i Skødet at reservere Trælasthan delens Ret til at faa Panteobligation udstedt for den tid nævnte Fordring, hvilken han nok antog, at Medtiltalte, hvem han i øvrigt, hvad denne ogsaa har erkendt, under Forhandlingerne om Salget af Ejendommen gjorde bekendt med, at Trælasthan delen forlangte sig en Obligation udstedt, ikke vilde respektere, fordi det var ham indlysende, at Ejendommen, behæftet med denne, var usælgelig, og han mente i den da foreliggende Situation at have det fornødne formelle Grundlag til at afhænde Ejendommen uden denne Prioritet, i hvilken Henseende han i øvrigt har indrømmet, at han var paa det rene med, at dette Grundlag var tilvejebragt ved den af ham tidligere begaaede Forbrydelse, og han var derhos endvidere erkendt, at han, hvis Øjemed var, saa længe som muligt at undgaa Fallit, var paa det rene med, at han ved paa den omhandlede Maade at afhænde den oftnævnte Ejendom til Medtiltalte, berøvede Esbjerg Trælasthan del enhver Udsigt til at faa den samme tilkommende Fordring dækket, idet denne Fordring, som han, der er ganske forarmet, personlig var ude af Stand til at fyldestgøre, vilde være endelig tabt, saafremt den ikke blev prioriteret i Ejendommen næstefter de i samme paa 1ste og 2den Prioritet indestaaende Beløb.

Den af Tiltalte Meinertz afgivne Forklaring gaar ud paa, at han — der, da han af Medtiltaltes Udtalelser ved Handelen om Ejendommen forstod, at der intet var tinglæst om den Fordring, som Esbjerg Trælasthan del gjorde Krav paa, vil have ræsonneret som saa, at han som Køber ikke behøvede at respektere andet, end hvad der var tinglæst, og at det øvrige maatte blive Medtiltaltes Sag — et Par Dage efter under en Samtale med ovennævnte Sagfører Julius Petersen af denne blev gjort opmærksom paa, at der var noget galt ved Prioritetsforholdene, samt at han, der af Sagførerens Udtalelser forstod, at denne mente, at Handelen fra Medtiltaltes Side var et Bedrageri, paa dette Tidspunkt besluttede, at han ikke vilde have mere med Handelen at gøre, dog ikke fordi han selv troede at handle urigtigt eller gøre sig skyldig i et strafbart Forhold, men fordi han ikke vilde have, at Medtiltalte skulde begaa en Forbrydelse, og fordi han tillige af Sagførerens Udtalelser fik det Indtryk, at han selv ved Købet af Ejendommen muligen kunde paadrage sig et civilretligt Ansvar lige over for Trælasthan delen. Da han imidlertid i Begyndelsen af Januar Maaned d. A. af Medtiltalte blev opfordret til den paafølgende Tingdag at tage Skøde paa oftnævnte Ejendom, henvendte han, der ved nærmere Eftertanke var kommen til den Overbevisning, at han, saaledes som Forholdene vare, overfor Medtiltalte var forpligtet til at tage Skøde, sig til Sagfører Kiertzner for at raadspørge ham, og da denne, for hvem han vil have fremstillet Sagen, som den forholdt sig, erklærede, at der intet var til Hinder for, at han tog Skøde paa Ejendommen, saaledes at han alene paatog sig at tilsvare de paa denne hvilende foran ommeldte tvende Pantebehæftelser af samlet Paalydende 15000 Kr., handlede han i Overensstemmelse hermed, og han har bestemt fastholdt, at det har ligget udenfor hans Hensigt at bedrage Trælasthan delen. Tiltalte Meinertz har i øvrigt senere igen solgt Ejendommen til en Tredjemand uden over for denne at reservere noget for Trælasthan delen og uden at gøre sin Køber bekendt med de heromhandlede Forhold. Bemeldte Trælasthan del har imidlertid ikke her under Sagen

paastaet sig tilkendt Erstatning hos nogen af de Tiltalte, men indskrænket sig til at reservere sin Ret.

Idet der nu ikke findes Føje til at forkaste den af Tiltalte Meirertz afgivne Forklaring, der maa anses bestyrket ved det i øvrigt oplyste, findes det betænkeligt at statuere, at han ved at lade sig Ejendommen tilskøde paa de ovenanførte Vilkaar, har gjort sig skyldig i et svigagtigt Forhold lige over for Trælasthandelen, og det maa derfor billiges, at han ved Underrettsdommen er frifunden for Aktors Tiltale i denne Sag.

Derimod vil Tiltalte Hans Andersen for sit omhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom,

 vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 9 Januar.

Nr. 25. Købmand **J. H. Hovmand**, Gaardejer **Julius Hovmand** og **Anna Hovmand** (Winther)

contra

Fisker **Frederik Larsen** (Høgsbro),

betr. Færdseksret over en Vej.

Lollands Sønderherreds Fogedrets Forretning af 16 Maj 1896: Fogden nedlagte derefter for Rekvisitus, Fisker Frederik Larsen, Forbud imod, at han benytter eller lader benytte den over Ejendommen Søgaard paa Øen Lang førende private Vej som Færdseksvej fra Tjørnebjerg og Kramnitse til Rødby og omvendt.

Lollands Sønderherreds ordinære Rets Dom af 25 Februar 1897: Det ifølge Rekvisition af Citanterne: Købmand J. H. Hovmand, Gaardejer Julius Hovmand og Anna Hovmand den 16 Maj f. A. af Kongens Foged i Lollands Sønderherred for Indstævnte, Fisker Frederik Larsen af Tjørnebjerg nedlagte Forbud mod, at han benytter eller lader benytte den over Citanternes Ejendom Søgaard paa Øen Lang førende private Vej som Færdseksvej fra Tjørnebjerg og Kramnitse til Rødby og omvendt, bør være ophævet. Saa vel Forbudsforretningens som nærværende Sags Omkostninger ophæves. Indstævntes Paastand om Erstatning i Anledning af Forbudets Nedlæggelse kan ikke tages under Paakendelse under nærværende Sag.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 November 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at det efter den indankede Doms Afsigelse er oplyst, at der den 5 August 1892 paa et i Henhold til Loven af 14 April 1865 indvarslet Møde er afsluttet en Overenskomst mellem samtlige Beboere af Kramnitse og Tjørnebjerg, derunder Indstævnte, og paagældende Lodsejere, ifølge hvilken Overenskomst der for de omtalte Beboere er udlagt Vej over Lidsø til en til Rødby førende offentlig Vej, saaledes at den fremtidige Vedligeholdelse skal paahvile dem i et saa vidt Omfang, som de selv finde det nødvendigt for deres Tarv.

Ved det i Dommen omtalte Tingsvidne og de yderligere efter dens Afsigelse tilvejebragte Bevisligheder maa det vel anses godtgjort, at den omprocederede Vej paa Langø tidligere, da denne Ø endnu ikke var bragt i landfast Forbindelse med Tjørnebjerg, er gennem et længere Tidsrum bleven benyttet af Fiskerne fra Tjørnebjerg og Kramnitse som Færdselsvej til Rødby, men efter det foreliggende maa dette antages at være sket ifølge en dem af Vejens Ejere vist Villighed, og ikke som Udøvelse af en dem tilkommende Ret. I denne Henseende fremhæves, at de i alt Fald i det væsentlige ikkun have benyttet Vejen, naar de ved Isforhold eller Modvind ere blevne forhindrede i at sejle til Rødby, og at de i de Tilfælde, hvor de kørte ad Vejen, have — bortset fra nogle særegne Tilfælde, der ere uden Betydning for Sagen — lejet eller laant Køretøj af Øens Beboere, til hvem de derhos oftere maa antages at have afsat de af dem medbragte Fisk.

Allerede herefter kan der ikke blive Spørgsmaal om, at Fiskerne fra Tjørnebjerg have vundet Alderstidshævd paa den omspurgte Færdselsret, og da Indstævnte i øvrigt ikke har anført noget til Støtte for, at en saadan Ret tilkommer ham, vil den i Dommen ommeldte Forbudsforretning være at stadfæste. Omkostningerne ved denne Forretning saa vel som Processens Omkostninger i alle tre Instanser vil Indstævnte have at betale Appellanterne med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Forbudsforretningen af 16 Maj 1896 bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for alle Retter og Omkostningerne ved Forbudsforretningen betaler Indstævnte, Fisker Frederik Larsen, til Appellanterne, Købmand J. H. Hovmand, Gaardejer Julius Hovmand og Anna Hovmand, med 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanterne, Købmand J. H. Hovmand, Gaardejer Julius Hovmand og Anna Hovmand, alle af Rødby, som i Forening eje Gaarden »Søgaard«, der

indtager den østlige Ende af den under Thirsted Sogn hørende Ø »Lang« indgave den 9 Maj f. A. til Kongens Foged for Lollands Sønderherred Rekvisition om hos Indstævnte, Fisker Frederik Larsen af Tjørnebjerg, at erholde nedlagt Forbud imod, at han benytter eller lader benytte den over »Søgaard« førende private Vej som Fædselsvej fra Tjørnebjerg og Kramnitse til Rødby og omvendt, og udtales i saa Henseende i Rekvisitionen følgende: Den paa langs over Øen gaaende 6 Alen brede Vej, hvoraf den nævnte Vej over »Søgaard« udgør den østlige Ende, blev i sin Tid ved Udskiftningen udlagt til Brug for Øens Beboere, som ad et Vadested ved Øens østlige Ende kunde komme over til Rødby Mark, uden at der da var nogen anden Forbindelse mellem Øen og de tilgrænsende Landstrækninger. Efter at den delvis udtørrede Rødby Fjord, hvori Øen »Lang« ligger, var kommen i Digelagets Besiddelse, har dette fra Tjørnebjerg anlagt en Vej til Øens vestlige Ende og fortsat den paa det Digelaget tilhørende Areal langs med Øen indtil Rødby Jorder. Da denne Vej imidlertid til Tider er vanskelig at befare, have en Del Beboere i Lollands Sønderherred, navnlig Fiskere fra Kramnitse, begyndt at benytte den førstomtalte Vej som Fædselsvej, skønt det gentagende er betydet dem, at Vejen er privat, og at Ejeren ikke ønsker deres Færdsel der.

Den 16 Maj f. A. afholdtes derpaa Forbudsforretningen, under hvilken Indstævnte protesterede imod Forbudets Nedlæggelse, idet han bl. a. anførte, at »baade han og Beboerne i Kramnitse og Tjørnebjerg i umindelige Tider uhindret baade kørende og gaaende have færdedes over Øen Lang, altsaa ogsaa paa den i Rekvisitionen omhandlede Vej«, hvornæst Forbudet, efter at Citanterne havde stillet 1000 Kr. til Sikkerhed for Forretningens Følger, blev nedlagt.

Under den derpaa ved ovenmeldte Herreds ordinære Ret instituerede Forfølgningssag paastode Citanterne Forbudet stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt og Indstævnte tilpligtet at tilsvare dem Forbudsforretningens og Forfølgningssagens Omkostninger skadesløst efter Regning.

Indstævnte mødte ved Sagens Inkamination personlig og lod tilføre Retsprotokollen, at han fordrede Forbudet kendt dødt og magtesløst, »da han havde passeret Vejen i de sidste 35 Aar og alle de øvrige Beboere saa vel i Tjørnebjerg som i Kramnitse«, hvorhos han forlangte Erstatning, »fordi han ved Forbudets Nedlæggelse stadig kom for sent saa vel til at faa sine Fisk med Toget som til at handle i Byen« samt paastod Citanterne tilpligtede at betale Sagens Omkostninger.

Senere under Sagen mødte han ved en Sagfører, der principaliter paastod Sagen afvist, fordi Forbudsforretningen formentligen ikke var behørig forfulgt, og subsidært denne Forretning ophævet, fordi det ved et af Indstævnte optaget Tingsvidne maatte anses godtgjort, at han i almindelig Hævdstid havde upaatalt benyttet Vejen paa en saadan Maade, at han nu havde Ret til at benytte den paa samme Maade, uden at der in casu kunde kræves Benyttelse i Alderstid.

Ved den i Sagen af ovennævnte Ret den 25 Februar d. A. afsagte Dom blev den nedlagte Afvisningspaastand forkastet samt det nedlagte Forbud ophævet som ikke lovlig gjort, idet det i sidste Henseende i Dommen bemærkedes, at tyveaarig Hævd vel ikke her var tilstrækkelig,

hvorimod der til at begrunde Ret for Indstævnte til Vejens fremtidige Benyttelse maatte fordres Alderstidshævd, men at der ogsaa ved de under det optagne Tingsvidne afgivne Forklaringer maatte anses tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Fiskerne fra Tjørnebjerg i Alderstid uhindret have befærdet bemeldte Vej som Færdselsvej over Øen til og fra Rødby; den af Indstævnte nedlagte Erstatningspaastand blev derimod ikke ved Dommen tagen til Følge og saa vel Forbudsforretningens som Forfølgningssagens Omkostninger op-
hævedes.

Denne Dom have nu Citanterne ved Stævning af 29 Marts d. A. indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres for Underretten nedlagte Paastand samt paastaaet sig tillagt Appellens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte har paastaaet Underretsdommen stadfæstet og sig tillagt nærværende Sags Omkostninger skadesløst.

Til Støtte for deres Paastand have Citanterne principaliter paa-beraabt sig, at Indstævnte maa være bunden ved den af ham ved Sagens Inkamination for Underretten afgivne, ovenciterede Proceserklæring, der formentlig gaar ud paa, at det nedlagte Forbud paastaas kendt dødt og magtesløst, fordi Indstævnte tilligemed de øvrige Beboere af Tjørnebjerg og Kramnitse i de sidste 35 Aar have passeret Vejen, igennem hvilken Benyttelse Færdselsret efter Citanternes For-
mening ikke kan være hævdet, idet samme — hvad nu ogsaa for Overretten af Indstævnte er erkendt — kun kan hævdes ved Brug i Alderstid.

Der maa imidlertid gives Underretsdommen Medhold i, at den nysomtalte Protokolltilførsel er ufuldstændig, for saa vidt angaar Udtalelsen om »de øvrige Beboere i Tjørnebjerg og Kramnitse«, og at den naturligst maa suppleres ved Hjælp af Indstævntes Erklæring under Forbudsforretningen, der, som ovenciteret, gaar ud paa, at Beboerne af de nævnte Byer i umindelige Tider uhindret have saa vel kørende som gaaende benyttet den omhandlede Vej til Færdsel, og da der nu ligeledes efter Overrettens Skøn — imod hvad Citanterne for saa vidt in subsidium have anbragt — ved det paa Indstævntes Foranstaltning til Oplysning i Sagen optagne Tingsvidne maa anses godtgjort, at Fiskerne fra Tjørnebjerg have vundet Alderstidshævd paa den her om-
spurgte Færdselsret, vil den indankede Dom, hvis Bestemmelse angaaende Forbudsforretningens og Sagens Omkostninger der ej heller findes Anledning til at forandre i Citantens Favør, i det hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne at ophæve.

Overtrædelse af Stempellovgivningen foreligger ikke her for Retten.

Nr. 77. Enkefru **E. Johansen** (Ingen)

contra

Overretsprokurator **R. B. Lehmann** og Kassekontrollør **Alfred Johansen** som executores testamenti i Enkefru Mariane Harboe, født Johansens Dødsbo (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellantinden, Enkefru E. Johansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades hende med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt hun ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør hun have tabt Sagen, og hende ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 266.

Advokat Nellemann

contra

Jacob Martinus Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Børglum Herreds Ekstrarets Dom af 28 Juni 1899: Tiltalte Jacob Martinus Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og i Erstatning til Johannes Sørensen af Rønnohvsholm udrede 1 Kr. Saa betaler Tiltalte og alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Schmidt, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen for øvrigt og i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Oktober 1899: Tiltalte Jacob Martinus Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Hindberg, i Salær hver 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isørigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jacob Marti-

nus Hansen til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jacob Martinus Hansen, der er født i Aaret 1874 og som, foruden at han i 1896 to Gange inden Børglum Herreds Politiret har vedtaget Bøder, henholdsvis 8 og 20 Kr. for Polituorden, endvidere under sin militære Tjeneste har været anset dels 5 Gange arbitrært med Straf for forskellige Tjenesteforseelser, dels ifølge Krigsretsdom af 14 Oktober f. A. efter almindelig borgerlig Straffelovs §§ 100 og 101, jfr. Straffeloven for Krigsmagten § 40 og § 52 Nr. 5, samt efter sidstnævnte Lovs §§ 182 og 183 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, men som i øvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses for tilstrækkeligt godtgjort, at han, der da tjente som Daglejer paa Gaarden Rønnohvsholm, den 14 Maj d. A. om Eftermiddagen, medens han i Gaardens Folkestue var sammen med nogle medtjenende, af en af disse har laant en Kniv, med hvilken han derefter opbrød den aflaaede Dør til det ved Siden af Gaardens Køkken, hvortil han maa antages at have haft uhindret Adgang, værende Spisekammer, idet han stak Knivsbladet ind mellem Dørstolpen og Døren og trykkede Riglen til Side, hvorefter han fra Spisekamret tilvendte sig en halv Snes Æg og et Stykke salt Flæsk af omtrent et halvt Punds Vægt, til en samlet Værdi af 65 Øre.

Af de stjaalne Koster maa Tiltalte efter det oplyste antages at have henlagt Æggene paa Kakkelovnen i den fornævnte Folkestue, hvor imidlertid ikkun nogle tomme Skaller bleve fundne den følgende Dag; men i øvrigt har Tiltalte, der ved den paagældende Lejlighed vil have været en Del beruset, men dog ikke anderledes, end at han vidste, hvad han foretog sig, erklæret ikke længer at kunne huske, hvor han gjorde af Kosterne, idet han dog har udsagt, at det ikke er umuligt, at han har drukket nogle af Æggene raa.

Det er endvidere paa samme Maade godtgjort, at Tiltalte den paafølgende Dag, idet han, der var bleven bortvist af Tjenesten, forlod Gaarden, tilvendte sig en hans medtjenende, Daglejer Johannes Sørensen, tilhørende, paa Bordet i deres fælles Kammer beroende Hat til en Værdi af 1 Kr., hvilken han derefter selv benyttede, indtil den nogen Tid efter bortkom fra ham. Tiltalte, der ogsaa nysnævnte Dag vil have været noget paavirket af nydte Drikkevarer, har vel udsagt, at det har været hans Hensigt enten at tilbagelevere eller at erstatte Hatten, men til dette ganske ubestyrkede Anbringende vil der efter det foreliggende ikke kunne tages noget Hensyn. Bemeldte Sørensen har paa-staaet sig tilkendt en Erstatning af 1 Kr. hos Tiltalte, og ved Under retsdommen er denne Paastand, mod hvilken Tiltalte intet har fundet at erindre, tagen til Følge.

For sit Forhold i de ovennævnte Henseender vil Tiltalte være at anse henholdsvis efter Straffelovens § 235 og efter denne Lovs § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

For saa vidt angaar den idømte Erstatning — — — — vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Nr. 268.

Advokat Halkier

contra

Christian Albret Jørgensen (Def. Hansen),

der tiltales for Betleri og Løsgængereri.

Præstø Købstads Politirets Dom af 26 Oktober 1899: Arrestanten Christian Albret Jørgensen bør hensættes til Tvangsarbejde i 150 Dage og udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 November 1899: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 180 Dage. I Salær til Prokuratorerne Mundt og Kalko for Overretten betaler Arrestanten Christian Albret Jørgensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Albret Jørgensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Præstø Købstads Politiret her for Retten indankede Sag er Arrestanten Christian Albret Jørgensen, der er født den 4 August 1859 og mange Gange forhen straffet, bl. a. ogsaa ofte for Betleri og for Løsgængereri, senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom

af 8 April d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 150 Dage, paany tiltalt for Betleri og Løsgængereri.

Da det ved hans egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er godtgjort, at han dels har overtraadt et ham den 7 Oktober d. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om, saafremt han bortgik eller udeblev fra Arbejdsanstalten paa Ladegaarden, hvor han var indlagt, straks at melde sig ved fornævnte Protokol, idet han den 9de s. M. bortgik fra Ladegaarden, og derefter uden at gøre den befalede Melding udeblev derfra og vandrede om, indtil han den 14de s. M. blev anholdt, dels sidstnævnte Dag har betlet i Orup og Præstø, vil han være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 180 Dage, og den indankede Dom, ved hvilken han er anset efter de fornævnte Straffebestemmelser med Tvangsarbejde i 150 Dage, — — — — vil med den angivne Forandring i Straffetiden være at stadfæste.

Torsdagen den 11 Januar.

Nr. 242.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Peder Pedersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Hammerum Herreds Politirets Dom af 14 September 1898: Den af Tiltalte Peder Pedersen udstaaede Varetægtsarrest træder i Stedet for den forskyldte Straf. Tiltalte bør udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Kancelliraad Jensen, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører Valeur, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Juli 1899: Den af Tiltalte Peder Pedersen for det ovenfor under I omhandlede Forhold forskyldte Straf bortfalder. I øvrigt bør Tiltalte for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 30 Kr., til Defensor samme Steds 25 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 40 Kr. til hver, udredes af Tiltalte med $\frac{1}{4}$ og af det offentlige med $\frac{3}{4}$. Det idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 18 Januar 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

43. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 34.

Torsdagen den 11 Januar.

Højesterets Dom.

For saa vidt Tiltalte er sigtet for Bedrageri og Falsk, maa det af de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde billiges, at han er frifunden for Aktors Tiltale, men han findes derhos ogsaa at maatte frifindes, for saa vidt han ved Dommen er funden skyldig i Tyveri, idet hans Forhold ved at sætte sig i Besiddelse af den til Daniel Jørgensen solgte Ko efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder, og navnlig ogsaa under Hensyn til hans mentale Tilstand, ikke findes at burde tilregnes ham som Tyveri. Som Følge heraf vil han være i det hele at frifinde for Aktors Tiltale, men der vil ikke efter Tiltaltes for Overretten derom fremsatte Paastand kunne tilkendes ham Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel. Aktionens Omkostninger blive i det hele at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Peder Pedersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagfører Bagger og Advokat Nellemann, 80 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Peder Pedersen — der er født i Aaret 1871, og som ifølge Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 4 August 1893 har været straffet efter Straffelovens §§ 251 og 268, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage — sat under Tiltale for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Efter at Tiltalte i nogle Aar havde dels hjemme hos sin Fader, Niels Mathias Pedersen af Stubkær, dels andet Steds været beskæftiget ved Arbejde navnlig i Landvæsenets Tjeneste, blev der, som det videre

fremgaar af Sagens Oplysninger — der til Dels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør — i Aaret 1894 af Faderen overdraget ham en Ejendom i Stubkær, som han derpaa besad, indtil han i Foraaret 1897 bortbyttede den mod Ejendommen Store Nørgaard i Tulstrup, hvilken sidste Ejendom han den paafølgende Sommer, som det maa antages i August Maaned, ved et Skøde overdrog til sin Broder Hans Pedersen, men imidlertid atter overtog den 1 December 1897, da Hans Pedersen med Tiltalte indgik Overenskomst om Handelens Tilbagegang, og hans nævnte endnu utinglæste Skøde blev tilintetgjort; men ved Siden heraf har Tiltalte, efter sin Forklaring siden Foraaret 1893, drevet Erhverv dels ved Handel med brugte Bøger, dels ved som Agent for Forhandlere af Markfrø og Kunstgødning at samle Bestillinger paa saadanne Varer, senest for Grosserer J. Hansen Svénné i København.

Ligesom det derhos ved den ovennævnte, Tiltalte tidligere overgaaede Dom, hvorved han er anset med Straf for Misligheder med Hensyn til Bestillingssedler paa Gødning, indsendte af ham til Forhandlere i Kjøbenhavn, blev antaget, at Tiltalte ikke kunde anses for fuldt tilregnelig, saaledes er der ogsaa under nærværende Sag, under hvilken Tiltalte, efter ved Undersøgelsens Begyndelse den 13 December 1897 at være bleven anholdt, har været belagt med Varetægtsfængsel fra den 15de s. M. til den 11 Juni 1898, rejst Spørgsmaal om hans Tilregnelighed.

I denne Henseende have Tiltaltes Fader og hans ovennævnte Broder afgivet Forklaringer, der bl. a. gaa ud paa, at Tiltalte — om hvem vedkommende Sognefoged i en Skrivelse, der er fremlagt under den ved bemeldte Dom paakendte Sag, med Hensyn til hans Aandstilstand har udtalt, at han efter det almindelige Omdømme hos sine Naboer i Stubkær »manglede noget paa en Maade«, idet han, om han end ikke var »tosset«, dog heller ikke betragtedes som »hel klog«, medens Distriktslægen ifølge en af ham til Brug under samme Sag afgiven Erklæring ikke havde fundet noget som helst Tegn paa nogen Sindssygdом hos Tiltalte — somme Tider i et længere Tidsrum kan være helt fornuftig, men til andre Tider faar Anfald af Raseri og ofte ved saadanne Lejligheder har tilføjet sig selv Skade, ligesom der under Sagen er fremlagt en af en Læge afgiven Erklæring, hvorefter Tiltalte ved 2 Lejligheder i Sommeren 1897, da han konsulerede Lægen for formentlige Følger af Onani, viste sig saa eksalteret, at Lægen ikke turde udelukke Muligheden af en begyndende Sindslidelse, hvorimod Distriktslægen efter gentagne Samtaler med Tiltalte under dennes Ophold i Arresten under den nærværende Sag forudgaaende Undersøgelse har i en Erklæring af 9 Februar f. A. udtalt, at Tiltalte vel i sit Væsen og sin Tale er noget »pjanket« og derhos er lidt af en Original og noget hypokonder, men at han dog gør Indtrykket af at være i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voksne og sjælssunde Personer, hvilken Erklæring Distriktslægen ifølge en senere Udtalelse, fremsat efter at han var bleven gjort bekendt med, at Tiltalte den 1 December 1897 under den Forhandling, som da gik forud for Ophævelsen af Handelen om Store Nørgaard, ifølge Faderens og Broderens Forklaringer skulde være kommen i en meget abnorm Sindstilstand, ikke har undet Anledning til at fravige.

Efter at Sagens Akter imidlertid vare blevne forelagte det kongelige Sundhedskollegium, og dette derpaa havde udtalt sig for Nødvendigheden af, at Tiltalte indlagdes til Observation paa en Sindssygeanstalt, blev han den 9 April f. A. indlagt paa Sindssygeanstalten ved Middelfart, hvorefter Overlægen ved denne Anstalt under 8 Juni næstefter har afgivet en Erklæring, som, foruden at det deri fremhæves, at Tiltaltes Mormoder skal have været Epileptiker, og at hans Moder i mange Aar har lidt af uheldelig Sindssygdom, bl. a. gaar ud paa, at Tiltalte under sit Ophold paa Sindssygeanstalten i Begyndelsen foregav, at han havde mistet Erindringen om nærværende Sags Enkeltheder, og først efter nogen Tids Forløb, som det hedder i Erklæringen, indrømmede sine ulovlige Handlinger, og i hvilken Overlægen som Resultat af Undersøgelsen udtaler, at Tiltalte utvivlsomt befinder sig i en Tilstand af begrænset Fjollethed, der vistnok dels skyldes et medfødt Anlæg, dels muligvis ogsaa en videre Udvikling af Tilstanden under Pubertetsperioden, og at denne Sløvhedstilstand, der ingenlunde udelukker en vis Grad af kortsynet Snedighed, saaledes som det baade kommer frem under nogle Forbrydelsernes Udførelse og under hans bevidste Forsøg paa at afværge og omgaa den aabne Omtale af dem under Opholdet i Sindssygeanstalten, vel næppe kan siges at stille ham aldeles uansvarlig overfor de begaaede Ulovligheder, men paa den anden Side maa karakterisere ham som et Individ, der utvivlsomt ikke er i Besiddelse af sin fulde Tilregnelighed.

I Henseende til de Forbrydelser, for hvilke Tiltalte nu er sigtet, ere Sagens Omstændigheder i øvrigt følgende:

I. Da Tiltalte, som ovenanført, tilbyttede sig Store Nørgaard, beholdt den tidligere Ejer den paa Ejendommen værende Besætning, hvorimod Tiltalte fra Ejendommen i Stubbæk førte dertil 2 Heste og 2 Køer; men forinden han overdrog Nørgaard til sin Broder Hans Pedersen, havde han afhændet begge Hestene og den ene Ko, medens den anden Ko samt en eller to gamle Vogne og nogle andre rørlige Ting af mindre Betydning, efter hvad Tiltalte og dennes Broder samt deres Fader overensstemmende have forklaret, ved Salget til Broderen medfulgte som Tilbehør til Ejendommen, hvis Overdragelse til Broderen, der skulde overtage den for den derpaa hvilende Gæld, var foranlediget ved, at Tiltalte fra en Kreditforening, der var Prioritetshaver i Ejendommen, havde modtaget en Tilkendegivelse om, at Foreningen intet vilde have med ham at gøre. Den sidstnævnte Ko blev imidlertid af Tiltalte, hvem Broderen, der med Heste og Arbejdsredskaber, som han lod føre til Nørgaard, udførte noget Efteraarsarbejde dersteds, lod tage Ophold paa Ejendommen, for at føre noget Tilsyn med denne, en Gang i November Maaned 1897 afhændet til Husmand Daniel Jørgensen af Tulstrup for 62 Kr., hvoraf 25 Kr. bleve betalte ved Handelens Afslutning, medens Resten skulde betales, naar Jørgensen ved et Marked den paafølgende 8 December havde faaet solgt en ham tilhørende Kvie; men forud for Markedet, som det maa antages allerede i Slutningen af November Maaned, afkøbte Tiltalte selv Jørgensen denne Kvie med den Aftale, at Købesummen for samme, 32 Kr., skulde afgaa i Tiltaltes fra den førstnævnte Handel hidrørende Resttilgodehavende, der altsaa herved nedbragtes til 5 Kr.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa

det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han Natten mellem den 11te og 12 December 1897, efter sin Forklaring formentlig Kl. mellem 5 og 6 om Morgenen paa en Tid, da Folkene i Daniel Jørgensens Hus endnu ikke vare oppe, har begivet sig ind i dennes Stald, til hvilken Døren var uafaaet, og herfra ført den nævnte, af ham til Jørgensen solgte Ko med sig tilbage til Store Nørsgaard.

Efter Tiltaltes Forklaring vil han — der til den nysnævnte Tid endnu ikke havde modtaget de tilbagestaaende 5 Kr. af Købesummen for Koen — imidlertid ved Salget af denne have betinget sig, at han skulde have den tilbage, hvis Købesummen ikke blev betalt i rette Tid, dog uden at der, efter hvad han har erkendt, var Tale om, at han maatte tage den tilbage ved egen Magt; men ligesom det i og for sig ganske maa have Formodningen mod sig, at der mellem Tiltalte og Daniel Jørgensen har bestaaet nogen Aftale, ifølge hvilken Tiltalte skulde være berettiget til, endog efter at Købesummen var berigtiget saa vidt, at der af samme ikkun stod det forholdsvis ubetydelige Beløb af 5 Kr. tilbage, uden videre at fordre Koen tilbageleveret, saaledes er det ogsaa saa langt fra, at Tiltaltes Foregivende i saa Henseende har nogen Støtte i Sagens Oplysninger, at tværtimod de af Daniel Jørgensen og dennes Hustru, der har været til Stede ved Afslutningen af de ommeldte Handler mellem hendes Mand og Tiltalte, afgivne edelige Forklaringer bestemt gaa ud paa, at der ikke er truffet nogen Aftale som den af Tiltalte paaberaabte.

Under Hensyn hertil og i Betragtning af de Omstændigheder, under hvilke Tiltalte, der maa forudsættes ved Overtagelsen den 1ste December 1897 af Store Nørsgaard at have beholdt den Daniel Jørgensen afkøbte Kvie som sin Ejendom, i øvrigt har tilvendt sig den omhandlede Ko fra Jørgensen, maa denne Tilvendelse blive at tilregne ham som Tyveri, selv om det maatte forholde sig, som af Tiltalte i det væsentlige overensstemmende med Broderen Hans Pedersens Fremstilling under det optagne Reassumptionsforhør forklaret, nemlig at sidstnævnte, skøndt det var et Vilkaar for Tilbagegangen af Handelen om Nørsgaard, at han skulde levere Tiltalte Ejendommen »som han havde faaet den«, dog forbeholdt sig, at Tiltalte, hvis han fik »Pengene« af Daniel Jørgensen, skulde levere disse til Broderen, og at Tiltalte, hvis Broderen, som ogsaa skulde være berettiget til selv at hæve Pengene hos Jørgensen, ikke fik disse, skulde skaffe ham Koen tilbage.

Den omhandlede Ko er ved Politiets Foranstaltning tilbageleveret Daniel Jørgensen, for hvis Vedkommende der under Sagen ikke er Spørgsmaal om Tilkendelse af Erstatning.

II. Efter Rekvisition af Sagfører Knudsen blev der under 4 December 1897 paa Tiltaltes Bopæl afholdt en Fogedforretning til Eksekution af et Forlig, hvorefter Tiltalte skyldte Boghandler C. Andersen i Horten et Beløb, der med Renter og Omkostninger opgjordes til 315 Kr. 81 Øre, og efter at der paa Grund af, at Tiltalte ikke var til Stede, var tilkaldt en Nabo, blev der da til Fyldestgørelse af bemeldte Fordring med videre paaløbende Renter og Omkostninger dekretet Udlæg dels i forskellige til i alt 165 Kr. 65 Øre vurderede rørlige Effekter, dels i Fordringer til et samlet Beløb af 646 Kr., som Tiltalte efter Sagfører Knudsens Opgivende skulde have paa 4 navngivne Mænd, deriblandt en Fordring af 40 Kr. paa ovennævnte Daniel Jør-

gensen og en Fordring af 106 Kr. paa Jakob Birk Christensen af Tulstrup, hvorefter Sagfører Knudsen efter sin derom fremsatte Begæring paa sin Mandants Vegne blev »indsat i Besiddelsen af det udlagte«.

Efter at Tiltalte derpaa var kommen til Stede, afgav han, efter hvad der er tilført Fogedprotokollen, imidlertid paa Anledning den Erklæring, at alt, hvad han havde til Gode af det opgivne Beløb, var ca. 8 Kr. hos Jacob B. Christensen, hvorimod han — hvis Regnskabsbog, efter hvad der under Sagen er forklaret af den fungerende Foged, blev gennemgaaet og fandtes at være temmelig omhyggelig ført — opgav at eje forskellige andre, til Fogedprotokollen specificerede Fordringer, hvis samlede Beløb udgjorde 573 Kr. 92 Øre, og i disse Fordringer, om hvilke det til Fogedprotokollen er bemærket, at de ikke kunde vurderes, blev der yderligere givet Udlæg til Forauktionering og Fyldestgørelse af Boghandler Andersens ommeldte Fordring, hvorhos Tiltalte foruden at han beholdt en Portemonnæ med et Pengebeløb af 4 a 5 Kr., som han havde hos sig, af de udlagte Effekter udtog et til 15 Kr. vurderet Ur.

Sigtelsen mod Tiltalte for Bedrageri drejer sig nu bl. a. om den Erklæring, som han ifølge det ovenanførte efter sin Tilstedekomst under Eksekutionsforretningen har afgivet om ikke at have nogen Fordring paa Daniel Jørgensen, der, efter hvad der er forklaret af Sagfører Knudsen, senere ved dennes Henvendelse til ham erkendte at skyldte Tiltalte 40 Kr. og betalte Sagføreren dette Beløb, og vel maa der nu ogsaa, uaftet Tiltalte efter sin Forklaring ikke vil kunne erindre, om han har svaret benægtende paa det til ham under Fogedforretningen rettede Spørgsmaal om Eksistensen af den her ommeldte Fordring, efter Sagens Oplysninger gaas ud fra, at han har nægtet at have nogen Fordring paa Daniel Jørgensen; men idet den af Tiltalte afgivne Forklaring, for saa vidt den i Overensstemmelse med, hvad der ligeledes er forklaret af hans Broder Hans Pedersen, endvidere gaar ud paa, at han forinden Udlægsforretningens Afholdelse havde ved et skriftligt Bevis — der dog ikke har kunnet tilvejebringes under Sagen — overdraget Broderen sin Fordring paa Daniel Jørgensen, ikke kan forkastes, mangler der allerede paa Grund heraf tilstrækkelig Føje til at statuere, at Tiltalte skulde have afgivet den ommeldte Erklæring i det Øjemed, at unddrage sin ovennævnte Kreditor Fyldestgørelse i en Fordring, paa hvilken Tiltalte har forment selv at have et retmæssigt Krav, og der vil derfor ikke under denne Del af Sagen kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar.

III. Paa Grundlag af en af Fogden afgiven Udpantningskendelse for et Beløb af 6 Kr. 7 Øre, som Kancelliraad O. Lund i Silkeborg havde til Gode hos Tiltalte i Auktionspenge m. v., blev der under en den 9 September 1897 hos Tiltalte paa dennes Bopæl af Sognefogden afholdt Forretning udpantet — som det hedder i den under Sagen fremlagte Afskrift af denne Forretning — en beslagen Vogn med tre Hjul og fire Vognhjul med noget gammelt Vogntøj, som af Vidnerne vurderedes til 10 Kr., men de saaledes udpantede Genstande blev imidlertid, efter hvad Tiltalte har erkendt, af ham, der havde været til Stede under Udpantningsforretningen og under denne erklæret, at der var gjort Udlæg i alt, hvad han ejede, afhændede til ovennævnte

Daniel Jørgensen, som det maa antages inden den 1 December 1897, for en Købesum af 10 Kr.; men da der efter Tiltaltes med det i øvrigt foreliggende stemmende Forklaring maa gaas ud fra, at de udpantede Genstande i Virkeligheden tilhørte hans Broder Hans Pedersen, som paa den Tid endnu havde Skøde paa Store Nørgaard, findes der, naar tillige henses til, at Tiltalte efter sin Forklaring vil have staaet i den Formening, at Broderen intet havde mod Salget, saavel som til, hvad ovenfor er anført om hans mentale Tilstand, ikke at være Føje til at tilregne ham hans ommeldte Handlemaade som en strafbar Krænkelser af den Retsstilling, der ifølge Udpantningsforretningen maatte tilkomme Kancelliraad Lund, med hvem Tiltalte i øvrigt efter det oplyste i afvigte Foraar har truffet en Overenskomst, hvorefter han har fyldestgjort Lund for en Del af dennes Fordring og faaet Resten heraf eftergivet.

IV. Tiltalte er dernæst sigtet for at have gjort sig skyldig i Falsk med Hensyn til 4 af ham til ovennævnte Grosserer Svénné indsendte Bestillingssedler, daterede 18 November og 27 December 1895 samt 23 April og 10 Juni 1896 samt underskrevne henholdsvis »Jens Christian Thuesen«, »Jens Thuesen«, »Jens Chr. Thuesen«, og »Jens Chr. Thuesen«, ved hvilke Underskrifter der er sigtet til Jens Christian Thuesen af Bording Mark.

Da disse Bestillingssedler — der lyde, den første paa 400 Pd. sur fosforsur Kalk til 5 Kr. for 100 Pd., den anden paa 600 Pd. af samme Art Gødningsmateriale a 4 Kr. 75 Øre pr. 100 Pd., den tredje paa forskellige Frøsorter for i alt 19 Kr. 39 Øre, og den fjerde paa 400 Pd. Blodgødning a 5 Kr. 35 Øre pr. 100 Pd. — den 15 Januar 1898 første Gang i Politiretten bleve foreholdte Tiltalte, forklarede han, at det var ham, som havde udfyldt og indsendt disse Sedler, men at han ikke kunde sige, hvorvidt han havde skrevet Underskrifterne, hvorhos han tilføjede, at han mente, saafremt dette maatte være Tilfældet, at have haft Thuesens Tilladelse hertil, og denne Forklaring fastholdt Tiltalte, efter at Thuesen den 20de næsteften i Politiretten havde afgivet en edelig Forklaring, som gik ud paa, at han hverken havde bestilt eller modtaget de paagældende Varer, og at han navnlig ikke havde underskrevet Bestillingssedlerne eller bemyndiget Tiltalte eller nogen anden til at skrive hans Navn under disse; men da Tiltalte kort efter samme Dag atter blev fremstillet i Politiretten, tilstod han, at de her ommeldte Bestillingssedler alle vare falske og skrevne af ham, uden at nogen tilsvarende Bestilling var gjort, og uden at han havde haft nogen Bemyndigelse til at underskrive Sedlerne med en andens Navn.

Efter at Tiltalte flere Maaneder senere var løsladt af Arresten, blev der imidlertid i Anledning af et Brev, som Tiltalte med Samtykke af Anders Bertelsen af Moselund havde skrevet i dennes Navn og tilstillet Underdommeren, optaget et yderligere Forhør, hvorunder Bertelsen, der ikke alene er uskrivkyndig, men hvis aandelige Udvikling tillige maa antages at være noget mangelfuld — afgav en Forklaring, hvorefter J. C. Thuesen, da han samtidig med Bertelsen en Søndag i Midten af November Maaned 1895, sandsynligvis den 17de, var hos Tiltalte paa dennes Bopæl, formentlig havde underskrevet en Bestillingsseddel, idet Thuesen efter Bertelsens Opfattelse af det ved denne Lej-

lighed passerede hos Tiltalte bestilte 400 Pd. af en eller anden Slags Gødning, medens Thuesen under Forbøret fastholdt sin tidligere afgivne Forklaring og tilføjede, at han, hvem Tiltalte ved den nævnte Lejlighed tilbød Blodgødning, vidste bestemt, at han, lige saa lidt da, som til anden Tid havde underskrevet nogen Bestillingsseddel paa Kunstgødning, hvorhos det umiddelbart herefter hedder i Retsprotokollen: »Han kan heller ikke mindes at have underskrevet nogen Bestillingsseddel eller noget som helst andet ved nævnte Lejlighed«, og da Dommeren derpaa efter at have gjort Tiltalte, som forklarede ikke at kunne erindre, om det var en Søndag, Bertelsen og Thuesen vare hos ham, bekendt med disse 2 Personers Forklaringer, opfordrede ham til at sige, »om han derefter og under Hensyn til, at ingen af Bestillingssedlerne er dateret den 17 November 1895 vil hævde, at nogen af Bestillingssedlerne skulde være ægte«, svarede Tiltalte kun, at »det kan ikke hjælpe noget«.

Efter Sagens Indbringelse for Overretten har Tiltalte imidlertid i et Indlæg, som han ved sin Defensor har ladet fremlægge samme Steds, tilbagekaldt den af ham afgivne Tilstaaelse, idet han har givet en Fremstilling, hvorefter Jens Christian Thuesen dels, som ovenmeldt, paa Tiltaltes Bopæl en Gang i November Maaned 1895, dels ved forskellige andre, nærmere angivne Lejligheder skal have bestilt de paa de ommeldte Bestillingssedler opførte Varer, og som i øvrigt gaar ud paa, at han ved Trusler og Forestillinger af Dommeren og Arrestforvareren lod sig i den, som han har udtrykt, sørgelige Stilling, hvori han befandt sig, bevæge til at afgive Tilstaaelsen.

Under den derefter anstillede yderligere Undersøgelse er der fra Grosserer Svenné indhentet Oplysninger, som gaa ud paa, at de ved de ommeldte Bestillingssedler rekvirerede Varer ere afsendte med Jernbanen til J. C. Thuesen i Bording henholdsvis den 27 Marts, 29 August og 4 Maj 1896 samt den 26 Marts 1897, og at der paa Grundlag af de 3 første Bestillingssedler, der vare modtagne af Svenné til forskellig Tid, den sidste under 2 Maj 1896, under 29de s. M. er udbetalt Tiltalte i Provision et Beløb af 14 Kr. 76 Øre, hvorhos Forstanderen ved Bording Jernbanestation til en Politirapport har forklaret, at der den 9 September 1896 til Thuesen var ankommet 3 Sække Guano, og i Forbindelse hermed afleveret den til det paagældende Fragtbrev hørende, Kjøbenhavn den 31 August 1896 daterede Kupon, der er kvitteret af Tiltaltes Fader Niels Mathias Pedersen, og endelig har denne, til Dels under den oprindelige Undersøgelse i Sagen, forklaret, at han efter Anmodning af Tiltalte har med dennes Køretøj paa Jernbanestationen afhentet den nysnævnte Forsendelse og deraf hensat den ene Sæk paa et Sted, hvor den skulde afhentes af Jens Christian Thuesen, samt bragt de 2 andre Sække hjem til Tiltalte, der efter sit Opgivende havde aftalt med Thuesen, at der skulde forholdes saaledes med Gødningen.

Medens denne N. M. Pedersens Forklaring er bleven foreholdt Tiltalte, der har erkendt Rigtigheden af samme, ere de ved den fornyede Undersøgelse vedrørende denne Del af Sagen i øvrigt tilvejebragte Oplysninger end ikke foreholdte Tiltalte, lige saa lidt som der, naar bortses fra, hvad der, som anført, er fremkommet angaaende de til Bording Jernbanestation den 9 September 1896 ankomne og til

Thuesen adresserede 3 Sække Gødning ses at være søgt tilvejebragt nogen Oplysning om, hvorledes der endvidere er blevet forholdt med de Forsendelser, der efter det anførte under Thuesens Adresse til forskellig Tid ere afgaaede fra Grosserer Svénné.

Efter Sagens Oplysninger er der nu vel ikke Grund til at antage, at den Tilstaaelse, som Tiltalte har afgivet under et Forhør den 20de Januar f. A., skulde være fremkaldt ved utilbørlige Paavirkninger, særligt fra Forhørsdommerens Side; men i Betragtning navnlig af, hvad der under Sagen er oplyst om Tiltaltes Aandstilstand, vil der imidlertid desuagtet ikke kunne lægges nogen afgørende Vægt enten paa denne senere tilbagekaldte Tilstaaelse eller paa den Indrømmelse, som ellers maatte kunne udledes af Tiltaltes ovenciterede Svar paa et til ham i et følgende Forhør rettet Spørgsmaal, og selv naar der i Forbindelse hermed ses hen til Jens Christian Thuesens ovenanførte edelige Forklaring, findes det dog efter Sagens Omstændigheder, derunder den mangelfuldt oplyste Tilstand, hvori den foreligger, betænkeligt at antage, at der ikke mellem Tiltalte og Thuesen kan være forefaldet Samtaler, ifølge hvilke Tiltalte i alt Fald kan have troet at have haft Bemyndigelse af Thuesen til i dennes Navn at bestille de Varer, der ere Genstand for de ommeldte Bestillingssedler.

Som Følge heraf, samt idet det endnu bemærkes, at der ikke findes tilstrækkelig Føje til at opholde Sagen for at søge tilvejebragt yderligere Oplysninger om de i Forbindelse med de omhandlede Bestillingssedler staaende Forhold, der ligge længere tilbage i Tiden, og hvis Enkeltheder derfor maa forudsættes vanskeligt nu at kunne oplyses paa tilforladelig Maade, vil der ej heller under denne Del af Sagen være at paalægge Tiltalte noget Strafansvar.

V. Sigtelsen mod Tiltalte for Falsk drejer sig endvidere om nogle under Sagen fremlagte, med Husmand af Bording Mark Christian Christensens Navn underskrevne Bestillingssedler, som Tiltalte har erkendt at have indsendt til Grosserer Svénné, nemlig:

1. En Bestillingsseddel, dateret 4 April 1896, paa 400 Pd. Kalk Nr. 1 a 4 Kr. 75 Øre pr. 100 Pd.

2. En do., dateret samme Dag, paa forskellige Slags Frø, for i alt 12 Kr. 60 Øre.

3. En do., dateret 10 Juni 1896, paa 400 Pd. nyt Superfosfat a 2 Kr. 75 Øre pr. 100 Pd., og 600 Pd. Blodgødning a 5 Kr 35 Ø. pr. 100 Pd.

4. En do., dateret samme Dag, paa 600 Pd. sur fosforsur Kalk a 4 Kr. 25 Øre pr. 100 Pd., 200 Pd. dampkogt Benmel a 6 Kr. pr. 100 Pd. og 200 Pd. Peru Guano imiteret a 8 Kr. 50 Øre pr. 100 Pd.

Ved Paabegyndelsen af Undersøgelsen med Hensyn til disse Bestillingssedler afgav Christian Christensen den 18 Januar 1898 i Politiretten en edelig Forklaring, der gik ud paa, at han havde givet Tiltalte Tilladelse til at skrive hans Navn paa Bestillingssedlen under Nr. 2, men at han derimod hverken havde skrevet sit Navn paa nogen af de andre Sedler eller bemyndiget Tiltalte eller nogen anden til at underskrive dem, og at han 2 Gange gennem Tiltalte havde bestilt Kunstgødning, hver Gang 400 Pd., og den ene af disse Gange havde skrevet sit Navn paa en Bestillingsseddel, medens Tiltalte den anden Gang ikke havde nogen Bestillingsblanket hos sig, hvorfor Christensen, om

end der ikke var Tale om, hvorvidt Tiltalte skulde have Lov til at skrive hans Navn under den paagældende Bestilling, intet havde imod, at Tiltalte gjorde dette, naar Bestillingen var rigtig affattet, men at han ikke havde underskrevet nogen af de ovennævnte 3 Bestillings-sedler paa Kunstgødning, og aldrig havde bestilt »Gødningskalk«.

Da Tiltalte samme Dag blev fremstillet til Forhør, erkendte han, efter at Christian Christensens Forklaring var ham foreholdt, at have underskrevet Navnet paa den paa 400 Pd. Kalk lydende Bestillings-seddel, men benægtede at have underskrevet de 2 andre Bestillings-sedler paa Kunstgødning og paastod, at de maatte være underskrevne af Christian Christensen selv, og at denne maatte have bemyndiget ham til at underskrive Navnet paa Bestillingen paa de 400 Pd. Kalk; men i et den 20de næstefter afholdt Forhør erkendte Tiltalte, at han i det Øjemed at tjene Provisionen — som dog ikke var bleven ham udbetalt — havde skrevet den ovenfor under Nr. 4 nævnte Bestillingsseddel, uden at Varerne vare bestilte, og uden at han havde nogen Tilladelse til at underskrive Christian Christensens Navn, hvorimod han, som det hedder i Tilførslen til Retsprotokollen, fastholdt, at de øvrige ovennævnte Bestillingssedler angik Bestillinger, som virkelig vare gjorte af Christensen, og at Tiltalte af denne var bemyndiget til at underskrive 2 af disse Sedler, medens Bestillingssedlen paa i alt 1000 Pd. var underskrevet af Christensen selv.

Foranlediget ved Indholdet af Tiltaltes ovennævnte, for Overretten fremlagte Indlæg, der bl. a. gaar ud paa en Tilbagekaldelse af hans nysnævnte Tilstaaelse med Hensyn til Bestillingsseddelen under Nr. 4, blev det ved Overrettens Kendelse paalagt Underdommeren ogsaa med Hensyn til de her omhandlede Bestillingssedler at tilvejebringe nærmere Oplysninger, og under den herefter stedfundne yderligere Undersøgelse — der i øvrigt ikke er blevet anstillet i et saadant Omfang som ved Kendelsen bestemt — har Christian Christensen forklaret, at den ene af de 2 Gange, han efter sin tidligere afgivne Forklaring havde bestilt Kunstgødning hos Tiltalte, var den 4 April 1896, samtidig med Frøbestillingen, og at han gjorde den anden Bestilling senere og lod Tiltalte skrive denne samt at der, naar han tidligere havde forklaret, at han selv havde skrevet sit Navn paa den ene Bestillingsseddel, herved maatte være sigtet til den Gødningsbestilling, som skete den 4 April 1896, men at det nu var saa længe siden, at han ikke havde nogen sikker Erindring derom, ligesom han heller ikke længere kunde huske, hvilken Art Kunstgødning der var anført paa den paagældende Bestillingsseddel, om end han vedblivende mente, at det ikke var sur fosfor-sur Kalk, og endelig fremgaar det af Christian Christensens Forklaring i Forbindelse med det i øvrigt oplyste, at de paa Bestillingssedlen Nr. 3 opførte Varer under Christensens Adresse ankom, som det maa antages, i September Maaned 1896 til Bording Jernbanestation, men bleve henliggende her i nogen Tid, indtil Christensen — der har erkendt ved en ikke nærmere angiven Lejlighed at have givet Tiltalte Tilladelse til at bestille 400 Pd. Superfosfat til ham, men derimod ikke vil have bestilt Blodgødning — og Tiltalte med hinanden havde truffet en Aftale, ifølge hvilken Varerne bleve afhentede fra Jernbanestationen og Kvittering derfor meddelt af Christensen, hvorefter de 400 Pd. Superfosfat bleve afsatte til en navngiven Mand, der efter sin Forkla-

ring erlagde Betalingen derfor til Christian Christensen, medens Tiltalte tog de 600 Pd. Blodgødning, hvorfor han vil have betalt Christensen halv Pris, hvad denne — der i øvrigt har staaet i forskelligt andet Mellemværende med Tiltalte — dog har benægtet, idet han overhovedet ikke vil have modtaget nogen Betaling af Tiltalte for Blodgødningen.

Efter det ovenanførte kan der nu ikke være Spørgsmaal om, at Tiltalte skulde være ifalden Ansvar for Falsk med Hensyn til nogen af de under Nr. 1 og 2 anførte Bestillingssedler, og ligesom det derhos ikke overfor Tiltaltes Benægtelse kan anses ved de foreliggende Oplysninger godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Falsk, for saa vidt angaar Bestillingssedlen under Nr. 3, saaledes findes det endelig af lignende Grunde som de ovenfor under IV anførte, ej heller, at den af Tiltalte aflagte, men senere tilbagekaldte Tilstaaelse angaaende Bestillingsseddelen under Nr. 4 — med Hensyn til hvilken der under Reassumtionsforhøret end ikke er afæsket Tiltalte nogen nærmere Forklaring — er saaledes bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, at den afgiver et fyldestgørende Grundlag for en Domfældelse af Tiltalte som skyldig i Falsk, og der vil derfor lige saa lidt under dette som under det foregaaende Afsnit af Sagen være at ikende Tiltalte noget Ansvar.

VI. Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte, efter at Urmager Hans Thorvald Fries i København havde ladet bekendtgøre, at nogle ved en Ildløs beskadigede Ure vare til Salg hos ham, og derpaa foranlediget ved en til ham af Tiltalte i Februar Maaned 1897 rettet skriftlig Henvendelse, underrettet Tiltalte om Prisen paa de paagældende Ure, anmodet Fries om at sende ham et Ur til en Værdi af 22 Kr. og lovet at betale det ved Modtagelsen samt derefter fra Fries modtaget et saadant Ur, men uden at Betalingen, om hvilken Tiltalte og Fries derefter brevvekslede, senere er bleven erlagt, medens Tiltalte efter sin Forklaring i Sommeren 1897 har solgt Uret til en Tredjemand; men det under Sagen oplyste giver dog ikke tilstrækkelig Føje til imod Tiltaltes Benægtelse at antage, at han — der har forklaret, at Fries, hvem han efter Modtagelsen af Uret vil have tilskrevet, at han ingen Penge havde, derpaa gav ham Kredit — med sit ommeldte Forhold skulde have forbundet nogen bedragerisk Hensigt.

VII. Ej heller findes der Føje til at paalægge Tiltalte Ansvar for bedrageligt Forhold som Følge af, at han, efter at A. C. Recknagel af Tarm en Gang, som det maa antages, i Aaret 1897 hos ham havde bestilt en Bog og samtidig tilsendt ham 3 Kr. for denne, har — hvad han har erkendt — forbrugt det saaledes modtagne Beløb, uden at den paagældende Bog, som han ikke vil have haft noget Eksemplar af, senere er bleven tilstillet Recknagel, der imidlertid har erklæret, at han ikke begærer Tiltalte straffet for dette Forhold.

VIII. Under Sagen er der fremlagt en den 29 April 1897 dateret og med Bolsmand af Hestlund Jens Christian Sørensens Navn underskrevet Bestillingsseddel paa forskellige Slags Frø til en Værdi af 4 Kr. 13 Øre, hvilken Bestillingsseddel er udfærdiget ved Benyttelse af en til »R. Larsens Frøhandel, Herning«, stilet trykt Blanket, og, efter hvad Tiltalte overensstemmende med det i øvrigt oplyste har erkendt, af ham indleveret til Købmand R. Larsen dersteds, af hvem der derhos er udbetalt Tiltalte Provision for Bestillingen, hvorimod Larsen ifølge en Skrivelse, som han har tilstillet Herredskontoret, ikke har

kunnet oplyse, om han har afsendt Frøet under Tiltaltes eller under Sørensens Adresse.

Medens bemeldte Jens Christian Sørensen, der i Juli eller August Maaned 1897 fra Købmand Larsen modtog en Regning paa det nævnte Beløb, men hvem det paagældende Parti Frø maa forudsættes ikke at være kommet i Hænde, har forklaret, at han ikke selv har underskrevet Bestillingssedlen og hverken bemyndiget Tiltalte eller nogen anden til at underskrive den, idet han vel i Foraaret 1897 blev opfordret af Tiltalte til at købe Markfrø, som denne solgte for Købmand Larsen, og for det Tilfælde, at han skulde faa Anvendelse for mere Frø end det, han allerede havde købt, lovede at købe det manglende hos Tiltalte, men ikke fik Brug for mere Frø og derfor heller ikke senere bestilte saadant hos Tiltalte, har denne paastaaet at have faaet Tilladelse af Jens Christian Sørensen til at bestille Frø til ham, og overfor dette Anbringende kan der ikke ved det i øvrigt foreliggende anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte, saaledes som ham paasigtet, falskeligt har skrevet Jens Christian Sørensens Navn under den her omhandlede Bestillingsseddel.

IX. For saa vidt Tiltalte endelig er sigtet for at have gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold derved, at han i den Tid, i hvilken han, som ovennævnt, har besiddet eller beboet Store Nørgaard, har afhændet nogle til denne Ejendom hørende pantsatte Besætnings- og Inventarieggenstande, ere de i saa Henseende foreliggende Oplysninger ej heller af den Beskaffenhed, at der paa Grundlag heraf kan paalægges Tiltalte noget Strafansvar, i hvilken Henseende det bemærkes, at det navnlig er uoplyst, hvilket Omfang de Dispositioner, hvorved Panthavernes Ret skulde være tilsidesat, i det hele have haft, og om der derved er paaført Panthaverne noget Tab.

Idet nu Tiltalte, efter hvad ovenfor er anført om hans mentale Tilstand, ikke kan antages at være i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voksne og sjælsunde Personer, vil der ved Bedømmelsen af det ovenfor under I omhandlede Forhold, der maa henføres under Straffelovens § 228, tillige være at tage Hensyn til samme Lovs § 39; men da dette Tiltaltes Forhold herefter ikke findes at egne sig til højere Straf end en kortere Tids Fængsel paa sædvanlig Fængselkost, vil Straffen under Hensyn til den af ham udstaaede Varetægtsarrest i Medfør af Straffelovens § 58 kunne bortfalde. I øvrigt vil Tiltalte som Følge af det ovenanførte være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Aktionens Omkostninger — — — — — ville være at udrede af Tiltalte med $\frac{1}{4}$ og af det offentlige med $\frac{3}{4}$.

For Overretten har Tiltalte fremsat Paastand om, at der tilkendes ham Erstatning, fordi han har været underkastet Varetægtsfængsel; men denne Paastand vil ikke kunne tages til Følge, idet de i § 1 i Lov 5 April 1888 fastsatte Betingelser for Tilkendelse af saadan Erstatning ikke findes i nærværende Tilfælde at være til Stede.

Fredagen den 12 Januar.

Nr. 92. Slagtermester **J. F. Hviid** (Høgsbro)

contra

Gaardejer **Johannes Christensen** og Bolsmand **Victor Andreas Estrup** (Jensen),

betr. Spørgsmaalet om de Indstævntes Forpligtelse til at kvittere et Skadesløsbrev.

Nibe Købstads og Hornum Herreds ordinære Rets Dom af 22 Maj 1897: Hovedsøgsmaalet ophæves. De Indstævnte, Gaardejer Johannes Christensen af Ellidshøj og Bolsmand Victor Andreas Estrup af Svenstrup, bør inden en Frist af 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Aalborg Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 4 Kr. for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, meddele det af Hovedcitanten, Gaardejer Christen Holm Jensen af Svenstrup den 13 August 1894 udstedte og den 25de s. M. tinglæste Skadesløsbrev Kvittering, for saa vidt angaar saavel deres Panteret i Ejendommen Matr. Nr. 9 a og 20 f af Ellidshøj med Tilbehør som den af Hovedcitanten paatagne Forpligtelse til ikke at disponere over bemeldte Ejendom uden deres Samtykke, saaledes at Skadesløsbrevet i det hele udgaar som Hæftelse paa Ejendommens Folio, samt at indlevere Skadesløsbrevet til Aflæsning paa Hornum Herreds Kontor for Interventionens Regning. Interventionssøgsmaalets Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til de henholdsvis under 6 Juni og 10 Oktober 1896 producerede Afskrifter af Dokumentet af 9 December 1895, paa hvilke ikke findes anført, hvilket stemplet Papir der er brugt til Hovedeksemplaret, samt med Hensyn til dette, for saa vidt det maatte befindes ikke at være behørig stemplet. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 April 1898: I Henseende til Ophævelsen af det af Indstævnte, Gaardejer C. Holm Jensen, anlagte Søgmaal mod Citanterne, Gaardejer Johannes Christensen og Bolsmand Victor Andreas Estrup, bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I øvrigt bør Citanterne for Indstævnte, Slagtermester J. F. Hviids Tiltale i denne Sag fri at være. I Procesomkostninger for begge Retter betaler Indstævnte Hviid til Citanterne 60 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den af de Indstævnte for Overretten nedlagte Paastand om Sagens Afvisning fra Underretten er frafalden for Højesteret.

For saa vidt de Indstævnte have gjort gældende, at der ved Oprettelsen af det i den indankede Dom gengivne Dokument af 9 December 1895 mundtlig blev taget forskellige Forbehold, er

der ikke fremkommet noget til Bestyrkelse heraf, og Appellanten kan ej heller, som i Dommen anført, ved sin Procedure i første Instans anses at have anerkendt Rigtigheden deraf. Idet der nu ikke kan gives de Indstævnte Medhold i, at de ikke ved nævnte Dokument have paataget sig nogen Forpligtelse overfor Appellanten, og da dette Dokument navnlig under Hensyn til Slutningsbestemmelsen maa opfattes saaledes, at de ved samme eventuelt give Afkald paa al den Sikkerhedsret, der i Henhold til Skadesløsbrevet af 13 August 1894 tilkom dem i Ejendommen Matr. Nr. 9 a og 20 f af Ellidshøj, paa hvilken Maade Dokumentet, efter hvad der er oplyst for Højesteret, ogsaa ses at være forstaaet af de andre Kautionister, vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret findes de Indstævnte in solidum at burde tilsvare Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Landsoverretten og for Højesteret betale de Indstævnte, Gaardejer Johannes Christensen og Bolsmand Victor Andreas Estrup, en for begge og begge for en, til Gaardejer J. F. Hviid med 400 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 13de August 1894 udstedt og den 25de s. M. tinglæst Skadesløsbrev meddelte Indstævnte, Gaardejer C. Holm Jensen af Svenstrup, 7 navngivne Mænd, hvoriblandt Citanterne Gaardejer Johannes Christensen af Ellidshøj og Bolsmand Victor Andreas Estrup af Svenstrup, til Sikkerhed for det Tab med Renter m. v., som de maatte lide i Anledning af, at de havde kautioneret — som det i Skadesløsbrevet hedder — »dels . . . for resterende Renter i Spare- og Laanekassen for Nibe By og Omegn til Beløb 847 Kr. 13 Øre, dels . . . for et Laan, stort 900 Kr., i Landbosparekassen i Aalborg, altsaa tilsammen for et Beløb af 1747 Kr. 13 Øre«, Panteret med oprykkende Prioritet efter en Afstået og 21400 Kr., hvoraf 20000 Kr. skyldtes til den førstnævnte Sparekasse, i den ham da tilhørende Gaard, Matr.-Nr. 9 a og 20 f af Ellidshøj, af Hartkorn i alt 7 Tdr. 5 Skpr. 2 Fdkr. 1½ Alb., med Bygninger, Avl og Afgrøde, Besætning m. v., samt 1ste Prioritets Panteret i en Del specificerede Løseøregenstande, hvorhos han forpligtede sig til ikke uden forud indhentet Tilladelse af Citanterne og 3 af deres Medkautionister at foretage nogen Forandring i Gaardens Drift eller at bortsælge af Besætningen eller Avlen m. v., saa vel som til ved Salg

af Gaarden eller nogen Del heraf at indhente deres Samtykke dertil, og er der hertil føjet en Bestemmelse om, at enhver Disposition over Ejendommen m. v., foretagen uden disse Mænds Samtykke, skal være uden Kraft og Gyldighed, indtil Skadesløsbrevet ved den resterende Rentes samt Gældens Betaling er bortfalden.

Under 9 December 1895, da bemeldte Indstævnte stod i Underhandling med Indstævnte, Slagtermester J. F. Hviid, da af Vejgaardshuse, nu af Ellidshøj, om Mageskifte af den nævnte Gaard med den Indstævnte Hviid tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 4 g af Sønder Svenstrup af Hartkorn 2 Skpr. 1 Fdk. 1 Alb., blev der dernæst efter Forhandling, som i den Anledning fandt Sted mellem Indstævnte Jensen og dennes ommeldte Kautionsister, og i hvilke ogsaa en Ejendomskommissionær deltog, af samtlige Kautionsister udstedt et Dokument af følgende Indhold: »Vi underskrevne der til Sikkerhed for en Kautionsforpligtelse, vi for Gaardejer Christian Holm af Ellidshøj har paataget os overfor Nibe Sparekasse, har Pant i den bemeldte Gaardejer Holm tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 9 a og 20 f af Ellidshøj, forpligter os herved til, saafremt denne Ejendom af Holm mageskiftes med den Slagtermester J. F. Hviid af Vejgaardshuse tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 4 g af Svenstrup, da at overføre vort Tilgodehavende i denne Ejendom næstefter 12400 Kr. til højere Renter end lovbestemt og altsaa lade Matr.-Nr. 9 a og 20 f udgaa af vort Pant. Til Forebyggelse af Misforstaaelse tilføjes det, at vor Forpligtelse til at kvittere vor Panteret i Matr.-Nr. 9 a og 20 f gælder denne Panteret i det hele«, og den indledede Mageskiftehandel blev derpaa afsluttet og fuldbyrdet ved Skøder af 12te s. M., der tinglæstes den 21de næstefter.

Da Citanterne imidlertid i Modsætning til, hvad de 5 andre Kautionsister skulle have vist sig villige til, havde vægret sig ved efter Indstævnte Jensens Begæring at forsyne det ommeldte Skadesløsbrev med en Paategning af et bestemt formuleret Indhold gaaende ud paa, at den nævnte Ejendom i Ellidshøj med Tilbehør maatte »udgaa af vort Pant efter foranstaaende Skadesløsbrev« imod, at Indstævnte Jensen til Gengæld gav dem Panteret med oprykkende 3dje Prioritet efter 12400 Kr. i den ligeledes fornævnte Ejendom i Svenstrup med Besætning m. v., henstod Skadesløsbrevet ved Mageskifteskødernes Tinglæsning uudslettet som Hæftelse paa Ejendommen i Ellidshøj, og ligesom derfor Skødet paa denne Ejendom erholdt Retsanmærkning om, at den var behæftet med 1747 Kr. 13 Øre ifølge bemeldte Skadesløsbrev, og at dette desuden var tinglæst særligt med Hensyn til Bestemmelsen om, at Indstævnte Jensen ikke uden Samtykke af Johannes Christensen med flere kunde disponere over Ejendommen, saaledes blev ogsaa Skødet paa Ejendommen i Svenstrup ved Tinglæsningen forsynet med en Bemærkning om, at det modstaaende Skøde ikke havde kunnet tinglæses uden en præjudicerende Retsanmærkning.

Indstævnte Jensen, efter hvis Formening Citanterne ifølge det den 9 December 1895 udstedte Dokument maatte være pligtige til at forsyne Skadesløsbrevet med en Paategning af det ovenanførte Indhold, paastod derefter under nærværende Sag i 1ste Instans Citanterne tilpligtede under Dagsmulkt at kvittere Skadesløsbrevet, for saa vidt angik Panteretten i Matr.-Nr. 9 a og 20 f af Ellidshøj med Tilbehør og den af ham paatagne Forpligtelse til ikke at disponere over Ejendom-

men uden Citanternes Samtykke, saaledes at Skadesløsbrevet i det hele kunde udgaa som Hæftelse paa Ejendommens Folio, og at indlevere samme til Aflæsning for hans Regning.

Efter at Citanterne overfor dette Søgemaal, under hvilket de paa-stode sig frifundne for Indstævnte Jensens Tiltale, havde indvendt, at det omhandlede Dokument af 9 December 1895 ikkun har Hensyn til den ved Skadesløsbrevet givne Sikkerhed for Tab i Anledning af Kautionsforpligtelsen for de til Nibe Bys og Omegns Sparekasse skyldige 847 Kr. 13 Øre, samt derhos anbragt, dels at det ved de Forhandlinger, der, som meldt, gik forud for Udstedelsen af dette Dokument, blev aftalt, at Indstævnte Jensen selv skulde sørge for, at Kautionsforpligtelsen overfor Sparekassen i Aalborg for 900 Kr. »kom ud af Verden«, dels at det med Hensyn til de 847 Kr. 13 Øre givne Tilsagn var gjort afhængigt af et mundtligt vedtaget Vilkaar af et nærmere angivet Indhold, som Indstævnte Jensen ikke havde opfyldt, optraadte Indstævnte Hviid med Samtykke af Indstævnte Jensen og efter udtagen selvstændig Forligsklage og Stævning som Intervenient i Sagen, under hvilken han, idet han fremlagde Afskrift af et den 13 Juni 1896 tinglæst Skadesløsbrev af 11te s. M., hvorved Indstævnte Jensen til Sikkerhed for det Tab, som maatte flyde af de 2de ovennævnte Kautionsforpligtelser for et Beløb af i alt 1747 Kr. 13 Øre, har givet Citanterne og Medkautionister Panteret med Prioritet efter 12400 Kr. i den af ham erhvervede Ejendom i Svenstrup med Besætning m. v., nedlagde ganske samme Paastand som Indstævnte Jensen, uden for saa vidt som Aflæsningen af Skadesløsbrevet derefter skulde ske for Indstævnte Hviids Regning. Da Citanterne derefter paany gave Tilsvar i Sagen, fremlagde de en af Jensen afgiven Erklæring, hvorved han frafaldt det af ham anlagte Søgemaal med Tilføjende, at han ikke var berettiget til at genoptage samme, og at Citanterne derfor kunde begære Sagen hævet, og idet de derhos under Henviisning hertil bemærkede, at Indstævnte Jensen havde erkendt Rigtigheden af deres ovenanførte Fremstilling med Hensyn til de i Forbindelse med Udstedelse af Dokumentet af 9 December 1895 staaende Aftaler, samt fremsatte Begæring om Ophævelse af Hovedsøgmaalet, nedlagde de tillige Paastand om Afvisning af Interventionssøgmaalet. Efter en foreløbig Formalitetsprocedure blev imidlertid denne Afvisningspaastand ved Rettens Kendelse af 23 Januar f. A. overensstemmende med Indstævnte Hviids Protest forkastet, og under den derefter stedfundne Procedure vedrørende Interventionssøgmaalets Realitet har Indstævnte Hviid til Støtte for sin Paastand gjort gældende, at det ommeldte Dokument af 9 December 1895 blev erhvervet i det Øjemed at skaffe ham Garanti for, at Indstævnte Jensen vilde være i Stand til at give ham rent Skøde paa Ejendommen Matr.-Nr. 9 a og 20 f af Ellidshøj, og derfor maa anses udstedt ikke alene til Indstævnte Jensen, men tillige til ham, som ogsaa under Hensyn til det deri indeholdte Løfte om Skadesløsbrevets Kvittering købte bemeldte Ejendom, og at det som Følge heraf maa tilkomme ham — der i øvrigt ikke har villet erkende, at der mellem Indstævnte Jensen og Citanterne er truffet saadanne mundtlige Aftaler som de af Citanterne paaberaabte — en selvstændig af Indstævnte Jensens Retsstilling uafhængig Ret til at gøre Dokumentet gældende efter dets Indhold i og for sig, samt at Citanterne herefter

formentlig maa være pligtige at kvittere Skadesløsbrevet i dets Helhed imod at erholde den Sikkerhed, der overensstemmende med, hvad der tidligere var gjort Tilbud om, er givet dem ved det den 13 Juni 1896 tinglæste Skadesløsbrev.

Ved Underrettsdommen er Hovedsøgsmålet ophævet, og Citanterne tilpligtede under en Bøde til Aalborg Amts Fattigkasse af 4 Kr. for hver Dag, de sidde Dommen overhørig, at meddele det af Indstævnte Jensen den 13 August 1894 udstedte Skadesløsbrev Kvittering, for saa vidt angaar saa vel deres Panteret i Ejendommen Matr.-Nr. 9 a og 20 f af Ellidshøj med Tilbehør, som bemeldte Indstævntes Forpligtelse til ikke at disponere over denne Ejendom uden deres Samtykke, saaledes at Skadesløsbrevet i det hele udgaar som Hæftelse paa Ejendommens Folio, samt at indlevere Skadesløsbrevet til Aflæsning paa Hornum Herredskontor for Indstævnte Hviids Regning, og denne Dom saa vel som den ovennævnte under 23 Januar f. A. afsagte Kendelse er nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de have paastaet Underrettsdommen stadfæstet, for saa vidt angaar Ophævelsen af Hovedsøgsmålet, og i Henseende til Interventionssøgsmålet gentaget deres Paastand om dettes Afvisning fra Underretten og subsidiært, ligesom i 1ste Instans, paastaet sig frifunden for Indstævnte Hviids Tiltale.

Indstævnte Hviid har næst at protestere mod den nedlagte Paastand om Interventionssøgsmålets Afvisning fra Underretten procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse, medens Indstævnte Jensen ikke har givet Møde for Overretten.

Den af Citanterne nedlagte Paastand om Afvisning fra Underretten af det af Indstævnte Hviid anlagte Interventionssøgsmål findes nu ikke at kunne tages til Følge, idet dette Søgsmål, der har Hensyn til det samme materielle Retsforhold som det, der var Genstand for Hovedsøgsmålet, og derhos ikke, som Citanterne have villet gøre gældende, har medført noget Ophold af det sidstnævnte Søgsmål, forinden dette var indtraadt i et saadant Stadium, at det kunde ophæves, i og for sig fyldestgjorde alle Betingelser for efter dette Tidspunkt at kunne fordres opretholdt som et selvstændigt Søgsmål.

Hvad dernæst angaar Interventionssøgsmålets Realitet, have Citanterne foruden at gentage, hvad de, som meldt, have fremsført under Hovedsøgsmålet, navnlig gjort gældende, at de ikke ved det omhandlede Dokument af 9 December 1895 have paataget sig nogen Forpligtelse overfor Indstævnte Hviid, med hvem de ikke have forhandlet angaaende dets Udstedelse, og som derfor efter deres Formening ikke paa Grundlag deraf kan stille noget Krav til Citanterne i Henseende til Opgivelse af deres ved Skadesløsbrevet af 13 August 1894 erhvervede Panteret; men selv om det nu ogsaa efter det foreliggende maa antages, at Citanterne ved Udstedelse af bemeldte Dokument maatte gaa ud fra, at Indstævnte Jensen havde til Hensigt at forelægge samme for Indstævnte Hviid for at give denne Betyggelse for Opfyldelsen

Færdig fra Trykkeriet den 25 Januar 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 35.

Fredagen den 12 Januar.

af det deri indeholdte Tilsagn vedrørende Citanternes Panteret i den Ejendom, som Indstævnte Hviid stod i Begreb med at tilforhandle sig, findes denne i alt Fald ikke af dette Dokument, sammenholdt med det paagældende Skadesløsbrev — om hvis Indhold han, saafremt det ikke var ham bekendt, havde Opfordring til at forskaffe sig Kundskab, forinden han indlod sig i Handel om Ejendommen — med Føje at have kunnet udlede videre end, at Citanterne og Medkautionister vare villige til paa de i Dokumentet angivne Vilkaar at opgive deres Panteret, for saa vidt den vedrørte Kautionsforpligtelsen til Nibe Bys og Omegns Sparekasse, idet det i Dokumentet forekommende, af Indstævnte Hviid særlig paaberaabte Udtryk »vort Tilgodehavende« naturligt maa forstaaes som ikkun sigtende til den i Dokumentet forud nævnte Kautionsforpligtelse overfor den nysnævnte Sparekasse og ikke tillige til Kautionsforpligtelsen for den ikke i Dokumentet berørte Landbosparekasses Fordring, der endog var større end den i Dokumentet nævnte Sparekasses Tilgodehavende, ligesom der ej heller kan tillægges Dokumentets i og for sig mindre klare Slutningspassus — der efter Citanternes Anbringende skal sigte til, hvad der som Besætning og Inventarium m. v. er pantsat som Tilbehør til Ejendommen — en saa vidtrækkende Betydning, at den, som af Indstævnte Hviid forment, skulde kunne betragtes som et Udtryk for, at Citanterne have forbundet sig til ogsaa at opgive deres Panteret vedrørende Landbosparekassens Fordring imod at erholde Pant i Ejendommen i Svenstrup, hvad heller ikke efter det i øvrigt foreliggende kan forudsættes at have været tilsigtet, i hvilken Henseende det bemærkes, at Indstævnte Hviid ikke særlig har bestridt Citanternes Anbringende om, at Indstævnte Jensen selv har erkendt Rigtigheden af Citanternes ovenanførte Fremstilling af Indholdet af de til Grund for det tidnævnte Dokument liggende mundtlige Aftaler.

Som Følge af det anførte, samt idet der under Sagen ikke er Spørgsmaal om Kvittering af det omhandlede Skadesløsbrev alene i Henseende til Panteretten vedrørende Kautionsforpligtelsen overfor Nibe By og Omegns Sparekasse, ville Citanterne, uden at det er fornødent at komme ind paa, hvad de i øvrigt have anført til Støtte for deres Paastand, være at frifinde for Indstævnte Hviids Tiltale i denne Sag, hvorimod Underrettsdommen, for saa vidt angaar Ophævelse af det af Indstævnte Jensen anlagte Søgemaal, bliver at stadfæste.

I Procesomkostninger for begge Retter findes Indstævnte Hviid efter Omstændighederne at burde betale Citanterne 60 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen andre Stempelovertrædelser end de i Underretsdommen ommeldte at være begaaede.

Mandagen den 15 Januar.

Nr. 267.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Peter Magnus Pedersen, kaldet **Høj** (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Børglum Herreds Ekstrarets Dom af 31 Oktober 1899: Arrestanten Jens Peter Magnus Pedersen, kaldet Høj, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede alle af denne Sag for hans Vedkommende lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Schmidt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 November 1899: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Hindberg betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Magnus Pedersen, kaldet Høj, til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Peter Magnus Pedersen, kaldet Høj, der er født i Aaret 1878 og tidligere har været anset ifølge Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 10 Juni 1897 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Kær Herreds Ekstrarets Dom af 16de Marts 1898 efter Straffelovens § 237, kfr. § 230, 1ste Led, med samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage og ifølge Hornum Herreds Ekstrarets Dom af 4 Juli 1898 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Tyveri og Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der den 15 September d. A. sammen med Arbejdskarl Christian Jensen — som ikke er tiltalt under nærværende Sag — havde forladt Nørre Sundby for at begive sig til Hjørring, har forskellige Steder paa Vejen mellem Nørre Sundby og Brønderslev og mellem sidstnævnte By og Vrejlev, hvor de den 16de s. M. bleve anholdte, i Forening med sin nævnte Ledsager og til fælles Fordel tilbetlet sig Penge og Fødevarer.

Det er derhos paa samme Maade tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten, da han og Christian Jensen den 16 September paa Landevejen vare stødte sammen med Arbejdskarl Jens Peter Simonsen og sammen med ham havde drukket en Del Brændevin, idet de alle havde lagt sig indenfor en Hæk ved Landevejen i Nærheden af den gamle Kro i Vester Brønderslev, har, da Simonsen havde lagt sig til at sove paa det nævnte Sted og var falden i Søvn, frataget ham hans Hat, hans Krave og hans Portemonnæ, der efter Simonsens Forklaring indeholdt ca. 2 Kr., og som beroede i Yderlommen paa hans Frakke, med hvilke Genstande Arrestanten derpaa fjernede sig, efter først at have givet Simonsen sin egen Hue paa Hovedet i Stedet for Hatten, som han selv tog paa, ligesom han ogsaa iførte sig Simonsens Krave.

Medens Arrestanten har forklaret at have begaaet Tyveriet, medens de endnu alle tre laa paa det ovennævnte Sted, gaar derimod Christian Jensens Forklaring, hvis Rigtighed væsentlig bestyrkes ved, hvad der er forklaret af forskellige Personer, der, da han og Arrestanten forlode Simonsen, i nogen Afstand iagttog ham, ud paa, at Arrestanten og han, da Simonsen var falden i Søvn, gik videre Nord paa ad Hjørring til, og da de vare gaaede et kort Stykke, satte de sig ved Landevejen for at spise af deres tilbetlede Mad, men at Arrestanten da rejste sig, for, som han sagde, at ville hente noget Brændevin hos Købmanden til at have med paa Vejen, hvorefter Arrestanten, medens Jensen blev siddende ved Landevejen og ventede paa ham, gik tilbage i den Retning, hvorfra de vare komne og nogen Tid efter vendte tilbage, iført Simonsens Hat og Kraven, som Jensen ikke tidligere havde set Arrestanten i Besiddelse af, og som han da nok tænkte sig, at Arrestanten, medens denne var borte, havde frastjaalet Simonsen.

Arrestanten, der har nægtet at kunne huske at have forladt Christian Jensen og at være vendt tilbage til det Sted, hvor Simonsen laa og sov, og hvis Forklaring i det hele har været tilbageholdende og undvigende, har gjort gældende, at han var meget beruset, da han begik Tyveriet, hvilket han ellers ikke vilde have begaaet, men ligesom det af de ovennævnte Personer, der iagttog ham, er forklaret, at hans Gang ikke tydede paa nogen Beruselse, saaledes giver det i øvrigt foreliggende heller ikke Grund til at antage, at han har været saaledes beruset, at det kunde have nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed.

Indholdet af den Simonsen frastjaalne Portemonnæ, der efter Arrestantens Forklaring kun udgjorde 75 Øre, har han forinden sin Anholdelse samme Dags Aften forbrugt paa 11 Øre nær, der tillige med Portemonnæen og Kraven, hvilke Genstande Bestjaalne Dagen før Tyveriet vil have købt for henholdsvis 35 Øre og 1 Kr., samt Hatten, som han 3 Dage forinden vil have købt for 2 Kr. 25 Øre, mod hvilke

Prisangivelser Arrestanten intet har haft at erindre, ere udleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ovennævnte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum, og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom, — — — saaledes være at stadfæste.

Nr. 260.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Peter Marius Petersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Brandstiftelse og Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 11 Oktober 1899: Arrestanten Peter Marius Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Saa bør han og udrede i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 34 Kroner samt alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Møller, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 November 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretsprokurator Steinthal og Overretssagfører Busch for Overretten betaler Arrestanten Peder Marius Petersen 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Marius Petersen til Højesterets-sagførerne Lunn og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Peter Marius Petersen, som er født den 12 Oktober 1865 og som ikke er funden tidligere straffet efter Dom, aktioneret for Brandstiftelse og Tyveri, og er det ved Arrestantens Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i de nævnte Forbrydelser under følgende Omstændigheder:

Fredagen den 25 August d. A. om Eftermiddagen Kl. mellem 2 og 3 blev der opdaget Ild i Kælderen i Ejendommen Nr. 2 i Fjords Allé paa Frederiksberg, som det lykkedes Husets Beboere at slukke forinden Brandvæsenets Ankomst. Ilden viste sig at være opstaaet i et i Kælderen værende Brændselsrum, som benyttedes af en i Ejendommen boende Opvarter Jensen, og som begrænsedes paa de to Sider af lignende Rum, adskilt fra disse ved Bræddevægge, medens den tredje Side vendte ud til Ejendommens Gaard, hvor der fandtes to Ruder i Muren, og den fjerde Side stødte op til en gennem Kælderen løbende Gang, adskilt fra denne ved en Bræddevæg, hvori en Dør af Brædder. I det ommeldte Kælderrum fandtes nogle Sække med Brændsel, en Bunke løse gamle Brædder nærmest Døren, samt et Par tomme Trækasser m. m., og viste det sig, at Ilden maatte være opstaaet i Krogen til højre lige indenfor Døren og havde haft fat i 5 Brædder i Væggen, der adskilte Rummet fra Naborummet, endvidere i 4 Brædder i den fornævnte Dør, i en Bjælke, som bærer Kælderloftet og endelig i 3 over Døren siddende Brædder, hvilke Brædder og Bjælker vare saa stærkt angrebne af Ilden, at der paa flere Steder vare brændt et tyndt Lag Træ af dem, uden at dog nogen af dem var helt gennembrændt. Endelig havde 10 a 15 af de i Rummet liggende gamle Brædder i de nærmest Døren værende Ender været antændte og vare mere eller mindre forkullede. Ved en Undersøgelse af Kælderrummet efter Branden fandtes bagud i dette en Halvflaske, hvis Hals var knækket og hvori endnu fandtes lidt Petroleum, og da der desuden sporedes Lugt af Petroleum paa nogle i Kælderen liggende, ved Branden fremkomne Trækul, antoges Ilden for at have været forsætlig paasat. Paa Grund af Arrestantens Opførsel under Slukningen og hans Udtalelser kort efter Branden, samt da der i et i samme Kældergang værende Rum, som af Arrestantens i Ejendommen boende Moder, hos hvem han var til Huse, benyttedes til Opbevaring af Brændsel, fandtes 3 Stk. Brædder, som efter deres Udseende maatte antages stjaalne fra Opvarter Jensens Kælderrum, henleddes Mistanken paa Arrestanten, som efter nogen Tids Nægtelse tilstod at have forøvet Tyveriet af de ommeldte Brædder og Ildspaaættelsen. Arrestantens Forklaring gaar ud paa, at han nogle Dage før Branden var nede i Kældergangen, hvor der overfor Opvarter Jensens Brændselsrum var ham overladt til Afbenyttelse som Værksted et lignende Rum. Da han ved denne Lejlighed lagde Mærke til, at den for Jensens Kælderør anbragte Hængelaas ikke var aflaaet — hvad Arrestanten bestemt har fastholdt, uagtet Jensen og Hustru have forklaret, at de ere overbeviste om, at Døren har været aflaaet — fattede han den Beslutning at tilegne sig nogle af de i Rummet liggende Brædder for at anvende dem til Forfærdigelse af nogle Hylder, og stjal i dette Øjemed 3 Stk. Brædder af samlet Værdi 30 Øre, hvorefter han lukkede Døren og paasatte Hænge-

laasen, men uden at aflaase denne, samt bragte de stjaalne Brædder hen i Moderens fornævnte Brændselsrum, hvor de, som anført, efter Branden bleve fundne.

Med Hensyn til Branden har Arrestanten forklaret, at han, som allerede i de forudgaaende Dage vil have beskæftiget sig med den Tanke at stikke Ild paa Ejendommen, da han den 25 August d. A. om Formiddagen kom ned i Kælderen for at flytte noget Farve fra det ham, som ovenfor anført, overladte Værkstedsrum hen i Moderens Brændselskælder og ved denne Lejlighed bemærkede, at der under Trappen, som fra Kælderen fører op til Køkkentrappen, henstod en Halvflaske, indeholdende omtrent en halv Pægl Petroleum, samt at Hængelaasen for Døren til Jensens Kælderrum fremdeles var uafloaset, fattede endelig Beslutning om samme Dag at iværksætte Ildspaesættelse i nysnævnte Kælderrum og dertil at benytte det i den fundne Flaske værende Petroleum. Efter at have skjult Flasken længere inde under den Trappe, hvor han havde fundet den, begav Arrestanten sig op i sin Moders Lejlighed, hvor han efter sin Forklaring derpaa forblev beskæftiget med Forgyldning af nogle Rammer Størstedelen af Tiden, indtil han noget over Kl. 2 begav sig ned ad Køkkentrappen til Kælderen i den Hensigt at iværksætte den fattede Beslutning. Nogen Grund til, at han ikke havde udført sit Forsæt straks, efter at han havde fattet sin Beslutning, har Arrestanten nægtet at kunne opgive. Efter at være kommen ned i Kælderen, hentede Arrestanten den ommeldte Flaske med Petroleum, hvis Hals han, uagtet den var uden Prop, slog af, for at det kunde gaa hurtigere, og hældte i Jensens Kælder, hvor han imidlertid havde begivet sig ind, Petroleum af Flasken over de Ender af de derliggende Brædder, som vare nærmest Døren. Efter at have kastet den tømte Flaske bagud i Rummet, hvor den, som anført, senere blev funden, tændte han ved Hjælp af Tændstikker, som han havde i Lommen, Ild i de med Petroleum overhældte Brædder, og da han havde set, at Ilden havde grebet godt fat, forlod han Rummet, skubbede Døren til, satte Hængelaasen i den paa Døren anbragte Krampe, uden at han vil kunne mindes, om han smækkede Laasen til eller ej, og forlod Kælderen ad samme Vej, ad hvilken han var kommen, samt begav sig op i Moderens Lejlighed, hvor han forblev, indtil han hørte, at Ilden var opdaget, hvorefter han begav sig ned til Brandstedet, efter hvad han har forklaret, i Haab om derved at bortlede Mistanken fra sig.

Som Bevæggrund til Ildspaesættelsen har Arrestanten først angivet Ønsket om paa denne Maade at skjule det af ham begaaede Tyveri, men har senere herom afgivet den, af ham derefter stadig fastholdte Forklaring, at han, som er Malersvend, har handlet under Paavirkning af Harme mod de bedre stillede i Samfundet i Anledning af den da stedfindende Arbejdsudelukkelse og Ønsket om ved en Ildspaesættelse at skaffe sig Tilfredsstillelse af sin Hævnlyst.

Arrestanten har forklaret, at han ikke har gjort sig nogen klar Forestilling om, hvilket Omfang Ilden vilde kunne faa, men kun har tænkt sig, at den vilde foranledige en større Ødelæggelse, inden den blev slukket, og han har bestemt benægtet at have tilsigtet eller tænkt paa derved at udsætte noget Menneskeliv for Fare, idet han vil være gaaet ud fra, at der paa den Tid paa Dagen, da Ilden opstod, ikke

kunde være Fare for, at nogen af Ejendommens Beboere skulde indebrænde, hvad efter det oplyste ej heller kan antages at have været Tilfældet.

Arrestanten har endvidere benægtet at have tænkt paa, at han eller hans Moder skulde have Fordel af Branden ved at tjene paa Assurancen, eftersom han selv ikke har haft assureret, og hans Moder kun har haft assureret for 1000 Kr. Medens Opvarter Jensen har erklæret, at han ved Branden kun har lidt en ubetydelig Skade, som han ikke fordrer erstattet, er der ved Branden tilføjet den faste Ejendom en til 30 Kr. vurderet Skade, hvilket Beløb den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, hvori Ejendommen er forsikret, har paa-staaet sig erstattet tilligemed 4 Kr. i Udgifter i Anledning af Skadens Vurdering.

For sit anførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 281 med en Straf, som findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Da Arrestanten ved den indankede Dom er anset efter de samme Straffebestemmelser, jfr. Straffelovens § 283, med lige Straf, og da Dommens Bestemmelser om den ovennævnte, vedkommende Brandforsikring tilkendte Erstatning tiltrædes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Torsdagen den 18 Januar.

Nr. 97. Højesteretssagfører Shaw

contra

Enkefru **Elise Beder**, født **Beyer**, Frøken **Hermine Beyer** og Frøken **Valida Beyer** (Winther som privat engageret Defensor),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Beskyttelse af de til Kjøbenhavns Vandvæsen henhørende Værker, Anlæg og Beholdere m. v. af 30 November 1857.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 11 April 1893: Enkefru Elise Beder, født Beyer, og Frøknerne Hermine og Valida Beyer bør hver for sig inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse betale en Bøde paa 20 Kr. Derhos bør de under en hver af dem ifaldende Bøde paa 4 Kr. til samme Kasse for hver Dag, de sidde Dommen overhørig, inden 12 Uger fra Dommens Forkyndelse træffe saadanne Foranstaltninger, som forhindre, at Vandet fra den ovennævnte Spildevandsledning trænger ud i Vandvæsenets under Sagen omhandlede Skelgrøft. Saa bør de Tiltalte og betale denne Sags Omkostninger, en for alle og alle for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Maj 1894: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at de i

samme satte Frister regnes fra nærværende Doms Forkyndelse I Salær til Prokurator Tvermoes for Overretten betale de Tiltalte, Enkefru Elise Beder, født Beyer, Frk. Hermine Beyer og Frk. Valida Beyer, en for alle og alle for en, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Iværksættelsen af de paabudte Foranstaltninger regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Shaw 150 Kroner, som udredes af de Tiltalte, en for alle og alle for en.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politiret hertil indankede Sag, er det oplyst, at Ejerne af »Frederiksgaarden« i Brøndshøj Sogn, de Tiltalte, Enkefru Elise Beder, født Beyer, Frk. Hermine Beyer og Frk. Valida Beyer, i Anledning af den nævnte Gaards delvise Udparcellering til Bebyggelse med Villaer have anbragt en lukket Spildevandsledning, der fører Spildevandet dels fra de nævnte Villaer, dels fra selve »Frederiksgaarden« til en aaben Grøft, der atter ca. 300 Alen Vest for Grøndals Bro udmunder i en Grøft, der løber langs med den nordre Side af det aabne Kildevandsløb fra Damhussøen. I den Anledning har Kjøbenhavns Magistrat, der formener, at den sidstnævnte Grøft er en Vandvæsenet tilhørende Skelgrøft og at de Tiltalte i Henhold til Lov om Beskyttelse af de til Kjøbenhavns Vandvæsen henhørende Værker, Anlæg og Beholdere m. v. af 30 November 1857 § 2, 5te Punktum, ere uberettigede til at danne Afløb for Spildevandet fra den nævnte Ejendom til Skelgrøften, foranlediget Ejernerne satte under Tiltale for Overtrædelse af nysnævnte Lovbestemmelse, og ved Politirettens Dom af 11 April 1893 ere de Tiltalte tilpligtede hver for sig at betale en Bøde af 20 Kr. til Kjøbenhavns Amts Fattiggasse samt under en hver af dem ifaldende Bøde af 4 Kr. til samme Kasse for hver Dag, de sidde Dommen overhørig, inden 12 Uger fra Dommens Forkyndelse at træffe saadanne Foranstaltninger, som forhindre, at Vandet fra den ovennævnte Spildevandsledning trænger ud i Vandvæsenets under Sagen omhandlede Skelgrøft, hvorhos de Tiltalte ere tilpligtede at betale Sagens Omkostninger in solidum. Denne Dom er efter de Tiltaltes Begæring af det offentlige indanket her for Retten, hvor de Tiltalte have givet Møde ved en privat engageret Defensor, der næst at henstille, at Sagen hjemvises for at tilvejebringe fyldigere

Oplysninger, hvortil der dog ikke findes Anledning, har paastaet de Tiltalte frifundne.

Som Sagen foreligger, maa det antages, at der altid har været Afløb saavel af Overfladevand som af Spildevand fra »Frederiksgaard« til Ladegaardsaaen, eller, efter dennes Omdannelse af Vandvæsenet, til den heromhandlede langs Kildevandsløbet løbende Grøft, dels direkte, dels gennem aabne Grøfter, og at der navnlig, hvor nu den lukkede Spildevandsledning er anlagt, tidligere har været en aaben Grøft til Afledning af Spildevand, der fortsattes med den samme aabne Grøft, der ogsaa nu fører Vandet fra den lukkede Ledning til Grøften langs Kildevandsløbet. De Tiltalte have nu til Støtte for deres Frifindelse først gjort gældende, at det ikke kan anses godtgjort, at den omhandlede Grøft tilhører Vandvæsenet, eller at det er en Skelgrøft, idet den tvertimod maa betragtes som en i Henhold til Lov 1857 § 4 gravet Rende til Optagelse af det Spildevand, der tidligere havde sit Udløb i selve Aaen. I førstnævnte Henseende maa det dog være afgørende, at de Tiltalte under et Møde den 18 Juni 1888 til Fastsættelsen af Grænserne for Københavns Vandvæsens Ejendomme have vedtaget, at Grænsen for Vandværkets Areal ud for deres Ejendomme udgøres af Overkanten af Markvandsgrøftens Skraaning mod Nord, og i sidstnævnte Henseende bemærkes, at Grøften fremtræder som Skelgrøft mellem Vandvæsenets Areal og de tilstødende Ejendomme, medens der intet er oplyst, der kunde tyde paa, at den skulde være anlagt som Spildevandsledning, hvilket sidste ogsaa vilde staa i afgjort Strid med, at Grøften er Begyndelsen til Ladegaardsaaen, der fører ud i Peblingesøen, der er Drikkevandsbeholder.

Det kan herefter ikke bestrides, at den her omhandlede Grøft er en Kjøbenhavns Vandvæsen tilhørende Skelgrøft, men selv under denne Forudsætning have de Tiltalte forment, at Forbudet i Lov 30 November 1857 § 2, 5te Punktum, ikke kan komme til Anvendelse i et Tilfælde som nærværende, hvor det ikke drejer sig om andet end en delvis Omdannelse af en aaben Spildevandsledning til en lukket. Men heri kan der ikke gives de Tiltalte Medhold; thi den Ret til fortsat Bestaaen, som Lov 1857 § 4 hjemler de for Tiden eksisterende Spildevandsafløb, kan kun antages at sigte til at beskytte den paa Lovens Tid bestaaende Tilstand, og kan ikke lige overfor det almindelige Forhold*) i Lovens § 2, 5te Punktum, paaberaabes til Beskyttelse for en Omdannelse af et saadant Afløb, der maa antages motiveret ved en efter Lovens Tid indtraadt Forøgelse af Spildevandsmassen, der netop har gjort de paa Lovens Tid eksisterende Afløb uskikkede til at fungere.

De Tiltalte have sluttelig henvist til, at Skelgrøften er optaget blandt Sognets offentlige Vandløb og følgelig maa være underkastet den almindelige Vandløbslovgivning, hvorefter Vandvæsenet ikke vilde kunne modsætte sig en saadan Omdannelse, men hertil maa bemærkes, at da Grøften ikke ved Optagelsen blandt de offentlige Vandløb mister sin Karakter af Skelgrøft og sin særlige Betydning for Vandvæsenet, kan den heller ikke tabe den samme af denne Grund tillagte særlige Beskyttelse.

*) Skal formentlig være Forbud.

Det maa i Henhold til foranstaaende antages, at de Tiltalte have gjort sig skyldige i Overtrædelse af oftnævnte Lovbestemmelse, og da Politiretsdommen er kommet til samme Resultat, og dens Bestemmelser saavel med Hensyn til Bødernes Størrelse som i øvrige Henseender billiges, vil den i det hele være at stadfæste.

Mandagen den 22 Januar.

Nr. 270.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Sophus Frederik Haslev og Hans Christian Edvard Rasmussen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 6 November 1899: Arrestanterne Sofus Frederik Haslev og Hans Christian Edvard Rasmussen bør straffes hver med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt in solidum udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Bjerregaard og Overretssagfører Plenge, henholdsvis 15 og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 December 1899: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, betale Arrestanterne, en for begge og begge for en, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Sophus Frederik Haslev og Hans Christian Edvard Rasmussen, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag ere Arrestanterne Sophus Frederik Haslev, der er født i Aaret 1876, og som ifølge sin Forklaring har erlagt en Bøde af 100 Kr. til

Politikassen, men i øvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, og Hans Christian Edvard Rasmussen, der er født i Aaret 1877 og ved Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 21 April 1892 har været straffet for Tyveri efter Straffelovens § 233 med 25 Slag Ris, satte under Tiltale for Tyveri.

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten Haslev, da han den 17 Oktober d. A. om Eftermiddagen — som det maa antages mellem Kl. 6 og 7 — sammen med Arrestanten Rasmussen befandt sig paa den ved Landmarksvejen ved Horsens beliggende Renovationsplads, som Arrestanterne vare gaaede ud til for at opsamle gammelt Jern fra Affaldsdyngen, gik hen til et paa Pladsen værende Materialskur, der tilhører Renovationsvæsenet i Horsens, og uden foregaaende Aftale med Rasmussen, medens denne var gaaet af-sides i et naturligt Ærinde, begyndte paa at løsrive en Lem fra den i Skuret anbragte Vinduesaabning, af hvilken Glasruderne vare ude, og for hvilken Lemmen derfor var anbragt som Lukke, idet den, der var $1\frac{1}{2}$ Al. i Kvadrat og bestod af $\frac{1}{2}$ " Brædder med Tværstykker, paa begge Siderne og paa Underkanten var spigret fast til Vindueskarmen med ca. 20 Stk. $2\frac{1}{2}$ " Søm. Haslev kunde imidlertid ikke alene rive Lemmen løs, hvorfor han, da Rasmussen kom tilbage, opfordrede denne til at hjælpe sig dermed, hvad Rasmussen straks gik ind paa, og efter at de i et Par Minutter med forenede Kræfter havde arbejdet paa at faa Lemmen afrevet, lykkedes dette dem, dog at tillige det halve af Vindueskarmen fulgte med. Gennem den saaledes tilvejebragte Aabning — hvorved bemærkes, at Vinduesaabningen, der er 2 Al. 4" fra Jorden, er indrettet med 2 Vinduer, der ere adskilte ved en lodret Mellemsprosse, men ikke forsynede med Tværsprosser — krøb Rasmussen derpaa ind i Skuret og tilegnede sig to der beroende Sække med Klude og Ben, hvilke han rakte ud til Haslev, hvorefter han krøb tilbage gennem Aabningen, som Arrestanterne igen dækkede ved at sætte Lemmen løst for.

Arrestanterne begave sig derpaa ind til Byen med de to Sække, som de ifølge deres Forklaringer til fælles Fordel solgte til en Kludehandler dersteds for 1 Kr. 25 Øre, hvilke Penge de samme Aften i Forening forbrugte til Drikkevarer. Sækkene med Indhold, der efter Opgivende af Forvalteren for Renovationsvæsenet havde en Værdi af ca. 2 Kr., tilhørte Arbejdsfolkene paa Pladsen, paa hvis Vegne nævnte Forvalter har frafaldet Krav paa Erstatning.

Efter Sagens Oplysninger er det ovennævnte Materialskur fra 4 Al. 8" til $3\frac{1}{2}$ Al. højt, $8\frac{1}{2}$ Al. langt og $5\frac{1}{2}$ Al. dybt og er — til 6 i Jorden i en Dybde af godt 2 Al. nedgravede, ved Tværstykker forbundne Stolper — opført med dobbelte Brædder og Trætag med Tagpap, hvorhos det fremdeles er oplyst, at Adgangen til Skuret haves gennem en Dør, der naar Skuret ikke benyttes, holdes aflaaet ved en almindelig fast Dørlaas.

For saa vidt Arrestanten Rasmussen under nærværende Sag tillige er sigtet for, da han for ca. 2 Aar siden tjente hos en Slagter i Horsens, at have frastjaalet denne 2 gamle Jernlodder, maa det, da det efter det oplyste maa antages, at Arrestanten har haft Føje til at anse sig berettiget til at sætte sig i Besiddelse af disse og afhænde

dem, billiges, at der ved Underrettsdommen ikke er paalagt Arrestanten Ansvar for hans i saa Henseende udviste Forhold.

For det af Arrestanterne saaledes begaaede Tyveri ere de ved Underrettsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 229 Nr. 4, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder for hver af dem, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 29 Januar.

Nr. 274. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Frederik Nielsen, kaldet Hans Frederiksen (Def. Overretssagfører Dr. jur Møller),

der tiltales for Bedrageri.

Frederiksborg Birks Ekstrarets Dom af 17 August 1899: Tiltalte Hans Frederik Nielsen, kaldet Hans Frederiksen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 12 Dage samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Wimmer, og til Defensor, Overretssagfører Raaschou, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 November 1899: Tiltalte Hans Frederik Nielsen, kaldet Hans Frederiksen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer og Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sally og Paludan, 20 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Medens det i Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde billiges, at der ikke er paalagt Tiltalte Strafansvar for hans Forhold med Hensyn til Lommeuret, vil han for sit øvrige i Dommen fremstillede Forhold være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253. Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Dage. Tiltalte vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Hans Frederik Nielsen, kaldet Hans Frederiksen, bør hensættes i simpelt Fængsel i fire Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover-

samt Hof- og Stadsrettens Dom bestemte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Asmussen og Overretssagfører Møller 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksborg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Frederik Nielsen, kaldet Hans Frederiksen, der er født den 2 April 1847 og anset ifølge bemeldte Birks Ekstrarets Dom af 8 Marts 1879 efter Straffelovens § 228, jvfr. § 51, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, aktoneret for Bedrageri, og ere Sagens Omstændigheder efter den af Tiltalte afgivne Forklaring og det i øvrigt oplyste følgende:

Ifølge Forlig af 7 September 1898, ratihaberet inden Forligskommissionen for Frederiksborg Amts første Forligskreds den 10 s. M., forpligtede Tiltalte sig til under Eksekutionstvang at betale sin Gæld til Købmand Frederik Karl Emil Karlsen af Hillerød, stor 34 Kr. 87 Øre, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligets Dato til Betaling sker og Halvdelen af alle med Inkassationen og Forliget forbundne Omkostninger med et nærmere bestemt ugentligt Afdrag og pantsatte til Sikkerhed herfor en Del Løsørengsstande, deriblandt et Lommeur, nogle Fjerkreaturer, en Gris og et Svinehus. Den 15 s. M. blev Forliget tinglæst ved Tiltaltes Værneting. Af det skyldige Beløb har Tiltalte ikkun betalt i Afdrag i alt 8 Kr. 50 Øre, og har han af de pantsatte Genstande, der, bortset fra Lommeuret, ere satte til en Værdi af i alt 67 Kr. 25 Øre, foruden Lommeuret, som han i indeværende Aars Foraar har leveret til sin Søn, Arbejdsmand Anders Peter Nicolai Nielsen, i Vinteren 1898—99 disponeret over Genstande til en Værdi af 47 Kr., idet han dels har slagtet og med sin Familie fortæret Grisen og en Del af Fjerkreaturerne, dels har afhændet de øvrige Fjerkreaturer og Svinehuset.

Tiltalte har forklaret, at han, forinden den ovennævnte Pantsætning fandt Sted, havde foræret Lommeuret til sin nævnte Søn, men at han i Pantsætningens Øjeblik forglemte dette, og denne Forklaring findes efter det oplyste ikke at kunne forkastes. Endvidere har Tiltalte forklaret, at, da han som ommeldt disponerede over en Del af de øvrige pantsatte Genstande, tænkte han ikke paa, at han havde pantsat dem, og tænkte i alt Fald senere, at der i de tilbageværende pantsatte Genstande omtrent kunde være Sikkerhed for Kreditors Tilgodehavende, og da det herefter findes betænkeligt at statuere, at Tiltalte med sin Handlemaade har forbundet nogen bedragerisk Hensigt, vil han være at frifinde, medens Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salærer, ville være at udrede af det offentlige.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 256 med simpelt Fængsel i 12 Dage og tilpligtet at betale Aktionens Omkostninger, være at forandre.

Nr. 278. Højesteretssagfører Hansen
 contra
Jens Gotfred Vadum (Def. Bagger),
 der tiltales for Tyveri.

Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 6 Oktober 1899: Tiltalte, Murersvend Jens Gotfred Vadum, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede samtlige af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Prokurator Larsen 12 Kr. og Defensor, Overretssagfører Møldrup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 November 1899: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Gotfred Vadum til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Murersvend Jens Gotfred Vadum, der er født i Aaret 1874, og som, naar undtages, at han efter sin Forklaring har erlagt Bøder for Drukkenskab og Gadeuorden, og under sin Militærtjeneste tvende Gange har været straffet arbitrært for Tjenesteforseelser, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, da han den 7 September d. A. om Aftenen havde forladt et Værtshus i Aalborg og var kommen ned til Fiskerihavnen ved Toldboden, har aftaget Laaget paa et til en Baad i Havnen fortøjet, uafaaet Hyttefad, der maa antages at have tilhørt Fiskehandlerne Chr. Nielsen og Lars Madsen i Aalborg, og tilegnet sig nogle af de i Hyttefadet opbevarede Fisk.

De nævnte Fiskehandlere, der tidligt den næste Morgen opdagede, at der om Natten havde været nogen ved Hyttefadet, og straks gjorde Anmeldelse om Sagen til Politiet, have ikke kunnet opgive, hvor stort

et Antal Fisk der var stjaalet, og Tiltalte, der ved sin endnu samme Nat ca. Kl. 1, da han kom gaaende fra Havnen, stedfundne Anholdelse fandtes i Besiddelse af 14 Stkr. Torsk, har, idet han ved den paagældende Lejlighed var temmelig stærkt beruset, uden at dette dog, efter hvad der i øvrigt foreligger, kan antages at have haft nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed, ogsaa nægtet at kunne huske, hvor mange Torsk han tog, men der er dog efter det foreliggende ikke Grund til at antage, at han har stjaalet mere end de 14 Stkr. Torsk, af hvilke han, som meldt, ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse, og som under Sagen ere vurderede til 1 Kr. 25 Øre og udleverede ovennævnte Fiskehandler Madsen, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom . . . vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 30 Januar.

Nr. 269.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Ludvig Christian Vestergaard (Def. Jensen),

der tiltales for ved Uagtsomhed at have forarsaget en andens Død.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 November 1899: Tiltalte Christian Ludvig Vestergaard bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Larsen og Prokurator Casse, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er det oplyst, at Tiltalte i længere Tid har lidt af en Øjensygdom, der ifølge indhentet Lægeerklæring medfører, at hans Synsstyrke er betydelig nedsat, og at han ser daarligt netop i den Del af Synsfeltet, der normalt har det skarpeste Syn. Selv om det imidlertid kunde antages, at Tiltalte paa Grund deraf har været ude af Stand til i betimelig Tid at blive Trækkevognen var, vilde det ikke kunne fritage ham for Strafansvar for paa den i Dommen ommeldte Maade at have forvoldt Lous Død, idet han har erkendt i flere Aar at have været paa det rene med, at han paa Grund af sin Øjensvaghed ikke kunde holde tilstrækkeligt Udkig med Færdslen paa befærdede Steder og saaledes var uskikket til at være Kusk paa saadanne Steder. Det billiges derfor, at han er anset efter

Straffelovens § 198, og da det findes at maatte have sit Forblivende ved den valgte Straf, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Ludvig Christian Vestergaard, der er født den 28 Januar 1858, og som ikke er funden forhen straffet, for ved Ugatsomhed at have foraarsaget en andens Død.

Ifølge Sagens Oplysninger blev Handelsmand Carl Ferdinand Lou, der var født den 6 September 1830, den 22 August d. A. Kl. 3 Eftm. væltet omkuld paa Nørrebrogade lige ved Peter Fabersgade af en Enspænder-Ponnyvogn, paa hvilken Tiltalte var Kusk. Lou, der paa det fornævnte Sted holdt med sin med Frugt belæssede Trækkevogn i den højre Side af Kørebanen med det højre Hjul i Rende-
stenen, stod midt mellem Trækkevognens 2 Arme, da det forreste højre Hjul paa Tiltaltes Vogn, idet Tiltalte vilde køre forbi, fik fat i Trækkevognens venstre Arm, og derved væltede saavel Trækkevognen som Lou. Lou faldt bag over og stødte i Faldet sit Hoved stærkt imod Fortovets yderste Flise, hvor han blev liggende, indtil han blev rejst op og ved Politiets Hjælp blev bragt til sit Hjem, medens Trækkevognen, hvis ene Arm havde faaet fat i de forreste højre Fjedre paa Ponnyvognen, blev slæbt en halvhundrede Alen hen ad Gaden, inden Tiltalte fik sin Hest stanset. Kort efter sin Hjemkomst blev Lou undersøgt af en Læge, der fandt hans højre Isseben næsten i sin Helhed dækket af en Blodbule ca. 10 Centimeter i Længde og ca. 6 Centimeter i Brede; endvidere havde Lou, der klagede sig meget over Hovedpine, Opkastninger, og var uklar, let agiteret samt noget rystende og frembød tydelige Tegn paa en Hjernerystelse. Noget senere samme Dag hen ad Aften blev han paany undersøgt af Lægen, og Lou var da vild, laa i Hallucinationer og rystede stærkt, hvorfor han blev indlagt paa Kommunehospitalet, paa hvis 6te Afdeling han afgik ved Døden den 25 August d. A. som Følge af et Brud paa Hjerneskillen. Efter en fra Overlægen paa Kommunehospitalets 6te Afdeling indhentet Erklæring maa det antages, at Lous Død er indtraadt som Følge af hans ved Paakørselen foranledigede Fald.

Færdig fra Trykkeriet den 8 Februar 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899.

Nr. 36.

Tirsdagen den 30 Januar.

Om Paakørselen har Tiltalte afgivet følgende Forklaring, der i det væsentlige stemmer med det i øvrigt oplyste, og som i sin Helhed vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Da Tiltalte den paagældende Dag kørte i Nørrebrogades højre Side udefter, gjorde hans Hest, mindst 30—40 Alen fra det Sted, hvor Paakørselen fandt Sted, et Spring til Siden og gik noget stærkere paa i Anledning af, at den var bleven bange for en elektrisk Sporvogns Ringen. Tiltalte har imidlertid erkendt, at den Gang Paakørselen fandt Sted, havde han fuldstændig Herredømme over Hesten, der løb i et godt Trav, og at der ikke befandt sig nogen Vogn eller andet ud for Trækkevognen, som vilde have hindret ham i at dreje af for denne, men at Grunden til, at han ikke gjorde dette, alene var, at han ikke havde set Trækkevognen og Lou, der stod ved denne, og at dette alene skyldtes, at han, der i øvrigt er noget nærsynet, under sin Kørsel ikke havde passet ordentlig paa eller set sig ordentlig for.

Under Sagen har Tiltalte udbetalt Lous Enke i Erstatning 1000 Kroner, hvormed hun har erklæret sig tilfreds.

I Henhold til det anførte findes Tiltalte ved det af ham udviste Forhold at have ved Uagtsomhed forarsaget Lous Død, og han vil som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 198 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Nr. 35. **Kjøbenhavns Magistrat (Shaw)**

contra

Den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, der behandler Fællesboet efter afdøde fhv. Restauratør Niels Chr. Jensen og tidligere ligeledes afdøde Hustru (Ingen),

betr. et Skattespørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 26 November 1898: Den af Kjøbenhavns Magi-

strat i nærværende Bo anmeldte Fordring paa 112 Kr. 50 Øre som Indkomstskat for April Kvartal 1897 kan ikke anerkendes.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 18 Januar f. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appel- labilis.

Den i Lov om Landkommunernes Styrelse m. v. af 6 Juli 1867 § 56 indeholdte Bestemmelse om, at samme Lovs § 21 gælder for alle Rigets Kommuner, kan alene antages at sigte til at tilvejebringe almindelig Gensidighed med Hensyn til den For- deling af Skatteydelsen, hvorom der ifølge § 21 bliver Spørgs- maal, naar den skattepligtige i Skatteaaret tillige har haft fast Ophold i andre Kommuner. Da den afdøde imidlertid, som i den indankede Decision anført, i de foregaaende Skatteaar og indtil sin Død udelukkende har haft fast Ophold i Kjøbenhavn, vil Lov 6 Juli 1867 § 21 som Følge heraf ikke kunne komme i Betragtning ved Bedømmelsen af den afdødes Skattepligt, lige- som § 6, 2det Punktum, i Lov 19 Februar 1861 om Kjøbenhavns kommunale Skatter af samme Grund ej heller kan komme til Anvendelse. Derimod maa afdødes Skattepligt afgøres efter sidstnævnte Lovs § 6, 1ste Punktum, jfr. § 16, og da det i Boet anmeldte Krav har Hjemmel i disse Bestemmelser, vil det være at anerkende.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Den af Appellanten, Kjøbenhavns Magistrat, i Boet efter afdøde forhenværende Restauratør Niels Chr. Jensen og tidligere afdøde Hustru anmeldte For- dring paa Indkomstskat for April Kvartal 1897 vil være at anerkende i Boet. Processens Omkostningejr ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Efter at for- henværende Restauratør Niels Chr. Jensen den 18 Maj 1897 var af- gaaet ved Døden her i Staden, og hans og tidligere afdøde Hustrus Fællesbo var taget under Behandling af Skiftekommissionen, anmeldte Kjøbenhavns Magistrat i Boet en Fordring paa Indkomstskat til Kjøben- havns Kommune for April Kvartal s. A. 112 Kr. 50 Øre, og da denne Fordring ikke blev anerkendt, idet det fra Boets Side gjordes gældende, at Jensen, da han ikke i Skatteaaret 1897—98 havde haft 4 Maaneders Ophold i Kjøbenhavns Kommune, i det hele ikke var bleven skattepligtig til Kommunen for nævnte Skatteaar, har Kjøben-

havns Magistrat begæret Spørgsmaalet afgjort ved Skiftekommissionens Decision.

Det er uomtvistet, at Jensen, der i de foregaaende Skatteaar og indtil sin Død har været bosiddende i Kjøbenhavn, med Rette er optaget paa Skatteligningen for 1897—98, og Spørgsmaalet drejer sig saaledes alene om den fra Boets Side paaberaabte Fritagelsesgrund har Lovhjemmel. En saadan Hjemmel skønnes imidlertid at foreligge.

Den i Landkommunalloven af 6 Juli 1867 § 21, hvilken § ved samme Lovs § 56 er gjort gældende for alle Landets Kommuner, indeholdte Forskrift om at »fast Ophold af kortere Varighed end 4 Maaneder ikke kommer i Betragtning«, maa nemlig antages at indeholde den almindelige — ogsaa for Kjøbenhavns Kommune gældende — Regel om Varigheden af det faste Ophold i et Skatteaar, der kan begrunde Skattepligt til en Kommune; og da nu Afdøde, som anført, ved sin den 18 Maj 1897 indtrufne Død ikke havde haft 4 Maaneders Ophold i Kjøbenhavns Kommune i Skatteaaret 1897—98, maa hans Skattefrihed for bemeldte Skatteaar saaledes blive en Følge af fornævnte Bestemmelse, uden at det herefter bliver nødvendigt at undersøge, om saadan Frihed ikke alt var hjemlet ved Ordene i Lov 19de Februar 1861 § 6, 2det Punktum.

Som Følge heraf vil den af Kjøbenhavns Magistrat anmeldte Fordring paa Indkomstskat for April Kvartal 1897 ikke kunne anerkendes. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 1 Februar.

Nr. 11. **Bestyrelsen for Hesteavlforeningen »Holger Danske«** af Skals (Jensen)

contra

Gaardejer **Niels Juul Christensen** (Salomon),

betr. en Hestehandel.

Gerlev-Onsild Herreders Gæsterets Dom af 26 September 1894: Hovedcitanterne, Bestyrelsen for Hesteavlforeningen »Holger Danske« af Skals, bestaaende af J. A. Thorup af Skals, Chr. Dalsgaard samme Steds, Laust Jacobsen af Varde, Peder Mortensen af Ulbjerg og Peder Madsen af Havris bør for Tiltale af Kontracitanten, Gaardejer Niels Juul Christensen af Dalbyover, i Kontrasagen fri at være, og bør Kontracitanten mod Tilbagelevering af ovennævnte, den 11 April f. A. solgte og den 18de s. M. afleverede, da 4 Aar gamle røde Hingst med hvid Sok paa højre Bagben, til Hovedcitanterne betale 4010 Kr. med Renter af 4000 Kr. 5 pCt. p. a. fra den 25 April f. A. til Betaling sker, samt for Hingstens Fodring og Røgt fra den 18 April f. A., indtil Kontracitanten modtager den tilbage, et saadant Beløb, som af uvillige, inden Retten udmeldte Mænd fastsættes, dog

ikke over 2 Kr. om Dagen og saaledes, at der ved Erstatningens Ansættelse tages Hensyn til den Nytte, Hovedcitanterne skønnes at kunne have haft af Hingsten i det nysnævnte Tidsrum. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 April 1895: De Indstævnte, Bestyrelsen for Hesteavlforeningen »Holger Danske«, bør til Citanten, Gaardejer Niels Juul Christensen, betale 3000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 25 Oktober 1893 indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige findes at kunne tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte, efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger nærmest bestyrke det i denne antagne Resultat, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve. De Salærer, deri indbefattet Porto-udgifter, der tilkomme den for Indstævnte beskikkede Sagfører for Højesteret samt de Sagførere, der have været beskikkede for ham til Optagelse af nogle Tingsvidner, ville være at udrede af det offentlige.

For den Forhaling af Sagen, der efter dens Indankning for Højesteret har fundet Sted, og som efter det foreliggende falder den for Indstævnte beskikkede Sagfører til Last, vil denne ikke kunne undgaa at anses med en Bøde, der vil kunne bestemmes til 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner. I Salarium tillægges der Sagførerne A. Andersen og Schibbye hver 40 Kroner og Højesteretssagfører Salomon 200 Kroner, som udredes af det offentlige. Højesteretssagfører Salomon bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 300 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at Citanten, Gaardejer Niels Juul Christensen af Dalbyover, til de Indstævnte, Bestyrelsen for Hesteavlforeningen »Holger Danske«, bestaaende af Gaardejerne J. A. Thorup og Chr. Dalsgaard af Skals, Laust Jacobsen af Varde, Peder Mortensen af Ulbjerg og Peder Madsen af Havris, den 11 April 1893 for en Sum af 7000 Kr. og 1000

Kr. i Vilkaar solgte en rød 4 Aars Hingst, der den 17de s. M. blev ført til Skals Kro og sammesteds den paafølgende Dag overleveret til de Indstævnte, og ved Handelens Afslutning har indestaaet for, at Hingsten ikke havde saakaldte »skjulte« eller »usynlige« Fejl, men at det desuagtet har vist sig, at den er Krybbebider, have de Indstævnte, der samtidig med, at de modtog Hingsten af Citanten, til denne have udbetalt 4000 Kr. som Afdrag paa Købesummen, under nærværende Sag i 1ste Instans ved en Gæsteret sagsøgt Citanten dels til Tilbagebetaling af de ommeldte 4000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 25 April 1893 indtil Betaling sker, dels til Betaling af 10 Kr., som de Indstævnte have erlagt for Dyr lægeattester, dels endelig til at erlægge fra den 18 April 1893 at regne, og indtil Hingsten tilbageleveres, i Foder- og Pasningspenge for samme 2 Kr. pr. Dag eller efter uvillige Mænds Skøn, alt mod at Citanten faar Hingsten tilbageleveret levende eller død, medens Citanten, der under Hovedsagen har paastaaet sig frifunden for de Indstævntes Tiltale, under en Kontrasag paastod de Indstævnte tilpligtede in solidum at betale ham Restbeløbet af den egentlige Købesum, 3000 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontraforligsklagens Dato den 25 Oktober 1893 indtil Betaling sker. Ved Gæsteretsdommen ere de Indstævnte under Kontrasagen frifundne for Citantens Tiltale, medens denne under Hovedsagen er tilpligtet mod Hingstens Tilbagelevering at betale efter de Indstævntes Paastand, saaledes at det Beløb, der tilkommer dem for den ommeldte Hingsts Fodring og Røgt, skal fastsættes af uvillige inden Retten udmeldte Mænd, dog ikke over 2 Kr. pr. Dag, og saaledes, at der ved Erstatningens Ansættelse tages Hensyn til den Nytte, de Indstævnte skønnes at kunne have haft af Hingsten i det ovenanførte Tidsrum; og Citanten har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande. De Indstævnte procedere derimod til Gæsteretsdommens Stadfæstelse.

Det er in confesso, at Citanten ved Handelens Afslutning har indestaaet for, at Hingsten ikke havde skjulte eller usynlige Fejl, til hvilke den saakaldte »Krybbebiden« efter Sagens Oplysninger maa henregnes; men medens de Indstævnte, som ovenfor antydet, paastaa, at Hingsten ved Handelens Afslutning den 11 April 1893 var Krybbebider, har Citanten benægtet, at Hingsten, der er lagt til hos ham og født i Aaret 1889, og som, indtil den blev afhændet til de Indstævnte, udelukkende har været i hans Besiddelse, har haft den ommeldte Fejl i hans Besiddelsestid, og han har paastaaet, at Fejlen, hvis Hingsten nu maatte findes at have samme, hvad han dog ikke har villet indrømme, maa være opstaaet efter Salget.

Af forskellige under Sagen afhørte Vidner have Citantens Sønner, Tjenestekarlene Laurits Christensen og Niels Juul Christensen, der have passet den omhandlede Hingst henholdsvis i Aaret til April 1891 og i de efterfølgende to Aar, i deres Vidneforklaringer — hvilke Parterne have taget for gyldige uden Beedigelse, og mod hvis Troværdighed de Indstævnte, af hvem de nævnte Personer ere førte som Vidner, ingen Indsigelse have fremsat — udsagt, at Hingsten ikke har haft større Tilbøjelighed til at bide eller gnave i Krybben end andre Heste i Almindelighed, og at de aldrig have hørt Tale om, at Hingsten var

Krybbebider, lige saa lidt som de selv have bemærket noget Tegn herpaa og navnlig aldrig have hørt den give nogen gylpende Lyd; og ligeledes har Gaardejer Christen Johnsen Vinther — der er Brodersøn af Citantens Hustru og efter sin Forklaring ofte har set Hingsten samt er sikker paa, at han har været hos Citanten nogle Dage før den 11te April 1893, og rimeligvis ogsaa har været der i Dagene derefter, samt i den sidste Tid førend Hingsten blev solgt, ofte har staaet inde hos den i dens særskilte Stald, hvad han er sikker paa at have gjort omtrent en halv Time — som Vidne edelig forklaret, at Hingsten, naar Vidnet saaledes har set og hørt den, ikke gnavede i Krybben eller gav nogen gylpende Lyd fra sig eller slugte Vind eller i øvrigt viste Tegn til at fejle noget, ligesom Vidnet aldrig har hørt Tale om, at Hingsten var Krybbebider eller havde nogen Fejl; hvorhos Sognefoged Rasmus Rasmussen af Dalbyover, der maa antages at bo i Nærheden af Citanten og jævnlig at have iagttaget Hingsten hos ham, efter sin edelige Vidneforklaring aldrig har hørt Tale om, at Hingsten viste Tegn paa at være Krybbebider, og til en Politirapport af 25 Maj 1893 har udsagt, at han aldrig har opdaget eller haft nogen Tanke om, at Hingsten havde denne Mangel. Derimod gaar en af Dyr læge Jacobsen i Skals afgiven og beediget Erklæring ud paa, at Hingsten, som han undersøgte den 21 April 1893, saavel naar den fortærer sit Foder som naar den staar ledig i Spiltouget, undertiden bider om Krybberanden og lader samtidig høre en ejendommelig grytende, gylpende Lyd, ligesom der ogsaa paa Halsen kan iagttages Nedsynkningsbevægelser, og at der paa de mellemste Fortænder i Overmundens endvidere kan ses nogen Afslidning af den forreste Rand, hvilket tyder paa, at Hingsten ikke for ganske nylig har begyndt at udøve Fejlen, samt at Hingsten herefter maa erklæres for at være Krybbebider og efter Jacobsens Overbevisning har været det i længere Tid og under alle Omstændigheder før den 11 April 1893; og ligesom endvidere Dyr læge Pyndt i Viborg i Henhold til en af ham den 23de s. M. foretagne Undersøgelse af Hingsten i en under Sagen beediget Erklæring har udtalt, at Hingsten er Krybbebider i høj Grad, idet den af og til bider i Krybberanden og frembringer en grytende eller gylpende Lyd, hvorhos der ses Afslidning af den forreste Rand paa de mellemste Fortænder i Overmundens, samt at det er hans Overbevisning, dels paa Grund af Krybbebidningens betydelige Grad, dels paa Grund af Afslidningen paa Tænderne, at Hingsten har haft Fejlen i en Tid, i al Fald forinden den 11 April 1893 — saaledes har det veterinære Sundhedsraad i en Erklæring af 11 September 1893 bl. a. udtalt, at Hingsten er Krybbebider og har haft denne Fejl allerede den 11te April næstforhen. Ved sin Afhøring som Vidne nægtede imidlertid Dyr læge Jacobsen at besvare det ham forelagte Spørgsmaal, om Krybbebideri kan fremkomme aldeles pludselig, f. Eks. i Løbet af en Dag, fordi Hesten bliver irriteret, eller paa Grund af Forandring i Foderet og Drikkevandet — hvilket Spørgsmaal ogsaa forblev ubesvaret i en det veterinære Sundhedsraad afæsket Erklæring af 12 Marts f. A., hvori Raadet indskrænkede sig til at ytre, at da der ikke i Sagen var fremkommet noget væsentligt nyt siden Afgivelsen af dets forrige Erklæring, maatte Raadet fastholde sin deri udtalte Anskuelse — og medens Dyr læge Pyndt i sin beedigede Vidneforklaring har udsagt, at

han ikke ved, om Krybbebideri kan opstaa saaledes som foran anført, gaar en under Sagen fremlagt Erklæring af Dyr læge Hansen i Øster-tørslev, imod hvilken de Indstævnte ingen Indsigelse have fremsat, ud paa, at dette ikke er umuligt, og at en Hest kan blive Krybbebider naarsomhelst, uden at man som Regel kan paavise bestemte Aarsager og sjælden nogen bestemt Dag, hvad i øvrigt stemmer med Udsagn af forskellige under Sagen førte Vidner. Saavel Dyr læge Pyndt, der efter sin Forklaring ikke kender andre Tegn paa Krybbebideri end den gryntende Lyd og Afslidning af Tænderne, som Dyr læge Hansen have tillige erklæret, at en Hest kan være Krybbebider, uden at det kan ses ved en Afslidning af Tænderne, hvortil sidstnævnte har føjet, at det omvendte ogsaa kan være Tilfældet, og at det aldrig kan afgøres alene ved Undersøgelsen af Tænderne, om Hesten er Krybbebider, hvorimod der til at afgøre dette ubetinget fordres, at man hører og ser de ejendommelige Nedsynkningsforhold, som gøre Hesten til Krybbebider.

Idet der nu efter de ovenanførte Vidneforklaringer af Citantens Sønner, Gaardejer Christen Johnsen Vinther og Sognefoged Rasmus Rasmussen findes at maatte gaas ud fra, at Hingsten, medens den var i Citantens Besiddelse, ikke har vist noget Tegn til at være Krybbebider, samt naar henses til det ovenfor sidst anførte saavelsom til de lidet bestemte Udtalelser i Dyr lægerne Jacobsens og Pynchts Erklæring om, fra hvilket Tidspunkt Hingsten antages at have haft Mangelen — til hvilke Erklæring er det veterinære Sundhedsraad maa antages væsentlig at have henholdt sig — og da der ikke kan lægges videre Vægt paa de foreliggende Vidneforklaringer om Hingstens Adfærd den 18 April 1893 og den eller de nærmeste Dage, kan der ikke anses at være Føje til at antage, at Hingsten — som de Indstævnte ses at have i 1893 ladet bedække Hopper saavel for Medlemmer af den ovennævnte Hesteavlsforening som for andre — var behæftet med den ommeldte Mangel allerede ved den paagældende Handels Afslutning af Parterne den 11 April 1893.

De Indstævntes i Sagen nedlagte Paastand maa som Følge heraf anses for ubeføjet, og da de i øvrigt, hvad angaar Kontrasagen for Gæsteretten, ikke have fremsat anden Indsigelse end en Protest imod, at den indstævnte Bestyrelses ovennævnte enkelte Medlemmer dømmes in solidum eller personlig, og denne Protest maa anses hjemlet ved det foreliggende, idet Handelen om Hingsten er af Citanten afsluttet med Bestyrelsen som saadan, vil følgelig Citantens Paastand i Sagen være at tage til Følge overensstemmende hermed, saaledes at den indstævnte Bestyrelse tilpligtes at betale Citanten 3000 Kr. med Renter som paastaaet.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredagen den 2 Februar.

Nr. 272.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Rasmus Carl Pedersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 7 November 1899: Arrestanten Rasmus Carl Pedersen bør straffes med Tugthusarbejde i 2½ Aar og betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 December 1899: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Højesteretssagfører Levison og Overretsprokurator Juel for Overretten betaler Arrestanten Rasmus Carl Pedersen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Carl Pedersen til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Rasmus Carl Pedersen, som er født den 1 August 1866 og som ofte tidligere er straffet, saaledes ifølge Højesterets Dom af 29 Juni 1894 i Medfør af Straffelovens § 241 efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og senest ved Bjerge-Aasum Herreders Ekstrarets Dom af 26 November 1895 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., for 5te Gang begaaet Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar, tiltalt for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Arrestanten har i en Række Forhør erkendt, at han en Dag i Slutningen af Maj Maaned dette Aar har til Jernhandler Carl Petersen

solgt en Del under Sagen i Bevaring taget Støbegods af Metal, hvorom Arrestanten har forklaret, at han samme Dag havde fundet det til-dækket med Jord paa en Mark ca. 100 Alen fra den Aktieselskabet »Atlas« tilhørende Fabrik ved Østre Fasanvej. Da ved de af Støbe-mester Harald Valdemar Hansen, Værkfører Hans Christian Hansen og Forvalter Niels Frederik Christian Bager aflagte beedigede Forklaringer det nævnte Aktieselskabs Ejendomsret maa anses tilstrækkeligt godt-gjort i alt Fald til en Del, tilsammen til 33 Kr. 50 Øre vurderede Metalgenstande af det i Bevaring tagne Støbegods, som for nævnte Jern-handler Petersen ifølge sin Forklaring ved den anførte Lejlighed havde afkøbt Arrestanten, da Direktør Vöhtz, som paa Aktieselskabets Vegne har haft den faktiske Raadighed over alle Selskabet tilhørende Metal-dele, har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til samtlige de nysnævnte Metalgenstande, da dernæst den af Arrestanten afgivne, i og for sig usandsynlige Forklaring om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af de ommeldte Genstande, er ganske ubestyrket, og da der endelig, som Følge af Arrestantens tidligere Forklaringer paa dette Punkt, ikke findes at kunne tages noget Hensyn til hans i de senere Forhører fremsatte, ganske ubegrundede Benægtelse af, at de oven-ommeldte, under Sagen i Bevaring tagne Metaldele ere identiske med dem, som han, som ovennævnt, har solgt til Jernhandler Petersen, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Fr. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til med Hensyn til de ovenomtalte, til 33 Kr. 50 Øre vurderede Genstande at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, dog kun som Hæler, eftersom Omstændighederne ikke findes med tilstrækkelig Bestemthed at vise hen til, at han selv har stjaalet de paagældende Genstande.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 8de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2½ Aar. Da Arrestanten ved den indankede Dom i Medfør af den førstnævnte Straffebestemmelse er anset paa samme Maade — — vil Dommen være at stadfæste.

Mandagen den 5 Februar.

Nr. 256. Herredsfoged i Øster og Vester Herreder **Kalko** som Skifteforvalter i Dødsboet efter Aftægtsmand **Søren Gundesens** Enke, **Kirstine Hansdatter** og Herredsfuldmechtig, Kancelliraad **Hans Andresen** som Tilsynsværge for den borteblevne **Anders Nielsen Gundesen** (Asmussen e. O.)

contra

Bogholder **Niels Søren Gundesen** (Jensen e. O.),

betr. Forstaaelsen af et Testament.

Øster- og Vester Herreders Skifterets Decision af 6 Maj 1899: Halvdelen af forommeldte Bos beholdne Formue vil være

at dele efter Loven mellem Arvingerne efter Arveladeren Søren Gundersen, saaledes at der tages Hensyn til Arveforholdene ved dennes Død den 13 Januar 1866.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Oktober 1899: I det oven ommeldte Bo bør Halvdelen af den beholdne Formue udlægges som Arv til Citanten, Bogholder Niels Søren Gundersen. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves. De Parternes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Appellanterne 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Jensen hver 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 7 Maj 1862 oprettede daværende Gaardmand, senere Aftægtsmand Søren Gundersen og Hustru Kirstine eller Kirsten Hansdatter af Østerbredmose, der ikke havde eller ventede at faa Livsarvinger, et gensidigt Testament, hvorefter, naar en af dem afgik ved Døden, den længstlevende skulde beholde deres hele fælles Bo, baade fast Ejendom og Løsøre, som sin uindskrænkede Ejendom uden Paatale af den andens Arvinger, hvorefter det i Testamentet hedder:

»Dersom den længstlevende ikke indlader sig i nyt Ægteskab og heller ikke efterlader sig nogen testamentarisk Disposition, hvorved den bestemmer, hvorledes der skal forholdes med Formuen, da skal ved dens Død alt, hvad den efterlader sig, deles i 2 lige Dele, hvoraf hvers Arvinger tage den Del, som efter Loven kan tilfalde dem.« Efter at fornævnte Kirstine eller Kirsten Hansdatter, der ved sin Mands den 13 Januar 1866 indtrufne Død havde overtaget Boet som hans Universalarving ifølge bemeldte Testament, den 14 September 1897 selv var afgaaet ved Døden uden at have indgaaet nyt Ægteskab og uden at efterlade sig anden testamentarisk Disposition end den nævnte, blev hendes Bo taget under Behandling ved Skifteretten, og paa den første i Boet den 10 December 1897 afholdte Skiftesamling — paa hvilken det, bl. a. fordi Tilsynsværger for de fraværende Arvinger er-

klærede, at han ikke paa disses Vegne kunde paatage sig Gældsansvaret, bestemtes, at Boet vilde være at behandle som Gældsfragaalesbo — blev der bl. a. fremlagt en af Skifteretten paa Grundlag af de af de mødte givne Oplysninger udarbejdet Fortegnelse over Arvingerne efter de paagældende Ægtefæller.

I denne Fortegnelse opgaves som Mandens, Søren Gundesens, Arvinger hans i 1855 afdøde Broder Niels Gundesens Børn, af hvilke imidlertid efter Fortegnelsen kun to havde overlevet Søren Gundesens, nemlig en Søn af Niels Gundesens andet Ægteskab, Anders Nielsen Gundesens af Nordby paa Fanø, der opgaves at være død i 1870 eller 1871, og en Søn af hans 3dje Ægteskab, nemlig Citanten, Bogholder Niels Søren Gundesens af Nordby, der var mødt paa Skiftet.

Angaaende den først nævnte Anders Nielsen Gundesens oplystes det derefter i en af Skifteretten ved Boets Foretagelse den 25 Marts d. A. fremlagt Skrivelse fra Fanø Birks Kontor af 19 November f. A., at hans Dødsfald ikke var anmeldt til Birkets Skifteret, idet han var forsvunden paa Søen, saaledes at der ikke havde fuldt Bevis for hans Død, i hvilken Henseende det i Skrivelsen udtales, at han ifølge indhentede Oplysninger i Foraaret 1870 skal være afsejlet fra Grenaa til England med en Skonnert, og at der om dennes eller dens Besætnings Skæbne ikke haves nogen Efterretning, efter at Skibet paa bemeldte Rejse havde passeret Skagen. I øvrigt oplystes det i Skrivelsen, at Anders Nielsen Gundesens, da han forsvandt, efterlod sig en Hustru og en med hende avlet Søn, at Hustruen døde den 26 Juni 1878 uden at efterlade sig andre Livsarvinger end bemeldte Søn, og at denne er afgaaet ved Døden den 5 Juli 1887 uden at efterlade sig Livsarvinger, hvorimod han ved testamentarisk Disposition havde indsat sin Moster, Kjersten Marie Hansen, som sin Universalarving.

Efter Fremlæggelsen af denne Skrivelse bemærkede Skifteforvalteren til Skifteprotokollen, at den borteblevne Anders Nielsen Gundesens — idet der ikke fra fornævnte Kjersten Marie Hansen efter den til hende derom af Birkedommeren i Fanø Birk rettede Opfordring var fremkommet nogen Anmeldelse eller Legitimation for hendes Arveret — maatte anses at være Arving i Boet.

Dette blev imidlertid bestridt af Citanten, der — idet han gjorde gældende, at Arven, navnlig ogsaa den Halvdæl, der ved Testamentet er tillagt den førstafdødes Arvinger, først er falden ved den længstlevendes Død den 14 September 1897, paa hvilket Tidspunkt Anders Nielsen Gundesens ikke var i Live, og idet han derhos forment, at der i hvert Fald ved Udtrykket »hvers Arvinger« i den ovenfor citerede Del af Testamentet maa være sigtet til de paagældendes Arvinger paa den Tid, da den længstlevende døde, og ikke til et tidligere Tidspunkt — for Skifteretten nedlagde Paastand om, at Halvdelen af Boets beholdne Formue i Henhold til Testamentet udlægges ham som Søren Gundesens eneste Intestatarving paa den Tid, da dennes Enke afgik ved Døden.

Indstævnte, Kancelliraad, Herredsfuldmægtig Andresen i Varde, der af Skifteretten var bleven beskikket som Tilsynsværge for den borteblevne Anders Nielsen Gundesens, paastod derimod, at der paa Skiftet vilde være at udlægge denne som Mandens Brodersøn den ham ved Delingen efter Loven tilkommende Del af Mandens Bo, idet han i

saa Henseende paaberaabte sig, at der ikke i Testamentet i Forbindelse med dettes Bestemmelse om, at Boet ved den længstlevendes Død skulde deles i to lige Dele mellem hvers Arvinger, indeholdes nogen Forskrift om, at Arveforholdene ved den længstlevendes Død skulde lægges til Grund for Delingen, hvoraf det formentlig efter de almindelige Regler maa blive en Følge, at Tidspunktet for Arvefaldet, for saa vidt angaar den Mandens Intestatarvinger tilkommende Del af Boet, maa være Mandens Død, paa hvilket Tidspunkt Anders Nielsen Gundersen endnu levede. Ved den af Skifteretten i den saaledes opstaaede Dispute den 6 Maj d. A. afsagte Kendelse eragtedes det, at Halvdelen af Boets beholdne Formue vilde være at dele efter Loven mellem Arvingerne efter Arveladeren Søren Gundersen saaledes, at der tages Hensyn til Arveforholdene ved dennes Død den 13 Januar 1866, og Sagen er nu af Citanten efter Stævning dels til Skifteforvalteren i det paagældende Bo, Herredsfoged F. A. H. Kalko i Varde, paa Boets Vegne, dels til fornævnte Kancelliraad, Herredsfuldmægtig Andresen som beskikket Tilsynsværge for Anders Nielsen Gundersen indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin ovenanførte for Skifteretten nedlagte Paastand. Ingen af de Indtævnte har givet Møde for Overretten.

Efter Indholdet af det omhandlede Testament er der nu ikke Føje til at antage, at nogen Del af de paagældende Ægtefællers Formue skulde være falden i Arv til den førstafdødes Arvinger allerede ved dennes Død saaledes, at ikkun Udbetalingen deraf først skulde ske, naar den længstlevende var afgaaet ved Døden. Ligesom der nemlig var tillagt den længstlevende en ubegrænset Ret til at raade over Formuen ved Testament, hvorhos Bestemmelsen om Formuens Deling mellem begge Arvinger ved den længstlevendes Død tillige var betinget af, at denne ikke havde indladt sig i nyt Ægteskab, saaledes findes de i Testamentet brugte Udtryk om, hvad der skulde være Genstand for denne Deling, at maatte forstaas saaledes, at Arvefaldet for begge Arvingers Vedkommende først skete ved den længstlevendes Død. Der findes derhos endvidere at maatte gives Citanten Medhold i, at der ved Udtrykket »hvers Arvinger« i den paagældende Passus i Testamentet efter hele Sammenhængen maa være sigtet til hver Ægtefælles Arvinger paa det sidstnævnte Tidspunkt, idet navnlig de senere brugte Ord »efter Loven« i den Forbindelse, hvori de staa, maa antages kun at have Hensyn til Delingsforholdet mellem de paagældende Arvinger.

Naar det imidlertid saaledes maa antages, at ikke de Slægtninge af den førstafdøde Mand, der ved hans Død vare hans Arvinger efter Loven, men derimod de, der vilde have været hans Arvinger, hvis hans Død var indtraadt samtidig med den længstlevende Hustrus, ved Testamentet ere kaldte til Arv efter sidstnævntes Død, bliver der i Medfør af Forordningen 11 September 1839 § 1 ikke at afsætte nogen Arv i det omhandlede Bo til den borteblevne Anders Nielsen Gundersen, idet der efter det foranførte ikke haves Vished for, at han har overlevet Hustruen, og da Citanten herefter ifølge det ovenanførte maa anses at være den eneste af den førstafdødes Mands Slægtninge, der har Krav paa at faa udlagt Arv i Boet i Henhold til Testamentet, vil den af ham under Sagen nedlagte Paastand være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertredelse at være begaaet.

Onsdagen den 7 Februar.

Nr. 31. Amtmand over Islands Sønderamt og Vesteramt **J. Havsteen** (Asmussen efter Ordre)

contra

Redaktør **Skapti Josefsson** (Ingen).

betr. Ærefornærmelser.

Nordermule Syssels Ekstrarets Dom af 21 August 1894: Indstævnte, Redaktør og Ansvarhavende af Bladet »Austri«, Cand. phil. Skapti Josefsson i Seydisfjord, bør udrede 80 — firsindstyve — Kroners Bøde til Landskassen, eller, hvis Bøden ikke erlægges inden foreskreven Frist, hensættes i simpelt Fængsel for 24 Dage. De ærefornærmende Udladelser om Citanten, Amtmand J. Havsteen, i Nr. 29 af »Austri« for 28 Oktober 1892 i Artiklen med Begyndelsesordene: »Magister Eiríkr Magnussons Sag« og Artiklen som en Helhed mortificeres. Indstævnte bør tillige udrede alle fra denne Sag hidrørende Omkostninger, som om den ikke var beneficeret, derunder passende Salær til den beskikkede Sagfører, Sysselskriver Jon Runolfsson i Seydisfjord. Dommen at efterkommes inden 15 Dage fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 30 September 1895: Appellanten, Redaktør Skapti Josefsson, bør for Indstævnte, Amtmand Julius Havsteens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 31 Marts 1898 er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Det Appellantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Nærværende Sag blev for Underretten anlagt i Henhold til Ordre fra Landshøvdingen og efter meddelt Bevilling til fri Proces af Amtmand Julius Havsteen mod ansvarhavende Redaktør af Bladet »Austri«, Skapti Jósefsson, i Anledning af Ærefornærmelser i en Artikel med Indledningsordene: »Magister Eiríkr Magnússon's Sag« i bemeldte Blads Nr. 29, der udkom 28 Oktober 1892, og blev Sagen paakendt i Nordermule Syssels Ekstraret 21 August f. A. paa den Maade, at Appellanten dømtes, under Henviisning til den almindelige Straffelovs § 218, smh. med § 217, til at udrede en Bøde af 80 Kr. til Landskassen eller subsidiært til 24 Dages simpelt Fængsel, hvorhos den ommeldte Bladartikel i sin Helhed mortificeredes, og Appellanten dømtes til at betale alle fra Sagen hidrørende Omkostninger, som om den ikke var beneficeret, derunder Salær, 20 Kroner, til Indstævntes beskikkede Sagfører, Sysselskriver Jón Runólfsson.

Denne Dom blev først indanket for Landsoverretten ved Stævning af 9 November f. A., men den Gang afvistes Sagen ved Landsoverrettens Dom af 25 Marts d. A., hvorfor man nu for anden Gang har paaanket den ved Stævning af 22 April d. A. For Overretten har Appellanten paastaet, at den paaankede Dom bliver annulleret, og at Sagen afvises fra Underretten, samt subsidiært, at Dommen underkendes, og at Appellanten fuldstændig frifindes, eller at Bøden nedsættes, og endelig at Indstævntes Fuldmægtig for Underretten, Sysselskriver Jón Runólfsson, idømmes Bøde for at have ført denne Sag i Retten hos sine Foresatte, og at følgende Ord i hans Deduktionsinlæg for Underretten: »drengægtig Tone«, »Krakileri« og »Vaas« mortificeres, samt at han mulkteres for dem. Endelig paastaar Appellanten Sagens Omkostninger hos Indstævnte med et tilstrækkeligt Beløb. Indstævnte har for Retten paastaet, at den paaankede Dom stadfæstes i sin Helhed, og at Appellanten dømmes til at udrede samtlige Sagsomkostninger, som om Sagen ikke var beneficeret paa Indstævntes Side, derunder passende Salær til den ham for Overretten beskikkede Sagfører.

Der er ikke tilstrækkelig Føje til at annullere Underretsdommen og afvise Sagen fra Underretten paa Grund af, at Citantens i første Instans (Indstævntes) Fuldmægtig eller hans beskikkede Sagfører var Skrivers baade hos den Sysselmand, som fra Begyndelsen af behandlede Sagen, og hos den Sysselmand, som senere paadømte den, og eftersom Forordning 8 Januar 1802, som forbyder Dommeres Skrivere at procedere Sager i Retten hos deres Foresatte, hvilken Forordning Appel-

lanten har paaberaabt sig, oprindelig ikke gaves for Island, og ikke senere er bleven gjort gældende her i Landet, hvorhos den ikke har været her publiceret —, saa vil man ikke kunne paalægge Indstævntes bemeldte Sagfører Mulkt for hans Procederen af Sagen. Man vil ej heller kunne tage Appellantens Annulationspaastand til Følge, for saa vidt den begrundes paa, at Indstævntes Domspaaestand for Underretten har været for ubestemt og almindelig, thi det var ikke fornødent, at han udtrykkelig fremhævede i Stævningen eller i Deduktionen de enkelte Ord eller Sætninger, som han mente var fornærmelige for ham, eftersom den Artikel, hvorpaa Sagens Anlæg begrundedes, og som han ansaa for i dens Helhed og i hvert enkelt Punkt krænkende og nedsettende for sig, blev tilstrækkelig karakteriseret.

Med Hensyn til Sagens Realitet eller den paastævnte Artikel i Bladet »Austri«, som begynder med Ordene: »Magister Eirikr Magnussons Sag er nu sikkert i Begreb med at dø hen med liden Berømmelse«, bemærkes, at Artiklens Tendens er at tale nedsettende om en kriminel Undersøgelse, som Indstævnte i Egenskab af Amtmand instituerede og lod forfølge, og giver Artiklen at forstaa, at denne Undersøgelse har været særdeles ufornudden og ikke ført til andet end Udgift for Landet, og iblandt andet staar i den, at »nu med de sidste Skibe fra Udlandet har man tilskrevet os, at den driftige Amtmand Julius Havsteen, som er Ophavsmand til denne lange Undersøgelse og har med Rette hele Æren for den, har fra Ministeriet for Island modtaget Irettesættelse for hele hans Optræden i Sagen, samt erholdt Paalæg om at lade den falde. Vi vil ikke indestaa for, at dette forholder sig saaledes, men det er i fuldkommen Overensstemmelse med etc.« Denne Fortælling om en Amtmanden af Ministeriet tildelt Irettesættelse er vel urigtig efter det fra Indstævntes Side i Sagen oplyste, men alligevel vil man ikke kunne paalægge Appellanten Ansvar for den, eftersom den ikke kan antages at indeholde en strafbar Ærefornærmelse, og eftersom den paaklagede Artikel ej heller i øvrigt i Henhold til Lovgivningen kan anses injurierende for Indstævnte, bliver Appellanten at frikende for Indstævntes Krav i denne Henseende. Appellantens Paastand om Mortifikation af nogle Udtryk i de af Citantens Fuldmægtig i Underretten fremlagte Søgsmalsdokumenter findes der ikke at være tilstrækkelig Grund til at tage til Følge. Efter Omstændighederne findes det rigtigt, at Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves, og efter dette Udfald af Sagen vil Salær ikke blive tilkendt Indstævntes beskikkede Sagfører for Overretten. For saa vidt Sagen har været beneficeret, attesteres, at Sagførelsen har været lovlig.

Nr. 94.

Vejle Byraad (Shaw)

contra

Købmand Julius Guldmanns Enke, Anna Guldmann, født Petersen (Ingen),

betr. Indstævntes Skattepligt til en Kommune.

Nørvang-Tørrild Herrreders ordinære Rets Dom af 15 April 1898: Indstævnte, Vejle Byraad, ved dets Formand, Borgmester Madsen af Vejle, bør til Citantinden, Købmand Julius Guldmanns Enke, Anna Guldmann, født Petersen, betale 286 Kr. med Renter efter 5 pCt. p. a. fra den 8 September f. A., til Betaling sker, og i Sagsomkostninger 20 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 November 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Underretsakten fremgaar, at det af Citanterne, Vejle Byraad, den 24 December 1897 fremlagte Indlæg er skrevet paa behørigt stemplet Papir. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Vejle Byraad, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Købmand Julius Guldmann i Vejle, som paa den for Aaret 1896 affattede Hovedligning var ansat til at svare Formue- og Lejlighedsskat til Vejle Købstadkommune, den 12 Juni 1896 var afgaaet ved Døden, blev Indstævnte, bemeldte Købmand Guldmanns Enke, Anna Guldmann født Petersen samme Steds, ved den i samme Maaned af Ligningskommissionen foretagne Tillægsligning inddraget under denne og ansat til at svare Skat efter Formue og Lejlighed til Vejle Købstad for 2det Halvaar 1896 med 286 Kroner, hvilket Beløb hun derefter har betalt.

Færdig fra Trykkeriet den 15 Februar 1900.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1899

Nr. 37—38.

Onsdagen den 7 Februar.

Først længere Tid efter den stedfundne Betaling blev Indstævnte efter sit Anbringende gjort opmærksom paa, at hun formentlig med Urette var optaget paa fornævnte Tillægsligning, og hun androg derfor Byraadet om Tilbagebetaling af det erlagte Beløb, og da Byraadet vægrede sig ved at betale Beløbet tilbage, har Indstævnte under nærværende Sag i første Instans søgt Citanterne, Vejle Byraad ved dets Formand, Borgmester Madsen, til Betaling af fornævnte Beløb 286 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 8 September f. A., til Betaling sker. Da Indstævntes Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge, hvorhos Citanterne ere tilpligtede at betale hende Processens Omkostninger for Underretten med 20 Kr., er Sagen nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de ligesom i første Instans have paastaaet Sagen afvist fra Underretten eller sig frifundne for Indstævntes Tiltale.

Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

For saa vidt nu Citanterne have forment, at den Omstændighed, at Indstævnte — hvad der er in confesso — har forsømt overensstemmende med § 27 i Lov om Købstadkommunernes Styrelse m. v. af 26 Maj 1868 inden Udløbet af de i saa Henseende fastsatte Klagefrister at gøre Indsigelse mod den foretagne Skatteansættelse til Ligningskommissionen og Overligningskommissionen, maa bevirke enten Sagens Afvisning som ikke henhørende under Domstolenes Paakendelse eller Citanternes Frifindelse for Indstævntes Tiltale, kan der ikke gives dem Medhold heri, idet Indstævnte, uanset sin Undladelse i den ommeldte Henseende i Medfør af den nævnte Lovs § 28, 2det Stykke, maa være berettiget til at forlange Spørgsmaalet om sin Forpligtelse til overhovedet at betale Skat til Købstadkommunen for det paagældende Halvaar undergivet Domstolenes Afgørelse.

I øvrigt have Citanterne til Støtte for deres Frifindelsespaastand gjort gældende, at naar det i Købstadkommunallovens § 27 bestemmes, at der kan foretages en Tillægsligning paa de Personer, som efter Hovedligningens Affattelse ere tilflyttede Kommunen, og som ere skattepligtige i Henhold til § 26, hvorefter enhver, som har fast Ophold i Kommunen, inddrages under Ligningen paa Formue og Lejlighed, medfører Henvisningen til sidstnævnte Paragraf formentlig, at Tillægsligningen foruden de virkelig tilflyttede Personer maa kunne omfatte ogsaa dem, der, saaledes som Indstævnte, først efter Hovedligningens Affattelse, men forinden Tillægsligningen foretages, have opnaaet selvstændig Skatteevne, naar de vedblivende have Ophold i Kommunen.

Ej heller heri findes der imidlertid at kunne gives Citanterne Medhold, idet der mangler Føje til paa den af Citanterne antagne Maade analogisk at anvende Bestemmelsen i oftnævnte Lovs § 27, hvilken Bestemmelse, for saa vidt den gaar ud paa, at der kan foretages en Tillægsligning paa Personer, som i det i Paragrafen angivne Tidsrum ere tilflyttede Kommunen ikkun kan antages at sigte til en egentlig Tilflytning andet Steds fra, uden at Bestemmelsens positive Karakter giver Rum for dens Anvendelse paa andre Forhold, der med større eller mindre Grund maatte kunne sammenstilles med en Tilflytning til Kommunen, og uden at der kan tillægges Henvisningen til § 26 videre Betydning, end at de under Tillægsligningen inddragne Personer foruden at være tilflyttede Kommunen selvfølgelig maa fyldestgøre Lovens almindelige Betingelser for at kunne beskattes, navnlig at have taget fast Ophold i Kommunen, og der findes herefter overhovedet ikke i Købstadkommunalloven nogen Bestemmelse, hvorefter Enker efter i Skatteaarets Løb afdøde Skatteydere kunne paalignes Formue- og Lejlighedsskat, forinden de kunne optages paa Hovedligningen for det paafølgende Aar.

Idet Indstævnte som Følge heraf maa anses med Urette at være inddraget under den forommeldte Tillægsligning og derfor at have Krav paa Tilbagebetaling af det i Henhold til denne Ligning erlagte Skattebeløb, hvilket Krav hun efter sit uimodsagte Anbringende har fremsat, saa snart hun blev gjort opmærksom paa sin formentlige Ret i saa Henseende, vil Underrettsdommen, ved hvilken Citanterne som meldt ere tilpligtede at betale Indstævnte det indtalte Beløb med Renter som nævnt, og ved hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger i første Instans det findes at burde have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, samt da Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger samme Steds.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af Underrettsakten fremgaar, at det af Citanterne den 24 December 1897 fremlagte Indlæg er skrevet paa behørigt stemplet Papir. I øvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdagen den 8 Februar.

Nr. 62. Fhv. Opsynsmand **Julius Hansen** (Overretssagfører Ulf Hansen)

contra

Kjøbenhavns Magistrat ved Borgmester, Etatsraad H. A. Jacobi (Shaw),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Pensionsberettigelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Marts 1898: De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, bør for Tiltale af Ci-

tanten, fhv. Opsynsmand Julius Hansen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Indstævnte, Københavns Magistrat, frafaldet de øvrige Indsigelser, der i foregaaende Instans fra dens Side ere gjorte gældende mod Søgsmålet, og alene støttet sin Paastand om Frifindelse paa den i den indankede Dom ommeldte Fortolkning af Vedtægten for Bestyrelsen af Staden Københavns kommunale Anliggender af 30 December 1857. Der maa imidlertid af de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde gives Appellanten Medhold i, at der, uanset at han ikkun i ca. 2 Aar har staaet i Kommunens Tjeneste, ifølge den almindelige Regel i Vedtægtens § 25 Nr. 8 b tilkommer ham den dersteds stemmende med den af ham for Højesteret nedlagte Paastand, mod hvilken der ikke af Indstævnte er fremsat særlige Indsigelser, være at kende berettiget til af Københavns Kommunes Kasse fra den 1 Juli 1896 at regne at oppebære en aarlig Pension af 656 Kroner 66 Øre med Renter som nedenfor anført.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, forhenværende Opsynsmand Julius Hansen, bør være berettiget til af Københavns Kommunes Kasse, fra 1 Juli 1896 at regne, at oppebære en aarlig Pension af 656 Kroner 66 Øre, og bør Indstævnte, Københavns Magistrat, betale Appellanten Renter 5 pCt. aarlig fra den 2 November 1896 af det da forfaldne Beløb og af de øvrige forfaldne Beløb fra Forfaldsdagenes Dato, alt indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter meddelt Bevilling til fri Proces, dog uden Beskikkelse af Sagfører, af Citanten, fhv. Opsynsmand Julius Hansen, anlagte Sag søger denne de Indstævnte, Københavns Magistrat, tilpligtede fra 1 Juli 1896 at betale ham Pension i Henhold til § 25 Nr. 8 b i Vedtægt for Bestyrelsen af Staden Københavns kommunale Anliggender af 30 December 1857 med $\frac{2}{3}$ af hans aarlige Gage 800 Kr. og de ham derhos tillagte Naturalpræstationers Værdi, tilligemed Rente 5 pCt. p. a. af det ved Stævningens Dato, den 28 November 1896, forfaldne Beløb fra Forligsklagens Dato, den 2den s. M., og af senere forfaldne Rater fra de respektive Forfaldsdage, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger, for

saa vidt angaar Gebyrerne, efter Reglerne for beneficerede Sager. Til Begrundelse af dette Søgemaal har Citanten — der fra 1 Juli 1894, indtil han fra Udgangen af Juni 1896 at regne blev afskediget, har været ansat som Opsynsmand ved Københavns Tvangs- og Arbejdsanstalt, anført, at hans Afskedigelse skyldes en Skade, som han har paadraget sig ved Udførelsen af sin Tjeneste.

De Indstævnte, der procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, have først gjort gældende, at der, selv Rigtigheden af Citantens Fremstilling forudsat, ikke i den nævnte Bestemmelse indeholdes Hjemmel for hans Paastand, eftersom hans Erhvervelse af Pensionsret ifølge Vedtægts § 25 Nr. 2 er betinget af 15 Aars Tjenestetid. Heri findes der dog ikke at kunne gives de Indstævnte Medhold, da den af Citanten paaberaabte Bestemmelse, der fremtræder som særlig, og som uden nogen Indskrænkning nævner Embeds- eller Bestillingsmænd som berettigede til Pension uden Hensyn til Tjenestetid, ikke kan antages kun at angaa dem af disse Funktionærer, hvis Tjenestetid i Henhold til Vedtægten berettiger dem til Pension efter de almindelige Regler, og da Bestemmelsens Henvisning til § 3 i Lov 5 Januar 1851 angaaende Pensionering af Statens Embedsmænd, ifølge hvilken Lov Pensionsretten altid indtræder med Tjenestetidens Begyndelse, paa Grund af Forholdenes Forskellighed ikke, som af de Indstævnte forment, findes at være af Betydning for dette Spørgsmaals Afgørelse.

Angaaende de med Citantens Afskedigelse forbundne Omstændigheder er der bl. a. oplyst følgende: I Februar 1896 henvendte Citanten sig til Anstaltens Læge med Klage over, at han fra i Foraaret 1895 havde lidt af stærke Underlivssmerter, og i en i Anledning heraf udstedt Erklæring af 28de s. M. udtaler bemeldte Læge, at Citanten havde et Navlebrok af ringe Størrelse og let at holde inde; at dettes Fremtræden eller Reposition ikke kunde antages at staa i Forbindelse med de Smerter, hvorover Citanten klagede — til hvis Bestemmelse der ikke forelaa andre sygelige Symptomer fra Underlivsorganernes Side — men at der, hvis Smerterne virkelig vare saa stærke, som Citanten angav, saaledes at de i flere Uger havde gjort ham uarbejdsdygtig og delvis sengeliggende, var god Grund for ham til at underkaste sig en Underlivsoperation, hvorved de med stor Sandsynlighed kunde fjernes. Efter at Citanten derpaa havde været indlagt paa Kommunehospitalets 1ste Afdeling, anmodede vedkommende Overlæge i en Skrivelse af 8 April s. A. om, at Citanten, der havde været behandlet for Navlebrok i ca. 3 Uger, maatte blive fritaget for Tjeneste i en Uges Tid. Da der efter omtrent 14 Dages Rekonvalescenttid blev Spørgsmaal om at genoptage Tjenesten, klagede Citanten imidlertid over, at Smerterne nu vare vendte tilbage værre end før, og erklærede, at han ikke var i Stand til at passe sin Tjeneste. Efter at Anstaltens Læge derpaa atter havde opfordret Citanten til at søge Behandling paa Kommunehospitalet, hvad denne nægtede, ophørte denne Læges Behandling af Citanten, og den 11 Maj s. A. tilskrev Anstaltens Inspektør Citanten saaledes:

»Da det viser sig, at Deres Sygdom, der siden Januar d. A. har gjort Dem utjenstedygtig, trods den foretagne Behandling paa Kommunehospitalet ikke har bedret sig saaledes, at De har kunnet forrette den

ringeste Tjeneste, og da De vedblivende afgjort nægter, som af Anstaltens Læge ordineret efter Aftale med Professor Studsgaard, paany at lade Dem indlægge paa Kommunehospitalet, og derved udelukker al Mulighed for, at De atter kan blive tjenstdygtig, maa jeg herved opsiges Dem til Fratræden af Deres Plads som Opsynsmand ved Lade-gaarden fra Juni Maanedes Udgang d. A.«

Herefter fratraadte Citanten som ovenfor meldt sin Tjeneste. I den nærmest paafølgende Tid henvendte Citanten sig til en Del forskellige herværende Læger og indhentede hos hver især af disse Erklæring om sin Tilstand — hvorom nærmere nedenfor — og i en den 24 September 1896 dateret, af de Indstævnte fremlagt Erklæring, har Overlægen paa Kommunehospitalets 1ste Afdeling, Professor Studsgaard, udtalt følgende:

»Forhenværende Opsynsmand Julius Hansen, undersøgt i Dag, har et ganske lille Navlebrok, Tilbagefald efter Operation for denne Sygdom foretaget af mig i Marts d. A.

Brokket holdes let inde, og om jeg vel ikke tør benægte, at han kan have Ulemper af dette Brok, forekommer hans Klager mig i høj Grad overdrevne, hvortil kommer, at jeg alt tidligere til forskellige har udtalt, at han gjorde Indtryk af at være Simulant, der senere vilde søge at udnytte sin Broksskade pekuniært.

Paa den anden Side ser man, at i øvrigt ganske sunde Personer efter et eller andet Trauma, Brud, Operation eller lign. kunne faa en egen Art af Sindssygdом — den traumatiske Neurose; da Julius Hansen muligt kunde lide heraf, skulde jeg anbefale ham indlagt paa en Sindssygeanstalt«.

Endelig har Citanten fremlagt en den 19 August 1897 dateret Erklæring fra Lægen ved Aalborg Amts Sygehus i Terndrup, af hvilken det fremgaar, at Citanten fra den 11te samme Maaned til ovennævnte Dag har været behandlet paa dette Sygehus tillige med det Maal for Øje at faa en Attest om sin Tilstand. Det hedder i denne Erklæring bl. a., at der ikke findes andre objektive Tegn paa noget sygeligt end et Navlebrok, hvorfor Smerterne antages at hidrøre herfra, at Smerterne vel ikke kunne kontrolleres, men at Udstederen ikke har faaet Indtryk af, at Citanten er Simulant, ligesom denne ikke har vist noget som helst Tegn paa Sindssyge, hvorimod Citanten utvivlsomt er hypokonder.

Med Hensyn til det saaledes foreliggende bemærkes, at der ikke kan gives Citanten Medhold i, at Spørgsmaalet om, hvor vidt hans Sygdom var af en saadan Beskaffenhed, at den i Virkeligheden gjorde ham utjenstdygtig, hvad de Indstævnte benægte, maa anses afgjort til Fordel for ham ved den ovenfor anførte Skrivelse af 11 Maj 1896 fra Anstaltens Inspektør, og at der ikke findes overfor de Erklæringer, som ere fremkomne fra Læger, der have behandlet Citanten, at kunne lægges nogen væsentlig Vægt paa de af ham producerede, foran ommeldte Udtalelser fra en Del forskellige Læger, der alene støtte deres Resultater paa Citantens egne Angivelser, og en enkelt Undersøgelse af ham, hvorfor det anses uforholdent nærmere at gaa ind paa disses Indhold.

Maa der saaledes ved Afgørelsen af det omhandlede Spørgsmaal gaas ud fra de Udtalelser, som foreligge fra Anstaltens Læge, fra Over-

lægen ved Kommunehospitalets 1ste Afdeling og fra Sygehuslægen i Terndrup, findes der ikke herved tilvejebragt Bevis for Rigtigheden af Citantens Anbringende om, at han ved Afskedigelsen var utjenstdygtig, og da Citanten heller ikke paa anden Maade har tilvejebragt Bevis herfor, vil de Indstævntes Frifindelsespaastand allerede af denne Grund være at tage til Følge, idet det navnlig herefter ikke kan være nødvendigt at prøve, hvorvidt Citanten — som af ham assereret, men af de Indstævnte benægtet — har paadraget sig sin Sygdom ved Udførelsen af sin Tjeneste.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.
Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 275.

Advokat Hindenburg

contra

Morten Nielsen Tychsen Mortensen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og bedrageligt Forhold.

Lunde-Skam Herreders Ekstrarets Dom af 19 Oktober 1899: Arrestanten Morten Nielsen Tychsen Mortensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i et Aar, og bør han derhos udrede alle af hans Arrest og denne Sag lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Rasmussen, og til Defensor, Sagfører Jørgensen, 12 Kr. til hver især. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 December 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Lange og Overretts-sagfører Sally, betaler Arrestanten Morten Nielsen Tychsen Mortensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Morten Nielsen Tychsen Mortensen til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lunde-Skam Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten

Morten Nielsen Tychsen Mortensen aktioneret for Tyveri og bedrageligt Forhold, og er det ved hans egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende:

1. Efter at Arrestanten, som i Midten af Juni 1899 havde faaet Arbejde paa Gaarden Mariendal i Skamby Sogn, i Begyndelsen af den paafølgende Juli Maaned havde laant en Krave og en Flip af Værdi tilsammen 1 Kr. 25 Øre af en sammesteds tjenende Karl, Johannes Ferdinand Jørgensen, besluttede han at tilegne sig disse Genstande og beholdt dem, da han den 22de s. M. forlod Gaarden.

2. Nogle Dage forinden Arrestanten, som anført, forlod Mariendal, stjal han en fornævnte Tjenestekarl tilhørende Skjorte af Værdi 1 Kr., som laa ovenpaa Klædeskabet i dennes Kammer, hvortil Adgangen var uhindret.

3. Da Arrestanten i den sidste Halvdel af August næsteften vilde besøge en Pige, der boede i Nr. 25 paa Nørrebro i Odense, men ikke traf hende hjemme og fandt hendes Værelse aflaaet, besluttede han, som var bekendt med, at Nøglen til dette hang paa et Søm ved Siden af Døren, og vidste, at der i Værelset opbevaredes en Kappe tilhørende Arbejdsmand Peder Eriksen, at stjæle denne Kappe. Han aabnede derpaa Døren med Nøglen og tilvendte sig af et i Værelset værende uafaaet Skab Kappen, der er vurderet til 25 Kr.

4. Den 12 September s. A. henad Aften stjal Arrestanten under et Besøg i Karlekammeret paa Gaarden Bøgedal en Tjenestedreng Axel Christian Aaberg sammesteds tilhørende, frit fremme paa Bordet liggende Shagpipe med tilhørende Foderal, tilsammen af Værdi 1 Kr.

5. Efter at Arrestanten havde tilbragt den følgende Nat i Halmen paa Dalumgaard, stjal han den 13 September om Morgenen i Røgterens Kammer dersteds, hvor han var gaaet ind for at børste sig, en Barberkniv, et Lommetørklæde, en Krave og en tom Pengepung af samlet Værdi 2 Kr. 35 Øre, til hvilke Genstande, der alle tilhørte Røgter Harald Frederik Ditlevsen, Adgangen var uhindret.

For saa vidt Arrestanten derimod endvidere har været sigtet for at have stjaalet dels et Par Benklæder, dels et kontant Beløb af 50 Kr., er der ikke mod hans Benægtelse tilvejebragt noget Bevis herfor.

Arrestanten, der er født den 7 Juli 1876 og tidligere straffet ved Hindsholm Herreds Ekstrarets Domme af 15 Juli 1897 og 2 December 1898 henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og efter Straffelovens § 230 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, vil for de ovenfor under 1—5 omhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens §§ 253 og 231, 1ste Punktum, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Da Underrettsdommen har samme Resultat, — — — vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 273. Højesteretssagfører Salomon

contra

Jacob Andreasen Baes (Def. Hindenburg),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning.

Hasle m. fl. Herreders Politirets Dom af 2 Oktober 1899: Tiltalte Jacob Andreasen Baes bør til Aarhus Amtsfattigkasse bøde 300 Kr. og udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 November 1899: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jacob Andreasen Baes til Højesteretssagfører Salomon og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jacob Andreasen Baes, der er født i Aaret 1849 og som, foruden at han ifølge Overrettens Dom af 26 Oktober 1896 har været anset efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, tidligere har været straffet flere Gange for Overtrædelse af Næringsloven, senest ifølge Overrettens Dom af 9 Oktober d. A., i en Sag, hvorunder Tiltalte ved Hasle m. fl. Herreders Politirets Dom af 4 September næstforhen var anset for 3dje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for ulovlig Brændevinsudskænkning, dels som for 3dje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Næringslovens § 75, dels for 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning eller som for 3dje Gang begaaet ulovligt Brændevinsudsalg efter samme Lovs §§ 77 og 78 med en til Dels efter Analogien af Straffelovens § 64 bestemt Bøde af 100 Kr. til Amtets Fattigkasse, tiltales under denne Sag paany for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning.

Ved Overrettens sidstnævnte Dom antoges det, at Tiltalte, der, uden dertil at have nogen lovlig Næringsadkomst, siden Slutningen af

Maj Maaned d. A. i en ham tilhørende Ejendom i Brabrand for Betaling havde udøvet Beværtning med Spise- og Drikkevarer, derunder ogsaa Brændevin, for Medlemmer af en forinden stiftet Klub, kaldet »Brabrand«, for hvis Bestyrelse han siden Klubbens Stiftelse havde været Formand, i hvilken Egenskab han ifølge Lovene tillige havde været dens Vært, ikke kunde anses i Medfør af Næringslovens § 61 at have haft den fornødne Hjemmel til den saaledes udøvede Beværtning, idet det navnlig fandtes godtgjort, at bemeldte Klub — hvis Formaal i de for samme udelukkende ved Tiltaltes Foranstaltning af-fattede Love angaves at være Tilvejebringelsen af et Samlingssted for Medlemmerne til Drøftelse af deres Interesser og Afholdelse af selskabelige Sammenkomster — var oprettet af Tiltalte selv og udelukkende i det Øjemed at sætte ham i Stand til uden lovlig Næringsadkomst at drive Beværtning, i hvilken Henseende Tiltalte havde erkendt, at der med Optagelsen af Medlemmer lige fra Begyndelsen var bleven forholdt saaledes, at han havde optaget alle og enhver, der herom henvendte sig til ham, som Medlemmer i Klubben, imod at de opgav deres Navne, der bleve opskrevne paa en i Lokalet ophængt Tavle, samt overensstemmende med Lovene — i hvilke det var bestemt, at Medlemmer af Klubben skulde til Formanden erlægge 25 Øre som Indskud ved Optagelsen, og endvidere 25 Øre i aarligt Kontingent — erlagde en Afgift af 25 Øre, hvilken Tiltalte, der betragtede denne Afgift som Medlemmernes Kontingent for det første Aar, beholdt til Vedligeholdelse af den til hans Ejendom hørende Have og de af Klubben benyttede Lokaler, der af ham vare stillede til dens Disposition uden Vederlag, samt at de saaledes optagne Medlemmer — der efter Tiltaltes Udsagn ved Sagens Begyndelse i Slutningen af afvigte August Maaned udgjorde et Antal af ca. 400, og hvis Navne han i øvrigt efter sit Anbringende overensstemmende med Lovene havde indført i Klubbens Medlemsprotokol, ligesom han havde givet dem Medlemskort — derefter paa Forlangende vare blevne beværtede i Klubbens Lokaler som ovenanført.

Det er nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, efter at den ovennævnte Politirets Dom af 4 September d. A. — ved hvis Afsigelse det efter hans Erkendelse blev betydet ham af Dommeren, at han paany vilde blive sat under Tiltale, saafremt han efter passeret Forkyndelse af Dommen fortsatte med at drive Beværtning paa samme Maade som hidtil — var bleven forkyndt for ham under 9de s. M., uden nogen Adkomst til Beværtningsnæring vedblivende har drevet den omhandlede Beværtning og herunder navnlig ogsaa ligesom tidligere har udskænket Spirituosa; og Tiltalte har derhos erkendt, at der med Hensyn til Klubbens Bestyrelse og øvrige Forhold ikke er sket anden Forandring end, at Bestyrelsen, der hidtil havde bestaaet af Tiltalte og to i Aarhus bosatte Mænd, paa en den 30 September d. A. afholdt Generalforsamling var bleven forøget med tvende Medlemmer, nemlig Tiltaltes Søn og en hos Tiltalte værende Opvarter, af hvilke den førstnævnte derhos blev valgt til Formand for Bestyrelsen, uden at det imidlertid efter de af Tiltalte afgivne Forklaringer kan antages, at Beværtningen ikke lige saa vel efter Generalforsamlingens Afholdelse som før denne

er bleven drevet for Tiltaltes Regning, uanset at det i Lovenes § 7 er bestemt, at Formanden er Foreningens Vært.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte nu være at anse dels som for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Næringslovens § 75, dels for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning eller som for 4de Gang begaaet ulovligt Brændevinssalg efter samme Lovs §§ 77 og 78, med en Amtets Fattiggasse tilfaldende Bøde, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til 300 Kr. Bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 9 Februar.

Nr. 264.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Lars Peder Nielsen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 27 Oktober 1899: Arrestanten Lars Peder Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Overretssagfører Diechmann, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 November 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Tvermoe og Overretssagfører Bentzen for Overretten betaler Arrestanten Lars Peder Nielsen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Peder Nielsen til Højesteretssagførerne Jensen og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Lars Peder Nielsen, der er født den 5 April 1856 og ofte tidligere straffet,

senest ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 April 1896 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaned og ifølge Højesterets Dom af 13 December 1897 i Medfør af Straffelovens § 241 første Stykke efter dens § 238 som for femte Gang begaaet Hæleri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med lige Straf, tiltales under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Det er ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at han har overtraadt et ham den 28 December f. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om hver Mandag at melde sig til bemeldte Protokol for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade, idet han ikke under sit Ophold her i Staden fra den 1 Maj d. A., indtil han den 7 Juli næstefter anholdtes under nærværende Sag, har gjort nogen saadan Anmeldelse.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten i Slutningen af Juni eller i Begyndelsen af Juli Maaned d. A. under et Besøg hos sin fraseparerede Hustru Christine Mathilde Larsen her i Staden hemmeligt har tilvendt sig et paa Væggen i hendes Lejlighed hængende Ur med Kæde af Værdi 6 Kr. og straks derefter pantsat samme. Uret og Kæden tilhørte Arrestantens og hans nævnte Hustrus 16aarige Søn Vilhelm Nielsen, der i Henhold til Separationsvilkaarene er undergivet Moderens Myndighed og Forsorg.

Det er endelig oplyst, at Arrestanten den 5 Juli d. A. om Morgen har pantsat et Hestedækken, som Detailhandler Niels Peter Hansen har genkendt som sig tilhørende, idet han har forklaret, at det i Løbet af det nærmeste Døgn før Pantsætningen maa være stjaalet fra en Vogn, der henstod i en aaben Vognport i Ejendommen Niels Ebbesens Vej Nr. 25 paa Frederiksberg. Arrestanten har vedblivende fastholdt, at han har faaet Dækkenet overleveret til Pantsætning af en Person, hvis Efternavn og Opholdssted han ikke kender, men hans Forklaringer herom have været vaklende og til Dels aabenbart løgnagtige, hvorhos hans nævnte Anbringende i det hele er ganske ubestyrket.

Da Hansen derhos har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til bemeldte Hestedækken, der er vurderet til 7 Kr., samt da hans Ejendomsret findes tilstrækkelig godtgjort ved de af hans Hustru, Caroline Jensine, født Nielsen, og af pensioneret Arbejder ved Holmen Vilhelm Nielsen afgivne edelige Forklaringer i Forbindelse med det i øvrigt fremkomne, maa der anses at være tilvejebragt et i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til med Hensyn til dette Dækken at dømme Arrestanten for uhjemet Besiddelse af stjaalne Koster, dog kun som Hæler, idet Omstændighederne ikke særligt vise hen til, at han selv har stjaalet det.

Arrestanten vil efter det anførte være at anse dels efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri, dels i Medfør af Straffelovens § 241 første Stykke, efter Straffelovens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri, dels endelig efter Lov 3dje Marts 1860 § 1.

Ved Underrettsdommen er Arrestanten anset efter de samme Straffebestemmelser, saaledes at Straffelovens § 232 er sammenholdt med § 241, andet Stykke, og da den valgte Straf af Tugthusarbejde i 2 Aar efter Omstændighederne findes passende, vil den indankede Dom — — — være at stadfæste.

Nr. 250. **Karen Marie Sørensen** med Kurator, Snedker Ole Christiansen (Hindenburg e. O.)

contra

Amtmanden over Frederiksborg Amt, Kammerherre, Baron **Wedell - Wedellsborg**, og Birkedommer i Kronborg vestre Birk, **Hammerich** paa det offentliges Vegne (Ingen),

betr. Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Oktober 1898: Det offentlige bør for Tiltale af Citanten, Hjulmand Anders Sørensen af Gilleleje som Værge for hans umyndige Datter Karen Marie Sørensen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger op-
hæves. Der tillægges Prokuratorerne Lassen og Leth i Salær hos det offentlige, førstnævnte 40 Kr. og sidstnævnte 30 Kr.

Højesterets Dom.

Som det fremgaar af den indankede Dom, var den Mistanke, der foranledigede Appellantindens Anholdelse og Fængsling, alene bygget paa, at Appellantinden havde forklaret, at hun havde besørget Rengøringen af et Værelse i samme Hus, hvor Anmelderinden boede, og i den Anledning havde været i Huset omtrent paa den Tid, da det anmeldte Tyveri maatte antages at have fundet Sted. Den paafølgende Undersøgelse har imidlertid ikke bragt noget Datum for Dagen, der kunde pege hen paa Appellantinden som Gerningsmand, og det er end ikke oplyst, at hun paa det paagældende Tidspunkt har været inde i Anmelderindens Lejlighed, der i øvrigt stod aaben for enhver. Appellantinden maa derfor antages at være uskyldig i det omhandlede Tyveri, og der vil saaledes i Medfør af Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel af 5 April 1888 § 1 være at tillægge hende en Erstatning af Statskassen, der findes at kunne bestemmes til 150 Kroner.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at op-
hæve. De Salærer, derunder indbefattet Portoudlæg, der tilkomme Appellantindens dels for Højesteret, dels til Optagelse af et Tingsvidne beskikkede Sagførere, samt de ved Overrettens Dom bestemte Salærer blive at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

I Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tillægges der Appellantinden Karen Marie Sørensen hos Statskassen 150 Kroner. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. I Salarium tillægges der Advokat Hindenburg for Højesteret 80 Kroner og Sagfører H. M. Nielsen af Helsingø 20 Kroner, hvilke Beløb tillige med de i Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bestemte Salaries udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under denne Sag, der er anlagt af Citanten, Hjulmand Anders Sørensen af Gilleleje som Værge for hans umyndige Datter Karen Marie Sørensen, og er paastævnet overensstemmende med Reglerne i Lov 5 April 1888, søger Citanten sin nævnte Datter tilkendt Erstatning hos Statskassen for Lidelse, Tort og Formuetab, der skal være tilføjet hende ved, at hun, efter hans Anbringende uforskyldt, har været underkastet Varetægtsfængsel under en ved Kronborg Birks*) Politiret behandlet Undersøgelsessag. Erstatningen har han principalt paastaaet fastsat til 400 Kroner tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarligt fra Stævningens Dato den 18 Juli d. A. Fra det offentliges Side er der principalt paastaaet Frifindelse og subsidiært gjort Indsigelse mod Størrelsen af det paastaaede Erstatningsbeløb.

Den paagældende Undersøgelse angik et Tyveri, som efter vedkommende Anmelderes Opgivende skal være begaaet den 2 August f. A. i Murer Lars Pedersens Hus i Gilleleje, og hvorved der skal være frastjaalet Anmelderne, som beboede to Værelser i Husets Stueetage, dels en Hundredkroneseddel, som beroede i et aflaset Skrin, dels en Portemonnæ med et deri værende Pengebeløb af ca. 5 Kr. — af hvilke Genstande dog Hundredkronesedlen den følgende Dag fandtes gemt — som det antages, paa ny henlagt der af Tyven — mellem nogle Papirer i bestjaalnes Værelser. Citantens Datter blev den 7de d. M. efter et Forhør sat under Anholdelse som mistænkt for at have begaaet dette Tyveri, og blev den 10de s. M. belagt med Varetægtsfængsel. Hun hensad fængslet indtil den 17de s. M., da hun blev løsladt. Undersøgelsen er senere bleven sluttet, uden at Gerningsmanden til Tyveriet er udfunden.

Citantens Datter havde Tjeneste i et Badepensionat, der laa ved Siden af Lars Pedersens Sted, og hun færdedes hver Dag i dette, idet hun dels om Morgenen og om Aftenen havde nogen Opvartning hos Anmelderne, dels besøgte Renholdelsen af et Værelse i Husets Loftetage, som beboedes af en af Pensionatets Gæster. Efter de foreliggende Oplysninger maa Tyveriet antages at være begaaet mellem Kl. 1 og 3 $\frac{1}{2}$ om Eftermiddagen, medens de to bestjaalne vare fraværende paa en Spaseretur, og Citantens Datter havde den ommeldte Dag,

*) Skal være Kronborg vestre Birks.

som hun plejede at gøre, gjort rent paa Loftsværelset imellem Kl. 1 og 3. Vel fremgaar det nu af de foreliggende Oplysninger, at der i det paagældende Tidsrum ogsaa har været andre Personer til Stede i Huset, af hvem Tyveriet vilde kunne tænkes at være begaaet; men den Mistanke, som efter samtlige Omstændigheder maatte falde paa Citantens Datter for at have forøvet Tyveriet, findes dog efter alt foreliggende ikke at være i en saadan Grad afkræftet, at den efter ovennævnte Lovs § 1 nødvendige Betingelse for, at den paastaaede Erstatning kan tillægges hende, nemlig at det efter de fremkomne Oplysninger maa antages, at hun er uskyldig i den Forbrydelse, hvorfor hun har været fængslet, kan siges at være til Stede.

Som Følge af det anførte vil det offentlige være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger, angaaende hvilke der fra begge Sider er nedlagt Paastand, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Prokuratorerne Lassen og Leth, der efter Beskikkelse have udført Sagen henholdsvis for Citanten og for det offentlige, og hvis Sagførelse har været lovlig, vil der efter Paastand være at tillægge i Salær, førstnævnte 40 Kr. og sidstnævnte 30 Kr.

Ingen Stempelovertrædelse ses at foreligge under Sagen.

Mandagen den 12 Februar.

Nr. 48. Avlsbruger **Christian Jørgensen Koføed** (Høgsbro)

contra

Jens Peter Sonne (Nellemann),

betr. Udlevering af en Obligation.

Hasle Købstads ordinære Rets Dom af 10 Februar 1897: Indstævnte, Avlsbruger Christian Jørgensen Koføed i Hasle, bør under en Bøde af 4 Kr. til Hasle Købstads Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, til Citanten, Jens Peter Sonne i Rønne, udlevere i behørig kvitteret Stand den af Indstævnte til Jens Jensen under 31 Marts 1875 udstedte, den 19 April s. A. tinglyste Panteobligation paa oprindelig 2000 Kr., nu stor til Rest 1600 Kr., med Prioritet og Panteret i Arvefæstelodderne Matr.-Nr. 67 a og 73 o af Statens Udmarksjorder i Nylarsker Sogn. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Februar 1898: Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves, og tillægges der Prokurator Mundt i Salær 60 Kr., hvilket Salær udredes af det offentlige. Det idømte

at efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter at Appellanten den 7 Oktober 1899 havde forsynet den i denne Sag under 22 Marts 1898 udtagne Højesteretsstævning med Paategning om, at Stævningen tilbagekaldtes, og at Sagen ikke vilde blive inkamineret for Højesteret, lod han ved Notarialforretning af 9 Oktober 1899 denne Paategning forkynde for Indstævnte, hvorhos Appellanten tilbød Indstævnte, der havde erhvervet Bevilling til fri Proces for Højesteret, at betale dennes beskikkede Sagfører det af denne fordrede Salær. Indstævnte nægtede imidlertid at forsyne Højesteretsstævningen med Paategning om, at han samtykkede i Sagens Bortfald, og under Sagens Foretagelse i Højesteret har derefter Appellanten begært Sagen hævet, hvorhos han har paastaet sig Processens Omkostninger for Højesteret tilkendte hos Indstævnte. Denne har paastaet den indankede Dom stadfæstet og Appellanten tilpligtet at betale Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager.

Efter den af Appellanten nedlagte Paastand vil Sagen være at hæve, og kan der som Følge heraf ikke blive Spørgsmaal om at tage Indstævntes Paastand om Dommens Stadfæstelse til Følge.

Processens Omkostninger for Højesteret, derunder det Indstævntes beskikkede Sagfører tilkommende Salær, findes Appellanten at maatte betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Denne Sag hæves. Til det offentlige betaler Appellanten, Avlsbruger Christian Jørgensen Kofoed, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Advokat Nellemann 40 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Hasle Byting indankede Sag paastod i 1ste Instans Kontraappellanten, Jens Peter Sonne af Rønne, Hovedappellanten, Avlsbruger Christian Jørgensen Kofoed af Rønne, tilpligtet principalt under en af Retten fastsat daglig Bøde at udlevere til Kontraappellanten en af Hovedappellanten til Jens Jensen den 31 Marts 1875 udstedt, den 19 April s. A. tinglæst Obligation, oprindeligt stor 2000 Kr., hvorved gives Pantesikkerhed i Arvefæstelodderne Matr.-Nr. 67 a og 73 o af Statens Udmarksjorder i Nylarsker Sogn, forsynet med Transport til

Kontraappellanten af Obligationens Restpaalydende 1600 Kr. — eller i alt Fald $\frac{3}{8}$ af dette Beløb — med vedhængende Renter fra den 5te Januar 1896, subsidiært under samme Tvang at udlevere den ommeldte Panteobligation til Kontraappellanten i kvitteret Stand, og mere subsidiært at betale Kontraappellanten Obligationens Restpaalydende 1600 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 29de Februar 1896, til Betaling sker, hvorhos Kontraappellanten paastod sig tillagt Sagens Omkostninger.

Hovedappellanten procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens Dom af 10 Februar 1897 blev Kontraappellantens subsidiære Paastand tagen til Følge, saaledes at Dagsbøden bestemtes til 4 Kr., medens Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Hovedappellanten ved Stævning af 4 Juni s. A. indanket for Overretten, hvor han gentager sin i 1ste Instans nedlagte Paastand og paastaar sig tillagt Appellsagens Omkostninger.

Kontraappellanten har i Henhold til erhvervet Oprejsningsbevilling og Bevilling til fri Proces samt Kontraappelstævning til Overretten af 24 Juli s. A. ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Mundt, paastaet den indankede Dom forandret overensstemmende med hans for Underretten nedlagte principale Paastand, hvorhos han har paastaet Hovedappellanten tilpligtet at betale Appellsagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, hvilket i hvert Fald paastaas udredet af det offentlige.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Hovedappellanten ved Skøde af 31 Marts 1875, tinglæst den 19 April s. A., fra hans tilkommende Svigerfader Jens Jensen, med hvis Datter han blev gift den 30 April 1875 og endnu samlever i Ægteskab, erhvervede den foran nævnte Ejendom, Arvefæstelodderne Matr.-Nr. 67 a og 73 o af Statens Udmærksjorder i Nylarsker Sogn, samt at han i Anledning af denne Handel udstedte den under Sagen omhandlede Obligation, i hvilken det bl. a. bestemmes, at Kapitalen skal henstaa uopsigelig og rentefri hos Hovedappellanten, saa længe Kreditor har Ophold og Forsørgelse hos denne, og derefter — efter at der først er givet en Bestemmelse om, hvorledes Kapitalen skal forrentes, i Fald Kreditor fraflytter Huset — hedder:

»Naar Kreditor flytter fra mig (o: Hovedappellanten) bliver jeg endvidere pligtig til $\frac{1}{2}$ Aar efter Flyttedagen at betale ham 400 Kr., skriver fire Hundrede Kroner, medens de øvrige 1600 Kr. henstaar uopsigelige, saa længe Kreditor lever, saaledes at de først $\frac{1}{2}$ Aar efter hans dødelige Afgang tilfalder og bliver at udbetale til hans Arvinger efter Loven, med mindre han skulde dø uden at efterlade sig Livsarvinger, da disse 1600 Kr. i saa Fald ikke blive at udbetale, men falde tilbage til mig, saaledes at min paategnede Begæring herpaa ogsaa i dette Tilfælde skal være tilstrækkelig til at faa denne Obligation udslettet af Pantebogen«.

Ved Skøde af 2 November 1878, tinglæst den 4de s. M., afhændede Hovedappellanten, hvis Svigerfader allerede da var flyttet fra ham og havde faaet udbetalt det stipulerede Afdrag af 400 Kr., den paagældende Ejendom til Kontraappellanten, og i dette Skøde, saaledes som dette er indført i Underretsakten, hedder det bl. a.: »Den Ret,

som jeg efter den til Jens Jensen udstedte Obligation har til, at de ommeldte af Køberen til Forrentning og eventuel Indfrielse overtagne 1600 Kr. af et Beløb, jeg ifølge Panteobligation af 31 Marts 1875 er bemeldte Jens Jensen skyldig, skulle tilfalde mig, overgaar til Køberen. I Fortsættelse heraf hedder det derpaa videre: »og dersom Køberen paa Grund af, at jeg eller min Hustru maatte afgaa ved Døden forinden Jens Jensen, bliver nødt til at udbetale disse 1600 Kr. til Jens Jensens Livsarvinger, skal jeg, mit Bo eller mine Arvinger paa Anfordring tilbagebetale Køberen disse 1600 Kr.«

Efter at Jens Jensen den 6 Januar 1896 var afgaaet ved Døden, anmeldte Hovedappellanten for Skifteretten, at han som gift med den afdøde eneste Livsarving — hans foromtalte Hustru — med hvem han levede i sædvanligt Formuefællesskab, var eneste myndig Arving efter den afdøde, hvis Bo han overtog uden Skifterettens Mellemløst.

Twisten mellem Parterne drejer sig nu om Forstaaelsen af de foran anførte Bestemmelser i Obligation og Skøde, paa hvilke Kontraappellanten — der ved Skøde af 13 Juli 1889, tinglæst den 15de s. M., har afhændet den ommeldte Ejendom til en ustævnt Tredjemand, som forpligtede sig til at forrente Gælden til Jens Jensen og til at tilsvare og indfri »denne Gæld« (til rette Vedkommende overensstemmende med Obligationens Indhold og Indholdet af Skødet til mig (o: Kontraappellanten) paa Ejendommen« (sic) — støtter sit Søgmaal.

Fra Kontraappellantens Side gøres det gældende, at idet Hovedappellanten, som gift med afdøde Jens Jensens eneste Livsarving, er i Kraft af Bestemmelserne i Obligationen af 1875 ved Jens Jensens Død indtraadt i Retten til Obligationens Restpaalydende, er ifølge den første af de ovenfor citerede Bestemmelser i Skødet af 1878 hans Ret i saa Henseende overgaet til Kontraappellanten. Hovedappellanten gør derimod gældende, at det foreliggende Tilfælde ikke falder ind under nogen af de ovenciterede 2 Bestemmelser i Skødet, idet den første af disse formentlig kun sigter til det Tilfælde, at det omhandlede Beløb i Kraft af den sidste af de ovenfor anførte Bestemmelser i Obligationen maatte »falde tilbage til« Hovedappellanten som Følge af, at Jens Jensen var død uden at efterlade Livsarvinger — hvilket Tilfælde ikke er indtraadt — medens den anden Bestemmelse formentlig kun kunde bringes i Anvendelse i de Tilfælde, som den udtrykkeligt nævner, og af hvilke heller intet er indtraadt, nemlig at enten Hovedappellanten eller dennes Hustru maatte afgaa ved Døden før Jens Jensen.

Der findes imidlertid at maatte gives Kontraappellanten Medhold i, at der mangler Føje til at forstaa den første af de omhandlede to Bestemmelser i Skødet som angaaende alene det Tilfælde, at Beløbet tilfaldt Hovedappellanten i Kraft af Obligationens Bestemmelse om, at det skulde falde tilbage til ham, hvis Jens Jensen døde uden Livsarvinger, og ikke ogsaa det Tilfælde, som foreligger. Det er dernæst uden al Føje, naar Hovedappellanten har villet gøre gældende, at den omhandlede Bestemmelse i Skødet maa betragtes som en dispositiv Arvepagt, og som Følge deraf maa anses ugyldig.

Som Følge af det anførte maa det billiges, at Hovedappellanten

ved den indankede Dom er under den deri bestemte daglige Bøde dømt til at udlevere Kontraappellanten den omhandlede Obligation i behørig kvitteret Stand, hvorved bemærkes, at for saa vidt Kontraappellanten for Overretten principalt har gentaget sin Paastand om, at det paalægges Hovedappellanten at forsyne Obligationen med Transport til ham, mangler denne Paastand Hjemmel i den oftomtalte Bestemmelse i Skødet af 1878, hvis Mening alene kan antages at være at tilsige Kontraappellanten, at han, naar Panteobligationen kom over paa Hovedappellantens Haand, skulde være frigjort for enhver Forpligtelse efter samme eller efter det Tilsagn, han i Skødet havde givet om at tilsvare dens Restpaalydende.

Idet endelig Dommens Bestemmelse om Sagens Omkostninger biliges, vil den i det hele kunne stadfæstes, saaledes at Fristen til det idømtes Efterkommelse bestemmes til 15 Dage efter Overrettsdommens Forkyndelse.

Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der være at tillægge Prokurator Mundt, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 60 Kr., der bliver at udrede af det offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 180. Aktieselskabet »**Dansk Luftringe- og Cycle Fittings Kompagni** (Ingen)

contra

Handlende og Fabrikant **Joh. Moritz Müller** i Dresden (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Aktieselskabet »Dansk Luftringe- og Cycle Fittings Kompagni«, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades samme med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt fornævnte Selskab ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør det have tabt Sagen, og samme ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 217. Aktieselskabet »**Dansk Luftringe- og Cycle Fittings Kompagni**« (Ingen)

contra

Grosserer **Chr. Gottschalk** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Aktieselskabet »**Dansk Luftringe- og Cycle Fittings Kompagni**«, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades samme med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt fornævnte Selskab ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør det have tabt Sagen, og samme ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 257. Grosserer **Joh. Ludv. Hanson** (Ingen)

contra

Grosserer **William Malling** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Grosserer **Joh. Ludv. Hanson**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Torsdagen den 15 Februar.

Nr. 15. Handelsfirmaet Brødrene **Henrichsen** ved dets ansvarlige Indhavere, Købmændene **F. E. F. Henrichsen** og **J. E. Henrichsen** (Salomon)

contra

Handelsfirmaet **H. Pontoppidan & Co.** i Hamburg (Overretssagfører **Ulf Hansen**),

betr. et Spørgsmaal om Vekselregres.

Maribo Bytings Dom af 1 Juni 1896: De Indstævnte, Handelsfirmaet **Brødrene Henrichsen** af Maribo ved Firmaets ansvarlige

Indehavere, Købmændene F. E. F. og J. E. Henrichsen sammesteds, bør for Tiltale af Citanterne, Handelsfirmaet H. Pontoppidan & Co. af Hamborg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 September 1897: De Indstævnte, Handelsfirmaet Brødrene Henrichsen af Maribo, bør til Citanterne, Handelsfirmaet H. Pontoppidan & Co. af Hamborg, betale de paastævnte Sterl. 135 — 13 sh. 7 d. med Renter heraf 6 pCt. aarligt fra den 12 Maj 1894, indtil den 8 November s. A. og 7 pCt. aarligt fra sidstnævnte Dag, indtil Betaling sker, samt denne Sags Omkostninger for begge Retter skadesløst. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret have Appellanterne gjort gældende, at de, da Vekslen ikke er protesteret for manglende Betaling, maa være fritagne for Veksselforpligtelsen, men til denne Indsigelse, der ikke har været fremsat i de foregaaende Instanser, vil der med Indstævntes Protest ikke kunne tages Hensyn. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Appellanterne have at betale til Indstævnte skadesløst.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, Handelsfirmaet Brødrene Henrichsen ved dets ansvarlige Indehavere Købmændene F. E. F. Henrichsen og J. E. Henrichsen, til Indstævnte, Handelsfirmaet H. Pontoppidan & Co., skadesløst. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag — der er indanket til Overretten fra Maribo Købstads Ret, hvor den har været behandlet gæsteretsvis — have Citanterne, Handelsfirmaet H. Pontoppidan & Co. i Hamburg, søgt de Indstævnte, Handelsfirmaet Brødrene Henrichsen af Maribo, til Betaling af Sterl. 135 13 sh. 7 d., hvilket udgør Beløbet af en af de Indstævnte den 2 Maj 1894 trukken 10 Dages Veksel tilligemed Renten af det nævnte Beløb 6 pCt. aarligt fra Veksels Forfaldsdag den 12 Maj 1894, indtil Stævningens Dato den 8 November s. A., og 7 pCt. aarligt fra sidstnævnte Dag. De Indstævnte paastode sig for Underretten frifundne, og denne deres Paastand er ved Underretsdommen tagen til Følge, medens Sagens

Omkostninger — som begge Parter havde paastaaet sig tilkendte — ved Dommen ere ophævede. Citanternes Paastand her for Retten gaar ud paa, at Underrettsdommen forandres derhen, at de Indstævnte dømmes overensstemmende med Citanternes Paastand for Underretten. De Indstævnte procedere til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Efter Proceduren og de foreliggende Oplysninger ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 2 Maj 1894 trak de Indstævnte paa W. Staggemeier i Newcastle on Tyne i England for Beløbet af et Parti Varer, de havde sendt denne, den ovenomtalte Veksel, der var gjort betalbar til Diskonto- og Laanebanken i Maribo, af hvem dens Paalydende blev de Indstævnte udbetalt. Nævnte Bank endosserede Vekslen til Citanterne; disse sendte den med Inkasso-Endossement til en Bank i London — »the London and County Bank Limited« — som atter sendte den til Inkassation til en Bank i Newcastle, nemlig en derværende Filial af »the National Provincial Bank of England Limited«. Den 8 Maj lod sidstnævnte Bank ved en af sine Kontorbetjente Vekslen forevise til Akcept for Staggemeier, og den paagældende overleverede — som det, efter hvad der er oplyst, er almindelig Brug i England — Vekslen til Staggemeier, for at denne kunde akceptere og tilbagelevere den. Staggemeier tilbageleverede imidlertid ikke Vekslen, og da Bankens Bud den følgende Dag indfandt sig ved Staggemeiers Kontor for at faa Vekslen tilbage, fandtes Kontoret lukket. Banken lod samme Dag — den 9 Maj — ved en Notar gøre Forsøg paa at opnaa Tilbagelevering og Akcept af Vekslen, men Notaren fandt ligeledes Staggemeiers Kontor lukket og optog derefter om det passerende en Protest for Ikke-Akcept.

Protestforretningen blev den følgende Dag — den 10 Maj — af Banken i Newcastle sendt til den ovenfor nævnte Bank i London, og blev af denne atter uden Ophold oversendt til Citanterne, som atter straks skriftligt underrettede Laane- og Diskontobanken i Maribo om, at Vekslen var bleven protesteret for manglende Akcept. Denne Meddelelse indløb hos Banken i Maribo den 13 Maj, og om Morgen den 15 Maj — den 13de og 14 Maj vare Helligdage — blev der af nævnte Bank givet de Indstævnte mundtlig Meddelelse om Protesten — en Fremgangsmaade, som Banken, efter hvad der er in confesso, stedse i tidligere lignende Tilfælde upaataalt havde fulgt overfor de Indstævnte, ligesom det maa anses in confesso, at de Indstævnte ogsaa i nærværende Tilfælde uden Indsigelse modtog Meddelelsen og i Fortsættelse deraf vekslede yderligere Meddelelser med Banken; den 29 Maj betalte de Banken Omkostningerne ved Protesten og fik samtidigt Protestforretningen udleveret. Det er in confesso, at den paagældende Veksel ikke senere er bleven akcepteret eller betalt af Trassaten. Medens nærværende Sag henstod for Underretten, have Citanterne — under 9 December 1895 — erhvervet Dom til Mortifikation af Vekslen som bortkommen.

Nærværende Søgmaal er anlagt paa Grundlag af den ovenomhandlede Protest af 9 Maj 1894, hvorved bemærkes, at det under Proceduren er udenfor Tvist, dels at en Vekselejer efter engelsk Ret paa Grundlag af en Protest for manglende Akcept kan gøre Betalingsregres gældende mod Trassent og Endosserer, uden at det hertil i noget Tilfælde kræves, at nogen Forevisning til Betaling har fundet

Sted, dels at denne Regel i den engelske Ret i nærværende Tilfælde er bestemmende for Spørgsmaalet om de Indstævntes Ansvar. Til Støtte for deres Frifindelsespaastand have de Indstævnte derimod paa-beraabt sig, dels at den stedfundne Protest ikke kan betragtes som en virkelig Protest for manglende Akcept, dels at den i ethvert Fald ikke er optagen i lovlig Form, dels endelig, at der ikke er givet dem betimelig og behørig Underretning om Protesten. Ingen af disse Indsigelser kan imidlertid anses for beføjet.

At den den 9 Maj 1894 optagne Protest er at betragte som en Protest for manglende Akcept, findes, saavel efter Protestforretningens Indhold, som efter hvad der i øvrigt er oplyst om de Omstændigheder, hvorunder den blev foretagen, ikke at være tvivlsomt. Og for saa vidt de Indstævnte have gjort gældende, at Banken i Newcastle har undladt at lade Vekslen paa lovlig Maade præsentere til Akcept for Trassaten, idet den formentlig har begaaet en Fejl ved at overgive Vekslen i hans Værge, bemærkes, at selv om denne Fremgangsmaade maatte anses for fejlagtig, vilde dette dog ikke kunne medføre, at den stedfundne Præsentation kunde blive at betragte som usket, ligesom der intet foreligger om, at det, at den er fulgt, har medført nogen skadelig Følge for de Indstævnte; men det maa i øvrigt, navnlig ogsaa efter de Oplysninger, som foreligge om den i England i saa Henseende stedfindende Skik og Brug, antages, at den ommeldte Fremgangsmaade er fuldkomment lovlig.

Hvad dernæst Protestens Form angaar, gaar de Indstævntes Anke mod denne ud paa, at den ikke indeholder nogen Genpart af Vekslen eller — om saadant maatte være at anse for tilstrækkeligt — nogen tilstrækkelig Angivelse af dens Indhold. Med Hensyn hertil bemærkes, at Protesten, som Følge af, at selve Vekslen var bleven overgivet til og tilbageholdt af Trassaten, er optagen paa Grundlag af en skriftlig Opgivelse af dens Indhold, som af Protestekvirenten blev overgivet vedkommende Notar. Denne Opgivelse er optagen i Protestforretningen og er i en fremlagt dansk Oversættelse af denne gængiven saaledes:

Kopi.

»Veksel for Sterl. 135.13.7, trukken paa Hr. W. Staggemeier af Nr. 38 Side Newcastle upon Tyne, Grosserer i Fødevarer« . . .
. . . hvorhos det i Protestforretningens Tekst nævnes, at den ovenomtalte Bank i Newcastle er Ihænde-haver af Vekslen. Citanternes Paa-stand — som bestrides af de Indstævnte — er, at denne Form fyldestgør den engelske Veksellovs Regler.

Efter hvad der er oplyst, skal ifølge denne Lov en Protest for manglende Akcept som Regel indeholde en Genpart af Vekslen; men en Undtagelse herfra maa antages at gælde, dels naar Vekslen er bortkommen eller tilintetgjort, dels naar den uretmæssigt tilbageholdes fra Vekselejeren, i hvilke Tilfælde Protest kan ske paa Grundlag af en skriftlig Angivelse af Veksels Indhold (written particulars of the bill). Det maa antages at — som af Citanterne gjort gældende — det foreliggende Tilfælde falder ind under denne Undtagelsesregel, og Spørgsmaalet er da kun, om den Betegnelse af den omhandlede Veksel, som er optagen i den foreliggende Protest, kan anses at fyldestgøre de Fordringer, den engelske Lovgivning stiller i saa Henseende. Til at antage, at den ikke gør dette, findes der nu — navnlig ogsaa efter de

Erklæringer, som under Sagen foreligge fra flere engelske Notarer om, med hvilken Udførlighed det i Tilfælde, hvor Protest optages, uden at Vekslens haves til Stede, er brugeligt at betegne denne i Protestforretningen — ikke Føje, hvorved bemærkes, at der i nærværende Tilfælde overhovedet ikke kan antages i noget Øjeblik at have været Tvivl imellem de paagældende om Identiteten af den Veksel, Protesten angaar, med den af de Indstævnte trukne.

Hvad endelig angaar den Indsigelse, at behørig og betimelig Underretning ikke er given de Indstævnte om Protesten, bemærkes først, at Svaret efter begge Parter Procedure skal bero paa, om Reglen i dansk Veksellovs § 30, sidste Stykke, jfr. § 45, kan anses iagttagen. De Indstævntes Indsigelse paa dette Punkt gaar nærmere ud paa, at Diskonto- og Laanbanken i Maribo ikke, saaledes som Veksellovens § 45 foreskriver, har, inden den foreskrevne Frist, givet dem skriftlig Underretning om Protesten. Rent bortset fra, om der overhovedet, og navnlig, efter hvad der er passeret mellem de Indstævnte og den nævnte Bank, maatte kunne tillægges denne Anke nogen Vægt, vilde dette i hvert Fald kun kunne faa Betydning for Forholdet mellem de Indstævnte og oftnævnte Bank, hvorimod det maa blive uden al Betydning i Forhold til Citanterne, som — efter hvad der maa anses for uomtvistet — i betimelig Tid have givet Maribo Banken, der var deres nærmeste Formand, skriftlig Underretning om Protesten, hvormed deres Regresret ifølge Reglerne i Veksellovens §§ 45 og 46 maa være bevaret dem ubeskaaren.

Idet det endelig mangler al Føje, naar de Indstævnte have villet støtte en Indsigelse mod Søgsmålet paa den Omstændighed, at den af Citanterne erhvervede Mortifikationsdom først er opnaaet efter Søgsmålets Begyndelse, ville de Indstævnte være at dømme til at betale de paastævnte Beløb med Renter som paastaaet.

Sagens Omkostninger — med Hensyn til hvis Tilkendelse her for Retten begge Parter have nedlagt Paastand — ville de Indstævnte have at betale Citanterne for begge Retter skadesløst.

Ingen Stempelovertrædelse ses at foreligge under Sagen.

Nr. 280.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Søren Sørensen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 256, jfr. § 253.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 5 Oktober 1899: Tiltalte, Gaardmand Søren Sørensen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage og udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Møhl, 12 Kr. og Defensor, Prokurator Seidelin, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 December 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden be-

stemmes til 4 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det fremgaar af Sagen, at Udlægshaveren i Sommeren 1898 ved at modtage ny Veksler for Gælden gav Tiltalte Henstand og, som i den indankede Dom anført, lod ham fortsætte Besiddelsen og Driften af Ejendommen. Under Hensyn hertil og til det i øvrigt oplyste findes der ikke Føje til at gaa ud fra, at Tiltalte ved de af ham foretagne Dispositioner har handlet i svigagtig Hensigt. Han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, og Aktionens Omkostninger at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Søren Sørensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen, 30 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Søren Sørensen — der er født i Aaret 1868 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 256, jfr. § 253.

Ifølge Sagens Oplysninger blev der den 22 April f. A. efter Requisition af en Sagfører til Fyldestgørelse af en »Landmandsbankens Vejleafdeling« ifølge Forlig tilkommende, tra et Vekselmellemværende hidrørende Fordring, stor 775 Kr. 85 Øre, afholdt en Udlægsforretning hos Tiltalte paa dennes Bopæl i Vester Aast, hvorunder der til Dækning af den nævnte Fordring, der med Omkostninger opgjordes til i alt 855 Kr. 51 Øre, blev givet Kreditor Udlæg dels i den Tiltalte ifølge Købekontrakt tilkommende Ret til at erholde Skøde paa den af ham beboede Ejendom, Parcel Nr. 2 af Matr.-Nr. 4 a, Vester Aast af Hartkorn 5 Skp. 1 Fdk. 2 Alb., som han under Fogedforretningen angav at have købt for 3 Aar siden for 5000 Kr., hvoraf kun 500 Kr. vare betalte — hvilken Ret, som det i Tilførslen til Fogedprotokollen hedder, tillige med de paa Parcellen værende Bygninger, mur- og sømfaste Appertinentier og øvrigt Tilbehør af Vidnerne vurderedes til 3000 Kr. — dels i 3 sortbrogede Køer, hver vurderet til 40 Kr., og i en til 100 Kr. vurderet brun Hest, samt i noget Fjerkræ og forskelligt Løsøre, vurderet i alt til 58 Kr. 50 Øre.

Under 11 Marts d. A. begærede fornævnte Sagfører kriminel Undersøgelse indledet mod Tiltalte i Anledning af, at denne havde afhændet en Del af det udlagte Løsøre, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godt-

gjort, at han har gjort sig skyldig i det ham saaledes paasigtede Forhold, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han uden Udlægshaverens Samtykke eller Vidende ifjor Sommer solgte en af Køerne paa et Marked for 54 Kr., og lidt før Jul en anden, der var bleven syg og ikke kunde leve, til en Slagter for 50 Kr., samt at han ifjor Efteraar bortbyttede den tredje Ko med en gammel Ko, som han senere fik en Kvie i Bytte for, og den brune Hest med en gul Hest, for hvilken han derhos skulde give 35 Kr. i Bytte. Af det ved Salget af Køerne indvundne Beløb af 104 Kr. vil Tiltalte have anvendt 25 Kr. til delvis Berigtigelse af den nysnævnte Byttesum, medens Resten efter hans Forklaring er medgaaet til Indkøb af Korn til Saasæd og Foder, samt af Fødevarer til ham og hans Familie.

Ligesom Tiltalte har vedgaaet at have vidst, at han ikke maatte afhænde noget af det udlagte Gods, saaledes har han erkendt, at det skyldtes en ifjor Sommer truffen Aftale mellem ham og Udlægshaveren, at denne havde undladt at skride til Realisation af det udlagte, idet Tiltalte havde lovet at afvikle sin Gæld til Udlægshaveren ved at afdrage 25 Kr. hver tredje Maaned, hvilken Overenskomst han imidlertid ikke havde set sig i Stand til at efterkomme.

Tiltalte har imidlertid samtidig gjort gældende, at han ved de af ham foretagne Byttehandler for saa vidt har forbedret Besætningen — hvorved bemærkes, at Tiltalte ikke kan forudsættes at have haft Forstaaelsen af, at Udlægshaverens Ret, for saa vidt Besætningen angaar, alene strakte sig til de individuelle Dyr, hvori der var gjort Udlæg, og ikke til de Besætningsdele, som han havde indsat i Stedet for de afhændede — samt at han, der alene ved at sælge de to Køer vil være bleven sat i Stand til — saaledes som han efter sin Forklaring havde lovet Udlægshaverens Sagfører — at forblive paa Ejendommen og holde denne i Drift, herved formentlig i alt Fald tillige har handlet i Udlægshaverens Interesse.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder være at anse efter Straffelovens § 256, kfr. 253, med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Dage, og Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er fastsat til samme Slags Fængsel i 8 Dage, vil saaledes med den anførte Nedsættelse af Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 265. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Thomas Ole Pedersen Bang (Def. Bagger),

der tiltales i Henhold til Sølovens §§ 40, 288 og 293, jfr. § 296.

Frederikshavns Købstads Sørets Dom af 26de Juli 1899: Tiltalte, Fører af Fiskerkutteren »Moody«, Thomas Ole Pedersen Bang, bør til Statskassen betale en Bøde af 100 Kr. samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktør, Sagfører Nielsen,

12 Kr. og til Defensor, Sagfører Petersen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Oktober 1899: Tiltalte Thomas Ole Pedersen Bang bør til Statskassen bøde 50 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Søretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Thomas Ole Pedersen Bang til Højesteretssagførerne Asmusen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i første Instans er behandlet ved en Soret som Justitssag, er Fører af den i Frederikshavn hjemmehørende Fiskekutter »Moody«, Thomas Ole Pedersen Bang, der er født i Aaret 1859, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale i Henhold til Sølovens §§ 40, 288 og 293, jfr. § 296.

Efter Sagens Oplysninger opstod der Natten mellem den 21de og 22 Februar d. A., da ovennævnte Kutter, hvis Besætning foruden af Tiltalte bestod af 5 Mand, i maaneklart stille Vejr laa til Ankers i Kattegat Syd for Skagen i Nærheden af 6 à 7 andre Kuttere, Ildløs om Bord i Kutteren, hvorved der paaførtes Fartøjet en Skade paa Skrog og Rig takseret til 2275 Kr. 70 Øre, foruden en til 500 Kr. takseret Beskadigelse af den ombordværende Petroleumsmotor. Ilden, der maa antages opkommen i Kabyssen, hvor der om Aftenen havde været tændt op til Tilberedning af Aftensmaaltidet og varmt Vand til Opvaskning, blev opdaget af Tiltalte, der havde overtaget Nattevagten, som det maa antages, efter at det øvrige Mandskab kort efter Aftensmaaltidet, der var indtaget Kl. ca. 10, var gaaet til Ro. Tiltalte har i saa Henseende nærmere forklaret, at han under sit Vagthold ikke til Stadighed befandt sig paa Dækket — hvilket efter hans Forklaring ikke ret vel lader sig gøre paa et Fartøj af den heromhandlede Beskaffenhed, hvor der er meget ringe Plads paa Dækket, der er opfyldt af Fiskeredskaber — hvorimod han opholdt sig i Folkelukafet og kun af og til gik op ad den herfra til Dækket førende Trappe for at se efter, om der var noget paa Færde. Han vil saaledes i Tiden indtil Midnat i alt tre Gange være gaaet paa Udkgig, idet han de to første Gange blev staaende paa Trappen og først tredje Gang gik helt op

paa Dækket. Allerede første Gang bemærkede han, at der kom Røg fra Kabysrøret, medens han anden Gang ikke vil have lagt Mærke til saadant, hvorimod han tredje Gang iagttog, at Røgen var tiltagen, hvorfor han fra Folkelukafet i Forenden af Skibet begav sig over Dækket hen til Nedgangen til Kahytsrummet i Skibets Agterende og her trak Skydekappen for Nedgangen til Kabysrummet til Side, og da nu Ilden straks slog op gennem Aabningen, purrede han uden Ophold Folkene, der, som meldt, sov i Lukafet, ud, hvorpaa de alle i Forening gik i Gang med Slukningsarbejdet, som fortsattes i ca. 3 Timer, inden de vare Herre over Ilden, og under hvilket Arbejde Tiltalte og Mandskabet havde været betænkte paa at forlade Kutteren, i hvilket Øjemed de havde klargjort Jollen, der ved en Fangeline, som for øvrigt gennembrændtes, holdtes paa Vindsiden af Kutteren, og anbragt deres Tøj i samme. Da imidlertid Ilden blev noget svagere, besluttede de sig til at forblive om Bord paa Kutteren.

Af Kuttersens øvrige Besætning er der om det passerede afgivet Forklaringer, der i det hele ere ovenensstemmende med Tiltaltes ovenanførte Fremstilling, og det fremgaar derhos af disse Forklaringer, at Vagtholdet om Bord paa Kutteren i Reglen, naar ikke haardt Vejr, Taage eller andre Omstændigheder nødvendiggjorde større Forsigtighed, ogsaa naar andre af Besætningen havde Vagt, er bleven foretaget paa den ovennævnte Maade med delvis Ophold i Kahytten, samt at det har været Brug om Bord at lade Ilden i Kabysen udbeænde af sig selv, uden at der heraf tidligere er opstaaet noget Uheld.

Det er derhos af Tiltalte erkendt, hvad der ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han vel, da den ovennævnte Ulykke var overgaaet Kutteren, herom har gjort Anmeldelse for den Forsikringsforening i Frederikshavn, i hvilken Fartøjet var assureret, men at han derimod ikke i Overensstemmelse med Sølovens § 40 inden Udløbet af den der fastsatte Frist har anmeldt det passerede for vedkommende Dommer og foranlediget Søforklaring afgiven, idet saadan først blev optagen i den paafølgende April Maaned paa Foranledning af Politimesteren i Frederikshavn.

Medens der nu efter det foreliggende — hvorved endnu bemærkes, dels at der intet er fremkommet om Tilstedeværelsen af Mangler ved Kabysen, hvori der efter det oplyste var anbragt et Jernkomfur med to Kogehuller, omkring hvilket Rummet var beslaaet med Jernplader, dels at Sagens Oplysninger give Grund til at antage, at Vagthold paa Fiskekuttere i Almindelighed i Magsvejr udføres paa den ovennævnte Maade — ikke findes tilstrækkelig Føje til at statuere, at den omhandlede Ildsvaade er forvoldt ved en fra Tiltaltes Side udvist Pligtforsømmelse, hvorfor Tiltalte ikke kan anses at have paadraget sig Strafansvar efter Sølovens § 293, vil Tiltalte derimod for sin Undladelse af at anmelde den passerede Ulykke for Stedets Dommer til Søforhørs Optagelse, uden at den af ham iværksatte Anmeldelse for Søforsikringsforeningen, som han efter sin Forklaring antog for tilstrækkelig, i saa Henseende vil kunne diskulperer ham, være at anse efter Sølovens § 288, jfr. § 40, med en Bøde til Statskassen, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 50 Kr.

Rettelse.

Pag. 205, 2det Stk., 4. og 7. Linie, læs Appellanten
i Stedet for Indstævnte.

4